

176505

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ

Sosyal Bilimler Enstitüsü
Edebiyat Fakültesi
Yeni Türk Dili Anabilim Dalı
Doktora Tezi

Mirkâtü'l- Luga

Abdul Ghaffar
1660

İstanbul _____ 1983

İÇİNDEKİLER

	<u>Sayfa</u>
Önsöz	
Giris	
Lugatçılıkta takip edilen metodlar	3
Belli konulara göre yazılan sözlükler	3
Kelimelerin mahreclerine göre yazılan sözlükler	8
Kelimelerin vezin ve harekelerine göre yazılan sözlükler	10
Kelimenin son harfine göre yazılan sözlükler	13
Kelimenin ilk harfine göre yazılan sözlükler	17
Çok dilli sözlükler	29
Manzûm sözlükler	30
Arapça-Farsça manzûm sözlükler	31
Farsça-Türkçe manzûm sözlükler	32
Arapça-Türkçe manzûm sözlükler	36
Arapça'dan Arapça'ya manzûm sözlükler	38
Batı dillerinden Türkçe'ye yapılan manzûm sözlükler	39
Mirkâtü'l-Luga ve Müellifi	42
Mirkâtü'l-Luga'nın metodu ve üslûbu	45
Dil özellikleri	46
Mirkâtü'l-Luga'nın nüshaları	48
Bibliyografya	50
Transkripsiyon işaretleri	57
Kısaltmalar	57
Birinci Bölüm : Arapça-Türkçe sözlük	58
İkinci Bölüm : Türkçe-Arapça sözlük	451
Üçüncü Bölüm : Türkçe'den Türkçe'ye sözlük	569
Summary of the thesis (tezin İngilizce özeti)	574
Özgeçmişim	578

Ö N S Ö Z

Mirkâtü'l-Luga Arapça-Türkçe bir sözlük olup Abdullah bin Yusuf el-Kestelî tarafından 1573 yılında telîf edilmiştir. Kelimenin son harfine göre dizilmiş olan bu sözlük, 30.000 kelime ihtiva etmektedir.

Tezimizin birinci bölümünde Mirkât'ta geçen kelimeleri günümüzün sözlük anlayışına uygun olarak alfabetik sıraya göre tasnif ettik.

Tezimizin ikinci bölümü ise yaklaşık 15.000 kelimelik Türkçe-Arapça bir sözlüktür. Mirkât'ta geçen Arapça kelimelerin Türkçe karşılıklarını başa almak suretiyle alfabetik sıraya göre tertip ettik. Metinde bazı Arapça sözcüklerin karşılıkları uzun cümleler halinde verilmiştir. Biz bu bölümde, sadece tek kelime veya çok kısa cümleler halinde verilmiş olanları seçtik.

Üçüncü bölüm Türkçe'den Türkçeye bir sözlüktür. İkinci bölümde geçen ve anlaşılmasında güçlük çekilen bazı Türkçe kelimeleri açıklamaya çalıştık.

Doktora çalışmalarına Prof.Dr.Faruk Kadri Timurtaş ile başlamıştım. Kendisi emansız bir hastalığa yakalanarak Hakk'ın rahmetine kavuştu. Rubu şâd olsun. Daha sonra çalışmalarında bana yol gösteren ve yardımlarını esirgemeyen, tezimin yöneticisi Prof.Dr. Sadettin Buluç'a tesekkürü borç bilirim. Ayrıca tezimin hazırlanmasında büyük katkıları olan Prof.Dr.Nihat Çetin ve Doç.Dr.Bertol Tulum'a şükranlarımı arz ederim.

G İ R İ Ő

Türkçe bir imparatorluk dilidir. Türkler geçmişte cihân-şumûl bir devlet kurmuşlardır. Bu millet kendi kuvvet ve iradesini, ihtisâm ve kahramanlığını sadece savaş meydanlarında değil, sadece atların nal sesleri, kılıç şakırtılarıyla değil, bilim ve fen dalında da üstünlüğünü kabul ettirmiştir. Devrin en büyük kılıç ve kalem sövalyesini bağrından çıkarmış olan Türk milleti, Atilla, Alpaslan ve Yavuz gibi büyük imparatorlarla birlikte Kâsgârlı Mahmûd, Yunus Emre, Farabî, İbni Sînâ ve Ali Cîr Nevâî gibi bilginler de yetiştirmiştir. Gerçekten bir dilin yükselişi ve düştüğü o dili konuşan halk ve millete bağlıdır. Bir millet ileriye doğru adım attıkça, başarı zirvelerini tırmandıkça o lisan da yükselip ilerler. Bir milletin ilim adamları çoğaldıkça dil de o nispette kök salıp gelişir.

İnsan akli ve hâfızası sınırlı olduğu için, bir dili bütün teferrüâtıyla, bütün incelikleriyle, fesahat ve belâgatın bütün zenginlikleriyle zihinde tutmak mümkün değildir. Onun için insanoğlu düşünce faaliyetlerini yazıya dönüştürdükten sonra kitap haline sokmuştur. Kitap, insan düşüncesini muhâfaza eden en değerli vasıtadır. Gözle görülemez, elle tutulmaz bir varlık olan fikirler, onun sayesinde asırdan asra, ülkeden ülkeye taşınmıştır. İşte dilleri ebedileştiren de lugatlardır. Bir dilin geçmişi, lehçeleri ve kelime hazinesi lugatlar sayesinde muhafaza edilir.

Türkçenin bugüne kadar ulaşan en eski yazılı belgeleri Göktürk âbideleridir. Türk dilinin bu âbidelerden önceki devrelerini metinlere dayanarak tespît etmek mümkün olmamaktadır. Türkçe'nin 1300 yıllık geçmişi kendi içerisinde üç devreye ayrılır.

I. Eski Türkçe Devri: Başlangıçtan, yani 7. yüzyıldan XI.yüzyıla kadar devam eden devredir. Kendi içerisinde Göktürkçe ve Uygurca olmak üzere iki bölümü ayrılır. Bu devrede Göktürk ve Uygur yazıları kullanılmıştır.

II. Orta Türkçe Devri: Türklerin İslâmiyeti kabul edip Arap harfleri aldıkları devre, yani I-III. yüzyıllar arası, Orta Türkçe devresidir.

III. Yeni Türkçe Devri: VIII. yüzyıldan bugüne kadar devam eden devredir. Bu devrede Türk dili Kuzey Türkçesi (Kuman, Kıpçak, Kazak), Doğu Türkçesi (Çağatay, Özbek, Uygur) ve Batı Türkçesi (Türkmen, Azerî, Türkiye Türkçesi) gibi yazı dillerine ayrılmıştır.

Göktürklerden sonra gelen Uygurlar'ın Buda dinini kabul etmeleri ile Uygur Türkçesine Çince, Hintçe, Tibetçe v.s. gibi komşu kavimlerin dillerinden birçok kelime girmiştir. İslâmiyeti kabulüyle aynı kültür dairesine giren Arap ve Farslar'dan pek çok kelime ve hatta gramer şekillerinin girdiğini görüyoruz.

Arapça, rivayetlere göre ilk olarak Yemen kabilelerinin birine mensûp Ya'rub bin Kahtân tarafından ilmî bir şekilde ele alınmıştır. Arab kelimesi iki manaya taşır, biri kırsal bölgede yaşayan kimse, yani köylü, diğeri ise fesîh ve belîğ manalarına gelir. Câhilîvet devrinde Arap edibinin ve kelâm talsımının, fesahat ve belâgatın baş örnekleri sayılan "Yedi Askı" o devrin bâriz dil âbideleridir. Cenâbı Hak, bütün insanlığa ebediyete dek kucak açan âlemgîr ve hârikulade mesajını da Arapça olarak Kur'ân şeklinde indirmiştir. Arap edîplerine parmak ısırtıcı ve şasırtıcı bir üslûple gelen Kur'ân, Arap dilinin bir mucizesidir.

Arap edebiyatında lugatçılık akını Kur'ân ile başlar. Kur'ân-i Kerîm'in nâzil olmasıyla Arapçada, yeni kelimeler, yeni istilâh ve tabirler çıkmıştır. İşte bundan dolayı Kur'ân'ın bu istilâh ve sözcüklerini açıklayan lugatlar yazılmaya başlandı. Bu eserler "Garîb'ül-Kur'ân" diye adlandırılmıştır. Bu hususta İbni Abbâs'ın Garîb'ül-Kur'ân'ı ile Ebû Sa'îd el-Bekrî (Ö.141/758), Kü'rec b. Amer el-Basrî (Ö.174/789), Ebû Feyd Herşed b. Hâriş (Ö.185/810), Nażar b. Mümeyl el-Basrî (Ö.203/818)'nin Garîb'ül-Kur'ân'ları çok

meshûrdur⁽¹⁾. Yine Kur'ân'da geçen kelimeleri serh eden, başka bir lugat sekli vardır; ona da el-Vücûh ve'n-Nazâir denmektedir. Kur'ân'da geçen bir kelimeyi alıp çeşitli manalarını araştıran ve her manaya "Vecîh", benzeri manaya ise "Nazîr" tabîr edilen el-Vücûh ve'n-Nazâir konusunda birçok eser yazılmıştır. Mukâtil bin Süleyman (ö. 150/767), Ebü'l-Ferec Abdurrahmân b. Ali b. el-Cevzî'nin Müzhet-ül-ayn'ı, Ebü'l-Hüseyn Muhammed b. Abdussamed el-Misrî, Ed-Dâmegânî ve İbni Fâris'in de el-Vücûh ve'n-Nazâir'ı örnek olarak gösterilebilir⁽²⁾.

Kur'ân'dan sonra hadislerde geçen bazı kelimeleri izah eden eserler de ortaya çıkmıştır. Bunlara genellikle Garîb'ül-hadîs denir. Bu konuda ilk eseri Ebü'Ubeyd Ma'mer b. el-Müsennâ (ö.210/825) yazmıştır⁽³⁾. Bu arada İbn'ül-Esîr'in En-Nihâye fi Garîb'il-hadîs ve Zerahşerî'nin El-Fâik fi Garîb'il-hadis'i de zikre değer. Buna benzer lugatlardan sonra insan ve hayvanlara dair, dağ, tepe, ağaç, orman, çöl, bulut, yağmur ve şaraba ait kelimelerin manalarını taşıyan lugatlar yazılmaya başlandı. Bu tür lugatlara "Kitâb-us-sıfât" denir. Ebü Hasan Fazar b. Şüeyl en-Nahvî (ö.204/819), Ebü Ali Muhammed b. el-Mustenîn (ö.206/821), Ebü Saîd Abdülmelik b. Kurayb el-asmaî (ö. 216/831) nin "Kitab'us-sıfât'ı bu sahada önemli bir yer alır⁽⁴⁾. Bu devirde yine belli mevcülere göre tertip

1) Kesf'üz-zunûn, II, 1208; el-Mu'cem'ül-arabî I, 39-50; GAL, I, 102, 105, 119, 190; Suppl. I, 189, 502; II, 38, 985, 987.

2) Kesf'üz-zunûn, 2, 2001; Suppl, II, 986.

3) Kesf'üz-zunûn, 2, 1203-1204; el-Mu'cem'ul-arabî, I, 50; GAL, I, 102, II, 116, 124, 165; Suppl, I, 166, 184, 188, 275.

4) Kesf'üz-zunûn, 2, 1473, GAL, I, 104; Suppl, I, 163; Asma'î için bk.: İA. C.I, s.679, Mucem'ül-Hatbûât, I, 456.

edilmiş, başka eserlere de rastlanır. Örneğin sadece kılıç, at ve koyun isimleriyle ilgili kelimeleri ihtiva eden lugatların yazıldığını biliyoruz. Meselâ Ebu 'Ubeyde Muhammed b. el-Füsenâ el-Basrî (ö.221/835), Ebü Hâtim Sehl b. Muhammed es-Secistanî (ö.283/900) nin Kitab-üs-seyf'i, Ebü Cafer Muhammed b. Habîb ve Ebü Muhlem Muhammed b. Hişâm'ın da "Kitâb-ul-Hayl'i zikredilebilir⁽¹⁾. Hayvanlara dair ilk eserin Ebü Hayre Keşel b. Zeyd el-Arabî (ö.153/770) tarafından yazıldığı rivâyet edilir⁽²⁾.

Lugatçılıkta takîp edilen metodlar :

- 1- Belli konulara göre tertîp edilen sözlükler,
- 2- Alfabetik sözlükler; bu tür sözlükler yine dört kısma ayrılır:
 - a) Kelimenin mahreclerine göre,
 - b) Kelimenin son harfine göre,
 - c) Kelimenin belli vezin ve harekelerine,
 - d) Kelimenin ilk harfine göre yazılan sözlükler⁽³⁾.
- 3- Manzûm sözlükler.

Belli Konulara göre yazılan sözlükler:

Es'sâmî fi'l-Esâmî

Yukarıda belirttiğim gibi, Arap edebiyatında lugatçılık belli mevzularla başlar. Kur'ân ve hadîste geçen kelimelerin lugatları, çeşitli hayvanlar ve bitkilerle ilgili lugatlar ilk olarak yazılmaya başlanmıştır. Ancak gerçek manada ve belli konulara göre tertip edilen bir lugat, Es'sâmî fi'l-esâmî olup Ebü'l-fazl Ahmed

1) Keşf'üz-zunûn, : II, 1417.

2) El-Fihrist s.68; GAL,I,103; Suppl: I,162. Bu konuda geniş bilgi için bk. el-Mucem'ul-arabî I,39-206, Ali Özek, Ezzamahşerî, İ.Ü.Ktp.Tez No:10099.

3) Küçük T.İ.Ans. s.152.

b. Muhammed el-Meydânî tarafından 497/1103 yılında telîf edilmiş Arapça-Farsça bir sözlüktür.

Eser aşağıdaki dört kısımdan ibarettir.

1- Şer'iyât: Bu bölüm yine beş bâbtan müteşekkildir:

(a) Allah'ın isimleri, (b) Peygamber'in isimleri, (c) Semâvî kitaplar, (ç) İslâm şeriatı ve fıkhiyla ilgili kelimeler, (d) diğer dinler.

2- Canlılar: Bu kısım 27 bâba ayrılır. Örneğin vücûd organları, giyecekler, döşemelik eşya, içecek ve yiyecekler v.s.

3- Âsâr'ül-'ulviye: Bu kısım beş bâbı ihtiva eder. (a) Hava ve rüzgârla ilgili kelimeler, (b) Bulutlar, (c) Gökyüzü ve yıldızlar, (ç) Vakit ve zamanla ilgili kelimeler, (d) Arapça ve Farsça'da kullanılan ay (şehr) adları.

4- Âsâr'üs-süfliye: Bu bölüm altı bâbtan ibârettir. (a) Yer-yüzü ile ilgili kelimeler, (b) Dağlar, (c) Sular, (ç) Bitkiler, (d) Meyveli ve meyvesiz ağaçlar, (e) Binalar.

Arap ve Fars dili ve edebiyatında büyük ilmî değer taşıyan bu lugat, ilk olarak Tahran'da 1856 yılında neşredilmiştir⁽¹⁾.

Eserin müellifi Eb'ül-Fazl Ahmed bin Muhammed bin Muhammed el-Meydânî en-Nisâpûrî olup meşhûr Edip ve lugat âlimlerindedir. Es-Sâmî fi'l-esâmî'den başka aşağıdaki eserleri de yazmıştır.

1. Emsâl-ul-arab,
2. El-Hâdî li's-şâdî,
3. Müzhet-üs-sarf fi ilm-is-sarf,
4. Münşeât,
5. Makâmât'ül-keydanî.

Eb'ül-Fazl el-Meydânî 514/1120 yılında Nisâpûr'da vefat etmiştir⁽²⁾.

1) Mu'cem'ül-Matbûât, 2, 1824, Keşfuzzunûn, 2, 974.

2) Mu'cem'ül-üdebâ, 5,44; GAL,I,289; Suppl, I,506; İA.

Mukaddimet-ül-Edeb

Belli konulara göre hazırlanan bu eser Cârullah Eb'ül-Kâsım Mahmûd bin `Ömer Ez-zemahşerî tarafından yazılmıştır. Bursalı İshak Hocası Ahmet Efendi'nin dediği gibi, bu eser Es-sâmî fi'l-esâmî'den esinlenerek telîf edilmiştir. Harzemşahlardan Atsız bin Kutbüddin Harzemşah'ın emriyle yazılmış olup beş kısma ayrılır:

- 1) İsimler, 2) Fiiller, 3) Harfler, 4) Tasarr'ül-esmâ,
- 5) Tasarruf-ül-efâl.

Bu kısımlar yine Es-sâmî fi'l-esâmî'de gördüğümüz gibi, çeşitli bölümlere ayrılır. Bu eser Farsça, Hoğolca ve Türkçe'ye de çevrilmiştir. Bursalı İshak Hocası Ahmet Efendi "Akşa'l-ireb fi tercimetü Mukaddimet-il-edeb" adıyla, Nemsettin bin Ruhullah Semerkandî ise "Tercümetü Mukaddimet-il-edeb" adı altında Osmanlıcaya çevirmiştir. Sırası gelmişken burda bir hatayı da düzeltmek yerinde olacaktır. Bursalı Mehmed Tahir, Müstekimzâde Süleyman Sâadet-tin Efendinin de Mukaddimet-ül-edeb'i "Tercüme-i lugât-i Kânûn-ül-edeb" adıyla tercüme ettiğini söylerse de yanlıştır⁽¹⁾. Çünkü "Kânûn-ül-edeb" Zemahşerî'nin değil, Eb'ül-fazl Hubeys bin İbrâhîm bin Muhammed et-Tiflisî'nin eseridir.

Cârullah Eb-ül-Kâsım Mahmûd bin Ömer ez-Zemahşerî ünlü bir bilgin olup Arap edebiyatı, tefsîr, hadis ve fıkıhta üstün yetenekli bir yazardır. H.467/1074 yılında Hârzem'in Zemahşer kasabasında doğup H.538/1143'de Cürcân'da vefat etmiştir. Eserlerinin en ünlüsü "Keşşâf" adıyla tefsir kitabıdır. Bu eseri Mekke'de yazıp uzun müddet Kâbe'de mü'tekif olduğu için "Cârullah" lakabını almıştır. Diğer eserleri şunlardır.

- 1) Rebî`-ül-ebrâr, 2) Enmûzec, 3) El-Mufasssal, 4) El-Minhâc,
- 5) Rü'ûs-ül-mesâ'il, 6) Esâs-ül-belâga, 7) El-fâ'ik, 8) Mu`cem-

1) Osmanlı Müellifleri, 1, 168, 232.

ül-hudûd, 9) Divân-ül-temsîl, 10) Divân-ür-resâil, 11) Divân-üs-şü`arâ, 12) Kitâb-ül-evdiye ve'l-cibâl⁽¹⁾.

El-Kavânîn-ül-Külliye :

"El-Kavânîn-ül-Külliye li-zabt'il-lugat-it-türkiye" adlı eser Süleymaniye Kütürhanesinde Şehit Ali Paşa bölümünde 2659 numarada kayıtlı olup, 85 yapraktan ibarettir. Bu kitap Türkiyât Enstitüsü yayınları arasında Kilisli Rifat Bilge tarafından Arap harfleriyle 1928 yılında basılmıştır.

Macar bilgini S.Telegedi "Eine Türkische Grammatik in Arabischer Sprache aus dem XV. jdt." başlıklı yazısında gramer ve sözlük kısımları ayrı ayrı olmak üzere bu eserin bir Almanca çevrisini 1937 yılında yayınlamıştır⁽²⁾.

Eserin ilk bölümü Türk dilbilgisinden ibarettir, ikinci bölümü ise sözlük kısmını ihtiva eder.

Lugat kısmı şu bölümlere ayrılır:

1) Esmâ-ül-a'yân, 2) Yeryüzü ile ilgili kelimeler, 3) Canlılar, bilhassa insanla ilgili kelimeler, 4) Organlar, 5) Ehlîlesmiş hayvanlar, 6) Vahşî hayvanlar, 7) Böcekler, 8) Kuşlar, 9) İçecek ve yiyecekler, 10) Meyveler, 11) Giyecekler, at, deve ve harp aletleri, 12) Ev eşyası, 13) Benkler.

Kitabın yazarı kesin olarak bilinmemektedir. Eserin ilk sayfasında "Ebû Hayyân" diye bir ad geçmektedir. Ancak bunun da başka biri tarafından yazıldığı apaçıktır. Yalnız eserin 78. varakında şöyle bir ibâreye rastlıyoruz: "Bu kelimeyi Timürleng'in maiyetinde bulunmuş, Kâhire'ye gelen bazı Türkler'den duydum" bu cümle hiç olmazsa müellifin hangi devirde yaşadığını bize göstermektedir.

1) Mu`cem`ül-üdebâ, 7,147; Mu`cem`ül-Müellifîn 11,186; Mu`cem`ül-Matbû`ât 11,973; GAL, 1,189; Suppl, 1,54.

2) Körösi Csoma Archivum-I. Ergaen-zungsband, 3. Heft. Besim Atalay, Tuhfet-üz-Zekiye tercümesi, S.3.

H.736/1336 yılında doğan Timürleng, 71 yaşındayken H.806/1405 yılında ölür. Timürleng, Bağdad'ı H.795/1393 yılında feth eder⁽¹⁾.

Büyük bir ihtimalle Timürleng'in maiyetinde bulunan kimseler o tarihlerde Kâhire'ye de geçmiş olabilirler. Ebû Hayyân ise H.745/1344 yılında vefat ettiğine göre bu eser onun tarafından yazılmış olamaz.

Hilyet-ül-lisan ve Hulbet-ül-beyân :

Farsça, Türkçe ve Moğolca'dan ibaret olan bu Arapça eser, Cemalettin İbni Mühenna tarafından telîf edilmiştir. Eser ilk defa 1900'da Rus bilgini Melioranski tarafından neşredilmiştir. Daha sonra 1919 yılında Kilisli Rifat Bilge de başka bir yazma nüshaya göre bu eseri neşretmiş bulunmaktadır⁽²⁾.

Eserin yazılış tarihi hakkında herhangi bir bilgiye sahip değiliz. Müellifi İbni Mühennâ'nın hayatı hakkında da çok kısa malûmat elde edebildik. Buna göre Hindistan'ın Bombay şehrinde yayınlanan İbni Mühenna'nın "Umdet-üt-tâlib fî ensâbi âl-i Ebî Tâlib" adlı eserinde yazar, kendi ismini şöyle belirtir. "Ahmed b. Ali b. Mühennâ b. Anbet-ül-asgar". Kitabın ilk sayfasında "Cemâl-ül-mille ve'd-dîn" diye bir ibâreye de rastlarız. Bu hâlde yazarın ismi Ahmed, lâkâbı Cemâlüddîn'dir. Mühenna ise büyük dedesidir. Yine aynı eserde yazarın Irak'ta yaşadığı ve H.828/1424 yılında Kermân'da vefat ettiği kitabı neşreden zat tarafından belirtilmiştir⁽³⁾.

İbni Mühennâ, Türk dilinin gramer ve dil yapısından bahsettikten sonra sözlük kısmına geçerek kelimeleri aşağıdaki konulara göre sıralar.

1) Halil Ethem: Düvel-i İslâmiye, S.427.

2) Daha geniş bilgi için bk. Kilisli Rifat Bilge: İbni Mühenna Lugati Mukaddimesi, S.d.

3) Aynı eser.

1) Allah'ın sıfatları, 2) Yaratıklar, 3) İnsan vücudu ve organları, 4) İnsanın çeşitli vasıfları, 5) Akralık, 6) Kadınlar, 7) Kadın giysileri, 8) Zıtlar, 9) Çeşitli meslekler, 10) Hastalıklar ve ilaçları, 11) İçecek ve yiyecekler, 12) Elbiseler, 13) Renkler, 14) Hayvanlar, 15) Silah ve harp âletleri, 16) Vahşi hayvanlar, 17) Kuşlar, 18) Çeşitli sesler, 19) Böcekler, 20) Yeryüzü ile ilgili kelimeler, 21) Madenler, 22) Binalarla ilgili kelimeler, 23) Su ile ilgili kelimeler, 24) Su hayvanları, 25) Ağaçlar, bitkiler ve sebzeler, 26) Burçlar, 27) Zaman.

Kelimelerin mahreclerine göre yazılan sözlükler :

Kitab'ül-'ayn :

Arap edebiyatında ilk alfabetik sözlüktür⁽¹⁾. Halil bin Ahmed tarafından sözcüklerin çıkış yerlerine göre tertîp edilmiş bulunan bu eser "'ayn" ile başlayıp "hemze" ile biter. Kitab'ül-'ayn'da sözcükler şu esâslara göre düzenlenmiştir.

1. Kelimelerin, ister sahîh, ister illetli olsun, sülâsî köklerini teşkil eden harfleri gözönüne alınmıştır.
2. El-Halil, lugatında "kalb" sistemini kullanır. Üç harfli bir kelimenin harflerinin yerlerini değiştirerek başka kelime elde etmeye "kalb", bu şekilde elde edilen kelimeye "maklûb" denir. Müellif bir kelimeyi zikrettikten sonra, onun "maklûb şekillerini de vermektedir. Mesela قول kelimesinden sonra قلو - قتل - لوق gibi maklûb şekillerini getirir.
3. Kelimeler sünâî, sülâsî, rübâî ve humâsî diye de sınıflandırılmıştır.

Kitâb'ül-'ayn üzerine çeşitli tenkîd ve itirâzlar da yapılmıştır. Nitekim İbni Cinnî ve Şa'âlebî'ye göre bu eserin ikinci

1) El-Fihrist, S.63-65; İrgad, VI,72-81; Keşf'üz-zünûn, II,1441-44; GAL,1,100; Suppl, 1,159; İ.A.5/1,158; El-Mu'cem'ül-arabî, 1,218-312; Mu'cem'ül-Matbu'ât, 1,835.

yarısı birtakım yanlışlık ve hurâfelerle doludur. Kitabın telîfi hakkında da birçok rivayetler vardır. Denildiğine göre, Halil bin Ahmet eserini yazıp öğrencisi olan Leys bin Nasar'a verir. Leys kitabı çok beğenir ve gece gündüz eseri ezberlemeye koyulur. Böylece kitabın yarısını ezberledikten sonra, günün birinde eser bir yangında yanıp kül olur. Leys buna çok üzülür; Halil de bu esnâda hayata gözlerini yumar. Kitabın başka nüshası olmadığı için Leys, ezberlediği eserin ilk yarısını olduğu gibi yazar. Ancak ikinci yarısını devrin ulemasının yardımıyla meydana getirir. Bu yüzden kitabın ilk yarısı, ikinci yarısına benzemez. Onun için kitabın bu ikinci bölümü bazı itirazlara uğramıştır. Kâşgarlı Mahmûd da bu eserden bahseder. Nitekim Divanü Lugât-it-Türk'te şöyle denilmektedir. "İçimde, Halil'in, Kitâb'ül-'ayn'ı yazdığı gibi, ben de eserimi onun usûlüne uygun olarak dizip hazırlıyayım diye bir düşünce vardı⁽¹⁾. Ancak sonradan Kâşgarlı Mahmud'un bu fikrini değiştirdiği görülmektedir.

Kitâb'ül-'ayn'ın yazarı Ebû Abdürrahmân Halil b. Ahmed b. `Amr b. Tamîm el-Ferâhidî el-Ezdî, Sîbveyh gibi Nahiv hocalarının üstadıdır. H.100/718 yılında Basra'da doğmuş ve ilk tahsilini orada yapmıştır. Kısa zamanda edebi çevrelerde kendini göstermeye başlayan Halil, devrin meshûr şairleri arasında şiirleriyle üstün yeteneğini ortaya koyarak arûz ilminin kurucusu olur, "Kitâb'ül-arûz" adlı bir eser de meydana getirir. Halil, H.170/786 yılında namaza gittiği bir camiin sütununa çarpması sonucu vefat etmiştir⁽²⁾.

Tehzîb'ül-luga :

Kitâb'ül-'ayn'dan sonra aynı metodla hazırlanan bu sözlük, Hicrî 3. asırda Ebû Mansûr Muhammed b. Ahmed el-Ezherî tarafından

1) Divanü Lugât-it-Türk, S.5.

2) El-a`lâm, I,296; GAL, I,100; Suppl, I,159; İA, 5/1,158; Hediye-yet'ül-ârifîn 350; Mu`cem'ül-üdebâ,11,72; Mu`cem'ül-Müellifîn 3,112.

yazılmıştır. Müellif, kitabın mukaddimesinde istifade ettiği büyük sair, edip, mühaddis ve müfessirlerin biyografisini verdikten sonra lugatini, kelimelerin mahreclerine göre tertip ettiğini söyler.

Eserde önce alfabe harfleri (hurufi hicâ) hakkında ilm-i tecvîd ve arapça dilbilgisi ile ilgili ayrıntılı bilgiler verilir. Kelimelerin dizilişinde, birinci harften sonra ikinci ve üçüncü harflere geçilir. Örneğin "âdâ" kelimesi için "bâb'ül-'ayn ve'd-dâl ma'a'l-mîm" diye sözedilir. Sonra "kalb" sistemine geçilir. Sözcüklerin sülâsî, rübâî, humâsî ve südâsî olup olmadığı da belirtilir. Bir kelimenin aksâm-ı seba'dan hangisi ile ilgili olduğu hakkında ayrıntılı bilgi verilir. Bu eser onbeş cilt halinde 1964 yılında Kâhire'de neşredilmiştir.

Tehzîb'ül-luga'nın müellifi Ebû Mansûr Muhammed b. Ahmed b. Talha el-Ezherî H.282/895 yılında Herât'ta doğmuştur. İlkönce fıkıh ilmiyle ilgilenen el-Ezherî, sonradan lugat ilmine yönelerek büyük eserler meydana getirmiştir. En meşhûr eseri Tehzîb'ül-luga'nın mukaddimesi ünlü müstefrik Le Monde Oriental Mecellesinde neşredilmiştir. Ezherî, 88 yaşındayken H.370/981 yılında vefat etmiştir⁽¹⁾.

Kelimelerin vezin ve harekelerine göre yazılan sözlükler :

Islah'ul-Mantık:

Ebû Yusuf Ya'kûb b. Ishâk b. Sikkît tarafından telîf edilen bu eser, kelimelerin vezinlerine göre düzenlenmiştir. Bazı kelimelerin vezin ve şekli birbirine yakın olup mânâlarında da benzerlik mevcûd ise bunlar ayrı bâblarda zikredilmiştir. Yazar " bi-ittifâkilmânâ " diye bir başlık kullanır. Kelimeler şekil bakımından birbirine benzeyip de mânâca birbirinden çok farklı ise.

1) Mu'cem'ül-üdebâ, 6,297; GAL, I, 129; Suppl, I,197; el, Mu'cem'ül-arabî, I, 332-359; Hediyyet'ül-ârifîn, II,48.

o zaman " bi-ibtîlâ'ül-fîl-mânâ " diye bir başlık koyar. Sahîh ve illetli kelimelerin bâbları yine ayrı olarak gösterilir. Bu eser "haml" kelimesinden başlayıp "hud`a" kelimesiyle son bulur. Lugat-
te örnek olarak verilen şiirleri Ebû Muhammed Yûsuf b. Hasan b. Sîrâfî (ö.385/995) ayrı bir kitapta toplayıp şerhini de yazmıştır⁽¹⁾.

İbnü-s-sikkît, Abbâsî halifesi Mûtevekkil (H.232/846) devrinde yaşamış büyük arap şair ve edîbidir. Mûtevekkil, oğullarının talîm ve terbiyesi için onu görevlendirmiş, ancak bir mesele yüzünden halife ile arası açıldığından H.244/858 yılında öldürülmüştür⁽²⁾.

Dîvân-ül-edeb :

Meshur lugat âlimi Cevherî'nin dayısı olan Ebû İbrâhîm İshak b. İbrâhîm el-Fârâbî'nin eseri olan bu sözlük de kelimelerin vezin ve harekelerine göre vazılmıştır. Müellif, eserin önsözünde böyle bir eserin ilk olarak kendisi tarafından yazıldığını iddia eder. Sözlük başlıca altı kısma ayrılır:

1) Kitâb-üs-sâlim, 2) Kitâb-ül-muzâaf, 3) Kitâb-ül-misâl, 4) Kitâbü zevât-is-selâse, 5) Kitâbü zevât-il-arba`a, 6) Kitâb-ül-hemze.

bunlardan her bölüm tekrâr ikiye ayrılır; sırasıyla isimler ve fiiller, birbirini takip eder. Yazar, kelimelerin manalarını anlatırken Arapların o kelimeyi ne şekilde kullandıklarını, hangi yörede, ne gibi değişiklere uğradığını, gramer kaidelerine göre ne gibi şekillere girebileceğini, ilu-i bedî, maânî, fesâhat ve belâget ölçülerinde o kelimenin ne gibi değer taşıdığını da uzun uzadıya anlatır. Kelimelerin çeşitli şekilleri, meselâ isim-i fâil, mafûl,

1) Kesf'üz-zunûn, I,128; Mu`cem`ül-Matbû`ât, I,119.

2) Mu`cem`ül-Üdebâ,7,300; El-a`lâm,3,1166;GAL,I,107;Suppl,I,180; Mu`cem`ül-Müellifîn, 13,242.

müzekker, müennes, câmid, müstek, ism-i zaman, mekân, sülâsî, rubâî, humâsî, sūdâsî, mu'reb ve mebnî gibi durumlar bir bir anlatılır. Eser, iki büyük cilt halindedir.

Ebû İbrâhim İshâk b. İbrâhim, el-Farâbî Yemen'e gidip Zibid adlı bir kasabada eserini kaleme almış ve aynı kasabada H.350/961 yılında vefat etmiştir⁽¹⁾. Burda bir yanlışlığı da düzeltmek gerekmektedir. Kâtip Çelebi, Dîvân-ül-edeb hakkında şu bilgiyi verir; "Dîvân-ül-edeb, Cevherî'nin dayısı olan İshak b. İbrâhim el-Farâbî (ö.350) tarafından yazılan bir lugattır. Müellif, eserini Harzemsah'ın oğlu Atsız için hazırladığını kitabın mukaddimesinde zekreder. Eser şu beş bölümden ibarettir: İsimler, fiiller, harfler, fî tasarruf-il-esmâ ve fî tasarruf-il-ef'âl. Kaftî'nin rivâyetine göre yazar, eserini Zibid kasabasında hazırlamıştır⁽²⁾.

Biz Dîvân-ül-edeb'i incelediğimiz zaman kitabın Atsız için yazıldığına dair herhangi bir işaret bulamadık. Esâsen tarih itibarıyla da buna imkân yoktur. Çünkü Harzemsah devleti ilk olarak H.499/1096 yılında Kutbüddin Muhammed b. Enüştekin Harzemsah tarafından kurulmuştur, onun oğlu Atsız ise H.521/1127 yılında tahta çıkmıştır⁽³⁾. Dîvân'ül-edeb'in yazarı Ebû İbrâhim İshâk b. İbrâhim el-Fârâbî ise H.350/961 yılında vefat etmiş bulunmaktadır. Başka bir deyişle müellif, Harzemsah devletinin kuruluşundan, 140 sene önce ve Atsız'ın cülûsundan 171 yıl evvel bu dünyadan göç etmiştir.

Kâtip Çelebi'nin ikinci hatâsı, Dîvân'ül-edeb'in yapısı ve tertibi hakkında verdiği bilgilerdir. Evvelâ Dîvân'ül-edeb konularına göre değil, kelimelerin vezin ve harekelerine göre tertiplenmiş bir sözlüktür. Bu eser beş değil, altı bölümden ibarettir. İlk

1) Mu'cem'ül-Üdebâ, I,226; Mu'cem'ül-Müllifin, I,227; GAL,I,127; Suppl, I,195.

2) Keşf'üz-Zunûn, I, 774.

3) Düvel-i İslâmiye, S.25^a.

bölümü isimlere değil, Kitâb'üs-sâlim'e ayrılmıştır. Anlaşılan Kâtip Çelebi bu eseri Zamahşeri'nün Mukaddimet'ül-edebe'i ile karıştırmıştır.

Kelimenin son harfine göre yazılan sözlükler :

Et-Takfiye fi'l-Luga :

"Takfiye" kelimesinden de anlaşıldığı gibi, kelimenin son harfine göre tertip edilen bu eser, Ebû Beşer el-Yemân bin Ebi'l-Yemân el-Bendenîcî (ö.H.284/M.897) tarafından telîf edilmiştir. Bu tür lugatların basında gelen bu eser, Halil İbrahim el-'Atiyye tarafından 1976 yılında Bağdat'ta basılmıştır.

Bu lugatta kelimeler alfabe sırasına göre tertiplenmediği için, bir sözcüğü bulmak bir hayli güçtür. Sözcüklerin dizilişine gelince, ilk olarak kelimelerin sülâsî kökleri verilir. Bu sülâsî kökler yine bir tertîbe tâbi tutularak önce "sâkin'ül-vasat" (ortası sâkin) olan kelimeler verilir. Sonra "mansûb'ül-vasat" (ortası üstünlü), arkasından "meksûr'ül-vasat" (ortası esreli) ve nihâyet "mazzûm'ul-vasat" (ortası ötreli) kelimeler yer alır. Sülâsî kelimelerden sonra rubâî, humâsî ve sübâsî kelimeler bulunur. Yazar, kelimeleri belli vezin üzerine sıraladıktan sonra, başka bir vezne geçtiği zaman "kâfiyetün uhrâ", tabîrini kullanır.

Eserin Müellifi Ebû Beşer el-Yemân bin Ebi'l-Yemân el-Bendenîcî Irak'ta bugün "Bendelî" denilen Bendeniceyn adlı bir kasabada H.200/815 yılında doğmuş ve 84 yaşında H.284/897 yılında vefat etmiştir⁽¹⁾.

1) el-Fihrist, I,82, Hediyet'ül-ârifîn II,548; Mu'cem'ül-üdebâ 20,56; Mu'cem'ül-Müellifîn, 13,257.

Es-Sihâh fi'l-luga :

Kelimenin son harfine göre tertîp edilen bu sözlük, "Et-Takfiye" nin geliştirilmiş şeklidir. Ebû Nasar İsmâ'îl bin Hammâd el-Cevherî el-Fârâbî (ö.H.393/M.1002) tarafından yazılan bu eserde kelimenin son harfi "bâb" ilk harfi "fasıl" diye isimlendirilmiştir. Kimine göre yazar, eserini hocası Ebû Mansûr Abdurrahîm bin Muhammed el-Beysekî'ye sunup "dâd" harfine kadar ona tashîh ettirmiş, geriye kalan kelimeler ölümünden sonra öğrencisi İbrâhîm bin Sâlih el-Varrak tarafından düzeltilmiştir.

Ebû Muhammed Abdullah bin Berî, Sihâh üzerine hâşiye yazıp ismini "et-Tenbih ve'l-ifsâh `amma vaka`a min`el-vehimi fi Kitâb`is-sihâh" koymuştur. Yine Cevherî'nin lughatı üzerine Raziyyüddîn Hasan bin Muhammed es-Sağani "et-Tekmiletü `ala's-sihâh" adlı bir eser yazıp Cevherî'nin eksikliklerini tamamlamıştır. Bu eser hacim bakımından Sihâh'dan daha büyüktür. Bundan başka Muhammed bin Ebî Bekir bin Abdulkâdir er-Râzî'nin "Muhtâru's-Sihâh" adlı eseri de yine Sihâh-i Cevherî üzerine yazılmış ünlü bir eserdir. Muhammed bin Mustafa Vankulu tarafından Türkçe'ye de çevrilen bu eser, Türkiye'de ilk matbaa kurulduğu zaman neşredilmiştir. Ele aldığımız Mirkât'ül-luga'nın yazarı da Sihâh-ı Cevherî'den ondört bin kelime almıştır. Sihâh-ı Cevherî, 1956 yılında Kahire'de 6 cilt halinde neşredilmiştir.

Sihâh fi'l-luga'nın yazarı Ebû Nasar İsmâ'îl bin Hammâd el-Cevherî el-Fârâbî, lughat ilmini Dîvân'ül-edeb'in müellifi ve dâ-yısı olan İshâk bin İbrâhîm el-Fârâbî'den öğrenmiştir. Tahsil için Irak, Hicâz ve Hurasân'da kalmış, sonraları Nisâbur'a yerleşmiştir. Günün birinde kanat takıp kuş gibi uçmaya kalkışmış ve bu gösteri sonunda düşüp ölmüştür. H.393/1002 yılında ölen Cevherî, Sihâh'dan başka şu eserleri de yazmıştır.

1. Kitâb'ül-'arûz,
2. Mukaddimetün fi'n-nahv,
3. Şerhü edeb'il-kâtib,
4. Kitâbü biyân'il-i'râb⁽¹⁾.

El-Kâmûs'ül-Mühît :

Kitab'ın asıl adı "el-Kâmûs'ül-Muhît ve'l-Kâbûs'ül-Vasît'il-Câmi' limâ zehebe min kelâm'il-arabi Semâtît" tir. Altmış bin maddesi ihtiva eden bu eser, dört ciltten ibarettir. Recdüddîn Ebû Tâhir Muhammed bin Ya'kûb bin Muhammed el-Fîrûzâbâdî tarafından Yemen'in Zibid şehrinde H.813/1410 yılında telîf edilmiştir. Metod bakımından Sihâh-i Cevherî'yi takip eden bu lugatta kelimeler, son harfe göre dizilmiştir. Kelimenin son harfine "bâb", ilk harfine "fasıl" adı verilmiştir. Sözlük 28 "bâb" tan ibaret olup her bâbta yine 28 fasıl yer almaktadır. Her bâb ve her fasıl birer harfi temsil eder.

Kâmûs üzerine birçok "hâşiye", "Muhtasar" ve "mufaşşal" yazılmıştır. Ornežin Kazî Üveys bin Muhammed el-ma'rûf Veysî tarafından Kâmûs üzerine yazılan "Merec'ül-bahreyn" adlı eser çok meşhurdur. Bu eser, Fîrûzâbâdî'nin Cevherî'ye yaptığı bazı itirazların cevabı mâhiyetindedir. Bundan başka Süyutî'nin "el-İfsâh fi zevâ'id'il-Kâmûs ve's-Sihâh" adlı bir hâşiyesi de vardır. Yine Abdulbâsıt bin Halil'in (ö.H.920/1514) "el-Kavl'ül-me'nûs" adında bir hâşiyesi arap edebiyatında önemli bir yer alır. Bundan başka Muhammed Murtazâ el-Hüseynî ez-Zübeydî'nin "Tâc'ül-'arûs min Cevâhir'il-Kâmûs'u da çok ünlüdür. Osmanlı bilginlerin tarafından bu eserin hâşiyesi ve tercümeleri yapılmıştır. Bu arada Sa'dî Efendi'nin "Behcet'ün nüfûs fi'l-muhâkemeti beyn'es-Sihâh ve'l-Kâmûs adlı hâşiyesiyle Dâvûdzâde Muhammed b. Mustafa'nın "ed-Dürr'ül-lakît fi

1) Nevzuât'ül-'ulûm, I, 156; GAL, I, 128; Suppl, I, 196; Keşf'üz-zunûn, II, 107; İA, III, 126; Mu'cem'ül-'arabî, II, 484-529; Mu'cem'ül-üdebâ, 2, 226; Mu'cem'ül-Müellifîn, I, 267.

aglât'il-Kâmûs'il-muhît" adlı eseri zikre değer. Türkçe'ye ilk tercümesi ise Ferkezzâde Ahmed Efendi (8.H.963/1555) tarafından "Bâbûs" adıyla yapılmıştır. Ayrıca H.1204/1789 yılında Ahmed Âsım Efendi bu eseri Türkçe'ye çevirmiştir.

Kâmûs'un yazarı Necdüddîn Muhammed bir Ya'kûb bin Muhammed el-Fîrûzâbâdî H.729/1328 yılında İran'ın Şîrâz kentine yakın Fîrûzâbâd adlı bir kasabada dünyaya gelmiş, tahsil için Irak, Şâm, Mısır, Hindistan ve Rum diyarını gezmiş ve Osmanlı Sultanlarından Yıldırım Bayezid'in iltifâtlarına nâil olmuştur. H.816/1413 yılında 86 yaşında Zübeyd'de kadı iken vefat etmiştir. Fîrûzâbâdî'nin Kâmûs'tan başka aşağıdaki eserleri de meshurdur.

1. Nûzhet'ül-ezhân fî tarihi İsfahân,
2. Basâir,
3. Ed'dürerü'l-gavâlî fi'l-ahâdâs'il-avâlî,
4. El-celîsü'l-enîs fî esmâ'il-Handerîs⁽¹⁾.

Kâmûsü'l-ervâm fî nizâmi'l-kelem :

Kelimenin son harfine göre tertiplenmiş bir Türkçe lugat olup, Muhammed Sâlih bin Hasan Çelebi tarafından H.1087/1676 yılında yazılmıştır. Türkçe'nin yapısına uygun olmakla birlikte eser Sihâh-ı Cevherî ve Kâmûs'un metoduna uyularak Türkçe kelimeler, son harflerine göre düzenlenmiştir. Örneğin kepek, kelebek, köpek, köpük, tek, mertek, köstek, dilek, çevik, gözdek, ördek, yedek, gedik, berk, börek, çörek, gerek, öksürük, yürek gibi kelimeler ince "k" bâbında bulunur. Her bâb için Arapça olarak şöyle bir başlık yazılıdır. "Bâbü mâ âhiruhû cîm", "Bâbü mâ âhiruhû kâf", "Bâbü mâ âhiruhû lâm v.s. sözcükler de meftûha, meksûra ve mazmûma sırası-

1) Mu'cem'ül-Müellifîn, 12,118; GAL,II,181; Suppl, I,158,161,509; II,9,234; İA,IV,653; Keşf'üz-zünûn,II,1036.

na göre üç kategoriye ayrılır. Türkçe kelimeleri Arapça ile izah eden bu eserin bizce hic bir benzeri yoktur.

Eserin mukaddimesinde yazar, devrinin büyük âlimlerinden Ferîf Muhammed el-Cemâzî'nin isteği üzerine bu eseri yazdığını söyler ve bu kitaptan başka aşağıdaki eserleri de telîf ettiğini belirtir.

1. Tercümân fî luget-i âl-i Osman,
2. El-Uknûm fî lugati'r-Rûm,
3. Müsellesât,
4. Mütuhât-i Sâlih⁽¹⁾.

Kelimenin ilk harfine göre yazılan sözlükler :

Kitâb'ül-Cîm Fi'l-luga :

Alfabe sırasına göre ilk olarak kaleme alınan bu eser, Ebû `Amr İshâk b. Mirâr eş-Şeybânî (ö.H.213/M.828) tarafından telîf edilmiştir. "Elif" ile başlayıp "ye" ile son bulan bu sözlükte, kelimenin baş harfine bakmak kâfi değil, o bâbı baştan başa gözden geçirmek gerekir.

Ebû `Amr Şeybânî'nin bundan başka Garibü'l-hadîs, Kitâbü'l-ibîl, Kitâbü'l-hayl, Kitâbü'n-nahl ve'l-'asl, Kitâbü nevâdiri'l-kebîr ve Halku'l-insan gibi eserleri de mevcuttur⁽²⁾.

El-Cemhere Fi'l-luga :

Alfabetik sıraya göre yazılan bu eser, Ebû Bekir Muhammed b. Hasan b. Dürey (d.H.223-ö.321/M.837-933) tarafından telîf edilmiştir. Yazar, kitabın önsözünde Halil bin Ahmed'in Kitâbü'l-'ayn'ından bahseder. Bu eserin son derece muğlak ve anlaşılması güç ol-

1) Süleymaniye Ktp. Şehid Ali Paşa; 2657, İ.Ü.Ktp. T.Y. 1458.

2) GAL, I, 119; Suppl, I, 178; İA, XI, 450-453; el-Mu`cem'ül-`arabî, I, 78-83; Keşf-üz-zunûn, II, 1410; Hediyyet'ül-`arifîn, I, 197; Mu`cem'ül-`üdebâ, II, 235.

duğunu söyleyen İbni Düreyd, lügatını alfabe sırasına göre tertip ettiğini ve bu metodun kulağa hoş geldiğini, daha kullanışlı olduğunu da vurgular. Yalnız kelimeler sünâyî, sülâsî, rubâ'î ve humâsî diye çeşitli bâblara ayrılır. Bu bâblarda yer alan sözcükler elif'le başlayıp "ye" ile biter. El-Cemhere, 1926 yılında Haydarâbâd'da nesredilmiştir.

Eserin müellifi Ebû Bekir Muhammed bin Hasan bin Düreyd el-Ezdî H.223/M.837 yılında Basra'da doğmuş. Sonraları Ammân'da oniki sene ikâmet etmiştir. İlk tahsilini orada yapmış olan İbni Düreyd, şiir ve edebiyat dalında büyük şöhrate kavuşmuştur. Bir ara Abbasî halifesi Muktedir'in maiyetinde de kalmış. Halife kendisine 50 dinar aylık maaş bağlamış. Nihayet Basra'da H.321/M.933 yılında vefat etmiştir. El-cemhere'den başka El-İştikâk, el-Maksûr ve'l-Hemdûd, Sıfâât'us-serc ve'l-licâm, el-Melâhîn ve Takvîm'ül-lisan gibi eserler de telîf etmiştir⁽¹⁾.

Esâsü'l-belâga :

Cârullah Ebû'l-Kâsim Muhammed bin Ömer ez-Zamahşerî tarafından telîf edilmiş olan bu sözlükte kelimenin birinci, ikinci ve üçüncü harf sırasına dikkat edilmiştir. Yazar, ilk harf için "bâb" tabirini kullanmış, ikinci harf için "elif ma'al-bâ", "elif ma'at-tâ" ifadelerini kullanmıştır. Her kelimenin önce sülâsî kökü, sonra zâid harfli olan kelimeler alınır⁽²⁾.

1) İrsâd, XVIII, 127-143; Keşf'uz-zunûn, I, 605; GAL, I, 111-113; Suppl, 172-174; El-a'lâm, III, 883, El-Fu'cem'ul-arabî, II, 404-434; Fu'cem'ül-üdebâ, VI, 483.

2) GAL, I, 289; Suppl, I, 54, 160, 172, 507, I.H.Ktp. "Ez-Zamahşerî", Tez No: 10099.

Kitabü'l-mugrib fî tertîbi'l-mu`rib :

Esâsü'l-belâga tarzında yazılan bu sözlük Nâsir bin Abdü's-seyyid bin Ali el-Mutarrizü (d.Ş.538-ö.610/Ş.1143-1213) tarafından yazılmış olup Arap edebiyatında önemli bir yer tutar. El-Mutarrizü'nin bundan başka el-İzâh fî şerhi makâmât-i Harîrî ve el-Misbâh fi'n-nahv gibi eserleri de zikre şavândır⁽¹⁾.

Dîvanü lugâti't-Türk :

"Türk dilleri kâmusu" demek olan bu eser, Mahmûd b. Hüseyin b. Muhammed el-Kâşgarî tarafından H.466/Ş.1073 yılında yazılıp Abbâsî halifesi Muktedî bi-Erillah'a sunulmuştur. Alfabe sırasına göre tertîp edilen bu eser aşağıdaki sekiz bölüme ayrılmıştır.

- 1) Kitabü'l-hemze,
- 2) Kitâbü's-sâlim,
- 3) Kitâbü'l-muzâ`af,
- 4) Kitâbü'l-misâl,
- 5) Kitâbü zevâti's-selâse,
- 6) Kitâbü zevâti'l-arba`a,
- 7) Kitâbü'l-gunne,
- 8) Kitâbü'l-cem` beyne's-sâkineyn.

Araplar'a Türkçe öğretmek için hazırlanan bu eserde Türkçe, Arap dilbilgisi kurallarına uydurulmuştur.

Kâşgarlı Mahmûd'un hayatı hakkında fazla bir bilgiye sahip değiliz. Biz Kâşgarlı Mahmûd'u az çok yine kendisinden öğrenebiliriz.

1) GAL, I, 294; Suppl, I, 515; İA, VIII, 748; Keşf'üz-zunûn, II, 1747; El-a`lâm, 3, 1079.

"Ben onların (Türkler'in) en uzun dillisi, en fasîhi, akılcı en incisi, soyca en köklüsü, en iyi silah kullananı olduğum halde onların şehirlerini, çölleri bastan basa dolastım" der. Belki de Kâşgarlı Mahmûd, Karahanlı Kağan soyundan olup, o sıralarda tahtta oturan Tavgaç Uluğ Hasan Buğra Karahan'ın bir akrabasıydı.

Milâdî 1072-1074 yıllarında Dîvân'ını Bağdat'ta Abbâsî halifesi El-Muktedî'ye sunarken şöyle demektedir: "Tanrı yeryüzündeki kuvveti Türklere vermiş. Bunların dilini öğrenmekte yarar vardır. Bu kitabı Araplara Türkçe öğretmek için yazdım, bu run".

Dîvân'ına göre Kâşgarlı Mahmûd'un Arapça, Farsça ve Türkçeyi bütün teferrüâtıyla bildiği anlaşılmaktadır. Dîvân'ında "Cevâhir-ün-nabv fî lugât'it-Türk" adlı bir eser daha yazdığını öğreniyoruz. Ancak bu eser elimize geçmemiştir.

Divânü lugât'it-Türk'ü aşağıdaki kısımlara ayırabiliriz:

- 1) Sözlük kısmı,
- 2) Dilbilgisi kısmı,
- 3) Ansiklopedik bilgiler kısmı,
- 4) Edebiyat kısmı.

Bunlardan her bölüm teferrüâtıyla anlatılır.

Divân'da, o devrin Türk toplumu uzun uzun anlatılır. Tarih, coğrafya, kültür, okuma-yazma, doktorluk, ilaçlar, şifalı otlar, hayvanlarla ilgili bilgiler, giyim-kuşam, süslenme, oyunlar, töreler, din ve inançlar, içkiler, yemekler, edebiyatla ilgili örnekler, çeşitli konularda şiirler bulunur, örneğin, savaş şiirleri, av eğlence şiirleri, tabiat ve baharla ilgili şiirler, aşk şiirleri, ağıtlar (sağular) öğretici ve düşündürücü şiirler, atasözleri (savlar) ve hikmetli sözler gibi; Türk toplumunun o devirde belli bir takvim kullandığını yine Divân'dan öğreniyoruz.

Sığan yılı	: sığan yılı
Od yılı	: sığır yılı
Pars yılı	: pars yılı
Tavırgan yılı	: tavşan yılı
Nek yılı	: timsah yılı
Yılan yılı	: yılan yılı
Yund yılı	: at yılı
Kog yılı	: koyun yılı
Biçin yılı	: maymun yılı
Takagu yılı	: tavuk yılı
İt yılı	: köpek yılı
Tonguz yılı	: domuz yılı ⁽¹⁾

Divân'da, Kâsgarlı Mahmut Türkçe'nin birçok lehçelerinden de söz eder. Örneğin; Argu, Barsgan, Basml, Bulgar 'İdil Bulgar Türkçesi) Cumul, Hotan, İtlık, Karluk, Kay, Kençek, Köçe, Suvar, Tatar, Tuhsı, Tübüt (Tibet), Uç, Uğrak, Yabaku ve Karahanlı gibi⁽²⁾.

Divân'da iki hadis te yer almaktadır. Peygamber Efendimiz buyurdu: "Türk dilini öğreniniz, çünkü onların egemenlikleri uzun sürecektir". İkinci hadis ise şöyledir; "Yüce Allah diyor ki: Benim Türk adlı bir ordum var, onları doğuda yerleştirdim. Kızdığım milletin üzerine onları musallat kıldırım"⁽³⁾.

Divânü lugâti 'Türk'ü bugünkü dile çevirenler de oldu. İlk olarak Kilisli Rifat Bilge tercüme etmiştir. Ondan sonra Konyalı Atıf Tüzüner de bu ilmî hazineyi bugünkü Türkçeye çevirmiştir. Ancak bu teğebbüsler yarım kalmıştır. Bazı nedenlerden dolayı bir

1) Bk. Divânü lugâti 'Türk, "Pars" kelimesi.

2) TDK. Türk Dili Dergisi, sayı 253, I Ekim 1972.

3) Divân, 1, 294.

türlü basılamamıştır. 1919 yılında Brockelmann tarafından Divân'ın bir indeksi neşredilmiştir⁽¹⁾. Ve nihayet 1939-1941 yıllarında Besim Atalay tarafından bugünkü Türkçeye çevirilip yayınlanmıştır. Yine aynı müellif tarafından Divân'ın indeksi (Dizini) de neşredilmiştir.

Divânü lugâti't-Türk'le ilgili çalışmalar :

1) Köprülüzade M.Fuat, Divânü lugâti't-Türk Müellifi Mahmût bin Hüseyin bin Muhammed el-Kâşgarî, telîf tarihi, Milli Tettebbular mecmuası sayı 5. Kasım-Aralık 1915, S.381.

2) Abdülahad Nuri, Divânü lugâti't-Türk'te bulunan atasözleri (savları) Kastamunu 1920.

3) Hüseyin Namık (Orkun), "Divânü lugâti't-Türk'e nazaran Hakan", Dergah Mecmuası, sayı 8, Ağustos 1918.

4) Aynı Müellif, "Eski Türk âdetleri", Dergah mecmuası, sayı 10, Eylül 1918.

5) Aynı Müellif, "Eski Türk İtikâtları", Dergah mecmuası sayı 12, Ekim 1918.

Aynı Müellif, "Millî Türk Yemekleri", Dergah Mecmuası, sayı 20, Şubat 1919.

7) Aynı Müellif, "Eski Türkler'de Tabâbet, Millî Oyunlar, Harp", Dergâh Mecmuası, sayı 23, Mart 1919.

8) Aynı Müellif, "Tarihte Türk Kadınlığı", Dergâh Mecmuası, sayı 22, Mart 1919

9) Necip Asım (Bal Hasanoglu), "Eski Savlar", İstanbul, 1919.

10) Köprülüzade Ahmet Cemâl, "Eski Türkistan Halk Edebiyatı", Edebiyat Fakültesi Mecmuası, Ağustos-Ekim, 1923.

1) C.Brockelmann, "Mitteltürkischer Worstshatz noch Mahmud al-Kaşgaris, Divan Lugât at-Türk" Bibliotheca Orientalis Hungarica 1. Serisi Budapest-Leipzig 1928.

11) Adnan Neşet, "Kaşgarlı Mahmut ve Eseri", İrnek Mecmuası (Balıkesir) sayı 15, 1928.

12) Necip Asım, "Türk Diline göre tarihten önce Türklük", Edebiyat Fakültesi Mecmuası, sayı 1, Haziran 1923.

13) Prof.Ahmet Zeki Velidî (Togan), "Divânü lugâti't-Türk'ün telif senesi hakkında", Adsız Mecmuâ, sayı 16, 15 Ağustos 1932.

14) Aynı Müellif, "Mahmut Kaşgarî'ye ait notlar", Adsız Mecmuâ, sayı 17, Eylül 1932.

15) Köprülüzade M.Fuat, "Millî Kültürümüzün eski bir âbidesi Divânü lugâti't-Türk", Cumhuriyet Gazetesi 24 Nisan ve 1 Mayıs 1923.

16) Ali Ulvi Elöv, "Divânü lugâti't-Türk'teki halk şiirleri, halk sözleri (savları) Uludağ Mecmuası, sayı 1-10, 1935-37 Bursa. (Kitap halinde nesredilmiştir.)

17) Prof.Dr.Ahmet Caferoğlu, "İlk Türk dilcisi Kaşgarlı Mahmut", Cumhuriyet Halk Partisi Konferanslar serisi 2, Kitap 17,1938.

18) Kilisli Rifat Bilge, "Divânü lugâti't-Türk'ün başındaki makale", Türkiyat Mecmuası c.b, 1936-1939, S.355-358.

19) Aynı Müellif, "Divânü lugâti't-Türk'ün telif tarihi", Türkiyat Mecmuası, c.b, 1936-1939, S.358-360.

20) Prof.Ahmet Zeki Velidî Togan, "Eski Türk ve Moğolların haritaları ve haritacılığı meselelerine dair notlar, Mahmut Kaşgarî'nin haritası", Kopuz Mecmuası, sayı 5, Ağustos 1939.

21) Kâzım Dilcimen, "Divânü lugâti't-Türk tercümesi dolayısıyla", 19 Mayıs Mecmuası, Samsun Halkevi Dergisi, sayı 56, 1941.

22) Ferit Birtek, "En eski Türk savları (Divânü lugâti't-Türk'ten derlemeler) TDK Yayınlarından, Ankara 1944.

23) Prof.Dr.Ahmet Caferoğlu, "II Türk Dili Tarih notları", İstanbul Üniversitesi Yayınlarından, 1943.

24) TDK, Türk Dili Dergisi Divânü lugâti't-Türk özel sayısı, Sayı 253, 1 Ekim 1972.

Türkiye Dışındaki Çalışmalar :

1) Martin Hartman, "Divânü lugâti't-Türk'e ait birkaç mülâhaza", Almanca'dan Türkçe'ye çevrilip, Billî Tettebular Mecmuasında neşredilmiştir, sayı 4, Ekim 1915, S.167-170.

2) Carl Brockelmann, "Mahmut Kâşgarî'nin, Türk fiil yapısı, tasviri; Mahmud al-Kaşgaris Darstellung des Türkischhen Verbalbaus" Keleti Szemle dergisi, sayı XVIII (1919), S.29-49, Budapeşte.

3) Aynı Müellif, "Eski Türkistan Halk Edebiyatı", Ostasiatische Zeitschrift Dergisi, C.VII, 1920. (Bu makâle Ahmet Cemal Bey tarafından Türkçe'ye çevrilip, Edebiyat Fakültesi Mecmuasında da neşredilmiştir. Ağustos-Ekim 1925).

4) Aynı Müellif, "Eski Türkistan Halk Edebiyatı; Altturkes-tanische Volks poesie" Asia Major Dergisi Proband 1923, S.3-24.

5) Aynı Müellif, "Eski Türkistan Halk Hikemiyâtı; Alttur-kestanische Volgsuweisheit" Ostasiatische Zeitschrift Dergisi, sayı VII, 1920, S.49-73.

6) Aynı Müellif, "Mahmut Kâşgarî'ye göre XI'nci asırda Türk dilleri ve kavimleri; Mahmud al-Kaşgari über die Sprachen und Stämme der Türken in XI Jahrhundert" Körösi Csoma Archivum, cüz 1-3, 1921, S.26-40, Budapeşte.

7) Aynı Müellif, "Mitteltürkischer Wortschatz noch Mahmud al-Kâşgaris, Divan Lugât at-Türk" Bibliothecü Orientalis Hungarica 1. serisi, Budapest-Leipzig 1928.

8) Aynı Müellif, "Eski Türkistan Halkiyatından"; Volkskund-liehes aus Altturkestan" Asia Major Dergisi, C.II, S.110-124

9) Aynı Müellif, "Divânü lugâti't-Türk Tercümesi hakkında",

Türk Amacı, sayı 3, Eylül 1924⁽¹⁾.

Kitâbü'l-İdrâk li-lisani'l-Etrâk :

Bu eser, Esîrüddîn Ebû Hayyân b. Muhammed b. Ali b. Hayyân el-Gırnâtî el-Endülüsî tarafından H.712/M.1312 yılında Kahire'de yazılmıştır. Eserin biri Beyazıt Kütüphanesi Veliyüddin Kısımında 2896 no'da, diğeri İ.Ü.Kütüphanesi no 3856 a,v, kısmında kayıtlı iki nüshası bulunmaktadır. Veliyüddin Efendi Kütüphanesindeki nüshaya göre 1895 yılında İstanbul'da Selânikli Mustafa Efendi tarafından yayınlanmış olan metin çok eksik ve yanlıştır. 1931 yılında Prof.Dr. Ahmet Caferoğlu tarafından yeniden neşredilmiştir.

Kitabü'l-İdrâk, hurûf-i hicânın sırasına tertip edilmiş bir eserdir. Türkçe kelimelerin Arapça karşılıkları verildikten sonra o kelimenin nasıl meydana geldiği, ne gibi değişikliklere uğradığı da açıklanır. Bazı kelimelerin Türkçe'nin hangi lehçeden, hangi şiveden geldiği de belirtilir.

Müellif, kitabını üç bölüme ayırır; a) Kelimeler, b) Tasrîf, c) Nahiv. Kelimelerin tertîbi Zemahserî'nin daha evvel zikrettiğimiz Esâs'ül-belâga adlı eserine benzer. Yani kelimeler ilk ve ikinci harfe göre dizilmiştir. Örneği; elif ile başlayan kelimeler için yazar, el'hemze ma'al-bâ, el'hemze ma'at-tâ, el'hemze ma'al-câm gibi tabirler kullanır.

Kelimelerin dizilişinde dikkat edilen ikinci husus sözcük başındaki vokallerdir. Arapça'nın üslûbu ve dil yapısına göre Ebû Hayyân, kelimelerden meftûh, meksûr ve mazmûm olanları sırasıyla zikreder. Fakat bazan bu tertîp şekline riayet edilmediği de görülür.

1) Geniş bilgi için bk: Mehmet Sâkir Ülkü Taşır, "Büyük Türk Dilcisi Kâşgarlı Mahmut", İstanbul 1946, S.96.

Eserin telîf tarihi Velîyüddîn Kütüphanesindeki nüshadan 20 Ramazan 712 hicrî (M.1312) olduğu anlaşılmaktadır. Bu nüshanın sahife kenarlarında birçok Türkçe kelime yazılmıştır. Kilisli Rifat Bilge tarafından derlenen 1259 sözcük, 1936 yılında Velet İzbudak tarafından "El-İdrâk Hâşiyesi" adı altında yayınlanmıştır. Kitâb'ül-İdrâk'ın İ.Ü.Kütüphanesindeki nüshası ise Suriye'nin Lâzkiye şehrinde H.805/M.1402 yılında Ahmed bin `Ömer adlı birisi tarafından istinsah edilmiştir⁽¹⁾.

Eserin yazarı Esîrüddîn⁽²⁾ Ebû Hayyân Muhamed bin Yusuf bin Ali bin Hayyân el-Garnâtî el-Endülüsi, İspanya'nın Garnata şehrinde H.654/M.1256 yılında dünyaya gelmiştir. İlk öğrenimi Garnata'da yaptıktan sonra İspanya'nın çeşitli şehirlerinde hadis ve nahiv okudu. Kuzey Afrika'ya, Mısır'a geziler yapmış, Haccdan dönüşte Mısır'da Mansûriye medresesinde hadis okutmaya başlamıştır. Devrin ünlü dilbilginlerinden İbni Nabhâs'ın gramer derslerine devam etmiş, hocasının ölümü üzerine onun yerine geçmiştir. Önceleri Zâhirî mezhebinde olan Ebû Hayyân, sonradan Şâfiî mezhebini kabul etmiştir. Dilbilgisi (Nahiv) konularının dışında tefsîr, hadîs, kırâat ve edebiyat ile de uğraşmış, çeşitli konularda yazdığı yaklaşık 70 eserinden yalnız yirmisi elimize geçmiştir. Türkçe ile ilgili şu eserleri yazmıştır.

- 1) Zehvü'l-mülk fî nahvi't-Türk,
- 2) Nefhâtü'l-misk fî sîreti't-Türk,
- 3) Kitâbü'l-ef`âl fî lisâni't-Türk,
- 4) Ed'dürerü'l-Muziye fî'l-lugati't-Türkiye.

Türk bilgini Sâlih bin Muhamed, Araplara Türkçe öğretmek maksadıyla H.1164/M.1750 yılında telîf ettiği "Es-Süzûr'üz-zehbiye

1) İ.Ü.Ktp. a.y. 3856.

2) "Ettuhfetü'z-zekiyye fi'l-lugati't-Türkiyye" adlı eserde Ebû Hayyân'ın lakabı "Esîrüddîn" değil "Şerefüddîn" diye geçer, bk. "Ettuhfetü'z-Zekiyye" Beyazıt Ktp. Velîyüddîn kısmı No:3092.

ve'l-Kita`ül-Ahmediyye fî'l-lugat-it-Türkiye" adlı eserinde "Ed'-dürerü'l-muziye" den bahseder. Başka bir deyişle Ebû Hayyân'ın bu eseri bugünden 233 yıl evvel Osmanlı bilginlerince tanınıp istifa-
de edilmekteydi. Ancak eser bugün ortada yoktur⁽¹⁾.

Ebû Hayyân, Türkçe'den başka Farsça ve Habeş lisanı ile ilgili eserler de meydana getirmiştir. Farsça'ya dair "Mantık'ul-Hars fî lisani'l-Feres" ve Habeş diline ait "Nuru'l-gabeş fî lisan'il-Habeş" adlı eserleri zikredilebilir. Ebû Hayyân H.745/M.1344 yılında Kahire'de hayata gözlerini yummuştur.

Et-Tuhfetü'z-Zekiyye fi'l-lugati't-Türkiyye :

Bu eserin şimdilik tek nüshası İstanbul'da Beyazıt Kütüphanesi Veliyüddin kısmında 3092 no'da kayıtlı bulunmaktadır. Eserin yazarı ve telîf tarihi hakkında hiç bir işaret bulunmamakla beraber, kitabın ilk sayfasında Rebiülevvel 870 veya 876 diye bir tarih geçmektedir. Bu, kitabın telîf tarihi mi, istinsah tarihi mi, kesinlikle söylenemez. 1945 yılında Besim Atalay bu eseri bugünkü Türkçe'ye çevirmiştir⁽²⁾.

Hikmet Turan Dağlıoğlu, Cemsettin Sami hakkında yazdığı bir eserde Et'Tuhfetü'z-Zekiyye'nin 106 yaprak olduğunu kayıt eder. Ancak yukarıda temâs ettiğimiz Veliyüddin Kütüphanesindeki nüsha ise 91 yapraktan ibarettir. Buna göre eserin başka bir nüshasının mevcut olduğu düşünülebilir.

Et'Tuhfetü'z-Zekiyye başlıca iki kısımdan meydana gelmiştir. İlk kısmı bir sözlüktür. Bu kısım 78.sayfaya kadar devam eder.

1) Sülevmaniye Ktp. Laleli, 3539; İ.Ü.Ktp.T.Y.448; Ebû Hayyân hakkında geniş bilgi için bk. Mu`cemü'l-Müellifîn, 12, 130; El-s`lâm, 8, 26; GAL, 1, 298, II, 24, 109; Suppl, I, 522/3, 547; İA, 4, 30.

2) 1948 yılında Prof.Dr.T.Halası Kun bu tercüme üzerine bazı eleştirilerde bulunmuş. Bu tenkitlere cevap vermek için Besim Atalay, "Et'Tuhfetü'z-Zekiyye çevirmesinin tenkidi dolayısıyla" adı altında Prof.Kun'a cevap vermiştir. Bk. Ankara Üniv.DTC Fak.Der. C.VI, sayı 1-2, 1948.

İkinci bölüm ise Türk dilinin grameri üzerinedir. Yaklaşık üçbin Türkçe sözcüğü ihtiva eden bu lugat, kelimenin ilk harfine göre tertip edilmiştir. Ancak ikinci ve üçüncü harflere dikkat edilmemiştir. Sözlükteki kelimeler yine "esmâ" ve "efâl" diye ikiye ayrılır. Bu eser Kıpçak lehçesine dayanan bir lugattır. Ama bu arada Türkmençe örneklerle de yer verilir.

Ahterî-i Kebîr :

Karahisarlı Muslihuddin Mustafa bin Şemseddin (ö.H.969/M.1561) tarafından H.952/M.1545 yılında telîf edilmiştir. Takma adı "Ahterî" olan bu zat, Afyonkarahisar'da doğmuş ve Kütahya'da vefat etmiştir. Siyer, Fıkıh, Arap edebiyatı ve lugat alanlarında çalışmıştır ve bu konularda birçok eser meydana getirmiştir. Basılmış tek eseri olan "Ahterî-i Kebîr, Arapça'dan Türkçe'ye bir sözlüktür. Bu sözlüğün "Vasat" ve "Sağîr" denilen kısaltmaları da vardır. Yazar, eserini Sihâh-i Cevherî, Düstûru'l-luga, Kitâbü'l-Muğrib, et'Tekmele, Mücmilü'l-luga ve Mukaddimetü'l-edeb gibi eserlerden topladığı kelimeleri Türkçe'ye çevirmek suretiyle meydana getirmiştir.

Yaklaşık 40 bin kelimeyi ihtiva eden bu eser, Afyonkarahisar ve Kütahya bölgelerininin ağzıyla yazıldığı için, Türkiye ağızları bakımından ayrıca önemlidir.

Ahterî-i Kebîr, Türkiye'den başka Mısır, Kırım, İran ve Hindistan'da da basılmıştır⁽¹⁾.

Türkiye'de matbaa ilk olarak 1729 yılında İbrahim Müteferrika tarafından kurulunca diğer eserlerle birlikte lugat kitapları da neşredilmeye başlandı. Bunlar arasında şu eserler zikredilebilir:

1) Bu eser ilk olarak İstanbul'da Matbaa-i Âmire'de 27 Nisan 1827 yılında olmak üzere bugüne kadar 27 kez basılmıştır, bk. Dr.Mehmet Saadettin Aygen, "Ahterî", Afyon 1980.

James William Redhause, "Muntehabât-i lugat-i Osmaniye" 1826. Ahmet Vefîk Paşa, "Lehçe-i Osmani" 1876. Ebû Ziyâ Tefvîk, "Lugat-i Ebû Ziyâ" 1888. Şemsettin Samî, "Kâmûs-i Türkî", (1899-1901).

Harf inkılâbından sonra lugatlar Lâtîn alfabesi sistemine göre hazırlanmıştır. Cumhuriyet döneminde yayınlanan lugatların başlıcaları şunlardır;

Hüseyin Kâzım Kadri, "Büyük Türk Lugati" İstanbul, 1927-1945. İbrahim Alaettin Gövsa "Yeni Türkçe Lugat", 1930. Nihat Sadullah Sander, "Resimli Yeni Türkçe Lugat, 1930. Ferit Devellioğlu, "Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik lugat", 1962. Mustafa Nihat Özön, "Osmanlıca-Türkçe lugatı", 1952. Hayat Yayınları, "Büyük Türkçe sözlüğü, 1969-71.

Çok Dilli Sözcükler :

17. asırda çok dilli lugatların hazırlandığını görüyoruz. Bunların arasında François de Mesgnien Meninski, Complementum The-sauri Linguarum Orientalium Seu Onomasticum Latium-Turcico-Arabico-Persicum (doğu dillerinin tamamlayıcı lugatı veya Farsça, Arapça, Türkçe, Latince lugat). Vienne 1687. J.C.Clodius, Compendiosum Lexicom Latino-Turcico-Germanicum....cum Praefatione de Linguae et Literatura Turcarum (Almanca-Türkçe-Latince lugat) Leipzig 1730. J.Th.Zenker, Türkisch-Arabisch-Persisches Handwörterbuch. (Türkçe-Arapça-Farsça sözlük) Leipzig 1866-1876). Haniyeli Hâfız İbrahim Efendi, Lugat-i elsine-i erba` (Arapça-Farsça-Türkçe-Yunanca)⁽¹⁾. Muhammed bin Ahmed bin Muhammed, El-bulğa fi'l-luğa (Arapça-Farsça-Türkçe-Moğolca)⁽²⁾.

1) Süleymaniye Ktp. Ayasofya, D.4749.

2) Keşf-üz-zunûn, c.2, S.1558.

Lugatçılıkta takip edilen başka bir metod, noktasız kelimelerin sözlükleridir. Edebiyat bilginleri kendi ilmî yeteneklerini ortaya koymak için bu yola bas vurmuslardır. Örneği; Ahmet Câvîd'in "Noktasız Kelimelerin lugatı" adlı eser bu metodun güzel bir örneğidir⁽¹⁾.

Manzûm Lugatlar :

Bu tür sözlükler, genellikle iki gaye gütmektedir. Biri, şair kendi ilmî kudretini kanıtlamak için, fesâhat ve belâgat alanında ustalığını kabul ettirmeye çalışır. Meselâ Sünbülzade Vehbî'nin Tuhfe-i Vehbî'si bunun bâriz bir örneğidir. Sadece bu eserin mukaddimesi 93 beyti ihtiva etmektedir. Sözlük ise 56 kıtayı bulur. Böyle bir eseri yalnız sözcüklerin manalarını öğrenmek için baştan sonuna kadar ezberlemek, hem çok güç, hem de harcanan zamana değermez.

Böyle bir amacı güden başka bir örnek te Yusuf Halis Efendi'nin "Miftâh-i lisân" adlı Fransızca-Türkçe manzûm sözlüğüdür. Halis Efendi, Fransızca kelimelerini Arapça arûz veznine uydurarak bir sözlük meydana getirmiştir. Hiç Fransız dili Arapça arûz veznine uyar mı, onun onbeş bahrının kalıbına girer mi? Bence bu tarzda bir lugat yazmak fantaziden başka birşey değildir.

Manzûm sözlüklerin ikinci gayesi ise, kolaylıkla ezberlenebilmeleri içindir. Şair ve edîpler, öğrencilerine edebiyatı sevdirmek için bu yola başvurmuşlardır.

1946 yılında Dr.Ali Alpaslan manzûm lugatlar üzerine bir mezuniyet tezi hazırlamıştır⁽²⁾. Tezde ilk manzûm lugat yazarının ünlü İran şairi Reşidü'd-dîn Vatvât olduğu ileri sürülmüştür.

1) İ.Ü.Ktp. T.Y. 1486.

2) İ.Ü.Ktp. Tez no: 1396.

Zamahşerî'nin çağdaşı olan Reşidü'd-dîn Muhammed bin Muhammed bin Abdul Celîl el-Vatvât H.480/M.1087 yılında Belh'te doğmuştur. İlk tahsilini Belh'te Nizâmiye medresesinde tamamladıktan sonra ulûm-i diniye ile birlikte arûz, felsefe ve kelâmı da öğrenmiştir. Hele şiirde büyük üne kavuşan Vatvât, Harzemşahlardan Mehmet Kutbüddîn'in oğlu Atsız'ın dikkatini celbetmiş ve onun maiyetinde tam 30 sene kalmış ve nihayet 97 yaşında H.577/M.1181 yılında vefat etmiştir⁽¹⁾.

Ahmed-i Dâî, kendi eseri olan 'Ukûdü'l-Cevâhir adlı manzûm Arapça-Farsça sözlüğün mukaddimesinde, Reşidü'd-dîn'in "Hamdü Senâ" adlı bir lugatından bahseder. Fakat bizim araştırmalarımıza göre Vatvât'ın Hamdü Senâ yerine Nukûdü'z-Zevâhir isminde bir eseri vardır. Osmanlı bilginlerinden Mehmet Münîf adlı bir zat da buna nazîre olarak 'Ukûdü'l-Cevâr isimli bir manzûm lugat yazmıştır⁽²⁾.

Ahmed-i Dâî'nin "Hamdü Senâ" kelimesini kullanması (diğer eski âlimlerin eserlerinin başlangıcında olduğu gibi, salt övgü ve tavsîf için olup, orada bir cümle eksikliği olduğu âşikârdır.

Arapça-Farsça Manzûm Sözlükler :

'Ukûdü'l-Cevâhir :

Türk şairi Ahmed-i Dâî tarafından yazılmış Arapça-Farsça manzûm sözlük olup Yıldırım Bayazıt'ın oğlu Mehmet Çelebi'ye ithâf edilmiştir. Bu lugat 650 beyitten ibâret olup kelimeler kıtalar halinde yazılmıştır. Yaklaşık 51 kıtayı ihtiva eden bu eserde Arapça sözcüklerin Farsça karşılıkları verilmiştir.

1) Abbâs İkbâl, Hadâikü's-sahir mukaddimesi, S.4.

2) Abbâs İkbâl, "Hadâik'üs-sahir" mukaddimesi, S.112; Ali Nagî Münzevî, "Ferhengnâme-hâyı Arabî be-Farisî (Tehran 1959) S.56, British Museum Ktp. Add, 26, No: 138.

Tuhfe-i Şâhidî :

Bu eser H.920/M.1514 yılında Muğlalı İbrahim Dede tarafından yazılmıştır. Bahlası Şâhidî olan İbrâhim Dede, Afyonkarahisar'a giderek Sultan Divanî'nin dergâhına varıp mevlevî tarîkatına girmiş. Muğla'da mevlevî tekkesine şeyh olan Şâhidî, tasavvufle ilgili bazı eserler de meydana getirmiştir⁽¹⁾.

Tuhfe-i Şahidî'nin önsözünde yazar, hamdü senâdan sonra, çocukluğunda birçok lügat kitabı, özellikle Tuhfe-i Husâmî okuduğundan bahseden Şâhidî, bu esere bir nazîre yazmak istediğini de vurgular. Kendisi mevlevî olduğu için halka Mesnevî ile irşâd ettiğini, eserindeki kelimeleri Mesnevî'den alıp mevlevîlere Farsça okutmak istediğini anlıyoruz.

Tuhfe-Şâhidî'de kelimeler kıtalar halinde olup arûz vezniyle yazılmıştır. 27 kitabı ihtiva eden bu eserin ilk kitabı Bahr-i Münserih ile, son kitabı ise Bahr-i Remel'le yazılmıştır.

Örnekler :

Tanrı adıdur İzed ve Mezdân Hudâyı
Dahi büzürg ulu, yol gösterici rehnümâyı
Maânîde Peygamber ol kim vire Hak'tan haber
Bay tüvangardur, yohsula dirler gedâyı
Leb dudak vü ruh yanak, çeşm göz vü rû yüz
Kirpüğe müjgân, müje, dest el, ayak oldu payı.

Tuhfe-i Şâhidî'nin Şerhleri :

Tuhfe-i Şâhidî'ye birçok şerh yazılmıştır. Bunlardan bazılarının sadece adlarını yazmakla yetineceğiz.

1. Mehmet Murat Nakşebendî, "Şerh-i Tuhfe-i Şâhidî"
2. Abdulkadîr b. Ömer el-Bağdâdî, "Şerh-i Tuhfe-i Şâhidî"

1) Osmanlı Müellifleri, 1, 92.

3. Ali b. Mustafa Ferdî,	"Şerh-i Tuhfe-i Şâhidî"
4. İbrâhim b.Süleyman Ezherî,	" " "
5. Ahmed el-Mevlevî,	" " "
6. Mehmet Necip Efendi,	" " "
7. Hâtem Ahmed Akovalı,	" " "
8. `Atfî,	" " "
9. Muhammed b.Seyyit Abdulbâki Pirî Paşazade,	"Şerh-i Tuhfe-i Şâhidî"
10. Mustafa b. Mirza	"Şerh-i Tuhfe-i Şahidî"
11. Abdurrahman bin Abdullah,	" " "
12. Mehmet Sâdik b. Ali Efendi,	" " "
13. Seyid Ali Revahî,	" " "
14. Mustafa İsamuddin,	" " "
15. Ahmed Nâdide,	" " " (1)

Tuhfe-i Vehbî :

Sünbülzâde Vehbî Efendi tarafından yazılan bu eser, eski Türk edebiyatında önemli bir yer alır. Maraşlı Peşit Efendi'nin oğlu olan Sünbülzâde Vehbî 1719-1809 yılları arasında yaşamıştır. İlk tahsilini Maraş'ta gören Vehbî, sonradan İstanbul'a gelmiştir. Kendisini devlet ricâline tanıtmış ve Rumeli kaleminden kadılık mesleğine geçmiştir. 1775 yılında İran'a giden Vehbî'nin hayatının son yılları çok sıkıntılı geçmiştir. 1809 yılında vefat edip Edirnekapı mezarlığına gömülmüştür.

- 1) Sülevmaniye Ktp. Darülmünevi bölümü: 568, 2) aynı ktp. Esad Ef.3226/1, 3) aynı ktp. Denizli 439/4, 4) aynı ktp. Esad Ef. 3224/1, 5) aynı ktp. Laleli 3561, 6) aynı ktp. Serez,1398, 7) aynı ktp. Laleli, 3562, 8) aynı ktp. Bağdatlı Vehbi Ef.1736, 9) aynı ktp. Halet Ef. 572, 10) aynı ktp.Rşd: 959, 11) aynı ktp. Serez, 538, 12) aynı ktp. Laleli, 3563, 13) aynı ktp.Rşd. 961, 14) aynı ktp. Rşd. 960, 15) aynı ktp. Tale İsmail. 659.

Tuhfe-i Vehbî, Farsça kelimeleri Türkçe izah eden manzûm bir lugattır. Baş tarafında mesnevî tarzında 93 beyti tutan bir manzûme vardır. Bu manzûm mukaddimeden sonra alfabe sırasına göre tertip edilmiş olup, "kita" denilen fakat gazel tarzında yazılmış parçalarla kelimelerin izahı gelmektedir. Bunların toplamı 56 kitadır. Her kita bir serlevha ile başlar. Bu serlevha o kitayı tanıtmaya mahiyetindedir. Bu 56 kitayı "Mesnevî der ıstılahât-i acem" başlığı altında Farsça ıstılahlar kısmı izlemektedir. Bu bölüm 201 beyitten ibarettir. Eserin sonunda yazar, lagatinin telîf tarihini şu beyitle açıklar;

Hazârân Şükredüp Hakk'a dedüm itmâm-i tarihin
be-hamdillah bu zîbâ Tuhfe-i Vehbî tamam oldu.

1107

Lugat-i Lami`î:

Bu eser, 1472-1532 yılları arasında yaşamış olan Seyh Mahmût b. Osman b. Ali an-Nakkâş b. İlyâs Lâmi Çelebi tarafından yazılmıştır. Hayatı, doğum ve ölüm yeri olan Bursa'da geçmiştir. Zamanın büyük âlim ve fâzıl şahsiyetlerinden Molla Ahaveyn ve Molla Muhammed b. Hacı Hasanzâde'den ders görmüş ve Nakşebendî tarikatına girmiştir. Lâmi, şiir, tasavvuf ve tarihle ilgili 25 eser yazmıştır⁽¹⁾.

Lugat-i Lâmi 180 beyti ihtiva eden Farsça-Türkçe bir sözlüktür⁽²⁾.

Örnek :

Hûb gökçek, bezm sohbet, uyku hâb

Bûse öpmekdür, döşekdür câme-i hâb.

1) Geniş bilgi için bk. M.Yücelt "Bursalı Şair Lâmi Çelebi" Tez no: 1171, İ.Ü.Ktp. Osmanlı Müellifleri, II,492; Cemsettin Sâmî, Kâmûsü'l-alâm "Lâmi" maddesi; İA, 7,10.

2) İ.Ü.Ktp. 2785, T.Y.

Kân-i Maânî :

Seyyid Hasan Rızâî tarafından H.1082/M.1671 yılında kendi eliyle yazılmış olan nüsha 54 varaktan ibâret olup 2319 beyti ihtiva eder. Beyitlerdeki kelimeler alfabetik sıraya göre dizilmiştir.

Araştırmalarıma göre bu eser alfabe sırasına göre yazılan ilk sözlüktür. Lugat-i Şâhidî o devrin ilmî çevrelerinde sevilen sayılan ve değer kazarmış bir eser olduğu halde alfabetik sıraya göre hazırlanmış bir sözlük değildir. İstenilen kelimeyi hemen bulmak mümkün olmamaktadır. Bu eksikliği duyan Rızâî, Kân-i Maânî'yi yazmakla bu gediği kapatmıştır. Yazar eserin telîf tarihini de şöyle düşürür.

Oldı uknûm-ı acem Şâhidî birle tastîr
İsmine Kân-i Maânî diyü ettüm tabîr
İşbu tuhfe acaba ne gün oluptur dersek
Oldı tarih ana Kân-i Maânî tahrîr⁽¹⁾

1082

Arapça-Türkçe Manzûm Sözlükler :

Arapça kelimelerin Türkçe karşılıklarıyla yazılan lugatlarından birkaçının ismini yazmak ve bazıları hakkında kısa da olsa bilgi vermek yararlı olacaktır.

Lugat-i Mahmûdiye :

Eserin İstanbul Üniversite kütüphanesinde bulunan bir iki nüshasında yazar adı zikredilmemiştir. Kıtalar halinde hazırlanan bu eser yaklaşık 572 beyitlik olup 26 varaktan ibarettir. H.961/M.1553 yılında telif edilen bu sözlük, Hasan b. Ali adlı bir kişi tarafından istinsah edilmistir. Lugattaki bütün kıtalar aruz bahır-

1) İ.Ü.Ktp. 579 T.Y.

larına göre ayrılmıştır. İlk kıta bahr-i Remel üzere yazılmıştır. Nazar, Ferišteoğlu lughatından da istifade ettiğini ve aynı biçimde bir sözlük yazdığını şöyle belirtir.

Nazar kıldum Ferišteoğlu sözine

Gözel görünmüş insanun gözine.

Müellif, mukaddimenin sonunda kitabın adını ve telif tarihi şöyle açıklar:

Bize dahi duâya bâis ola

Dua iden murâdın cümle bula

Ki Mahmûdiye ola ismi bunda

İlâhî rahmet ü aff eyle sonda

Meshûr ola ve niçeleri müntefi` ola

Yâ Rab kendisi gibi tarihi hos ola⁽¹⁾

961

Örnek :

Hubz etmek, kubl öpmek, zer` ekmek, kul gulâm

Halk yaratmak, hark yırtmak, ulu kişidür hümâm

Sübha-i Sıbyân :

H.1175/B.1761 yılında telîf edilen bu eser 24 varaktan ibârettir. Bütün manzûm lughatlar gibi, bu sözlük de kıtalar halinde yazılmıştır. Her kıtanın başında o kıtadaki beyitlerin vezni ve bahri yazılıdır. İlk kıta Bahr-i Hezec Sâlim üzere yazılmıştır. Kelimelerin seçimi gelişigüzel olup herhangi tertîbe tâbi değildir.

Türk bilgini Kâtip Çelebi'ye göre Sübha-i Sıbyân ve Lughat-i Mahmûdiye aynı eserdir. Halbuki yukarıda belirttiğimiz gibi Lughat-i Mahmûdiye'nin ilk kıtası Bahr-i Remel üzere yazılmıştır. Sübha-i Sıbyân'ın ilk kıtası ise Bahr-i Hezec Sâlim ileidir.

Ayrıca her iki eserin başlangıç beyitleri de birbirinden farklıdır.

1) İ.Ü.Ktp. T.Y. 417.

Sübha-i Sıbyân'ın ilk beyti şöyledir :

Hâm-i Hudâ zikr idelüm ibtidâ

Menzil-i Maksûda odur rebnümâ.

Lugat-i Mahmûdiye'nin ilk beyti ise şöyledir :

Be-fethi Hâlik ü Fettâh ü Vâhid

Be-yümni Hâdî vü Vehhâb ü Vâcid.

Buna göre Kâtip Çelebi'nin bahsettiği eser, başka bir lugat olmalıdır⁽¹⁾.

Sübha-i Sıbyân'dan örnekler :

Resul elçi vü Feygamber, livâ sancak, alem bayrak

Delîl ü hâdîdür rehber, verâ half, iktidâ uymak.

Sevâ doğru, sivâ gayrı, sevâ outa dahi yeksân

Nedâ nevdür, sūdâ aylak, serâ ırmak, serâ toprak

Arapça'dan Arapça'ya Manzûm Sözlükler :

Levâmi`-ül-envâr⁽²⁾ :

Araplarda manzûm lugat yazma cereyanı Türklerden önce başlamıştır. Kâtip Çelebi bu eserin H.770/M.1368 yılında telîf edildiğini söyler⁽³⁾. Türk edebiyatında ise manzûm sözlük ilk olarak Ahmed-i Dâî tarafından H.816/1413 yılında telîf edilmiştir.

Levâmi`-ül-envâr, Muhammed bin Muhammed eş-Şâfi el-Mûsalî tarafından kaleme alınmış bir hadis lugatıdır. Mu'atta İmâm Mâlik, Sahîh Buhârî ve Sahîh Muslim gibi hadis kitaplarında geçen bazı kelimelerin manzûm Arapça sözlüğüdür. Yazar, bu minvâlde ilk olarak

1) Keşfü'z-zunûn, II, 975.

2) İ.Ü.Ktp., a.y. 3130; Süleymaniye Ktp., Laleli 634.

3) Keşfü'z-zunûn, II, 1568.

bir manzûm lugat kendisi tarafından yazıldığını da iddia eder. 112 varaktan ibaret olan bu eser kıtalar halinde yazılmıştır. Her kıtanın başında hurûf-i hicâdan bir harf başlık olarak gösterilir. O kıtadaki ilk kelime, yukarıda yazılı olan harfle başlar. Bütün kelimeler, alfabe sırasına göre dizilmiştir. Yalnız bazı kıtaların başında "Esmâ-ül-emâkin" (yer isimleri), el-Esmâ ve'l-künâ (isimler ve künyeler) gibi başlıklara da rastlanır. Bu da kıtalardaki şiirlerin ve kelimelerin konusunu belirten serlevhalardır.

Lugatü garâibi elfâz-il-Kurân :

Kurân-ı Kerim'de geçen bazı kelimelerin manzûm sözlüğüdür. Kelimenin ilk harfine göre tertip edilen bu eser 30 varaktan ibaret olup 532 beyti ihtiva eder. Yazarın ismi yerine künyesi Ebû Hayyân olarak yazılmıştır. Eserin istinsah tarihi de belli değildir. Yalnız müellif kitabın önsözünde eserini hac yolunda hazırladığını belirtmektedir⁽¹⁾.

Batı dillerinden Türkçe'ye yapılan manzûm lugatlar :

Batı dillerinin üslûbu ve yapısı arûz veznine hiç uymaz. Onların kendilerine özgü bir yazılış şekli ve metodu vardır. Ama bilginlerimiz garp dillerini dahi Arapça arûz veznine sokmuşlar. Onlardan birkaç örnek vermek yararlı olacaktır.

Fransızca-Türkçe manzûm sözlük :

H.1266/1848 yılında, Yusuf Halis el-marûf Tahir Ömerzâde tarafından neşredilen bu eser kıtalar halinde yazılmıştır. Fransızca kelimelerin Türkçe karşılıklarını veren bu eser 52 sayfadan ibaret tir.

1) İ.Ü.Ktp. a.y. 931.

Eserin önsözünde yazar, bazı transkripsiyon işaretlerini kullanmak zorunda kaldığını söyler. Harf inkılabından önce yazılan bu eser, Türkçe'de Batı dillerinin kelimelerini nasıl göstereceğini siddetle hisseder. Meselâ Osmanlıca'da el, al; un, on, ün; bol, bul; toz ve tuz gibi kelimeler aynı şekilde yazılır. Bu sözcükleri birbirinden ayırdetmek için yazar, Osmanlıca harflerin Latince karşılıklarını bazı transkripsiyon işaretleriyle gösterir. Özellikle vokallerin üstüne bazı işaretleri koyup o vokalin ince veya kalın, geniş veya dar veyahut yuvarlak olduğunu belirtir. Kanımca Yusuf Halis Efendi'nin bu tür çalışmaları harf inkılabına zemin hazırlamıştır.

Örnek :

Allah diyö, gökler siyö, yer ter, komanse ibtidâ
Daim tujury bâki eternal, enfini bi-intihâ
Peygamber adı Profet, sadık fidel, gid rahnümâ
.....

Ermenice-Türkçe manzûm sözlük :

Refi-i Kâlâyî tarafından yazılıp 1815 yılında neşredilmiştir. Kâlâyî Refi Efendi 18. asır sonları ve 19. asrın başlarında tanınmış şairlerdendir. Önceleri kumaşçılıkla uğraştığı için kâlâyî diye meşhur olmuş. Sonra bu mesleği bırakıp tahsil-i ilim eylemiştir. Bektaşî tarîkatından feyz almıştır. 1821 yılında İstanbul'da ölüp Topkapı mezarlığına defnedilmiştir⁽¹⁾.

Örnek :

Tanrı'ya asvas, kristos didiler peygambere
Saha derler takavur, hem muteber bir ansare
Mançık oğlan, kızdır ahçik, ustaya varbet denür
Kardeş ahber, oldu ise meyr-i derler mâdere

1) Osmanlı Müellifleri, II, 394.

Tuhfet-ül-Uşşak (Rumca-Türkçe Sözlük) :

Agah Sırrı Levend "Divan edebiyatı" adlı eserinde Tuhfet-ül-Uşşak adlı eserinden lugatlar kısmında bahsedip bu eserin Fevzî Ahmet Efendi tarafından yazıldığını söyler. Başka bir bilgi vermiyor. Bursalı Muhammet Tahir ise şöyle bilgi veriyor. "Fevzi Ahmet Efendi mekteb-i Sultanî mezunu olup Arapça, Farsça, İtalyanca, İngilizce ve Rumca bilirdi. Birçok mekteplerde hocalık yapmış olan bu zat H.1330/M.1911 yılında vefat edip Derkez Efendi mezarlığına gömülmüştür (1). Türkçe-Arapça, Hazine-i esmâ-i Türkiye adlı lugatı basılmıştır. Bir de altı dil üzerinde ve meâl bakımından birbirinin aynı olan atalar sözleri "Durûb-ı emsâl mecmuası" adı altında toplanmıştır.

Örnek :

Nâm-ı Huda'dır teos, Âdeme antropos
Dervişe de askitis, evliyâ adı ayos.

Türkçe'den Türkçe'ye manzûm sözlük :

Erzurum Lehçesi (2) :

Türkçe'den Türkçe'ye yazılan bu eser, Abdî Karahisarî tarafından yazılmıştır.

Benim görüp incelediğim nüsha, İ.Ü.Kütüphanesinde mevcuttur. Yalnız eserin yazarı ve istinsah tarihi belli değildir. Kitabın ilk sayfasında bir başkası tarafından yazarın adı Abdî Karahisârî olarak yazılmıştır. Eser yalnız 8 varaktan ibarettir .

Örnek :

Koyunun adı tavar manda ineği medek
Kışlağa hem güm denür malağa dirler gedek

1) Osmanlı Müellifleri, II, 382.

2) İ.Ü.Ktp. T.Y., 520.

Bacı di hemsîreye, oldu karındaş taşaş
Tam demek hem ev imis, dindi kilere merak
Kâmil ü mâhir çoban adına püspür denür
Koyunun akciğerindeki maraz kepenek
Oldı tam üsti baca, baca buharı imiş
Karacaoğlan ocak timüridür raf terek
Bir yakacak ot çekem hem diken adı geven
Saçma vü kalıb işi bok vü halis tezek.

Bazı manzûm lugatlardan örnekler vermeğe çalıştık. Bunlardan başka Mustafa Hâkî Üsküdarlı'nın Menâzîmü'l-Cevâhir'i, Antepli Hüseyin Aynî'nin Mezmû'l-Cevâhir'i, Çelebizâde Ali Halîmî'nin Nazm-ı Bedî'i, Ahmet Remzî'nin Tuhfe-i Remzî, Antepli Ahmed Âsım'ın Tuhfe-i Âsım'ı, Hafiz Abdullah'ın Tuhfe-i Hafiz'i, Abdullatîf Feriştioğlu'nun Kanûn-i İlâhî'si, Şemsî'nin Cevâhirü'l-kelimât'i gibi manzûm sözlükler zikredilebilir.

Gerçekten şair ve ediplerin bu tür lugvî çalışmaları takdire şayândır. Gerek halka edebiyatı sevdirmek için, gerek ezberlenebilmesi kolay olsun diye meydana getirdikleri eserler, gerek kendi ilmî üstünlüğü, kudreti, fesahat ve belâgatlarını ortaya koymak için yazdıkları sözlükler, bugün bizim için paha biçilmez bir ilmî hazinedir. Bu bilginlerin edebiyata muazzam katkıları olmuştur. Nice çetin zorluklarla, türlü zahmet ve meşakkatlerle bu eserleri meydana getirmişlerdir. Diyâr diyâr, ülke ülke, gezip örürlerini tüketmişlerdir. Göz nuru döküp bu lugatları yazmışlardır. Şüphesiz, bir dili ebedîleştiren tek yol ve tek vasıta lugatlardır.

Mirkât-ül-Luga ve Müellifi :

Tezimin konusu olan Mirkât-ül-Luga, Kamûs ve Sihâh-i Cevherî'den istifade edilerek meydana getirilen Arapça-Türkçe bir sözlüktür.

Mirkât-ül-Luga'nın telîf tarihi bazı kaynaklarda 940/1533 olarak gösterilmiştir. 1934 yılında İstanbul'da yayınlanan Tarama Dergisinde bu hususta şöyle bilgi veriliyor; "Abdullah b. Yusuf b. Mehmet b. Bahşî'nin⁽¹⁾ 14000 lugâti Sıhahî Çevherî'den, 16000 lugati Kâmûs'tan intihâp ederek Türkçeye tercüme ettiği lugat kitabıdır. Kitabın sonunda görülen küçük bir kayıttan eserin H.940 tarihinde telif edildiği anlaşılmaktadır ki bu tarih 1533-34 yıllarına tekâbül eder"⁽²⁾.

İnönü Ansiklopedisinde Ahterî-i Kebîr hakkında bilgi verilirken dolaylı olarak Mirkât'a da temâs edilir. "Kütahya'da tamamlanan bu eser (Ahterî-i Kebîr) kelimenin tanım ve tercümesi bakımından çağdaşı olan Abdullah Kestelî'nin sözlüğüne (yazılışı: 1533-34) benzemektedir"⁽³⁾. Bilindiği gibi Afyonkarahisarlı Mustafa b. Semsettin Ahterî, Ahterî-i Kebîr'i 952/1545 yılında telîf etmiştir. Öyleyse Abdullah Kestelî ile Ahterî iki çağdaş lugat bilginidir. Semsettin Ahterî'nin lugatından başka birçok eseri vardır. Ama Abdullah Kestelî'nin Mirkât-ül-Luga'dan başka bir eser yazıp yazmadığı şimdilik meçhûldür.

Mirkât-ül-Luga'dan yabancı kaynaklar da bahseder. Özellikle Prof.Dr.Gustav Flügel, Hanna Sohrweide ve Charles Rieu'nun kataloglarında bu konuda geniş malumât vardır. İleride Mirkât'ın çeşitli nüshalarından sözedeceğimiz zaman bu katâloglara da temâs edeceğiz.

1) Başka kaynaklarda "Yahşî" olarak geçer.

2) T.D.T.C (TDK) Tarama Dergisi I, 57.

3) İnönü Ans.: I, 281, Ahterî-i Kebîr mukaddimesi.

Mirkât-ül-Luga'nın Metodu ve Üslûbu :

Kelimenin son harfine göre tertîp edilen bu eser, yaklaşık 30 bir kelimeyi ihtiva eder⁽¹⁾. Yazarın kendi ifadesine göre, on-dört bir kelimeyi Sihâh-ı Cevherî'den, onaltı bir kelimeyi de Kâmûs'tan alarak Türkçeye çevirmiştir. Metot bakımından da Sihâh-ı Cevherî ve Kâmûs'u taklid eden müellif, kelimenin son harfi için "bâb", ilk harfi için "fasıl" tabirini kullanır. Bir kelimenin Türkçe karşılığını bulmak için, evvelâ o kelimenin son harfine sonra ilk harfine bakmak gerekir. Diğer bir ifadeyle; önce o kelimenin babını sonra faslını aramak gerekir. Sözlükte ayrıca kelimenin ilk harfinden sonra ikinci ve üçüncü harflere de riâyet edilmiştir.

Müellif, bir kelimenin değişik mana ve şekillerini göstermek için, önce o kelimeyi yazdıktan sonra ona benzer kelimeleri arka arkaya sıralar ve karşısına "mislühû" tabirini kullanır. Gerek mana, gerek telaffuz itibarıyla kelimeler uzun uzun açıklanır. Örneğin "kizb" kelimesinin Türkçe karşılığı "yalan söylemek" olarak verdikten sonra müellif, bu kelimenin diğer şekilleri "kezb, kezib ve küzib" gibi örnekler de getirir ve her kelimenin karşısına yine "mislühû" deyimini yazar. Bundan başka kelimelerin teklik ve çokluk olup olmadığı da belirtilir.

Bazı kelimelerin karşısına yalnız "F" harfi yazılmıştır. Bu da "marûf" kelimesinin kısaltılmış şeklidir. Bazen bir kelimenin karşılığı yerine onun zıddı da yazılır:

Eyâmin	: hılâf'ül-esâim,
Eymen	: hılâf'ül-eyser,
Bâtın	: hılâf'üz-zâhir, diye verilmiştir.

1) Fehmi Ethem Karatay, Mirkât'ül-Luga'nın ilk harfine göre yazıldığını söylerse de yanlıştır; bk. Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi Türkçe Yazmalar Kataloğu, I, 7.

Kimi sözcüklerin karşılığı Arapça olarak da verilir. Bu durum sık sık göze çarpar. Çok nâdir de olsa bazı kelimelerin Farsça olarak verilmiştir;

Ârızân : dû sû-i rîş,

Celîs : hemneğîn,

Devvâre : çarh-ı gerdûn,

Merhaba bek: ferâhî bâd türâ,

Kâinen men kâna: her çeh bâsed,

Tâbi`în : yarân-i yâr, gibi misallerde, Arapça kelimelerin karşılığı Farsça olarak verilmiştir. Onun için bu sözlük Arapça'ya yeni başlayanlara pek yararlı olacağını sanmıyorum. Bu durumyla eserin daha çok ulemâ için yazıldığı anlaşılmaktadır.

Dil Özellikleri :

Bu eseri incelerken 15. asırda Ege bölgesinde kullanılan Türk dili ağızları hakkında da bilgi edinmiş oluyoruz. O devir, Batı Türkçesine bir geçiş dönemidir. Kelimelerde ses uyumuna yönelik bir eğilim göze çarpar. Örneğin aşağıdaki kelimelerin metinde her iki şeklini görmekteyiz:

demür / demir	(bk. vats)
incü / inci	(bk. tanzîm)
kapu / kapı	(bk. vükne, zâfire)
Köpri / köprü	(bk. cîsr, cesr)
kuru / kuru	(bk. temr, temre, zebîb)
yasduk/yasdık	(bk. visâd, visâde)

Bilindiği gibi, eski Anadolu Türkçesinde 3. şahıs iyelik eki yalnız düz vokallidir. Ancak ele aldığımız bu eserde, nâdir de olsa, ekin yuvarlak şeklini de müşâhade etmekteyiz:

Tumuvv : deryanun ve ırmağın "suyu" çok olmak.

`Uylem : "suyu çok kuyu".

Tilâ` : su "yolu".

Mercûze : "otu" yanmış yir.

Zanûn : "suyu" az kuyu.

Eski Anadolu Türkçesinde isimden isim yapan "lu, lü" ekinin sözlüğümüzde düz vokallı biçimine de rastlamaktayız:

Zibağrî : sık sakallı.

`Ukâze : ucu demirli `asâ.

Birtâm : kalın dudaklı er.

Serîf : eyü asıllı.

Yine eski Anadolu Türkçesinde yuvarlak vokallı olarak geçen "-duk, -dük" partisip ekleri metnimizde bir iki kelimedede ses uyumuna uymuştur:

`Usâre : sıkmadan akan ve "sıkıldıkdan" sonra bâki kalan.

Zeriyye : sünü ile "kapdikları" temür.

Vâ : sabûr "didikleri" ot.

Yevmü'n-nefer: hacılar Medine'de "tağıldıği" gün.

Zinâk : boyuna "dâdikları" boğmak.

Görülüyor ki o devirde Türkçe'de ses uyumu yavaş yavaş gelişmeye yüz tutmuştur.

Tezimizde esas olarak seçtiğimiz nüsha İstanbul Üniversitesi Kütüphanesinde Türkçe Yazmaları bölümünde 400 numara'da kayıtlı bulunmaktadır. 11 Ramazan 941/16 Mart 1535 tarihinde Hasan bin Seyyidî adlı bir zat tarafından Üsküp'te istinsah edilmiştir. 215 x 150 ebadında olup 219 yaprağı ihtiva eden bu nüsha, nesih hattıyla harekeli olarak yazılmıştır. Her sâfada 7 satır ve sâfada 7 kelime vardır. Şimdiye kadar incelediğim nüshaların en eskisi olup, Arapça kelimelerin Türkçe karşılıkları da harekelidir. Ancak bu arada yanlış hareketler de geçer. Eseri gerek Türkçe, gerek Arapça kelimeleri, başka lugatlara göre düzeltmeye çalıştık. Bu lugatların bir listesi bibliyografyada verilmiştir.

Mirkâtü'l-luga'nın Nüshaları :

1. Süleymaniye Kütüphanesi, Musalla Medresesi bölümü: 2052/176,
210 x 150 mm, yk 197, st.9, Talîk,
Nefs bin Hâcı İsa, H.984/M.1576.
2. " " " Fatih, 5260, 145 x 100 mm, yk 235,
st.7, Talîk,Bursa, H.956/M.1549.
3. " " " Fatih: 5261, 233 x 155 mm, 178 yk,
st 7, Rık'a,Tavas,H.955/M.1548.
4. " " " Hamidiye: 1433, 230 x 147 mm, yk 207,
st 9,Talik,Dervîş Mustafa el-Vezîrî.
5. " " " Harput: 280, 208 x 145 mm, yk 243,
st 9,Rık'a,Gelibolu,H.947/M.1540.
6. " " " İzmirli İ.Hakkı: 2863, 215 x 150 mm,
yk 148, st 7, Rık'a,Muhammed bin
Şabân, H.946/M.1539.
7. " " " Şehid Ali Paşa: 2669, 215 x 148 mm,
yk 216, st 9 Nesih.
8. " " " Serez: 3634, 290 x 187 mm, yk 162,
st 9, Nesih.
9. " " " Süleymaniye bölümü: 1013,201 x 150 mm
yk 108, st 7, Talîk,(baştan eksiktir).
10. " " " Ayasofya: 4766, 270 x 140 mm, yk 110,
st 13, Rık'a, Mustaf bin Şabân el-Vî-
zevî, Mekke, H.959/M.1551.
11. " " " Yazma bağışlar: 1251, 205 x 137 mm,
yk 192,st 7, H.984/M.1576.
12. İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi : T.Y. 2779, 210 x 150 mm,
yk 124, st 11, Nesih.
13. " " " " T.Y.2780, 210 x 150 mm,
yk 193, st 7,Nesih, (sonundan eksiktir)

14. İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi : T.Y. 3482, 200 x 150 mm,
yk 174, st 8, Rık'a, Ali bin
Mustafa, H.960/M.1552.
15. " " " T.Y. 400, 215 x 150 mm,
yk 219, st 7, Nesih, Hasan bin
Seyyidî, Üsküp, H.941/M.1534.
16. " " " T.Y.440, 210 x 150 mm,
yk 253, st 9, Rık'a,H.954/M.1547.
17. " " " T.Y.298, 220 x 155 mm,
yk 192, st 7, Divanî, (mukaddi-
mesi yoktur).
18. " " " İbnü'l-Emîn Mahmûd Kemal
İnal bölümü: T.Y. 2959,200 x 140
mm, yk 222, st 7, Rık'a,H.950/
M.1543.
19. Topkapı Sarayı Kütüphanesi : R.1845, 290 x 185 mm, yk 161,
st 16, Nesih.
20. " " " R.1844, 220 x 155 mm, yk 187,
st 7, Nesih, Belgrad,H.1108/M.1696
21. Atatürk Kitaplığı : K.94, 220 x 160 mm, yk 304, st 7,
Nesih, Hüseyin Sâdık el-Hasanî,
Kahire, H.1180/M.1766.
23. Nurosmaniye Kütüphanesi : 4867, 260 x 180 mm, yk 250,
st 9, Nesih.
24. Gustav Flügel: Die Arabischen, Persischen und Türkischen Hand-
schriften, c 1, S.118, No: 113, yk 253, st 7, H.946/M.1539,
Nesih,Abdul Mennân, Sîrûz (Makadonya)
25. Hanna Schrweide: Verzeichnis Der Orietalischen Handschriften
in Deutschland,Teil 5,S.195,Ms.or.quart,977,staats bibliothek
Berlin, yk 231,st 7,H.964/M.1557,Nesih,Rıdvân bin Abdurrâhim,
Kostantiniye.

B İ B L İ Y O G R A F Y A

1. Abdî Karahisarî , "Erzurum Lehçesi", İ.Ü.Ktp. T.Y.520.
2. Abbas İkbâl , "Hadâikü's-sahir tercümesi", Tahran 1940.
3. Ahmed-i Dâî , "Ukûdü'l-Cevâhir", Süleymaniye Ktp. Başdatlı Vehbi Efendi bölümü: 1949/1.
4. Ahmet Âsım Antepî , "Tuhfe-i Âsım", İ.Ü.Ktp., T.Y. 1716.
5. Ahmet Câvîd , "Gayrı Menkût Kelimelerin Lugatı", İ.Ü. Ktp., T.Y. 1486.
6. Ahmet Pemzî , "Tuhfe-i Pemzî", Süleymaniye Ktp.: B.B. 3068.
7. Ahterî, Muslihu'd-dîn Mustafa bin Şemsettin, "Ahterî-i Kebîr" İstanbul, 1893.
8. Ali bin Hüseyin , "Kitâbü'l-Müntahab fi'l-luga", İ.Ü.Ktp.: 5794, 3247.
9. Ali Çelebi , "Ahsanü'l-luga", İ.Ü.Ktp.: T.Y. 4023.
10. Âlî Efendi, Mustafa bin Ahmed, "Kühü'l-ahbâr", İstanbul, 1860.
11. Ali Nagî Münzevî , "Ferhengnâmehayı Arabî be-Fârisî", Tahran 1950.
12. Atalay, Besim , "Et'tuhfetü'z-zekiye fi'l-lugati't-Türkiye", İstanbul, 1945.
13. " " , "Divânü Lugâti't-Türk Tercümesi", Ankara 1940.
14. Âsım, Ahmet Efendi , "Kâmûs Tercümesi", İstanbul 1887.
15. Aygen, Mehmet Sadettin, "Ahterî-i Kebîr", Afyon 1980.
16. Aynî, Antepî Hüseyin, "Nazmü'l-Cevâhir", Süleymaniye Ktp.: Esad Efendi bölümü, 3284.
17. Bahâuddîn Malkaravî, "U`cûbetü'l-grâib", İ.Ü.Ktp.: T.Y. 3852.
18. Bendenicî, Ebü Beser el-Yemân bin Ebi'l-Yemân, "Et'takfiye fi'l-luga", Bağdat, 1976.
19. Brockelmann, Carl, "Geschichte der Arabischen Litteratur Dritter Supplementband", Leiden, Holland, 1942.

20. Bursalı Muhammed Tahir, "Osmanlı Müellifleri", İstanbul 1928.
21. " " " "Aydın vilayetine mensûp mesâih, ulemâ, suarâ, muvarrihîn ve atıbbânın terâcimi ahvâli", İstanbul 1925.
22. Caferoğlu, Ahmet, "İlk Türk Dilcisi Kâşgârlı Mahmût", İstanbul 1938.
23. " " "Yeniçağ Türk Dili Lugatları", İstanbul 1966.
24. Cevherî, Ebü Nasar İsmail bin Hammâd, "Es'sihâh fi'l-luga", Kahire 1897.
25. Dağlıoğlu, Hikmet Turan, "Semsettin Sami", İstanbul 1960.
26. Devellioğlu, Ferit, "Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lugat", Ankara 1970.
27. Ebü Hayyan Muhammed bin Yusuf el-Endelûsî, "Kitâbü'l-idrâk li-lisani'l-Etrâk", İstanbul 1895.
28. Ertaylan, İsmail Hikmet, "Ahmed-i Dâî", İstanbul 1952.
29. Ezherî, Ebü Mansûr Muhammed bin Ahmed, "Tehzîbü'l-luga", Kahire 1964.
30. Fârâbî, Ebü İbrâhim İshak bin İbrâhim, "Divânü'l-edeb", Bağdat 1960.
31. Feristeoğlu, Abdullatîf, "Feristeoğlu Lugatı", Süleymaniye Ktp.: Yazma Başışlar: 1458.
32. Feristeoğlu Abdülmecîd, "Kanûn-i İlâhî", Süleymaniye Ktp.: Hacı Mahmûd efendi bölümü: 5493.
33. Fevzî Ahmet Efendi, "Tuhfetü'l-`ussâk", İstanbul 1908.
34. Firûzâbâdî Mecdüddîn Ebü Tahir Muhammed bin Yakub, "el-Kâmûsü'l-Muhît", Kahire 1911.
35. Flügel, Gustav, "Die Arabischen, Persischen und Türkischen Handschriften", Wien, 1865.
36. Gibb, Elias John Wilkinson, "A history of Ottoman Poetry", London 1900.

37. Hâfiz Abdullah , "Tuhfetü'l-Hâfiz", Süleymaniye Ktp.:
Esad Efendi bölümü: 3191.
38. Halil bin Ahmed , "Kitâbü'l-'ayn", Kahire, 1930.
39. Halil Ethem , "Düvel-i İslâmiye", İstanbul 1927.
40. Halîmî, İutfullah , "Bahrü'l-Garâib", Süleymaniye Ktp.:
Rsd. 972.
41. " " "Et'tuhfetü's-seniye ile'l-Hazreti'l-
Hasaniye", Süleymaniye Ktp.: Esad
Efendi: 3210.
42. Hanna Sohrweide , "Verzeichnis Der Orientalischen Man-
dschriften in Deutschland, Wiesbaden,
1981.
43. Hasan bin Hüseyin bin `Îmâd Kerahisarlı, "Sâmilü'l-luga",
İ.Ü.Ktp.: T.Y. 468; Süleymaniye Ktp.:
Şehid Ali Paşa: 2633.
44. Hatîb Rüstem Nevlevî , "Vesîletü'l-Makâsid", İ.Ü.Ktp.: T.Y.
509.
45. Hayrüddin Ez'zerkli , "El-a`lâm", Kahire, 1959.
46. Husâm bin Hüseyin , "Tuhfe-i Husâmî", Süleymaniye Ktp.:
Rsd: 977/1.
47. Hüseyin el-med`û Behezârfen, "Lugat-i Hindî", İ.Ü.Ktp.:
T.Y.5796.
48. İbni Düreyd, Ebü Bekir Muhammed bin Hasan, "el-Cemhere
fi'l-luga", Haydarâbâd 1926.
49. İbni Mühenna, Cemâlüddin, "İbni Mühenna lugatı", İstanbul 1919.
50. İbni Sikkît, Ebü Yusuf Ya`kub bin İshâk, "İslâhü'l-Mantık",
Beyrut 1920.
51. İbnü'n-Nedîm, Ebü'l-Ferec Muhammed bin İshâk bin Ebi Ya`kub
el-Varrâk , "Kitâbü'l-Fihrist", Leipzig 1871.
52. İbrâhim Efendi Hânyalı, "Lugat-i elsine-i erba`a", Süleyma-
niye Ktp.: Ayasofya, D.4749; İ.Ü.Ktp.:

T.Y. 1783.

53. İshâk Hocası Ahmet Efendi, "Aksa'l-ireb", İstanbul 1834.
54. İsmail Dağdadî , "Hediyetü'l-ârifîn", İstanbul 1951.
55. İsmail bin Şeyh Muhammed el-med`û be-Hâhîrzâde, "Minhâcü'l-beyân fi Tefsîr-i Lugati'l-Kur'ân",
İ.Ü.Ktp.: T.Y. 322.
56. İzbudak, Velet , "El-idrâk Hâsiyesi", İstanbul 1936.
57. Kadri, Hüseyin kâzim , "Büyük Türk Lugatı", İstanbul 1927.
58. Karatay, Fehmi Ethem , "İ.Ü.Ktp. Türkçe Basmalar Alfabe Kataloğu", İstanbul 1956.
59. Kâşgârlı Mahmûd bin Hüseyin bin Muhammed, "Divânü Lugâti't-Türk", İstanbul 1914.
60. Kâtip Çelebi Mustafa bin Abdullah, "Keşfü'z-zunûn", İstanbul 1941.
61. Kemal Paşazade Ahmet bin Süleyman, "Dakâikü'l-Hakâik",
İ.Ü.Ktp.: T.Y. 5788.
62. Lâmi`î Çelebi Muhammed bin Osman, "Lugat-i Lâmi`î",
İ.Ü.Ktp.: T.Y. 2785.
63. Mahmûd bin Ndhem , "Miftâhü'l-luga", Süleymaniye Ktp.:
Kara Çelebizade: 341.
64. Mehmet Esad Efendi , "Behcetü'l-lugât", Süleymaniye Ktp.:
Rşd: 976.
65. " " " "Lehcetü'l-lugât", Süleymaniye Ktp.:
Hamidiye: 1426.
66. Mehmed Fedâî , "Tuhfe-i Fedâî", İ.Ü.Ktp.: T.Y. 3915.
67. el-Neydanî, Ebü'l-Fazl Muhammed bin Ahmed, "Es'sâmî fi'l-esâmî",
Tahran 1856.
68. Muhammed Bedrüddin , "Lugat-i Müsennâ", Süleymaniye Ktp.:
Lala İsmail bölümü: 655/1.
69. Muhammed Salih bin Hasan Çelebi, "Kâmûsü'l-Ervâm fi Nizâmi'l-

- Kelâm", Süleymaniye Ktp.: Asır Efendi:
432; İ.Ü.Ktp: T.Y. 1458.
70. Muhammed Fetâ Muhammed Eş'şâfî el-Musalî, "Levâmî`-ül-envâr",
İ.Ü.Ktp.: A.Y. 3130.
71. Mustafa Hâkî Üsküdarlı, "Menâzîmü'l-Cevâhir", Süleymaniye Ktp.:
Asır Efendi, 178/2.
72. el-Mutarrizî, Nâsir bin Abdüsseyîd, "Kitâbü'l-Mugrib fi Ter-
tîbi'l-Mu`rib", İ.Ü.Ktp.: A.Y. 2720.
73. Müstakîmzade Süleyman Sadüddin Efendi, "Kanûnü'l-edeb Tercüme-
si", Süleymaniye Ktp.: Esad Efendi: 3182.
74. Nimetullah bin Ahmet Mübârek er-Rumî, "Lugat-i Nimetullah",
İ.Ü.Ktp.: T.Y. 509.
75. Ömer `Atâullah , "Tercümetü'l-`Atâiye", İ.Ü.Ktp.: T.Y.1322.
76. Ömer Rıza Kakhâle , "Mu`cemü'l-Mü`ellifîn", Damışk, 1957.
77. Özek, Ali , "Ez'zamahşerî", Doktora tezi, İ.Ü.Ktp.:
Tez No: 10099.
78. Piyâle bin Sinân , "Teysîrü'l-Luga", Topkapı Sarayı Ktp.:
K.1195.
79. Râğîb İsfahânî, Ebü'l-kâsım Hüseyin bin Muhammed bin Mufazzal,
"Müfredât li-elfâzi'l-Kur'ân", Kahire
1904.
80. Redhouse, James William, "Müntahibât-i Türkiye", İ.Ü.Ktp.:
T.Y.2776.
81. Refi`-i Kâlâyî , "Ermenice-Türkçe manzûm sözlük",
İstanbul 1815.
82. Rızâî, Seyyid Hasan, "Kân-i Ma`ânî", İ.Ü.Ktp.: T.Y.579.
83. Riyâz Muhammed , "Düstûrü'l-`amel", Süleymaniye Ktp.:
Asır Efendi: 428/4.
84. Selih bin Muhammed , "Eş'şüzûrû'z-zehbiye ve'l-Kita`ül-Ahme-
diye fi'l-lugati't-Türkiye", İ.Ü.Ktp.:
T.Y. 448.

85. Sünbülzâde Vehbi Mehmet Efendi, "Tuhfe-i Vehbî", İ.Ü.Ktp.:
T.Y. 448.
86. Süyûtî, Celâlüddin Abdürrahman bin Ebi Bekir, "El-müzhir
fi'l-Juga", Kahire (t.s.)
87. " " "Az'zav'us-sabah fi esmâi'n-nikâh",
İ.Ü.Ktp.: A.Y. 4137.
88. Şâhidî, İbrahim Dede , "Lugat-i Şâhidî", Süleymaniye Ktp.:
Ayasofya: 4049.
89. Sefîk, Melâhat , "İstanbul Kütüphanelerindeki Yazma Lu-
gatlar", İ.Ü.Ktp.: Tez No: 307.
90. Semsettin Samî , "Kâmûsü'l-a`lâm", İstanbul 1888.
91. Şemsî , "Cevâhirü'l-Kelimât", Süleymaniye Ktp.:
Hacı Mahmût bölümü: 5455.
92. Semsüddin bin Ruhullah Semerkandî, "Mukaddimetü'l-edebe Tercü-
mesi", İ.Ü.Ktp.: T.Y. 1580.
93. Şinasî Kastamûni , "Necmü'ül-Lugât", İ.Ü.Ktp.: T.Y.555.
94. Taşköprüzade Ahmet Efendi, "Fevzûâtü'l-`ulâm", İstanbul,
95. Tiflîsî, Ebü'l-fazl Hubeys bin İbrâhim, "Kanûnü'l-edebe",
Kahire 1918.
96. Türk Dil Kurumu , "Tarama Dergisi", İstanbul 1934.
97. " " "Tanıklarıyla Tarama Sözlüğü", Ankara 1953.
98. Unat, Faik Resit , "Hicrî tarihleri Milâdî tarihe çevirme
kılavuzu", Ankara 1974.
99. Ülkütaşır, Mehmet Şakir, "Büyük Türk Dilcisi Kâşgârlı Mahmut",
İstanbul 1945.
100. Yakût bin Abdullah el-Hamavî er-Rumî el-Bağdadî, "Mu`cemü'l-
üdebâ", Kahire 1937.
101. Yusuf Halis Efendi , "Niftâh-i Lisan", Süleymaniye Ktp.:
Hacı Mahmûd bölümü: 5489.

102. Yusuf İlyân Serkîs , "Mu`cemü'l-Matbuâti'l-Arabiye
ve'l-Fu`arrebe", Kahire 1931.
103. Zemahşerî, Cârullah Ebü'l-Kâsim Mahmûd bin Ömer, "el-Fâik fi
Garâbi'l-Hadîs", Haydarâbâd 1906.
104. " " "Esâsü'l-Belâga", Kahire 1922.
105. " " "Mukeddimetü'l-edeb", Leipzig 1843.

Transkripsiyon İşaretleri

a, ā	(ٲ) ا	d, z̄	ض
a, e, ı, i, u, ü (ٲ)	ا	t̄	ط
ı	ٲ	z̄	ظ
b	ب	ٲ	ع
t	ت	ğ̄	غ
s̄	س	f	ف
c	ج	k̄	ق
h̄	ح	k, ḡ	ك
h̄	خ	l	ل
d	د	m	م
z̄	ذ	n	ن
r	ر	v (o, ö, u, ü, ū)	و
z	ز	h (a, e)	ه
s	س	y (ı, i, ĩ)	ي
s̄	ش		
s̄	ص		

K I S A L T M A L A R

H.	Hicrî	st	Satır
M.	Milâdî	GAL	Geschichte der Arabischen Litteratur.
İA	İslâm Ansiklopedisi	Suppl	Supplementband
yk	Yaprak	F.	Marûf

BİRİNCİ BÖLÜM

AHAPÇA - TÜRKÇE
SÖZLÜK

M U K A D D İ M E

Bismillahirrahmânirrahîm ve bihî neste`în. Hamdunâ mahdûdün ve senâunâ ma`dûdün, vâcib'ül-vücûd üzerine olsun ki vücûd-î kâinâtı feyz ü fazl ü kemâl sunı`yle zâhir ve hüveydâ kıldı. Ve nev-i insanı ahsen suret üzerine kılup envâ-i fazâil ve esnâfi kemâlât ile ârâste ve müzeyyen itdi. Ve salât-î bi-hadd ve tahayyât-î bi-add, Seyyed-î Kevneyn Resul-î şakaleyn habîb-î Huzâ, Muhammed-î Mustafa üzerine olsun ki matlûb-î âlemîn ve maksûd-î ferîkindür. Ve ridvân-î ferâvân ve gufrân-î bi-pâyân anun âli ve eshâbı üzerine olsun ki bihtirân-î âlem-î din ve mihterân-î mülk-î yakîn üzeredür. Ve ba`dehû vaktê ki bu ilm-î lugat, ilm-î dünya ve âhiret ana menût olduy- sa diledüm ki lugât-î Arabiye'den bir kitap cem` idem, bir vech üzerine ki tâlibün matlûbına tenâvüli âsân ve her râgıbun mergûbına vuslatı ehven ola. Pes sa`y-î belîğ ve cidd-î sedîd birle üsbu kitabı hurûf-î teheccî üzerine cem` ve tertîb itdüm.

Âhır hakkında her harf için `alet'tertîb bâb kılup ve her bâbda evvel hakkında her harf için `alet'tertîb fasıl kıldum. Ve her fasılda evvelün mâ ba`dın dahi itibâr itdüm. Mesela evvelün mâ ba`dı "bâ" olsa mâ ba`dı "tâ" olan üzerine mukaddim kılup "tâ" olana "sâ" olan üzerine mukaddim kılup tâ yâ'ya varınca bu tertîb riayet olundı. Eğer iki kelime mâ ba`dlarında müsterek olsalar evvelün mâ ba`dınun mâ ba`dın itibâr idüp şümme vâv şümme tâ nihâyetine varınca bu üslûp icrâ olunup andan mâ ba`dı "tâ" olana şürû` idüp anı dahi üslûb-î mezkûr üzerine yazup andan mâ ba`dı "sâ" olana şürû` idüp tâ yâ'ya varınca her fasıl bu tarîkle tamam idüp ve her lugatun manasın Türkî'yle tercüme idüp "Mirkât'ül-Luga" diyü adı virdüm. Zira Sihhâh ve Gâmûs lugatların güzîdeleridür. Ondört bin lugât Sihhâh'dan müstahrecdür ve onaltı bin lugât Gâmûs'dan müsten bitdür.

Hak celle ve `alâ dergâhından mesûl ve ma'mûldur ki her lugat için on seyyiât izâle eyleye. Ve hem bu kitap dahi sair kütüb-î müdevene gibi mütedâvil olup bu hakîr için hayır duaya sebep ola, âmin yâ Mu`în!

- A`cef: arık.
A`ādī: cem`-i `aduv.
A`acim: cem`-i a`cem ve cem`-i a`cemī.
A`āsir: cem`-i i`sār.
A`azz: aziz.
A`fus: çok yalıncaak olan.
`Anne: sehāb.
A`rāf: cennet ile eehennem ortasında bir yüce yirdür, cem`-i `araf.
A`rec: aksak.
A`ref: yelesi büyük at ve boyunu uzun.
A`ser: sulak.
A`tāf: cem`-i `ıtf.
A`vec: bed hūlu.
Āb: ibā idici.
`Ab': tīb karışdırmak ve tīb düzmek ve tīb hazırlamak ve kurudmak.
Āb: `ayıb.
Ābā: cem`-i eb.
A`ba: cem`-i `ab.
Ābā: kaniş.
`Ab'a: kicirek kilim.
`Abā: yoğın palās.
`Abāb: denüz mevc urmak.
`Ab`āb: mütekebbir ve uzun kimse.
`Ab`ab: yünden giyecek.
`Abād: gazab ve nedāmet ve hırs ve kerem ve melamet-i nefis ve ziyade savaş.
`Abābīd: irak yollar ve bir nice cem'aat.
A`bān: el-a`dāl.
`Abāl: verd-i cebeli.
`Abālet: muhkem olmak.
Abarāt: cem`-i `ibre.
`Abat: `illetsüz tavar boğazlamak.
`Abb: uzamak ve kōrku ile su içmek.
Abbaz: dişisine sıçrayan geyik.
`Abdī: misl-ul-`akbī.
`Abd: kuldur ve bir gökcek koku kulu otdur ve inlü yas-sı demren.
`Abd'ul-Kays: ebü kabile min-el-kays.
`Abede: hışm eylemek ve `ār itmek.
`Abel: ini olmayan yaprak, yıldıgundan ve servi yaprağı gibi misl-i necl.
`Aber: göz yaşı dōkmek.
`Abes: oyun oynamak.
A`bes: ak deve.
`Abes: bir nesne üzerine sidük veyahud kir komak.
`Abevsērān: nebtün tayyib-ur-rīh.
`Abeyserān: mislühü.
Abğaş: toprak renklü ve kumlu yir ve arslan.
Abhar: bir tamardur, kesilse sahibi ölür.
`Ahber: nerges ve derisine tolu olan.
Ābid: cem`-i ebed.
`Abīd: cem`-i `abd.
Ābide: kendüden nesne idici.
`Abir: F. ve za`ferān.
`Ābir: göz yaşı dōken ve yoldan geçen.
`Ābis: arslan.
`Abis: ekşi.
`Abise: tarhana.

- `Abise: oldur ki un ve yağ ve süd ve hurma birbirine karışa ve bir cins cins-i ā-hara karışa ana `abise dirler.
- `Abiṭ: `illetsüz boğazlanan deve ve yarılmış yir ve taze hālis kan.
- `Abiyye: kibr ve `āzamet.
- `Abkar: mevzi`ve bazıları rivāyetinde cindür ve serābun ildiramasıdır.
- `Abkarī: eylük.
- `Abkasī: mensub ila `Abd-il-ḳays.
- `Abī: ḡalīz.
- Ablaḡ: gönüllü kimse.
- `Abd-üş-şems: keler.
- `Abr: sudan geçmek.
- `Abre: gözyaşı.
- Abraḡ: göğüsü çıkık.
- `Abrān: el-bākī.
- `Abret: kan sağmak.
- `Abṣ: karışdurmak.
- `Abşemī: mensub ila `abd-iş-şems.
- `Abūs: ekşi yüzlü ve şedīd.
- `Ac: fil kemügi ve mümessili ve tavar tersi.
- `Ac: āvāz kaldurmak.
- `Acab: kendü özin görmek.
- `Acab: acablanmak.
- `Ac'ac: misl-i `accāc.
- `Acāc: ahmak ve ḡubār ve duḡār.
- `Acāce: toz ve tütün.
- `Acācīl: cem`-i `icle.
- `Acāhine: cem`-i `acāhīn.
- Acāl: cem`-i ecel.
- A`cāl: cem`-i `acele.
- `Acālī: acele iden avret.
- `Acen: bir veremdür ki nākanun hayasıyla dübüri ortasında olur.
- `Acānis: cem`-i `acenes.
- A`cer: karnı büyük ve boğunu çok ağaç ve tolu kimse.
- `Acārede: sinfun min-el-havāric ashābu `Abdullah el-kerīm bin `Acr.
- `Acārif: havādis-i rüzḡār.
- `Acayız: cem`-i `acuze ve cem-i `aciz.
- `Acez: avretün göti büyük olmak.
- `Accāc: āvāz idici.
- `Accele: mislū `acleze.
- `Acel: cem`-i `acele.
- `Acelāt: cem`-i `acele.
- `Acm: sinmak ve dişle bir nesneyi ısırmak yumuşak mı veya katı mı bilmek iḡün ve harfe nokta koymak.
- Acem: guşşalu.
- `Acem: hılāf-i `arabdur ve üzüm çekirdeği ve sâir yinür nesnelere içinde olan çekirdek.
- Acidān: gice ve gündüz.
- A`cem: sözün beyan idemeyen ve şol mevc ki kabarıp āvāz virmeye ve ism-i şair.
- `Acem`ace: āvāz eylemek.
- `Acemī: arab olmayan.
- A`cemi: arab olmayan.
- `Acered: yavuz `avret.
- `Acef: arıklık.
- `Aces: yay kabzası ve bir kinseyi hācetden girü dutmak.
- A`cez: büyük ucalu.
- `Acfa: arık avret.
- `Acfāz: dişden irak olan.
- Acīn: tu`mı ve levni müteḡayyir olan su.

- `Acız: yay kabzası.
- `Acīb: misl-i `ācīb.
- `Acīc: misl-i `ac.
- `Acīf: arık.
- Ācil: zıdd-i `ācil.
- `Ācil: zid-ül-ecl ve bu cihan.
- `Acil: cem`-i `icle.
- `Acil: recülün beyn-el-`aceleti.
- Ācile: evvel cihan.
- `Ācile: nakiz-ül-ācile.
- `Acin: hamir ve yoğrılmış.
- `Acir: `innān.
- `Acis: yağmur.
- `Acıyy: oldur ki anası öle, anasız kala.
- `Āciz: güçsüz.
- `Acize: avret ucası.
- `Acl: ivmek.
- `Aclan: beyn-el-`acele ve ism-i recül.
- `Acle: darbun min-en-nebt.
- `Acleze: kavī at ve kavī deve ve beriyede bir remlenün ismidür.
- `Acn: hamir yoğıran.
- `Acnas: kavī deve.
- `Acr: galiz.
- `Acreme: isrā`.
- `Acrīze: erzen(bazı nushalarda "ak zen" olarak geçer).
- Acūc: ziyā virici.
- `Acūl: misl-i ucūl ve köşeğin yavı kılup hayrān kalan deve.
- Ācur: bişmiş kerpiç ve ümm-i İsmail.
- Acūr: misl-i acur.
- `Acūze: karı avret.
- `Acuz: uca ve her nesnenin āhırına `acuz dirler.
- `Acz: güçsüzlük ve okça.
- `Acza: göti büyük avret ve kum yığını ve kuşruğı kısa kuş.
- Acza: göz ve genc.
- Ād: kuvvet.
- Ādā': cem`-i dā'.
- A`da: cem`-i `aduvv.
- `Adā: zülm eylemek ve hadden tecavüz eylemek.
- `Adā: i`da manasına.
- A`dād: cem`-i `aded.
- `Adād: `atā ve yay kirişinün āvāzı ve ölüm ve katı ve bir kimsenün cinneti dutmak.
- `Adaf: göze çöp düşmek.
- `Adaf: ta`ām yimek.
- `Adain: cem`-i `adīne.
- A`dāl: cem`-i `adil.
- `Adale: bazı eti ve sinirde biten et.
- Adam: cem`-i edim ve cem`-i edeme.
- A`dam: cem`-i `adem.
- Ādāme: ağac dibi.
- `Adāme: mā' li-Benī ceşm.
- `Adān: sāhil-ün-nehr.
- `Adas: mercimek.
- `Ādāt: cem`-i `ādet.
- `Adāt: saray öni ve saray çevresi ve katı sovak.
- `Adāt: cem`-i `idet.
- `Adāteyi'z: ol mubahdur.
- `Adāvat: düşmanlık.
- `Adayım: nev`ün min er-rutbe yekünü bi`-l-Medīne ve āhır-ür-rutbe.
- Adbes: şol at ve şol kuş ki levni sevadla hümret ortasında ola.

- Add: misl-i ād.
- `Add: saymak.
- `Aded: sağış ve sayılmış.
- `Adec: içmek ve melāmet çok i-
den kimse ve gayretlü
kimse ve yaramaz hūlu
kimse.
- Ādem: ebū-l-beşer.
- `Adem: el-fakdu ve-l-fakru.
- Ādeme: derinün ete ulaşan tara-
fı ve tāhir ve cild-ül-
insan.
- Ādemī: merdüm.
- Ademiyün: cem`-i ādemī.
- `Aden: beled.
- `Adese: bir seddür ki adamun
teninde çıkar.
- `Adet: F.
- `Adf: misl-i `adāf.
- `Adīm: fakir.
- Ādima: cem`-i edīm.
- `Adın: şol nākādūr ki mera`da
mukim ola.
- `Ādī: `adū ve vīrān.
- `Adīd: şūmār ve bekdeş.
- `Adīl: bekdeş.
- `Adil: dād virici ve şol müşrik-
dür ki dininden `udül
ider.
- `Ādiyy: kadīm.
- `Adl: beraber eylemek.
- Adla`: taz baş.
- Adlah: katı sağır.
- Adlu`: misl-i adlā`.
- Adn: kile.
- `Adn: mukim olacak yir ve minhū
"cennāt-ü `adnin".
- Adrāb: diş kökleri.
- Adrad: ağzında dişi olmayan.
- `Adrec: serī`.
- `Ads: katı yağmak.
- `Adūf: ekl eylemek.
- `Adüvv: düşman.
- `Adv: yilmek ve döndürmek ve bir
nesneden geçmek.
- Advās: karağu.
- `Adve: leb-düz.
- `Advet: dere kenarı.
- `Afa: tūrāb ve helāk ve nā-be-
dīd olmak.
- `Afā: bi-l-kaşrı; eşek kuyruğı.
- `Afād: iki ağacdur birbirine
çakmakla od çıkar.
- `Afāf: zāhidlik.
- Afah: alında vurmak.
- Āfāk: atrāk ve cem`-i ufuk.
- A`fak: ahmak.
- `Afak: keşir-üd-darābi ve
sür-at-ül-irādi yoğın
geniş nesne ve geniş
yarık.
- `Afal: bir nesnedür ki kubül-i
mer`at ve ferc-i nākaden
çıkır.
- `Afancac: cüsselü ahmak.
- `Afankas: `asir-ül-ahlāk olan.
- `Afār: bir ağacdur ki ikisin
birbirine süricek od çı-
kar ve kızıl söğüt ve
kunkusuz etmek yimek ve
hurma yutmak.
- `Afar: ekinün evvel sulaması ve
yir yüzinde olan toprak.
- `Afar: toprağa karmak.
- Āfāt: cem`-i āfāt(istinsah hata-
sıdır "cem`-i āfet" olma-
lıdır).
- `Afd: güğercin.
- A`fet: ahmak ve katı güc ve `üsr
manasına.
- Āfet: belā.
- `Afet: sımak.

- `Aff: haramdan men'eylemek.
 `Afiç: bağarsık.
 Afık: gayetde keremlü kimse.
 `Afıta: dişi koyun ve ol cāri-
 yedür ki rā'ıye ola.
 `Afif: nefsin harāmdan men'ey-
 lemek.
 Āfike: yalan ve bühtān.
 Āfil: tolunıcı.
 Āfine: cem`-i fenā.
 `Afir: konşısına nesne göndür-
 mek ve karkusuz savık
 ve karışmış.
 `Afīt: misl-i `aft.
 `Afiyet: sıhhat ve Hak ta'ala
 kullarından yaramazlığı
 def'eylemek.
 `Afl: koyunun semüzin ve arığın
 bilmek.
 `Aflak: yarık.
 `Afin: beyn-el-`üfün.
 `Afs: hor dutmak ve habis.
 `Afşelil: can ve sakil olan müs-
 terniyet-ül-lahm karı.
 Afr: bilmek ve şādlik olmak ve
 arıklıktan sonra semrimek
 Aftah: bağı yaşlu.
 `Afüvv: keşir-ül-`afv.
 `Afv: kimsenün günahından geçmek
 ve ihsan ümidine kimseye
 yakın olmak ve eser be-
 lürsüz olmak ve şol yir
 ki anda `imāret olmaya
 ve nafakadan zayıd olan
 mal.
 Afzah: ebyaz ve arslan.
 Afzar: arkası yumrı.
 Ağam: alını ve ensesi killi olan.
 Ağan: sözi genizinden söyleyen
 ve otlı dere.(metin:
 A'an).
 Ağani: cem`-i ağniye.
 Ağar: şerif kimse ve bakarat ve
 ak nesne.
 Ağbal: ak taş.
 Ağbas: ahır at.
 Ağbaş: cem`-i gabaş.
 Ağber: toprak renkli.
 Ağfāl: mevat manasına Camāret
 eseri olmayan yir.
 Ağfar: kızıl geyik.
 Ağlaf: aklaif manasına, şunnetsiz.
 Cişün ağlafun; vasi` diri-
 lik dirler, kalbün ağla-
 fun dirler perdelü gönül
 demek olur.
 Ağlāl: cem`-i galel ve cem`-i
 gall.
 Ağmār: cem`-i gumur.
 Ağırrā: cem`-i garir.
 Ağlāb: boynu yoğun.
 Ağmād: cem`-i gımd.
 Ağmaş: misl-i emres.
 Ağmaz: cem`-i gamaz.
 Ağmaş: gicede göremeyen ve gö-
 zinden su gelen ve zayıf
 basarı olan.
 Ağnām: cem`-i ganem.
 Ağniye: cem`-i gınā.
 Ağrās: cem`-i garıs.
 Ağrāz: cem`-i garaz.
 Ağribe: cem`-i gurāb.
 Ağsa: cem`-i gasa.
 Ağsam: ol saçdur ki beyaz seva-
 dina galib ola.
 Ağşā: başı ak at.
 Ağşaş: cem`-i gashaş ve ism-i mev-
 zi'.
 Ağtam: ellezi lā yefsahu eşyā.
 Ağtaş: gözi gün görmeğe zayıf ola.
 Ağtiye: cem`-i gıtā, ey perde.
 Ağval: cem`-i gavl.

Ağvāt: cem`-i gāit.
 Ağyad: nazūk.
 Ağyal: cem`-i gayl.
 Ağyār: cem`-i ğayr.
 Ağyas: ak, kızılısuz deve.
 Ağyen: ahzar.
 Ağzab: boynuzı sınık.
 Ağzaf: katı yalınlu ok ve karanu
 gice ve kulağın yırağan
 kelb.
 Āh: tereccü`.
 Ah: teveccü`.
 Ah: er kardaş ve dost.
 Āha: isim min te'evveh.
 Ahad: vāhid ve yekşenbe günü.
 Ahādīd: cem`-i uhdūd.
 Ahhak: derlemez at, kıç ayağın
 ön ayağına mutabık basan
 at.
 Ahall: oldur ki ayağında istir-
 ha ola her nesnede mez-
 mumdür, kurdan memdūhdur.
 Ahāmır: cem`-i ahmar.
 Ahamm: şevēd.
 Ahan: sözi genizinden söylemek.
 Āhar: iki nesnenün birisi.
 `Ahar: misl-i ahr.
 Āharūn: cem`-i āhar.
 Ahas: başun kılı az olan ve kılı
 dökülen kimse.
 Ahāsīf: yumuşak.
 Ahāşib: cem`-i ahşeb.
 Ahāyir: ürüdülenmiş.
 Ahazz: üst tamak alt tamaka ya-
 kın ölmek.
 Ahbāb: cem`-i hubb.
 Ahban: istiskā zahmeti olan kim-
 se.
 Ahbār: cem`-i haber.
 Ahbār: cem`-i hibr ve haber.

Ahbās: cem`-i habs.
 Ahbaşān: bevl ve ğayz.
 Ahbāz: cem`-i hubz.
 Ahca`: cem`-i huca`.
 Ahcan: eğri ve göz.
 Ahcār: cem`-i hacar.
 `Ahd: aman ve yemin ve zimmet
 ve demiyyet ve vefa ve
 tevhid-üllah ve ri'āyet
 hürmet ve matar ba'de
 matar ve iltikām.
 Ahda`: oldur ki başın eğmesi
 hilkī ola.
 Ahda`: hacamet idecek tamar ve
 bedenden bir şubedür.
 Ahdāb: cem`-i hüdüb.
 Ahdāk: cem`-i hadaka.
 Ahdāl: bir çiğini bedenden yük-
 sek olan.
 Ahdān: cem`-i hıdn.
 Ahdeb: göz. (istinsah hatasıdır
 bu kelimenin asıl karşı-
 lığı "kambur" dur).
 Ahdes: fikirlü.
 Ahdās: cem`-i hadas.
 Ahfāf: cem`-i hıff.
 Ahfaş: keçi gözlü.
 Ahfāz: cem`-i hafz.
 Ahhu: öksürmek.
 `Ahın: elhāzır, elmukīm, es-sābit.
 Āhız: gözi ağrıyan.
 `Ahed: belā.
 Ahibbā: cem`-i habīb.
 `Ahid: ma'āhid.
 `Ahide: kadīme.
 `Ahil: ulı padişah ve şol avret
 ki arı olmaya.
 Āhile: cem`-i halāl.
 Ahillā: cem`-i halīl.
 Ahimmā: cem`-i hamīm.

- Ahmā': cem'-i huma'.
 Ahnā: cem'-i hanā ve cem'-i hınv.
 `Ahir: zinā idici.
 `Ahire: zāniye.
 Āhır: işün ahırı.
 Āhire: nesiye.
 Āhıret: ol cihān.
 Āhişe: cem'-i haşhaş.
 Āhiyye: toyla yiri.
 Āhize: dişi esir.
 Ahkab: eşek koduğu.
 Ahkāb: cem'-i hukb.
 Ahkād: cem'-i hikd.
 Ahkāf: cem'-i hukf ve diyār-i
 `Ad.
 Ahkām: cem'-i hükm.
 Ahlāf: cem'-i halef.
 Ahlāk: cem'-i hulk.
 Ahlak: dayıncak nesne ki maşmat
 ola.
 Ahlām: cem'-i hılm.
 Ahlas: levni savād ile hümret
 ortasında olan.
 Ahlās: altına harir kaftan döşe-
 yen.
 Ahlāt: cem'-i hilt.
 Ahmarān: el-lahmu ve-l-hamru.
 Ahmar-ul-kānī: katı kızıl.
 Ahmak: nādān.
 Ahmaş: ayağın yire değmeyen yiri.
 Ahmes: bahadır ve mekan-i şedid.
 Ahmez: muhkem ve akvā.
 Ahmire: cem'-i himār.
 Ahnaf: ayağı eğri ve ism-i recül.
 Ahnāk: cem'-i hank.
 Ahnas: burnı eğri.
 Ahnās: cem'-i hanaş.
 `Ahr: zina eylemek.
 Ahrab: kuyağı yırık ve kulağı
 delük.
 Ahrah: avret endāmı.
 Ahrak: iş işlemek bilmeyen.
 Ahras: cem'-i hırs.
 Ahras: dilsüz.
 Ahrat: cem'-i harat.
 Ahruf: cem'-i harf.
 Ahrus: cem'-i hars.
 Ahşāb: cem'-i haşab.
 Ahşaf: iki böğri ak olan at ve
 bir renkdür ki gül rengi
 anda hem akılık ve hem ka-
 ralık olur.
 Ahşā: cem'-i haşī.
 Ahşā: cem'-i haşā.
 Ahşab: ulu taş ve galiz.
 Ahşam: burnı uzun.
 Ahtem: burnı yassı.
 Ahşub: ziyade irak kimse.
 `Ahūd: cem'-i ahd.
 Ahvā: cem'-i havā.
 Ahvā: kara göz ve kara tutaklu.
 Ahvā: "ahabbu" manasına.
 Ahval: hāl.
 Ahval: eğri gözlü.
 Ahvar: kara gözlü ve müşteri.
 Ahvaş: göz ve çukur.
 Ahvaşān: ism-i recüleyn.
 Ahvaş: küşe-i çeşmi dar olan.
 Ahvazi: umürda mähir ve hāzık o-
 lan ve maslahat görmede
 kavi kimse.
 Ahves: çeri ve bahadır.
 Ahyā: cem'-i hayy.
 Ahyāf: şol kardaşlardur ki ana-
 ları bir ataları gayr
 ola ve muhtelif cemaat.

Ahyaf: bir gözi siyah ve bir gözi yeşil ola, karga gözlü.

Ahyag: otlulu ucuzluk yılı.

Ahyān: cem'-i hīn.

Ahyār: eyüleri, hayırlu kişiler.

Ahyel: benlü ve sulah çukuru ve boğmaklu kuş.

Ahz: almak ve dutmak ve çıkarmak.

Ahzā: süst-güş.

Ahzāb: cem'-i hizb ve şol tayfedür ki enbiyā ile muharebeyeye cem' olurlar.

Ahzāb: cem'-i hizb.

Ahzām: ikla'ün 'an-ış-şey.

Ahzam: eli kesik.

Ahzam: irkek yılan ve ism-i recül.

Ahzār: boz at ve yeşil renklü deve ve şol kara kı yeşili az ola.

Ahzar: gözi küçük kimse ve tekebbürlükten kimseye göz ucuyla selam virmek.

Ahzār-ı nazır: katı yeşil.

Ahzem: burnu kesik.

Ahzem: burnu koku duyman.

'Aide: menfaat.

'Aif: yimek kerih görüb yiyen ve mütekehhin.

'Aik: şol kumdur ki anda deve yürümeğe kadir olmaz ve kızıl nesne.

'Ail: mâil ve fakir.

'Air: şol ok ve şol taş ki indüği bilinmeye.

A'izzā: cem'-i 'aziz.

A'izze: cem'-i 'aziz.

'Ak: şol kimsedür ki üzerine vacib olan kişinün buyruğu üzerine olmaya.

'Akā: şefkat.

'Akab: şol sinirdür ki ardan kiriş bukerler.

A'kāb: cem'-i 'akab.

Akābir: üyürülenmiş.

A'kad: beltek.

Akāhī: cem'-i ukhuvān.

'Ak'ak: saksagan.

'Akāk: haml.

'Ak'aka: saksakan āvāzı ve silah avazı.

'Akāba: yokuş ve düşvār ve ökçe siniri.

'Akābāt: tağda düşvār yollar.

'Akākīr: cem'-i 'akkar ve usul-i edviye.

'Akākiz: misl-i 'ukkāz.

A'kal: az nesne ile ayağın eğri dutan ve katır ve gayri tavar.

'Akām: el-'akimü ve-l-harb-üşşedidü ve-r-recülü, ve-şşeyü ve-l-hulk ve-d-dāuillazi lâ yebrau.

Ākām: cem'-i ükem.

'Akāmīs: çoklık deve ve katı karanu gice.

A'kar: toprak renklü ve kızıl geyik ve kızıl kum ve şol ak ki beyazı çok olmaya.

'Akār: yir ve köy ve metā ve bağca ve bağ.

'Akar: müteheyviz olmak ve akreb burcu ve köşk ve yüce bina ve depelemek ve yarılmak ve kelb ısrırmak ve her nesnenün aslı ve ism-i mezi'.

'Akarāt: cem'-i 'akere.

'Akārib: cem'-i 'akreb.

Akārib: cem'-i akrebā.

'Akārim: cem'-i 'ikrim.

- `Akaş: şol tekedür ki ardından boynuzları kulakları üzerinde korlar.
- Ak`as: göğüsü çıkmış ve men` ve ism-i recül.
- A`kaş: beyyen-el-`iķş.
- Akaż: dürüst.
- `Ak̄b: akçe ve oğıl oğlı.
- Ak̄bal: eğri gözlü.
- `Ak̄d: emān ve `ahid ve bağlamak ve and içmek.
- `Ak̄d: bağ ve bağ bağlamak ve `ahid ve zaman ve kasd ile and içmek.
- Ak̄dām: cem-i kadım.
- `Akede: zeban dibi.
- `Aker: cem`-i `akare ve yağun ve şarabun çirki ve çäkeki ve suyun sonuna kalan bulanuk.
- `Akere: hamle.
- `Akf: habs eylemek.
- Akfize: cem`-i kafiz.
- `Akıb: misl-i `akb.
- `Akıbet: veled ve pāyān.
- `Akıb: ahır kimesenün ardınca giden ve girü kalmak halı manasına.
- `Akīd: makīde ve `akīde.
- `Akīd: kuyu çamırı.
- `Akīka: misl-i `akka ve oğlan başın kazıdıkları, vaktin olan konukluk.
- `Akıl: F. ve ism-i recül.
- `Akıla: bazıları eshab-ı devāvine dirler.
- `Akīle: `akīletü külle şeyin ekremühü.
- `Akīm: faydasız yıl ve oğlı olmaz er ve doğuramaz `avret ve Padışah ki mülk korkusından oğlanı öldürür.
- Akinne: cem`-i aknān.
- `Akır: doğuramaz avret ve oğlı olmaz er ve sinir kesici ve ot bitmez kum.
- `Akīr: mecrüh.
- `Akīre: āvāz kalduran ve kesilmiş incik.
- `Akīs: şol bahıldür ki müsī`-ül-hulk ola ve kum ki anda yol olmaya.
- `Akīş: zülfler.
- `Akīsa: örülmüş saç ve bükülmüş kıl.
- Akıt: misl-i akt.
- `Akif: mukīm.
- Akīk: şol deridür ki dibāgat tamām olmaya.
- `Akīk: F. ve şol yir ki sel suyu anı yarub ginide ve şol şa`r ki insandan ve behaimden, her mevlūd anunla toğar.
- `Akīk: issi gün.
- Ākil: yiyen.
- `Akīs: aşı koyulan yoğurt.
- `Akk: yaramak ve oğlan toğıcak koyun boğazlamak.
- Akka: tākat.
- `Akkār: deva karışdurmak.
- `Akkārāt: doğuramaz olmak.
- `Akke: issinün şiddeti ve ism-i beled.
- Akfaz: iki ayakları dizine varınca ak olan.
- `Akl: hicr ve nehy ve diyet ve melcā'.
- `Akl: cidd eylemek ve habs eylemek.
- Aklaḥ: saru dişlü.
- Aklāz: cem`-i kılz.
- `Akm: darbun min-el-veşye.
- `Akm: intizār.
- Akmar: cem`-i kamer.

- Akmer: ebyez.
- Aknā: eğri burunlu ve burnının ortası yüce olan.
- Aknaf: sünnetsüz.
- `Akr: girü dutmak.
- Akrā: yağrınlu.
- Akra': kel başlu.
- Akrabā: cem`-i karīb.
- `Akraba: uyan mihi.
- Akrah: sakarāt.
- Akran: ulaşuk kaşlu.
- `Akreb: F. ve bir burc adıdır.
- `Aks: döndürmek ve bir nesneyi evveline redd eylemek ve devenün dizin boynuna bağlamak.
- `Aks: kıl bükmek.
- Aksā: nihāyet.
- Aksam: dişi nısfından ufanan.
- Akşar: katı kızıl.
- Akt: F.
- Akta': eli kesik.
- Aktār: cem`-i katre ve cem`-i kutre.
- Aktu': cem`-i kıta'.
- `Akūd: cem`-i `akd.
- `Akuk: zī hāfirden yüklü olan ve eyersiz at ve kasır.
- `Akul: `akl-ı baṭı' ve imsāk iden.
- `Akül: eğri dere ve eğri ırmak ve eğri kum.
- `Akūr: ısırıcı.
- `Akv: at kuyruğın bağlamak.
- `Akvā: saray çevresi.
- `Akva: kuyruğı ak ve sāir yiri kara koyun.
- Akvad: boyunu uzun ve bahīl.
- Akvāl: cem`-i kavī.
- Akvāt: cem`-i kūt.
- Akvas: arkası iki kat olmuş kimse, göze dirler.
- Akzal: katı aksak.
- Akzilān: cem`-i kazlān.
- Ālā: vāhid-ül-ālī ve-l-cunāze ve-l-hāli ve yukālu huva bi-āletin sūin.
- A`lā: yüce.
- Ālā': cem`-i elā.
- A`lā: yücerək.
- `Alā: rif`at ve şeref.
- `Ala-zūri-l-`avād: minberler üzerinde.
- A`lāk: cem`-i `ilk.
- `Alak: silmek ve uyuşmuş kan ve dost dutmak.
- `Alaka: `alakat-ül-husūmeti ve `alakat-ül-hubbi mā yetebellegü bihi min `ayşin.
- `Alaka: sülük ve uyuşmuş kan.
- `Alākim: mir-el-ibil-il-fitāme.
- `Alal: eş-şürb.
- `Al`al: `uzv-ür-recül.
- Ālām: cem`-i elem.
- `Alāmet: nişān.
- `Alāniye: hılāf-üs-sırr.
- `Alas: büyük maymun ve cavdar ve şürb manasına gelür.
- `Alaş: buğday ve arpadan karışık etmek.
- `Alaş: `alayke manasına müennes olan kāf-ı hitab şine tebdil olmuştur.
- Ālāt: cem`-i ālet.
- Alat: ol kimsedür ki dişleri yinüb dökülüb kökleri kala.
- `Alayık: cem`-i alīke ve cem`-i `ilak.

- `Alezi: āramsız olmak.
- `Alcen: ahmak avret.
- `Alācim: şidād-ül-ibil ve hıyā-ruha.
- `Ale: fakr ve hācet.
- Āle: kısacuk sünü.
- `Aled: boyun siniri ve kıtlık.
- `Alef: tavar yiygisi.
- `Aleh: tehayyür ve ciddet ve bir nesnede cidd ve güç eylemek.
- `Alek: çeynemek.
- `Alem: F. el-`alāmetü ve cebel ve kaftan `alemi.
- `Ālem: yaradılmış.
- `Alen: haber āşikāre olmak.
- Ālet: F.
- `Alevvis: karın ağrısı.
- `Aleyye: benüm üzerüme.
- `Aleyka: sarmaşık ağac.
- `Alhān: deve kuşunun irkeği.
- `Alıc: beriyyede bir yirdür.
- Alık: misl-i ilk.
- `Alīka: tobra.
- `Ālimūn: cem`-i `ālim.
- `Alivvaz: karın ağrısı.
- `Alız: ağrısı olan.
- Āli: and içen.
- `Ālī: bülend.
- `Alīk: ne`āme.
- Ālihe: cem`-i ilāh ve güneş.
- `Alīk: özlü ve yilmeşik.
- `Alīk: `azīm.
- `Alīl: marīz.
- `Ālim: F.
- `Alīm: bilici.
- `Alīs: derisiyle biryān olan.
- `Alīş: katı cenk ve cenke harīs.
- `Aliyy: refī`.
- `Aliyyeh: çardak.
- `Alk: ağacdan yaprak yolmak.
- `Alkam: acı ağac ve karga düvle-ği ve her nesne ki acı ola.
- All: harbeyle ve süngüyle vurmak ve iverek gitmek.
- `All: arık kene ve müsinn olub zayıf-ül-cüsse olan.
- `Alla: bi-ma^cnā "la`alla".
- `Allāf: `alef satıcı.
- `Allām: bilici.
- `Allah: ügey ata.
- `Allāt: cem`-i `alle.
- `Alāt: örs.
- `Alş: karışdırmak ve cem` eylemek.
- `Alsā: şedīd.
- `Alt: deve boynına dağ eylemek.
- `Alūk: mevt.
- `Alvus: şey manasına gelür "mā zaka `ulusen" dirler bir nesneyi tatmadı demek olur.
- `Alyā: mekân-i müşrif.
- `Ām: es-sene.
- A`mā: görmez.
- `Amā: gözsüz olmak.
- `Amā: bulut.
- `Amad: cem`-i `amad ve devenün örgücü acıyı binmeden döğlemek.
- `Amād: yüce binalar.
- `Amah: tereddüd ve tahayyür.
- `Amıd: beledün fi-ş-şugūr.
- `Amā'im: el-cemā'at-ül-müteferrikūn.
- Āmāk: cem`-i mük.

- Amal: cem`-i emel.
- `Amam: cismün `amam ey tamün.
- `Amāme: vāhid-ül-`amāim.
- A`māme: ism-i imra'at.
- Aman: emānet.
- Amān: miṣl-ül-emn.
- `Amer: çok yaşamak.
- `Amāre: başa alınan kalensüve ve `amāme.
- `Amāris: cem`-i `amrūs.
- `Amarrad: her nesneden ṭavīl olan.
- `Amas: bir nesneyi bilürken bilmezlik göstermek `ams-ül-kitab dirler kacan okısa.
- `Amās: karanu gice ve ziyāde sa-vaş.
- A`maviyy: mensüb-ül-a`mā.
- `Amāyim: cem`-i `amame.
- `Amc: seyr-i sür`at eylemek.
- `Amaş: gözün görmesi zayıf olmak ekser evkātda yaş akmakla.
- `Amd: kasd eylemek ve direk dikmek ve cid eylemek ve yakın.
- `Āme: itlāk-ül-hisse.
- `Amel: ism-i recül ve iş işlemek.
- `Āmī: hayran.
- `Amīd: hoca ve seyyid ve harac ve aşkdan bimar olan.
- A`mide: cem`-i `amūd.
- `Āmih: mütereddid ve mütehayyir.
- `Amik: derin ve dudak.
- `Āmil: işleyici.
- `Āmile: ism-i kabile.
- `Amīme: yukālu tahalla `amīmühü ey tivālan, yukālu tahalla imra'atün `amīmatün ey tāmēt-ül-kıvām ve l-halk.
- `Amīm: şeyün `amīmün ey tāmün.
- Āmīn: yūrādu bihī el-emnü ve hü-ve min-el-emni ve kad yūrādū bihi-l-mü'minün.
- Āmin: emīn olan.
- `Amir: cem`-i ma`mūr.
- `Āmir: ma`mūm ve ebū kabīle.
- `Amiyyet: derin olmak.
- `Amk: kuyu dibi ve derinliği ve dere etrafı mağazdan ba'id olan iki tağ ortasında olan geniş yol.
- `Amallas: kavī kimse ve kurd ve bir kimse atasın arkasına alup bile hacc idenün adıdır.
- `Amm: ahu li-ebin ve cemā`atün min-en nas.
- `Ammar: şol reyhāndur ki anunla şarab meclisin bezerler.
- `Ammāret-ül-büyüt: ev içinde sākin olmak.
- `Ammāt: cem`-i `amme.
- `Amme: dolab başı ve deste yığını.
- `Ammers: kavī kimse.
- `Amr: ism-i recül ve ism-i kabīle.
- `Amşā: şol avretdür ki gözünün görmesi zayıf ola, ekser evkātda görmeye.
- `Amuc: şol okdur ki doğru gitmeye.
- `Amud: direk ve seyyid.
- `Amūm: cem`-i `amīm.
- `Amūs: karanulık ve müte`asif.
- Ān: katı issi.
- `Anā: renc.
- A`nā: cem`-i `inv.
- A`nāb: cem`-i `ineb.
- Anābir: cem`-i anbār.
- `Anad: cānib.

- `Anādil: `andel.
 Anah: gizlüce āvāz eylemek.
 `Anāhic: uzun.
 `Anāk: pars ve düşvārlik ve nev-
 mid olmak ve dişi oğlan.
 `Anak: darbun min seyr-id-dābbeti.
 Ānak: kurşun.
 A`nak: boynu uzun.
 A`nāk: cem`-i unuk.
 Anak: furūh ve sürūr.
 `Anāk-ul-arz: porsuk ve kara ku-
 lak didikleri canavar.
 `Anākib: cem`-i `anküb.
 `Anākid: cem`-i `ankūd.
 `Anam: şecerün leyyin-ül-a`azāi
 yüşbehü banān-el-cevāre
 `Anān: bulut.
 `Anane: bulut.
 `An`ane: hemzeyi `ayn kılup "en"
 diyecek yerde `an demek
 olur.
 `Anās: başun etrafında müteferrik
 biten killar ve yerde müte-
 ferrik biten otlar ve şol
 mal ki çoğı gide azı kala.
 `Anās: Kureys`de Ümeyye evladına
 dirler.
 `Anas: en-nākat-üş Şedīde ve kabī-
 le min-el-Yemen.
 `Anāsıl: cem`-i `unşal.
 `Anāsır: dört tabīat.
 `Anat: fesad ve günah ve helāk
 ve zina ve fucur ve müş-
 kül işe uğramak ve kemük
 sindukdan sonra gine sın-
 mak.
 `Anatıb: cem`-i `antübe.
 `Anatnut: tavīl.
 Ānaz: yeleksüz ok.
 Anbār: F. ve ism-i beled.
 Anbārī: anbarcı.
- `Anber: F.
 Anbur: kısac.
 `Anced: kuru üzüm.
 `Anacnac: misl-i `anhac.
 `Andal: yoğun uzun.
 `Andelīb: hezār dāstān.
 `Andem: bakam ve dem-ül-ahveyn.
 `Āne: kasık.
 Anah: marazda sikletinden ahlil-
 ca, gizlüce āvāz eylemek.
 `Aneze: ebū hayy ve uzun `asa
 ve kısacuk süñü.
 `Anfaka: nev-hat olan.
 `Anhac: `azīm.
 Ānifa: şimdiden önce.
 `Ani: esir ve seylān iden dem.
 `Anīd: önegü.
 `Ānid: önegü.
 Ānif: şimdiden önce.
 `Anīf: rıfkı olmayan yani iri
 işlü.
 `Anīh: misl-i anīh.
 Anīk: dişi develer.
 `Anik: iki kişi mu`ānakaya düş-
 se āharun `anīki olur.
 Anīn: inlemek.
 `Anīne: cimā`a iştihası olmayan
 avret.
 `Ānis: şol kızdur ki evlerinde
 çok otura kimseye varma-
 ya veyahud kimse almaya
 hattā adād-ı ibkardan çı-
 ka.
 `Aniyye: `aşīde.
 Āniye: cem`-i inā.
 Āniyye: bir saat.
 `Ankā: sīmurğ.
 `Ankād: üzüm salkımı.
 `Ankafīr: düşvārlik.

`Ank̄az: merzencūş.

`Ankebūt: örümcek.

`Ankes: bir otdur.

Anş̄eb: cem`-i nasab ve sem`-i nasīb.

Ansab: boyuzı toğrı.

`Anşet: tavīl ve yaramaz hulu.

`Anter: gök sinek.

`Anūd: tarīkdan `udūl idici.

Ānuf: cem`-i enf.

`Anz: dişi keçi ve dişi tavşancıl kuşu ve ism-i kabile.

`Anzarun: güz otı.

`Ār: F.

Ārā: cem`-i rey.

`Arā': ey sahrā ve ev ve sāhil.

`Arā: bi-l-kasr; ev öni ve ev içe-risi.

`Arā: yalıncağ olmak.

A`rāb: beriyyede sākin olanlar.

`Arabī: `Arab dili.

A`rābī: beriyyede sakin olan ve a`rāba mensub.

`Arab-ül-`āribe: eşrāf-ül-`arab.

`Arab-ül-mütearribe: onlardır ki hālīş arab olmaya.

`Arab-ül-müsteirre: mislühü.

`Arac: aksaklık ve güneş gayıb olmak.

`Aracan: meşyet-ül-a`reo.

`Arācīn: cem`-i `urcūn.

Arad: enfa`.

`Arād: nebat.

`Arafāt: Mekke yanında bir yirdür.

`Arāfic: şol kumdur ki anda yol olmaya.

Arak: uykusuz olmak.

A`rāk: cem`-i `ark.

`Arak: hayvanlar saffi ve kuşlar saffi.

Ārākīm: cem`-i arkūm ve hayyūn min sa`leb.

`Arākīb: cem`-i `urkūb.

Ārām: cem`-i irem.

Ārām: ak geyikler.

`Ārām: ođlan delūlik eylemek.

`Aramram: çok leşker.

`Arandes: kavī deve.

`Arenneyūn: bir otdur anunla di-bāğat olunur.

`Arār: sığır gözi ve deve kuşu ötmek.

`Arar: servi ve nar ağacı.

`Araş: urmak ve koparmak.

A`rās: cem`-i `urs ve cem`-i `irs.

`Aras: nişāt ve et kokmak.

`Arāşāt: cem`-i `arasa.

Art: beltek.

`Araya: harīs olmak.

Arayık: cem`-i erik.

`Arāyis: cem`-i `arūs.

A`rāz: cem`-i urz ve cem`-i ırz ve cem`-i `araz ve bir köydür `icāziler ortasında ve ilkin ve ekşi ot.

Araz: aruz gibi.

`Araz: metā`dur ki derahim ve denānir olmaya ve insana `arız olan sıtma ve maraz.

`Arażī: cinsün min-es-siyāb.

`Arā: fesād-i mi`de.

`Arbede: su`-ul-hulk.

`Arbūn: bir nesneyi alıcak bey`virme ve muğtulık için virilen nesne.

`Arc: Mekke yolında bir yirdür ve seksenden bine varınca dirlen.

- `Arcele: cemāat-i recülân ve cemāat-ı hayl.
- `Ard: zikr ki müteğir ola.
- `Are: `ariyet.
- `Arek: şavt ve balık duzağı.
- `Arekî: şikâr.
- `Arekrek: yoğun kavî deve.
- `Arekreke: galîz yoğun `avret.
- `Areme: döğülmiş hırman.
- Aren: nişât.
- `Āret: `ariyye.
- `Arf: gökçek koku.
- `Arfa: bir kurhadur el ayasında çıkar.
- `Arfaca: tabl ve saru diken.
- `Arheb: uyuz.
- Arı: bal ve arı bal eylemek.
- `Arım: katı yağmur.
- `Ārîz: bulut ve azı dişi ve yanındaki diş ve cebel ve eyer manasına gelür.
- `Arîza: hâcet ve keskinlik ve söze kâdir kimse ve kapı eşiği ve rahmet ve yüzün bir tarafı ve ol nakadur ki kesre veya havuza irişe.
- `Ārîzân: du sū-ı riş.
- Arî: tavla yiri.
- `Ārif: şabūr.
- `Arîf: sabūr ve reis ve reisten kişiye `arif dirler.
- `Ārife: eylik.
- `Arîn: mişe ve murgzar ve arslan duracak yir ve batnün min benî Tamim.
- `Arîne: hārviyy-el-esed.
- `Arîs: bahtı.
- `Arîse: arslan yatağı.
- `Arîş: üzüm çardağı ve hevdece benzer bir nesnedür avretler için iderler.
- `Arîşe: üzüm çıbuğı.
- `Āriyet: F.
- `Ariyye: sovak yıl.
- `Āriyye: kimseden nesne istemek.
- Arize: bir yirde sabit olan ve kavî naka ve sovak gece.
- `Ark: eti kemüğinden soyup yemek ve eti soyulmuş kemik.
- `Ark: ovmak ve dutmak ve silmek.
- `Arka: çadır kenarına dikilen ip.
- Arkat: toprak renklü ve koyun.
- `Arm: çemen.
- Armat: kılı dökülmiş.
- `Arn: deve burnına yular vurmak.
- `Arnîn: cem'-i urnün ve arânîn ve el-kavmu ve sâdâtühüm.
- Arr: cimâ`.
- A`arr: irgici kısa.
- `Arr: yire ters dökmek ve bir kimseyi gangin eylemek ve suçlu eylemek ve bir hâcet için bir kimsenün yanına varmak ve uyuz.
- `Arraf: kâhın ve tabîb.
- `Arrās: şol buluttur ki ra'd ve yıldırım şakıması ola.
- `Arrāt: ziyade muhtarîb.
- `Ars: şol divardur ki kiş evinün iki divarı ortasında yaparlar üzerine sakf iderler ev ısıcak olsun diyü.
- `Arşa: saray ortası.
- `Arsac: dürlü dürlü dikenler.
- Arsu` : gözinde `illeti olan.
- Arsu` : uyluğ ucası etlü olmayan.
- `Arş: taht ve izzet ve evün sakfı ve binâ yapmak ve asma bağlamak.
- `Art: sünü ve yıldırım muhtarîb olub lem`ân eylemek.

- `Artaba: himmet ve irte galib olmak ve kiriş'de bir cebel.
- `Artal: zahm ve şu'ab-ul-umūr.
- `Arteme: mukaddim-ül-enf.
- `Arüb: erin sever `avrat.
- `Arüd: sulb ve gedid ve himar ve ot ve diş bitmek ve uzamak.
- `Aruf: sabur.
- `Arum: döğilmiş hırman.
- Aruma: asıl.
- `Arüs: gelin ve güyegü; müzekker müennes beraberdür.
- `Arüz: Mekke ve Medine ve etraf-ları ve mizan-i şair ve taraf ve cem'-i a'ariz gelür.
- Aruz: piring.
- `Arv: bir kimse ile aşağı gelmek.
- `Arz: inlü olmak ve yassısınca komak.
- Arz: zemın ve her nesneden alçak olan ve kavaim-i dabbe-nün esfeli ve zükam.
- Arz-ül-mukaddese: el-mutahretü ve Beyt-ül-mukaddes.
- Arz-u väsiyye: müttesil-ün-nebät.
- Erzak: gök gözlü ve safi su.
- As: mersin ağacı.
- `As: pāsbān.
- `Asā: kılıç urmak.
- `Asa: fesād olmak.
- `Asā: F.
- `Asab: sinir.
- `Asabāt: cem'-i `asabe.
- `Asabe: ata cānibinden olan ce-maat.
- Asābi`: cem'-i isba`.
- `Asabsab: katı nesne.
- `Asac: yürürken boynunu uzatmak.
- Aşaf: gök ve kebere.
- `Asāfīl: darbun min-el-kümāt.
- Asā'il: misl-i āsāl.
- `Asāis: şedaid.
- Asak: yürürken dizlerin birbirine vurmak.
- `Asākīr: cem'-i asker.
- Asāl: `alāmet ve şübhe.
- Asāl: cem'-i asil ve yatsu vakit-leri.
- A'sal: incügi eğri kimse.
- As'al: cem'-i şa'l.
- `Asel: F. ve yilmek ve tiz yürümek.
- `Asal: eğri bağırsak.
- `Asalan: kurd ve sünü muztarıb olmak.
- Asām: cem'-i ism.
- Asam: sagır ve berk tas ve efsun dutmaz yılan.
- `Asāmīr: cem'-i `usmār.
- `Asamsam: irkek kavī deve.
- Asān: şema-ıl.
- A'sān: āsār-üş-şey ve mekānuhu.
- `Asan: eski iç yağı.
- `Asānīn: bulut ile yir ortasında olan yağmur.
- Asār: cem'-i eser ve sünen-i nebi.
- `Asār: baş üzerine gelmek.
- Asār: cem'-i isr.
- A'sār: cem'-i `aşr.
- As'ar: başı küçücük.
- `Asāret: sürçmek.
- `As'as: fesad, ve üzerinde ot bitmez depe ve ism-i cebel.
- Asās: cem'-i eses.
- `Asas: pāsbān.
- `As'ās: kurd.
- `As'as: gice karan-uluğı gelmek ve kurd gice ile gezmek ve badiyede bir yir.

- Asat: köşe.
- Asayib: cem'-i asaba.
- Asb: amame ve her ki başa bağlanılan nesne ve ağızda tükürük kurumak ve ağac budakları birbirine bağlamak.
- Asba: kuyruğu ak at.
- Asbah: cem'-i sabah.
- Asbah: cem'-i sabah.
- Asbug: alını ve kuyruğu usı ak at ve kuyruğu ak kuş.
- Ascec: cem'-i asecc.
- Asced: altun ve dürr-i yakut ve kavi deve.
- Asdikā: cem'-i taşdik.
- Aseb: deve dışisine karıla iltina ücretdür vemeniye dirler.
- Asec: nasdan bir cemaat ve giceden bir pâre.
- Asef: zulm ve bir kimseyi yolından döndürmek.
- Asek: mülâzım olmak.
- Aser: düşvârlık ve deve kuyruğun yukarı dutmak.
- Aserî: yağmur ile sulanan ekin.
- Asf: ekin yaprağı ve yil esmek ve kesb eylemek ve ekinün sapı.
- Asfâ: dayıncak taş.
- Asfa: ekin yaprağı.
- Asfâd: kuyūd.
- Asfar: saru.
- Asfaru fâkı': katı saru.
- Asğar: kiçirek.
- Asğır: kiçiler.
- Asğân: cem'-i sağan.
- Ashâb: cem'-i şahab.
- Ashâr: cem'-i sıhr.
- Ashâm: sarıya mâil kara.
- Ashab: mü-yi meygün.
- Asıf: rih-i asıf dirler katı yil demek olur, yevm-i asıf dirler kaçan ol günde katı yil ese.
- Asık: omuz ile boyun artası, yani mevzi-i ridâ ve kız oğlan ve azâd.
- Asıl: gök ve neseb ve yatsu vakitleri.
- Asil: ba'd-al-asr magribâ varınca olan vakit ve güneş sararmak recülün asilün dirler, fikri muhkem demek olur.
- Asıla: eğri ağac.
- Asin: tu'ma mütegayyer olan su.
- Asin: cem'-i sin.
- Asir: şire.
- Asir: mütekârib.
- Asırâ: cem'-i asir.
- Asırra: hısımlık.
- Asi: tabîb (metin: "tabî'at").
- Asi: buyruk dutmayan.
- Asib: sucuk.
- Asid: kokmuş et.
- Aside: koymak.
- Asif: ec-ir manasına; kirici.
- Asife: ol müctemi yaprakdur ki sünbüle andan olur.
- Asil: fil zekeri.
- Asil: kovandan bal alan ve yilgen kurd.
- Asim: günahkâr.
- Asire: leşker tozu.
- Asir: düşvâr.
- Asis: şol desti veya küp uvanığı anda reyâhîn ekerler.
- Asis: sevhil-i Şam'da bir hisardur.
- Askaf: eğri uzun nesne.

Aska` : başı ve alını ak at.

`Asker: F.

`Askerān: `arefe ve minā.

Asla` : saçsuz ve dağ.

Aslāb: cem`-i sulb.

`Aslāc: inciği eğri.

Aslaf: şol mekāndur ki sulb ola.

Aslağ: dazlak baş.

Aslāl: cem`-i şall.

Aslam: kulağı dibinden kesik.

Aslet: uslu olmak.

Asluc: dayanacak nesne ve berk taş.

`Asm: sınımış kemüği eğri bağlamak.

`Asm: tama`ve iktisāb.

Asma` : kulağı küçük.

`Asmūr: kûze ve dolab.

Aşnaç: sağlu sollu iki elle iş işleyen.

`Asr: görücü olmak.

`Asr: rûzgārın dırāzi ve ikinci vakti ve günün ahırı ve sımak.

Asr: cem`-i işār.

Asrām: cem`-i sirm.

Aşramān: zi`b ve gurāb.

`Asrān: leyl ve nehār ve sabah ve akşam.

`Asret: horlık.

`Ass: gice ile gezmek ve deve yalnız otlamak ve batı olmak.

Ass: çok.

`Assāl: muztarıb olan sūhū.

`Assas: kurd.

`Assār: yapıcı.

Asud: misl-i usad.

`Asūd: tavil.

`Asūf: serif`

Asūk: cem`-i sāk.

`Asūm: `azim.

`Asur: el tarlığından borclu borcın istemek.

`Asus: büyük kadeh.

`Asūs: şikār taleb iden.

Asūs: şol nakadur ki kuvvetli ola.

`Asūcec: yürigen deve.

`Asūr: canavar kırmak için kazılan çukur.

Asvāf: cem`-i şūf.

Asvef: yünlü.

Asvine: cem`-i sinvān.

Asvū` : cem`-i şā`.

`Asūf: zalūm.

`Asva: sırtlan.

`Asv: `aşā ile vurmak.

Asvar: arzūmend.

Asyad: mütekebbir.

Asyid: kapu öni.

A`şa: şeb-kūr.

`Aşā: ağşam aşı.

A`şāb: cem`-i `aşeb.

`Aşak: `aşık olmak.

`Aşazan: müşebbehü maktū`li`r-recül.

`Aşannak: tavil.

`Aşannat: tavil.

`Aşayır: cem`-i `aşire.

`Aşayyak: kesir-ül-`ışk.

`Aşb: kuyruk yetecek.

`Aşem: kurumuş etmek.

`Aşeme: kuru etmek paresi.

`Aşenzer: şedid.

`Aşevzen: katı berk ve galiz olan.

`Aşinc: dürük yüzlü ve yaramaz nazarlu kimse.

- Aşır: kendüzin gören.
- ‘Aşî: ahşam namazıyla yatsu namazının mā-beyni.
- ‘Aşîr: onda bir olmak.
- ‘Āşîr: ‘uşr ve bāc.
- ‘Aşîre: kabile.
- ‘Aşîrî: yağmur suyu ile sıvarılan ekin.
- ‘Aşîyyāt: cem`-i ‘aşiye.
- ‘Aşîyye: ahşam namazından yatsu namazına varınca.
- Āşkül: sivri cebel ve kızıl göz ve böğri ak olan ve şol kan ki anda beyaz ve hümret ola.
- ‘Aşn: kendüzine söylemek.
- ‘Aşr: on.
- ‘Aşr: onuncu olmak ve onda bir olmak.
- ‘Aşş: arık adam.
- ‘Aşşār: ‘uşr ve bāc alıcı.
- ‘Aşşe: budağı az hurma ve nahife avret.
- ‘Aşv: eyilik ümidine bir kimsenün yanına varmak ve bir kimseden i`rağ eylemek.
- ‘Aşvā: yüzi ak koyun.
- ‘Atā: bahşîş.
- ‘Atab: helāk olmak.
- ‘Atabil: cem`-i ‘utbül.
- ‘Atābil: mislühü.
- ‘Atād: yol yarağı.
- ‘Atefet: eskimek.
- ‘Atāk: āzād olmak.
- A`tāl: bilesince silah olmayan.
- ‘Atāl: hurma dalı ve nesneden hāli kalmak ve kalāidden avretün boynu hāli olmak ve şahıs manasına gelür.
- Ātām: cem`-i utum.
- ‘Atāmîs: cem`-i ‘ayţāmîs.
- ‘Atan: deve su ıcecek yir ve deve çökerecek yir ve deri çürimek.
- ‘Atan: dört ayaklu ayak üzerine gitmek.
- A`tān: cem`-i ‘atn.
- Aţţār: çenberci.
- ‘Atarrad: tavîl.
- ‘Atas: ağarmak.
- ‘Aţās: mislühü.
- ‘Ataş: susuz olmak.
- ‘Ataşî: misl-i ‘aţşā.
- ‘Atat: sözde galat itmek.
- ‘Aţāt: arslan ve bahādır.
- ‘At`ate: cunūn.
- ‘Atavvad: tiz seyr.
- ‘Ataya: cem`-i ‘atā.
- ‘Ateb: hışım eylemek ve bolmak.
- ‘Atebe: ışık ve derece.
- ‘Ateme: yatsu vakti bazıları ri-vayetinde gicenün evvelidür şafak kayb olduğundan sonra.
- ‘Atf: tekrar eylemek ve redd eylemek.
- ‘Athā: ağrımak.
- Aţhal: cebelün bi-Mekke.
- ‘Āţîf: sikizinci at.
- ‘Āţîfet: şefkatluluk.
- ‘Atıl: boynu kalāidden hāli olan avret.
- ‘Atîm: südden kesilmiş oğlak.
- ‘Āţîs: önden gelen geyik.
- Atıt: yük ağırlığından palan kıcır kıcır itmek.
- ‘Atîb: ta`accüb olan nesne.
- ‘Atîd: hazır müheyvā.
- ‘Atik: hayyün min-el-`arab.
- ‘Atîk: her nesneden kadîm olan ve kerîm olan ve āzād olmak.

- `Atıl: kirici ve ırğād.
- `Atıl: şerre sür'at iden kimse.
- `Atım: batı'.
- Atır: günah.
- `Atire: ol koyundur ki zaman-ı cahiliyyetde Receb ayında Kurban iderlerdi.
- `Atlabis: şol emlesdür ki ilmek burak ola.
- Atlās: cem'-i atlas.
- Atlas: F. ve sikkesüz ve şol câme ki kirden toprak rengin tutar ve her nesne ki toprak renklü ola.
- `Atm: el-ibtā.
- `Atm: yay kabzası.
- `Atn: deri bir nesnenün altına komak yumuşasun diyü ve yüni yülensin diyü.
- `Atr: `ıtr hoş kokulu olmak.
- `Atr: süñü depretmek.
- Atr: iki bölük.
- Atrak: deri süst olmak.
- `Atrān: süñü depretmek.
- Atrās: cem'-i tırs.
- Atrat: kaşı olmayan.
- `Atre: ata hısımları.
- `Atrese: şiddetle ve unfla almak.
- `Atrıb: dişi yılan.
- Atrıka: cem'-i tarık.
- Atrüş: gayetde sağır olan kimse.
- `Atşā: te'nīs-i `aşaş.
- `Atşan: susuz.
- `Att: meselede kimsenün üzerine ilhāh eylemek.
- `Att: üzerine kesmek.
- `Atub: misl-i utub.
- `Atud: ot yir oğlak.
- Atūm: deniz bağısı.
- `Atv: haddin geçmek ve gayet pırlığe irişmek.
- `Atv: yukaru dutmak.
- Atvad: cem'-i tavıd.
- Atvār: cem'-i tavır.
- Atyabān: el-eklü ve-l-cima'.
- Atyān: cem'-i tīn.
- `Avā: kurd ve kelb.
- Avab: sür'at ve taraf ve rucū eylemek.
- `Avac: eğrilik ve hulki yaramaz kimse ve iniş.
- `Avācim: esnān.
- A`vād: cem'-i `avud.
- A`vad: enfa'.
- Avah: hüzn eylemek.
- `Avāhic: `Arab'da bir kavım.
- `Avānik: cem'-i `ānik.
- `Avākıl: iltibās-ül-umūr.
- `Avālim: cem'-i `ālim.
- A`vām: cem'-i `ām.
- A`vān: cem'-i `avn.
- Avān: vakit.
- `Avan: en-nısfu min sinnihā min külli şeyin.
- Avānī: cem'-i āniye.
- `Avār: `ayıb.
- A`var: yek-çeşm ve taleb itdüği eline girmeyen ve haceti kabul olmayan ve kargaya a`var derler şumlık üzerine hiddet-i başarı olduğundan ötüri.
- `Avārāt: misl-i `avrāt.
- `Avārif: cem'-i `ārif.
- `Avāriz: cem'-i `āriz ve cem'-i `arıza.
- `Avas: gicede olan tufān.
- `Avāsın: cem'-i usān.
- `Avāşī: elleti ter'a leylen.

- `Avāṭıf: cem`-i `āṭıfet.
 `Avāvır: cem`-i `uvvār.
 `Avāyık: mevāzi`.
 `Avāz: kerāhat.
 `Avaz: bulamamak.
 `Avaz: misl-i `avāz.
 A`vāz: cem`-i `avaż.
 `Avd: dönmek ve döndürmek ve redd
 eylemek ve hasta soravarmak ve kadim ve karı deve.
 `Avdān: mimber-ün-Nebıyy(a.s.)
 `Avfer: kopuz.
 `Avf: hal ve nişān ve ism-i recül.
 `Avhak: tavıl.
 `Avhec: boyunu uzun geyik ve boyunu uzun naka ve ayağı uzun kuş.
 `Avıc: bir yire turmak ve gözi dutmak ve tavarı döndürmek.
 `Avıl: ref`-uş-savt bi-l-bükā.
 `Avıs: şol şüirdür ki manası istihracı `asır ola.
 `Avış: bir kimseyi bir nesreden döndürmek.
 `Avıż: F.
 A`vine: cem`-i `avn.
 `Avk: eğlenmek ve döndürmek.
 Avk: sıklet.
 `Avkel: ahmak avret.
 `Avl: meyl ve ağlamağla āvāzı kaldırmak.
 Avlak: cunūn.
 `Avlak: div ve kancak it harıs ola.
 `Avle: ağlamağla savtı kaldırmak.
 `Avm: suda yüzmek ve gemi ve seyr-ül-ibil.
 `Avmec: yalan.
 `Avmeyā: şiddet ve güc iş ve kelime-i garib.
 `Avn: yardım ve yardım eylemek.
 `Avra: çirkin söz.
 `Avrāt: cem`-i `avret.
 `Avret: ud yiri ve tağ yiri.
 `Avsec: ak direk.
 `Avsece: ak diken.
 `Avus: bir dürlü koyun.
 `Avvā: ürken at dahi şāz-ı kamer.
 `Avvac: fil kemüği satıcı.
 `Avvad: ūd çekici.
 `Avvam: ism-i recül ve şol at ki su gibi revan ola.
 `Avvuz: kemüğe yapışan et ve dikenün aslından biten ot.
 `Aveyeşe: tarhana.
 `Avż: `ıvaż virmek.
 `Avz: penāh dutmak.
 `Avza: feth-i dağ`la; ism-i sanem.
 `Avzüm: yağlı naka ve kavi avret.
 `Ayā: düşvār.
 `Ayāil: cem`-i `iyāl.
 A`yān-ül-kavm: eşrafühüm.
 `Ayās: arslan.
 Āyāt: F. ve nişān ve kuran a-yetleri
 A`yās: kureyş`den Emer bin Abdüş-şems-el-ekber oğullarıdır ki biri `As ve biri Eb-ül-as ve biri `Aeys ve biri Eb-ül-kays.
 `Ayayā: sözün beyān idemeyen.
 `Ayb: F.
 `Aybe: cāmadān ve boğca.
 `Aydāh: deveден veya gayrden yaramaz hulu olan ve kibir.

- `Aydān: uzun hurma ağacı.
 `Aydeh: mislühü.
 Āye: nişān ve āyet.
 `Ayen: ehl-ūd-dāri ve-l-cemā`atı.
 A`yeh! büyük gözlü ve sığır.
 `Ayf: girdāb dönmek.
 `Ayhab: beyābān ve sakīl kimse.
 `Ayhal: şol nakādūr ki seri`ola ve şol ki hiffetinden bir yirde kararı olmaz ve katı yil.
 `Ayhem: mine`n-nuki s-seriāti ve`ş-şedid ve ism-i mevzi`.
 `Ayhere: zāniye.
 Āyil: koyu sūd.
 Āyim: erden ve avratdan er olmasa gerekse evvel olsun olmasun ana daima āyim dirler.
 `Āyim: ism-i sanem.
 `Āyin: akıcı su.
 Āyıs: nevmīd.
 `Āyıs: arslan.
 `Āyıt: kısır deve.
 `Ayī: söylemeğe güci yitmeyen.
 `Ayic: vākıf.
 `Āyid: göz ağrısı ve yeni toğmış köşek.
 Āyin: sākın kişi.
 `Ayk: hoş koku.
 `Ayka: deniz kenarı ve deniz taraflı.
 `Ayl: bir kimse tefahhur idüb sallanarak yürimek ve gebe avret südi.
 `Ayle: dervişlik.
 `Aym: sūd arzulamak.
 `Ayma: sūd arzulamak ve susuzluk.
 `Ayman: süde gayetde iştihāsi olan.
 `Ayme! süde iştihāsi ziyāde olan `avret.
 `Aymet! sūd arzulamak.
 `Ayn! göz ve pınar ve diz gözi ve gözci ve casus ve yüğrük ve şey`-i vahid mānalarına gelür. `Ayn-üş-şey nafsuhu ve hıyaruhu.
 `Aynā: eyü söz.
 `Ayn-ül-lāme: yaramazlıkla irişen.
 Ayn-ü-`ünne: cāsus.
 `Ayn-üş-şems: güneş kurşu.
 `Ayr: seyyid-ül-kavm ve göz ka-bağı ve ürkmek ve mih ve irkek eşek ve kolan eşeği ve şol yir ki anda hayır ola ve Medine-de bir tağdur.
 `Ayrāne: katı gidici deve.
 `Ayre: dişi eşek.
 `Ays: fesād eylemek.
 `Ays: mā`-i fahla dirler.
 Aysām: şecer.
 `Ayser: `alāmet.
 `Aysūm: dişi fil.
 `Ayş: dirilmek.
 Aysūm: ekşi ot ki kurumuş ola.
 `Ayt: tul-ul-`unuk.
 `Aytal: boynı uzun `avret ve boynı uzun at.
 A`yun: cem`-i `ayn ve saklamak.
 `Ayūs: arslan.
 `Ayuvv: misl-i `ayv.
 `Ayv: cem`-i `aye.
 `Ayy: yurt dutmak.
 `Ayyār: keşir-üt-tavāf ve ke-sir-ül-heraket ve arslan.
 Āyyid: kavī.
 `Ayyük: bülend.

- ʾAz̄: rāca`a ve `āda ve s̄ara manā-
sına gelir.
- Az: günaha kundurmak ve karışdur-
mak.
- `Azā: F.
- A`zā: cem`-i `uzv.
- `Azā: bir kurtcuğazdur.
- `Azā: bi-l-kaşrı; ahlaḡ ağacı.
- A`zab: yardımsuz kimse.
- `Azab: işkence.
- `Azabāt! cem`-i `azābe.
- Ażac: şarab çok içmek.
- `Azāfir: arslan ve kavī devel
- `Azāim: cem`-i `azīmet.
- `Ażāfet: kurumak ve irak olmak.
- `Azāhī: cem`-i `izhī.
- A`zal: bilesince silah olmyan
ve süngüsüz ve yağmursuz
bulut ve kuyruğı eğri at.
- A`zal: vāsi`ve sūnnetsüz.
- `Azal: ismün min `azalet.
- `Ażal: incik etleri ve ism-i ka-
bile.
- `Azame: deve ayağı.
- `Azamet: ululuk.
- ʾAzān: cem`-i ūzn.
- Az`ar: otı az yir ve kılı az.
- `Azārā: cem`-i özr.
- `Azāre: dirgi.
- `Azārī: cem`-i `azrā.
- `Ażārıs: cem`-i `uzārıs.
- `Ażārīt: cem`-i `uzrūt.
- `Ażāt: dikenlü ağac.
- `Azavvar: yaramaz hulu.
- `Azāz: katı yir.
- `Ażāż: misl-i `azuż.
- `Az̄b: hareket ve sabr.
- `Az̄b: ergen.
- `Az̄b: tatlu su.
- `Aż̄b: kesmek ve keskin kılıc.
- Aż̄bā` : cem`-i żaba`.
- `Aż̄be: bühtan eylemek ve yara-
maz söylemek.
- `Azebe: dil ucu ve kamcı.
- `Azebe: ersiz `avret.
- Aż̄cem: ağzı eğri ve burnı yüzi-
nün bir yanına eğilen
kimse.
- `Aż̄d: yardım eylemek ve bir kim-
se dirsegire vurmak ve
ağacı dibinden koparmak.
- `Aż̄a: sāhir ve ilan.
- `Azf, `Azūf: misl-i `adūf.
- `Azf: yıl āvāzı.
- Aż̄fār: F. misl-i aż̄āfir.
- Aż̄far: dirnağı uzun.
- Aż̄gān: cem`-i žıgn.
- Aż̄gās: kabzāt ve cem`-i žıgs.
- Aż̄gās ü ahlām: karışık düş,te`vīl
karışıklığından ötüri sa-
hih olur.
- Aż̄hā: kurban günü.
- `Az̄ıb: uzak olan.
- `Aż̄ıha: ol yılandur ki sokduğı
saat öldürür.
- Azıkka: cem`-i zukāk.
- `Aż̄ıl: men`iden.
- ʾAzim: dudakları birbirine žamm
iden.
- ʾAzın: hācib.
- `Azır: yardımcı.
- `Azīb: cem`-i `āzib.
- `Azide: ev öñi.
- `Azif: el-lā`ib bi-l-melā`.
- `Azif: cin āvāzı.
- Azife: `acele iden.
- `Aż̄ıha: bühtān ve kizb.

- `Azil: ol tamardur ki andan dem-i istihaze akar.
- `Azim: misl-i `azm.
- `Azim: misl-i `usm.
- `Azim: kesir.
- `Azime: en-naziletü-ş-şedide.
- Azin: i'lām ve kefil ve her taraftan ezan gelen yir.
- Azine: zeker hareketi.
- `Azir: eser-i cerāhat.
- `Azir: çok.
- `Aziz: hürmetlü.
- `Aziz-ül-vücūd: düşvârlık ile ele girer.
- Azk: tarlık.
- `Azk: hurma salkımı ve kimse ayıpla almak.
- `Azk: yiri yarmak.
- `Azl: avret ere boyun virmemek ve er avretle yaramaz dirilmek mihrinden vaz gelsün diyü.
- Azl: arık ucalu.
- `Azl: ayırmak.
- `Azl: melāmet eylemek.
- `Azlam: çivit.
- Azlām: cem`-i zulm.
- Azlem: mevzi`.
- `Azm: kasd.
- `Azm: kemük.
- `Azm: osurmak ve melāmet eylemek ve safā ile yimek ve dile anmak.
- Azmā: kara dudaklu.
- `Azr: sünnet eylemek ve ma'zur dutmak ve ata yular itmek.
- `Azrā: kız oğlan.
- `Azras: tolu ki gökden yağar.
- `Azrāvāt: cem`-i `azrā.
- `Azre: necis ve uyanı.
- `Azri: yağmur suyu ile sulanan ekin ve hurma ağacıdur ki yağmur suyu ile sulansa, sıvarmağa hācet olmaya.
- Azru`: cem`-i zirā`.
- `Azūb: devabdan şunlardır ki yimezler ve içmezler bir yirde tururlar.
- Azud: hayyün min-el-Yemen.
- `Azud: dirsekden bağına varınca ve nāşir ve mu`in ve nāhiye.
- `Azul: bāzi eti ve sinirde biten et.
- `Azūz: ısırıcı ve derin kuyu ve şol nesne ki ısırılır andan yinür.
- Azvāc: cem`-i zāvvac.
- `Azyā: boynuzu uvanmış ve kulağı yarılmış deve.
- `Azz: galebe eylemek.
- `Azz: aziz olmak ve nesne bulanmak ve bir nesne katı gelmek.
- Azz: bir nesneyi yirden alub iletmek ve zamm eylemek.
- `Azz: ısırmaq.
- `Azzā: irin akmaq.
- `Azzā: katı yıl.
- `Azzāb: ziyāde söğücü, yani şattam.
- Azzet: dişi giyik buzağası.

- Bā: cima`çok iden kimse.
Bā': nikāh.
Bā': şeref ve kerem ve kulac.
Ba'ā': metā'.
Ba`ad: cem`-i bā'id.
Ba'al: baş çeğzinmek ve hayran olmak.
Bāb: kapı.
Babğa: tuti.
Bābil: Irak'da bir yirdür sihir ana nisbet olur.
Bābūc: babadıya çiçeği.
Bābūk: babadıya çiçeği.
Bā'ec: bir dürlü levn.
Ba'c: karnı yarmak.
Bācāt: dürlü işler.
Baç: kör olmak ve kör eylemek.
Ba'd: irak.
Badag: necese bulaşmış ve şerre uğramak.
Badah: boyun çekmek.
Badah: ululuk.
Badh: ansuzın gelen iş.
Bādın: er-recül-üz-zaḥam.
Badıncān: F.
Bādī: evvel.
Bādiye: beriyye ve yaban.
Bādīz: yirden evvel çıkan ot.
Bağal: koltuk.
Bağat: misl-i baḡtāt.
Bağ: F. ve kaçak.
Bağī: azğun.
Bağī: azğun.
Bağıl: katır.
Bağış: arpa ile karışmış buğday.
Bağış: zayıf.
Bağīz: kin dutıcı ve ebü hayy min Yemen.
Bağla: kancık katır.
Bağş: yağmur az yağmak.
Bağşā: cemāat ve cemāat içinde olmak.
Baḡtāt; ansuzın gelmek.
Baḡūt: `id-i Naşāra.
Bağy: azgunluk ve şişmek ve zulm eylemek ve haddin tecavüz eylemek.
Bağza: şiddet-i buğza dirler.
Baḡ': misl-i bāḡı'.
Baḡ: bir kelimedür medh ve rızā katında dinilür.
Bahā: şuā' ve iş dutmak ve gökçeklik.
Bāha: saray ortası.
Bahah: şād olmak.
Behā-im: cem`-i behīme.
Berāhīn: şedāid.
Bahas: kimsenün hakkın eksimek.
Bahaş: barmakların ayaya ulaşan yirinde biten et ve ayak eti ve gözün üstünde veya altında olan et ve deve tabanı.
Baḡāt: cem`-i baḡt.
Baḡati: cem`-i baḡtiye.
Bahavna: ici geniş kırba.
Baḡbah: bir kelimeyi `acablacak ve rāzı olıcak dinilür.
Bāḡı': kendü gamı ile helāk olmak.
Bāhıl: baḡıl.
Bāhile: kabile min Kubeys.
Bāhız: meşakkatlu.
Bāhıs: naks idici.

- Bahs: sormak ve ma'den.
- Bahis: müfettiş.
- Bā'is: ziyâde muhtâc olan.
- Bahit: eyü bahtlı.
- Bahk: bedene ak ve siyah noktalar düşmek.
- Behm: cem'-i bahma.
- Behne: ism-i imreet.
- Bahrâb: buzağı.
- Bahrî: deniz ve nehr-i 'azim ve 'umk-ı rahim.
- Bahren: büyük karın.
- Bahrît: gayetde sâfi olan.
- Bahş: göz oymak.
- Bahs: kalîl ve nâkıs ve şol yirdür ki suvarmadan yetürür.
- Bahser: meta'ayırmaq ve bazı bazı üzerine koymak.
- Baht: saf ve hâlis.
- Baht: F. ve ced.
- Bahut: dişi deve.
- Bahütet: arı ve hâlis.
- Bahv: yaş hurmanun derisi.
- Bahz: yükden 'âciz olmak.
- Bâik: şol nâkadur ki genc ve güzel ola.
- Ba'ir: deve.
- Ba'ir-hicân: ak deve.
- Ba'is: bahâdur ve ziyâde muhtâc kimse ve 'azâb-i şedîd.
- Bakk: cem'-i bakka.
- Baka': ala at ve ala kuş amma alaları ak ile karadan ola.
- Bakâk: kesîr-ül-kelâm.
- Bakkalî: tere satıcı.
- Bakam: kızıl boya.
- Bakar: sığır ve hayret.
- Bakâr: sığirtmac ve sığır satıcı ve ism-i dâ'.
- Bakara: bir sığır.
- Bakarât: cem'-i bakara.
- Bakât: cem'-i bâka.
- Bakbâk: çok söyleyen.
- Bakî': makbere.
- Baki'a: dâhiye.
- Bakılânî: bakla satıcı.
- Bakillî: bakla.
- Bakîn: yinsüz gönlek.
- Bakîr: 'ilimde vüs'at ve cemâat-i bakardurlar.
- Bakîr: cemâat-ı bakar ve yinsüz gönlek ve karnı yarık deve.
- Bakıl: tere ve sakal bitmek. Bazılar rivayetinde her nebat ki yirde biter ana "bakıl" dirler.
- Bakıla: bakla.
- Bakiyye: girü kalmış.
- Bakka: üvez ve sivri sinek.
- Bakkâl: tere satıcı.
- Bakla: tere ve baklat-ül-hamkâ.
- Baklat-ül-hamkâ: semüz ot.
- Bakr: edeplik ve ta'zim eylemek ve hürmet eylemek ve darbdan mâ-düni hadd dirler.
- Baks: emrini ve sözüni ve ta'âmını karışdurmak.
- Bakûre: turfanda.
- Baky: göz dutmak.
- Bâl: gönül ve hâl ve büyük deniz balığı.
- Ba'l: zevc ve şol tahıl ki su kökinden içe suvarmağa ihtiyac kalmaya ve sel çıkmaz yir ve bir putdur İlyas(a.s.)kavminun idi ve sâhib manasına gelür.
- Ba'lebek: beled.

- Balah: mütekebbir.
- Bāleh: vi`ā-ut-ṭayye.
- Balg: balıĝ manasına.
- Balgam: F.
- Bālg: irişmek ve ceyyid.
- Balk: kapı acmak ve alaca ki ak ve kâra ile ola.
- Balka': vîrin yir.
- Bālū'a: vasat-ı dārda olan delük gibi ana su dökerler ve zir-i zemîn.
- Bān: sorkun ağacı.
- Banāt-i maḥāz: cem`-i bint-i me-hāz.
- Bāne: darbun min-eş-şecer.
- Baniḥ: bir nesneyi kesmek, kısmet eylemek.
- Banika: ğıştek.
- Ba`r: kığ.
- Bār: kuyu kazmak.
- Bar`: ilimde ve ğayrda muşāhibinden artuk olucı.
- Barak: göz zayıf olmak ve bir ya-şar kuzı.
- Barāk: cemā`at.
- Barāz: azacuk su.
- Barbut: kopuz.
- Ba`re: deve kığı.
- Barı`: ilimde muşāhibinden artuk olucı ve fazl ve zîrek ve cemāl.
- Bārıḥ: issi yil.
- Bārık: şol bulutdur ki bilesince berk ola, ve Yemen'de bir kabîle ve Kûfe yanında bir yirdür.
- Bariye: hasır.
- Bārıḥa: dün gice.
- Bārî: yaradıcı.
- Bāric: gemici ve düzüci.
- Bārid: sovuk ve sâbit.
- Bārîhat-ül-ülâ: ısrâĝı gün.
- Bārîka: yıldırım olan bulut.
- Bark: ıldıramak ve ıldırım ve tehdid eylemek.
- Bark: ıldırayıcı.
- Barķış: serçe bigi kuşdur.
- Bārr: mutî`.
- Bartama: gazabdan ṭolmak.
- Barz: kalîl.
- Ba`s: ölüyi dirgirmek ve göndermek ve bir nesneyi kindirmek ve bîzâr eylemek.
- Ba's: savaşda şiddet ve katl ve `azab.
- Ba'sā: şiddet.
- Başālir: cem`-i basîr.
- Başal: soĝan.
- Başala: soĝan.
- Başālet: ziyâde bahâdır olmak.
- Basam: mâ beyne tara-ıl-ğınsar ila taraf-ıl-binsar.
- Ba`şar: meta' ayırmak ve bazı bazı üzerine koymak ve istihrâc eylemek ve keşf eylemek.
- Başar: göz ve ilim.
- Başratān: Kûfe ve Basra.
- Başāret: gönül gözi açuk olmak.
- Başbaş: el-harr leyse fîhi fütürün.
- Başı`: cem` eylemek.
- Bası`a: "şakkatün bāsı`atün" dirler kaçan kandan kızarup mümteli ola.
- Bāsık: uzun.
- Bāsîk: bir şamardur.
- Bāsil: bahâdır.
- Bāsim: tebessüm iden.
- Başîr: gönül gözi ve `âlim ve göz görücülüĝi.
- Bāşîr: ahmer ve rahimden gelen dem ki kızıl ola.

Başıra: bīnāyi, iyi görmek.
 Başīs: ıldırıcı.
 Basīt: yir yūzi ve tavīl ve aruz-
 dan nevidür.
 Basīta: döşenilmiş.
 Bask: misl-i bazk.
 Başk: açuk su bendi ve sil harāb
 itdüği yir.
 Başk: misl-i bask.
 Basne: yumuşak yir.
 Bast: döşemek ve dağınmak.
 Bast: mislühü.
 Ba'sut: derenün göbeği.
 Başik: atmaca.
 Bāt: ahmak ve arık.
 Bat': eğlenmek.
 Bātal: bahādır.
 Bātala: bahadır avret ve serçe
 barmak.
 Bātālet: deri nazūk olmak.
 Bātān: karın bağı.
 Bātar: şādılık ve hayret ve dehşet
 Bātarık: misl-i bātrıka.
 Bātayih: cem'-i bātīha.
 Bātayih: cem'-i bītīh.
 Bātayın: cem'-i bītāne.
 Bāth: yüz üzerine bırakmak.
 Bāthā: içi taşlu giñ dere.
 Bāti: kāhil.
 Bātīha: içi taşlu giñ dere.
 Bātik: keskin kılıc.
 Bātil: hak olmayan ve bahādır.
 Bātin: hılāf-uz-zāhir. Yukālu "ba-
 tanat haza-l-emr" ey `a-
 rufet bātınuhu ve minhü
 el-Bātinu, min sıfāt-ıllah
 Bātin: öldür ki batnından gayrı
 mühimmi olmaya.
 Bātin: karnı büyük ve arık.

Bātīt: `aciz ve yalan söylemek.
 Batn: hılaf-uz-zahr ve dūn-el-
 kabīle ve arz-ı mūtma'in-
 ne ve-l-cānib-it-tavīl
 min-errīş.
 Batn-üs-semā: gökün yirden tara-
 fı.
 Batn-ul-vādi: taş içi.
 Bātr: cerāhat yarmak.
 Bātruka: karyuz.
 Bāts: katı tutmak ve yağmur az
 yağmak.
 Bātsat: aşkla dutmak ve kahr ey-
 lemek.
 Bātt: kaz ve cerāhat.
 Bāttā: zeyt bardağı.
 Bāttāl: misl-i batal ve işsüz.
 Bātv: et çok olmak ve ağaçlar
 bir bir bitmek.
 Ba'ūza: sivri sinek.
 Ba'v: cürm ve cināyet.
 Bavah: sakin olmak.
 Bavk: bir kimse müşkül işe i-
 rişmek.
 Bāyız: yumurda doğurucu.
 Baytar: yarmak.
 Ba'z: birez ve naşīb.
 Ba'ūz: cem'-i ba'ūza.
 Bā'ev: fahr eylemek ve kibr
 eylemek.
 Ba'z: nişāt eyleye.
 Baž': cem'-i biza'.
 Baž'a: kat'atun min-el-laḥm.
 Bāzaruc: boyan didükleri ot.
 Bažāz: mal-i kalīl.
 Bažī': cezire ve `arak ve lahm.
 Bāziğa: şol şeccedür ki eti ve
 derisi yarılar, kanar ama
 demi seylan eylemez
 ve koyun bölükleri.

Bāzih: 'āli.	Bedānet: semirmek.
Bāzil: dokuz yaşına başlamış deve.	Beded: misl-i bidāved.
Bāzil: cömerd.	Beden: F.
Bāzilcane: bādīlcān.	Bedene: Mekke'de boğazlanan sığır ve deve.
Bāziyār: toğancı.	Bedār: öğrenmek.
Bāzīz: su az az akmak.	Bedāyi': garāib.
Bāzi: toğan.	Bedel: bedel-üş-şey gayruhū, ellerde ve ayaklarda olan ağrı.
Bazk: tükürmek.	Bedevī: mensub ile-l-bādiye.
Bazr: tılak.	Bedī': evvel ve emr-i 'aceb ve kuyu.
Bazrā: hasta olmuş avret.	Bedī: ism-i vādi.
Bazul: cömerd.	Bedī': mübtedi' ve mübteda'.
Baz̄z: derisi yufka mümtelī kimse.	Bedīd: mağara-ı vāsia'.
Bec: yazı yazmak ve süni ile dürtmek.	Bedih: 'azim-üş-şān olan kimse.
Becā: ism-i kabile.	Bedihe: fikirsüz söylemek.
Becah: ferah.	Bedil: bedel ve vāhidün min-el-ebdāl.
Becāl: ol kimsedür ki seyyid ve pīr ola.	Bedin: mişl-ül-bādın.
Becārim: devāhī.	Bedn: kısa gönlek ve eğindirik.
Becbāc: müctemi'.	Bedr: ondört gicelik ay.
Beccā: vāsī'.	Bedre: on iki bin dirhem ve kısacuk zirh.
Becce: sanem.	Bedv: bādye veya bende olmak.
Becel: becāl manasına.	Bedy: evvelki.
Beces: açılmak.	Beğāyā: cem'-i bağı ve gözci-ler.
Becid: tolu sovutmak.	Behā: yırtılmış.
Becs: su akmak.	Behbehī: cesim.
Becūd: misl-i becid.	Behāic: girmiş deve.
Beda': beyābān.	Behāt: bühtān idici.
Beda': misālsuz bir nesneyi ihtı-tırā' eylemek.	Behcet: gökçeklik.
Bedā': iş başlamak ve 'ākil yiğit ve zāhir olmak ve nasīb ve bir nesnenün evveli.	Beher: deve kulağın yarmak ve korkudan mütahayyir olmak.
Bedābet: fikirsüz.	Behī: gökçek olmak.
Bedād: taşra getürmek.	Behic: gökcek ve mesrūr.
Bedād: hācet.	
Bedāh: vasi' yir.	
Bedehhe: fikirsüz.	

Behīme: vahid-ül-behā'im.	Bekīke: aktar ile karışmış yağ ve kurt ile karışmış olan.
Behiye: sınıfın min-el-cevārıh.	Bekīl: hayyūn min Hemadān.
Behl: geñez seyr manasına ve azacuk mal ve ilenmek.	Bekīm: dilsüz.
Behme: yeni toğmış kuzı.	Bekiyye: südi az deve.
Behnāne: nefesi gökçek ve hoş kokulu nesne.	Bekke: tuman bağı.
Behr: galebe eylemek ve ayun nuri artmak.	Bekl: karışdurmak.
Behrāmec: bir otadır, kıvıll yeşil olur.	Bekr: genç deve.
Behre: nisf-ül-leyl.	Bekre: kuyu çarhı.
Behrec: yatlu ve bātıl.	Bekū': misl-i bek'.
Behş: arzulu ve müştāk geçmek ve şadlık getürmek.	Bekiyy: kesir-ül-bükā.
Beht, Behet, Büht: yalan söylemek ve hayıran eylemek ve dehşet	Bel': yutmak.
Behta: pirine aşı.	Belā': açağa becidlemek.
Behtet: bühtan ve şol butlān ki andan mütehayer olunur.	Belā: sinamak ve nimet virmek ve mekrūh iş düzmek.
Bentiye: bühtān ve kizb.	Belā: eved dimekdür.
Behz: 'unf ile def'eylemek.	Belābil: cem'-i bülbül ve cem'-i bülbüle.
Bek': sözi az olmak.	Belāğ: ismün min iblāğ ve kifāyet.
Bek: boynı sımsık ve galebe eylemek.	Belāğat: belīg olmak.
Bekā: pāyidār.	Belah: hurma.
Bekā: ağlamak.	Belā'im: cem'-i bul'üm.
Bekāle: misl-ü bekīle.	Bel'ak: geniş başlu naka ve bir nev' hurma.
Bekālī: kāna hācibü Ali Rıza ve kile mensūbun ilā bekāle kabīle.	Belākı': cem'-i belkı'.
Bekār: cem'-i bekere.	Belāli': cem'-i belü'e.
Bekāret: kızlık.	Bel'am: kesir-ül-ekl olan ki lap lap yuda.
Beke': bir kimseyi darb-ı şedīd ile mevzi'-i müteferrikde döğmek ve bir kimseyi Kerih gördüğünü nesne ile karşulamak.	Bel'ama: ibtilā'.
Beker: ot doldurulmuş köşek derisi.	Belāret: kendülik.
Beket: 'asā ile vurmak ve kille vurmak.	Bel'as: şol nākadur ki cüssesi büyük ola amma yüke mütehammil olmağa.
	Belāsa: kaçmak.
	Belāt: döşenilmiş taş.
	Belāyā: cem'-i belā.
	Belbāl: vesvās-ı kalb ve gussa.
	Belbel: misl-i belbāl.

- Belbele: vesvas-ül-kalb ve-l-hüzn
- Beldah: ism-i mevzi`.
- Beled: Mekke ve şehir ve türāb ve arz ve dār ve deve kuşu yuvası ve Medine yukarısı.
- Belede: sadr ve kiçirek şehir ve menāzil-i kamerden bir men zildür güneş aksar yevm-deyken.
- Beledī: şehri`.
- Beleh: misl-ül-belhe.
- Belel: nem ve zafer bulmak.
- Belendah: kısa semüz.
- Belendem: er-recül-üs-şakīl el-mużtarīb-ül-halk.
- Belendī: `arīz.
- Belense: cem`-i belsūmī `alā gay-ri kıyas.
- Beles: ak incir.
- Belet: kesmek.
- Belhe: be-ma`nā "da`".
- Belhe: ziyāde ebleh olan avret.
- Belī: zaman ve köhne.
- Belīg: irişici ve söz bilici.
- Belīd: güden.
- Belkīn: düşvārlik.
- Belīl: şol yirdür ki anda çiy ola.
- Belīle: mislü belīke.
- Bell: hastalık eyü olmak ve yaş eylemek ve zafer bulmak.
- Belle: bölük.
- Belle: nemlik.
- Bellut: misl-i belāt.
- Bemm: çıştenün galіз ve yumuşak kılı.
- Bena: yapıcı ve eve avret götürmek.
- Benādık: cem`-i bunduka.
- Benān: cem`-i benāne.
- Benāne: barmak ucu.
- Benāt: cem`-i bint.
- Benat-ün-na`ş: yidiger yıldızı.
- Benāyık: cem`-i benyaka.
- Bend: sovk yiyecek ve bişmeğe muhtac ta`ām.
- Benefsec: benefşe.
- Beniş: deniz balığı.
- Beniyyāt: cem`-i beniyye.
- Beniyye: ka`be.
- Benne: řā`iha; gerek tayyibe gerek kerihe.
- Benta: göğüsü ak.
- Benū-`āiş: kavmun min-el-`arab.
- Benū-nahv: kavmun min-el-arab.
- Benu-tashas: Arab'dan bir kavımdur.
- Benu-l-`allāt: şol evlāddur ki babaları gayr ola.
- Benu-l-edrem: kabile.
- Berme: şemret-ül-`usāt.
- Berkān: kara atlas ve boyalı biz.
- Berk: cem`-i birke.
- Berk: çok develer ve göğüs.
- Beriyyāt: cem`-i beriyye.
- Berīm: şol ipdür ki iki meftūh cem`olub habl-i vāhid kılına ve iki levn olan ip ve leşker.
- Berīk: aldirayıcı.
- Berīk: "ta`ām-ı berīk" dirler mübarek demek olur.
- Berid: mertebe ve resūl ve dört fersah ve on iki mil.
- Berh: şiddet ve şerr.
- Berheme: edāmet-ün-nazar.
- Berğaz: vahşi sığır bizağısı.
- Berğūs: bora.

Berere: cem`-i berü ve cem`-i
bâr.

Bereş: atun boynında nukta-i sı-
gârdur, sâir levnine mu-
hâlif; böyle olan ata"eb-
reş" dirler.

Beret: kesmek.

Berem: semret-ül-'usâti ve tolu
olmak.

Berenkân: darbun min-el-eksiye.

Bered: tolu ve sovutmak.

Berdüt: güz otlı.

Berdî: yaş karnış.

Berdân: gice ve gündüz.

Berda'î: palan dikici.

Berd: sovk ve üymek.

Berâzik: cemâat.

Berâzîn: cem`-i birzün.

Berâzığ: cem`-i berzağa.

Berâz: düz yir.

Berâyî: ayın evvel gicesi.

Berâyâ: cem`-i beriyye.

Berâtîl: cem`-i birtîl.

Berâşâ: nâsdan bir cema`at.

Berâşin: misl-us-seba`ve-t-tayr
bi-menzileti-il-eşâbi
min-el-insan ve hayyün
min beni Esed.

Berârî: cem`-i beriyye.

Berâre: bardak asacak.

Berânis: cem`-i burnus.

Berânî: cem`-i berniye..

Berâm: cem`-i bürme.

Berâhîn-i sâti`a: rûşen hüccet-
ler.

Berâh: ekin ve ağac olmayan yir
ve zâil ve aşikâre olmak.

Berâil: horosun boynına dirler.

Berâ'ia: ilimde artıklık.

Berâhîn: cem`-i burhân.

Berâheme: la yücevvezûna `ala-
llâhi Ta`ala bi`set-
ür-resul.

Berâhe! bardak asacak.

Berâh: bil uzamak ve ziyâde ol-
mak ve ucuz ve kahr.

Berâh: şems.

Berâgîs: cem`-i bergûs.

Berâcim: cem`-i bürcüme ve ka-
vım min Temim.

Berâ'at: bîzârlık.

Berâ'at: zîreklik ve gökçeklik
ve fazlından tamâm ol-
mak.

Berâ: türâb.

Bera': yaratmak.

Ber: kara ve zidd-ı bahr ve be-
yâbân.

Bernâsâ: âdemiyân.

Bernasâ: mislühü.

Berned: eser-i kadîm.

Berni: darbun min-et-temr.

Berniye: sırça hamırı.

Beriyy-üs-sâha: günahsuz.

Beriyye: beyâbân ve yaradılmış.

Berr: mutî`ve sîdk ve kabûl.

Berrâz: kaftan satıcı.

Berrâz: ism-i recül.

Bers: yumuşak yir.

Berşeme: melâlet izhâr eylemek.

Berşem: melâlet izhâr eylemek.

Bertanac: avda çekilen kolan.

Berük: şol avretdür ki ere vara
bilesince büyük oğlı
olur.

Berüd: dıraht-ı tütüyâ ve bārid
ve her nesne ki anunla
bir nesne sovidıla.

Berv: yaratmak.

Bervak: bir otdur.

Bery: kalem yonmak ve tavarı çok sivarmadan arıkatmak.	Beşāreşet: açık yüzlülük ve hoş tabı' olmak.
Berzah: dünya ile ahiret ortası bir kimse ölse vakt-i mevtinden ba'sa varınca berzaha dāhildür.	Beşāret: muştuluk.
Berze: gökçek ve 'ākile olan avret.	Beşāş: açık yüzlü.
Besābis: bātıl.	Beşem: tohma ve siñmez.
Besāıt: cem'-i basīt.	Beşer: ādemī.
Besālet: ziyāde bahādır olmak.	Beşere: baniz ve nebāt arzından zāhir olsa.
Besātik: cem'-i bustūk.	Beşī': na-hoş.
Besātīn: cem'-i bostān.	Beşī': kerīh-ūt-ta'ām.
Besbāse: bir otdur.	Beşīr: muştıcı.
Besbes: türrehāt.	Beşīre: gökçek avret.
Besāt: geniş yir.	Beşir: açık yüzlülük ve şād olmak ve muştuluk.
Besel: helāk.	Beşk: sür'at itmek ve yalan düzmek ve irak irak şulalmak ve sığırık nikinde.
Besel: üns dutmak.	Bet: haşıl ve taylasan ve o ci-han ve kesmek.
Besīl: kerihet-ül-vech ve zarfta baki kalan şarab.	Beta': tūl-ul-'unuk.
Besīm: güler yüzlü.	Betāt: metā'-i beniye.
Beşir: kesīr.	Betil: ayırmak.
Besl: haram.	Betir: kesmek.
Besr: alın ve yüz ekşitmek.	Betk: kat' eylemek ve kulağı dibinden kesmek.
Besm: söğmek.	Betül: şol ere varmıyan kız oğlan ve bevlden sonra bildien gelen sovukluk.
Bess: uvatmak ve kūt ıslatmak ve yumuşak sürmek.	Betūt: cem'-i bet.
Bessām: kesīr-ūt-tebessüm.	Be'us: ziyade muhtac olmak.
Bess: dağıtmak ve rāzı aşikāre eylemek ve hall ve mela-met.	Bev': bāzu ile ölçmek.
Best: dere girmek ve boyun ortası ve bağ ve bağca.	Bevā: beraber.
Besū': misl-i besā.	Bevādil: cem'-i bādil.
Beşük: cem'-i başk.	Bevāik: cem'-i bāik.
Beşā'at: datsuz olmak ve ta'ām datsuz olmak ve na-hoş.	Bevāik-uz-zaman: rüzgār katılıkları.
Beşāk: kezzāb.	Bevāk: borucu.
Beşām: rāhıası gökcek ağacdur ana misvak dirler.	Bevān: çadır direği.
	Bevār: helāk olmak ve narhı kāsīd olmak.

- Bevārīd: büyük 'alem.
 Bevārīh: cem`-i bārīh.
 Bevāsīr: F.
 Bevāşık: cem`-i bāşık.
 Bevāzih: cem`-i bāzihā.
 Bevd: kuyu.
 Bevk: irkek dişisine kalkımak ve naka semüzmek ve şey mana-sına gelür "lakıyyetü ev-veli bukin" dirler ol şey demek olur.
 Bevl: sidik.
 Bevn: el-fazlu ve-l-meziyyetü ve-l-bu'd ve-ş-se'yen.
 Bevs: bir nesneden bahis eylemek.
 Bevs: kimsenün önince olmak ve kaçmak.
 Bevs: öpmek.
 Bevs: dirindi cemâ'at.
 Bevşī: fakir kişi.
 Bevr: sınımak.
 Bevvād: kapıcı.
 Bevze`: remāl-ı beni Su'd'dan bir remel ve ism-i imre'et.
 Beydak: F.
 Beyādīr: cem`-i beyder.
 Beyādık: cem`-i beydak.
 Beyāh: misl-i biyāh.
 Beyān: fasahat.
 Bey'an: bāyi' ile müşteri.
 Beyāt: gece.
 Beyāz: levn-ül-ibil.
 Beyāzir: cem`-i beyzer.
 Beydā: helāk idici beyābān.
 Beydāne: dişi kolan.
 Beydür: hırman yiri.
 Beyed: helāk olmak ve kesmek.
 Beyhes: aslan ve Havārīcān bir kimse.
 Beyi`: satmak ve almak ezdāddan-dur.
 Beykūr: bakar.
 Beyn: el-firāku ve-l-vaslu ve huva min-el-ezdāda, ve-l-bu'd beyn-eş-şeyen.
 Beyna-beyn: "haza-ş-şey beyna beyna" dinilürse eyi i-le yatlu ortasında demek olur aslında iki isimdür.
 Beyrem: küçük eñ.
 Beysān: mevzi' be-nevāhi-ş-şām.
 Beytet: taşgīr-i beyt.
 Beytūka: güveycük.
 Beyt-ül-mā'mūr: dördüncü kat gök-de bir evdür.
 Beyt-ür-ra's: Şam'da bir yürdür anda hāmır satulur.
 Beytutet: gece aşlamak ve ve gi-ce geçmek.
 Beyt: ev ve iki pāre mevzūn söz ve şeref ve Ka'be ve kasd ve sadaka ve tezvīc.
 Beyyā`: kumaş satıcı.
 Beyyin: zāhir.
 Beyyine: hüccet.
 Beyūd: misl-i beyed.
 Beyyinet: huccet.
 Beyz: cem`-i beyze ve kuş yu-murda doğurmak ve ey-lemek.
 Beyzā: güneş ve kelime-i şehādet.
 Beyza: yumurda ve şehir ortası ve başa giyilen ışık.
 Beyzer: kâzür tokmağı.
 Beyz-ül-meslūk: bişmiş yumurda.
 Bez: galebe eylemek.
 Bezā: göğüsü çıkmak.
 Bezā: çirkin.
 Bezāle: misl-i bezele.
 Bezç: faşırılmak.

- Bezele: iş kaftanı ve kendüye giyilen kaftan.
- Bezer: tere tohumu ve boya tohumu.
- Bezğ: nişterle dürtmek.
- Bezh: yarık.
- Bezha: göğüsü çıkık avret.
- Bezī: misli-buzā.
- Bezic: ziyade muhsin olan.
- Bezīm: boncuk ip.
- Bezl: yarmak.
- Bezl: bağışlamak.
- Bezr: tohum-ı galle.
- Bezr: F.
- Bezr-ül-haşhāş: köknār.
- Bezüh: göğüsü çıkmak.
- Bezz: silah ve cam ve metā-i bez-zāz ve kaymak ve çekmek ve aḥz eylemek.
- Bezzeh: yaramaz hāl.
- Bigā': zina eylemek.
- Bigāl: cem'-i bağı.
- Bigās: bir gökcek kuşdur ve kuşların şedesi ve saydı adamıyan kuş.
- Biggāl: katırcı.
- Bigtat: misli-bağat ve ansuzın dutmak.
- Bigya: hācib.
- Bigyet: hācet.
- Bihhāl: ziyade bahil olmak.
- Bilg: ahmaka bilg dinilür hamakatiyle dilediğine erişüb demek olur.
- Bikā': buk'a.
- Bikat: karışdırmak.
- Birāz: cem'-i berāz.
- Birtām: kalın dudaklı er.
- Bişā': bi-l-kesre; el-cem'.
- Bi'sa: ism-i mevzi'.
- Bist: şol nākadur ki köşegi bile yürür köşeginden men olmaz.
- Biṭāh: cem'-i batih.
- Biṭāne: kaftan astarı.
- Biṭha: ta'āmdan katı imtilā olmak.
- Bitnat: karın kul olmak.
- Biṭtiḥ: kavun.
- Biṭtiha: kavun.
- Biż': uçden ona varında 'aded.
- Bizā': cem'-i biza'at.
- Bizā'at: sermaye.
- Bi'a: kilise.
- Bi'āl: erün avretiyile oynaması.
- Bicād: bir kisvetdür eksa-i ārabda.
- Bicn: zindān.
- Bīd: beyābān.
- Bidā'a: sonradan olmuş.
- Bidād: ebr pāresi.
- Bidāh: cem'-i bidih.
- Bid'at: yeni iş.
- Bidāved: ayrı ayrı.
- Bidāyet: evvel.
- Bidde: kuvvet ve nasīb.
- Bidi': mübtedi'.
- Bidih: kazā-i vasi'.
- Bigān: cem'-i bağı.
- Bih: asıl.
- Bihām: cem'-i behme.
- Bihār: bahr.
- Bihās: ism-i recül.
- Bikr: kız oğlan ve kici yaşlu.
- Bilā: eskimek ve çürüme.
- Bilād: cem'-i beled ve cem'-i belde.

- Bilâl: müezzin-i Resulillah ve her nesne ki boğaz anunla ıslanur süd gibi ve ana benzer ne ki var.
- Bîn: yirden bir kıta'dirler gözi iri ola ve nahiye manasına gelür.
- Bina: F.
- Binân: cem`-i bene.
- Bint: kız.
- Biniyet: damun bünyâti ve karış-durmak.
- Bint-lebün: iki yaşayub üçe basan naka.
- Bint-i mahâz: bir yaşda dişi deve köşegi.
- Bi'r: kuyu.
- Birâş: yumuşak yirler.
- Birâz: taşra gelmek ve savaşda mübareze olmak ve gayetden kinâyetdür.
- Bircîs: Müşteri yıldızı ve südlü deve.
- Birdevn: kurre-i at ve daâbbe.
- Birem: iki kat.
- Birinşâ: ahmak.
- Bir`is: südlü deve.
- Bir`îs: mislühü.
- Birka`: yidinci kat gök.
- Birk: Yemen'de bir mevzidir.
- Birke: ke-l-havz.
- Birr: eyilik ve tâ`at kabul eylemek ve yemin-i sâdik.
- Birs: penbe.
- Birsâm: illet-i ma`rûf.
- Birşâm: hiddet-ün-nazr.
- Birtîl: uzun taş.
- Birüd: cem`-i bürd.
- Birüd: gevbden bir nevi alaca.
- Birzeyn: hurma çiçeği kabından düzdükleri su kabı.
- Bisât: döşek ve nıt`-i şatranc ve küstahlık.
- Bi's: yaramaz.
- Biş: bilâd-i Hind'de olur bir otdur ama semmdür.
- Bişâr: açuk yüzlü.
- Bişâre: muştuluk.
- Bişe: ism-i mevzi.
- Bit`: `aselden olan şarâb.
- Biţâr: yarmak.
- Bitek: cem`-i betk.
- Bitâka: metanun aynın yazub icine konulan kağıd.
- Bîtet: kuvvet.
- Bıya`a: sil`a.
- Biyâh: küçücük balık.
- Bıye`: cem`-i beya`.
- Bîz: cem`-i ebyez aslı buyuz i-di banun zammesi tebdil olundu tashih-i ya için.
- Bîza: ism-i beled.
- Bizâ`a: sermaye.
- Bizâdet: yaramaz hallü olmak.
- Bizân: cem`-i bâzân.
- Bîzân: hılâf-ı sevedân.
- Bizav: makhûr eylemek.
- Bizh: el kesmek.
- Bizle: mâ yümtehî min-es-siyab.
- Bizze: heyet ve silah ve libâs.
- Bu`bun: coğan.
- Buhra: balçık.
- Bostan: F.
- Bu`: girü dönmek ve karar virmek.
- Bu`âk: şol yağmur dur ki katı yağdurur.
- Bu`âm: geyik âvâzı.
- Buc: ıldırım şakmak.
- Buceydağ: alaca boncuk.
- Bu`d: iraklık.

Bu'dān: cem`-i ba'īd.

Budd: ayırmak.

Budn: semirmek ve tolmaq.

Budūh: cem`-i bidāh.

Budun: misl-i budn ve cem`-i be-
dene.

Budv: zāhir olmak.

Buḡā: seḡirmek ve sıçramak.

Buḡz: düşmanlık.

Būh: asıl ve nefis ve cimā`ve
zeker ve ferç.

Būh: karışmak.

Buha: baykuşa benzer bir kuşdur
ama kicirekdür.

Buḡār: F.

Buḡar: ağız kokmak.

Buhbūha: saray ortası ve kapu
ni ve padişahlar güzergā-
hı ve çadır.

Buhbūh-ül-cenne: cennet ortası

Buḡl, baḡl, baḡıl baḡıl: nakis ve
nakislik.

Buhrān: ol taḡayyürdür ki em-
rāz-ı madde hastaya de-
f`aten vaki olur."hazā
yevmü buhrānin" dirler
izafetiyle mensub ila bā-
hūr.

Buhtiyye: dişi deve.

Buhū': misl-i bahā.

Buhū': ikrar eylemek ve huḡu'
eylemek.

Buḡur, buḡūr: cem`-i baḡr.

Buḡūr: tütürecek.

Buḡuş: sure-i tevbe.

Būk: borı ve zina ve bāḡıl.

Buk`a: kīt`atun min-el-arz.

Bukcuma: kītlik yıl.

Bukūl: misl-i bakıl oḡlanın saka-
lı bitmek dirler"bakala
vech-ül-gulam yabkulu bu-
kulen"dirler kaçan sakalı
bite.

Bukyā: yāpıdār.

Bula': kuyu çarhındaḡı delikler.

Buldān: cem`-i beled.

Bulḡa: kifāf.

Bulkā: sevād ve beyāz.

Bulū`a: misl-i bālū`a.

Bulūc: ruşen olmak ve orta bili
aḡrımak.

Bulūḡ: irişmek.

Bul`um: boḡaza ta`ām geçmek.

Bul`um: oḡün.

Bum: baykuş ve dagdan gelen āvāz
ve arz manasına gelür.

Buma: baykuş.

Bunuh: bahşişler.

Būn: cem`-i bevān.

Bunān: sazan balık.

Bunduka: keman kürre taşı.

Būnis: zahidler külāhı.

Bur' : onulmak.

Burāk: ol dābbedür ki mirac gi-
cesi Resul-ullah(S.A.)
ana bindi.

Bu`rān: cem`-i ba`īr.

Burc: F. ve hisar.

Burcud: yoḡın giyecek.

Burkā': şol yüce yirdür ki taş-
lu topraklu ola.

Burka: taşlu topraklu yüce yir.

Burka',Burku',Burkū': yüz örtisi.

Burrāz: kalīl.

Burtala: kızıl berg.

Burtul: kalansva.

Burū' : onulmak.

Burūc: cem`-i burc.

Burūh: şıkar sağ tarafından so-
la geçmek.

Burūk: cem`-i barak.

Burūs: cem`-i bers.

Burūz: cem`-i barz ve su az az gitmek.

Burya: hasır.

Burzug: şol yiğitdür ki mümteli ve nam ola.

Būs: buh ve avret ucası.

Bu'sā: hılaf-ı nu'mā.

Busāt: cem`-i bist.

Busbuka: akça koyacak.

Bussāk: misl-i büssak ve hurma ağacından bir cinsdür, bir nevidür.

Bussāk: misl-i buzāk.

Busr: cānib.

Bu'sūt: misl-i ba'sūt.

Butā': misl-i bat'.

Butaka: kuyumcılar potası.

Buṭl, Buṭul: bāṭıl olmak.

Buṭlān: bāṭıl olmak.

Butnān: cem`-ül-batn ve hüva-l-cānib-ut-tavil min-erriş ve hüva batnan-ül-cenneti vasatunā.

Butnān-ül-cenne: uçmak içi.

Butület: bahādırılık.

Butum: cennet-ül-hadrā.

Butun: cem`-i biṭān.

Butun: cem`-ül-batn ve hılaf-uz-zuhur.

Buyūz: yumurda doğurıcı tavuk.

Buyuz: cem`-i buyūz.

Bu'ul: cem`-i ba'l.

Bu'us: leşker.

Buz: avret ferici ve kaçmak.

Bužey': ism-i mevzi'.

Buzūh: yarıklar.

Bužyabağ: şol kuyudur ki karīb-ül-menzil ola.

Buzzāk: tükrük.

Büc: kuş yavrusı.

Bücbüc: yaruk tulumlar.

Bücbüh: saray öni ve kapı öni ve padişahlar güzergâhı

Bücür: emr-i 'azim.

Büdür: cem`-i bedr.

Bühat: cem`-i bahat.

Bühh: kirān āvāzı.

Bühiyy: gökçek.

Bühküse: işde sür'at eylemek.

Bühle: la'net.

Bühma: çakır diken.

Bühme: asker ve şol atludur ki meşde başdan kandan geldüğü bilmez.

Bühsa: bakar-ı vahşi ve ism-i recül.

Bühtān: yalan söylemek.

Bühte: ata dostları.

Bühter: kaşır.

Bühül: recülün dahhākün.

Bühüm: cem`-i bühme.

Bühüt: lef.

Bühsul: cesim.

Bükā': ağlamakdan olan savt.

Bükā: misl-i bekā ve gözyaşı.

Bükī: cem`-i bāk.

Bükre: ırte; sabah manasına

Bükür: arıklanmak.

Bül'a: değirmen.

Bülbül: F. ve hafif kimse.

Bülbüle: emziklü bardak.

Bülecece: iki kaşun ortası.

Bület: kesilmek.

Büll: mubāh ve şifa.

Bülüh: emri dünyada ihtimāmları olmaduğı eçlden bülha dirler ama ahiretde zireklerdür.

Büllürec : büllür'.	Büşür: muştılık virmek ve deri- nün yüzün kazımak.
Bülsün: sabbu ke-l-'ades.	Büväne: ism-i mevzi'.
Büneyyât: cem`-i beniyye.	Büyet: bir ağacdur.
Bünnek: asıl.	Büyün: derin geniş kuyu.
Bünyân: cem`-i bina.	Büyüt: cem`-i beyt.
Bünye: sazan balık.	Büyütât: cem`-i büyüüt.
Bürâde: demür kırındısı.	Büyyaha: küçük balık.
Bürâh: cem`-i bürha.	Büyyüt: soğuk su.
Bürâkiyye: darbun min-eş-şefre.	Büzâ'at: latîf olmak.
Bürâye: kesilmiş kalem.	Büzân: cem`-i bâz.
Bürçân: ism-i liss.	Büzât: cem`-i bâzi.
Bürçâs: havada nişân.	Büzyün: südü.
Bürçüme: mefâsıl-ül-esâbi'.	Büzil: cem`-i bâzil.
Büreke: cem`-i bürk.	Büzra': yükle dolmuş palan.
Büreke: havuz ve gökçek su kuş- larından bir ak kuş.	Büz: yular halkası.
Bürha: el-müddet-üt-tavîle min- ez-zaman.	Büzüğ: güneş doğmak ve ay doğ- mak ve yıldız doğmak.
Bürhân: mühabbet.	Büzül: devenün dişi bitmek.
Bürme: taş çölmek.	Büzür: cem`-i bezer.
Bürr: buğday.	Büzür: cem`-i bezr.
Bürt: sükkar-i taberzed ve kula- vuz ve balta.	Büzzel: misl-i büzl.
Bürtet: harâfet.	
Bürtün: arslan pencesi.	
Bürüdet: soğukluk.	
Bürük: cem`-i berk.	
Bürüz: taşra gelmek.	
Bürz: nefsi haramdan men' iden.	
Büsle: ücret-ür-râi'.	
Büsr: kuru hurma.	
Büşür: her nesne ki adamın tenin- de çıkar.	
Büsür: cem`-i büşür.	
Büsür: cem`-i besr.	
Büsük: hurma ağacı uzamak.	
Büşrâ: muştulamak.	

- Ca`ab: koparmak.
Ca'ab: kesb eylemek.
Ca'am: deve giyah-i şora arzū-
mend olmak.
Ca`ār: sırtlan.
Ca`ar: kelb sıçmak.
Cā'as: eski nesne.
Ca`be: tir-keş.
Cabiye: küçük havuz ve Şām'da bir
şehirdür.
Ca`bub: balta ve kısa kabih kısme
Cāc: ak diken.
Ca`cā': şol yirdür ki tar ve ha-
şın ola.
Ca`c'a: çıkırık üni ve değirmen ā-
vazi ve habs ve mutālebede
gayrı muzāika virmek ve
gök avāzi.
Cācce: ak diken.
Cāce: eşek boncuğı.
Ca`d: kıvrık saç ve kısacuk sac
ve kerīm kişiye "ec `ad-
ül-enāmil" dinilse bahīl
murād ola.
Cad`ā: burnı kesik avret.
Cadde: toğrı ruşen yol ve yor or-
tası.
Cādi: za`ferān.
Cā'es: korkutmak.
Ca`f: kaz ve bırakmak.
Ca`fer: ism-i recül ve ism-i ne-
hir ve ism-i hubz ve ism-i
himār.
Cağz: kurbağ.
Cāh: helāk.
Cah: bir mekāndan mekan-ı ahara
dönmek ve secdede batnın
kaldırmak ve dirseklerin
açmak ve cariyeye işine ya-
pışmak.
Cāh: kadr ve mertebe.
Cahāmir: Cem'-i cahmerek ahır har-
fi hazf olınmış.
Cahanfel: yumrı dudaklı.
Cahcāh: seyr.
Cahd: bir kimsenin hakkın inkār
eylemek üzerinde gayrı
hakkı vardığın bilürken.
Cahd: hayrı az kimse.
Cahfel: Leşker ve şol kimsedür
ki azim'ül-kadr ola.
Cāhila: değirmen carhı.
Cahın: batı-üş-şebāb ve-ş-şabiy
ilā şey-il-ğidāi.
Cahız: gözün ağı büyük olmak ve
'Amer bin Bahr'un laka-
bidur.
Cāhil: nādān.
Cāhim: şedid-ül-harr olan yir.
Cahim: Cehennem, nar-i azimeye
dirler.
Cahışān: cahş.
Cahl: büyük meşk ve irkek büyük
arı ve tonuzlan kurdı.
Cahm: şiddet-ül-arz.
Cahma: el'ayn ve-l-arz.
Cahrem: yaramaz hūlu.
Cahrems: darlık ve yaramazlık.
Cahş: koduk ve dırmalamak.
Cahşe: eşek koduğı ki dişi ola
ve şol yün ki rai eline
idüb eğirdür.
Caht: zecer.
Cahud: misl-i cuhd.
Cahveş: şol oğlandır ki müştēd
olmamış ola.
Cahrem: gözleri büyük.
Ca'ile: misl-i ci'ale.

- Cāir: bişmiş alçu ve hararet ki gazabdan veyahuz aclıktan hasıl ola.
- Cā'is: atun dırnağı āvāzı ve at ceynemek.
- Cāiz: bahşış ve dam okı.
- Cāize: tam okı(metin:"cāire").
- Cāize: bahşış.
- Cāl: kuyu divarı.
- Ca`l: kılmak ve eylemek.
- Cālī': hayasuz kimse ki fuhş söyler.
- Calı'a: kalīl-ül-haya olub fuşş söyleyen avret.
- Cālīfe: ol şeccedür ki deri ile et soyar ve ol kimsedür ki nasun maliyla tezhīb olur.
- Cām: kadeh-ul hamr.
- Ca`m: tama`.
- Cāmi': defter-i Kuran ve mescid-i Āzīne.
- Cāmiā: bukağu.
- Cāmid: doñmış.
- Cāmid: doñcı.
- Cāmis: cāmid.
- Cāmūs: F.
- Cāmūs: su sığırı.
- Candil: taşlu yir.
- Cānib: taraf ve ecnebi.
- Cānib: Cem-i cenibe.
- Cānif: meyl iden.
- Ca'r: tazarru' eylemek.
- Cār: konğu.
- Cārāt: cem'-i çāre.
- Cārīf: mevt-i'ām ve tāun.
- Cārīha: `uzv ve şikār kuşı.
- Cāri: akar su ve yürüyici.
- Cārim: kāti'.
- Cārin: tarīk-ı hafi eskimeğe meyl iden ve ilan eniği.
- Cānn: periler atası ve örtücü ve ak ilan.
- Cāriye: kız oğlan ve gemi ve güneş.
- Cāriz: ziyade öksürük.
- Carize: galiz yir ve yābis yir.
- Cārūd: Sahabeden bir kimsenün lakabıdır.
- Cārūr: cem'-i cārure.
- Cārūre: kapunun ökçesi yiri.
- Ca`s: tavar tersi ve at sıçmak.
- Cāsım: ulu.
- Cāsım: karyetün bi-ş-şām.
- Cass: kireç.
- Caşşāş: kireç bişirici.
- Cāş: meme deliği.
- Ca'ş: sürāh-i kalbe dirler kaçan kargādan muzterib ola.
- Cavka: el-cemaat min-en-nās.
- Cāyha: eş-şiddet-ül-leti yahtāc-ül-mal min senetin ve fitnetin.
- Ca'z: zāhm.
- Ca'z: tükürüki ve ana benzer nesneyi begazında dutmak.
- Cāzib: südi az deve.
- Cebā': bed nefslük eylemek ve dönme.
- Cebā: sāyebān.
- Cebabire: boyun çekmek.
- Cebān: mebhūt ve korkak.
- Cebār: heder manasına ve ism-ü yevm-is-sulesā.
- Cebāre: seyük ağacı.
- Cebāyir: cem'-i cebayere
- Cebb: kesmek.
- Cebbān: sahrā.
- Cebbār: gazab üzerine helak iden ve uzun hurma ağacı.
- Cebcele: bozdurucu.

- Cebel: tağ.
- Cebes: bit ve ağır nesne götürmek ve çok durmaktan gelen sıklet.
- Cebez: çekmek.
- Cebhe: nāsiye ve fil ve semaatün min-en-nas.
- Cebhez: ayırtlayıcı.
- Cebīn: alın.
- Cebīnān: alının iki yanı.
- Cebire: kemük sardıkları ağac ve yarık.
- Cebiz: kuru etmek.
- Cebi: yaratmak.
- Cebr: F. ve seki ve kimsenün hālin eyü eylemek.
- Cebr: hılāf'ul-kadr.
- Cebraīl: F.(a.s.)
- Cebrūt: 'azmat.
- Cecāb: ahmak.
- Ced': el kesmek, kulak ve tutak kesmek ve tavarı alefindan men' eylemek.
- Ceda'a: el ve burun ve kulak kesildikten sonra baki kalan.
- Ceda': yaramaz gıdalu olmak.
- Ceda': yaramaz yıl.
- Cedā: faydası az ve temannası az kimse.
- Cedā: bahşiş.
- Cedacid: cem'-i ceded
- Cedah: Kût karışdırmak.
- Cedāl: cem'-i cedāle.
- Cedāle: göğeren hurma.
- Cedāvil: cem'-i cedvil.
- Cedayet: geyik buzağısı.
- Cedced: berk yir.
- Cedd: ata atası ve ana atası ve bahs ve nasib ve rızk ve 'ana ve 'azmet.
- Ceddā: südi kesilmiş avret ve gökçek memelü ve beyābān susuz ola.
- Ceddāt: cem'-i cedde.
- Cedde: ata anası ve ana anası ve güç birliği.
- Ceddi: bir yıldızdır Irak vilâyetinde toğar, kible onunla bilinür.
- Cedeb: kıtlık yıl ve kaht ve ayıb ve yağmur yağmamak ve yir kurımak.
- Ceded: misl-i cedced.
- Cedel: husūmet.
- Cedem: Cem'-i cedeme.
- Cedeme: kısacuk er ve şol koyundur ki diri ola.
- Cedes: makbere.
- Cedf: kabir ve agzi açuk şarabı ve bazıları rivayetinde bir otdur Yemen'de biter.
- Cedi': yaramaz gıdalu.
- Cedf: oğlak.
- Cedīb: kaht.
- Cedīd: yini ve yir yüzi.
- Cedīl: edimden olan yular ve kuşak.
- Cedīle: şākile ve kabile ve nāhiye ve hayyun min Tayy.
- Cedīr: layik ve alçek divār ve şol b'ir ki etrafında divar yapıla,
- Cedīrān: el-leyl-ü ve-l-yevm.
- Cedl: 'uzv ve bir nesneyi muhkem eylemek.
- Cedr: Cem'-i cidār.
- Cedüret: layık.
- Cedv: kimseden nesne istemek.
- Cedva: bahşiş.
- Cedvel: kiçirek ırmak.

- Cady: bir ılduzdur kible anunla bilinür ve oğlak ve ism-i burc.
- Cedye: teğelti ve ayırım.
- Cefā: bir nesne kendü yirinde karar dutmak.
- Cefāf: kurımak.
- Cefāh: mütekebbir ve fahr idici.
- Cefcef: mürtefi` yir.
- Ceffāh: mütekebbir ve fahr idici.
- Ceffe: Cemaatun min-en-nās.
- Cefh: fahr eylemek ve büyüklenmek.
- Cefif: misl-i cüfuf.
- Cefir: terkeş.
- Cefl: şol bulutdur ki suyun döker.
- Cefla: dükel nāsı taāma kığırmak.
- Cefn: göz kapağı ve kılıc kını ve üzüm çıbığının ince budakları ve ism-i mevzi`.
- Cefne: üzüm çıbığının budağı ve murğzār.
- Cefne: göz kapağı ve büyük çanak ve kabile min Yemen.
- Cefr: dört aylık oğlak ve geniş kuyu.
- Cehācih: cem`-i cahcāh.
- Cehād: ot bitmek berk yir.
- Cehāf: mütekebbir.
- Cehālet: bilmezlik.
- Cehām: yağmursuz bulut.
- Cehāmet: ziyade ekşi yüzlü olmak.
- Cehāz: avret ferici.
- Cehāzatān: hadakat-ül-`ayn.
- Cehd: dürüşmek ve takat ve meşakkat.
- Cehem: ekşi yüzlü.
- Cehennem: F.
- Ceher: bilmeden bir yire sülük eylemek.
- Cehif: malla fahırlanan.
- Cehir: hüsn-i manzar ve su katılmadık süd.
- Cehiş: mütenahhı.
- Cehiş: yağmağa başlamak ve bir kimse korkub yimkirerek bir kimsenün uzerine düşmek.
- Cehiz: yilken ve yorga at.
- Cehiz: tiz nefis olan.
- Cehl: hılāf-ül-ilm.
- Cehme: pāre-i şeb.
- Cehrā: cemaat.
- Cehuf: şol koğadur ki suyu alub yukaru gider.
- Cehum: āciz kimse.
- Cehveri: yüce āvāzlu.
- Cehz: sür`at.
- Cekceke: ra`d.
- Celā': ruşen ve şehirden taşra çıkmakda.
- Celā: ism-i recül ve taşra olmak.
- Cel`aba: şedid-ül-başar.
- Celācil: cem`-i cülçül.
- Cel`ad: katı bir nesne ve yaşlu avret ve ism-i mevzi`.
- Celādet: cürüklük.
- Celah: baş etrafındağı kılları acmak.
- Celāhık: keman-göre ve keman-göre taşı.
- Cela`id: cem`-i c`aled ve muhkem deve.
- Celāil: ulu şügüller.
- Celakbalak: ağır kapının açacak avazesin hikayet eylemek
- Celāl: uluklık.
- Celāmid: cem`-i celmed.
- Celavize: iclivvāz.
- Celb: çekmek ve bir yirden bir yire satmağa koyun ve kul ve karavaş iletmek.

Celcele: def pulunun āvāzi ve ra'd āvāzi.

Celd: bir nesneyi bir nesne üzerine ikram eylemek ve kamciyla vurmak ve cariyeye cimā eylemek ve ilan sokmak.

Celeb: misl-i celb.

Celebe: esvāt.

Celed: şiddet ve kuvvet ve berk yir ve büyük develer ve kuzısuz koyun.

Celcel: emr-i azim ve emr-i hay-yin; ezdaddandır.

Celemān: iki bıçak ve-l-cūlm-ül-lezi yeczibühü hümā celemān.

Celes: Kavi deve.

Celevez: göğüs ve Hindistan kuzusu ve Mersin yimişi.

Celḥ: misl-i cūllāḥ.

Celḥ: deve ağacın darusunun yiyüb kabuğın kemürmek.

Celhetān: derenūn iki canibi.

Celī: bellū ve rūşen.

Celī: fuhuş söyler, kalīl-ül-haya ola.

Celīb: bir şehirden bir şehre celāb olan.

Celīd: kırağ.

Celīl: azīm-ül-kadr.

Celīs: hemneşīn.

Cell: kığı dermek ve candan taşra gelmek.

Cellale: ters yir sığır.

Celm: kesmek ve keçi dirnağı.

Celmed: büyük taş ve çokluk deve.

Celnīt: arslan.

Cels: galīz ve palas ve yüksek yirde olmak.

Celsed: ism-i mevzi^c.

Celūbe: bey için çekilen nesne.

Celvet: cilve eylemek.

Celz: av ve az ve ok atmak.

Cem: zam eylemek ve ümmet.

Cemāat: bölük.

Cem'a! tekid li-l-müennes.

Cemacim: cem-i cümçüme.

Cemad: artmayıcı ve uzamayıcı ve yağmursuz yıl ve südsüz deve ve bahīl.

Cemāḥ: at yavızlanmak bir vehle ki yinilmeye.

Cemah: sürat.

Cemāil: cem'-i cemi.

Cemāl: hüsn ve bezemek.

Cemām: rahat olmak ve dinlenmek.

Cemd: tonmak ve tonan nesne.

Cemed: cem'-i cāmid ve buz.

Cemer: misl-i cimar.

Cemḥ: fahr eylemek ve büyüklenmek.

Cemī^c: dükil.

Cemīl: gökçek ve iriyen yağ.

Cemim: şol otdur ki biraz uzasa tamam uzamaya.

Cemiş: şol mekândur ki anda bitmek olmaya.

Ceml: ism-i imre'et.

Cemm: çok ve kuyunun icinde cem olan su ve ism-i melik.

Cemmā: cimā'a kâdir kimse.

Cemmāḥ: mütekebbir.

Cemmāl: deveci.

Cemmāz: mücemmiz binecek deve.

Cemme: girde ve şol mekandur ki anda su cem olur.

Cemr: kor.

Cemre: kor ve hacıların atduğu taş.

Cemreş: büyük karı.

- Cemūh: Katı yaşlı yavuz at ve he-
vasına tābi^c kimse.
- Cem`-ül-keff: yumruk.
- Cemūm: yorga ve yilgen at ve eski
kuyu.
- Cemur: cem'-i cemre.
- Cemz: yelmek.
- Cenā: meyve ve meyve virmek.
- Cena: ağac yemişi.
- Cenābet: F. ve irak olmak.
- Cenācin: Cem'-i cincin.
- Cenādib: cem'-i cendib.
- Cenādil: cem-i cendel.
- Cenah: kuş kanadı ve çerinün ka-
nadı.
- Cenāvi`: tuyurdan ve hevamdan sayd
olunan.
- Cenāze: el-`āmmetü `ala-l-feth ve-
l-mana el-mayyetü `al-es-
serir.
- Cenb: bağ ve taraf ve Yemen'de bir
kabile.
- Cenbe: bir taraf.
- Cendele: değirmen taşı.
- Cenderis: eski süci.
- Cenān: el-kalbu ve-s-sevbü yukālu
ma `alayya cenānün ey sev-
bün yüvari.
- Cendel: değirmen taşı.
- Cene: görünce.
- Ceneb: at ve katır çekmek.
- Cenen: kabır.
- Cenet: kara bağır.
- Ceni: yemiş virici.
- Cenīn: el-veledü mā dāmā fi-l-bat-
nı ve kabir.
- Cenīne: yedik atı.
- Cenn: def` eylemek.
- Cennāt: cem'-i cennet.
- Cenebat: cem'-i cenbe.
- Cehēf: meyl eylemek.
- Cenīb: muti` ve karīb.
- Cenne: cennet ve şol bostan ki
ağaçları çok ola.
- Cennet: F.
- Cennet-ül-huld: behişt-i cāvidān.
- Cennet-ül-ma'vā: behişt-i cāvidā-
ni.
- Cenūb: cem'-i cenb ve kible yili.
- Cenūh: meyl eylemek.
- Ceny: ağacdan yemiş virmek.
- Cēr: misl-i cār.
- Cer`: suyu az az içmek.
- Cera`: şol kumdur ki anda asla
nesne bitmeye.
- Cerād: çekirge.
- Cerāde: çekirge.
- Cerādık: cem'-i cerdağ.
- Cerāhiye: kelim-ul-kavmı^c ilani-
yeten.
- Cerāir: cem'-i ceriye.
- Cerām: kesmek.
- Cerāmet: gövdelü olmak.
- Cerāmiz: cesed ve a'zā.
- Cerāre: ol akrebdür ki kuyruğın
çeker.
- Cerāsā: it eniği.
- Cerāyim: cem'-i cerfime.
- Ceraž: melālet üzere tükruğın
yutmak.
- Cerāzım: ekül.
- Cerbe: derün.
- Cerd: otsuz sahrā.
- Cerdbān: girde ve etmek.
- Cerdaha: girde.
- Cereb: cem'-i cürāb.
- Cerec: galiz yir ve ginişliğin-
den yüzük barmakda oyna-
mak.

- Cerefe: Cem'-i cürfe,
 Cerel: taş.
 Ceren: berk yir.
 Ceres: deve çanı.
 Cerevhak: iplik yumagi.
 Cereyān: akmak.
 Cerhī: hastalar.
 Cerī: bahadır.
 Cerīb: evlek ve dönüm ve taām-
 dan mikdār-i m'alūm.
 Cerīde: hesap defteri.
 Cerīh: cirāhat bitişen.
 Ceril: taşlu yir.
 Cerīm: kuru hurma ve kesilmiş
 hurma.
 Cerīme: günah.
 Cerīn: misl-ül-ceren.
 Cerīret: günah.
 Cerīs: yılan balığı.
 Ceriyy: vekil ve resul.
 Ceriz: guşsa ve mahzūn.
 Cerm: kesmek ve issilik.
 Cerr: çekmek ve tābi' kılmak ve
 harfi meksur kılmak ve
 asl-ı habel.
 Cerrāde: akreb kuyruğı.
 Cerrāşe: bir nesneden düşen.
 Cerrāz: deve boğazlayıcı.
 Cerre: desti ve sehek.
 Cers: bir nesneyi kovan arısı
 yimek ve giceden bir pâre.
 Cerūn: issine muti' olmayan at.
 Cervel: lakab-ı şair.
 Cery: gitmek ve akmak.
 Ceryā: ismen.
 Cerz: kat' eylemek ve ot ve su
 olmaz yir.
 Cerze: cem'-i cürze.
- Ces: yay ve gönül götürmek.
 Ceşāl: çokluk.
 Cesāmet: gövdelü olmak.
 Cesāret: ikdām ve bahādırılık.
 Ceşbās: misl-i cesçās, cīm ba'ya
 tebdil olunur.
 Ceşcās: bir otdur.
 Cesed: ins ve cin ve melāike cis-
 mine dirler.
 Cesim: azim.
 Ceşis: hurma dalı.
 Cesr: köprü yapmak ve büyük deve.
 Cesre: büyük deve.
 Cess: elle yapışmak.
 Ceşve: cem' olunan taş.
 Cesūr: eke haya.
 Ceş': geçirmek.
 Ceşa': ziyāde haris olmak.
 Ceşem: bir nesnenün zahmetin çek-
 mek.
 Ceşer: misl-i ceşr ve giceyle
 yabanda yatub evinde
 yatmaya.
 Ceşf': ziyade haris kimse.
 Ceşib: galiz ta'am ve yiyince ka-
 tılığı olmayan.
 Ceşib: yoğun kaftan.
 Ceşis: bulgur ve sıvık.
 Ceşr: tavar gice gündüz otlakda
 olmak.
 Ceşş: bulgur eylemek.
 Ceşşār: çoban.
 Cev: kokmuş.
 Cev': ac olmak.
 Cev': misl-i cevgi.
 Cevā: göynük ve gussesı aşkdan
 olan.
 Ceva: gönül aşkdan veya derdden
 veya gussadan tebah
 olmak.

- Cevā': vāsi' ve ism-i mevzi'.
- Cevāb: F.
- Cevācīr: cem'-i cevr.
- Cevādīb: cem'-i cādīb.
- Cevaf: bir nevi balıkdur.
- Cevāhil: cem-i cāhil.
- Cevāiz: cem'-i cāiz.
- Cevāmis: cem'-i cāmūs.
- Cevāmi'-ül-kelem: ma'ānī-i kesīre cem' olan kelimāt.
- Ce'ān: ac.
- Cevānīb: cem'-i canīb.
- Cevānıh: cem'-i cānıha.
- Cevāri: cem'-i cāriye.
- Cevārib: cem'-i cārib.
- Cevārih: cem'-i cāriha.
- Cevāriş: yimek sinirici macūn.
- Cevāriz: cem'-i cāriz.
- Cevās: cevs.
- Cevāsīs: cem'-i cāsūs.
- Cevāz: revālık ve geçerlik ve sü-lük itmek ve seyr eylemek ve suvarmak ve şol sudur ki amunla tavar suvarlanur.
- Cevāzil: cem-i cerzel.
- Cevb: döğmek ve kesmek ve kalkan.
- Cevd: akıtmak ve katı yağmur.
- Cevde: eyilik.
- Cevf: cevf-ül-insan batnuhū ve-l-mutmain min-el-arż.
- Cevfi: vāsi'-ül-cevf.
- Cevelan: sıgār-ül-mālı ve reddī-he.
- Cevēs: karnı büyük.
- Cevzher: kuyruklu ılduz.
- Cevh: dibinden koparmak.
- Cevh: sel dere bozmak.
- Cevher: F.
- Cevhere: gevher.
- Cevherī: gevher satıcı.
- Cevlān: gezmek.
- Cevn: kara ve ak ve katı kara at ve katı deve.
- Cevne! 'ayn-i şemse dirler dolunacak vakitte ve ziftlü küp.
- Cevr: zülm eylemek ve yoldan dökmek.
- Cevreb: F.
- Cevret: at yürigen olmak.
- Cevs: kaba.
- Cevsak: kasr.
- Cevş: göğüs ve gicede bir kıta ve mevzi'.
- Cevşeb: kösdek yiri.
- Cevşen: F. ve sadr ve nisf-ül-leyl.
- Cevv: hava ve mā beyn-es-semā ve-l-arz.
- Cevvār: zalim.
- Cevvāz: yürürken kendüzin görüb tekebbürlik iden.
- Cevz: cem-i cevze vasat manasında gelür.
- Cevzā: koz ve sünbül burcı.
- Cevzāb: biryanla bişen piriñç.
- Cevzak: panbuk kozası.
- Cevzaka: panbuk kozası.
- Cevzakī: goza satıcı.
- Cevzāt: cem'-i cevze.
- Cevze: koz.
- Cevzel: semm ve şebāb ve güğercin yavrısı.
- Cevzenīk: koz helvası.
- Cey': su ve deve suya bakmak.
- Ceyāid: misl-i ciyād(metin:cebānid).
- Ceyb: gönlek yahası ve kat' mi-sāfe(metin:cebīb).

- Ceydā: boyunu uzun ve boyunu güzel avret.
- Cey'e: kicirek havuz.
- Ceyec: za'afdan sonra cisim büyü-mek.
- Ceyed: boyunun ortası ve gökçeklik.
- Ceyh: misl-i cev̄h.
- Ceyhān: mahrun bi-ş-şām.
- Ceyhem: mevzi'.
- Ceyiz: cem'-i ceyz.
- Ceyiz: salınarak yürümek.
- Ceyhūn: nehr-i Balah.
- Ceyrūn: bābun min ebvābi Demişk.
- Ceyş: leşker ve cölmek coşa gelmek ve gönül hişmindan ve ya korkmaktan tola gelmek.
- Ceyyār: gazabdan veya aclıktan olan harāret ve bişmiş alçu.
- Ceyyed: eyü, zıdd-i reddidür.
- Ceyz: misl-ül-hayz.
- Cez': kat'-i mesāfeye dirler ve bi 'ali boncukdur biraz yiri ak biraz yiri kara ola.
- Cezā': iki yaşar sığır ve iki yaşar oğlan.
- Ceza': dehr ve arslan ve iki yaşar ve biş yaşar deve ve iki yaşar koyun.
- Ceza': sabırsuzluk.
- Cezā': ivaż ve bir nesneye muhtac olmak.
- Cez'an: cem'-i cez'a.
- Cezāz: keskin nesne.
- Cezb: hurma bağı.
- Cezi': sabırsız.
- Cezāir: cem'-i cerir (istinsah hatasıdır, kelimenin manası "cem'-i cezire"dir).
- Cezbe: bu'd.
- Cezel: ferah olmak.
- Cezef: kesmek ve yürürken sürat eylemek.
- Cezf: bir nesne mücāzife olmak.
- Cezh: bahşis.
- Cezil: 'azim ve tamam.
- Cezime: kabile min Abdul Kays.
- Cezire: ada ve Dicle ile Yemen mā beyn, amma ceziret-ül-arab ebi Abide ebi Musa Es'adi Caferinden aksayı Yemen'e varınca tūlı, reml-i Beyrem'den munkatı' olub semāya varınca 'arzi ola.
- Cezl: büyük odun ve kurumuş odun.
- Cezm: harfi sakin eylemek.
- Cezm: kesmek.
- Cezmā: inine yarılmış kulak.
- Cezr: asıl.
- Cezū': feryād iden.
- Cezüh: yarısı yanmış.
- Cezüret: hurma kurımak.
- Cezve: od pāresi.
- Cezz: kesmek.
- Cezz: tenāvur.
- Cezz: ekin ve koyun bokın biçmek.
- Ci'ab: cem'-i c'abe.
- Ci'āle: ayak teri.
- Cibāb: hurma kesecek vakit.
- Cibabet: suyu ve haracı cem' eylemek.
- Cibāh: cem'-i cebhe.
- Cibāl: cem'-i cebel.
- Cibe: bir kimseyi huşūnet ile bir işden girü dütme.
- Cibillet: yaradılmış.
- Cibillî: yaradılmış.
- Cibl: ekser.

- Cibt: put ve cādū ve cādūlık ve şol söz ki anda hayır olma-ya ve fal.
- Cibz: bahıl.
- Cīd: boyun.
- Cidāl: husūmet eylemek.
- Cidār: divār.
- Cidd: zıdd-ü hezl ve dürüşmek ve tahıl biçilen yir.
- Cidde: yihilik.
- Ciddet: yinilik.
- Cideret: demre.
- Cifān: bağ kiki.
- Cīfe: F.
- Cifenat: cem'-i cefne.
- Cifis: kırık bağır.
- Cifve: cefā.
- Cihābe: hayırı olmayan ahmak.
- Cihāf: Koğa kuyu ağzına dokunub suyun dökme.
- Cihāş: koduk ve ebü hayy.
- Cihād: küffārla kītāl eylemek.
- Cihād: gice inzāl olmak.
- Cihāt: cem'-i cihet.
- Cihāz: gelin cihāzi ve sefer ya-rağı.
- Cihet: taraf.
- Cihinnām: derin kuyu.
- Cihvār: avaz eylemek.
- Cīl: cemaat-ün-nisa ve sınıf-ı Türk cildür sınıf-ı Rūm bir cildür.
- Cilā: ism-i recül ve taşra olmak ve taşra eylemek.
- Cilā': gönül.
- Cilād: büyük arı.
- Cilāh: cem'-i celle.
- Cilāl: cem'-i cell.
- Cilāz: yay tozu.
- Cilāze: saz perdeleri ve yay to-zi.
- Cilb: yufka bulut ki yağmur ol-maya ve yılan ağacı.
- Cilbāb: çarşaf.
- Cild: deri.
- Cileb: misl-i cilb.
- Cilf: tazlak.
- Cilfe, Celfe: kesilmiş.
- Cilhāb: büyük koca.
- Cilik: şam'da bir yirdür.
- Cill: ansız.
- Cilmāt: bağ kazıtmak.
- Cilvaz: şart mahasına bazar gi-bi.
- Cilvāh: tolu giñiş dere.
- Cilvāh: tolu giñiş dere.
- Cilzā: katı yir.
- Cīm: zor idici deve.
- Cimā': F.
- Cimād: cem'-i cünd.
- Cimām: cem'-i cemme ve kuyunun suyu dükendükden sonra gine cem' olmak.
- Cimān: cem'-i cimāne.
- Cimār: cem'-i cemre.
- Cimlān: cem'-i cemil.
- Cinān: cem'-i cennet.
- Cināyet: günah ve fitne kopar-mak.
- Cin'āz: üsr-ül-ahlāk.
- Cincin: göğüs kemüği.
- Cincine: göğüs kemüği.
- Cinn: hılāf-ül-ins el-vāhidü minhüm cinnetü ve kad yüzkerü-l-cinnü ve yura-dü bihi-l-kalb.
- Cinnān: cem'-i cān.
- Cinne: alcak ve cünün.

- Cinni: peri.
- Cins: asıl ve nev'ün min-eş-şey.
- Cins: asıl.
- Cinsî: zırh düzici.
- Cîr: gerdeme.
- Cir: acı tere.
- Cirâb: dağarcak ve kuyunun ağzından dibine varınca cirâb dirler.
- Cirâr: cem'-i cerre.
- Cirâce: hastalık.
- Cirâh: cem'-i cirâhat.
- Cirâhân: cem'-i cirah.
- Cirâye: cerre.
- Cirâz: vakt-i hasâd.
- Cirbân: giribân manasına.
- Circir: kânlı.
- Circis: kiçirek sivri sinek.
- Circîs: ism-i nebî(a.m.)
- Cirm: savt ve cesed ve levn.
- Cirmâs: gayetde gâliz.
- Cirs: gizlü âvâz.
- Cirvât: tavîl.
- Cirvâz: şol tenâvürdür ki 'azîm-ül-batn ola.
- Ciryâl: şol hamrdur ki safi ola bazılar rivâyetinde levn-i hamra dirler ve kızıl boya ve altun kumrı.
- Ciryân: luğatun fi ceryâd.
- Ciryâz: misl-i cirvâz.
- Cirz: bir libâsdur ki yünden avretler gıyer.
- Cirzân: cem'-i cirz.
- Cîs: kurmak.
- Cisâd: za'firân.
- Cisâde: döğülmemiş za'firân.
- Cism: ten.
- Cisr: köpri.
- Ci'gin! tere köki.
- Civâr: hemsâye.
- Ciyâ': misl-i cuvva'.
- Ciyâd: cem'-i cîd.
- Ciyef: cem'-i cîfe.
- Ciz': hurma özdeği ve tām otı (metin: cid').
- Ciz': dere dükendüği yir.
- Ciz'a: el-kalîlû min el-mâl ve-l-ma ve tâifetün min-el-leyl.
- Cizâ': cem'-i cez'.
- Cizâb: südi az deve.
- Cizâl: cem'-i cezîl.
- Cîze: en-nahiyetü min-el-'vâdi ve gayruhü.
- Cizeb: çekmek ve tükruk kesmek.
- Cizlân: deve boğazlayacak yirden göğüsü üzerine varınca.
- Cizme: kîr'atun min-el-cebel ve gayruhü.
- Cizme: kîrkatun min-el-ibil ve fîrkatun min-ez-żan.
- Cizem: asl-uş-şey.
- Cizer: deve boğazlamak ve hurma kesmek ve deniz suyu ek-silmek.
- Cizye: baş harâcı.
- Cû': acılık.
- Cu'al: toñuzlan kurdı.
- Cûd: bahşîş.
- Cûde: yilmek.
- Cûdî: Cebelün bi-arz-ıl-cezire istakarret alayhı sefinetü Nuh (a.s.)
- Cûf: vâsi'.
- Cuhâf: mevt ve tohumdan ishâl olmak ve uğradığın alub giden sel.
- Cuhâl: es-sem.
- Cuhâm: bir zahmetdür adama olur gözleri şişer.

Cuhaymir: taşgîr-i cehâmir.

Cuhd: killet-i hayır.

Cuhfa: Mekk ile Medine ortasında bir yirdür ehli Şam'un mikatıdır asil ismi Mehâfe idi ehliyle sel aldı ol ecilden Cuhfa dirler.

Cuhr: keler delüği.

Cuhüd: inkâr eylemek.

Cuhüz: misl-i cāhız ve çeşm büyük olmak.

Cül: cidār-ül-bi'r ve yukālu li-r-recūli mā lehu cūlun ey aklun ve azimetün yem-nauhu misl-ü Cül-ül-beşer ve iki nesnenün ortasın ayırıcı.

Cuma': cem'-i cum' ve cem'-i cum'a.

Cumāh: demürsüz ok.

Cumāre: ağaç sansarı ve ağaç kurdlı.

Cummā': ihtilāt-ün-nās.

Cün: cem'-i cevn.

Cüne: masdūdun min-el-hayl.

Cüni: ol bağırtlak kuşudur ki karnı ve kaşları kara ola.

Cür: ismi-beled ve tazı halkası.

Cuvva': aqlar.

Cüz: ceveze; vasat manasına gelür.

Cü'al: çölmek silemek biz ve o-cakdan çölmek indirecek biz.

Cübā': kuyunun dairesinde yığılan toprak.

Cübāb: cem'-i cübbe.

Cübb: derin kuyı.

Cübbā: bed nefs.

Cübbāne: namaz-gāh ve sahra.

Cübbüh: güneş tolunmak.

Cübcübe: işkence.

Cüble: deve örgüci.

Cübn: peynir ve sıfat-ül-cebān.

Cübne: misl-ül-cebān lākin ahas-su mihü.

Cübüb: berk yir.

Cübül: cemaatün min-en-nās.

Cübün: luğatun fi-l-cübni.

Cübür: sınık sarmak.

Cücā: ism-i recül.

Cüdād: eski kaftan.

Cüdcüd: çekirgeye benzer bir kurddur gicelerde od yir.

Cüdde: salābet ve rüşen yol ve düz yir ve arkası alaca kolan.

Ceded: cem'-i cedd.

Cüdedi: oğlancuklarda çıkan çiçek.

Cüderān: cem'-i cedir.

Cüdūd: cem'-i ced.

Cüdül: cem'-i cedl.

Cüdür: cem'-i cidār.

Cü'en: cem'-i cü'et.

Cü'er: sulu yağmur.

Cüfā: zāyi' ve bātıl ve sel taşra birakuğı nesne.

Cüfal: F. ve şol çörgöpdür ki sel kenara birağur ve çok yün.

Cüfāle: ak kıl ve çok kıl.

Cü'fi: ebü kabile.

Cüfuf: kurımak.

Cüfün: cem'-i cefn.

Cüfündür: çükündür.

Cüfūr: süst olmak.

Cühd: tākat.

Cüheyne: kabile.

Cüheys: kendü reyile `amil olmak kimseyle muhālat ve müşāvere eylememek.

Cühlub: ayakları uzun yeşil çer-
kire ve büyük deve.

Cühme: evvelü mā hayr-el-leyl.

Cühmet: ekşi yüzlü olmak.

Cühzeb: misl-i cühlüb.

Cü'l: ayak teri.

Cülācil: sāfi āvāz.

Cülāh: ziyade sebil.

Cülāl: azim.

Cülbān: burcak.

Cülbe: şiddet-üz-zaman ve şol
deri ki cerāhatı omula-
cak üzerine gelür.

Cülce: 'azim-ür-re's el-müştemil
'al-ed-dimāg.

Cülcül: def pulı.

Cülcülān: habbet-ül-kalb ve aşım
fi kışrehī.

Cülcüle: def pulı.

Cüleç: cem-i celç.

Cülencibān: gülengibān.

Cülesā: cem'-i celis.

Cülh: boynuzsuz sığır.

Cülkār: nar çiçeği.

Cüll: F. ve cüll-üş-şey muazzi-
mühu.

Cüllā: ulu iş.

Cüllāh: şol seldür ki dere tol-
durur.

Cüllef: soymak.

Cülmüd: büyük taş.

Cülse: kesir-ül-cülüs.

Cülūd: cem'-i cild.

Cülūf: cem'-i cilt.

Cülül: cem'-i cülle.

Cülüs: oturmak.

Cümāne: gümüş boncuk.

Cümcüme: başda dimağı müştemil
olan kemügi ve ağacdan

kadeh ve şol yirde
kazılan kuyu ve surı.

Cümd: mekân-i mürtefi',

Cümel: palamar urğanı.

Cümem: cem'-i cümme.

Cümeyl: tair.

Cümeyyüz: incire şebih nesnedür.

Cümle: F.

Cümmāl: ecmel min-el-cemil.

Cümmal: yağ erimek.

Cümme: cemaat.

Cümmel: irkek deve ve ebü kabi-
le.

Cümüd: tonmak.

Cümüd: misl-i cümd.

Cümüül: cem'-i cümle.

Cümüüm: misl-i cemām.

Cümüüs: tonmak.

Cümzān: darbun min-et-temr.

Cünāb: saray çevresi ve öni.

Cünāh: günah.

Cünbeze: günbed.

Cünbüd: günbed.

Cünbül: ağacdan kadeh.

Cünd: asker ve Medine ve a'vān
ve ansār.

Cündi: sipāhī.

Cündüb: irkek çekirge.

Cünen: cem'-i cünne.

Cünh: kuş kanadı vurmak.

Cünne: kalkan.

Cünüb: F. ve irak.

Cünüd: berk yir ve çamura benzer
taş.

Cünüh: dönmek ve ikbal-i leyl.

Cünüh: cānib-i tarik ve giceden
bir pāre.

- Cünün: delürmek ve ot uzanub çiçeklenmek ve sinek āvāz idüb nişāt eylemek.
- Cünün: cem'-i cünün.
- Cürāb: Mekke'de bir sudur.
- Cürāf: şol seldür ki uğraduğın alur gider.
- Cürāfiş: 'azīm-ül-cānibeyn.
- Cürāh: baş derdi ve derd-i cirāhat.
- Cür'at: misl-i cüret.
- Cürāz: keskin kılıc ve yiyici deve.
- Cürb: cem'-i cürāb.
- Cürdān: każīb-ül-feres.
- Cüreş: Yemen'de bir mevzi'dür.
- Cür'et: bahādırlık.
- Cüret'aş: misl-i cürāfiş.
- Cürez: irkek sıçan.
- Cürf: misl-i cürüf.
- Cürhüm: hayyün min-el-Yemen.
- Cürm: günah.
- Cürmük: edik.
- Cürmüz: kiçirek havz.
- Cürşüme: asıl.
- Cürüb: cem'-i cürāb.
- Cürüh: cem'-i cürāh.
- Cürüf: şol yirdür ki sel ile yarıla.
- Cürüşī: mensüb ilā cürş.
- Cürüz: hurma kurumak.
- Cürüz: oldur ki seferde nesne komaya,yiye.
- Cürz: otsuz ve susuz yir ve kıtlık.
- Cürze: tere destesi.
- Cürzum: ekül.
- Cüs: el işi işlemekde katı olmak.
- Cüsācis: yolınmış ot ve kuvvetlü deve.
- Cüsām: cem'-i cesīm.
- Cüsmān: el-cismü ve-ş-şahıs.
- Cüss: korkmak ve kesmek bir nesneyi asıldan ayırmak.
- Cüss: hurma kabı.
- Cüsse: ten.
- Cüsür: cem'-i cisr.
- Cüsüv: diz üstine çökmek ve diz üzerine oturmak.
- Cüsve: misl-i cesve.
- Cüşem: deve göğüsü ve sıklet ve hayyün min ensari ve hayyün min sağleb.
- Cüşem: kasır ve gayetde galiz er.
- Cüşü: bir nesneden gönül götürmek.
- Cüşür: irte ağarmak.
- Cüşüş: şol kaşirdür ki kabih ola.
- Cüşşe: cemaatün min-en-nās.
- Cüşüş: göğüs.
- Cüşüdet: saç kıvrırcık olmak.
- Cüşül: cem'-i cüşäl.
- Cüşüne: büyü-dān.
- Cüşüs: çirkin kaşir.
- Cüşüş: kurımak.
- Cüşvābi: cem'-i cüşbiye.
- Cüşvād: 'atş yani susamak.
- Cüşvālık: cüşvāl.
- Cüşvālık: mislühü.
- Cüşvār: deve köşeği ve zārlik.
- Cüşvāsi: ism-i hışn.
- Cüşvād: sahi ve yürügen at.
- Cüşvār: zāri eylemek ve sığır avāzi.
- Cüşü': dönme.
- Cüşüt: cem'-i ceb.
- Cüşüd: cem'-i ceyyid.
- Cüşüş: cem'-i ceşş.
- Cüşā: nasīb

Cüzām: da'-i marūfdur ve kabiletün min Yemen.
 Cüzāme: ekini biçdikden sonra baki kalan.
 Cüzāz: misl-i cezāz.
 Cüzāze: edemiden ve gayrıdan kesilecek sākıt olan.
 Cüzem: cem-i cüzme.
 Cüzlān: mesrūr.
 Cüzū': cem'-i ciz'.
 Cüzül: cem'-i cizl.
 Cüzūr: bogazlayacak deve.
 Cüzve: iğsi.
 Cüzey'a: Kabiletün min-el-Yemen.
 Cüzzā': kesmek.
 Cüzze: yünü kırkılmış.

- D -

Dā': dert.
 Da': "ko" dımezdür.
 Da'a': söykenmek ve unfla dürtmek ve def' eylemek.
 Da'ac: göz karası ziyade olmak.
 Da'aim: cem'-i di'āme.
 Da'āra: fısk ve habāset.
 Da'aş: yağmurun ve marazun evveli.
 Da'aş: yimek.
 Da'amış: cem'-i da'müş.
 Da'amış: mislühü.
 Da'b: 'ādet ve şan ve zahmet çekmek ve amelde dürüşmek.
 Dābbe: binilen nesne ve küllü māşin 'al-el-arz.
 Dābbet-ül-arz: eşrāṭ-ı saatden biri.
 Dābezīn: derbezīn.

Dābir! āhır ve tabi' ve nişāndan geçen ok.

Dāc: karanulık.
 Da^ccā: kara göz.
 Dācc: neccār ve giriciler ve yardımcılar.
 Dācin: ele ve eve öğreymiş koyun.
 Dācine: yağmuru daim olan bulut.
 Da'd: ism-i imra'.
 Dādā': ay āhır.
 Da'dā': batın üzerine yilmek.
 Da'da'a: kile ve gayrı hareket itdürmek çokça olsun di-yü.
 Dā'es: cem'-i da'aş.
 Dāfik: dökülmiş su.
 Dafk: su dökürmek.
 Dağal: fesād.
 Dağaş: deve otlamadan mümteli olmak.
 Dağayāt: cem'-i dağyet.
 Dağdağa: F.
 Dağfak: vāsi'.
 Dağfel: veled-ül-fil ve "işün dağfelün" dirler vāsi' dımek olur ve ucuzluk.
 Dāğıza: diz ucında bir müdevvir kemükdür.
 Dağl: bızağı otı.
 Dağm: kesr-ül-enf ilā bāṭınihi.
 Dağmere: hulk.
 Dağn: sarb tağ.
 Dağr: dutmak.
 Dağra: bir nesneyi kapmak tari-kiyle almak.
 Dağvet: yaramaz hulk.
 Dağyet: mislühü.
 Dah: bir nesneyi yir altında gizlemek.

- Dahaḥ: karanulık ve küdüret.
- Dahaḥ: küdüret ve sevād.
- Dahak: işkence.
- Dahal: aldamak ve mekr eylemek.
- Dahan: dütüñ ve şol küdüret ki sevāda mail ola.
- Dahaş: yilmek.
- Daḥdaḥ: kaşır.
- Dahdār: saklu ak kaftan.
- Dahh: duhān yani tütün.
- Dahın: habīs kimse ve şol semüz ki muntlık-ul-batn ola.
- Dāhına: dütüñlü.
- Dahık: misl-i dāhk ve maymun āvāzi.
- Dāhıle: dāhıl-ür-recūli bātınu emrihi ve dāhilet-ul-izā-rı vāhidü tarafeyhe ellezi yeli el-cesed.
- Dāhır: zelīl.
- Dāhıs: ism-i feres.
- Dahīs: semüz ve berkmiş ot ve 'aded-i kesir.
- Dāhī: zirek ve dūr-bīn.
- Dāhik: gülüci ve bulut.
- Dāhike: ön dişler.
- Dahıl: beyyin-ud-dahli yani şol semüz ve kasirdur ki muntaklık-ul-batn ola.
- Dāhıl: içeri gelici.
- Dāhıl-ül-beled: şehir içi.
- Dāhiyā: belarun ulusu.
- Dāhiye: düşvārlik.
- Dahk: cemre ki haciler atarlar ve hurma çiçeği.
- Dahke, Duḥke: bir kere gülmek.
- Dahl: şol çukurdur ki yirde ve dere dibinde olur evvelinde kicirek ve dar olur sonra büyür ve mürdar ve deri.
- Dahl: zıdd-ül-hurūcdur ve-l-a-yıb ve-z-zīnētü ve-l-kıllet.
- Dahm: kuvvetle cimā eylemek ve şiddetle def eylemek.
- Dahn: dütüñ eylemek.
- Dahr: sürmek.
- Dahs: sözi gökçek söyleyen.
- Dahs: fesād eylemek ve eli koyunun derisi arasına sokmak derisin çıkarmak için.
- Dahs: bir perdedür ki denizde olur, garika nicāt virür. Kaçan bir garik görür arkasına dutıvirür, yüzmeye yardım ider anun sebebiyle halās bulur.
- Dahük: tarik-ı vāsi'.
- Dāhül: geyik duzağı.
- Dahv: döşemek.
- Dahz: dayanmak.
- Dahz: mislühü.
- Dā'ıs: uğrı.
- Da'ı: harām-zāde.
- Dā'ı: oğul-okuşmuş.
- Da'ib: muṭi'.
- Da'ir: keşir-üd-duā.
- Dā'ir: fesād ehli.
- Dāire: hezimet.
- Da'is: sudan ve tahıldan bāki kalan.
- Dā'ışa: diz kemüğü.
- Dā'ie: aşı okıyan nesne.
- Da'iyı: misl-i da'i.
- Da'k: ovmak.
- Daka': dervişlikde minnetsiz olmak.
- Dak'ā: yumuşak toprak.
- Dakārır: yalancılar ve yaramazlar.

Dakda: miyān-i dū-cihān.
Dakik: ince un.
Dakī': āsumān.
Dakk: döğmek.
Dakḳāk: un satıcı.
Dakl: gemi okı ve hurmanun derisi ve hurması çok ağac.
Daktān: çağşır ve güreşçiler tumanı.
Da'l: aldamak.
Dāl: kulavuz.
Dal': dilin çıkarmak.
Da'laca: gitmede ve gelmede tereddüd eylemek.
Dalak: sansar.
Dalāl: zıdd-ür-reşād.
Dalālet: azgunluk.
Dālān: nişatla gitmek.
Dālīh: yağmurlu bulut.
Dālīk: kırıntıdan süratle çıkan kılıç.
Dālīl: cem'-i dü'lül.
Dalīl: çok azgunluk iden kimse.
Dāliye: su çarhı.
Dalk: yukarı gelmek ve kılıc kırıntıdan çıkarmak.
Dālī: azgun.
Dālle: behīmeden zāyi olan.
Dalış: zırh ıldırayıcı olmak.
Dalz: bir nesneyi vurub def' eylemek.
Da'm: direk dikmek.
Dāmā: derya ve köstebek delüği.
Damak: dipi ve kar ve yil.
Dāmek: hoş koku.
Dēmeke: dāhiye.
Damğ: baş yarmak bir vechle ki dimāğa irişe.

Dāmīh: ol hareketdür ki ne so-vuk ve ne issi ola.
Dāmi'a: ol yarıkdur ki andan kan akar.
Dāmic: karanulık.
Dāmīga: ol yarıkdur ki durulacak zāhir olur.
Dāmis: karañu gice.
Dāmiye: şol yarıkdur ki kanar amma kanı seylan eylemez.
Damk: diş sınımak.
Dāmūs: misl-i dāmīs.
Da'n: tağlarda olan sarp yolun yüceliği.
Danık: sūdüs-üd-dirhem.
Dāniye: budak.
Dār: ev.
Da'r: dütünlü olmak ve ta'am dütün kokulu olmak.
Daraka: gönden kalkan.
Dārāt: cem'-i dār.
Darb: vurmak ve dürlü ve seyrde sürat eylemek.
Da'rā: yumuşak.
Dārān: cerāhat olmadan hareket eylemek.
Dāre: güneş çevresi.
Dārī': defi' iden.
Dārīb: katı vuran ve karañu gice ve ağaçlu yir.
Dārī: dārına mensüb olduğından 'attara dirler ve sahib-i nimet olana dirler evinde mukim olduğu için.
Dārī': çukallu kimse.
Dārīc: hazīnedār ve anbārdār ve saraydār.
Dārīn: Hird tarafında bir yirdür denizün iskelesidür miski andan alurlar.
Dark: siper.

Dār-ud-ḍarb: akca kesecek ev.

Dār-ün-nedve: Mekk'de bir evdür müşavere için cem' olurlar.

Dār-üs-selām: cennet.

Da's: eser ve dürtmek ve az olur; cimā'dan kināyetdür.

Dāsa: cem'-i dāis.

Daṣā: kız oğlan.

Da'sara: yıkub vīran eylemek.

Da't: vūs'at.

Dā' üs-sa'leb: bir maraḍdur saçı ve sakalı döker.

Dā'v: aldanmak.

Dāvāhik: cem'-i dāhik.

Dāvi: beyābān.

Dāviye: beyābān.

Davk'a: fakr ve horlık.

Dayāt: cem'-i dāye.

Dāye: F.

Dāyibān: leyl-ü-nehār.

Dāyim: hemīşe.

Dāyin: borçlu.

Dāyire: pes-i sümm.

Da'z: boğmak.

Daḍva: kūh.

Deb: men'.

Debā: çekürge.

Debāb: bir pare bulut.

Debābic: cem'-i debec.

Debāci: harīr dokıyıcı.

Debābe: bulut pāresi.

Debāl: tavar tersi.

Debār: cem'-i deber.

Debāyic: cem'-i dībāc.

Debbā: dilki derisin dikici.

Debbāc: harīr dokıyıcı.

Debbāg: F.

Debbe; yağ bardağı.

Debdabe: ḍarbun min-es-şavt.

Debed: sırca tüle.

Debec: nakış.

Debel: yiri tersle ve gayrı ile ıslah eylemek.

Deber: deve arkası yağır olmak.

Debg: dibāget.

Debib: anlı gitmek ve her nesne yer yüzinde yürür.

Debir: taht-i zenān ve zenānīn.

Debūs: çomak.

Decāciyyūn: muhaddisūn.

Decāc: cem'-i dūcāce.

Decāce: tavuk.

Deccāl: el-Mesīh-üd-deccāl.

Deccāle: ol çok cemaatdür ki seferde sana yoldaş ola.

Decen: gün bulutlanmak.

Decic: yolluğa gitmek.

Decv: gice karanulık olmak.

Ded: levh ve la'b.

Dedā': sehv.

Dedān: el-lehbü ve-l-la'bu.

Dedān: er-recül-ül-ağna 'indehu.

Def: F.

Def': girü dutmak.

Def'a: bir kere ve şitāb-i bārār.

Def'āt: cem'-i defa.

Defātir: cem'-i defter.

Defe't: issi olmak.

Deffāf: defci.

Defif: arkın arkın gitmek.

Defin: medfün.

Defn: yir altında pinhān eylemek.

- Defr: yaramaz koku.
- Deftān: taragun iki kolu ve eye-
rūn iki tarafı.
- Defter: F.
- Defvā: tavşancıl kuşu ve büyük
ağac.
- Değā: kara tuz.
- Dehāhīs: cem`-i dehās.
- Dehālīz: cem`-i dehlīz.
- Dehārīs: cem`-i dīhrīs.
- Dehāris: düşvārliklar.
- Dehas: şol mekāndur ki yumuşak
ola, ne bellū kum ne bel-
lū toprak ve ne bellū bal-
cık ola.
- Dehdā: sığār-ül-ibil.
- Dehenc: cevherdür ki zümrüd gibi.
- Dehes: misl-i dehās.
- Dehḥās: bir kurducağazdur ki top-
rağa gömülür.
- Dehīn: südi az nāka.
- Dehk: öğütmek ve sımak.
- Dehkem: şeyh-i fāni.
- Dehkes: kasir.
- Dehm: çok `aded.
- Dehmaka: ta`āmun yumuşaklığı ve
gökçekliği ve her şeyün
leyyini.
- Dehn: yağlu eylemek.
- Dehr: zaman ve `adet ve ebed ve
himmet.
- Dehrī: mülhid ve dehre mensüb.
- Dehş: def` eylemek.
- Dehş: mütehayyer olmak.
- Dehy: müşkül belāya uğramak.
- Dekākīn: cem`-i dükkān.
- Dekele: yufka balçak ve şol ka-
vımdur ki sultana cevab
virmezler izzetlerinden.
- Dekīk: tamam.
- Dekk: bir nesneyi döğüp hürdü-
mürd eylemek.
- Delāil-ün-nāṭıka: zāhir hüccet-
ler.
- Delāil: nişānlar.
- Delālet: yol göstermek.
- Delāmiz: cem`-i dülāmiz.
- Delah: bağ.
- Deldāl: ıztırāb.
- Dele`as: şol nākadur ki tenlü
ve kuvvetlü ola.
- Delec: gicenün evvelinden gitmek.
- Deles: zülmet ve ayıb gizlemek.
- Delh: hedr.
- Delhem: ism-i recül.
- Delhemes: çeri ve aslan.
- Delīf: el-meşi-y-ür-rüveyd.
- Delīk: issi etmeğe yağ koymak
ve ovmak ve bir taamdur
tereyağı ile temrden i-
derler ve yil savurduğu top-
rak.
- Delīl: istidlāl olınān nesne ve
kulavuz ve şahid.
- Delīs: el-leyyin-ül-berrāk.
- Delk: ovmak.
- Dell: nāz ve şekil ve Ebü Ubey-
de rivayetinde hüsn-i man-
zara, sekine ve vakāra dir-
ler.
- Dellāk: F.
- Dellāl: F.
- Delūḥ: hurması çok ağac.
- Delūk: şol nesne ki anunla delk
iderler.
- Delv: koğa ve kuyuda koğa çekmek.
- Dem: kan.
- Dem`: gözyaşı.
- Dem`a: bir katre göz yaşı.
- Demah: ism-i cebel.

- Demāl: tavar tersi ve şol hurma ki müte'affin ola.
- Demālic: cem'-i dümlüc.
- Damālīc: cem'-i dümlüc.
- Demāmet: çirkin yüzlü olmak.
- Demāmīl: cem'-i dümmel.
- Damāmīs: cem'-i dīmās.
- Demār: helāk.
- Demel: ıslaha getürmek ve yire ters dökme.
- Demekmek: ziyāde öğüdüci değirmen
- Demes: ziyāde karañulık olmak ve haber gizlemek.
- Demi'a: seri'üd-dem' olan avret.
- Demīm: kabīh.
- Demk: tavşan yilmek.
- Dems: kuru çabak.
- Dems: yumuşak.
- Demük: tiz öğüden değirmen ve tiz geçen ve ism-i feres.
- Demmün: mevzi'.
- Demür: destürsüz kimsenin evine girmek.
- Dem-ül-ahveyn: iki kardaş kanı.
- Dena: karīb.
- Dena': zillet.
- Denānīr: cem'-i dīnār.
- Denā't: asılsuzluk.
- Dendene: bir kişiden bir āvāz i-şidile ne dediği malüm olmaya.
- Denes: gizlü olmak.
- Denf: şol marazdur ki dāim ola ve katı arık olmak.
- Denī: alçak kimse.
- Denlentā: ziyade katı olan.
- Denn: küb.
- Dentah: tenlü.
- Der': def' eylemek.
- Der'ā: boynı kara.
- Derābine: bevvābūn.
- Derādık: etfal ve her nesnenün kiçireki ve şarab ve ölçek.
- Derāhīm: cem'-i dirhām.
- Derāhim: cem'-i dirhem.
- Derāhmīn: düşvārılık.
- Derāk: bi-manā "edrik".
- Derārī: cem'-i dürrā'.
- Derārī: cem'-i dürrī.
- Der'as: yaşlu manasına gelür.
- Derb: derbend ve kapu.
- Derbaha: dişi güğercin irkekine tav'en ekli virmek.
- Derc: mektub düzmek.
- Derce: bir ayak nerdübān.
- Derdā': ağzında dişi olmayan avret ve deve karnı.
- Derdīs: düşvār iş ve katı kara ve katı koca.
- Derec: misl-i derc ve cem'-i derece ve tarik.
- Derecāt: merātibden birbiri üzerine olan.
- Derece: tabakun min-el-merātib fi nerdübān ve yukaru çıkmak.
- Dered: diş çekmek.
- Derek: cehennem dibi.
- Dereke: aşağısına bir mertebe.
- Derekāt: cehennem tabakaları ve alçak paylar.
- Derem: topuk etlenmek.
- Derim: ism-i recül.
- Derin: kirlü.
- Derīn: kurudukdan sonra yine yeşerüb kökeren otlar.
- Deriyye: sünü ile kabdıkları halka.

Derk: bellü ve cehennemün āhır tabakası yani dibi.	Dev: fāsīd-ül-cevf.
Dermeke: ak etmek.	Devā': dermān.
Dern: vesh ey kir.	Devā: hasta olmak.
Derr: sūd ve yağmur ve aşağı çök- mek.	Devāgil: devāhi.
Derrāb: kapıcı.	Devāh: öğle namazından sonra.
Derrāc: ism-i mevzi.	Devāh: cem'-i devha.
Derrāk: kesir-ül-idrāk.	Devāhın: cem'-i duhān.
Derrāt: cem'-i derr.	Devāhiş: kolun taş yüzi tamarla- rı.
Ders: ilm okımak ve nā-bedīd ol- mak ve avret hayz görmek ve tarik-i hafī.	Devā'ī: ol nesnelerdür ki aşa okurlar.
Derüb: cem'-i derb.	Devāli: cem'-i dāliye.
Deruo: katı eser yıl ve mühim ve büyük olmak.	Devālib: cem'-i devleb.
Derür: serī'.	Devālīb: mislühü.
Dery: aldanmak.	Devam: hemişelik.
Derz: dikilmiş.	Devāmik: cem'-i dāmike.
Desa': deve gevişir yukarı getür- mek ve 'atā virmek ve def' eylemek.	Devāri: ol dehr ki insan üzeri- ne dürlü dürlü geçer.
Desāl: tavar tersi.	Devā-ül-misk: gönül açar ot.
Desem: çerviş.	Devāvīn: cem'-i divān.
Desi'a: atıyye ve tabiat ve ah- lāk.	Deves: hurma dikmek ve kılıc aç- mak ve kabile min Yemen.
Desīs: mekr gizlemek.	Deverān: dönmek.
Deskere: şehir yöresi.	Devf: misk ezmek ve katı nesneyi suda ezmek.
Desm: cerb olmak.	Devha: gāyetde büyük ağac.
Desr: def'.	Devhala: yaş yemiş rengi.
Desr: çok māl.	Devī: kulak ötmek.
Desre: demür bilezük.	Devīl: şol nebtür ki üzerine bir yıl geçe.
Dess: zayıf yağmur.	Deviyye: beyābān.
Dess: pinhān eylemek ve pinhān göndermek.	Devk: ezmek ve sürtmek.
Dessās: misl-i dess.	Devke: husūmet.
Deşiye: mevzi, bi-mānā defīne.	Devkes: 'aded-i kesir ve aslan.
Deşt: sahrā.	Devlah: ism-i imra'.
Dev: ism-i mevzi'.	Devle: devlet.
	Devlet: F.
	Devm: dāim olmak ve sakız ağacı.

Devmas: beyzat-ül-hadid.	Dih: kanef.
Devme: sakız ağacı.	Dihāl: cem'-i dahl.
Devr: dönmek.	Dihās: kesir.
Devşet: azimet.	Dihık: misl-i dıhk.
Devv: mağara.	Dihk: gülmek.
Devvār: değzinmek.	Dihl: kin.
Devvārāt: cem'-i devvāre.	Dihrāc: tābi' eylemek.
Devvāre: çarh-ı gerdün.	Dihrasa: tiriz.
Deyāhim: mağaviz.	Dihris: tiriz.
Deyāmīs: sem'-i deymās.	Dıkrān: misl-i daktān.
Deycūr: karanlık.	Dıkrār: güreşçiler tumanı ve çağ-şır ve 'adet.
Deydān: dāb ve 'adet.	Dıkrāre: tumman ve tamam.
Deyden: misl-i diden.	Dır': çukal ve avret ve gönlek.
Deydeyün: sehv.	Dıra'at: tazarru' ve zārī.
Deyku': ziyāde açlık.	Dı's: kıtatün min-er-remlī.
Deyhem: nās-dān bir sınıf ve nās-dan bir cemā'at ve a'dād ve düşvarlık ve irkek dūr-rāc ve karınca havuz kēnārına cem' olmak ve deve çökecek yir.	Dī': depecük.
Deylemek: çibān.	Di'āme: direk ve seyyid.
Deymūme: beyābān.	Dibāb: cem'-i dābbe.
Deyn: borç ödenmek ve borç virmek.	Dibāc: ebrişem kaftan ve ak at-laz.
Deyne: te'hīr.	Dibācī: dibac satıcı.
Deys: zelīl.	Dibāğat: deri ıslah itmek.
Deysak: tolu havuz ve serāb ıldıramak ve beyaz serāb ve sin.	Dibār: helāk.
Deysem: siyāb ve ayu eniği.	Dibāğ: misl-i dibāğ.
Deyük: cem'-i dik.	Dibāğ: şol nesnedür ki anunla dibāğat olunur ve dırnak balçığı.
Deyyān: sıfāt-ullah'dandur ceza virici ve kullarınun ef'alın hesab idici.	Dibl: düşvarlık.
Deyyār: hadd ve güğercin yiri.	Dibr: çok māl.
Deyyin: mütedeyyin.	Dibre: hılāf-ul-kible.
Deyyūs: gayretsüz.	Dibs: bekmez ve şol rutb ki seylan ider.
Di'āz: saru gül.	Dibş: bekmez.
Dıbk: dutkal gibi bir nesnedür ki anunla kuş avlarlar.	Di'da': misl-i dadā' ve deve kakmak.
	Dıdeyān: 'ayn manasına.
	Dif': menfaat ve ıssılık ve deve toğurmak.

- Difā': girü dutmak.
- Diflī: eşek turbı.
- Difnās: ahmak.
- Difnis: ahmaka avret.
- Dihāk: tolu kadeh.
- Dihān: cem`-i dühün ve kızıl sah-tıyan ve zayıf yağmur.
- Dīhe: eyü.
- Dihlās: arslan ve çeri kimse.
- Dihlīz: kuyunun iç yüzü.
- Dīk: horos.
- Dīk: zamg ağacı.
- Dīke: cem`-i dīk.
- Dikk: zayıf yağmur.
- Dikkat: ince olmak.
- Dilā': koğa.
- Dilāhas: cerī ve mukaddim.
- Dilāl: nāz.
- Dilāmas: burāk.
- Dilāş: cukal.
- Dilās: seri`.
- Dilbūs: nebāt.
- Dilhās: arslan ve çeri ve mukad-dim.
- Dimām: bir devādur oğlancıkların eline ve gözlerine sürer-ler ve her nesne ki devā-dur.
- Dimās: cem`-i demas.
- Dimās, Deymās: siccün kāna li-l-Haccāc ibni Yusuf.
- Dime: terslik.
- Dīme: ra`d ve barkı olmayan yağ-mur.
- Dimen: cem`-dimne asar-un-nāsı ve mā sevahu.
- Dimes: kumlu yumuşak yir.
- Dimlez: kavfı.
- Dimme: deve kığı.
- Dimn: bagır.
- Dimne: āsar-un-nās ve mā sevve-dü ve-l-hıkd.
- Dimnet: kin dutmak.
- Dim`us: ak ebrīšem.
- Din: tā`at ve ādet ve şān ve ce-za ve mükāfāt.
- Dināc: emr muhkem olmak.
- Dinān: cem`-i denn.
- Dindin: nebātın kararın kıvā-mından ötürü.
- Dir': yār.
- Dīr: kāfirler şavma`sı.
- Dirā: çan.
- Dirāk: müdāreke.
- Dirāş: cem`-i darrış ve cem`-i dars.
- Dirāset: ilim okumak.
- Dirāyet: bilmek.
- Direr: cem`-i dirre.
- Dirhām: misl-i dirhem.
- Dirhem: F.
- Dirīs: eski kaftan.
- Dirkele: darbun min-er-raks.
- Dirre: gön torba ve sūd çok o-lub seylan itmesi ve ni-fāk ve yağmur dökilmek.
- Dirs: kedi enügi ve sıçan enü-ği.
- Dirs: eski kaftan.
- Dirvāh: kebīr.
- Dirvās: boynı yogın amma ada-ma ve kelbe muhtaşşdur.
- Diryāh: toğan irkeğine göğer-cin ekli virmek ve kir kimse arkasın düşeyüb başın hareket itdürmek.
- Diryāk: lugatun fī tiryāk.
- Disām: sedād.
- Disār: daş kaftan.

- Disār: gemi tahtasın bağlayacak.
- Diş: ism-i recül.
- Divā': misl-i devâ, dermân eylemek.
- Divāk: çardak.
- Divāl: cem'-i devlet.
- Divān: F.
- Divāye: kaymak.
- Di'vet: neseb dāvâsın itmek.
- Diyānet: dindârlık.
- Diyār: cem'-i dār.
- Diyāset: hırman döğmek.
- Diyem: cem'-i dime.
- Diyet: kan bahâ.
- Du'ān: cem'-i da'n.
- Du'ā: ahırin.
- Dūde: kurd.
- Duğmān: ricālden esved olan.
- Duğmūs: it balığı.
- Du'mūs: bir kurducağazdur ki suya dalar.
- Dūh: kahr eylemek ve hor eylemek ve hor olmak.
- Duhā: gece karanusu.
- Duha: aşk yili; bād.
- Duhala: bātın-ül-emr.
- Duhān: dütün.
- Duhn: dütün eylemek ve dütün kokulu olmak.
- Duhna: her nesne ki anı dütüzürler ve sevdâda olan küdürret ve çarı.
- Duhruż: ism-i mevzi'.
- Duhul: iğeri girmek.
- Duhul: cem'-i dahl.
- Duhur: hor olmak.
- Duhur: misl-i dahr.
- Duhūż: huccet bātıl olmak.
- Dukāk: ince.
- Dukāk: cem'-i duka.
- Dūke: misl-i devke ve şerr.
- Dukka: döğülmiş tuz ve ol top- rak ki uvak ola yir yüzinde yil savura.
- Dulāb: su çarhı.
- Dulaş: dilāmısdan maksūddur.
- Dūlet: misl-i devlet.
- Dull: azgun.
- Dulluh: yağmurlu bulutlar.
- Duluh: yağurlu bulutlar.
- Dulūh: ağır yükü gitmek.
- Dulūk: kınından süratla çıkan kılıc ve naka ki çok yaşadığından dişleri döküle (metin: "damk").
- Dumā': kiberden akan göz yaşı ve eyyam-i rebî'de bağcıkdan akan su.
- Dumū': sıtma fi mecra-d-dem'.
- Dumū': cem'-i dem'.
- Dumūğ: destursuz kimsenin evinde olmak.
- Dūn: nakiz-ı fevkdur ve şol hakir ki nakis ola.
- Dūr: cem'-i diyār.
- Duvāb: incinmek ve daima ciddle bir iş işlemek.
- Dübā'a: kabak.
- Dūbb: ayu.
- Dūbbā: kabak.
- Dūbbe: çarık.
- Dūbeyle: dāhiye.
- Dūbre: vāhid-ūd-dūbr ve-l-edbār ve-l-hezimetü fi'l-kıtāl ve-l-fasıl.
- Dūbür: necāset yolu ve arka ve ahırı.
- Dūbür: öğle yili ki mağrıp canibinden eser.
- Dūcbe: karanulık.

Düçā: karanulık ve hane-i sayyād.	Dükne: bir levndür sevâda şebih.
Dücce: şiddet-üz-zülmet.	Dükük: cem'-i dükk.
Düccī: misl-i düçā.	Dülb: çanar ağacı.
Dücen: cem'-i düçne.	Dülbe: çınar ağacı.
Düçine: ol gündüz ki karanulık ola.	Dülāmiz: kavī.
Düçne: karanulık ve bulut ve el- vān-i ibil ve akbah esved.	Düldül: azīm-ül-kunāfez.
Düçüçī: gece karanulığı.	Düleb: cem'-i dülbe.
Düçüç: cebel-i kays.	Düll: meyl.
Düçün: cem'-i decen.	Dülük: güneş zevāl vaktinden geçmek ve gün tulumak.
Düçüç: ziyade karanulık.	Dü'lül: düşvārlik.
Düfa': cem'-i defa'.	Dümāc: gizlü ve muhkem.
Düf'a: tiz akar su.	Dümey: oyuncu.
Düfāk: şol seldür ki dere toldu- rur.	Dümüyy: kana bulaşmak.
Düff: cenb,yani yan.	Dümles: galiz.
Düffā': büyük sil.	Dümlicī: bāzu-bend idici.
Düfuf: cem'-i def.	Dümlüc: meşad.
Dühānic: iki hörgüclü deve.	Dümlüc: mislühü.
Dühdün: bātıl.	Dümlük: müdevver taş.
Düheym: min-es-semāi ed-devāhi.	Dümme: el-lu'betü ve-t-ṭarīkatu.
Dühn: yağ ve zayıf yağmur ve hay- yun min-el-Yemen.	Düms: emr-i 'azīm.
Dühme: sevād.	Dümüc: bir şeyi bir şeye givir- mek.
Dühmüs: kerīm(metin:"dühüs").	Dümük: dayıncak olmak.
Dührī: yaşlu.	Dümüs: ekşi ve gece karanulık olmak.
Dühüm: cem'-i dehm.	Dümüs: leyyin ve hadıs zikr ey- lemek(metin:"duhüs").
Dühür: cem'-i dehr.	Dümye: oyuncu.
Dü'il: bir kurduçuzdur ibn-ül- 'arsa.benzer.	Dün': şol nākisdür ki anda ha- yır olmaya.
Dükā': bir zahmetdür devenün ve atun göğüsünde olur.	Dünā: bahil kimse.
Dükān: üzerinde otururlar.	Dünüv: yakın gelmek.
Dükek: cem'-i dükke.	Dünya: F.
Dükk: örgücsüz nāka.	Dünyī: bu cihān.
Dükkān: F.	Dür': ilduz yiriden gitmek.
Dükke: doğnece ve üzerine oturu- lan nesne.	Dürāmīs: şedid.
	Dürbe: ādet ve cenge cür'et it- mek.

- Dürbet: âdet ve cenk itmek ve cür'et eylemek.
- Dürc: gökçek sanduk.
- Dürdî: süd kesüğü.
- Dürdür: girdâb.
- Dürey`: tasgîr-i dır`.
- Dürkâfis: bir kemükdür baş ile boğaz ortasının fark ideri
- Dürnük: saçak ve saçaklu kâliçe.
- Dürr: inci.
- Dürra`a: zâhidler kaftanı.
- Dürrâc: türâc.
- Dürre: incü danesi.
- Dürri: büyük şülelü ılduz.
- Dürü`: cem`-i dır`.
- Dürüc: yürümek ve geçmek ve bir kişi gidüb ardınca nesil komak.
- Dürür: cem`-i dürre.
- Dürüz: cem`-i derz.
- Dürüs: kaftan eskimek ve nişân belürsüz olmak.
- Düsem: gizlü kaftan.
- Düsme: ed-denî min-er-ricâl.
- Düsr: cem`-i disâr.
- Düşür: nişanı belürsüz olmak ve kaftan eskimek.
- Düstür: cem`-i disâr.
- Düşâ: kuyu ipi.
- Dü`üb: dürişmek.
- Düvâc: faracı kaftan ve kilim (diğer nüshalarda faracı yerine "karaca kaftan" olarak geçer).
- Düvâl: kayış.
- Düved: bir nesneye kurd düşmek.
- Düvel: cem`-i devlet.
- Düveyd: tasgîr-i düved.
- Düvi: cem`-i devâ.
- Düveybe: kurdcuğazlar.
- Düvvâc: altun kadeh ve nısf-ül-leyl.
- Dü'yüb: zayıf ve ayıklanmış yün.
- Düyün: cem`-i deyn.

- E'acib : cem'-i 'ucübe.
E'arib : cem'-i i arâbî.
Eb : ata.
Ebâ'ad : hilâf-ı akârib.
Ebâbil : bölükler ve bir maruf kuşdur.
Ebâbin : cem'-i ibbân.
Ebâhîm : cem'-i ibhân.
Ebâh : çirkin âvâzlu.
Ebâ'ir : cem'-i ba'ir (metin:Ebâgîr)
Ebâk : galgan.
Ebâl : cem'-i ibil.
Ebâlîs : cem'-i iblis.
Ebâlîse : cem'-i iblîs.
Eb'âr : cem'-i bi'r.
Ebârik : cem'-i ebrâk.
Ebârik : cem'-i ibrik.
Ebâris : cem'-i ebras.
Ebât : cem'-i ibt.
Ebâtân : ceylân .
Ebâtîh : cem'-i abtâh.
Ebâtîl : cem'-i bâtîl
Ebâtîr : kat'-ı rahm eylemek.
Eb'âz : cem'-i ba'z .
Ebâz : cem'-i ubuz.
Ebâzîr : cem'-i ebzâr
Ebb : uyluk ve gitmeğe yaraklanmak
ve nizâ' itmek .
Ebbe : çirkin âvâzlu .
Ebbel : nedîmlik ve ziyâde kibiri olan
Ebcel : bir tamardur .
Ebcer : âvihte-nâf .
Ebceze : yüce yir ve yoluş ve toğrı
yol ve derlemek ve benemek
ve tecrübe eylemek ve gussa-
lu olmak .
Ebcür : cem'-i becer.
Ebd : haşmet idici .
Ebdâ' : cem'-i bid' .
Ebdâh : uzun er .
Ebdâl : bir kavimdur sâlihlerden;
dünya anlardan hâlî olmaz ka-
ğan birisi fevt ola birisi da-
hı gelür bi-ismillahi Ta'ala
Ebdân : cem'-i beden .
Ebec : âvâzı tutuk .
Ebecc : ebed ve gözi büyük .
Ebed : dirhem ve derim ve kâim-ül-
ezeli .
Ebede-l-âbidîn : hemîşe .
Ebede-l-âbideyn : mislühü
Ebed-üd-dehr : hemîşe.
Ebed-ül-âbâd : hemîşe .
Ebed-ül-ebîd : mislühü .
Ebek : mevzi' .
Ebel : recül-i fâcir-e dirler kaçan
and içici ve sâlm idici olsa
ve deve otumaktan üstâğ olmasa
Ebel : kaçan develer .
Eberdân : gece ve gündüz .
Ebes : kendüsün gören .
Ebes : mekan-i hışın ve bir kimseye
huşunet eylemek ve sınımak ve
zelîl .
Ebevân : ata ve ana .
Ebeveyn : mislühü .
Ebey : teke bevl koklamak .
Eboyn : ism-i recül ve-l-efsâh .
Ebeyzân : ellebnü ve-l-mâ ve 'irfânün
fi hal-il-ba'ir .
Ebhar : ağzı kokar .
Ebharân : iki tamardur kalbe ulaşur
sair tanara şu'bedür .

- Ebhas : cem`-i bahıs (metin:Ebcas)
- Ebi-berakiş : bir kuşdur elvān-ı .
muhtelif dutar .
- Ebid-ül-ebid : hemişe .
- Ebil : rāhib-i nasārā .
- Eb`ire : cem`-i ba`ir .
- Ebit,ebt,ibet : katı issi .
- Ebkār : cem`-i bıkır .
- Ebkem : dilsüz .
- Eblād : eserler .
- Eblak : alaca .
- Ebled : açuk kaşlu .
- Ebleh : F.
- Ebleh : ta`āmdan hasıl olan sık-
let .
- Eblem : koz yaprağı .
- Ebn : müttehim oylmek .
- Ebnā : cem`-i ibn .
- Ebnā-ül-muhā`ir : kādır oğlanları .
- Ebniye : cem`-i binā .
- Ebr : akreb sokmak .
- Ebrāc : cem`-i bürc .
- Ebrah : şedid ve āceb .
- Ebrak : bir galiz yirdür ki anda her-
cāre veyahud remle olā ve
karışmış balçık ve şol tağ-
dur ki anda iki levn ola ve
her nesne ki anda sevadla
beyaz cem`ola .
- Ebrān : berem .
- Ebrār : cem`-i berr .
- Ebras : ala tenli .
- Ebrāz : cem`-i barāz .
- Ebreh : min mülük-il-Yemen .
- Ebreş : dürlü dürlü alaca at .
- Ebrişimī : ebrişim satıcı .
- Ebruk : taşlu topraklu yir .
- Ebsa` : kelimetün bihā yütkidü .
- Ebsār : cem`-i basar .
- Ebsāt : cem`-i bast .
- Ebtah : taşlu gin dere ve düz yir .
- Ebtāl : cem`-i batāl .
- Ebtan : atun bileğintün iç yüzinde bir
tanardur ana ebtan dirler .
- Ebtar : alt dudağı uzun .
- Ebte` : ala karga .
- Ebter : oksik ve kuyruğı kesik ve ök-
şesiz ve bi-ferend ve her
emir ki hayir eseri munkati ola
- Ebud : cem`-i ebed ve bir yerde mükim
olmak ve ülmek ve vahşi olmak.
- Ebü-derās : avret ferci .
- Ebü-ferās : künyet-ül-feres .
- Ebü-beşer : Ādem .
- Eb`ur : misl-i eb`ar .
- Eb`us : cem`-i bu`s ve emr-i `azim .
- Ebüvvet : atalık .
- Abüz : ebāz gibi .
- Ebu-zenne : künyet-ül-ferd .
- Ebvā` : cem`-i bā` .
- Ebvāb : cem`-i bāb .
- Ebvāl : cem`-i bevl .
- Ebvāz : cem`-i bāz .

Ebyāt : cem`-i beyt .
 Ebyaž : ak ve seyf .
 Ebyaž-ı yakak : şedid-ül-beyāž .
 Ebza : göğüsü çıkık ve hacmin
 maktur iden .
 Ebzār : gelmek .
 Ec : deve kuşu yılmak .
 Ecācir : cem`-i icār .
 Ecādil : ecdāl .
 Ecāh : perde .
 Ecācān : cem`-i ecāne .
 Ec`āl : cem`-i cū`l .
 Ecālid : cem`-i celde .
 Ecām : bil-kasr , cem`-ül-eceme .
 Ecām : cem`-i ucūm ve cem`-i uc-
 me ve cem`-i ecme .
 Ecānib : cem`-i ecnebi .
 Ecārid : cem`-i ecred .
 Ecāş : bülend āvāz .
 Ecāvid : cem`-i cömerd .
 Ecāyiş : nāsdan ol cenāatdur ki
 bir kabilēden olmaya .
 E`cāz : cem`-i `acz ve cem`-i `a-
 cez ve asıl mahal .
 Ecbe : `azim-ül-cüsse ?
 Ecce : siddet-ül-harr ve-l-ihtilāt .
 Ecda : burnı kesik .
 Ecdāf : cem`-i cedef .
 Ecdāl : çakır toğan .
 Ecdāş : cem`-i cedeş .
 Eceb : deve örgücü kesmek .
 Ecel : müddet-üş-şey yeci`ü fi-l-
 cevab bi-ma`na nāām .
 Ecel : fitne koparmak .
 Ecell : a`zam .
 Eccelle : cem`-i celāl .
 Ecem : cem`-i eceme ve huva mevzi`

Ecell : a`zam .
 Eccelle : cem`-i celāl .
 Ecem : cem`-i eceme ve huva mevzi`
 bi-ş-şām ve artuk ve sünüsüz
 ve boynuzsuz koyun ve kenker-
 süz bina .
 Ecer : sevāb .
 Ecfān : cem`-i cefn .
 Ecğalā : her nesneden cenāat, ve
 nās-i ānneyi ta`āna okımak .
 Echā : sakfsuz ev .
 Echez : gündüz görmez .
 Ecic : od yalınlanmak .
 Ecil : müctemi` su .
 Ecinne : cem`-i cenin .
 Ecir : kirici ve argat .
 Eclā : isim-i mevzi` .
 Eclād : cem`-i celd ve beden .
 Eclah : başun ön cānibi kılız .
 Ecile : boynuzsuz sığır .
 Ecile` : gol kimsedür ki söylese dudak-
 ları birbirine yakışmaz .
 Ecmā : yumruklar .
 Ecmād : cem`-i cemed .
 Ecme : min-el-kasb .
 Ecmüle : arslan duracak yir .
 Ecnās : cem`-i cins .
 Ecnebi : yad .
 Ecneha : cem`-i cenāh .
 Ecrāl : cem`-i ciril .
 Ecrām : cem`-i cirm .
 Ecrās : cem`-i cers .
 Ecrāz : cem`-i cerez .
 Ecreb : cem`-i cerb .

- Ecrebe : cem`-i cirāb .
 Ecsād : cem`-i cesed .
 Ecsām : cem`-i cism .
 Ecsen : aẓham .
 Ectirre : bişmiş kireç .
 Ecvā : cem`-i cev .
 Ecvād : cem`-i cömerdler .
 Ecvāl : cem`-i cāl .
 Ecvāz : cem`-i ceviz .
 Ecvef : cem`-i cev .
 Ecvefan : el-batnū ve-l-fercū .
 Ecvize : cem`-i cā'iz .
 Ecyād : cem`-i ceyyed .
 Ecyāf : cem`-i cīf .
 Ecyed : boynu uzun .
 Eczā : cem`-i cezā .
 Eczā' : cem`-i ceza .
 Eczāl : cem`-i cizl ve ecsād -ı
 benī ādem .
 Edā : ödemek .
 Edābet : ākil olmak ve üstād olmak
 Ed`ac : kara gözlü .
 Edāhiyy : cem`-i udhī .
 Edā'ī : cem`-i ed`iye .
 Edālı' : cem`-i dıl' .
 Edānī : cem`-i ednā
 Edāt : ālet .
 Edcen : Kara çirkin deve .
 Eddām : sahtiyān satıcı .
 Edden : münhani-z-zahr olan or
 ve ön ayakları kısa olan
 at .
 Edeb : F .
 Eder : depe .
 Edevāt : cem`-i edāt .
 Edfā : boynuzu kulağı tarafına deĝ-
 rinmiş ola .
 Edfā : cem`-i dif .
 Edhem : kara at ve kayd
 Edhūr : cem`-i dehr .
 Edīb : üstāz .
 Edīb : edeblik ve a`ceb ve ta`ā-
 ma kığırıcı .
 Edib : taāna kığırıcı .
 Edille : cem`-i delil .
 Edīm : sahtiyān ve yir yüzi .
 Ed`iyā : cem`-i dā'ī .
 Edlā' : cem`-i dıl' .
 Edlef : küçük ve düz burunlu .
 Edlef : burunun ucu uzun ola ve ince
 ola .
 Edlem : el-esvedü min-er-ricāli ve-l-
 hanīr .
 Edm : etmek katığın virmek ve ülfet
 bırarsak .
 Edmaş : kaşun mukaddemi hoşif olup
 muahharı rakik olan, ve başun
 bazı mevāzi`i rakik olup kılı
 az olmak .
 Edmāğā : cem`-i dimāğ .
 Ednā' : göz .
 Ednā : kemter .
 Edrā' : cem`-i dir' .
 Edra' : koyundan ve feresdan başı ak
 ve sā'iri kara olan .
 Edrāc : cem`-i derc .
 Edrās : dir .
 Edre : ak dişli .
 Edrū' : misl-i edra' .
 Edrem : etlü topuk .

- Edşiyē : cem`-i deşā .
- Edv : aidanmak .
- Edvā : cem`-i dā` .
- Edviye : cem`-i devā .
- Edyān : cem`-i dīn .
- Efvāc : cem`-i fevc .
- Efvāh : cem`-i fem ve cem`-i fūh
ve cem`-i fūvveh mā yu`â-
licu bihi-t-tabīb .
- Efvāh : ağzı büyük ve dişleri uzun .
- Efvāk : cem`-i fevk ve cem`-i fīk .
- Efzā` : cem`-i fez` .
- Ef`ā : dişi yılan .
- Efā`i : cem`-i ef`ā .
- Efādīl : cem`-i fāzīl .
- Efāg : usūl-ül-fahīzeyn .
- Efā`il : cem`-i fā`il .
- Efāhīs : cem`-i ufhus .
- Efā`ik : cem`-i efīk .
- Efak : cem`-i efīk .
- Efānīn : cem`-i efnān ve ecnās-ül-
kelām ve tarafuhu .
- Efārīk : cem`-i efrāk .
- Efāvīk : cem`-i fākiye ve bulutda
cem`olan su ki saat bade
saat yağar .
- Efda` : eli,ayağı kiçi barmakdan ya-
na eğri olmak .
- Efec : ol kimsedür ki ayağı ucın
birbirine yakın idüb ökçeē
lerinden ırağ ırağ .
- Efed : sürat eylemek ve eğlenmek .
- Efek : oldur ki omuzı mafsallından
münferic ola; za`fından ve
süstlikden .
- Efel : gedik kılıc .
- Efen : eksikmek ve şol halib ki
vakti ma`lūm olmaya .
- Efen : za`yif-ür-ra`y .
- Effāk : kezzāb .
- Efhā : cem`-i fehā .
- Efhāz : cem`-i fahız .
- Efid : müstac il .
- Ef`ide : cem`-i fu`ād ey gönül .
- Efīl : küçük deve .
- Efīn : zayīf-ür-ra`y .
- Efk : döndürmek .
- Efkam : alt dişleri üst dişlerine ge-
len .
- Efkel : ditremek."ahazuhu efkel"
dirler kaçan sovuğdan veya
havfdan ditrese .
- Eflah : alt dudacağı yarık .
- Eflāk : cem`-i fūlk .
- Eflec : seyrek dişli ve göğüsü gin .
- Efles : cem`-i feles .
- Efnān : cem`-i fenen .
- Efra` : kıllu ve tamam saçlu adam .
- Efrād : cem`i ferd .
- Efrāh : cem`-i ferah .
- Efrāk : iki ibikli horos .
- Efrāk : cem`-i fark ve cem`-i fır-
ka .
- Efrās : cem`-i feres .
- Efrāt : irte yirā ağamasınınun evveli .
- Efrec : ol kimsedür ki göti büyüklü-
ğinden bir bir irişmeye .
- Efsā : dişi yılan .
- Efsāl : cem`-i faşl .
- Efteh : ayağı ve ayası ve barmakları
enlü kimse .
- Eftān : min-el-fitnat .
- Eftār : cem`-i fütūr .
- Eftas : yassı burunlu .
- Eftel : katı dirsek .
- Efya : cem`-i fey .
- Efyac : tamakı gin .

Efyāf : cem`-i fīf .
 Efyah : vāsi` .
 Efyāl : cem`-i fīl .
 Ehāci : cem`-i uhciye .
 Ehād : cem`-i ahad .
 Ehāl : cem`-i ehil gayrı kıyās
 üzerine bir "yā" ziyāde
 iderler ahālī dirler .
 Ehālīl : cem`-i ihlīl
 Ehānis : cem`-i ahnas .
 Ehan : cem`-i ihne .
 Eharic : cem`-i ihrāc
 Ehāz : cem`-i hıfzdur gayrı kı-
 yas üzere .
 Ehbiye : cem`-i hıba .
 Ehber : etlü .
 Ehcer : ekrem .
 Ehdāf : hedef .
 Ehdām : cem`-i hedem .
 Ehdol : sarkuk dudaklı .
 Ehifefeyn : ucuzluk ve husn-i
 cenāl ve ehil ve şürb .
 Ehl : ata dostları ve hısım ve ev-
 lenmek .
 Ehille : cem`-i hilāl .
 Ehl-üz-zimme : harac-güzār .
 Ehnāl : cem`-i haml .
 Ehrā : genc .
 Ehrāc : cem`-i harāc ,
 Ehrār-ül-bukūl : acı tereler .
 Ehrāz : şol zu`afādur ki kitāl ey-
 lemezler .
 Ehrece : cem`-i harāc .
 Ehret : ağız büyük .
 Ehşen : misl-ü haşın .
 Ehtān : cem`-i hatan .

Ehtem : ön dişleri sıkık .
 Ehvāl : cem`-i hevāl ve cem`-i hāl .
 Ehvenā : cem`-i heyvin .
 Ehviye : cem`-i havā .
 Ehyef : ince billü .
 Ehyes : bahādır .
 Ehyiye : cem`-i hayā .
 Ehsām : cem`-i hızm .
 Ehnne : cem`-i imām .
 Ekab : ince billü ve ince at .
 Ekābir : cem`-i eaber .
 Ekādī` : cem`-i kādı` .
 Ekāl : ta`am .
 Ekālib : cem`-i ekleb .
 Ekālīl : cem`-i iklīl .
 Ekālīm : cem`-i iklim
 Ek`am : burnı eğri .
 Ekānīm : usūl
 Ekāri` : şidād .
 Ekāri` : cem`-i kūra` .
 Ekāris : cem`-i kers .
 Ekārūm : ulular .
 Ekāsire : cem`-i kisrā .
 Ekāt : tahdīd-i evkāt .
 Ekāvīm : cem`-i akvām .
 Ekbā : cem`-i kebā .
 Ekbād : cem`-i kebed .
 Ekbed : zencūr .
 Ekber : büyükrek .
 Ekbes : başı büyük ve alını yuarı .
 Ekberūn : cem`-i ekber .
 Ekbiye : cem`-i kaba .
 Ekbüş : cem`-i kebüş .
 Ekdah : cem`-i kadeh ve cem`-i kadih
 Ekdās : cem`-i küds .
 Ekdar : bulanık renklü .

Ekderiyye : meseletün fi'l-ferâ'iz
ve hüve nevân ve ümün
ve ceddün ve uhtün li-
ebin ve ümün .

Ekf : ağır kimse ve gakıl kimse
içinde batı olan .

Ekfâ : cem`-i küfüv .

Ekfâ : cem`-i kafâ .

Ekfâl : cem`-i küfl .

Ekfâl : cem`-i kefl .

Ekfâs : cem`-i kafes .

Ekhebü-lâni` : katı gök .

Ekhâf : cem`-i kahf .

Ekhat : kısa dişli .

Ekheb : göke mâil ve tonuk renk .

Ekhel : kara gözlü ve gövde tasarı .

Ekhem : yukâlu ekhama basaruhu izâ
kalla ve karra .

Eken : cem`-i ekem .

Ekid : mukem .

Eki : gayetde issi gün .

Eki : yiyen ,

Ekinne : ağiye .

Eki : gayetde issi gün .

Ekkâf : palancı .

Ekkâl : yiyici at .

Ekkâr : ikinci .

Ekke : şiddet-ül-harr ve şedâ'id-
üd-dünya .

Eki : yinck ve rızık .

Eklân : cem`-i kalem .

Ekmâ` : cem`-i kama` .

Ekmân : cem`-i kemm .

Ekmeke : depçök .

Ekmise : cem`-i kamis .

Eknâf : cem`-i kenf ve cem`-i
kenif .

Eknân : cem`-i kinn .

Ekrân : cem`-i kinn .

Eknîyâ : cem`-i kenî .

Ekra` : inciği ince .

Ekrâ : cem`-i kara` .

Ekrâ : misl-i ekârî` .

Ekrâd : cem`-i kürd .

Ekrân : cem`-i karan ve cem`-i karn .

Ekrâr : cem`-i kerr .

Ekrâş : cem`-i kurs .

Ekrâs : cem`-i kirs .

Ekre : cem`-i ekâr .

Eks : kısa dişli .

Eksâ : erdiye .

Eksah : katı ağsak olan kimse b

Eksat : cem`-i kist .

Ekgef : başınun iki tarafında kıl ol-
mayan ve savaşda kalkansız o-
lan .

Ekgem : nâkis-ül-halk ve nâkis-ül-
haseb olan recül .

Ektâb : cem`-i kateb .

Ektâf : cem`-i kitf .

Ektak : ollezi ta'lemüküt-talma .

Ektân : cem`-i kutn .

Ekvâ : cem`-i ka` .

Ekva` : miçükü .

Ekva` : yeleği eğri .

Ekvâb : cem`-i küb .

Ekvâh : cem`-i küh .

Ekvâr : cem`-i kür ve düzilmiş .

Ekvâs : cem`-i kavs .

Ekvâş : cem`-i kavş .

Ekvâz : cem`-i kavs .

Ekvâz : cem`-i küz .

Ekyâl : cem`-i kayl .

Ekyâs : cem`-i keys ve kis .

Ekyes : gayetde zirek olan .

- Ekzem : barmaklara ufak olan .
- Elā : kuyruğı büyük .
- Elā : ni'met ve bir otdur çokli gök-
cek ve öai acıdur .
- Elā : cem`-i elī .
- Elāf : cem`-i elf .
- Elā'if : cem`-i elif .
- Elāl : 'Arafāt`da bir dağdur .
- El-`am : bu yıl .
- El-`am-ül-kābil : gelmesi yıl .
- Elān : ismün lu-l-vakt-illezī ente
fihī .
- El`aş : şol sakıl ki batı`ola .
- Elās : kara yağız .
- Elāyā : cem`-i eliyye .
- Elbāb : cem`-i lübb .
- Elbān : cem`-i leben .
- Eleb : müctemī`
- Elebb : misl-i elbāb
- Eledd : ziyāde husūnet iden ve zi-
yade cavaş iden .
- Elem : derd .
- Elemem : mevzi`hüve mikātü ehl-
il-Yemen .
- Elemm : sünüsüz .
- Elende : bükdān .
- Eles : dişleri uçak .
- Elet : eksimek ve bühtān ve habs
eylemek ve end virmek ve
şetm eylemek .
- Elf : bin .
- Elfas : ahmak .
- Elfāz : cem`-i lafz .
- Elfec : müflis .
- Elfet : baynuzları burkaş olan .
- Elāü+elkyrupirbkezkbin .
- Elgāz niçem-ı-ıelıgı otdu
- Elha : çok sözlü ve herze-güv ve bir
dizi bir disiden büyük ola .
- Elhan : kiraatde ve gannāda ahsen ola .
- Elhān : cem`-i lahn .
- Elhan : sünetsüz ve çirkli .
- Elhiye : cem`-i lahā .
- Elhiye : cem`-i lihā .
- Elhiyye : lehv .
- Elib : misl-i eheb .
- Elif : ülfet dutıcı .
- Elif : za'if ve hakir kimse .
- Elil : ayin .
- Elin : derdlü ve acıdan nesne .
- Eliyye : kasem .
- Elka` : gayetde le'im olan .
- Elkāb : cem`-i lahab .
- Elkāf : koyunun ve kavuzun etrafı .
- Elkān : cem`-i lakan .
- Elkāt : nāsdan azucuk müteferrik
cemā`at .
- Elken : dilin çeker kimse .
- Elā : kuyruk satıcı .
- Elkāti : cem`-i elleti .
- Elle : harbe .
- Elleti : ismün mübhemün li-l-mü`en-
nes .
- Ellevātī : misl-ü ellātī .
- El-leyle : bu gece .
- Elma : misl-ül-ahya ve gündüm gun .
- Elma`i : zeki vā ol kimse ki senün
içün bir zann, ke - en -
nahu görmiş ve işitmiş gibi .
- Elmat : alt dudadı ak at .
- Els : hiyanet ve cunūn .
- Els : sık dişü .
- Elsen : fasih .
- Elsine : cem`-i lisān .
- Elta` : dudadı aksaku .

Enrā' : meri.
 Enrār : cem-i nūrr.
 Enrās : cem-i meres.
 Enrās : cem-i meres.
 Enrāg : cem-i meres.
 Enrcho : yabanda sol kiçirek nisān-
 dur tagdan iderler.
 Enret : velleği düsmiş ok ve üçri
 ve sakalı sıkarak.
 Enru' nisl-i enrā'
 Ens : dön.
 Ensā : gicelenek.
 Ensah : cem-i nesah.
 Ensāl : cem-i nisl ve cem-i nesol.
 Ensen : südüğün dutanayan.
 Ensile : cem-i nisāl.
 Engāc : cem-i meçic ve gol nutfedür
 ki avret menisiyle kağıncı
 ola.
 Engāt : cem-i meçt.
 Ent : bölük ve yüce yir ve irtffā'
 ve ağağı dūsanek.
 Entā : cem-i netā.
 Entār : cem-i natar.
 Entia' : cem-i netā'.
 Envac : cem-i neve.
 Envāk : cem-i navık .
 Envāl : cem-i nāl.
 Envāt : cem-i neyyit .
 Envāl : cem-i neyl.
 Enyche : obleh koyun .
 Enyel : kılıçsuz ve everde oturmayan.
 Enzah : yürürken uyuluğın birbirine
 vurnak.
 Enā' : cem-i y (cem-i inā)
 Enc : ben.
 Enābīb : cem-i enbūb.
 Enābīg : cem-i ünbug.

Enāf : cem-i nāf.
 Enā in : cem-i inān .
 Enān : āden cılı.
 Enām : cem-i na'n.
 Enānil : cem-i ennel.
 Enāsī : cem-i ins.
 Enāvīz : nevāzi-i nūrtefi'a.
 Enbā' : cem-i nebe.
 Enbāb : cem-i nāb
 Enbāz : cem-i nebz ve ortak.
 Enbet : karnı ve koltuğın ak at.
 Enbīk : gülāb çıkarmak.
 Encā : cem-i neci.
 Encās : cem-i neces.
 Encen : cem-i necen.
 Endā : cem-i nedā.
 Endād : cem-i nēdd.
 Endah : cem-i nedah
 Endar : Şan'da bir köydür.
 Enc : nisl-i ay, gizlüce āvāz
 cıylenek .
 Enef : istinkāf cıylenek.
 Ences : üns dutnak ve gol kabile ki
 bir yirde dururlar göçmezler
 ve ins nenasana da gelür.
 Encesī : beger.
 Enf : burun, her göyün evveline enf
 dirler.
 Enfā : cem-i nefā.
 Enfe : tar dutnak.
 Enfāk : cem-i nafakb
 Enfāl : cem-i nefl.
 Enfās : cem-i nefes.
 Enfuba : nā-i peynir.
 Enfüs : cem-i nefis.
 Enhar : cem-i nehr.
 Enhazān : bir zahmetdür deve cige-
 rinde olur öksürür ve kurba.

- Eltāf : cem`-i lutf ve cem`-i lutaf.
 Eltağ : ol kimsedür ki dilinden "sin" , "ga" ve "ra", "gayn" yahud "län" ola.
 Elv : taksir cylenecek .
 Elvā : ziyade hugūmet ve keşf iden.
 Elvāh : cem`-i levh .
 Elvat : el-hubb-ül-lāzık bi-l-kalb.
 Elveg : zayıf ve ebleh .
 Elviye : cem`-i livā .
 Elvüs : sey manasına.
 Elye : kuyruk.
 Elyes : bahādur ve gol siğır ki yüklenen nesneyi götürür.
 Elyet : elvat gibi.
 El-yevm : bugün.
 Elyinā : cem`-i leyvin .
 Em : ya.
 Em`a : cem-i me`ā
 Emac : hararet .
 Emād : cem-i emed.
 Emāğaz : enğaz.
 Emā`ik : nisl-i emā`ik
 Emā`ik : cem-i imāk.
 Emak : dirāz .
 Em`āk : etrāfı beyābāndan irak olan.
 Emāk : nisl-i ānāk .
 Emākin : cem-i mekān.
 Emān : ön.
 Emānāt : cem -i emānet.
 Emanet : F.
 Emāni : cem-i emniye.
 Emār : vakit ve alānet.
 Em ar : kılı az ve otı az yir.
 Emāret : `alānet.
 Emāğıl : üründülennig .
 Em at : gövdesinde kılı olmayan.
 Emāzır : cem-i nezir .
 Emād : cem-i meded.
 Endās : elinin sınırları süst olan kinse.
 Ende : bakıyye.
 Endiye : cem-i medī .
 Emed : esek ahırı ve gaygan.
 Enel : recâ.
 Emom : eg-gey`-ül-yesir ve-l-mukābele ve-l-kurb.
 Emer : çok olmak.
 Emğan : saçı kızıl ve derisi kızıl renklü at.
 Emhāl : cem-i rühil.
 Emhak : gol nesnedür ki ziyâde ak ola beyazına hürretten ve gayridan karışmış olmaya.
 Emhār : cem-i rühür.
 Emil : ism-i mevzi` .
 Emār : beg ve buyruk verici.
 Emār-ül-ceyg : çeri beği.
 Emkā : cem-i mekā.
 Emi : örtmek ve giymek .
 Emā : "emhil" ve "tavvil" nanalarına gelür.
 Emāk : cem-i milk ve cem-i melik.
 Emlec : F.
 Emles : dayencak ve yumuşak nesne ve sahih-üz-zühr olana da emles dirler.
 Emlat : nisl-i em`at .
 Emn : kask cylenecek ve baş ortasına vurnak.
 Emn : korkusuzluk.
 Emnā : cem-i menā .
 Emnān : cem-i nenn.
 Emr : vāhid-ül-umūr ve büyük.

- Enhür : cem-i nehār ve cem-i nehr.
- Enhüz : cem-i nahz.
- Enif : gel cemeldür ki buruna ağrıya ol hāletde gayetde mutī' ola.
- Enīs : yumuğak denür .
- Enīs : kaygulasıcı ve her nesne ki anıyla ũns dutılır.
- Eniyet : inlemek .
- Enka` : akta manasına ; eli kesik.
- Enkād : salıvrınek .
- Enkāl : cem-i nekel.
- Enkāz : cem-i nakz.
- Enkeb : aksaklığından eğrisine giden.
- Enked : bedbaht .
- Enku` : cem-i nika` .
- Ennāt : cem-i nemt .
- Enner : kaplan renklü at.
- Ennüle : barnak ucu.
- Ensā : cem-i nesa.
- Ensā` : cem-i nis` .
- Ensāb : cem-i neseb.
- Ensaf : cem-i nisf.
- Ensar : cem-i nāsir .
- Ensibe : cem-i nasīb.
- Engār : cem-i negr.
- Engāt : dibi yakın kuyu.
- Engez : cem-i neğez.
- Ent : hadd cıylenek.
- Entā : cem-i nit` .
- Enūb : badılcı.
- Enūf : burnının kokusu gökçek avret.
- Enūs : cem`-i ünās.
- Envā` : cem-i nevi` .
- Envāb : sağı sağıcı avret.
- Envān : cem-i nūn .
- Envār : cem-i nūr .
- Envāz : cem-i neviž ve nūrtefi`yir
- Envür : cem-i nūr.
- Envük : ebleh ve ahnak .
- Enyiž : ğiğ et ve etün kokısı tađyir olmak.
- Enzā` : bölük veyahud ayak sirçer batmakdan yana eğri olmak.
- Enzerüt : F.
- Erāb : cem-i irb.
- Erācīf : yalan haberler.
- Erāhīb : cem-i oruha.
- Erāh : taynaklu ve dayanlu at.
- Erāh : bir ağacdür ekşi olur.
- Er`an : boyn-er-rü`ünet olan recül ve loğer ki kesretten muzdarib ola.
- Erānib : cem`-i erneb (metin: "Ereb")
- Erāvī : cem`-i erviye.
- Erāvık : kapu öni.
- Erāzī : cem`-i arz.
- Erāzil : cem-i orzel.
- Erbā` : cem`-i rub.
- Erbā`ā : yevm-i ğehār senbe .
- Erbā`a : dört.
- Erbāb : yakın gelen nesne.
- Erbā`in : kırk.
- Erbāk : cem`-i ribka.
- Erbāz : cem`-i rabz .
- Erbu` : misl-i erbā` .
- Ercā : cem`-i recā.
- Ercaz : ol devedür ki kalkduğı vaktin ditrer.
- Ercuha : salıncak.
- Erdāf : cem-i redif .
- Erdān : cem`-i reden.

Erden : kızıl obruşem .
 Erdiye : cem`-i ridā .
 Ereb : hācet .
 Erec : hoş kokulu olmak .
 Ereğ : deve erāk ağacın yimek ve
 ulaştırı otları yimek. (?)
 Erendec : kara deri.
 Er`es : başı büyük .
 Ereş : diyet-i cerāhat .
 Ereze : dārū ağacı.
 Erfāğ : usul-ül-fahızeyn.
 Ergal : sūnretsüz ve eyü dirilik.
 Ergife : cem`-i rağif.
 Erhā : cem`-i rahā.
 Erhān : cem-i rahim.
 Erham : başı ak at.
 Erib : `akıl.
 Erib : rüzgār katılığı.
 Eribbe : ehl-ül-nisā .
 Eric : misl-i reci.
 Erik : ism-i vādi.
 Erike : taht-i arāste.
 Erin : neşit .
 Erit : oğlu, kızı olmazlar.
 Eriye : burun ucu.
 Eriş : mütevāzi ve semüz görstün
 diyü `aduv ve havfūr.
 Erkāb : cem-i rükāb.
 Erkab : yoğun boyunlu.
 Erkeb : dizi büyük.
 Erkan : alaca nesne ve alaca yılan
 Erkān : luğatün fī yarkān .
 Erkān : cem-i rükān.
 Erkā`a : cem-i rük`a.
 Ern : yimek yimek.
 Ernāk : zayıf .
 Ernāk : cem-i renke .
 Ernās : cem-i ners.
 Ernas : çapaklu.
 Ernad : gözl ağrıyan.

Ernel : şol erdür ki ergen ola ve şol
 moyun ki dört ayağı bile kara
 ola ve şol yıl ki yağsuri az
 ola.
 Ernele : eri olmayan avret ve ricāl-i
 muhtac ve sayıf.
 Ermeni : mensub ilā Ermineye.
 Erneb : tavşan.
 Errās : cem`-i r`a
 Erre : demirci ocağı.
 Ers : sak dişlü.
 Ersād : cem-i resed .
 Ersah : uyluğı ve ucası etlü ola.
 Ersāl : cem`-i resel.
 Ersān : cem-i resen.
 Erşen : üst dudağı ak olan at.
 Erşen : yemeğe hirsından taamı kokar
 ve elinde nişanı olan.
 Erşiyye : cem-i rişā
 Erta : şecerün min şecer-ir-remli.
 Ertāb : cem-i rutb.
 Ertāl : cem-i ritl.
 Erted : yaş ağac.
 Er`us : misl-i erras.
 Erüş : cem-i ereş.
 Erva` : oldur ki küsni `acebe götürür.
 Ervāh : cem-i ruh.
 Ervah : ayakların ucu yakın olmayub
 ökçeleri yakın ola.
 Ervak : cem-i ravk.
 Ervāk : uzun dişlü.
 Ervān : cem-i rim.
 Ervenān : es-savt-üş-şedid ve-l-yevm.
 Ervika : cem-i re`ak.
 Erviye : cem-i rivā.
 Ervuğ : bünyād .
 Ervan : asl-üş-şecere ve-l-karn.
 Ervās : müscil.
 Eryāf : cem-i rif.
 Eryāh : cem-i rih .
 Eryaş : cem-i riş .
 Erzak : cem-i rizk.

- Erza : ağac kurdı.
Erze : misl-ü Erze .
Erzel : hor kişi.
Erzen : daru ve bir ağacdur.
Erziye : el ağacı.
Erziyye : birinç aşısı.
Esā : ilac ve gussa yimek.
Esā : gussa.
Esab : kibir .
Esābī : cem-i üsbū .
Esācī : cem-i saccī .
Esād : cem-i esed.
Esāfī : cem-i üsfiye.
Esāhib : cem-i eshāb .
Esā'is : etlū avretler.
Esāl : kerem ve şeref.
Es al : dişlek ve "es'al-ül-kavim"
dirler; kaçan muhalefet
itseler.
Esālet : çekik yüzlü olmak.
Esālīb : cem-i üslub .
Esami : cem-i esmā .
Esāmī : cem-i ism.
Es'ār : cem-i si'r.
Esāri : hutūtün fi-i kavı ve tari-
küm fi-hā.
Esārim : cem-i sirm.
Esārir : misl-i esrār.
Esās : ey içinde olan meta' ve mec-
mū mal ve kıl ve karavaş ve
deve.
Esās : bünyād .
Esātım : cem-i üstıme.
Esātın : cem-i üstüvane.
Esātır : bātıllar ve yalanlar.
Esātir : cem-i estār.
Esātiz : cem-i üstāz .
Esātize : cem-i üstāz.
Esāvır : cem-i sivār.
Esāvır : cem-i esvire ve kavmün min-
el-acem bi-i-Easra.
Esāvūd : cem-i esved.
Esbāg : cem-i sibg .
Esbāl : koğa ağzı.
Esbāt : cem-i sebt.
Esbi : misl-i isba .
Esca : cem-i seca .
Escah : gökçek ve rāst ve mu'tedil
E (metin: Ebsahah)
Escel : karnı bütük.
Escür : kızıl gözlü.
Esdā : cem-i sedā ve südā.
Esdāf : cem-i sedef.
Esdāg : cem-i sudg .
Esdās : cem-i sedes.
Esed : arslan.
Esede : dişi arslan.
Esef : gussa ve hısn dutmak.
Esel : sünü dutıcı.
Eselāt : cem-i esele.
Esele : dil dutıcı ve sirā ve sünü
dutıcı.
Esen : günahkār olmak.
Esen : F.
Esar : alamet ve sahābe sözi.
Eserr : miyān tahi.
Esas : esāsdan maksūrdur.
Esfa : beyn-eş-şefe.
Esfār : cem-i sefer.
Esfāt : cem-i seft.
Esgāb : cem-i sağıb.
Esgār : cem-i sağar.
Esham : kara sağıu.
Eshan : esved .
Eshār : cem-i seher ve cem-i suhur.
Eshem : cem-i sekma.
Esi : pişman.
Eside : ayıplar; cem-i süddedir.
Esin : misl-i esm.
Esin : misl-i asın.
Esinne : cem-i sinan .
Esir : F.
Esir : haber virici.

- Esirre : cem-i sirre ve cem-i serir.
- Esk : kulağı küçük.
- Eskāl : sıklı ve yük.
- Eskāt : cem-i sakt.
- Eskıya : cem-i sekā.
- Esl : her ağac ki üzerinde dikenleri ola, ol dikenlere "esl" dirler.
- Esl : ak yilğun ağaç.
- Eslā : cem-i seli.
- Eslāf : cem-i self.
- Eslāh : cem-i selāh.
- Eslc : ip ucu.
- Eslcm : dişi gedik.
- Eslıha : cem-i silāh.
- Esmā : cem-i ism.
- Esmā : yücerek.
- Esmā : cem-i semā.
- Esmā'an : el-kāmb-üz-zekī ve-ro-rcy-ül-azim .
- Esmāl : cem-i semel.
- Esmān : cem-i semen.
- Esmar : cem-i senre.
- Esmcr : gündün-gün.
- Esmıya : cem-i semey.
- Esnā : cem-i senā ve söz ortası.
- Esnāf : cem-i sınıf.
- Esnān : cem-i sanem.
- Esnān : cem-i sinn.
- Esne : çok yaşamış.
- Esr : esir eylemek ve yaratmak.
- Esra : cem-i sarā ve cem-i esir.
- Esrāb : cem-i sürb.
- Esrah : o kimsedir ki hayası birinden büyük ola (metin:"esrec)
- Esrām : cem-i sürm.
- Esrār : cem-i sürr ve cem-i sırr.
- Esrem : dişi sınık kimsce.
- Es-sene : kıtlık yıl.
- Estār : cem-i setr ve altı buçuk dirhem.
- Estār : cem-i sabr.
- Estar : cem-i satr.
- Estat : cem-i iset.
- Este : ucası büyük olan.
- Estli : deli koyun.
- Estim : güneşkâr.
- Esv : cerāhata devā eylemek.
- Esvāb : cem-i sevb.
- Esvāf : mevzi ün bi-l-Medīne.
- Esvāk : cem-i suk.
- Esvak : baldurlu kimsce ve inciği uzun.
- Esvār : cem-i sür.
- Esvāt : cem-i sevt.
- Esvcd-i hālik : katı kara.
- Esvcd-i yahmūm : katı kara.
- Esvcd-ül-'ayn : cobel.
- Esyil : yüzi çökilmiş.
- Esyāf : cem-i seyf ve cem-i sıf.
- Esyef : seri'ül-huzn ve gazab idici ve 'abd gezici.
- Eşā : hurma fidanı.
- Eş'ab : boynuzları birbirinden ırağ olan ve ism-i recül.
- Eşāci : usūl-ı asābi'a dirler zahir kcffün asābiye müttasil ola.
- Eşak : dirāz .
- Eş'ar : cem-i şir ve şa'ar.
- Eş'as : dağuk saçlu ve tozlu olmak .
- Eşāş : nişāt .
- Eş'at : cem-i şey.
- Eşāya : cem-i şey.
- Eşazza : şizāz.
- Eşbāh : cem-i şübhe ve cem-i şibhe.
- Eşbah : cem-i şebah.
- Eşbāk : cem-i şebek.
- Eşbāl : cem-i şibl.
- Eşbār : cem-i şibr.
- Eşbül : misli-i eşbāl.
- Eşca : vāhid ve bahadır.
- Eşcān : cem-i şccn.
- Eşcār : cem-i şccr.

Eşdah : vāsi`.
 Eşdāk : cem-i şıdk.
 Eşeb : melāmet eylemek ve mişe birbirine girmek.
 Eşec : başı yarık.
 Eşel : eli kesik ve kulağı kesik.
 Eşem : beyne`ş-şem ve yüce tağ.
 Eşer : ağaç parçasını kesmek ve şadlık.
 Eşfā : alın kılı az olmak.
 Eşfā dudakları yumuşayan.
 Eşāfi : cem`-i işfā
 Eşfār : cem -i şüfre .
 Eşgā : diğ dibi eğri ve ol ki artık ola.
 Eşgāl : cem-i şuğl.
 Eşhās : cem-i şahs.
 Eşheb : boz at ve an at.
 Eşhol : koyun gözlü.
 Eşi`a : cem-i şuā`.
 Eşirrā : cem-i şerir .
 Eşkal : cem`-i şekil.
 Eşkar : yelgesi ve kuyruğı kısıl.
 Eşkale : hācet.
 Eşken : edik astarı.
 Eşlā : cem-i şilv .
 Eşlek : kızıl gözlü.
 Eşmat : kirğil
 Eşmel : cem-i şimal
 Eşraf : cem-i şerif .
 Eşrah : bir hayalu.
 Eşrāk : cem-i şirk ve cem-i şerk ve cem-i şerik.
 Eşrār : yaradazlar.
 Eşrāt : cem-i şurut ve cem-i şart ve erzal ve eşraf; ezdaddandır.
 Eşrāt-üs-sā`at : kuyamet nişanları.
 Eşrebe : cem-i şarāb.
 Eşref : `ālī .
 Eşrem : burnı ucu kesik ola.

Eşres : ziyāde muhālefet iden kimse.
 Eşreş : göz kuyruğıyla balmak.
 Eştā : cem-i şati.
 Eştah : usul; şath cem`idür.
 Eştān : cem-i şatan.
 Eştāt : cem-i şett.
 Eşteb : dişleriak olan .
 Eşter : yarık ve gözünün kapağı devrik olan.
 Eştiye : cem-i şitā.
 Eşvāl : cem-i şevl.
 Eşyā` : misli-i etbā.
 Eşyā` : cem-i şey`.
 Eşyāf : şāf.
 Eşyāh : cem-i şeyh.
 Eşyāl : cem-i şil.
 Eşyeb : saçı ağarmış.
 Eşyec : yassı yağrunlu.
 Eşyem : benli ve boğmaklı kuş ve teninde benek olanlar.
 Eşyemān : mevzi`an .
 Etā : gelmek.
 Etāl : cem-i itil.
 Etan : diği eşek ve değirmi taş ve kuyu ağzı.
 Etavā : cem-i itāve.
 Etāvil : cem-i etvāl.
 Etbā` : cem-i teba`.
 Etba` : helimetün yükkidü bihā tekūlu ecma`un ve ekte`un.
 Etbāk : cem-i tabak.
 Etbān : cem-i teben.
 Etfāl : cem-i tafl.
 Etkāf : cem-i takif.
 Etlā` : usun boyunlu.
 Etlāl : cem-i talal.
 Etm : ism-i vadi.
 Etnāb : cem-i taneb .
 Etra` : şadid .
 Etrab : cem-i tirb.

- Etrāk : cem-i Türk.
- Etrāf : cem-i taraf ve ešrāf.
- Etrās : cem-i ters.
- Ett : hüccet ile galebe eylemek.
- Etüb : cem-i etib.
- Etum : iki forci bir olan avrat ve iki delüğü yırtılıp bir olmak.
- Etv : gelmek.
- Etyās : cem-i teyis.
- Ev : harfdür kaçan habere dāhil olsa, şekke, ihama delalet ider, kaçan emre emre, nehye dāhil olsa takyir-i ibakata delalet ider. şek:ra`a`+tü neyden ev`auren gibi, teh-yire misal: a`kūlu-s-senke ev ešribū-l-lebn, ikisintün ortası-nın cem`eylemek dirler.
- Evābiḥ : vahşiler ve kendüden n onc idiciler.
- Evādī : cem-i ivdī.
- Evā`il : cem-i evvel.
- Evākī : cem-i ulıyye ve cem-i vākıyye.
- Ev`āl : cem-i va`l ve cem-i va`il.
- Evālī : cem-i evvel.
- Evāmir : cem-i emr.
- Evār : btyük şuffa.
- Evānī : cem-i inā.
- Evāsir : cem-i esirre.
- Evāvīn : cem-i evan.
- Evbād : cem-i vebed.
- Evbār : cem-i vebr.
- Evbāş : derindā cemāat.
- Evbā : cem - i vebā.
- Evc : baktlu ve yukarı çıkmak.
- Evcūhe : cem-i vech.
- Evcā` : cem-i vec`.
- Evcām : sahralarda yol bulmak için dikilen ağaç ve binā.
- Evcēs : dchr manasına.
- Evda` : dişi müş.
- Eved : inlemek ve sıklet ve güneş meyl eylemek.
- Evdiye : cem-i vādi.
- Eves : kurd ve `atā ve `ıvaz virmek ve ebū kabile.
- Evfā : müstevfā manasına ve ism-i recül.
- Evfāz : cem-i vefez.
- Evfāş : cem-i feyż ve fırakun min-en-nas ve ihtilatu kabaili şetta ke-rechab-ıs-sıla.
- Evgāb : ev içinde olan hurda,
- Evhāl : cem-i vahl.
- Evhāş : deniler.
- Evhāt : et kolmak.
- Evid : ism-i recül.
- Evih : teveccü`.
- Ev iye : cem-i vi`ā.
- Evisze : kez.
- Evka` : barmağı eğri.
- Evkār : cem-i vakr.
- Evkāş : cem-i vakāş.
- Evkas : boynı kısa.
- Evkāt : cem-i vakt.
- Evkede : cem-i vekād.
- Evl : girü dönmek ve salaha dönmek.
- Evlā : lāyık.
- Evlād : cem-i veled.
- Evlād-ri ahyāf : evlād-ül-üm.
- Evlād-ri a`yān : ata ana oğlanları.
- Evliyā : cem-i velī .
- Evn : vüs`at ve vakār ve rıfk ve arkun yürümek ve heğbenün bir gözi.
- Evrā` : sigār .
- Evrak : yağmursuz yıl ve demā`ve şol devadür ki levninden beyaz ola sevad üzerine.
- Evrāk : cem-i varak.
- Evrāk : cem-i verk.
- Evre : ahmak.
- Evsāl : cem-i vasl.
- Evsān : cem-i vesn.
- Evsat : vasat gibi.

- Evsāt : cem-i vasat ve cem-i vāsīt.
 Evşāb : dirindi tāife.
 Evşāl : cem-i veşl ve bazı bazı-
na tabi olmak.
 Evşāz : cem-i veşez.
 Evşihā : cem-i vişāh ve cem-i işāh.
 Evtāb : cem-i vatab.
 Evtāb : miçlühü.
 Evtāf : kılıku ve sık kirpüklü.
 Evtād : cem-i vetid.
 Evtān : cem-i vatan ve su önünde
koyun duşacak yirler.
 Evtār : cem-i veter ve cem-i vetr.
 Evtās : mevzā.
 Evvak : tāib.
 Evvāh : ahi çok iden kimse.
 Evvel : nakız-ül-āhır.
 Evvenā : cem-i āvān.
 Evvā : cemaat ve batnın bin Kamadan
ve minhü-l-evvā.
 Evzār : cem-i vezer ve cem-i vizr.
 Evzife : cem-i vaşife.
 Eyābis : cem-i eybes.
 Eyādī : cem-i yed ve cem-i cydī.
 Eyādın : mütün-ül-arz.
 Eyā'im : cem-i cyyin.
 Eyāmī : cem-i cyyin; men lā zevce
lohu min-er-ricāli ve-n-
nisa.
 Eyāmin : hilāf-ül-eşāin.
 Eyāric : cem-i eyārece.
 Eyārice : müchil ma'cun
 Eyās : müdsislik.
 Eyātıl : cem-i ayıl.
 Eyāz : müştēn.
 Eybān : ma lā lakna āleyh min-es-
sakeyn.
 Eydi : cem-i yed.
 Eydu' : za'fe-raa.
 Eyed : cem-i yed.
 Eyeh : yılan; hayye manasına.
 Eyer : kati berk.
 Eyhā : bi-mānā " hoyhāt "
 Eyhe : heybet.
 Eyhem : şol yir ki anda yol bulunmaz
ve bahadır.
 Eyhemān : es-seylü ve-l-hanlu ve-
l-hā'ic-üz-zu'ül yete-
kavvazu minhā ve kile es-
seylü ve-l-harik.
 Eyk : cem-i cyik.
 Eykān : genşüz olmak.
 Eyke : mişe.
 Eyl : tağ keçisi.
 Eylec : ağık kaşlu ve rüşen.
 Eymān : cem-i yemin.
 Eymān-ül-muğalloza : berk andlar.
 Eymeh : Şehvet-ül-lobn.
 Eymen : hilāf-ül-oyser.
 Eymen-ü-llah : ismün vuği'a li'kasm.
 Eym-ü-llah : miçlühü eymentü-llah yuhze-
ün-nūn.
 Eymün : misl-i cymān.
 Eyn : el-a'yān ve-l-meyyitü ve-l-
nīn ve su'ālun 'an mekānin.
 Eyhan : kelck.
 Eyser : hilaf-i cymen.
 Eytal : böğür.
 Eytān : cem-i yetin.
 Eyvān : büyük çardak ve kapu öni.
 Eyyān : cem-i yevā.
 Eyyām-ı 'acūz : arab katında biş
gündür, ibn-ül-gave
katında yidi gündür.
 Eyyām-ül-biż : her ayun on üçünçi ve
on dördünçi ve on be-
şinci gününe dirler.
 Eyyām-ül-ürvāt : kiçi bayramdan sonra
üç gün.
 Eyyül, iyyel : cem-i eyl ve tağ keçisi-
nün irkeği.
 Ezābir : cem-i aşbāre.
 Ezā'er : cem-i zı'r.
 Ez'āf : ez'āf-üş-şey emeālühü

Ezāfir : cem-i sūfūr.
 Ezāhib : cem-i izhāb.
 Ez`aks : isim olan kasīr.
 Ezām : gazab.
 Ezāmim : cem-i izmāne.
 Ezāmmo : kin dutmak.
 Ez`an : cem-i za`in.
 Ezān : i`lām .
 Ezārika : sınıfın sin-el-havāric.
 Ezbā : cem-i zābī` ,
 Ezbāb : acem-i zūbb.
 Ezdād : cem-i zīd.
 Ezec : uzun kaşlı.
 Ezef : alçak olmak.
 Ezel : kadim.
 Ezell : uyluğu ve ucası arık.
 Ezen : burununa stüdüğü akan kimse.
 Ezer : kuvvet ve arka ve mevzi`-i
 i`zaz.
 Ezf : yakın olmak.
 Ezfār : cem-i zifir.
 Ezfelā : cema`at.
 Ezfer : tiz kokulu nesne.
 Ezfer : iyi kokulu misk.
 Ezhāb : cem-i zehab.
 Ezhān : cem-i zihin.
 Ezhār : cem-i zehr.
 Ezher : ziyāde ak ve pır ve kamer
 ve bakar-i vahşi ve gökçek
 yüzlü kimse.
 Ezib : gür kaşlı ve kılıklı adam.
 Ezīb : figan ve `adāvet ve kible
 yili ve çok su.
 Ezif : yakın olan.
 Ezife : kıyānet günü.
 Eziz : gök gürtüldüsü ve çölmek āvā-
 zı.
 Ezkāk : cem-i zakk .
 Ezkān : cem-i zakan.
 Ezkiyā : cem-i zeki .
 Ezl : habs ve darlık.
 Ezlāl : veche ve hāl ve turuk.

Ezlefe : cema`at.
 Ezlem : dchr.
 Ezm : dişle dutmak ve dişin kısmak.
 Ezmān : cem`-i zemin.
 Ezmār : cem-i zımr.
 Ezmel : āvāz ve çok.
 Ezmene : cem`-i zeman.
 Ezmüle : tağ keçisinin savt eyleyeni.
 Ezhāb : cem`-i zehab.
 Ezbā : cem`-i zera
 Ezbār : cem`-i zirr.
 Ezbā : cem`-i zira.
 Ezreyūn : yaban bitması.
 Ezüc : misli-i eric.
 Ezbā : cem`-i zāv` .
 Ezbāc : cem-i zevc.
 Ezbād : cem-i zevd.
 Ezbah : tahallüf idici.
 Ezbāl : cem`-i zevl.
 Ezyād : cem`-i zeyd.
 Ezyāf : cem`-i zayf.
 Ezyāl : cem`-i zeyl..

- Fā` : deniz köpüğü .
Fa`āl : kerim.
Fācīr : yensüz ve nâil .
Fadā : anbarda olan arpa buğday.
Fagan : hırs .
Fagfūr : Çin padişahı.
Fagn : rihün tayyibün .
Fagr : ağızın açnak .
Fagv : hınā çiçeği .
Fahac : mege` t-ül-efec .
Fahad, Fuhūd : cem`-i fahd .
Fahayyir : seyvid-ül-fahr.
Fahārī : bardak satıcısı.
Fahd : pars.
Fahfāc : kesir-ül-keleān.
Fahfāh : isim-i nehir fi-l-cenne.
Fahh : serçe duzağı.
Fahhād : parsıcı.
Fahhām : kömür satıcı.
Fahhār : cem`-i fahāra ve toprak ve saksı.
Fahhāre : taşar ve terki ve bādiye
Fahih : yılan āvāzi.
Fahin : kara kıl.
Fahīr : yünü ve eyü nesne.
Fahīr : fahīr iden .
Fahis : her yaramaz ki hadden tecavüz eyloye.
Fahice : çirkin iş ve zina.
Fahl : irkeklik için olan deve ve irkek hurmadan olan hasır.
Fahle : dili uzun avret .
Fahn : kömür.
Fahn : `azim-ül-kadr ve-z-zahn.
Fahne : kömür ve gece karanlığı.
Fahr : nisl-i fihār.
Fahs : ayartmak.
Fahgā : çirkin iş.
Fahṭ : ay gulesi.
Fāhte : üğeyik.
Fāhūr : reyāhindeh bir nevidür.
Fahūr : zekeri büyük at ve budakları büyük ağac.
Fahva : lafzdan murād olunan manā.
Fahz : uyluk .
Fāid : yağ geker ve ak geker.
Fāik : baş boyuna ulaşacak yir kaçan faik uzun olsa boyun daha uzun olur.
Fāka : fakr ve hācet .
Faka`ceme : halkat-ud-dübürü ve vüsātuhā.
Fakad : ancak.
Fakāhet : fakih olmak
Fakah : arka onürgası .
Fakan : en yetakaddema-es-senāyā fela taku`-l-`ūlya ve-l-intilā.
Fakāre : onurğa çukuru
Fak`as : ebü kabiledür benī Esed`den.
Fakākī : cem`-i fukā.
Fakd : bitnek.
Fakfāk : açnak.
Fakh ① bağında durmak.
Fakī` : katı sarı.
Fakī`a : su kabarcığı.
Fākır : büyük dert.
Fakīb : ilā-i gerī`e ālimi kinse.
Fākīhāni : yiniş satıcı.
Fakihe : yiniş.
Fākīhī : nisl-i fākīhāni .

Fakir : derviş ve gözden su çıkacak yir.

Fakr : dervişlik.

Faks : kuş yumurçası.

Fa'l : iglonek .

Fāl : F. ve fikirsüz.

Falak : subh ve halkun küllesi.

Falh : yarmak .

Falhen : cülâh-i nekûki.

Fālic : endânler süst olmak ve iki hörgüclü deve.

Fālîz : bostan.

Falk : yarmak.

Fālūdak : pālūze.

Fālūze : bālūze ve sense.

Fa'm : nümtehi .

Fānî : hurda fîrûs.

Fanā' : yok olmak.

Fahh : su içmek amma toyınca değül.

Fanik : ol-fahl-ul-mükerrren.

Fār : cen'-i fare.

Fa'r : yir farclü olmak.

Farāiz : cen'-i farz.

Farak : havf ve cemaat ve perākende bitniç ot.

Farat : oldur ki vārideden ön gelür ip ve koga hazırlar havzi berkidür, su çeker ve oradan sular.

Farāizyy : farāizi bilen.

Fare : sıçan.

Fāret-ül-misk : göbek miski.

Fāriç : sol taçdur ki yanındağı taçlardan yücâ ola ve bir hisardur.

Fāriç-ul-bāl : gönül eminliğı.

Fārih : nesrür .

Fārih : nesrür.

Fārit : öntürdüci .

Fāriç : ferāizi bilen ve yaganıç ve her şeyden zahın olan.

Fāri'a : a'la-l-cebel ve ism-i inre'et

Fārih : hāzik-ı nādîr ve yorga eçek ve yorga katır.

Fārik : crine buçz iden avret.

Fāris : atlu.

Fark : başda sac ayrılacak yir ve ayırmak ve Medine'de bir naruf ölçektür on altı ritil olur.

Farkadān : necmānı karibānı min-el-kutb .

Fars : kesmek ve yarmak.

Fart : taksir eyleneç ve zāyā'eyleneç ve hadden geçmek ve hīn manasına gelür.

Faruk : ismün sümneye bihī 'Öner b. Hattab.

Farz : Allah buyruğı ve 'âdet olan 'atā ve kinār okı ve türs manasına kalkan.

Faş : balta ve nesneye balta vurmak.

Fasāis : cen'-i fısfısa .

Fasak : ferah ve hirs.

Fasd : kan almak.

Faşh : beyān .

Fasih : 'id-i Nasārā.

Fāsik : perhiz-gār olmayan .

Fāsıl : deve kögeğı ve alçak divār.

Fāsic : yüklü deve.

Fāsic : nisl-i fāsic .

Fāsîd : yaranaz.

Fāsîh : belîğ.

Fasî : kesmek ve ayırmak.

Fasî : kesr-üg-gey min en yübeyyine.

Fas : yüzük kası ve nefsal.

Fass : bir otudur tobumun katlılıkda
etmek iderler .

Fasūr : günüñ tabak.

Fāgil : korkak .

Fat : sımak .

Fatah : bağun ini.

Fath : cen`-i fatħa ve istirhā -i
nefasıl olın ve ayagun tu-
luna ve arzına fatħa dirler.

Fatīm : südden kesilen avret .

Fatın : zırek .

Fatīt : uykuda borlanak.

Fatiha : işün evveli.

Fatihah : işik öni.

Fathal : isn-i recül.

Fatik : açılan ve ayrılan.

Fatik : ceri kinse.

Fatin : el-nuzıllu `an-ıl-hak .

Fatir : hanirsiz etmek

Fatr : işe başlanak ve yaratnak ve
yarnak ve hamir bismek ve
iki barnağla sıkmak ve
dürtmek.

Fatsa : boncuk.

Fa`v : yarnak ve iki taş ortası.

Fa`y : yarnak.

Fayık : halis ve ak şeker.

Fayıl : uca eti.

Faysal : hākim ve hak ile bātıl
ortasında olan hükü.

Faytan : ölmek .

Faytun : gencine .

Faza : karışmış nesne.

Faza`at : korkudan iş ağır olmak.

Fazah : rüsvā eylemek.

Fazahat : rüsvārlık.

Fazaż : bir yirden ayrılmak.

Fāze : küçük çadır.

Fazfāz : vāsi` .

Fazh : şibet eylemek ve boy`de yenin
eylemek ve bir nesne sımak.

Fazī : korkulu ve gedid ve çol genı
ki miktardan tecavüz ide.

Fazic : derlemek.

Fazih : fikirsiz ve üzün şikindisi ve
büsürden olan şarab.

Faziz : datlu su ve āb-i revān .

Fazihat : rüsvārlık .

Fazilet : artukluk.

Fazir : vāsi` .

Fazl : artukluk .

Fazla : bir nesneden arta kalan.

Fazż : çalız, çirkin hulu .

Fazż : sımak ve dağıtmak.

Febdağ : `arsız .

Fec` : şussalu eylemek .

Fecā : iraklık .

Fecāc : cen`-i fecc.

Fecer : su sıyırtmak.

Fecī` : şussalu ve dördnäk.

Fecr : sabah ve karışmak.

Fecs : ululannak .

Fecvā : kiriy kısa yay.

Fecve : çin yir.

Feda` : mukavvah-ur-ruşğı min-el-yedi
ve-r-riçl.

Fedā : bedel virmek ve çine almak ve
bir kinseye feda olmak.

Fedād : gedid savt.

Fedādīn : cen`-i feddān.

Feddān : nisl-i fidān.

Feddān : alet-üs-sevreyn li-l-hars
ve-l-bakar olleti tahrusu.

Feden : kasr.
 Fedğ : mücevver olan nesneyi sımak.
 Fedğan : er-recül-ül-hasan na`
 azmin.
 Fedh : ig ve bore kinseyi giran-bâr
 cıylenek.
 Fedîd : âvâz cıylenek ve salınmak.
 Fedm : fidân başlanak.
 Fedr : ahmak .
 Fedâ : şûde hurna ki fâsîd olmağ ola.
 Fehâ : çölnek molüci ve soğan.
 Fehâhet : söz söylenekde `âciz olmak.
 Fehânet : yağun olmak.
 Fehk : nisl-i fehk .
 Fehk : intilâ.
 Fehka : sergordân olmak.
 Fehn : anlanak.
 Fehr : cimâ` cıylenek.
 Fehk : nisl-i fehâhet.
 Fehvâ : sözün manası.
 Fekâ : göz çıkarnak.
 Fekânet : nîk nefis olmak.
 Fekok : infisâh-ül-kadan.
 Fekih : latifesi gökçek kinse.
 Fekk : ahmak ve sımak ve oğlanun
 ağzına deva koynak ve âzâd
 cıylenek ve enek kenüğü.
 (netin: "Fennük")
 Fekke : dervîşler çanağı ve köpe-i
 dehn.
 Fekkir : çok fikir iden.
 Fekr : hacet ve fikr cıylenek.
 Felâ : boyâbân.
 Felah : nisl-i felâh.
 Felâh : necât ve bekâ.
 Felât : boyâbân .

Felcâ : dişleri seyrek `avret.
 Felonkas : gel kinsedür ki atası kul
 anası arabiye ola, bazı
 rivayetinde atası kul,
 anası carive ola.
 Feloc : isn-i nevzi ve nehir-i sağır
 ve zafer ve necât.
 Felek : F.
 Felevât : cen`-i felvet.
 Felh : yüzmek
 Felhas : harîs ve isn-i recül.
 Feli` : ayak varılmak.
 Felîh : değirmenin altı taşı.
 Felîle : müctemi olan killar.
 Felîl : müctemi killar ve karı deve.
 Felk : cen`-i fülke .
 Felkan : vâsi` .
 Felke : ol yirdür ki onun dâiresin
 devr idersin yukarusına
 çıkarsın.
 Fell : sımak ve gitmek yani mühhedim
 oldu dinekdür.
 Fellâh : ikinci.
 Fellâk : ağırgakçı.
 Fellâz : bostancı.
 Fels : pul.
 Felte : her ayun âhır gicesi ve
 müfaçe.
 Feltet : her ayun âhır gicesi.
 Felüc : küçüçük ırmak ve dişleri
 seyrek olmak.
 Felüvv : tay yani kolancak.
 Fen : ağız; asluhü fūh, naks olunub
 vâvdan mîm getürüb fem
 oldu.
 Fen-ün-nebir : ırmak başı.
 Fen : mal çokluğu .
 Fena : dilkü âvâzi.

Fencele : süstlik ile yürümek.

Fend : yalan ve bunanıs.

Fenen : budak.

Fenih : süst.

Fenk : kursak derisi.

Fenn : ot-tard ve vâhid-ül-fünün

Fennâ : baduklu ağaç .

Fennan : himâr-i vahşi.

Fenva : nisl-i fennâ .

Fenzec : bazı bazunun elin alub
rakı urmak.

Fer` : budak ve hüsn-i cenal ile bir
nesneye galebe eylenek ve
gerif ve sağ bölüğü ve uzun
sağ ve bir nesne üzerine
olmak.

Ferâ : yaban eşiği.

Fera` : cen`-i fer ve nâl ve isn-i
nevzi`.

Fera`a : buğday biti.

Ferâ`at : katı zîrek olmak ve
tavarun yüzi gökçek
olmak.

Ferâcîn : cen`-i fercun.

Ferâfib : rahli düzecek ağac.

Ferâğ : tanan eylenek ve fâriğ olmak
ve boş olmak.

Ferah : gadlık .

Ferâik : legker kulavuzu .

Ferâis : cen`-i ferîse.

Ferâris : Şah`da bir yirdür.

Fer`as : kilid perisi.

Ferâsîh : cen`-i fersah .

Ferâğ : pervâne-i çirâğ ve yir yü-
zin de kuruyub kalan çamur.

Ferâge : pervâne-i çirâğ .

Ferâtik : bestil .

Ferâzene : ferzen.

Ferâzık : cen`-i ferzak.

Ferâzîn : cen`-i firzân .

Fercân : Sind ve Hurasân, bazılar
rivayetinde Secistân ve
Hurasân .

Fercun : kasağı.

Ferd : yalnız .

Fereb : sadlık .

Fereci : f.

Feres : at.

Ferek : istirhâ fî asl-ül-Üzün.

Feres : at tersi.

Ferfah : tohmegân .

Ferfere : hiffet .

Ferğ : koğadan su çıkmak ve bir
kimsenin deni heder olub
taleb olunmak.

Ferh : kuş yavrısı, hayvanâtдан ve
nebatâtдан sağır olana ferh
dirler.

Ferî : yaramaz iç.

Ferîd : yegane ve dizilmiş inci ve
büyük inci.

Ferîğ : tiz tiz yürüyen.

Ferîk : bulut.

Ferind : akıncı bahâdur.

Ferîr : nisl- fûrer.

Ferîs : çenber.

Ferîs : cen`-i ferîsa ve boyun tanarı

Ferîse : arslanun öldürdüğü nesne.

Ferîsa : ol etdür ki eyegü ile yağrın
ortasında biter.

Ferîz : gezi muhken ok.

Ferîza : Allah emri ve sâine nisâba
irigecek farz olan.

Ferk : ovmak .

- Ferka`a : barmakları eğüb catıldatmak.
- Fern : avretler fercine ilāc iderler tar itmek için .
- Ferme : avret önüne ilac ider tar itmek için .
- Fernin : yābis.
- Ferr : kaçmek ve yavru ve tavarun dışın görmek yağ bilmek için.
- Ferrā : kürkçi.
- Ferrās : diş ağrısı.
- Ferrāg : döğek döğeyici ve cāne dutu- ci ve cem-i firāg .
- Fers : boynı sımak .
- Fersah : üç yıl ve uzun zaman ve sükun ve saat ve furca ve gol nesne ki anda furca ol- maya ve daim olan nesne .
- Ferg : döğemek ve döşenilmek ve fezā-i vāsi ve siğār-i ibil
- Fergata : iki ayağın ortasını açuk dutmak.
- Ferta : bir kere kaçmak .
- Ferv : kırk .
- Ferve : kırk ve bağ derisi.
- Fery : eyü is islemek ve misk etmek ve bir nesneyi salah üzerine kesmek.
- Ferzdak : ferzdaka .
- Ferzādık : nevāle .
- Fesād : yaranazlık.
- Fesahat : F .
- Fesc : kırık bağır .
- Fesh : bozmak ve avırmak ve zayıf ve çehl ve akıl ve zayıf kinse ve tarh ve ifsād-i rey .
- Fesh : gin cıylenek.
- Fesh : elle vurnak ve züln cıylenek ve andda yolen söylenek.
- Fesil : hurma dalı .
- Fesir : beyan .
- Fesit : hurma göpi ve dirnakdan düşen.
- Fesl : nākis .
- Fessād : kan alıcı .
- Fesv : yillenenek .
- Fesyet : tarlıktan kurtulmak .
- Fesā : āgikar olmak .
- Fesāg : sarmasık .
- Fesah : maksūd eline girmek .
- Fesce : iki ayağın açuk dutmak için için .
- Fesfāric : nev`ün min-et-ta`ān .
- Fesg : üstün olmak ve ödetmek .
- Fesv : haberi āgikāre cıylenek .
- Fesg : tiz sağnak ve ağac yılı .
- Feta : yiğit ve sahī ve kerīm .
- Fetā : yiğit .
- Fetā : vaz gelmek ve utanmak .
- Fetāk : hanārlü etmek .
- Fetāt : etmek uvağı ve genç avret .
- Feteyān : loyl -ü-nehār .
- Feth : nüşret ve açnak ve mā-i cāri .
- Fetha : gündüden halka ama kağı olmaya kağı olsa hıtem olur .
- Fetik : subh ve hedid-ül-lisan olmak.
- Fetile : fitil .
- Fetil : F. ve hurma danesinin ipliği.
- Fetk : yarmak ve dikilmiş nesneyi sök- mek ve gol nevzidür ki etrafı- na yağmur yağa üzerine yağmaz.
- Fetl : bükmek .
- Fetre : iki peygamber ortası .
- Fetret : sınnak ve zayıf ve iki resul ortası .
- Fete : teftiğ cıylenek .
- Fettāh : hākim .

- Feza` : açmak .
- Fezâil : cem - i fezâilet .
- Fezâzat : çirkin hulu olmak .
- Fezer : kaftan didilenecek ve persinmek
- Fezevkes : aslan .
- Fezîz : seylân .
- Fezûk : Hayber' de bir köydür.
- Fezz : yalnız ve münferid
- Fezz : hafîf ve sığır buzağısı.
- Fezzec : gâmdan kurtulmak .
- Figâr : arka onurgası ve arka boncu-
ğu .
- Fihâh : cem-i fahh .
- Fihâr : nazlanmak .
- Fikh : fehî .
- Fîk : cem-i fika .
- Fîkar : cem-i fukra .
- Fîkâre : onurga .
- Fîkkah : cem-i fakha .
- Fîlk : düğvârlık ve acablayacak .
- Fîrak : cem-i firka .
- Fîrk : koyun sürüsü .
- Fîrka : bölük .
- Fîrsa : avret hayz kanın silecek biz
ve panbuk .
- Fîrsâd : kara deve .
- Fîsk : Allah buyruğu üzerine olmanak
- Fîssik : dâim-ül-fîsk .
- Fîtân : oğlan anasından kesilmek .
- Fîthal : gol zamandır ki andan son-
ra benî Âdem yaradılmaz.
- Fîtis : çekiç .
- Fîtise : hınzır burnu .
- Fîtmet : zîreklik .
- Fître : F.
- Fîtret : yaradılış .
- Fittân : gîgârın li-r-recûli nin Âdem .
- Fîtr : oruç açmak .
- Fîzza : gümüş .
- Fîzâh : rûsvalık .
- Fi`âl : cem`-i fi`l .
- Fi`c : tâife .
- Ficc : misl-i ficâc .
- Fidâm : bardak ağzına kodukları nesne
sâfi olsun diyü .
- Fidye : bedel vermek .
- Fiğân : öpmek .
- Fihâ : misl-i fehâ .
- Fihâl : cem`-i fahl .
- Fihem : zîrek .
- Fîhr : ele tolu taş ve dibek sokusu
ve müşk ezdikleri desti ve
ebû kabile nin Kureys .
- Fîka : halbeyn ortasında cem olan sūd .
- Fîkret : endîge .
- Fîl . F.
- Fi`l : eser .
- Filec : ölçek .
- Filez : ciğer pereleri, filizze cenidür.
- Filiz : deve ciğeri .
- Filke : cüllah .
- Fill : F. ve yağmur yağmadığı sebepten
ot bitmeyen yir .
- Filze : ciğer pâresi .
- Fîmâg : müfâhare ve cem-i feyg .
- Finâ : saray öni ve saray çevresi .
- Fincân : saat gîgesi ve fukacılar taşı .
- Find : kıtatûn min-el-cebel .
- Findir : gol büyük taş ki taş bağında
dûger .
- Firâ : kırk .

- Firā` : mürtefi` nekânlar .
- Firāh : cen`-i ferah .
- Firāk : ayrılmak .
- Firār : kaçmak .
- Firasot : cabukluk ve resul olmak
(istinsah hatabıdır asıl
mânâsı " çabukluk ve süvar
olmak "tır, aynı zamanda asıl
kelime Firāset değil
"Ferāset" dir, bkz. Furuset)
- Firāğ : döğek az olur venürābiden
kināye# olur .
- Firāun : lakab-ı Velīd bin Mus`ib
melik-i Mısır ve küllü`atin
firaun .
- Firāz : ırnak kenarı ve libās .
- Firdevs : cennet ve bostan, bazıları
rivayetinde cennetde bir
bağçodur .
- Firfis : yaban sineği .
- Firk : buğz .
- Firnās : boynı yoğun aslan .
- Firnib : gözsüz sebek ve sıçan .
- Firniyye : beksinet ve somun .
- Firrā : misl-i ferā
- Firs : darbun min-en-nobāt .
- Firsāh : vāsi`yir .
- Fisāl : cen`-i fasīl .
- Fisāl : cen`-i fesl .
- Firsik : geftalu ve tağ erüği .
- Firsin : deve dirnağı ve tabanı .
- Firgik : geftalu .
- Firye : yalan ve gek .
- Firzan : gatrenc ferzi .
- Firze : ayrılmaş nasib .
- Fitāl : lü`betün li-s-sıbyān .
- Fitān : cemaatün min-en-nās .
- Fiten : cen`-i fitne ve fitne bırak-
mak ve yakmak ihrāk manasına
gelür .
- Fitne : fitnet-ül-kalāde dırsin kaçan
bir nesneyi sinasin .
- Fitr : bağ barmāğıla şehādet barmāğı
aralığı
- Fityān : cen`-i fetā ,
- Fitye : cen`-i feta ,
- Fiun : cen`-i fiet ,
- Fiyālık : cen`-i feylak .
- Fiye : bölük .
- Fiza` : korkak .
- Fizic : rāz saklayan .
- Fizr : koyun sürüsü ve Tenān`den bin
kabile atası .
- Fizrān : pelit .
- Fuād : gönül .
- Fucār : isnün l-il-fücur .
- Fuf : ol ak noktaldur ki dirnak
üzerine düğer ve gey manasına
gelür .
- Fuār : kuru etnek .
- Fuğün : gül açılmak .
- Fuhac : ol kimsedür ki yürürken
gudur-ı kadının birbirine
yakın idüb ve ökçelerin irak
ider .
- Fuhac : teksir cılenek .
- Fuhāhıl : cen`-i fuhhāl .
- Fuhhāl : irkok hurma .
- Fuhhāğ : yaranaz sözlü .
- Fuhg : katı çirkin olmak .
- Fuhūh : misl-i fıkhāh .
- Fuhūl : cen`-i fahl .
- Fuhūm : cen`-i fahn ve oğlan ağlamak
āvāzi munkati` olunca
- Fuhūr : cen`-i fihr ,

- Fuhüt: cem`-i faht.
- Fük : ok gezi .
- Fukā : fikh .
- Fūka : dirnak üzerinde olan ak noktalar.
- Fukah : azfur çiçeği.
- Fukāl : fuka satıcı .
- Fukāka: ahmak kimse .
- Fukar : cem`-i fakra .
- Fukaym : hayyün min Kenâne.
- Fukū` : katı saru olmak
- Fukūl : dönmek .
- Fukum: hayy.
- Fukr : misl-i fakir .
- Fukūs : misl-i kutūs
- Ful : bakla ve nohud .
- Fulkān : cem`-i falak.
- Fulū` : cem`-i feli` .
- Fulūh : şukūk.
- Fulūk : şukūk.
- Fūm. buğday ve nohud ve samısak.
- Funduk: F.
- Funk : tena`um eylemek.
- Funuk : semiz genc ve dişi deve.
- Funūn : envā`
- Fur : giyik.
- Furafısa : arslan.
- Furaga: nokta .
- Furāt : datlu su ve nehir-i küfe.
- Furāt: cem`-i fārit.
- Furātis : boynı yoğun arslan.
- Furk : furkān.
- Furkān: Kuran ve cem`-i fark ve küllü me fūrika bihi beyn-el-hakı ve-l-batıl.
- Furkat : ayrılık,
- Fursa : kavim ortasında nöbet ile olan su.
- Fursat : katı saklayu dutmak.
- Furta: hurūc ve tekeddüm.
- Furtūn: taraf-ul-huffı ke-l-minkar.
- Furtūsa: hırsız burnı.
- Furuc : cem`-ferac ve cem`-i ferc ve tavık pilici.
- Furūg : cem`-i feres.
- Furūset : sūvar olmak.
- Furūt: metruk ve sair atlardan önce giden at.
- Furūt : el-ear`üllezi mücāvazu.fih-il-hased.
- Furza : su bahşı ve su yolu ve gemi duracak yir ve devit likası.
- Furzat-ül-bāb : kapanan ökçesi yiri.
- Fuslān : cem`-i fasıl.
- Fusūk: misl-i fusk.
- Fusul : cem`-i fasi .
- Fusūs : cem`-i fass.
- Fūt : kūt .
- Futa: fevte.
- Futn: cem`-i fatīm.
- Fudūh :cem`-i fethā.
- Futūn : cem`-i futn ve ikāmet.
- Fu`ul : sırtlan entügi.
- Fuvāk : inckırık ve iki nesnenün ortası.
- Fuzāz : bir nesneyi yaralayacak andan müteferrik olan.
- Fuzuh : misl-i fazah.
- Fücā : ansuzun gelmek .
- Fücāc : iki tağ arasında olan tarik-ı vasi` .
- Fücc : Şam kavunu ve hām yemiş.
- Fuc`et : ansuzın gelmek.
- Fücl : türb.
- Fücle: türb.
- Fücūr : fisk itmek ve yalan söylemek.
- Fühet-üt-tarik : yol ortası ve yol başı.
- Fükāhet: mizāc.
- Fükūk: cem`-i fekk.
- Fülān : kināyetün `an-il-ism şūniye bihi-l-muhaddes anhu ve yukalu fi-n-nida ya fūlanu.

Fülât : fecâ'nanasına ansuzun gelen.

Fûlat : mislühü.

Fülfül : f.

Fülk : geni.

Fülül : cem`-i fell.

Fülüs : cem`-i fels .

Füly : kılıc urmak.

Fünük : eylemek.

Fürādā : cem`-i ferd.

Fürānī : fermiyye.

Fürār : yaban sığırınun buzağusu.

Fürātān : fūrāt ve ceyyid.

Fürce : yarık.

Füreş : tasgîr-i feris.

Fürn : F.

Fürü : cem`-i fer`.

Fürüg : misl-i ferâğ .

Fürük : erini düşman dutucu avret.

Fürük : cem`-i fūrük.

Fürüş : cem`-i firâş.

Fürüz : cem`-i farz ve sığır yaşa-
mak.

Füsā : āvāz ki nerm ola.

Füsāt : beytün min siir.

Füşhat : vüs`at.

Füşhum : vāsi`-us-şadr.

Füşlan : cem`-i fesil.

Füstāt : büyük çadır vebüyük şehir.

Füstāt : misl-i füsāt.

Füstük : F.

Füsüd : yaramaz olmak.

Füsület : misl-i fesālet.

Fütük : bir kimseyi gafilken depe-
lemek.

Fütkerin : şedid.

Füttāk : cem`-i fātik.

Füttān : misl-i fettān .

Fütuh : büyük açık kapı ve ağzı
büyük çişe.

Fütün : cem`-i fitne.

Fütüm : süstlik.

Fütüs : ölmek .

Füh : misl-i fevh.

Fü'us : cem`-i fa's .

Füvāz : ölmek.

Füveyh : tasgîr-i fem.

Füvüc : cem`-i fevc.

Füvve : kızıl boya.

Füyuf : cem`-i feyf .

Füyül : cem`-i fîl.

Füzüc : sırr saklayan.

- Ġab : mişe.
Ġabak : gice şarabın virnek.
Ġabas : yağla akıt.
Ġabat : gıbt eylemek ve koyunu görmek semüzliğin bilmek için.
Ġabāvet : anlamamak ve ebleh olmak.
Ġābb : irteye kalmış.
Ġābe : mişe.
Ġaben: beyi`de aldamak ve altında ziyade eylemek.
Ġabere : gubār.
Ġabes : karanlık.
Ġabeş : giceden bakiyye ve gice karanlığının ahırı.
Ġābet : dulunmak.
Ġabf : kara karga ve kuşun ve kara hanat ve uzun kollar ve bir kuşdur yoleği çokdur.
Ġabġab : enek altı ve Mekke`de bir taġdur kurban boğazları.
Ġabit : em-recūl-ūllezi yüşeddū`aleyhi-l-hevdec.
Ġabī : azġun.
Ġabīn : zayıf-ūr-ray.
Ġābir: baki kalan
Ġabişe : akıt ile karışmış un.
Ġabn : fikirden ziyade eylemek.
Ġabrā : zemīn.
Ġaba : kül renkli ola ve ol renk ki beyazında küduret ola.
Ġabūk : gice şarabı.
Ġad : yarın.
Ġada : kuşluk aşı.
Ġadād : ferdā-yi ġad.
Ġadak : çok.
Ġadāt : irta.
Ġadāvāt : cem-i ġadāt.
Ġadāyir : cem-i ġadīr.
Ġaden : istirkā ve fetret.
Ġader : kītāl ve kelām ve ağacı çok yir ve yir yaruġı.
Ġadīr : göl ve su eġreġi ve havuz.
Ġādir: vefasuz.
Ġadīre : avretun saġ bölüġü ve çukur.
Ġadiyo: irta belūri.
Ġadnere : gazab ve zecce ve āvāz ve çok çağırmaq.
Ġadr : bi-vefālīk.
Ġadreme : beyi`-ūş-şey cūzāfen.
Ġadv : kām olmak.
Ġāf : darbun min-eş-şecer.
Ġafā : gubāra benzer nesne hurma üzerine düşer büyümeġi men ider
Ġafāir : cem-i ġaffār.
Ġafāre : nerkeb ve saġ baġı.
Ġafer : misl-i ġafir.
Ġaffār : yarlıġıyıcı.
Ġāfīl : ebleh.
Ġāfir : ġunah satr idici.
Ġafir : yarlıġamak ve örtmek ve saklamak ve mariz nekes olmak.
Ġaflet : F.
Ġafūr : yarlıġasak.
Ġāheb : ġaflet.
Ġāit : taġayut iden ve necis ve iniş
Ġāir : oniş.
Ġāl : ağacılı berk yir ve meviz ağacı biten yir.
Ġalā : kıtlık.
Ġalāb : ism-i imrāt.
Ġalāil : cem-i ġlāle.
Ġalak : kilid koyacak yir.
Ġalaş : şiddet-i kıllit.
Ġals : karışdırmak ve cem`eylemek.
Ġalat : F.
Ġalavat : cem-i ġalat.
Ġalcl : ceryanı olmayan su,yir yüzünde ġah zahir ola,ġah batar ve ağacılar arasında olan süzek.
Ġalos : gice āhırında olan karanlık
Ġalet : hesabdā ġalat.
Ġalf : bir nesneyi kılınfına koymak.
Ġalfak : sebze ki sü üzerinde biter bazıları rivayetinde bir otdur suda biter yassı yapraklı olur
Ġalgale: sür`at-ūs-seyr.

- Ġalī : girān.
- Ġalīb : galibe iden.
- Ġalīz : kuyu ve berk.
- Ġalīs : misl-i Ġalīz.
- Ġāliye : müşkle `abārden ve kāfūr-
dan düzelrlor.
- Ġall : bağlanak.
- Ġalle : hāsıl .
- Ġalsama : re`s-ül-hulkūn .
- Ġalve : mikdār selāse mi`e zirā`
ilā erba`mi`e.
- Ġaly : kaynamak.
- Ġalyān : kaynamak.
- Ġalzāt : çirkin hūlu olmak.
- Ġan : yukūlu yeymü Ġanın iza kāna
ve`hazu bi-n-nefsi min sidde-
tin.
- Ġana : perdelenmiş.
- Ġanac : su içmek.
- Ġanān : cem-i Ġanana.
- Ġanam : an yūsīl-eg-Ġa`ru hatta
tazik-al-cebhetü ve-l-kafā.
- Ġanāne : bulut.
- Ġanağ : göz çapaklı olmak ve göz
kuyruğundan akan çapak ve
ninotün sükrin bilmek ve bir
kinseyi ayıblamak.
- Ġanağ : ihtıkar.
- Ġanağ : minnetsüzlik.
- Ġanāyin : cem-i Ġanāna ve cem-i Ġan
- Ġamaz : yaranaz hāl ve zavıf.
- Ġance : misl-i Ġance.
- Ġaner : kin dutmak .
- Ġanes : suya talmak .
- Ġanāne : kitālda bahādır āvāzi ve
arşlan āvāzi.
- Ġanık : ĠanĠin.
- Ġamīz : fehimden ırag olan ve kelāndan
halāş zāhir olan ve şol yir ki
mutmeın ola.
- Ġamīze : mat`an.
- Ġamīr : nebāt-i akhār.
- Ġamir : vīrān yir.
- Ġamīs : nebātdan yeşil olan.
- Ġamīs : şedid,
- Ġaml : meyve olsun diyü bir nesne
altında konak.
- Ġammāz : kovcu.
- Ġamr : pişgir ve girdāb ve çok.yürigen
at.
- Ġamre : menfa`tlı kara su.
- Ġamret-ül-mevt : ölüm şiddetleri.
- Ġama : yöğurt.
- Ġamşā : misl-i `amşā.
- Ġamūzat : gayetde gizli olmak ve fehim
itmeden irak olmak.
- Ġamz : göz kıpmak ve zillet ve mekān-i
mutme`in.
- Ġamz : kovmak ve gözle göstermek ve
masharalık.
- Ġanā : nefā`.
- Ġanem : koyun.
- Ġanāim : cem-i Ġanīmet.
- Ġanağ : su içtikden sonra teneffüs
eylemek.
- Ġanī : mukim.
- Ġanī : bay.
- Ġanīm : şol keladur ki kurı otun al-
tında göğör ve şol süddür ki
koyulanca kızduurlar.
- Ġaniye : arāyışı ve düzgün olmayan.
- Ġann : ebü-hayy.
- Ġannā : ırıcı.
- Ġannām : ism-i bā`ir.
- Ġanz : ziyāde Ġussa.
- Ġar : gayret ve define agacı ve tağ
yaruğı ve leşker ve mağara.
- Ġāra : mağara.
- Ġarā : dutkāl.
- Ġarab : ism-i cebel.

- Ğarābīb : cem-i garabīb.
 Ğarābīl : cem-i ğarbāl.
 Ğarāib : cem-i ğarīb.
 Ğarak : misl-i ğark.
 Ğarām : eṣ-ṣer-üd-dāim ve-l-azāb
 ve-l-holak ve haris.
 Ğarān : batn ve forc ve iki leşker.
 Ğarāre : kiçirek quval.
 Ğarāret : yağmur ve ilim ve ākil
 olmak.
 Ğarāt : cem-i ğaret.
 Ğarāt : tazi şikāre yaraklanmak.
 Ğarāzat : taze olmak.
 Ğarb : gün tulinacak yir ve büyük
 koğa ve göz yaşı akan tamar.
 Ğarf : misl-i ğurf.
 Ğarat : yağna.
 Ğaret : acılık.
 Ğarḡe : elle bir kere su almak.
 Ğarḡara : F. ve boğazda ruh tered-
 dūd itmek.
 Ğarīk : ğark olmak.
 Ğarīk : boğılan.
 Ğarīk : misl-i ğarīk.
 Ğarī : gökçek.
 Ğarīb : iki yağrın ortası ve deve
 boynı.
 Ğarīb : kılıç ve katı kızıl.
 Ğarīf : darbun min-eṣ-ṣecer.
 Ğarīm : ellezī `aleyh-id-deynü
 ve-l-lezi lehu-d-deyn.
 Ğarīr : tecrübe olunmayan ve eyü
 kulaḡ.
 Ğarīz : südi az deve.
 Ğarīz : taze ve hurma çiçeği ki
 yinile mähir ola.
 Ğarīze : tabi`at.
 Ğarīzet : tabi`at.
 Ğarī : boğulmak.
 Ğarr : kuş minkarıyla yavrısına
 nesne virmek ve deri paresi.
 Ğarr : ğāfil.
 Ğars : ağac dilmek.
 Ğarūr : edviyeden gargara alınan
 ve şeytan.
- Ğarv : acob ve şehirlerde değzinmek.
 Ğarż : niḡān ve maksūd ve bir nesneye
 arzulu olmak ve tar göntülü
 olmak.
 Ğarz : delmek ve dürtmek ve saçmak ve
 divara nesne kalmak ve deriden
 deve özengisi ve ayağı
 özengiye komak.
 Ğas : müntelī .
 Ğasa : fesād ve göntül dönmek.
 Ğasā, ḡusa : su ünlerinde cörcöp ve kur
 ot.
 Ğasā : gece karanuluḡı.
 Ğasaḡas : arslan.
 Ğasakan : cerāhatden saru su almak.
 Ğasas : boğaza ta`ām koymak ve adam
 çokluḡından yir tar olmak.
 Ğasav : fesād eylemek.
 Ğasb : zulm ile almak ve zulm ile
 alınan.
 Ğasem : zulmet.
 Ğasik : gece amma şafak kayıb olduktan
 sonraḡ.
 Ğasil : yuyan.
 Ğasis : laḡir.
 Ğasise : akalde fesadı olmayan ve hur-
 masının halaveti olmayan ağac
 ve hayrı olmayan ahmak.
 Ğasık : misl-i ğassāk.
 Ğasl : yumak.
 Ğass : arık ve yatlu ve fasid ve
 cerāhat ki turmaz irini akar.
 Ğassāk : tamu irini duzaklılar teninden
 akar.
 Ğassāl : ölü yuyıcı.
 Ğassān : ism-i mā ve ism-i kabile
 min-el-Yemen.
 Ğasūk : gece karanulık olmak.
 Ğasūsāt : arık at ve söz yaramaz olmak
 ve cerāhat hava alub irinlü
 olmak.
 Ğasyān : hiyānet-i nefis ve göntül dönmek.
 Ğasḡ : cenāze ve hiyānet eylemek.
 Ğaşem : zulüm eylemek ve sımak.
 Ğaşiye : eyer ortası ve kıyamet günü.
 Ğaşmeme : ityān-ül-emri min gayri
 ḡebtin.

- Gaşūm : cerb .
 Ğasy : ön gitmek.
 Ğataş : Ğagg mislidür.
 Ğatat : darbun min-el-ġatā .
 Ğatf : eyü dirilik.
 Ğatit : uyku ve musuldamak ve boġıl-
 mış.
 Ğatīta : uykuda horlanak.
 Ğatn : şiddet-ül-harr-il-lezi
 yekādu ye`hazu bi-n-nefs.
 Ğatnes : kelīl-ül-basar.
 Ğats : suya talmak.
 Ğatt : bir kimsenün baġın suya
 batırmak.
 Ğaty : örtmek.
 Ğavā : urmak.
 Ğava : azgun.
 Ğavābī : cem-i ġābiye.
 Ğavādī : cem-i ġādiye.
 Ğavālib : cem-i ġālib.
 Ğavāġī : cem-i ġāġiye.
 Ğavāyıl : mühlīkāt.
 Ğavāyet : azgunluk.
 Ğavġā : F. ve kanadı biten çekirge.
 Ğavī : azdurucu.
 Ğavīs : şiddet-i `adūya dirler.
 Ğavl : çok toprak ve beyābānun
 raġlıġı ve ġāile-i sudā `ve
 külle ma iġtalahū-l-insanu
 fechlekehū fehūva ġavlun
 ve-l-gazabu ġavlu-l-hilmı.
 Ğavrā : iniş.
 Ğavr : çukır ve iniş ve dib ve
 menfa`at ve yitişdürmek ve
 zinet virnek ve su yire geçmek.
 Ğavs : nisl-i ġuvās ve Yemen'de bir
 kabile.
 Ğavs : suya talmak ve iġün hakikatın
 bilnek.
 Ğavvās : gol kimsedür ki incü için
 denizlere talar.
 Ğayāb : ġayib olmak .
 Ğayābe : kuyu dibi.
 Ğayāhib : cem-i ġayheb.
 Ğayāt : cem-i ġāyet .
 Ğayātıl : cem-i ġaytal .
 Ğayāzıl : cem-i ġayzal.
 Ğaybat : ġayib olmak.
 Ğaybūbat : ġayib olmak.
 Ğaydāk : kerīm kiġi ve yungak tenlū
 keler yavrısı.
 Ğāyet : iġün āhırı ve edeb ve ilim.
 Ğayf : saġa sola moyl etmek.
 Ğayeb : cem-i ġayib ve siġir boynuzu.
 Ğayib : F.
 Ğayib : zāhir olmayan.
 Ğāyile : kin ve gerr.
 Ğayheb : karanulık ve kara bulut.
 Ğayl : mā-i cāri.
 Ğayla : semüz avret ve san`at.
 Ğayn : sehāb ve `atş.
 Ğayne : bulut.
 Ğayn : `atş ve luġtum fi-l-ġayn.
 Ğayna : su olunyan niġe kaġan su
 olsa ġayza dirler.
 Ğayr : ayru ve "illa" ve "iā" manasına
 gelür.
 Ğayrān : ġayretlū.
 Ğayret : gönülmek.
 Ğayrzān : it burnı.
 Ğays : yaġmur suyu ile biten otlar
 ve yaġmur.
 Ğaysān : hiddet-üg-gebāb.
 Ğaytala : zayıf fikirlū olmak ve
 südlū siġir ve südlū geyik
 ve ġice karanluġının
 ilticāci.
 Ğaytal : cem-i ġaytala.
 Ğayy : azgunlar.

- Gayyūr : gayretlü.
- Gayz : eksilmek ve su azalmak.
- Gayza : niçe.
- Gazā : odun.
- Gazā : cem-i gāzi ve kuşluk ve sarabdan yiyen.
- Gazab : hıym.
- Gazaf : kulak gengek ve sarkuk olmak "kelbün azzafu" ve "kilābün gazafun" dirler kaçan müstenbı-y-ül-üzün olsalar.
- Gazāir : cem-i gazār.
- Gazāir : cem-i gazāre.
- Gayzal : niçe.
- Gazāl : geyik bızağısı.
- Gazāle : evvel-uz-zuhā ve-ş-sens ve avretler eğirdiği penbe.
- Gazānir : gazab ve zecar.
- Gazanfer : arslan ve cüssesi büyük kinse.
- Gazan-ül-ayn : cildetüha tãhire.
- Gazār : kunsuz başçık.
- Gazāre : topraktan olan çanak.
- Gazārin : cezāt ve çok mal.
- Gazāt : gazā evlemek .
- Gazavān : isn-i recül.
- Gazāzat : eksiklik ve taze olmak.xx
- Gazba : nisl-i çuzābī ve gazab idici avret.
- Gazbān : gazab idici.
- Gāze : kiçirek hayma.
- Gazel : eğirmek ve eğirilmiş ip.
- Gazer : ağacdan üzegü.
- Gāzır : yinile dibāğat olan.
- Gazır : çok.
- Gāziya : karanulık ve rügen.
- Gaziz : āvāz ağağı dutmak ve bir kimsenün kağrın eksilmek ve taze.
- Gazīze : südi çok deve.
- Gazm : el-eklü bi-ināin ve şiddetin.
- Gazn : habs evlemek.
- Gazrā : kuru çanur.
- Gazv : gaza evlemek ve kask evlemek.
- Gazzi : kuzı ve sığār-ül ibil.
- Gıbb : horosun ve sıgırın boynı altında sarkan.(istinsah hatasıdır asıl mânâsı " gün ağırı dutan sıtma ve akıbet ve gāh gāh gelmek.)
- Gabta : bir kişi kendi halini gayrınınu hali gibi olmağı temenni evlemek.
- Gıbta : her gün dutan sıtma.
- Gıbet : kişinin ardınca bir söz söylemekdür ki iğidse melül ola.
- Gıdā : yebkü.
- Gıl : mevz-i esed ve kamıçlı ev.
- Gılāb : galobe evlemek.
- Gılāf : kab.
- Gılāle : kaftan içine giyilen giyecek
- Gılaz : kalız.
- Gılāzat : çirkin hūlu olmak.
- Gılīl : kin dutmak ve harāret-i 'atq.
- Gillīn : bi-t-tegdīd-iş-geğid; el-galenetü.
- Gılma : cem-i gulām.
- Gılman : cem-i gulām.
- Gılzat : nisl-i galzat.
- Gınā : toprak ve kanıçdan sakfun üzerine olan.
- Gınār : cem-i çanre ve vāsi ve galabalık ve zahmet.
- Gımd : kılıc kını.
- Gımr : kin ve hased ve harāret.
- Gına : bay ve mukīm olmak.
- Gınā : B. ve tarlık ve simā evlemek ve kuvvet.

- Ġino : cîfedeh akan.
- Ġirān : cem-i ġār.
- Ġirār : nikhār ve azacuk uyku ve kalie yüzi ve acele itmek ve narazun rukūn ve sücū - din tenan itmek ve bir nesnenün āhırı.
- Ġirās : hutma dali ve hurma fidanı ve fidan dikecek vakit.
- Ġirbāl : kalbur.
- Ġirben : gol balıkdur ki sil getürür yir üzerinde kalur.
- Ġirīb : dulunmak ve göz yağı ve diş keskinliġi.
- Ġirīf : ol ağaclar dur ki yirde biterler.
- Ġirki : içerkî post.
- Ġirr : tecrübe olunnayan.
- Ġirret : gaflet.
- Ġirs : fidan ve gol nesne ki oġlan doğacak bile çakır kemüġi gibi bazılar rivayetinde bir deridür oġlan onun içindedür.
- Ġiryel : havuzda ve gölcükde baki kalan su
- Ġisana : cem-i ġusn.
- Ġisl : oldur ki anunla bag yunur hitma gibi ve gayrubu.
- Ġislīn : cehennemilerin teninden akan irin.
- Ġigā : perde .
- Ġigāġ : 'acele.
- Ġigāve : göz kanla örtülme ve hanīr örtüsü.
- Ġigġ : karışmak.
- Ġigvā : perdesi zāhir olan.
- Ġigyān : gelmek ve mücāni'at eylemek
- Ġitā : perde
- Ġitm : ol-bahr-ül-'azīm yukālu recūlün ġitmun ey vāsi-ül-hulki.
- Ġitrif : seyyidve toġan yavrısı.
- Ġitrīs : zālın, mütekebbir.
- Ġiyābet : dib ve güneş şulesi.
- Ġiyār : zūnnar ve güneş dulunmak ve ay dulunmak ve ıldız dulunmak.
- Ġiyās : ismün min-el-ġarūveti.
- Ġiyāz : cem-i ġayza.
- Ġiyy : söylemeġe güci yitmeyen.
- Ġiyn : cem-i ġaynā.
- Ġizlān : cem-i ġazāl.
- Ġubār : toz.
- Ġuber : bekāyā.
- Ġubayrā : iġde ve bir şarabdur Mısır vilayetinde iderler müskirdür.
- Ġubr : menede baki kalan süd.
- Ġubre : levan-ül-agber .
- Ġubt : cem-i ġabīt.
- Ġubūb : sıtma bir gün tutub bir gün tutmamak ve et kokmak.
- Ġubūr : baki kalmak ve mazi olmak.
- Ġubus : ve hüve taġġiru oġbes.
- Ġudāne : hayyun min Yerbū'
- Ġudad : cem-i ġudde.
- Ġudde : bez.
- Ġuder : vefasuz.
- Ġudrān gölcek.
- Ġuduvv : sabah ve sabah gitmek.
- Ġudve : sabah namazından tulū - ı fecre varınca.
- Ġuffa : yetecek kadar dirilik.
- Ġufrān : yarlıġamak.
- Ġufūl : F. ve ġāfil olmak.
- Ġuful : bi-nišan ve unūri tecrübe itmeyen kimse.
- Ġufūr : ġāfir mānāsına.
- Ġufur : kızıl geyle ve taġkoçisinin oġlaġı.

Gulac : yiğitlik ve hüsn.
 Gulām : F.
 Gulame : te'nīs -i er; cāriyo.
 Gulavā : yiğitlik evveli ve hadden
 tecavüz itmek.
 Gulbā : beni S'aleb dişek ile maruf
 kabile ve bağça.
 Gulbe : sık.
 Gulcym : tasğir-i gulām.
 Gulf : sünnet olmaması.
 Gulfe : sünnet derisi.
 Gull : bağılu ve bukağı ve yaramaz hū-
 lu avret.
 Gulla : susuzluk ve gönül yanmak.
 Gullān : cem-i gālin ve bā'ir şedid-
 ül-'atş ola.
 Gullebe : galebe.
 Gulme : şehvet-id-dırāb.
 Guluk : kilidli kapı.
 Gulūl : ganimet malından nesne
 uğurlamak.
 Gulv : hadden tecavüz eylemek.
 Guŷye : çardak.
 Gumār : zahmet.
 Gumce : cūr'at.
 Gumd : kılıcı kınına sokmak.
 Gumcāt : cem-i guŷre ve kiçirek kadeh
 Gumeysā : bir yirdür.
 Gunk : şol çiçek veya şol otdur ki
 su içinde durmaktan raihası
 gide.
 Gumlūl : ağaçlu derb.
 Gumar : ağıun ve hendi işi sınamayan
 Gumre : kiçirek kadeh ve-enlik ve f
 fikir.
 Gumūm : cem-i gan.
 Gumur : umūri tecrūbe itmeyen.
 Gumūz : cem-i ganz.
 Gunac : nās ve yār.
 Gunec : şeyh.

Gunm : teberrū virmek.
 Gunne : tasğir-i ganem.
 Gunnc : savtun fi-l-hayşūn.
 Gunuc : misl-i gunac.
 Gunun : misl-i ganāim ve ganimet dutma
 Gunyān : müstagnī olmak.
 Gunyet : gani olmak ve mukim olmak.
 Gunyet : gani olmak ve mukim olmak
 Gurāb : karga.
 Gurab : katı kara.
 Gurāb-ül-beyn : alaça karga, bazıları
 rivāyetinde burnu ve
 ayakları kısıl karga.
 Gurāf : keyrek ve yumşak kemik.
 Guraz : cem-i garze.
 Gurbān : mukaddim-ül-'aynı ve
 mu'ahhırūhū.
 Gurbet : gariblik.
 Gurbūb : gimüş ve süci ve kavak ağacı
 ve koğadan gelen su.
 Gurebā : cem-i garib.
 Gurad : nağme eylemek.
 Guref : cem-i gurfe.
 Gurer : haŷar.
 Gurer : cem-i gurre.
 Gurf : bir ağacdur anunla dibāğat
 olunur ve avicla su almak ve
 gice ile aş almak ve atun
 bürçeğin kesmek ve dibāğat
 eylemek.
 Gurfe : çardak.
 Gurgura : şerif kimse ve atun altında
 olan beyaz.
 Gurm : mā yelzemū odāihū.
 Gurmūl : zeker.
 Gurne : her şeyin evveline gurre dirlər
 ve beyaz ki atun altında ziya-
 de ola ve seyyid manasına ve
 kul ve karavaş.
 Gurret-üş-şehr : ayun evveli.
 Gurūb : F.
 Gurūr : aldannmak ve şol metā'ki anun
 sebebiyle mağrur olunur.
 Gurza : su bahşı.

Ğurze : nikkende.
 Ğurzūf : siġar boynuzu.
 Ğuṣās : cem-i gussa.
 Ğusl : F.
 Ğusn : budak.
 Ğuss : leim ki zayıf ola.
 Ğussa : F. ve boğazda kalan nesne.
 Ğusūl : ğusl olunan su.
 Ğusūn : cem-i ğusn.
 Ğusuv : gico karanulık olmak.
 Ğusuvv : misl-i ğasav.
 Ğūta : Şām'da bir ağaclı, sulu yirdür.
 Ğutāmıt : deniz mevci ve çölmek
 kaynaması avazi.
 Ğutak : evvel-us-subh.
 Ğutuvv : misl-i ğusuv
 Ğuvās : yardım ve meded.
 Ğuveyr : tasğir-i ğār.
 Ğuyāra : cem-i gayrān.
 Ğuyeb : cem-i gayib.
 Ğuyūl : cem-i ğil.
 Ğuyūm : cem-i gaym.
 Ğuyūn : cem-i ğayn.
 Ğuyur : cem-i gayūr.
 Ğuyūs : cem-i gays.
 Ğuyyāb : cem-i gayib.
 Ğuzābī : gazab idici erler.
 Ğuzāmīr : çok su.
 Ğuzāret : çokluk.
 Ğuzāt : cem-i ğāzi.
 Ğuzāzāt : dirilik gökçekliġi.
 Ğuzn : alın yiri.
 Ğuzrūf : keyrek.
 Ğuzūb : hışm iden ve dırık yüzlü.
 Ğuzul : sünnet olunmamış.
 Ğuzun : cem-i ğazan ve mükāsir-ül-
 cildi ve-d-dir.
 Ğuzzā : cem-i ğāzī.

- Ha` : bi-dil.
Hā` : toğrı yol tutmak.
Ha`a : kusmak.
Hāb : gūnah.
Hābā : atā virmek.
Hābā` : yağmur.
Habab : yelek.
Habāb : dibi büyük su.
Habac : cimā itmek ve asā ile vurmak.
Habāhib : cem-i habhāb.
Habāik : cem-i habike.
Habak : yarpuz ve nane .
Habal : rih ve fesād ve cehennemī-lerin teninden çıkan saru su ve ism-i fercs.
Habābe : su kabarcığı.
Habār : eser.
Habārī : cem-i habra.
Habase : ecnās-i muhtalifūn ve cem olan māl ve kabileden olmayan cemaat.
Habāt : çehār payun yemeden karın şişmek ve cerāhat neks olmak ve ism-i recül.
Habāyib : cem-i habiye.
Habaz : āvāz ve eksimek ve bātıl ve hareket eylemek.
Habb : aldayıcı ve ot uzamak ve zerk hareketi gelmek.
Habb-ul-kuṭn : penbe danesi.
Habl-ül-verīd : boyun tamarı.
HHabb-ür-rumnan : nārdeng.
Habb-ür-reṣād : yüzerlik tohumı.
Habbās : şol bizdür ki toanı biş arşın ola ve gūna.
Habbat-ül-hadārā : menkiş
Habbat-ül-kahb : miyān-ı dil.
Habbāz : misl-i hābiz.
Habbe : dāne.
Habel : yüklü avret.
Haben : bir nesneyi kenāra dutmak.
Haber : F. ve ilim.
Haber : şad olmak.
Habes : yalan.
Habeşi : F.
Habet : yir içinde giniş olan yir.
Habhāb : at tırnağından çıkan od.
Hābi : imekler oğlan.
Habi : gizli.
Hābi : makbere toprağı.
Habib : dost.
Habibe : misl-ül-ḥubbe.
Hābil : sayd için duzak nasb iden.
Habike : kum içinde olan yol,
Habir : bulut ve yini.
Habir : ālim ve ikinci ve deve köşegi
Hābis : ism-i recül.
Habis : müdrār ve yatlu.
Habis : şad olıcı.
Habis : heniki helva ve akide.
Habit : şey-i hakir.
Hābiye : küb.
Hābiz : heniki helva.

Habiz: etmekci

Habk : dokunak ve muhkem eylemek

Habl : fesad ve akli ve a'zāyı nā-kis eylemek.

Habl : visāl ve 'ahid ve ip.

Habreki : maymun.

Habrenc : yumuşak tenli.

Habrence : hasan-ül-fü'ād.

Habs : zıdd-i tahliyedir ve girü dutmak.

Habs : demür çirki.

Habş : ism-i memleket.

Habt : ağacdan yapmak indürmek.

Habt : bātıl olmak.

Habv : oğlan imekleme.

Habz : etmek bişürmek ve etmek vir-mek ve söz sürmek ve deve di ayagıyla yiri vurmak ve ziyade şevk.

Hacc : yilmek ve ağac ile vurmak.

Hac : hac idici ve cem-i hacet ve bir nevi diken.

Haca : haris olmak ve mülāzım olmak.

Hacā : nāhiye manasına taraf.

Hacā : haris olmak.

Hacāfil : cem-i hacte.

Hacālet : utanmak ve yürek öti çok olmak.

Hacāmet : perde ve girü dönnek ve dutmak.

Hacar : taş.

Hacāt : cem-i hacet.

Hacavca : uzun ayaklu er.

Haccām : hacamet iden.

Haccūn : ba'id ve cebelün bi-Mekke.

Hacefe : deriden kaşkan.

Hacel : halhal ve gelinlik ve deve kuşunun kicireği.

Hacel : utanmak ve mütehayyir olmak ve şol mekândur ki kesir-ül-haşere haşere ola.

Hacelān : meşyet-ül-mukid ve bir ayagi üzerine gitmek.

Hacele : bezemiş ev ve dişi keklik.

Hacen : i'vicāc.

Hacerān : ez-zebhü ve-l-fizzetü.

Hacerc : cem-i hücre.

Hācēt : F.

Hacfele : at tudağı.

Hachaca : inkıbaz ve istihfāf

Hacıl : menkil.

Hacir : kimseyi kendü malından tasarruf itdürmek ve haram eylemek.

Hādib : kaş ve perde tutucu.

Hāciō : cem-i hāci.

Hācic : hac idici.

Hācīf : yanku.

Hācin : şol kızdur ki bulūğundan ön ere virülür ve bahainün büyümeden irkek önine çöker aşırmağ için.

Hācis : hatır.

Hāciro : nisf-un-nehār inde iştidad-il-harr.

Hāciy : 'akıl.

Hāciz : iki nesnenün ortasın ayırıcı.

Hācl : kayd.

Hāclēt : utanmak.

Hacūcāt : ayakları uzun avret.

Hacūrāt : cem-i hacet.

Hacüre : taş.

Hacv : mukim olmak.

Hacvec : katı eser yil.

Hacz : men'eylemek.

Hād' : misl-i huda'.

Hādā : iki yüzlü balta ve deveyi nağme ile sürmek.

Hādā' : alçaklık eylemek.

Hādac : farka düvlegi ve erenler mahfıyası.

Hādāid : cem-i hadid.

- Hadāik : cem-i hadīka.
- Hadak : kuş bokın bırakmak.
- Hadaka : göz katı içinde sevadı.
- Hadale : imrectün münteliet-üs-sakayn ve-z-zirā'ayn.
- Hadallaca : bilekli ve topuklu ayret.
- Hadd : bir şeyün müntehası ve def' cylemek ve men cylemek ve endāze.
- Hadd : tarik ve cemā'at ve şukur ve yanak.
- Hād : tiz ve kesek.
- Haddād : demünci ve zindancı ve kapucu
- Haddān : tarafa-y-ıl-voch.
- Haddāt : iki yüzlü balta ve külünk.
- Haddes : gökçek haberlü.
- Haddic : avretler barmağı gibi bir nesne.
- Hadeb : şafkatlılık ve yüksek yir.
- Hadece : dölök.
- Haded : ikānet-i hadd ve harām ve bātıl ve men' ve def'.
- Hadel : hasim .
- Hadem : misl-i hūdām.
- Hademe : savt-ü iltihāb-in-nār.
- Hademe : hizmet-kārān ve halka-ı halhal.
- Hader : el ayak uyuşub endāmları süst olmak.
- Hader : iniş yir.
- Hāderi : korkucu.
- Hadarnak : ankebut.
- Hades : zann cylemek ve tahmin cylemek ve basmak ve ok atmak.
- Hadesān : Hades manasına.
- Hādı : mütelevven ve eksük altın.
- Hādıc : gol nakadur ki müddet tamam olmadan velod birāğa.
- Hādır : semiz tenli kimse.
- Hādi : deve süren.
- Hādī : rehber.
- Hādib : göz.
- Hādıc : deve köşegi.
- Hādīd : demür ve tiz nesne, fūlan fūlanun hadididür kaçan yiri anın yanında ola.
- Hādika : bağ ve bağça ve divarı olan bostan.
- Hādım : hizmetkār-i mutlak.
- Hādın : misl-ü hıdn.
- Hādır : süst ve kāhil olan kimse.
- Hādir : loben.
- Hādīs : nakiz-i kadim ve haber-i Resul s.a.
- Hādīs : haberi çok kimse.
- Hādīs : yeni.
- Hādīşat : al deve.
- Hādīse : yini iş ve rüzgar şiddeti.
- Hādı : ādil olmayan.
- Hadr : sür at cylemek ve ulaşturmak ve iverik namaz kılmak ve aşağı bırakmak ve şişirmek.
- Hadrā : çimen ve gök yüzü.
- Hadrecc : bölmek ve mukkem cylemek.
- Hadrūf : ol havzdur ki yağmur suyu için iderler.

Hādūr : misl-i hādar.
 Hādūr : küpe.
 Hādū : deve sürmek ve inek için gı-
 da oylamak.
 Hadvā : şināl yılı.
 Haf' : ağılırdan düşmek.
 Hāf : gōdīd-ül-hāvf.
 Hāf : yalın ayak.
 Hafā : gizli olmak.
 Hafac : bir derddür deveye vāki'
 olur.
 Hafādīd : cem-i hafīd.
 Hafak : ha leyn āvāzi.
 Hafakān : yıl esmek ve yürek tala-
 binak ve ālem deprenmek.
 Hafān : deve kuşu yavrisı ve kici-
 rek develer ve hāzmetkārlar.
 Hafāre : kulavuza virilen ücret.
 Hafāret : ahid yerine getürmek.
 Hafāvet : sefkatlılık ve kinsenün
 halinden sormak.
 Hafāz : gel devedür ki ana ev metāi
 yükledürler ve yüklenmek
 muntehi olan metā-i beyt.
 Hafd : sür'at.
 Hāfe : bir taraf.
 Hafed : tiz tiz yürümek.
 Hafed : hizmetkārlar ve yarcılar.
 Hafef : yaramaz dirilik ve malun
 killeti.
 Hafened : gel mal isidür ki malinün
 hifzında kâin ola.
 Hafer % çukurdan çıkan toprak ve
 unutmak.
 Hafer : utanmak.
 Hafes : tuyū'dan ve hevāndan sayd
 olinan nesne ve yılañ.
 Hāfevāt : hafvet.

Hafeze : adamın a'nālın yazan melek.
 Haff : tavāf oylamak yani bir nesne-
 nün tolayısına dönnek.
 Haff : kablana.
 Haffāf : edik sātıcı ve edik dikici.
 Haffāne : gökcek deve ve deve kuşu
 yavrisı.
 Haffār : F. ve sin kazıcı.
 Haffe : ol hasebdür ki cūllah biz
 dokur.
 Haffet : sırrla söylemek.
 Hāfikān : ufuk-ül-nağrik ve-l-nağrib.
 Hafiz : saklayu tutucu.
 Hāfiz : alçak olucu.
 Hafi : gizli.
 Hāfī : cāyi'.
 Hāfic : suyu çok içici ve zayıf.
 Hāfid : o'ul oğlu.
 Hāfide : oğul oğlu.
 Hafif : yeyni.
 Hāfif : ağac āvāzi.
 Hāfil : nūnteli.
 Hāfir : at dımağı ve sin kazıcı.
 Hāfise : neyl.
 Hāfit : yağmursuz bulut ve uzamaz
 ekin ve sākıt.
 Hāfiyy : sefkatlı.
 Hāfiz : nuhāfiz.
 Hafk : yıl esmek ve gönül deprenmek.
 Hafı : cem' olmak ve pāk olmak.
 Hafn : bir kinseve nesne virnek.
 Hafne : iki avuc dolusu buğday.
 Hafr : ahidi yerine getürmek.
 Hafr : diş dibi ve çirklenmek ve yir
 kazmak ve dağıtmak ve dört
 aylık oğlan.
 Hafşa : zevc-i Nebi s.a.

Hafz : gözi küçük olmak ve hilkat-ı basarda zayıf olmak ve bir illetdür ki sabahı gicde görür gündüz görmez.

Hafz : her taraftan sil aknak ve iç koyacak.

Haft : döğnek ve helāk eylemek.

Hafvet : günah.

Hafy : āsikāre eylemek ve pinhān eylemek.

Hafz : āvāzi aḡaḡı dutmak, zıdd-i ref`dür ve seyrleyen ve cerr ki kesre menziline ola.

Hafz : dopretmek ve göyünmek ve ar- dında ref`eylemek ve sünüyle dürtmek ve sürmek.

Hāh : ism-i recül.

Hā`is : ḡol nākadur ki kaḡb-i fahl ana geçmez , nisāda rüfa gibidür.

Hāit : ādaniyān ve deve.

Hāit : divār.

Hāid : tevbe idici.

Hāif : korkak.

Hāik : cüllah.

Hāil : bir nesneyi hifz iden ve hizmetkār.

Hāil : diḡi köpek.

Hāil : katır ve iki nesnenün ortasın ayırıcı.

Hāin : F.

Hāine : er-rücül-ül-hāin vā-l-hāli-l- mubalaḡa misl-ül-'allame.

Hāiz : bi-ḡuşsa ve ḡayz görmiş avret.

Hāize : ḡayz gören'avret.

Hakk : hılāf-ul-bāḡıl

Hāk : dut sen.

Hakad : misl-i hikd.

Hakāik : cem-i hakikat.

Hakāret : horlık.

Hakāyib : cem-i ḡakibe.

Hakba : diḡi koduk.

Hake : bir arka yüki ve dis.

Haked : aslına rucū`itmek.

Hakak : bir yunsak ak taḡdur.

Haken : kadı ve ebū ḡayy min-el Yemen.

Hāken : dütüksiz cem-i`erler.

Hākenāt : cem-i hükn.

Hakḡaka : evvel-i leyde seyr.

Hakibe : cāne-i palan ve perde.

Hakile : mā-ur-ruḡabı fi-l-em`ā .

Hakim : katı aḡ kinse.

Hakim : kadı.

Hakim : sāhib-ül-hikmeti ve-l-ālim ve-l-mütḡın li-l-umūr.

Hakın : ziyāde bevli olan.

Hakına : mā süfile min-el-baḡn ve ense çukuru.

Hakir : hor ve kulavuz.

Hakr : kazınak ve gönüle bir nesne halecan eylemek.

Hakka : kıyānet günü yani Hakka birbirine ḡusmet idüb hak taleb olına.

Hakka : ahassu min-el-hak yukālu hāziḡi hakkatun ey hakkı ve hakiket-ül-omr.

Hakkāk : gıcik.

Hakik : lāyik.

Hakl : ḡol ekindür ki sākı müsted olmadan yapraḡı budaklana ve eyü ekin yiri.

Hakle : yürek aḡrısı ki bakla ile toprak yimekten olur.

Haklec : yürürken gövdesi hareket iddiren.

Hakn : acıkmak.

- Hākm : güğercin.
 Hākm : uyanun halkasının at ağzına
 eylenecek.
 Hākne : uyan halkası.
 Hākm : habs-i beyldür ve bir kimsenin
 kanın dökmekden men'eylenek.
 Hākır : hor dutmak.
 Hāks : cen'eylenek ve arslan enüğü
 ve deriden zenbil.
 Hākūd : kesir-ül-hıkd.
 Hākv : izār ve izār bağlayacak yir
 ve böğür.
 Hākvēt : yürek ağrısı.
 Hāl : ana kardası ve lesker 'aleni
 ve bulut ve beg ve isn-i cebel
 ve nev'ün min-el-bürüd.
 Hāl : F. ve mühletsüz.
 Halā : usak karacalardur hastalık
 sonına olur.
 Halā : boğ ve müsterāh ve yas ve gayr
 manasına.
 Hala : uht-ül-ürn.
 Halābis : yini yoldaş.
 Halac : penbe atmak.
 Halāhıl : cen-i halhāl.
 Halāif : cen-i halife ve cen-i half.
 Halāik : cen-i hilkat.
 Halak : cen-i halka.
 Halāk : nesib.
 Halak : cen-i halka ve kühne.
 Halākīm : cen-i hulkūn.
 Halāl : belh.
 Halānic : cen-i halenc.
 Halās : kurtulmak.
 Hālāt : cen-i hālet.
 Hālāt : cen-i hāle.
 Hālāt : cen-i hālet.
 Halāvāt : cen-i helva.
 Halāyık : cen-i halika.
 Halbe : hud'a idici avret.
 Halbes : misl-i hulābis.
 Halcem : tavil.
 Hāle : hāl.
 Hāle : ay ağılı.
 Halob : deve sağmak ve sağılmış deve
 ve gol çobana dirlor ki va-
 zifesi nalun olmaya.
 Halec : çekmek ve koparmak ve kaş ile
 ve göz ile işaret eylenecek ve
 cinā eylenecek ve hareket ey-
 lenek.
 Halec : fesād işlenekden veya yayan
 yürinnekden kenüğün ağratmak.
 Halocān : endānlar veçirnek.
 Haled : pāk ve kalb ve nefis.
 Halef : yavuz oğil ve eyü oğul ve
 girü kalınış ve hata ve cüh-
 hāl ve yatlu.
 Halāhıl : cen-i hulul.
 Halek : kara.
 Haleb : fesād-ül-enn ve fücetün
 beyn-eg-geyen.
 Halen : yük çekici ve semiz deve.
 Halene : neme uci ve darbun min-
 en-nebt ve kirād.
 Halenc : yağ ağac .
 Hales : yire düğen palas.
 Haleye : nigān-i rüy.
 Half : nakiz-i kuddān.
 Half : el-karnu ba d-al-kan ve
 yatlu söz ve ard.
 Half : and içmek.
 Halfa : yenin.
 Halhal : menkil.
 Halib : gönül perdesi.

Halib : gönül perdesi
 Halik : eyü hulu ve takdîr eylemek.
 Halika : yaradılmış ve hû .
 Halî : avcı ve kurd ve dev.
 Hâli : çol avretdür ki mal virmek
 âle erinden talâk ister.
 Hâlik : yüce tağ ve yüce yir ve
 çolu neme.
 Halik : yülünmiş sac.
 Halîş : firâr.
 Halîs : ak ve karalık.
 Hâlis : sâfi ve lübb.
 Hâliş-ut-çaviye : râst niyyet.
 Halit : karışmak ve karışdurucu ve
 dost ve kuruducu.
 Hali : en-nebt-ül-yâbis.
 Hâli : boş ve avreti olmayan.
 Hâli : deve kuşu.
 Halib : sağılmış süd.
 Hâlid : ebed.
 Halif : muhâlif.
 Halif : iki tağ ortasında olan yol.
 Hâlîfe : çadır direği.
 Halife : sultan-ı a`zam ve yüklü
 deve ve ardca kalan.
 Hâlik : nühlik.
 Hâlikî : haddâd.
 Halil : zevce.
 Halil : dost.
 Halile : zevce.
 Halile : dost avret.
 Halis : bahâdur.
 Halîs % kirgîl.
 Haliyye : yularsuz deve ve nakadur ki
 dizi bağı çözülmüş ola ve
 kovan ve gemi.

Halk : boğaz ve kıl yülemek.
 Halk : yaratmak ve yaradılmış ve tamal
 ve came-i kühne ve takdîr eyle-
 mek ve yalan söylemek.
 Halka : F.
 Halkük : sedîd-üs-sevâd.
 Hall : açmak ve çişnek ve susan yağı
 Hall : sirke ve "ko" demek olur ve
 çol tarîk ki kavım içinde ola
 ve cismi zayıf illetli kimse
 ve hayır nasasına gelir, na`
 indenâ hamrun ve la hallun
 dirler hayır ve çerr yokdur
 demek olur.
 Hall-ü akîk : tiz sirke.
 Hallâb : haddâ ve kezzâb.
 Hallâc : F.
 Hallâk : yaratıcı.
 Hallâk : dellâk.
 Hallâl : sirke satıcı.
 Hallât : karışdurucu.
 Halle : F. ve iç tonu.
 Hallez : kasîr.
 Halm : dirnak düzecek.
 Hals : kapmak.
 Halsâ : beriyede bir yirdür.
 Halt : karışdurmak.
 Halûbe : cem-i halûb.
 Hâlûm : galîz olup peynir dutan süd.
 Haly : bezemek.
 Haly : ot biçmek.
 Halye : at meydanı ve büy.
 Hâm : cem-i hame ve Nuh (a.n.)un
 oğullarından biri.
 Hâm : cem-i hame ve üğü.
 Hân : yukâlu li-l-lahn ey müntin, kokar.
 Han : aksak gibi gitmek.

- Hana : issi olmak.
 Hamā : kuyudan çanır çıkarmak.
 Hamā : kara balçık
 Hamac : fütür.
 Hanād : avret anası.
 Hamā-el-nesnūn : el-nütegayyer,
 el-müntin.
 Hanhām : ism-i recül.
 Hamāil : cem-i himāl.
 Hamāin : cem-i hanane.
 Hanāka : akılsuz avretler.
 Hanakat : ahmaklık.
 Hanāle : kılıc yağı.
 Hanālīk : cem-i himlāk.
 Hanāmāt : cem-i hannāme.
 Hanāset : bahādırlak.
 Hanāta : hurkatun ve busunetün mā
 yecidü-r-recülü fi halkihı
 ve habbe nanasına.
 Hanāzet : giddet.
 Hand : sükr ve kaza ve ceza ve hakk
 kaza eylenecek.
 Handūne : maymun yili.
 Hāne : re'is-ül-kavn ve baş ve üçü.
 Hāne : depo ve baş.
 Hāne : kalem ve yaş budak ve taze un.
 Hamed : od yalını sākin olub kurı
 baki kalnak.
 Hanek : cem-i hanke.
 Hamel : kuzı ve evvelü burcin nin
 burc-is-senā.
 Hanele : cem-i hānil.
 Hanem : su issi olmak.
 Haner : gizlenmek.
 Hanet : senüz.
 Hānız : ekşi.
 Hānız : ekşi.
 Hāmi : saklayu dutucu ve irkeklik
 için saklanan devedür.
 Hami`a : balçuklu su.
 Hamid : nisl-i hamūd.
 Hāmid : kuru.
 Hānil : kefil ve oğıl okşamak ve
 görden ve çöpden sel alup
 gitdiği nesne.
 Hānil : yüklü avret.
 Hānile : mücteni`sık bitmiş ağac ve
 şol kun ki ağac bitirir.
 Hānime : issi su ve mālīk eyisi.
 Hānin : issi su ve gayet isside yağın
 yağmur ve dem ve gazebe ve şol
 karın ki emrinde gussa çekersi.
 Hānir : cem-i hınār ve benī Sebā kabi-
 lesinden biri.
 Hānir : daimā hanr iken.
 Hānre : hānir-i maya.
 Hānre : kumas koyacak deri.
 Hānis : leşker ve pençenbe günü.
 Hānis : ince ve çok.
 Hānişa : bir kara giyecekdür ki
 mürebba`dur, iki `aleni var.
 Hānit : datlu hurma.
 Hāniye : dırnak ucu ve issi su.
 Hāniyyet : `ar ve perhiz eylenecek.
 Hāniz : sedid.
 Hāniz : gāyib.
 Hank : ahmak.
 Hanka : nisl-i hanāka.
 Hanl : karında olan ve ağac başında
 olan yük.
 Hanl : hüdb ve tanfese.
 Hanlāc : denürce körüki.
 Hanlān : aygır at.
 Hanle : saçak.
 Hanāne : güğercin.

- Hamm : nā yebkā min-el-āliye ba'd-
 eż-zevb ve nā üziba minhâ-l-
 lahn.
 Hamm : kuyu pâk eylemek ve ev süpürmek.
 Hammāl : yük çekici.
 Hammāl : aksaklık.
 Hammān : Arab katında zevât-i atvāk
 olına dirler kurri ve ba-
 ğirtlan kuşu ve ana benzer
 ve anne güğercine dirler
 ve cen-i hanāne.
 Hammān : ~~h~~.
 Hammāne : hammān.
 Hammāni : hamancı.
 Hammān : isn-i recül
 Hammār : egekci.
 Hammār : süci satıcı ve alıcı.
 Hammāret-ül-kayz : giddet-i germā.
 Hammās : bağ bert.
 Hamme : ol alaca sulardur ki 'alī-
 le ve marize şifa eyler
 ve kuyruk kakırdağı .
 Hamme : hammet-ür-recüli akrahū
 ve hāmmet -ül-ibili hiyāru-
 ha.
 Hāmne : vāhid-ül-hevān
 Hammāne : kurād.
 Hamr : süci ve gerr.
 Hams : bahadır.
 Hamsa : aç olmak.
 Hamsā : nisl-i hanā ve er atası
 yani kayır ata.
 Hamse : biç.
 Hansūn : elli adeddür.
 Hamş : kızmak.
 Hant : gayet issi ve tatlu hurnab
 Hant : misvāk ağacı ve ekşi süd ve
 geceri-ı erekten bir nev'.
 Hamta : süci.
 Hamūd : öğilnis.
 Hamūle : yük çekici deve.
 Hamūr : nezle.
 Hamuş : cis innak.
 Hamuş : sivri sinek
 Hamuşet : ekşilik.
 Hamz : tizlik.
 Hamz : ekşi.
 Hamza : es-schvetü liç-şey.
 Hanze : bakla-i harika.
 Hān : karban saray.
 Hana : iki bükme.
 Hana : fahş söylemek.
 Hanā : eyer ağacı.
 Hanā : hirze.
 Hanā : kına vaknak.
 Hanācīr : cen-i hancer.
 Hanādık : cen-i handak.
 Hanak : gazab ve kin dutmak.
 Hanān : başıslamak.
 Hanāne : isn-i dağ.
 Hanāniş : cen-i hinniş.
 Hanāsa : cen-i hunsa.
 Hanāsīr : belāk.
 Hānāt : cen-i hāne.
 Hanātim : bi-nana bantone ve kara
 bulut.
 Hanāvic : kundan taşlar.
 Hanāyic : uçacak karıncalar.
 Hanaz : biryan eylemek ve eti dir-
 getmek ve issi yaknak ve
 issinün giddeti.
 Hanāzıl : cen-i hanzal.
 Hanāzīr : cen-i hanzır.

- Hanāziz : eyi atlar.
- Hanbal : kasir kinse ve ism-i recul.
- Hanberiyet : hâlis ve zayıf (metin: "habriyet")
- Hancer : bıçak.
- Hancere : hulkun.
- Handak : F.
- Handakuk : buturak (bir çavdar kısmıdır) ve acı yonca.
- Handelis : yürümez deve.
- Hander : köstebek.
- Handeris : eski ve eski süci ve bafi süci.
- Handis : katı karanu gıca.
- Hane : meyhane.
- Hanevi : nisl-i hani.
- Hanf : ayakda eğrilik.
- Hanfakik : düğvarlık ve yeynicek avret.
- Hanhana : sür'at.
- Hani : gel hacetmend ve yüksek iden kimsedir ki yönsüz ola.
- Hanic : asıl.
- Hanit : kızıl deri.
- Hani : hanuta mensub.
- Hanif : müslüman ve müstakim ve muhlis ve deve avazi.
- Hanin : ke-l-büka fi-l-enfi ve ke-d-dahik fihi.
- Hanin : govk ve tevkân-un-nefa ve şayt-un-naka fi nizai-ha ilâ veledihâ.
- Hanis : süst ve geğsek iden.
- Haniyye : el-hanr mensubetün ile'l-hane.
- Hank : bir kimsiyi boğmak.
- Hank : tava ağzına yavaya eylenecek mek fehim eylenecek.
- Hanna : inreèt-ür-recül ve deve avazi.
- Hannā : hirze-guyı.
- Hannad : ism-i mevzi.
- Hannafis : cen-i hunfesā
- Hannan : bağışlayıcı.
- Hannās : şeytan
- Hannat : buğday satıcı.
- Hans : özür dilenek ve bey'kesad olmak ve mürdâr yinek.
- Hangelil : el-nāzi.
- Hanton : yeşil destö.
- Hantene : yeşil destö.
- Hanüt : ölü yuyacak ot.
- Hanüt : nisl-i hanüt.
- Hanun : rihün lehā hünün ke-hün-il-ibil.
- Hanüt : dükkân.
- Hanüt : dükkân.
- Hanuvv : gefkatlu.
- Hanük : enek altı.
- Hanv : arka bökülnek.
- Hanv : eyer ağacı.
- Hanve : hoş kokulu bir otudur.
- Hanz : et kokmak.
- Hanzal : ebü-cehil karpuzı.
- Hanzele : ebü cehil karpuzı.
- Har : et paralanmak ve oli yarmak.
- Hār : issi.
- Hār : meyl iden.
- Hara : norm olmak.
- Harā : arddığı nesne.
- Harā : layık.
- Harā : cunün-ı nakaya dirler.
- Harab : irkek tüy kulağın bülnek ve yarmak.

- Harāb : virān.
- Har'abe : ol kız oğlandır ki dakik-
ul-'izān ola.
- Harābi : cen-i hırbā.
- Harac : cen-i harca ve günah ve sal
ağacı ve inco deve.
- Harāc : ra'ıyyet.
- Haraca : boncuk.
- Haracāt : cen-i hürce.
- Haracāt : āzādlık.
- Harāit : cen-i hıfīt.
- Harak : haya ve āciz kalmak ve kendüyi
korkudan yire vurmak.
- Harak : ategi ve odı kakışdurnakdan
sevb yana.
- Harāk : hareket.
- Harān : mahrūn ve zıdd-ı helāl.
- Harānan : Mekke ve Medine.
- Harānıl : dökülen saç.
- Harān : at sahibine ruṭi olmak.
- Harār : sığır āvāzi.
- Haras : nisl-i hars ve endāzelenek
ve yalan söylenek.
- Harāret : ıssılık.
- Harāset : saklayu dutmak ve sayebān-
lık cylenek.
- Harat : bir zannettür žara`vāki`olur
süd kesik kesik çıkar.
- Harātīm : cen-i hortūm.
- Harāyid : cen-i harid.
- Haraž : ol kiğidür ki melāleti aşkdan
arda ve fikirsüz ve binār ve
fāsıd.
- Harāz : bağ konağı.
- Harazī : boncuk satıcı.
- Harāzī : isn-i cebel.
- Harhai : kısacuk sünü.
- Harbak : edviyedendür.
- Harbasīsa : geyün nin-el-halā.
- Harbasīsa : geyün min-el-hayy.
- Harc : re'ıyyet ve bulut ve Şan`da
bir yirdür.
- Harca : sık bitmiş ağac ve cernaat-ı
ibil.
- Harcef : sovk yil.
- Hard : hıgın dutmak ve lakab-i Sad bi
Zeyd.
- Hard : kasd cylenek ve men`eylenek
ve delnek.
- Hardal : F. hardalet-ül-lahn dirler
kacan uçuk doğrarsalar.
- Hardal : kendür tohumı.
- Hāre : saray-gāh.
- Hareb : zülme kimsenin malın almak
ve hıgın cylenek.
- Hared : gažab.
- Hared, Hürred : nisl-i harāyid.
- Haref : fertüt olmak ve pırlıktan
akıl gitmek.
- Haren : Mekke.
- Hareket : cünbiş.
- Hares : cen-i hāris.
- Harf : harfü külli geyin tarafuhū
ve arık deve ve diğı deve ve
ince diğı devedür amma sulb
ola ve huruf-i hicānun biri.
- Harf : pırlıktan aklına noksan gelen
kinse.
- Hargūg : tavşan yili.
- Harhar : uyurken horlanak.
- Harib : gažūb.
- Harik : yalan.
- Hārik : yalan.
- Hārīsa : ol geccedür ki azacuk deriyi
yarar ve ol bulutdur ki vech-
arzi yağmurla suvarur.
- Harī : yüzsüz avret.
- Hārib : uğrı.
- Hāric : tagra.
- Hāriciyye : kavmun nin-el-arab.

- Harī' : yüz­süz avret.
- Hārib : uğrı.
- Hāric : tağra.
- Hāriciyye : kavmun min-el-'arab.
- Harīd : gol suret-i leyylene ki anda eser-i haya ola.
- Harīd : münferid ve ferīd.
- Harīde : ulu avret.
- Harīf : güz ayları ve güzün olan yağmur.
- Harīf : hen-piçe.
- Hārife : min-en-nisā-uz-żayyika.
- Harīfi : yukālu fūlānün harīfiyün ey muāneliyün.
- Hārik : omuz bağı ve süksün.
- Harīk : katı eser sovk yil ve yirden muṭna'in olan ve tavşan göçeni.
- Hārik : yannış ve çadır koparır yil.
- Harīka : bulnaç ve kaynanış nesne.
- Harin : el-hurūnāt.
- Harīn : sovb-ül-nahreni ve harīm-ül-bi'ri ey gayri na havlcha nin muvafekatihā ve hukūkihā.
- Harīnet : rızık virmek.
- Harīr : su āvāzi.
- Harīr : F.
- Harīre : vāhid-ül-harīr ve dakīkun yutbahu bi-lobenin.
- Harīs : sovk su ve sūnū demiri.
- Harīs : tana'lu.
- Hārış : ikinci ve arslan.
- Hāris : hāfız ve pāsibān ve ikinci.
- Harīsa : vech-i arzı suveran bulut
- Harış : kerkeden didükleri canavar ve kabile min benī Āmir.
- Harīta : vi'āun nin edīn ve gayrihi toğrahu 'ala nā fihā.
- Hariy : lāyık.
- Hāriz : ekşi sūd.
- Hark : gol hafifdür ki zeki ola.
- Hark : yannak ve inlenek ve hıgından diğı birbirine sürnek.
- Hark : yırtmak.
- Harīkız : kulağı uzanına dilinmiş koyun.
- Harn : nevniğ.
- Harn : enf-ül-cebel.
- Harned : kara balçık ve levni mü-gayvir olan.
- Harn : malı saklanak.
- Harnüb : keçi boynuzı.
- Harr : ıssılık.
- Harra : tağlu yir.
- Harrac : beyaz ve sevād
- Harrān : 'atğān ve ism-i beled
- Harrāş : kezzāb.
- Harrās : cen'i harāşe.
- Harrāsa : ikinci.
- Harrāt : çikrikci.
- Harrāz : neğk dikici.
- Harrāz : boncuk satıcı.
- Harre : atş ve issi tağ.
- Harrem-Üllah : Mekke.
- Hars : dehr.
- Hars : küp.
- Hars : kesb ve nafaka ve mal cem'ey-lenek ve ekın eknek ve od karışdurnak ve dört avret cen'eylenek ve tavarı çok sürnek-den arıklatmak.
- Hars : güzür göğerken bizi yırtmak ve yannak
- Hars : cā'i'

- Harṣa : gece meşk.
 Harṣa : zübābe
 Harṣā : bir nevi otdur.
 Harṣef : balık pulı ve deplekci ve
 "kenker" didikleri ot ve gümüş
 pullardır ki anılla silahlı
 bezelerler.
 Harṣef : pullı balık.
 Hart : katı olmak ve nesneyi değirmi
 kesmek.
 Hart : demir uzatmak ve ağac kabın
 soymak.
 Harūk : bir yağar kuzu.
 Harūn : ism-i feres-i ebi Sālih ve-l-
 feresü gayr-ıl-munkād.
 Harūr : issi yıl ki giccede eser.
 Harūt : katı yağlu at.
 Hary : noksan.
 Harya : bālūde.
 Harzem : dölek
 Has : süfle .
 Hasa : şorba.
 Hasā : ırağ itmek.
 Hasa : uşak taş.
 Hasā : saman uvağı
 Hasād : nisl-i hisād.
 Hasaf : gol cerbdür ki yābis ola.
 Hasāfet : kavi olmak ve tenlü olmak.
 Hasāil : bekāyā.
 Hasak : demür dikenini ve kin dutmak.
 Has'an : ebü kabile.
 Hasan : hūb ve ism-i recül.
 Hasān : nesture avret.
 Hasan-ul-mubzır : gayet hayırla eğen(?)
 Hasanāt : cen-i hasane.
 Hasar : bahil olmak ve sözde kalmak
 ve tar gönüllü olmak.
 Hasār : zelāl ve helāk.
 Hasāret : ziyenkārlik ve azgunluk ve
 helāk.
 Hasās : kuru balık.
 Hasāsāt : hāk ve fakirlik ve küçük
 delik.
 Hasāset : asılsuzluk.
 Hasāt : uşak taş
 Hasavū : ırağ olmak.
 Hasāyā : nisl-i hasā.
 Hasāyet : cen-i hasāyet.
 Hasb : saymak.
 Hasb : taş atmak.
 Hasb : od duturuğı ve oda atılan nesne.
 Hasbe : kızanek.
 Hasbük : "sana yeter" demek.
 Haseb : eyü asıl olmak ve mikdār ve
 nahsüb manasına ,dinde ve
 malda dirlor.
 Hased : nahsürün zevāl-i nimetin
 istemek.
 Hasef : hurmanın yaramazın ayırtlayub
 gidermek.
 Hasef : yire batmak ve noksān ve zille
 ve meşakkat.
 Hasake : üç kögelü diken.
 Hasen : arz-ul-enf.
 Hasene : hilāf-us-seyyie ve gökçek
 avret.
 Haser : peşmān olmak ve göz çön gelmek
 Hashās : belürmek ve gol serī'ki
 anda fütür olmaya.
 Hashās : cevād.
 Hashās : serī' .
 Hashas : zāhir olmak.
 Hashasa : bir nesneyi bir nesnede
 hareket itdürmek anda
 karar bulsın diyü ve seyrde
 sürat itmek.

Hashasa : hak ve sevāb zāhir olmak.
 Hāsī : hadım.
 Hāsīb : eyü asil ve dindār kinse.
 Hāsīb : katı yildür ki taşları yara
 (metin: "hāhib")
 Hāsīd : biçici ve biçilmiş
 Hāsīd : hased iden.
 Hāsif : arık.
 Hāsif : sol kuyudur ki tasra kazarlar
 Hāsīke : nisl-i husāke.
 Hasil : sığır buzağusu.
 Hāsīl : nebt.
 Hāsīle : bakıyıc.
 Hāsīm : nisl-ül-hasn.
 Hāsīn : kamer.
 Hāsīn : muhken ve balta.
 Hāsīr : ussi gitmiş ve çukalsuz kinse.
 Hāsīr : eskici.
 Hāsīr : F. ve yan ve habis ve tar
 kinse ki bahıl ola.
 Hāsīr : göz çöngelmış ve hasret çe-
 kici ve peşman olıcı.
 Hāsīs : sür`at idici ve harīs.
 Hāsīs : nisl-i hāsās.
 Hāsīs : od āvāzi ve gizlü āvāz.
 Hāsīs : nākis.
 Hāsīd : biçen.
 Hāsīf : yabıgdıran.
 Hāsīk : nisl-i hāsık.
 Hāsīl : hāsıl-üg-gey bakıyıc-tü-hü.
 Hāsīm : ziyāde husūmet iden.
 Hāsīn : mestüre avret.
 Hāsīr : bārid ve sırrı ketm iden.
 Hāsīr : bārid.
 Hāsīle : mā beyn-el-batn ve-s-sürreti.

Haslet : eyü hü.
 Hasn : dirnek ve ovmak.
 Hasn : F.
 Hasn : kesmek ve dağlamak.
 Hasn : sımak.
 Hasr : bir kinse kendi endāmından bir
 endani yalnızca itmek ve acmak
 incitmek.
 Hasr : men`eylemek ve hisara koymak
 ve saymak.
 Hasr : sınımak ve bir nesneyi çekmek.
 Hasret : gussa çekmek ve peşimān olmak
 Hass : bulmak ve anlamak ve debolelemek
 ve nebātātı sovak yapmak.
 Hass : dirnak ağrısı ve eşāki arasın-
 da olan karacalar.
 Hass : marol ve tavarlar kaçağılanmak.
 Hass : kinseye ölüvirnek.
 Hass : koparmak ve bir nesneyi kır-
 durmak.
 Hassa : hilāf-ül-ānne.
 Hassa : kil dökken zahmet.
 Hassa : sığır ters bırakmak.
 Hassād : cem-i husūd.
 Hassān : isn-i recül
 Hassāne : ördök
 Hassār : arslan
 Hassās : fakr.
 Hassās : öksürücü.
 Hassē : ol uzuvdur ki her nesne anunla
 bulunur.
 Hassīsī : kindirmek.
 Hast : müzd ve sağış.
 Hasūd : hased iden.
 Hasuvv : çorba.
 Hasv : içmek ve içilen nesne.
 Hasv : toprak saçmak ve azacuk `atā.

- Hasvā : topraklu.
- Hasy : toprak saçmak ve azacuk taām
virme.
- Haş : cinā`eylemek ve karına zahm
urmak.
- Hāş : cemāat-ün-nahl.
- Haşā : nefsi ālī ve yirden kalkan
Haşād : sel gelmez yir.
- Haşām : burnı büyük adam ve burnı büyük
tağ.
- Haşās : başı küçük ve geçmiş kimseler.
- Haşāyā : cem-i haşiye
- Haşb : karışmak ve ok yanmak ve
fikirsüz giir.
- Haşeb : yaş ağac.
- Haşebe : doldurulmuş döşek ve döşek
içi.
- Haşebe : ağac parəsi.
- Haşed : cenāat ve bir emr için nās
cem`olmak ve ekinün küllisi
bitmek.
- Haşef : hurmanun yaramazı ve yaş mence
- Haşefe : sünnet idecek yir ortası.
Haşel : kuru mukıl.
- Haşem : burun koku duymamak.
- Haşem : hizmet-kārān.
- Haşerāt : kurt, kuş, yılan, çıyan ve
akreb gibi.
- Haşere : uçacak yir canavarları
- Haşev : erda`-t-temr.
- Haşfe : el-hissü ve 21-hareketü
- Haşhāş : F.
- Haşhaşā : silah ve kāşid āvāzı ve
yini kaftan āvāzı.
- Hāşı` : korkak.
- Haşīb : misl-i huşub
- Haşif : kar.
- Haşif : eski kaftan.
- Hāşik : hurması çok ağac.
- Haşin : muhtesem.
- Haşir : ismün min esmā-in-Nebiyı s.a.
- Haşış : kuru ot ve bulğur.
- Hāşiye : kaftan kenarı ve kitab
kenarı ve sığār ibil ki
içinde kibār olmaya.
- Haşiyet : korku.
- Haşiyye : nibāli.
- Haşk : dutmak.
- Haşl : kuru mukıl ve her nesnenün
yanamazı ve bilozük ve halhāl
başları.
- Haşn : gazab evlemek ve bir kimseye
iza evlemek.
- Haşn : keşir-ül-hayşun.
- Haşnet : ululuk.
- Haşn : bir rencdür ki adamun tenin
arı ider ve arı nesne.
- Haşr : bir nesnenün yaramazın ayırt-
lanak.
- Haşr : kıyanet günü ve cem`evlemek
ve koparmak ve laţif ve ince.
- Haşree : cem-i haşrecc.
- Haşrecc : `inde-l-movt ruhun boğazda
tereddüdi ve tereddüd-i
nefs ve yatık bardak ve
eşek āvāzı.
- Haşrem : arı ve arı yuvası ve gol
taş ki andan kireç iderler.
- Haşş : bostan ve od yakmak ve ot
biçmek ve tavara ot virmek
ve mahreec manasına gelür.
- Haşş : yavaşa ağacın deve burnına
urmak.
- Haşşa : çamurlu taşlu yir ve arı yir.
- Haşşāb : ağac satıcı.
- Haşşāf : ism-i recül.

- Haşşak : ism-i recül.
- Haşşib : hayırsuz kimse.
- Haşūf : karlaguc ve zayıf kimse.
- Haşūk : şol nakadur ki memesinde sūd tiz cem'ola.
- Haşūş : cem'-i haşş
- Haşv : kiçirek deve ve kin ve dol-durmak.
- Haşve : bağarsık.
- Haşyān : korkak.
- Hā't : "iti" manasına.
- Hata : günāh ve nā-taman ve göç eylemek.
- Hatab : odun.
- Hatābiyye : Revāfızdan bir tāifedür obü hattaba mensūbdur, obü Hattab bir kimsedür ki eshābına muhalifet iden üzzerine yalan şehādet iderlerdi.
- Hataf : misl-i hatf.
- Hatf : çeşek dikenli.
- Hatāit : kasir ve ism-i recül.
- Hatal : fāsīd söz.
- Hatan : tavar çok yaşanaktan zayıflamak.
- Hātān : yüzük.
- Hatar : deve kuyruğun kaldurkat ve salınmak.
- Hatāret : korkulu ve ulu olmak.
- Hatārim : er-recül-ül-mutatayyır.
- Hatarış : harekāt.
- Hatat : bedende süstlik.
- Hatat : cem-i hatt.
- Hatat : şora benzer bir nesne ve sūd köpüğü.
- Hatavān : deve kuyruğun yukaru dātub salınmak.
- Hatavāt : cem-i hatve.
- Hatb : ulu iş ve bir nesnenün sebebi.
- Hatem : mühür urmak.
- Hātomi : yüzükci.
- Haten : sünnet eylemek.
- Hatf : kaymak ve şol kabiledür diri-liğinde kimseyi bilmeye.
- Hatf I nevt, mātā rülānün hatfahu dirler kaçan occliyile ölse ,darbla ölesse.
- Hatib : katı aruk adam.
- Hatıl : "cevad-ı hatıl" dirler ki seri '-ül-i'ta dimekdür. "renc-i hatıl" dirler izdī-rab dimekdür.
- Hatılan : yağmur dökülmek.
- Hatın : ci-münkeser fī nefsehī ve yaşlu tavar.
- Hatıyye : avret edindon bahta ve devlete imesi.
- Hatıyye : nişanı olan yir.
- Hātī : kasd ile hata iden.
- Hatī'a : yüksek.
- Hatī'a : zıdd-us-savāb
- Hatib : F.
- Hatim : civar-ü hacre-il-ā'a'be.
- Hātın : misl-ül-hātem.
- Hatīma : kaynamış buğday.
- Hātīme : hātīmet-üş-şoy āhīruhū
- Hātın : sünnet idici.
- Hātın : evveliyile āhırī işsilikde beraber olan gün.

Hatîr : şerîf ve mertebe ve şular.
 Hatîr : hasîs ve nâkıs.
 Hatk : yürümek ve bir cânibe teveccüh eylemek.
 Hatl : birbiri ardınca yağmur yağmak ve göz yaşı almak.
 Hatl : aldatmak.
 Hatm : min külli tairin minkaruhû ve min külli daabbetin mükaddimü unukihî ve femihî.
 Hatm : sımak.
 Hatm : işin ahırını.
 Hatma : tiz akar sil.
 Hatr : gadr eylemek.
 Hatr : kader ve mertebe ve misil ve öc ve helâk ücrine olmak.
 Hatr : muhkem.
 Hatt : yüz ve mevz'ün bi-l-Yamâma.
 Hatt : aşağı komak ve yay yasmak.
 Hatt : ta'n.
 Hatt : yonmak ve saymak ve yürüyen at ve yaprak düşmek
 Hattâb : oduncu.
 Hattâf : şeytan.
 Hattâr : gaddâr.
 Hattî : nîze-i yemeni.
 Hatûb : cem-i hutbe.
 Hatût : bakar-i vahşi.
 Hatût : şol hurma ağacıdır ki kurugı dökile (metin."Hanût")
 Hatv : adım atmak.
 Hatva : adım.
 Hâum : dübüksiz cenî' avretler
 Hav' : ak ip.

Hava : tehî olmak, boş olmak.
 Hava : yir ilc gök ortası, halâ havadur.
 Havâbî : cem-i hâbiye
 Havâcib : cem-i hâcib.
 Havâdis : cem-i hâdis.
 Havâfî : kısacuk yelekler.
 Havâfir : cem-i hâfir.
 Havâhim : sûretün fi-l-Kur'an
 Havâic : cem-i hacet.
 Havâli : cem-i havl.
 Havâlid : taşlar ve taşlar sac ayak ve taşlar
 Havâlif : şişan ve cem-i halife.
 Havâmân : bir nesnenin etrafın değzinmek.
 Havâmîn : ol-omâkin -ül-gilâz-ül-mukâd.
 Havânc : cem-i hâinc.
 Havâr : hitâb.
 Havâriyât : zenân.
 Havâri : yardımcı.
 Havâriyyün : eshâb-ı İsa (a.s.)
 Havâsîr : cem-i hâsîr.
 Havâş : gözün kuyruğı tar eylemek.
 Havâşî : cem-i hâşiye.
 Havât : âvâz ve ra'd âvâzi ve sil ve tavşancıl kuşunun kabadı avâzi.
 Havâtemî : yüzükci.
 Havâtim : cem-i hâtim.
 Havâtîm : mislühü.
 Havâtîr : kerkes.
 Havâzil : cem'-i havzele.

- Havāziyin : cen-i hāiza
- Havb : günah eylemek.
- Havbāvāt : cen-i havbā.
- Havbe : tunān (diğer lügatlarda "hav-
benin manasına "günah" ola-
rak geçer)
- Havbet : meskenet ve hācet ve zayıf.
- Havc : ihtiyac.
- Havcele : ağız büyük şişe.
- Havcem : cen-i havceme.
- Havceme : kızıl gül.
- Havd : eyü hulu ve nimetlü genç'avret
- Havelān : yıl geçmek.
- Hāven : F.
- Haver : şiddet-ü beyāz-ıl-'ayn fi
şiddeti sevādhā
- Haver : zayıf.
- Havf : bir deridür izār neysitinde
iderler hāyız ve çoban gi-
yerler.
- Havh : cen-i havha
- Havha : ol derecedür ki süle girmek
içün iderler ve bir nevi
bizdür ve şeftalu ve der.
- Hāvī : müstemil ve sahib-ül-ciyād.
- Hāviye : iki tağun ortası ve ismün
min esma-in-nār.
- Haviyye : deve hovdi ve yağlı bağar-
sak.
- Havk : altun halka.
- Havk : dokunak ve boyān didikleri et.
- Havk : süpürmek.
- Havl : bile ve sena ve kuvvet ve her
zi-hāfirc evvel senede havl
dirler.
- Havla : bir yaşar tay ve bir yaşar
kuzı.
- Havliyye : her zi-hāfir evvel senede
havalidür ünsası havliyye
gelür.
- Havm : bir nesnenün çtrafın tolannak
ve çoklık deve.
- Havmān : ism-i mevzi`.
- Havmāne : vāhid-ül-havmeyn.
- Havme : mu`azzin-ül-kitāl.
- Havn : hiyānet eylemek.
- Havnol : mevzi.
- Havr : noksan ve ziyade ve girü
dönmek.
- Havrā : gayet ak.
- Havre : sahtiyān.
- Havrma : ernebet-ül-insan.
- Havş : bögür.
- Havs : şedid.
- Havs : toğan gözin dikmek ve iki nes-
nenün arasın tar eylemek.
- Havs : ülfet intilā ve adarun ici
geçmek.
- Havsā : göz kuyruğı tar olan avret.
- Havsā : ciğer.
- Havsala : kursak.
- Havsān : iki böğür.
- Havt : doğan ve havadan çıkere inmek.
- Havtek : kasır.
- Havur : sahtiyān.
- Havva : bir otür ki levni kurd rengi-
ne benzer.
- Havva` : ev hāli olmak.
- Havva : Havva ana.
- Havvāb : kurban.
- Havvān : esed.
- Havvās : bāyi`-i havş.
- Havvās : cen-i hāsse ve ahvās-i arz
dahi biğdür,berd,berede ve
rih ve cerād ve mevāşi.
- Havz : bir ise sürü`eylemek ve suya
dalmak.

- Havz : F. ve sürü ve ibdâ.
- Havz : beg olmak.
- Havz : cem'eylemek ve ekin sürmek.
- Havza : ism-i mevzi'.
- Havze : er bölüğü.
- Hayâ : od ve yağmur ve ucuzluk ve deve ferci.
- Hayâ-un-nâka : ferc ister naka.
- Hayat : yürek gışmek.
- Hayâl : şol ağacdur ki üzerine bir kaftan geçirürler kuş ve behâim görür adam sanur ve düşde görülen suret ve şahıs manasına gelür.
- Hay'al : yinsüz gönlek.
- Hayâle : şahıs düşde görülen suret.
- Hayâra : mütehayırlar.
- Hayas : nisl-i hays.
- Hayasa : kulak halkası.
- Hayâsin : cem-i haysun.
- Hayâtat : saklayu dutmak.
- Hayâzin : cem-i hayzun.
- Hayd : bir nesneden 'adül itmek.
- Haydu : şarab ve şol yoldur ki ana kasdsız gidile.
- Haydüret : 'udül itmek.
- Hayed : ta'am ve ürkmek.
- Hayf : cevr ve zulm.
- Hayf : tağ dibi ve mone derisi.
- Hayfân : şol çekirgedür ki akdan ve sarudan hutüt-ı muhtelefesi olan.
- Hayfanc : ol çekirgedür ki anda hutüt-ı muhtelifi ola, akdan ve sarudan.
- Hâyib : nevnîd.
- Hâyıl : korkak.
- Hâyî'a : savt-ı qedîd.
- Hâyic : gazab ve gırnış deve ve şol fahl ki zirâb iştihası ola.
- Hâyice : otı sararmış ve kurumış yir.
- Hâyit : 'adlı çok olan.
- Hayıyy : etlü kimse.
- Hayk : belâ ve mekrüh.
- Hayk : salınmak ve tesîr eylemek.
- Haykatân : irkek dürrâc .
- Hayl : fûrsân ve hizmetkârân ve seyyid manasına gelür.
- Hayl : luğatün fî havl.
- Hayla' : feza'
- Haylân : cem-i hâl.
- Haym : nisl-it-haymeti
- Hayra : çadır ve ağaç budanından gölgelik.
- Hayn : vakit olmak ve helâk.
- Haynüc : pamuk çekirdêği.
- Hayr : arslan.
- Hayr : zidd-i şerrdür ve kinseden yağ olmak ve her nesnenün ayüsin eyirtlenek.
- Hayra : ve hiye fâzilatun min külle sey.
- Hayrân : emirde mütehayyer olan.
- Hayrât : cem-i hayır.
- Hayrome : bakara.
- Hayret : mütehayyir.
- Hays : azacuk atâ
- Hays : halt eylemek ve şol tenrdür ki katır ve senen ile karışmış ola.
- Hays : nevz'-i esed ve sık bitmiş ağac.
- Hays : sınık ve girret ve şol ihtilat ki anda mahrec olmaya.
- Hays : yoğun keten

Hayṣā : korkıcı avret.
 Haysra : dalāl ve helāk.
 Hayṣūn : akṣa-l-enf.
 Hayt : iplik.
 Hayt-ul-ebyeż : subh-ı sādık.
 Hayt-ul-esved : (manasın yazılmamış-
 tır)
 Hayta : deve kuşu sürüsi.
 Haytan : misl-ül-hātim.
 Hayta'ūr : her nesne ki bir hālet
 üzerine durmaya muzmabil
 ola ve kurd ve deve.
 Hayūd : 'udul itmek.
 Hayuṣ : cen-i hays.
 Hayy : diri ve kabile ve ay.
 Hayyāle : etlü.
 Hayyān : çadır dikici.
 Hayyāt : cen-i hayye.
 Hayvāt : derzi.
 Hayve : ilan.
 Hayyiz : mekân.
 Hayz : kıtlık ve hā-pākī-i zen.
 Hayz : yumşak sürmek.
 Hayza : el-ner'at-ül-vāhide.
 Hayzāl : çok leşker.
 Hayzum : vasat-us-sadr ve mā yazurru
 aleyh el-hizām ve ism-i fe-
 res nin hayl-el-nelāike.
 Haz : kesmek.
 HAZ : kesmek.

Hāz : bitmek.
 Haza' : yoldaşına muhālefet eylemek.
 Haz'a : nühre-i Yemen.
 Hazab : devenin memesi gismek ve de-
 lükleri tar olmak.
 Hazab : uzamak ve uzun.
 Hazāb : duturuk ve oddan her nesne ki
 od-yakar ve pâyâdarlık.
 Hazābi : cen-i hizbā ve kasirdur ki
 galiz ola.
 Hazācir : cen-i hażcere ve sırtlan.
 Hazād : yağ ağacdan kesilen nesne.
 Hazād : bir yumşak, dikensüz ağacdur.
 Hazafī : kap kacak satıcı.
 Hazāin : cen-i hazine.
 Hazak : okı yire dikmek.
 Hazākīr : bir şeyün a'lāsı ve etrafı
 ve mecmu'.
 Hazāl : gol nebātdür ki ter vü taze
 ola.
 Hazāl : ehline infāk itdüğün hesāb
 iden kimse.
 Hazālān : meşiy-ül-gazabān.
 Hazāl : bir nesnenüdr ki usul-ı se-
 lenden çıkar sūd içine bira-
 şurlar, yirler.
 Hazām : inzinam-ül-cenin.
 Hazām : ism-i imre'et.
 Hāzān : bu iki er.
 Hazan : yüksek yirde olan tağ ve "ha-
 zāna tairü boyzatahü " dirler
 kaçan yumurdasın kendiye çek-
 se , " hazanatı-l-nere'et
 veledha" dirler kaçan vele-
 din kendiye çekse.

Hazār : sovk olmak.
 Hazār : hılāf-ül-bādi
 Hazār : isim li-l-kevkeb.
 Hazār : ihzār manasına.
 Hazār : sulu sūd ve evvel biten tere.
 Hazāret : gussa gönüle tesir eylemek
 Hazāret : vatanda ve hazırda durmak.
 Hazarıyy : hılāf-ı bedeviyy, şehirlü
 ve köylü demek olur.
 Hazāric : büyük develer.
 Hazārin : cem-i hızzin.
 Hazavān : semüz kimse.
 Hazāyā : otacılar.
 Hazayān : deve gitābla gitmek.
 Hazāyir : cem-i hazire.
 Hazaz : meşk ve edik dikmek.
 Hazāz : hırs manasına.
 Hazāz : kiçirek akça boncuklardur,
 cevāri dakınur.
 Hazāz : ahmak ve nürdār ve azacuk
 bezek.
 Hazāza : ahmak.
 Hazāza : vec`-ul-kalbi min gayzın
 ve nahvahū ve baş konağı.
 Hazcir : `azim-ül-batn.
 Hazd : kesmek ve ağac kabın soymak
 ve ekl-i şedid.
 Hazed : tahıl biçmek.
 Hazef : saksı.
 Hazef : barmakla ve `asā ile taş
 atmak.
 Hazef : uçacak karca koyunlardur
 Hicāz`da olur.
 Hazen : bir ağacdur kabından ip
 iderler
 Hazen : kesmek ve sür`at.
 Hazen : ke-l-kasas fi-s-sadr ve
 zidd-u ichim.

Hazen : et kokmak.
 Hazen : misl-i hazn.
 Hazer : korku ve sığınmak.
 Hazer : göz gökçöklüğü ve nāsdan bir
 cemaat.
 Hazf : düşürmek ve bir nesneyi bir
 kimsenin üzerine atmak.
 Hazf : deve yürürken elle kuyruğun
 kaldurmak.
 Hazhāz : darbun min-el-katrān
 Hazhāza : tahrik-ül-nā ve nahvuhū.
 Hazhız : kavfi.
 Hāzib : deve kuşu.
 Hāzık : sünü demüri.
 Hāzık : şol kimsedür ki ediği tar ola.
 Hāzık : üstad ve katı`manāsına gelür.
 Hazıka : or bölüğü.
 Hazıl : misl-i hazāl.
 Hazın : ism-i nā.
 Hazın : gangin.
 Hāzına : hāzınat-üs-sabiy elleti
 takuna aloyhi fi terbiyetin
 yani hāmi.
 Hazır : korkucu.
 Hazır : bevgir.
 Hāzır : hılāf-ül-bādi ve emr-i `azim.
 Hazır : uyıcı ve ekşi yoğurt.
 Hāzıra : böğür.
 Hāzıra : hılāf-ül-bādiye va şehirler
 ve köyler ve arz-ı mamūr.
 Hāzi : od karışdurmak.
 Hāzi : rüsvāy.
 Hāzi`a : atun karnı ötmek.
 Hāzib : kınalu ol.
 Hāzibāz : sinek ve sinek avāzi.
 Hāzid : kesilmiş budak.
 Hāzihi : bu avret.

- Hazik : maktū`
 Haz`il :`ahmak avret.
 Hāzil : dāima hızlan üzerine olan.
 Hāzil : nashara.
 Hażile : ravza.
 Hażim : pişmiş buğday.
 Hāzim : kendi emrin zabt iden kimse.
 Hazin : keskin kılıc.
 Hażim : şol avretdür ki iki böğri
 gökçek ola ve hurma çiçeği.
 Hazin : tiz at ve sahī.
 Hazim : vasat-us-sadr.
 Hazin : şangin.
 Hazir : kepek harası.
 Hazirān : bi-r-Rūniye,ism-ü şehri
 kabl-et-Temmuz.
 Hazire : koyun ağıllı.
 Hażire : ol hurma ağacıdur ki büsri
 döküle.
 Haziret-ül-kuds : cennet.
 Hazirūn : hāifūn
 Haziver : kart oğlan.
 Haziz : hadid ve hazzun min-er-rizk.
 Haziz : galiz.
 Hażiz : ıldız alçaklığı.
 Hazizāz : hulki yaramaz adam.
 Hazk : misl-i hızak ve kat`eylemek.
 Hazk : dürtmek.
 Hazl : kirbük dökülmek ve hubūbat-
 dan bir nesnedür ki etmek
 iderler.
 Hazl : tasarrufdan men`eylemek.
 Hazl : avni ve nusreti terk eylemek
 ve azağı geçmek.
 Hazlen : ism-i recül.
 Hazlene : isrā`
 Hazm : sinmek ve eksimek.
 Hazm : hafif nesne ve kat`eylemek ve
 bir nesnede sürat eylemek.
 Hazm : kesmek ve eksimek ve muhkem
 eylemek ve tavar biline kolan
 çekmek ve kendi emri zabt ey-
 lenek.
 Hazm : devoye yular urmak.
 Hazm : hüve eklün bi-ceni` ol-fem
 Hazm : hayyun min Cassān ve gussalı
 eylemek,
 Hazn : kuş yumurdasın altına almak.
 Hazn : berk yir.
 Hazr : bilmezlik ve herze ve tanuk
 ve kanış.
 Hazr : endazelemek vokesmek.
 Hażreb : yay kirisi bağlanak.
 Hazrec : arslan ve yil ve ensāride
 bir kabile.
 Hażren : kaçan lahn üzerine okısa
 İ`raba muhālifet eyloye.
 Hazret : hayırlı.
 Hażret : yakın olmak.
 Hazük : sirke ziyade ekşi olmak.
 Hażum : yinek sinirici.
 Hazv : misl-ül-bozv.
 Hazv : kabir eylemek ve zelil eylemek.
 Hazv : sölpük olmak.
 Hazv : beraber olmak.
 Hazv : takdir eylemek.
 Hazvā` : kulağı sarkuk.
 Hazy : şarāb dili kesmek ve ısırnak.
 Hazyā : edoblü avret.
 Hazyan : utancağı.
 Hazz : baht ve nasib.
 Hazz : enişi ve arkacı ebrīçem ton
 ve gönlük ve divar üzerine
 diken konak.
 Hazz : kesmek ve hın ve vakit mana-
 larına gelür.
 Hażz : bir iş üzerine yiltmek ve kin-
 dirmek

Hazz : kesmek ve hin ve vakit manalarına gelir.

Hażż : bir iş üzerine yiltmek ve kindürmek.

Hażż : sınınak.

Hazzāf : çölmekçi.

Hazzāz : gönülde `adāvet varken muhabbet izhār eylemek.

Hazzāz : isn-i cebel.

Hażżāż : sıyıcı.

Hebā : ğubār ve davar ayağından çıkan toz ve zayıf kinse.

Hebb : yil esmek ve uykudan uyanmak.

Hebbāl : sayyād.

Hebbār : killu maymun.

Hebbī : kicirek kız.

Hebec : bir ğışdūr deve nemesinde olur.

Hebenneka : lakab-ı recūl ve isn-ü yezīd ve kāna yuzrab bihi-l-masalu fi-l-humuk.

Heber : deve semirmek.

Hebes : ğād olmak.

Hebet : vurnak.

Hebet : eksinek ve arıklamak.

Hebeyyah : yuruşak tenlü ağlan ve büyük dere ve büyük irmak ve ahmak ve ğol nesne ki hayırı olmaya.

Hebhe : sür`at ve zeçr ve oynamak ve boğazı kesmek.

Hebīb : öküz.

Hebīd : habb-i hanzal, ey obü-cehil karbuzi.

Hebīr : hebr gibi bir yerde sākin olan.

Hebīt : usı ğitmek ve gönülsüz kinse

Hebīt : ince dişi deve.

Hebl : oılanın yavı kılan avret.

Hebr : mutma`in olacak yir.

Hebrec : tīz yürümek.

Hebt : ağağı indürmek.

Hebg : cen`eylenek ve kesb eylemek.

Hebüb : yil esmek.

Hebūr : cen-i heber.

Hebūt : iniş yir.

Hebv : toz kopnak ve od dinlemek.

Hebve : cen`-i hebā.

He cā : sākin.

Hecā : nern.

Hecāce : ahmak.

Hecāin : cen-i hicān.

Hecb : ğirü dönmek ve men`eylenek.

Heccb : sür`at ve sürmek ve asayla vurnak.

Heceme : deve sürüsü ki akallı kırk ola ve kış sovuğunun ğidde-ti ve yazun ıssısı.

Hecer : isn-i beled.

Hec`ot : ivmek.

Hecf : nāsdan ve nimetden sakıl ve hācı olan.

Hecce : durmak.

Hechec : zeçrün l-il-ğanam.

Hecl : iniş.

Hecm : dibinden sımak.

Heer : kesmek.

Hees : gönüle endiçe düğnek ve ğom haber ki isidile ama fehmi olmaya.

Heci` : pāra-i ğeb sülüs ve rüb`gibi.

Hecin : yoğurt.

Hecīn : eyü develer ve aslı olmayan at ve ğol veled ki atası atik anası cāriye ola.

Hec̄ir : issi vakti ve büyük havz.
 Hec̄irā : ḡussa.
 Hec̄um : ev yıkan ve zayıf ağaçlar yıkan yıl.
 Hecv : zenn itmek ve hor dutmak.
 Hedā : s̄akin olmak.
 Hedāhid : cem-i hūdhūd.
 Hedāl : mā tūdellū min-el-ḡusn.
 Hedān : gönülsüz.
 Hedāyā : cem-i hediye.
 Hedbil : göğercin āvāzi ve irkek göğercin.
 Heddāc : deve kuğu.
 Heddī : kurbān ve hürmetlü kinse ve esir.
 Hedeḅ : ağac yemiş virmek ve kirbik ve saçak.
 Hedeḅān : meyyet-üs-geyh.
 Hedef : ok nişanı.
 Hedem : kuyunun kenarından içine dökülen ve hedr manasına gelür.
 Heder : bātil ve savt , bunlar heder mişālidür.
 Hedi : bir nesneyi genişidüb aşağı irsāl eylenecek.
 Hedm : yıkub vīrān eylenecek ve hedr manasına gelür.
 Hedme : defetün min-el-mal.
 Hedr : kan ve bātil olmak ve kaynanak.
 Hedy : dine yol göstermek ve dine yol bulmak ve gökçek hulk dutmak ve kimsenün önünde olmak.
 Hedīd : āvāz eylenecek.
 Hedīr : göğercin āvāzi ve sarab kaynanak ve deve boğazından savtın tereddūd itdürmek.

Hediye : armağan.
 Hefā : tanınak ve kuş uçmak ve gitmek
 Hefāf : berrāk ve hafif ve rakik.
 Hefāt : ahmak.
 Hefhāf : kasr-ı hefḅāf, riḡ-i hefḅāf dirler rakik ve ṣeffāf demek olur.
 Hefif : sūr`at-üs-soyr.
 Hefv : açlık.
 Hefvet : hata eylenecek .
 Hehāḡ : kosb idici.
 Hei` : kām deve otlağı gitmek.
 Hekalles : zi`b manasına kurd.
 Hekavver : tavīl.
 Hekob : istihzā.
 Heker : katı acablanmak.
 Hekir : acebleyici.
 Hela` : sabırsuzluk.
 Helāk : F.
 Helāl : Fb ve harāndan tağra çıkmak ve avret `iddetinden kurtula ve bir kinsye `ukūbet vacib ola.
 Hele : cedd-i Muhammed `Abbās .
 Heleke : helāk.
 Helel : evvel-ül-matr.
 Helet : kab.
 Helhāl : seyrek elek.
 Helhel : aḡınnıḡ ve rakik ve zehir-i katil.
 Heli` : sabırsız.
 Helīl : göğercin āvāzi.
 Hellāb : yağmur ve yıl esmek.
 Helta : bir otdur.
 Heltāt : cenā`at.
 Helū` : sabırsız ve haris.

Helūk : sol yaranaz avret ki erler
üzerine düşer.

Helümm : "gel" demek.

Hemā : akmak.

Hemālic : cem-i himlāc.

Hemat : zulm ve zabt ve ölçüsüz olmak.

Hende : miyān-ı dü-cihān.

Hemecce : sivri sinek gibi koyun yüzüne ve gözüne çokar ve arık koyun.

Hemekte : kumla.

Hemel : rā'isi olmayan deve ve mani olmayan su.

Hemeğa : göz yaşı akmak ve su akmak.

Hemet : gedid yağ içinde gizlenmek.

Henezāt : sol vesvesedür ki şeytan kalbū insana bırakur.

Hemeze : nisl-ül-hemāz.

Hemic : sivri sinek gibi uçacak sinecoklerdür, koyuna uşarlar manāsına ve açılmak.

Hemim : debib, ey anıl gitmek.

Hemhene : terdid-us-savt fi-s-sadr.

Hemine : uşak danelü yağmur.

Heml : göz yaşı akmak.

Hemm : melālet ve kasd.

Hemāz : `ayyāb.

Hemra` : birār.

Hemrecc : el-ihtilāt fi-l-nesy

Hemreğ : büyük karı.

Hems : āvāz-i nerm.

Hemū` : göz yaşı akmak ve yağmur yağmak.

Hemūm : suyu çok kuyu.

Hemūs : sol eseddür ki hafī-y-ül-vatī ola.

Henz : ayıb ve kov.

Henza : yay ve okı ırağa gidermek.

Hen : cem`-i hene.

Hene` : yirmek ve sinirmek ve `atā virnek ve kabrina ulaşmak.

Hene` : zeker.

Henāt : yaranaz hulū.

Henā`et : ta`ām ve şarab eskici olmak.

Henbege : sözi karışdırmak.

Hene : nesne.

Henkab : kaşır.

Henī : mukbil ve zahmetsüz olan kimse

Henī : kelimet-ü kināyetin manāhū şeyün.

Henige : el-emr-üg-şedid ve-l-ihtilātū fi-l-kavl.

Her` : ivnek.

Herā` : kabih söz.

Herās : dikenlü ağac.

Herāt : bir şehirdür.

Herc : çok söylemek ve çok dönmek ve vima itnekte ifrāt itnek ve ihtilaf ve depelenek.

Herd : yarmak ve et mūherrā bişnek

Here` : sovk vurnak ve mūherra olmak.

Hereb : kaçmak ve gizlenmek.

Herec : deve ıssıdan bayılmak.

Herecele : el-ihtilāt fi-l-masal.

Herecān : pīr kişi yab yab gitmek.

Heren : katı pīr olmak.

Herf : mehdā hadden geçnek.

Herim : ism-ü recülin ve-l-aklu ve-n-nofsü ve-l-mess-üg-şedid.

Herir : it āvāzi ve bir nesneyi düşvār dutmak.

Heris : gıcık tufan olmak ve varak manâsına gelür.
Heris : herise.
Herise : F.
Herit : ferah ve gölmek kaynayacak avâz cylemek.
Herkil : ismü melikin nin meliki Rum.
Hern : bir ekşi otdur.
Hernan : binâ-i Mısır.
Herr : kerih görmek.
Herrac : katı görücü at.
Herras : herise satıcı.
Hersene : arslan.
Hert : bir kinsenin arzin yıkmak.
Herv : çomakla vurmak.
Hervele : arkun arkun yilmek.
Hery : gâyetde pîr olan.
Heryâ : katı yir.
Herzeb : hıffet ve ism-i mevzi.
Hesab : firâr manâsına, kaçmak.
Hesbe : sinir.
Heseb : kifâyet .
Heshes : 'aciz manâsına.
Heshese : zulüm ve ihtilâf ve irsal bi-sür'at ve vaflıy-ı şedîd.
Heshese : savtu hareket-id-dir' ve-l-hilye ve hareket ür-recül fi-l-leyl.
Hesür : arslan.
Heşş : ağacın yaprağın yolub koyuna virnek ve yunşak.
Heşbeş : açık yüzlü ve leyyin.
Heşâset : hoş taba'olmak ve taze yüzlülük.
Heşim : min-en-nebât-il-bâs ve-l-mütekessir ve gecertün bali-yetün ya'huzu-l-hâ-tıbu key-fe yağa ve recülün heşimün ey zayıf-ül-bedeni.

Heşime : kurumuş ağaç.
Hobis : leyyin.
Heçn : kuru nesne sinak.
Heşşas : neşât.
Heta : iymek ve bir nesneden gözün ırmayub bakub durucu.
Hetf : nisl-i hitâf.
Heti : bir nesneden gözün ırmayub bakub durucu.
Hetm : senâyâ.
Hetmele : gizlü söz.
Hetn : göz yağı ve yağmur danlanak
Hett : i'râz itmek ve ikrâmda mertebeyi eksinek ve avrete uymak ve gökçek sözlü.
Hettak : perde yırtıcı.
Hettat : çok sözlü yeyincek kimse.
Hettek : perde yırtmak.
Hevâ : arzu.
Hevâ : hevâ-i nefis ve dost dutmak.
Hevâ : düğmek.
Heva : kusmak.
Hevâdet : noyl ve sulh.
Hevâdic : cem-i hevdec.
Hevâhî : batıl söz.
Hevân : cem-i hâvân.
Hevân : horlık ve zayıf.
Hevâvin : cem-i hâvân.
Hevâzin : kabilotün nin Kays.
Hevb : çok sözlü ahmak.
Hevbâ : nefis ve ten
Hevber : killı maymun.
Hevcâ : katı yil.
Hevcâ : hâcet.
Hevd : tevbe cylemek.
Hevdec : avretler ma'annası.

Hevec : şol toylardur ki ahmak ola.

Hevcel : serî`deve ve uzun ahmak
er ve şol yaban ki anda
alâmet olmaya.

Heveş : `aded-i keşir ve muştariş
olmak.

Hevf : issi yil.

Hevha : ahmak.

Heviy : ahabb manâsına.

Heviyce : deve hevedi.

Hevl : korkutmak.

Hevn : vakâr ve hürlik ve âsan olmak.

Hevr : kurtulmak ve dinlenmek.

Hevs : degnek ve anul anul söylemek.

Hevş : karafün min-âl-mecnün.

Hevşe : fitne ve ıztırâb.

Hevşeb : köşdek yimi.

Hevvâs : arslan.

Hevzob : yürigen kuvvetlü deve.

Hey` : bed-nefs olmak.

Hey`a : küllü mâ efz`aka min savtın
ev fâhişetin teşâu.

Heyâdet : tevbe eylemek.

Heyâkil : cem-i heykel.

Heyâm : ince yumuşak kum.

Heyâtıla : şevketlü cenâ`at.

Heybe : korku.

Heybet : `azmet.

Heycâ : harb.

Heycemâne : incü danesi.

Heydeb : rüşen yüz.

Heyc : şubar ve koparmak.

Heycân : kopmak.

Heyet : şann-ul-batnı ve-l-hâsı-
ra.

Heyfân : `atşan.

Heyh : deve çökecek "hîh" dirler.

Heyhâb X serâb.

Heyhas : serî`ve muhtalıt ve kezzâbı.

Heyhât : kelime-i teb`id, gah ha`yi
hemzeye kalb olur.

Heyk : deve kuşu.

Heykam : hikâyet ve savt-ül-bahr
ve uzun deve kuşu.

Heykal : el-fenes-ut-tavîl, el-fehm
ve-l-bina-l-müşrik ve boyt
un-Nasarâ ve hüvâ boyt-ül-
esnâm.

Heyl : aşağı dökmek.

Heylebün : nebet.

Heym : aşkdan veya gayrdan yüz üze-
rine düşmek.

Heymân : aşkdan delürmek ve yüzi
yire koşak.

Heyn : âsan

Heyneme : gizlü âvâz

Heyr : şimâl.

Heyrâ` : tiz esen yil ve korkak.

Heyş : hareket ve az nesne virmek ve
hâcete irişmek.

Heyş : seyr ve edât-ül-fidân

Heyşan : aslan ve kavî kimse.

Heyşar : arslan.

Heyşü : mekân.

Heyşümâ : her yerde.

Heyş : hareket itdürmek.

Heyşc : misl-ül-havşc ve cema`atun
min-en-nâs.

Heyşem : tavşancıl yavrısı ve kızıl
kum yığını.

Heyf : bir issi yıldır Yemen tara-
fında eser.

Heytala : helvacı kazanı.

Heyüb : misl-i heyvâb.

Heyvâb : kurd kovucu.

Heyyin : âsan, heyyininden muhaf-
fedür.

Heyz : ba`d-el-cübür kontük sınımak
ve vec`üscrine olmak.

- Heyza : yemek sinmemekden karın burmak ve geçmek.
- Heyzām : bahadır.
- Hez' : iymek.
- Hezāhiz : fitneler.
- Hezāim : cem'-i hezimet.
- Hezālīl : kiçirok depeler
- Hezār : bir zahmetdür ki devcye vāki olur. olur.
- Hezāve : ol ağacı.
- Hezbe : yir yüzine döşenen tağ ve yağmur.
- Hezeb : kesmek ve ayrılmak ve ıslah.
- Hezoc : ra'd āvāzi ve her ki anda terennüs ola.
- Hezenber : yaramaz hūlu adam.
- Hezer : herze söylemek.
- Hezer : vurmak.
- Hezeyān : herze söylemek ve hasta yaramaz söylemek.
- Hezhāz : hareket itdirmek.
- Hezhez, Hūzhūz : misli-i hezhāz.
- Hazi' : para-i şeb sūlūs ve rüb' gibi.
- Hazi : bu avret.
- Hezil : arık cylemek ve hezi söylemek.
- Hezīl : arık.
- Hezīm : savt-ur-ra'd.
- Hezīmet : vāsi' ve söz gizlemeyüb kabik söyleyen.
- Hezir : misli-i hezār.
- Hezīz : sinmiş.
- Heziz : yıl āvāzi.
- Hezk : ra'd-ı şedid.
- Hezleme : sür'at cylemek.
- Hezm : kesmek ve sür'atla yirmek.
- Hezm : düşmek ve sınımak.
- Hezme : göğüs çukuru.
- Hezmele : darbun min-el-meşiye.
- Hezmele : sür'at ile kiraat itmek.
- Hezz : bir nesneyi kesmek ve kira'atda sür'at cylemek.
- Hezz : depronmek.
- Hezzār : herze söyleyici.
- Hezzūg : keskin bıçak.
- Hezzūlūc : seri'devo kuşu.
- Hezv : herze söylemek.
- Hibā : gizlemek ve yağmur ve nebāt.
- Hibā : yünden çadır.
- Hı'al : darbun min şecer-il-cibāl ve-r-recūl-ül-kasir.
- Hibak : tavil.
- Hibāk : rah-ı felek.
- Hibat : cem-i hibet.
- Hibat : sūma fi-l-fahl.
- Hibat : ism-i recūl.
- Hibb : aldayıcı.
- Hibbe : kuvveti olmayan yirdür ve sahrā.
- Hibr : şād olmak ve denişmend (metin "hayr").
- Hibret : sınımak.
- Hibrīt : gāyetde sāfi ve hālis olan.
- Hibl : düşvārlik
- Hibl : ol-cinn.
- Hibr : 'alim ve cemāl ve hoy'et ve levn ve eser ve mürekkeb.
- Hibs : şol ağac ve şol taşdur ki arunla bunarlardan su alub tavar suya yakmak içün.
- Hibt : şol mā-i kalīldür ki zarf içinde veyahud zār veyahud meşhda ma beyni sūlūsden nisfa varınca.
- Hibta : ol-kalilü min-el-lebn ve-l-kit'atu min-el-büyüti ve-n-nās.
- Hicāc : kaş kemüği.
- Hicāf : cem-i hacfa.

- Hicāl : gelin perdesi.
 Hıcan : kondüzün çekmek.
 Hıcar : cem-i hacar.
 Hıcr : gâfil ve harâm eylemek ve kısarak.
 Hıdâc : misl-i Hâdic.
 Hıdâd, Hudâd : cem-i hadd.
 Hıdâk : cem-i hadaka.
 Hıdâm : cem-i hadim.
 Hıdamak : Irak memleketinde bir kasırdur.
 Hıdâş : ism-i recûl.
 Hıdda : yalnızlık ve kılıc yalmanı.
 Hıdda : deve yilmek.
 Hıddâd : cem-i hâdde ve mâtem için kara giyocükler.
 Hıddot : deve yilmek.
 Hıdırcân : kasır.
 Hıdm : dost.
 Hıdr : perde.
 Hıdsân : evvel.
 Hıfâf : cânib.
 Hıfâf : cem-i haff.
 Hıfâş : avret sünnet eylemek.
 Hıfey : edüküz.
 Hıff : hafif ve az cemâat.
 Hıffot : yeynilik.
 Hıfred : cevher dâncisi.
 Hıfş : küçük ev ve küçük sanduk.
 Hıfz : saklamak.
 Hıfza : gazab ve hamıyyet.
 Hık : şol devedür ki üç yaşın tamam idüb dördüncüye basa.
 Hıkâb : cem-i hıkab ve ism-i cebel ve bir müzeyyen nesnedür avretler biline bağlarlar.
 Hıkab : cem-i hıkba.
 Hıkâf : cem-i hıkaf.
 Hıkak : cem-i hokka ve cem-i hıkka.
 Hıkba : sanc.
 Hıkd : kin dutmak.
 Hıkka : dört yaşına girmiş deve.
 Hılâ : deve kahillik itmek.
 Hılab : sağımak.
 Hılâbet : aldandırmak.
 Hılâf : muhâlif ve söğüt ağacı.
 Hılâfet : kimsenin yerine durmak.
 Hılâl : cem-i hullân ve cem-i hayl ve-l-musâdika.
 Hılâle : sadâkat ve nevâdet.
 Hılas : palas.
 Hıl'at : F.
 Hıloyfî : hılâfet.
 Hılf : şol ahiddür ki kavim ortasında olur ve nâkis.
 Hılf : emcek ve kısarak cyegü kemüği
 Hılfa : hiyar ve bostan ovleği ve meş'ale yiri.
 Hılisse : bahil olan avret.
 Hılka : gılfa.
 Hılkat : yaradılış.
 Hılkid : çirkin hülu.
 Hıll : muhâbbet ve dost.

- Hıll : helal ve revâlık
- Hıllak : Şam nahiyesinde bir yirdür.
- Hılm : deri dibâgat iderken yüzmek ve deriye kurd düşüb delmek ve bir kurddur ki koyun derisine düşer dibâgat olunsa derinin yufkalığı gitmez.
- Hılm : sadık ve asl-ul-hükma ve kinâs-uz-zabiyy.
- Hılsî : misl-i kulsânî.
- Hılt : F. ve egri ok.
- Hıltat : işrot.
- Hılz : bahıl .
- Hıma : bir yirdür anda otlak ve su olur sultan için hıfz iderler.
- Hıman : kadr-ül-mevt.
- Hımar : baş örtüsü.
- Hımar : oşek
- Hımaris : ism-i recül.
- Hımartaban : âvâz.
- Hımas : hanıs.
- Hımas : "kızı kulağı" dirler; bir otdur yayla yirdü olur.
- Hımkam : bir otdur ki tokma deveye âlef olur.
- Hımkam : şedîd-üs-şevâd.
- Hıml : gol yükdür ki arkada veyahud başda ola.
- Hımlak : göz kapagının içi ki kuhl çokerler.
- Hımas : nohud.
- Hıms : belod.
- Hınâb : uzun er.
- Hınâk : cem-i hanak.
- Hındıman : cemâ'at ve tâife.
- Hınıvvas : donuz çocugi.
- Hınn : hayyun min-el-cinn ve yukâlu halk beyn-el cinni ve-l-ins
- Hınnât : cem-i hanta.
- Hıns : yemînde muhâlif cylemek ve hakdan bâtıla ve bâtıldan hakka moyi cylemek ve günah.
- Hınsır : serçe barmak.
- Hınv : taraf ve cânib ve ism-i mevzi
- Hınta : buğday
- Hıntınan : yaramaz sözlü er.
- Hıntıyya : buğday aşı.
- Hınsâb : yaban havıci.
- Hınsır : F.
- Hınsıyan : yaramaz sözlü kimse
- Hınsıyan : mislühü.
- Hınsız : kulla-i cebel ve hadım ve irlik için katılan deve.
- Hır : zen.
- Hırâ : zayıf.
- Hırab : virân.
- Hırâbet : deve uğurlamak.
- Hırâc : cem-i harca.
- Hırac : günah ve gûş-i mâhi ve şikârdâ kelbe nasıb olan.
- Hıraca : cem-i harc.
- Hıraf : cem-i hırfet.
- Hıarak : cem-i harka.

- Hirām : paldım kolanı.
- Hirār : cem-i hürr.
- Hirāş : eserler.
- Hirāş : dağ.
- Hirā't : tefāyüd itmek.
- Hirbā : kaba keler ki ana afitāb-
perest dirler.
- Hireş : eser ve keler avlamak.
- Hirf : bunamış.
- Hirfāc : eyü dirilik.
- Hirik : misl-ül-hurk.
- Hirit : endāze.
- Hirk : es-sahif-ül-kerim.
- Hirka : F.
- Hira : zidd-ı helāl.
- Hirma : hirman ve şhvət-üd-dırāb.
- Hirmal : el-mer'at-ül-humukā.
- Hirmal : yüzerlik.
- Hirman : ümitsizlik ve bir kimseyi
bir kimseden men'eylemek.
- Hirmar : hayyün min Tamim.
- Hirmi : el-recüldür ki hirma mensüb
ola.
- Hirmiyye : el-merc'et-ül-mensübetü
il-el-harem.
- Hirnak : ism-i imre'et ve tavşan
göçeni.
- Hirnin : tavşan göçeni
- Hirri : talāk.
- Hirra : palan ardı.
- Hirrat : katı susamak.
- Hirrif : tiz yani katı acı veyahud
katı ekşi.
- Hirs : arzu.
- Hirş : halka ve şcy manâsına gelür.
- Hirş : tana'.
- Hirşan : altın ve gümüşden olan
halkalar.
- Hirşa : yılan derisi.
- Hirşen : kenker.
- Hirva : kurdurucu bir otdur ve deve.
- Hirz : sığınacak yir ve ta'viz manâ-
sına heykel.
- Hirzun : bir kurduçgazdur ve irkek
keler.
- Hisā : boğa taşının çıkarmak.
- Hisāb : kurması çok ağaç.
- Hisād : tahıl biçmek.
- Hisād : nebāt ve hebātten kurıyan.
- Hisāfet : akıllılık.
- Hisāl : cem-i haslet.
- Hisān : çekişmek.
- Hisān : irkek at.
- Hisānet : berklik ve avret örtülü
olmak ve gizli olmak.
- Hisar : cem-i hisār.
- Hisar : kale ve irkek at.
- Hisāş : cem-i hiss.
- Hisb : ucuzluk.
- Hisba : müzd ve şümār.
- Hisbān : zann eylemek.
- Hisbe : ecr ve tedbir ve hesāb.
- Hishis : türāb ve taşlar.

- Hısl : keler yavrısı.
- Hısn : hisār.
- Hısnān : belcd.
- Hısrām : evvel-ül-ğazab ve-r-recül-ül-đayyık ve-l-bahīl.
- Hısrıma : koruk.
- Hısrıniyye : koruk aşı.
- Hıss : öksürmek ve bulmak ve yoldaş olmak ve savt-i hafî ve şey manāsına gelür.
- Hıssān : havvās.
- Hısse : nasīb.
- Hıssı : sığır tozaki.
- Hısset : F. ve hakir olmak.
- Hısyā : hadım.
- Hışāş : deve burundurığı ve çan ve haşerāt.
- Hışf : giyik bazagısı ve tağ keçisi.
- Hışım : F.
- Hışne : kin dutmak.
- Hıt : deve kuşu yavrısı.
- Hıtāb : sözi yüzine söylemek.
- Hıtābet : hatīb olmak.
- Hıtām : et-tīn-el-lizi yahtumu ve kavluhū "hıtāmuhū misk" ila ahirihi li-anno ahıra ma ye-cidūna rāyihat-ül-miski.
- Hıtān : yular.
- Hıtān : misl-i hubsān.
- Hıtān : cem-i hāit; divārlar.
- Hıtān : mevz-ül-kat`min-oz`zeker ve minhū et-taky-el-hakanetān.
- Hıtār : kifāf.
- Hıtāt : iğne.
- Hıtb : şol kimsedür ki bir avretle nikah ider.
- Hıtba : bikri nikahlanmak için istemek.
- Hıtıf : kumdan tepe.
- Hıtıl : kılıu.
- Hıtımī : F.
- Hıtınān : misl-i hıtān ve misl-i hubsān.
- Hıtr : azacuk `atā.
- Hıtta : ol yirdür ki üzerinc `alāmet iderler ki kimse ana muhālifet eylemeye bir kimsenündür diyü.
- Hıtva` : günah.
- Hıvac : cem-i hacet.
- Hıvān : süfrc.
- Hıvāz : şol isıtmadur ki ne vakit tutacağı malūm olmaya.
- Hıvkāl : zayıf olmak.
- Hıvl : ırlamak.
- Hıyanet : F. haybet ve nevmidlik.
- Hıyār : F. ve cyü kişiler.
- Hıyar : hayırlu kişi.
- Hıyarşenbe : F.
- Hıyās : kulak halkası.
- Hıyāt : iğne.
- Hıyāt : iğne.
- Hıyāta : iğne.
- Hıyātāt : dikmek.
- Hıyem : cem-i hayma ve ism-i rücül.

- Hıyyām : cem-i haym.
- Hızab : yoğun ve muhkem.
- Hızab : deri etle bile yarmak.
- Hızāb : boya.
- Hızāk : zirek olmak.
- Hızām : kolan.
- Hızām : kesir-ül-'atā ve-l-cem ve devetün müsennī.
- Hızānc : yıl budundurduğu.
- Hızān : cem-i hazın.
- Hızān : el-mekān-ül-galīz-ül-münkād.
- Hızānc : terbiye ve meret veledin kendiye zamm eylemek.
- Hızānc : genc-hānc.
- Hızār : korkutmak.
- Hızāyet : utanmaklık ve rüsvā olmak.
- Hızbāz : misl-i hasibāz.
- Hızic : deve havızında bakı kalan su.
- Hızır : Hızır Peygamber a.s. gāh olur ahzār murād olur.
- Hızıryān : şedīd-ül-fez ve şedid-ül-hazr olan kimse.
- Hızk : cenā'at.
- Hızlān : mesrūr.
- Hızlān : avni ve nusreti terk eylemek
- Hızn : el-mutmain min-el-arz.
- Hızn : sırtlan olacak yir ve koltuk ve böğür ortası.
- Hızr : harām.
- Hızr : silāh.
- Hızrın : kesir-ül-'atiye ve her nesne ki çok ola,vasi ola.
- Hızı : rüsvāy olmak.
- Hibā : 'atā.
- Hibāb : deve giderken nişātoylemek.
- Hibāle : duzak.
- Hıbb : mühebbet ve habīb ve küp.
- Hıbbel : yaşlı sakil kimse min-en-nisa.
- Hıbo : bağışlamak.
- Hıbeb : cem-i habb.
- Hıbet : 'atā.
- Hıbla : anul.
- Hıbnik : hizmet-kār.
- Hıbr : acem ve düşvār iş ve 'abes söz.
- Hıbrakī : demürce ve kuyuncı.
- Hıbriyye : baş konağı.
- Hıbrizī : esāvir-ül-feres.
- Hicā : hecellemek.
- Hicāb : perde.
- Hican : ak develer ve toprağı eyü yirler ve kerime avret.
- Hicār : yay kirişi ve hamel manasına götür.
- Hicārc : cem-i hacar.
- Hicāz : Mekke.
- Hiccirī : ādet.
- Hicir : ādet.
- Hicli : dişi keklik.
- Hicr : nisf-i nehāre dirler.
- Hicra : tavil.
- Hicrān : kimseden kesilmek.
- Hicretān : hicretün il-el-habşe ve hicretün il-el-Medine.
- Hicris : dilkü.
- Hidā : avret, erinin ovine göndermek
- Hidā'a : devlengöç.

- Hidāb : cem-i hedeḅ.
- Hidāfet : bir nesne gayetde zīrek olmak.
- Hidān : ḡol ahmakdur ki sakīl ola.
- Hidāyet : yol göstermek.
- Hidd : zayıf kimse ve akli gitmiş.
- Hiddāt : tizlik.
- Hidfe : kit`atun min-cn-nās.
- Hidm : es-sevb-ül-bāli.
- Hidmil : eski kaftan.
- Hidyē : sīret ve cihet-ül-hediḡ ve `amel.
- Hife : korku.
- Hiff : yufka bulut ki yağmur olmaya ve ḡol ekin ki biçmesi tchīr olub dane dağıla ve bir cins kiçirek balıkdur.
- Hih : ḡol dovedür ki hih dirlerse çağırur.
- Hikāyet : F.
- Hiken : cem-i hikmet.
- Hikke : gıcık.
- Hikme : doğru söz.
- Hikr : misl-i heker.
- Hilāl : her ayun evvelki ve ikinci ve üçünci gicesine hilāl dirler andan sonra kamerdur. ve kuyu dibinde mā`-i kalīl ola ve hayyun min Hevādin ve değirmen taşından öten päre.
- Hilat : āvāz gelmek.
- Hilbāca : ahmak.
- Hilbüḡ : ahmak.
- Hilcāb : büyük çölmek.
- Hile : F.
- Hiles : arıklatmak.
- Hiliyyet : kasti.
- Hilkām : uzun ve galiz olan ve arslar ve ism-i recül.
- Hillekas : ḡedid.
- Hillet : sakīl ki cefa idici ola ve hem `azīm-ül-laḡiye ola.
- Hilkīt : zamḡ.
- Hilye : bezek.
- Him : susuzlar.
- Himā` : kayın ata.
- Hima` : yağdırıcı bulut.
- Himāre : hallac yayı ve ayak ağrısı.
- Himayḡ : müddet-i mü`eccile.
- Himāyet : saklayu dutmak.
- Himen : cem-i himmet.
- Himlāc : eşḡün ve yorḡa deve.
- Himlan : gözden yaş almak.
- Himn : ḡeyh-i fāni.
- Himno : katı karı avret.
- Himyān : akça kesesi.
- Himyet : hastadan men`eylemek ziyān itdiḡi için.
- Hin : vakit.
- Hinā : katrān ve siteble ḡāzibān ve göḡürt.
- Hinbed : sırtlan enüḡi ve acablayıcı.
- Hind : ism-i imra`ve ism-i memleket.
- Hindāz : endāze .

- Hindeb : hindbā.
- Hindī : mensūb il-el-Hind.
- Hindiyā : acı marıl.
- Hindvānī : misl-i hindī.
- Hiniyye : kavis.
- Hinna : F.
- Hir : köne.
- Hira' : "demün hira'un" dirler cāri demek olur.
- Hir'a : hīn-i mubāşeretde inzāl olan avret.
- Hirāb : cem-i herībe.
- Hirāfet : tizlik.
- Hirat : cem-i kert.
- Hirāve : demür `asā.
- Hircāb : uzun ve ism-i mevzi.
- Hircās : cesim.
- Hirdebe : karı avret ve ol recüldür ki müntafih-ul-cervf ola ve korkak ola.
- Hīre : ismün min kavlika ; hār-Allahū fī hāza-l-emr.
- Hirec : ahmak ve zayıf.
- Hirer : cem-i hirr.
- Hirere : cem-i hirre.
- Hires : yavuz arslan.
- Hirfet : san`at.
- Hirī : hitmī çiçeği.
- Hirlevāz : ölmek.
- Hirmās : arslan.
- Hirr : ism-i imra`ve mekrüh- gören.
- Hirre : kedib
- Hirs : eski kaftan.
- Hirşā : bir nevi otdur.
- Hirşim : yumuşak taş ve yumuşak dag.
- Hirta : büyük dişi koyun.
- Hirtāl : tavil.
- Hisa : ism-i mevz`i.
- Hisāb : sağış ve kāfi.
- Hisābet : saymak.
- Hisab : cem-i hisbe.
- Hisbet : ecir ve saymak.
- Hitāf : āvāz cylemek.
- Hitān : cem-i hūt.
- Hitāt : saklayu dutmak.
- Hivāyet : cem`cylemek.
- Hiyāç : kitāl ve otacağızlar kurmak.
- Hiyām : susuz develer.
- Hiyet : Furāt üzerinde bir şehirdür.
- Hizā : mukabele ve na`leyn.
- Hizāb : cem`-i hezbe.
- Hizb : vird ve bölük.
- Hizbā : katı yir.
- Hizber : arslan.
- Hizeb : cem`-i hezibe ve derlegen.
- Hizlāc : yeynicek kurd.
- Hizzān : kabiletün min-el-arab.
- Hizze : şādi ve çölmek kaynayacak āvāz cylemek.
- Hüb : günah.
- Hūba : ol yirdür ki yanındaki yire yağmur yağar ana yağmaz.
- Hübāb : su kabarcığı ve mühebbet ve yalan ve ism-i şoytan.

Hubāhib : bir kimsenin adıdır buhl-
 la ma'rūfdur.
 Hubāla : cem-i hublāi
 Hubāra : toyl kuşu ve çürti boğa.
 Hubb : küp.
 Hubba : tamar bağlayacak.
 Hubbāz : bir otdur.
 Hubbāzī : cem gömeci.
 Hubbe : muhabbet eylemek.
 Hubob : cem-i hubbe.
 Hubega : cem-i habīs.
 Hubeyrek : tasgīr-i habrek.
 Hubeyş : tayırlı ma'rūf.
 Hublā : yüklü avret.
 Huble : dikenli ağac yemişi ve müdd-
 mün yaprağı.
 Hubbeş : hāin ve mezmūn.
 Hubr : simak ve bir nesneye ilim
 okınak.
 Hubrā : sidre biten yir.
 Hubro : nasib.
 Hubs X vakf olunan nesne.
 Hubs : zina ve müddâr kokmak.
 Hubsā : bestegi-i sūbān.
 Hubsān : cem-i habs ve habş.
 Hubşī : cebelün bi-esfeli Mekke.
 Hubūb : cem-i hūbbe.
 Hubuk : cem-i hūbāk ve tekessür-i
 külli şey.
 Hubūl : cem-i hūbl.
 Hubūl : cem-i hūbl ve el ayak kesmek.

Hubūr : āsar ve sürür.
 Hubūt : misli habt.
 Hubūt : cem-i habet.
 Hubuv : od söyünmek.
 Hubūr : bilmek.
 Hubz : etmek.
 Hūc : cem-i hevvece.
 Hūc : fakir ve hacet.
 Hūcac : cem-i hūccet.
 Hucc : def'eylemek.
 Huccāc : cemā'at-i hāciyān ve huccet
 ile kimseye galebe eylemek
 ve Mekke'ye varmak ve kâd
 eylemek.
 Hūcr : kenar ve kalor deliği.
 Hūcūr : cem-i hacr.
 Hūcūr : cem-i hūcre.
 Hūd : isim-i nebi ve yahudiler.
 Hūdā : aldamak.
 Hūd'a : aldamak.
 Hūdāri : karanı gece ve kara bulut
 ve katı kara deve.
 Hūdā : çukal ve avret gönleği.
 Hūdā : sarb iniş.
 Hūdā : her kişiye dostluk iden.
 Hūdri : misli-i hūdāri.
 Hūdşā : hadş.
 Hūdūc : cem-i hadac.
 Hūdūd : cem-i hād.
 Hūdūret : sönük ve mukken olmak.
 Hūdūş : bir nesne yogken var olmak.

Huduş : dırmalamak.
 Hudûş : misl-i hidâş
 Huf : korku.
 Hufâfiş : cem-i huffâş.
 Hufâlic : uşak deve.
 Hufâne : her nesnenin derisi.
 Hufât : ansuzın olanı.
 Hufât : şol yılârdur ki zehri olmaya.
 Hufen : cem-i hafne.
 Hufeydid : seri`deve kuşu.
 Huff : edik ve deve ayagi.
 Huffâş : yarasa.
 Hufk : na`leyn âvâzi.
 Hufna : çukur.
 Hufre : çukur.
 Huft : söz sâkin olmak ve od dinlenmek
 ve şol avret ki yalnız düştür
 nisâ ile arasında düştür ve
 anık avret.
 Hufuf : cem-i haff.
 Hufûf : iverek gitmek.
 Hufûk : yıldız düşmek.
 Hufv : bark za`f üzerine ıldırımak.
 Hufyc : gizlülük.
 Hûk : ihâta cylemek.
 Hukab : cem-i haber (istinsah hatası-
 dır, asıl mânası "misli-i hukub"
 olmalıdır.)
 Hukba : rûzgâr-ı dirâz.
 Hukka : sanduk.
 Hukkâk : hoktacı.
 Hukkâkc : ma yeskatu min-ocş-şoy
 inde-l-hak.

Huka : nasderdür, hakama beynchüm ey
 kaza ve-l-hikmetü min-el`ilm.
 Hukma : mâ yukkanu bihi-l-mariza min-
 ol-edviye.
 Hukub : dehr.
 Hukub : seksen mîl.
 Hul : avret, mal vermek üzerine veyahud
 kabîninden ve nafakadan vaz
 gelmek üzerine boşamak.
 Hûl : cem-i hâil.
 Hul`a : hiyâr-ül-mâl.
 Hulab : yağmursuz bulud.
 Hulâbis : bahâdir ve bir nesneyi
 dâima mülâzimet itmek.
 Hulâhil : şol şeyyiddür ki vakûr ola.
 Hulâk : boğaz ağrısı.
 Hulâl : cem-i hulle.
 Hulâle : diş arasından çıkan ta`am.
 Hulâtâ : cem-i halit.
 Hulb : hurma ağacından olan ip.
 Hulbo : büy.
 Hulcân : cem-i halic.
 Huld : beka ve devam ve cennet ve
 bilezik ve küpe ve gözstüzlük
 ve kasr-ül-Mansur.
 Hulofâ : cem-i halife ve girü kal-
 mişlar.
 Hulol : büd-ül-Yemen.
 Huleyv : atılmış penbe.
 Hulk : eyü ahlak.
 Hulkâni : eski satıcı.
 Hulkun : boğaz düdüğü.
 Hullân : uşak koyun.
 Hullân : sigâr-ül-ganem ve-l-cedi
 min batnı ummehi.
 Hullet : destluk.

- Hullî : cem-i hilye.
- Hulm : yük çekicilik.
- Hulm : mâ yerâhu-n-nâinü.
- Hulû' : feza'.
- Hulub : misli-i hulb, kara balçak.
- Hulüb : gönül perdesi.
- Huluc : küçük geniler ve bir kabile.
- Hulüc : şol nâkadur ki köşegin ayırır-lar ve parâkende bulut.
- Hulud : obedîlik.
- Huluf : cem-i half ve fâsid olmak ve ağzın kokusu mütegayyim ola.
- Huluf : muhâlif ve kiçirek oyoğu kentiği.
- Hulûk : oyü hulu ve tîbden bir nev'
- Hulûk : katı kara olmak.
- Hulûkat : eslemek.
- Hulûl : kurban boğazlıyacak mevzi ve şişmek ve aşağı inmek.
- Hulûs : hâlis olmak ve kimseye erişmek (metin: "hulsûs")
- Hulut : cem-i halîl.
- Hulsa : yaşla kuru karışılmış ot.
- Hulsânî : bentim hâlisum veledim.
- Hultat : ortak.
- Huluv : hâli olmak.
- Hulv : hâli.
- Hulva : tatluluk.
- Hulvân : er-recül ya'husu nihri ibnetihi ve ism-i recül.
- Humâk : bir zahmetdür çiçek gibi insana vâki olur.
- Humân : hayy-ül-ibil.
- Human : kül ve kömür ve her nesne ki ihrâk olunmuş ola.
- Humar : bakıyye-i sekr.
- Humâris : şedid.
- Humâşa : diyyeti malûm olmayan cerâha.
- Humâşât : bakâyâ-i galle.
- Hume : korkak ve akli gitmiş.
- Humame : kül ve kömür ve her nesne ki oda yannış ola.
- Humere : kaya kuşu.
- Humerre : devlenceğ ve serçe.
- Humeyya : müheyya.
- Humk : ahmak olmak.
- Humlân : cem-i haml.
- Human : bi-mânâ kadr ve yukâle humm-ur-recül min-el-hamiyy.
- Humma : ısıtma.
- Humnâd : gayot.
- Humm-al-mutbâka : gicde gündüzde olan ısıtma.
- Humanân : yatlı kimse ve zayıf sünü.
- Humm-an-nâiye : her gün dutan ısıtma.
- Hummâ-yevm : bir gün dutan ısıtma.
- Humme : hummet-ül-firâk.
- Humar : yarmak.
- Humar : misli-i humur ve cem-i ahmer.
- Humar : cem-i hamir.
- Humre : namaz kılacak yir.
- Humre : başı kızılca bir kuşdur.
- Hums : bişinci.

- Humsāne : ladğa
- Humū` : misl-i ham`.
- Humūd, Hammūd : misl-i hamud.
- Humuk : cem-i humk.
- Humul : adsızlık.
- Humul : şoñ devedür ki üzerinde mahfe ola.
- Humun : ot kokmak ve biryân bişmek.
- Humur : cem-i hamār ve kızıl başlu serçe.
- Husus : bişde biri.
- Humuş : dırlamak.
- Humuş : cem-i hamş.
- Hun : ism-i recül.
- Hun : cem-i huvan.
- Hun : horlık.
- Hunābis : kerāh-ül-mansar ve katı.
- Hunāc : kabilo.
- Hunāfic : etlü oğlan.
- Hunāk : boğaz şişmek ve boğaz dutucu.
- Hunan : bir sakmetdir burunda olur ve kuşların boğazında olur.
- Hunfesā : tonuzian kurdı.
- Hunkel : şol kasirdur ki leim ola.
- Hunn : cem-i ahunn.
- Hunna : Bugatun fi-l-hayşun.
- Hunnos : mecmu`-i kevākib.
- Huns dönmek.
- Hunş : sınımış ve imr`at.
- Hunşā : hem zekori hem ferai ola.
- Hunşuş : bakayya-i mal.
- Huntāl : bi-mānā-l-büdd.
- Hunū` : zillet ve alçaklık eylemek.
- Hunūh : İdrīs (a.s)
- Hunūr : metā` koyacak yir.
- Hunūs : pinhān olmak ve giri olmak.
- Hunzül : el-karn-ut-tavil, oz-zeker-ut-tavil.
- Hunsuvāne : tekebbür ve kin.
- Hūr : noksan ve helāk.
- Hur` : necib.
- Hurāc : bedende çıkan hurha.
- Hurāk : kav ve ekşi ve āb-i şūr.
- Huran : cem-i harun.
- Hurānc : vüsat-i rızık.
- Hurās : cem-i hurus.
- Hurāsī : mensūb ilā Hurasān.
- Hurbes : bir otdur.
- Hurcac : dişi deve hem semüz hem uzun ola.
- Hurcūc : meyl ve katı sovak yil.
- Hurcül : tavil,
- Hurdād : son yaz ayı.
- Huren : yeyni taş.
- Hū`ret : süst olmak.
- Hureyb : taşğir-i harb.
- Hurf : habb-ı reşād,
- Hurfuc : misl-i hırfac.
- Hurhur : uykuda horlamak ve boğarken horlamak.
- Hurk : ebleh olmak.
- Hurkāca : kara ev.
- Hurkuf : arık tavar.
- Hurkus : büre gibi bir kurdcugazdur.

Hurm : ihrām.

Hurma : F.

Hurmān : kizb.

Hurr : değirmen delüğü ve değirmen sepedi.

Hurrāb : cem-i harīb.

Hurrāk : hav.

Hurs : çoğan ve altundan ve gümüşden halka ve şey mânâsına goldür.

Hurs : oğlan toğacak pişen ot.

Hursi : esāg-ül-beyk.

Hursi : misl-i hurāsi ve değirmen delüğü.

Hurşā : bir nevi otdur.

Hurt : iğne deliği ve balta deliği ve kulak deliği ve ne ki bunlara benzer varsa.

Hurtūn : büyük burun, hamırdā hurtun dirlor.

Hurū` : cem-i har`.

Hurūb : savař ve adū.

Hurūb : cem-i hurūb.

Hurub : uca delüğü.

Hur`ube : misl-ül-har`abe.

Huruc : çıkmak.

Huruc : şikārdā kolbe nasīb olan.

Huruc : melikiye.

Hurūd : kavsin ve kabilesin terk iden.

Huruf : cem-i harf.

Huruf-ü mahmūsa : `aşeretü ahrüfin tecmauhāğssa şahsun fescete.

Huruf-ü mutbaka : sād, dād, tā, ve zā

Huruf-ü şefehiyye : bā, tā, mīm, ve lā naklü şefehiyye.

Huruk : cem-i harik.

Huruk : cem-i hark.

Hurum : cem-i harām.

Hurūr : issi olmak.

Hurūr : düşmek.

Hurusāni : misl-i hurāsi.

Hurūt : cem-i hurt.

Hurūviyyet : āzād olmak.

Huruż : çoğan.

Huruż : misl-i huruż.

Huruż : cem-i harğ.

Hurza : nigende

Hurzi : çoğan satıcı.

Hūs : hurma yaprağı.

Hus : ism-i recül.

Husban : cem-i hesab ve-s-sihām ve-l-kisār ve-s-saika ve-l-azāb.

Husbānc : kiçirek yasdik ve kisacuk ok.

Husāfe : ol temredür ki fesād olur döğülür.

Husake : kin ve adāvet.

Husal : misl-i hussāl.

Husāle : bir nesnenin derisi şe`ir-den sākıt olan ve yağ dertti.

Husām : keskin kılıc ve kılıcun çalacak tarağı.

Husamā : cem-i hasım.
 Husār : bakıyyet-üş-sey.
 Husarā` : muhtelit olan.
 Husās : katı eylemek.
 Husāsāt : cem-i husasa.
 Husāse : kuru balık.
 Husf : cem-i hasif.
 Husla : örülmüş saç.
 Huslec : misl-i hunāfic.
 Husm : her geyün cānibi ve nāhiyesi.
 Husr : tarlık.
 Husr : ziyān-kārlik.
 Husrān : ziyān
 Husş : za`frān.
 Husş : kamaşden ev.
 Husş : iri kum ve toprak ve saman
 ovağı.
 Hussāl : zu`afa.
 Hussān : ahsen min-el-hüsn.
 Hussāne : ahsen min-el-hasene.
 Hussar : māide üzerinde bāki kalan.
 Husuf : ay dutulmak ve yire batmak.
 Husul : cem-i hisl.
 Husul : hāsil olmak.
 Husum : cem-i hasm.
 Husum : ol-metābi`vc-ş-şum.
 Husum : mevzi`.
 Husumet : cenk.
 Husun : cem-i hisn.
 Husur : koyulmak.
 Husur : göz çöngelüb irāğa nazardan
 kalmak.

Husur X süst endām.
 Husuş : cem-i hass ve hisās olmak.
 Husyān : daşak derisi.
 Husyatān : daşak.
 Husyateyn : daşak.
 Husyo : haya.
 Hüş : av eylemek.
 Hüşa`a : alçak depecük.
 Hüşaf : kırık bağır.
 Hüşāre : māide üzerinde bāki kalan
 nesneye ve her nesnenün mür-
 desine ve hakirine dirler.
 Hüşāret : her nesnenün yaramazı ve
 alçağı.
 Hüşārim : esvāt.
 Hüşāş : bakıyyet-ür-ruh fi-l-mariz.
 Hüşāşe : bakiye-i cān.
 Hüşb : arı nesne.
 Hüşi : vahşi ve nāsle muhālifat
 itmeyen kimse.
 Hüşn : cem-i kaşn.
 Hüşne : huşnet.
 Hussā : kulak ardında biten kemik.
 Hüşşāf % yarasa.
 Hüşu` : tevāzu`eylemek ve irikin
 gözetmek.
 Hüşub : cem-i haşebe.
 Hüşuf : berknek.
 Hüşuk : misl-i haşk.
 huşnet : irilik.
 Hüt : budak.
 Hüt : balık.
 Huta` : kulavuz.

Hūta` : kulavuz ve tavşan göceni.

Hūtāf : kuyu kazacak balta.

Hūtāi` : cem-i hatia`.

Hūtām : şol kimsedür ki māşiyeye merhamet olmaya bazı bazına saya.

Hūtāna : tamu ve çok yir kimse ve māşiyeye kelīl-ül-merhamet olan ve bazına bazı sebeple izā iden kimse.

Hūtāne : mâide üzerine bâki kalan taām.

Hūtāt : sūd kaymağı.

Hātīm : gurāb-i esved ve kadı cūdda Hātīm Tai gibi ola.

Hatm : ahkam-ül-omr ve-l-kaşā.

Hutrūş : kaşır.

Hutta : udu iş ve kassa.

Huttāf : karlanguc.

Huttām : meta`ve kuruyub döktülen otlar.

Hūtūbet : semiz olmak.

Hūtūf : cem-i hatf.

Hūtūn : cem-i hatm.

Hūtūm : cem-i hūtām.

Hūtūr : gönüle gelmek.

Hūtūret : kalın olmak.

Hūtūvāt : avret, erinden devlete irişmek.

Hūtva : bezemek ve iki ayak ortası.

Hūtvat : zafer bulmak ve avret erinden devlet bulmak.

Hutvāt : misl-i hatavāt.

Hu`ūl : sıçrayub tavar üzerine binmek ve ahidinden dönmek ve levn mütağayyer olub kokmak.

Huvi : düşmek.

Huvān : piş-gir.

Huvār : deve köşegi.

Huvār : sığır āvāzi.

Huvāse : tavāif-i muhtelifeden olan cemā`at.

Huvāsāt : cem`olmuş.

Huvaż : butlan.

Huvvāra : ak etmek.

Huvvef : hāif.

Huyoyc : tasgīr-i hācetdür ve gencek.

Huyeyl : tasgīr-i hayl.

Huyūf : cem-i hayf.

Huyūr : cem-i hayır.

Huyūs : tahallūf yani bir nesnedan `udūl eylemek.

Huyūt : cem-i hayt.

Huyyef : misl-i huvvef.

Huyyer : hayrı çok kimse.

Hūz : sınıf mânāsına bir cemāat.

Hūza : hurma yaprağı.

Hūza`a : her kişiye huzū` ve meskenet iden.

Hūza`bīl : ebātīl.

Hūzād : derya.

Hūzāhiz : ağaclu sulu yir.

Hūzāka : oldur ki adandan ve gayrdan birağılan nesne.

Hūzāki : fasih-ül-lisān.

Huzān : nālîfor.

Huzāne : ol 'ayâldur ki sen emrinden
melûl olursun.

Hużayna : kaynaniş buğday ki ana
kûlve dirler.

Huzaz : irkek tavşan.

Huzaz : devâ.

Hużb : boyamak.

Huzen : cem-i huzne.

Huzk : uyla olmak (lugat kitapların
da bu kelimenin karşılığı kısa
boyu olarak geçer)

Huzma : arpa buğday destesi ve bir
kucak odun.

Huzn : melâlet.

Huzne : habl-i galîz.

Hużr : yılmak.

Huzr : misl-i hazır.

Hużrat : yeşil.

Huzrem : keler yavrisı.

Hużrûf : pırlankıo.

Huzû : misl-i hada`

Hużûb : semiz olmak.

Hużud : dormân.

Huzuk : (mânâsı yazılmamaştır)

Huzun : irkek tavşan.

Huzun : cem-i hazen.

Hużur : hazır olmak.

Huzur : cem-i hazır.

Hużuż : devâ.

Huzuz : cem-i hazz.

Huzuz : cem-i hazz.

Huzuz, Huzaz : misl-i huzaz.

Huzzaka : kaşır.

Huzze : boyun ve etden uzununa kesil-
miş kıta`.

Hübâşe : mâ cümle min-en-nās ve-l-mal.

Hübb : dost tutmak.

Hübte : za`f.

Hübû : misl-i habv.

Hübüg : uyumak.

Hübül : min-en-nisâ

Hübüt : inmek.

Hübüt : vakitsiz toğan.

Hübü` : vakitsiz toğan.

Hüccet : F.

Hüceb : cem-i hicâb.

Hüceze : sene ve şahmet-ül-üzün.

Hücel : gelin perdesi.

Hücre : küçük ev ve yir deliği.

Hücu` : gicede uyumak ve katı haris
olmak.

Hüçüd : gice ile namaz kılmak ve gicede
uyumak.

Hüçüm : divâr yıkmak ve büyük ölçek.

Hüçür : issinin şiddetinde hastalıkda
veyahud uykuda söylemek.

Hüceze : uçkur yiri ve kuşak.

Hüdâ : toğrı yol tutmak.

Hüdâ`a : iki yüzlü balta.

Hüdâbid : galiz süd ve gözün görmesi
zayıf olmak ekser evkâtda
yaş akımıyla.

Hüdâid : galiz süd.

- Hüdbē : saçak.
- Hüdd : uvatmak ve uvunmak ve gussa ve musibet.
- Hüddāb : hurma budacı ve her yaprak ki anın ini olmaya ve servi yaprağı.
- Hüdhüd : F.
- Hüdebe : tiz kaynayan çölmek.
- Hüdne : sükün.
- Hüdü` : sâkin olmak.
- Hüdün : cem-i hadān ve sâkin olmak.
- Hüfāt : bir nesne çiftinden uçmak ve hep perâkende olmak ve almak olmak ve fikirsüz söylemek.
- Hüfer : cem-i hüfre.
- Hüfiyyet : yalın ayak olmak.
- Hükala : kavm ortasında eğri yanın yatan kimse.
- Hükab : vüs`at.
- Hükabkab : katı berk.
- Hüki : mâ lâ yesma`savt.
- Hükle : `acem mânâsına; sözün beyân idememek.
- Hükü` : sâkin olmak.
- Hükümet : kadılık.
- Hüla` : hırs.
- Hülâs : ince ağırlı.
- Hülbe : boncuk dizdikleri hanzır kılı.
- Hülce : el-ażğāşü fi-n-nevm.
- Hüleke : düşen nesne.
- Hülk : helâk olmak.
- Hüllāb : sağılır inek.
- Hült : baş kazımak ve borç ödemek ve `atâ virmek.
- Hülük : misi-i hülk.
- Hülüb : cem-i hülbe ve yoğun kıl ve kuyruklu.
- Hülümet : katı siyah olmak.
- Hümām : el-melik-ül-`azim-ül-himme.
- Hümārāt : cem-i himār.
- Hümret : kızılık.
- Hümü` : sâil.
- Hümüd : od dinlenmek ve kaftan eskimektir.
- Hümül : misli-i heml.
- Hümüzet : ekşilik.
- Hünā : burda.
- Hünāk : orada.
- Hünālik : misli-i hünāk.
- Hüncür : cem-i hüncür.
- Hündür : göz bebeği.
- Hüneyn : mevzi`ve ism-i recül.
- Hünî : zahmetsüz olan nesne.
- Hünüd : cem-i Hind.
- Hürefe : yüzerlik.
- Hürhür : çok sudur akındısının avāzi irakdan işidile.
- Hürmān : bi-z-zammı; el-`aklu.
- Hürmet : meyli ve mühebbet ve reva olmak.
- Hürre : āsād ve irte ve göğercin yayrısı ve kumsuz balçık.
- Hürre : hilāf-ül-emet.
- Hürriyyet : āsādlik.
- Hürüfā cem-i herîf.
- Hüsays : ebü kabile min Kureyş.

Hüseyn : batanın min Tayy ve ism-i
remle li-Beni Sa`ad.

Hüsn : hüblük.

Hüsna : hılâf-üs-sû`.

Hütü` : misl-i heta`.

Hütün : yağmur cyu yağmak.

Hüttät : dökülen nesne.

Hü`üret : kurtulmuş olmak.

Hüveb : cem-i hübe.

Hüviyy : aşağı düşmek ve yukardan
aşağı gelmek ve gicentün
sülûsi veya rüb`i.

Hürvāyā : cem-i hüvyē.

Hüvve : misl-ül-heviyye.

Hüyām : eşedd-ül-`atş ve `aşkıdan
delü gibi olmak ve zahmet-
dür devede vaki olur, otla-
maz yire düşer.

Hüyü` : misl-i hey`.

Hüyüm : cem-i hiyām.

Hüz` : kıldur ve cem eylemek.

Hüz` : maskaralık.

Hüzāl : arık.

Hüzāme : kısacuk avret.

Hüzeyl : hayyün min Muzarra.

Hüzi` : kesmek.

Hüzlül : hafif kimse ve yeyni ok.

Hüzü` : misl-i hüze`.

Hüzüm : cem-i hüzm.

Hüzüv : masharalığa almak.

Hüzzām : keskin kılıc.

- İdlā' : imāle.
İdlāl : azdırmak.
İfās : māsū.
İgfā : āsānlığla tutmak.
İgnā : cem'-i ğanā.
İgrā : kundırmak.
İğrendā : setn ile ve darbla ve kahrla galebe eylemek.
İğrīnkās : ictimā'.
İğtilā : sür'at eylemek.
İğtiyāz : kışım içinde olmak.
İğzā : beyān (lugatlarda bu kelimenin manası "görmek, gözü kapatmak ve göz kapaklarını birbirine yakın olmak diye geçer)
İhrimās : sükūt.
İhrīt : ekşi ot.
İhsāf : ahkām.
İhbās : yaramaz fiil işlemek.
İhşīşān : huşūnet ziyāde olmak.
İhtilāk : yalan.
İhvivāt : uzamak.
İhyāz : kayunun isti'mal itmekle suyudüklemek.
İk'ā : oturmak.
İkābil : cem'-i 'ukbūl ve hastalık sonu.
İkāk : cem'-i 'ukūk
İkāl : diz bağı ve sadaka-i 'ām.
İkale : cezmden geçmek ve bey'fesh eylemek.
İkām : cem'-i 'akīm.
İkām : 'Ikām-ün-naklı ve-l-kern ma yahrucu min usulihā.
İk'ansās : kalan ve ardını dutan.
İkās : cem'-i 'akīs ve kaldan dokunmuş nesne
İkās : şişe kılıfı.
İkāve : harāc.
İkāz : zūlf.
İkd : kilāde ve kur kuşak ve boğmak.
İkd : boncuk ve boyun bağı yani boğmak.
İk insās : göğüsü çıkık.
İkka : her şa'ir ki insan onunla ve bahāimle bile toğar.
İklāl : yoksulluk.
İklid : miftāh.
İkmitrār : iştidād.
İknā : fakir eylemek.
İkrāş : sa'y eylemek ve bir nesne vaki' olmak.
İksā : iktidā māsāsına
İkti'at : amānc başa bağlamak iki kez altına dolaştırmak.
İktirā' : ihtibār .
İktidā : uymak.
İktifā : tabi' olmak.
İkvirār : ten seğirmek.
İkyān : altun.
İlk : her nesnenün nefisi az olur, namr murād olur nefāisden ötürü.
İlk : kurd, zib māsāsına.
İlk-ı mazanne : nefis nesne.
İnak : mu'anika māsāsına , birbirinin
İnfaş boyuana el dolayup çıkmek.
İnfaş : hayasuz avret. (metin: İfş)
İntiyān : evvel-üş-şebāb
İrāk : bilād.
İrās : cem'-i 'iras.
İrk : tamar ve kestik.
İrkāk : iplik egirmek.
İrk-uz-zālim : gayr kimse ihya ayledüğü yire fidan dikmek ve ekin ekmek ve ekin ekmele yeri kendünün eylemek için.
İrşād : bir nesneye göz dutmak.
İrz : cesed ve rāihā-i cesed gerek tayyibe gerek habise olsun ve nefis ve yanama da bir yirdür ve dere ki anda şecer olmaya.
İrzān : cem'-i ariz
İcābe : cemā'atün min-en-nās ve-l-hayl ve alın bağı.

`Irz : cesed ve raiha-i cesed
gerek tayyibe gerek habise
olsun ve nefis ve yamama`da
bir yirdür ve dere ki anda
şecer olmaya.

`Irzân : cem-i `ariş.

`Isabe : cemâ`atün min-en-nâs
ve-l-hayl ve alin bağı.

Isâr : kısıcak ip ve edik bağı ve
kurumuş ot.

Isba` : barmak ve gökçek eser.

İşbî : mislühü.

İsfanah : isbanak.

İsfatah : mislühü.

İşgâ : bir nesneye kulak dütmek.

İşgincâh : yağmur çoğalub seyelân
itmek.

İsır : `ahid ve günah ve kârdân
voya misâfir.

`İşkâl : üzerinde kuru hurma olan
dal.

İşkâr : erimek.

İslâl : ot yiyemek.

İsnâk : kapu yapmak.

İsrâr : günâh üzerine pâyedâr ey-
lemek.

İss : asıl.

İstabl : ahur.

İstafâ : ürtündilemek.

İstafalin : keşir.

İstibâh : sabahda mey içmek.

İstilan : dibinden koparmak ve
kasmak.

İstivânc : (manasına yazılmıştır)

`İsvâd : cur-i `azim kaçan sahibi
şerr ola `İsvâd dirlor.

`İşk : fart-ül-mahabbe.

`İşrik : nebt.

`İtâf : ridâ

`İtâş : cem-i `atş.

`İtf : çiggin ve boyunun bir tarafı.

İtil : misli itl

İtirgişâş : marazdan halâs olmak.

İtl : böğür ve yan.

İtlîhman : iftihar ve ayak üzerine
durmak ve târik ve siyah
olmak.

İtlîhman : gerdem-keş kerdem

`İtr : cyü koku.

İtrâ : övünmek.

İtrifil : F.

İtrih : tavil

`İyât : koyun ve deve kısır kalmak.

`İzâde : kapı süvesi.

`İzâh : her ağac ki bütyür dikenini olur

`İzâh : sihir ve kizb ve bühtân.

`İzâk : koyuna nişan eylemek ve hurma
ağacı hurmasıyla.

`İzâl : beyyin-ül-`izl.

`İzâl : bazı kelb bazı kelbe sıfatda
benzemek.

`İzâm : cem-i `azm.

`İzâm : ululuk.

İzâş : melcâ.

`İzaz : bir yirden ısırarak ve şiddet-
le sabir eylemek.

İzcâc : çagınmak.

İzcâr : gömü tar eylemek.

`İzin : dağılmış ve sihir.

`İzlin : el-leyl-ül-müzlin ve yukâlu
l-vesvese.

İza : cebel.

İzman : perhiz eylemek .

İzmane : min-el-kütübi ve `l-hicâreti
ve-l-cemâ`ati.

İzriğtat : gazabla çişmek .

İzric : yörügen at ve zirek.

İztibâ` : ridasını sağ eli altından do-
laşdurup solı üzerine bırakma

İzticâ` : yanın yatmak.

İztılâ : kuvvet eylemek.

İztirâr : çaresizlik.

`İzün : izza.

İzz : öğün.

`İzz : zirek kişi ve sefere kavi kimse
ve koyu olmak.

- İ'ād : va'de eylemek
İ'adet : girü dönmek.
İ'anet : yardım eylemek.
İ'aret : 'ariyet vermek.
'İb' : yük ve denk ve nazir.
İbā : nefret ve rücu' etmek.
'İbā : yük, haml mânâsına.
İbāb : girü dönmek.
İb'ād : irak olmak.
İ'bād : kul olmayan kimseye kul olmak.
'İbād : cem-i 'abd.
'İbādāt : cem-i 'ibādēt.
'İbādēt : tā'at etmek.
İbāk : kul kaçmak.
'İbāl : cem-i a'bel.
İbāle : omca ve belā üzerine belā.
İbāz : bi-l-kesr, el-cehl.
İbāziyye : firkatün min-el-Havāric.
İbbān : vakit.
İbbār : iğneci.
İbd : cāriye ve dişi eşek ve muvahhaşa idici.
'İbdā : cem-i 'abd.
İber : cem-i ibre.
İbhām : baş barmak.
İbil,ebil,ebel : deve.
İbkā : paydār kılmak.
İbkā : ağlatmak.
İbkar : irte.
İblāğ : irişdürmek ve haber vermek.
İblās : melālet .
İblīs : şeytān.
İbn : oğul.
İbn-ü āvī : çakal.
İbn-ü cümüz : kâtil-i Zübeyr.
İbn-ü 'irs : gelincik dedikleri canavar.
İbn-ü lobūn : iki yaşar deve.
İbn-ü rikā' : ism-i şair.
İbnü gayye : misli ibnü zenije.
İbnül-'amm : ata kardaşı oğlu.
İbnü mahāz : deve köşegi ve bir yaşar deve.
İbnü mikrāz : sansar.
İbnü mikrāz : mislühü.
İbnü rüşde : helāl-zāde.
İbnü's-sebīl : yolcu.
İbnü's-tāhir : bora.
İbnü verdān : bügelek.
İbnü zenije : harām-zāde.
İbrām : ihkām.
İbrāz : taşra getürmek.
İbre : iğne ve 'akreb kuyruğı.
'İbret : ismün min-el-itibar.
İbreym : gömüldürük tokası.
İbric : bıyık.
İbrih : baş konağı.
İbrīk : emzikli bardak ve ziyāde ildirayıcı kılıc.
İbriz : hālis altun.
İbrīsem : ibrişem.
'İbs : gizli nesne üzerinde kurıyan.
İbsāl : tahrim mânâsına, harām eylemek.
İbsār : görmek.
İbsār : muştalık vermek.
İbt : koltuk.
İbtidā : işe başlamak.
İbtihāl : tazarru'.
İbtikā' : istirā.
İbtilā' : (manası yazılmamıştır)
İbtiyā' : korkudan veya melāletden levni mütegayyir olan.
İbtizāl : inmak.
İbzim : kemer, kuşak.
İcā' : olma vermek.

İcāb : nesneyi vācib eylemek.
 İ`cāb : kendi özin görmek.
 İcābet : varmak.
 İcāc : cem-i ecce.
 İcād : F.
 İcād : var eylemek.
 İ`cāf : kendüzün görmek.
 `İcāf : cem-i a`cef.
 `İcāl : `acelo idonlar.
 İ`cālo : ol süddür ki rā`i tavar
 sağmazdan ekvāho āhline
 iletir.
 `İcān : ucmaq ve iki fercün ortası.
 İcānc : nās ve geçmek.
 İcār : tam ortabı.
 İcās : kara erik.
 İcās : edik.
 `İcāz : `inād eylemek.
 İ`vāzo : mā tu`azzim bih-il-mer`e-
 tü `aczetehā
 İcbā : ekini salāha gelmeden satmak.
 İcfir : kaz.
 İcğil : çıban.
 İchar : i`lān.
 İcher : gündüz görmey.
 İcl : boyun ağrımak ve yaban sığı-
 rının sürüsü.
 `İcl : bızağı ve kabiletün min Rey`ā.
 İcjal : ulu dutmak.
 `İcle : ivmek ve kanlı ve su dolabı.
 İclihmān : cem olmak.
 İclinfā : galiz olmak.
 İclivvāz : deveyi gütmek.
 İcmā`birbirine müttefik olmak.
 İcmāl : cem-i cemāl.
 İcrām : suçlamak.
 `İcrim : kaşır ma`şiddetin.
 İctibā : üründülemek.
 İctibāl : geyik ün eylemek ve du-
 zakla avlamak.

İctidā : `atâyı dilemek
 İctihād : kudreti yetdüğü kadar cehd eyle-
 mek
 İctimā : derlü gelmek
 İctināb : yağlınmak
 İctiyās : taleb itmek
 İctiyāz : sülük
 `İcz : ağac dibi
 `İcze : ahurı veled-ür-recül
 `İdā : bislemek
 İdāb : ta`ama kağırmak
 İ`dad : düzmek
 İdāl : oldur ki bir kişi bir nesnede bakı
 yedür diye ahırında bakıyye yoktu
 İdāle : galebe eylemek
 İdān : ud manāsına gelür
 İ`dam : yoğ eylemek
 İdām : katık
 İdāve : künt bardak
 İdbār : yüz döndürmek
 `İdd : aceb ve ulu yılan
 `İdd : maddesi munkatı olmayan sovk pı-
 narlar ve kuyu suları bir nesnede
 kesret ve eskū küyu
 `İddet : müddet
 İddi`a : dāva eylemek
 İddihān : yağ eylemek vö müdare eylemek
 İddihār : irte için azık komak
 `İde : va`de virmek
 `İdf : kıta`a
 İdfān : ibak-ül-`abd
 İdhal : givirmek
 İdhāz : izlāk
 `İdīne : koga dibindeki yama
 İdirtanem : sakatün min-el-kibr
 İ`divdān : kıl uzamak ve nebāt susuzluğundan
 kurumak
 `İdl : misl-İ`idāl
 İdl : boyun ağrısı ve şol lebn ki ekşi
 ve galiz olan
 İdlāl : naz eylemek
 İdrāb : F. ve perişanlık
 İdrāk : balığ olmak ve yemiş irişmek
 İdrār : birbiri ardınca ulaşdur
 İdrik : aluğ ve tağ erüğü
 İd-ül-ezha : kurban bayramı
 `İd-ül-fıtr : ulu bayram
 İfade : fayda virmek
 İfadet : fayda virmek
 İfaf : haramdan kaçmak
 İfakat : ayılmak
 İfal : kiçirek develer
 İfāyeh : cem`-i fuh,femün aslıdır
 `İfaz : mazu
 İfazet : girmek
 İfdāl : eyilik eylemek
 `İfer : irkek donuz ve yaramaz kişi
 `İffet : zahidlik

İfk : yalan
İflâh : necâat bulmak
İfrah : ferah eylemek
İfrâat : haddin geçmek
İfrağ : ayırmak
İfre : habîse avret
İfrit : kuvvetlü div
İfriyye : tac-ı horos
İfriz : çardak
İfşa : derviş
İfşa : fâş eylemek
İfti'âl : yalan düzmek
İftihaf : şübbün şedidün
İftihâr : fahr eylemek ve nazlanmak
İftira : yalan düzmek
İftirâh : hükümle dilemek
İftirâk : ayrılmak ve perakende olmak
İftihâh : işe başlamak
İftiyâd : yitürmek
İftiyâh : derlemek
İfvağ : indürmek
İfza : korkutmak ve feryâd irişdürmek
İfzâ : ulaşturmak
İfzâc : cüssellü
İgâd : sür'at eylemek
İğaret : il vurnak
İğaset : feryâd irişdürmek
İğfal : gafil olmak
İglâl : hiyânet
İğmaz : göz yummak
İğriz : hurma çiçeği
İgzaz : seyirde sür'at eylemek
İh : deve çökücek dinilür
İhab : dibagat olunmuş deri
İhâd : cem'-i ahid
İhâle : havale eylemek
İhâle : çölmek avazı ve et çervîşi
İhâlet : havâle etmek
İhâne : büyük leğen
İhanet : horlık eylemek
İhâş : vahşet virmek ve tarlığanmak
İhbâl : misl-i işkâl
İhbar : işi gücle tutmak
İhbâd : kuyunun suyu eksilmek
İhbât : kuyunun suyu eksilmek, tevazu eylemek
İhcâf : eksimek
İhcâh : avret gebe olmak
İhd-ül-ahad : misli yok dimekdür ve eblağ medhdür
İhfâ : gizlenmek
İhfizâz : cife şişmek
İhkâm : muhkem eylemek
İhlâf : muhalâfet eylemek
İhlâk : helâk eylemek
İhlâl : helâl eylemek

İhlâs : şol dâhikdur ki anda fütur ola
İhlâs : tâ'atda riya itmemek ve hâlis eylemek
İhlîl : memc deliği ve zeker deliği
İhlîl : helile
İhmad : hamda lâyak olmak
İhmâl : aşağı komak
İhmâm : mislühü ihtimam
İhn : zintik ve yün
İhnâf : şol dehikdur ki anda fütur ola, Haik-i müstehzi gibi
İhne : kin
İhra : sür'at itmek
İhrac : taşra eylemek
İhrâk : su dökme
İhrâm : harâm eylemek
İhric : kağıt destesi
İhrincâm : galabalık
İhris : teriz
İhriz : asfur
İhsâr : komamak
İhsân : nevahî külli şeyin ihsanühü
İhsan : eyilik
İhsibâb : âdi ve galiz olmak ve ibdizal nefis
İhtibar : sinamak
İhtibâr : haber virmek
İhtibâz : etmek bişirmek
İhtibâs : habîs eylemek
İhticân : zamm-üş-şey ile nefseke ve imsaku-ka iyyahü
İhticâz : hacc eylemek
İhtifak : ihtişam
İhtifaz : hıfz eylemek
İhtikâr : cem eylemek
İhtilâc : çeküb koparmak ve tebdil eylemek
İhtilâk : kıl yolmak
İhtilâat : gazab ve tar gönüllü olmak
İhtimâ : perhiz eylemek
İhtimâm : ciddle tutmak
İhtinâf : çölmekte olanun dükelisin yimek
İhtinâk : yoğ eylemek
İhtirâc : istihrac
İhtirâk : yakmak
İhtirâk : ihtirâk-ür-rihi mürrühâ
İhtirâl : inkişâ
İhtirâm : hürmet itmek
İhtirâz : perhiz eylemek
İhtisân : istitar
İhtisâr : sîzi kısa söylemek ve yolun yakınına gitmek
İhtisâs : F.
İhtimâm : işih ahırı
İhtiyâl : hîle eylemek ve havâle kabul eylemek
İhtiyâl : salınmak
İhtiyâat : tamamı cühd eylemek

İhtizāk	: yoğ eylemek	İkhihāl	: sürmelenmek
İhtizām	: savtü cery-il-feres	İktihām	: meşakkatle girmet ve meşakkatle geçmek
İhtizāz	: ditremek	İktimāş	: işe ivamak
İhvān	: cem`-i ah	İktināt	: huzu ve rizâ
İhve	: cem`-i ah	İktināz	: cem`-i olmak ve dolmak
İhżāb	: sözde ve uçmakta sürāt eylemek	İktirār	: ota kurutmağa yaraklanmak
İhżam	: beyyen ül-hazm ve min-et-teyyeb	İktirāf	: keşh eylemek
İhżilāl	: ağacın yaprağı ve budacağı çok olmak	İktirās	: korkuyla dutmak
İkāb	: işkence	İktisād	: ortaya gitmek
İkād	: muhkem eylemek	İktişār	: iktifa ve bir nesneden girü kal-mak
İkāf	: palan	İktitāt	: istimā
İkāh	: babatya çığeği	İktiyan	: kefil olmak
İkāk	: katı issi	İktiyyās	: fayda dutmak ve ilim öğretmek
İkāl	: tiz sürmek ve tiz gitmek	İktiżā	: dilemek
İkālet	: bey`i girü bırakmak	İ l	: ismün min esma-i-Allah Ta`alâ
İkām	: cem`-i ekim	İlā	: and içmek
İkān	: deve dizin bağladukları ib	İlā	: haris eylemek
İkāz	: kenz	İlāb	: cem`-i alebe ve boyununa tag itmek
İkbal	: ön gelmek ve devlet	İlāc	: dermān eylemek
İkdam	: şeca at kasd eylemek	İlāf	: cem`-i alebe ve ve ism-i recül
İkdār	: kıt eylemek	İlāh	: ismullah
İkeb	: duhan	İlāk	: sülük vurunmak
İklā	: men eylemek	İlaka	: belirtmek ve aşıkare eylemek
İklil	: menazil-i kamerde bir menzildir ve cevâhirle müzeyyen taç	İlāt	: boynunda olan tag ve deve boynında olan ib
İkle	: el-gaybetü ve -l-hikmetü	İlāve	: yük serveri
İklil-ül-melik	: bir otdur devâ için	İlbās	: inlemek
İklīm	: vahidü ekalim -is-seba	İlc	: kolan eskisi
İkm	: el-`adl	İlebba	: cem`-i lebīb
İkmāh	: cūlus-ül-mütatim	İleh	: "ütrük manasına"
İkmāl	: tamām söylemek	İlel	: cem`-i illet
İkmāş	: misl-i iktimāş	İlf	: ülfet dutmak
İkr	: tütün ve asıl	İlfāc	: müflis eylemek
İkrāh	: güçle işi dutmak	İlhād	: dinden dönmek ve Mescid-i haram'da zulm eylemek
İkrām	: ulu dutmak	İlhāh	: becid dutmak
İkrār	: F.	İlham	: gönlüne cenab-ı Hak'dan ilka olan
İkrāş	: ism-i recül	İli	: ni met
İkrema	: ebü kabile ve güğercin	İlk	: sakız
İkreşe	: dişi tavşan	İlkā	: Hüvellahü Ta`ala vel`ahdü vel-Kara betü
İksām	: and içmek	İllāme	: ismü mevzi li-l-cezire ve-ismün li ş-Şems
İksār	: çök söylemek	İllyūn	: yidinci gök
İksaye	: cem`-i kesā	İlm	: bilmek
İksiyān	: gece karanlığı ziyâde oılmak ve ağaç katılmak	İlmam	: nüzuldur
İksirār	: kıllanmak ve fütür	İlmis	: sulu nâr
İktidār	: kudret	İltavis	: yorga deve
		İltāz	: ilhah ve bir şeye lâzım olmak
		İltibās	: örtülü olmak
		İltibas	: ihtilat ve iltifat ve küvvet ve habs ve seğirmek
		İlticā	: sığın dutmak
		İltidam	: iltirab ve avretler sağı sağarken göğüse döğünmek
		İltifāt	: bakmak

İltihās : insidād
İltikā : buluşmak
İltikā : iltihaf
İltikāt : almak
İltimās : talep eylemek
İltitā : od yalını
İltiyā : arzumendlik göstermek
İltiyām : bir araya gelmek
İlv-üd-dâr : ev üstü
İlivvāt : devenün boynuna salınup üzerine çıkmak
İlyā : boyun siniri
İlyas : ism-i recül
İma : cem -i eme
İmā : başar görmek
İma,eymā : amma mânasına
İma : işaret
İmād : direk
İmah : mütereddid ve mütehayyır
İmak : kuyuyu derin kılmak
İmam : mukaddım ve tarik ve men`min-l-arz
İmāmet : F.
İman : Tasdik
İmān : beğlik eylemek
İmāret : F. ve kavim ve kabile
İimat : zina eylemek
İmat : bir şeyde ihtilâf ve za`af ve üstlük
İmātet : öldürmek
İmdād : bağlamak
İme : malun eyisi
İmhāk : bir nesneyi helâk eylemek mahak helâk gibi
İmkā : seçerün bi-l-kicaz ve Tehame
İmlā : küyündürmek
İmlāc : emzirmek
İmlāk : tezvîç
İmlāk : gazab ve ihtiyâc ve özür ve büka
İmlāl : melûl eylemek
İmlīs : seri
İmma : zayıf fikirlü
İmra : avret
İmra : avret
İmra : avret,cem -i mer ve zi'b mânasına kurd
İmrān : âbâdan
İmsāk : buhl ve saklamak
İmtidā : gümana düşmek
İmtidād : çekmek
İmtihan : sınamak
İmtika : korkudan veya melâleüden levni mütegayyır olan
İmtimās : ihtirak
İmtirā : sek eylemek
İmtiraş : koparmak
İmtitā : davar üzerine oturmak
İmtitā : berhudarlık virmek
İmtiyaz : ayrı olmak
İmza : buyruk itdürmek
İn : cem -i iyan ve cem -i a`-yun ve bakar-ı vahşi

İnā : zarf
İnā : ata virmek
İna' : bir saat ve ıssılık irişmek
İnābet : gine dönmek
İnāc : büyük koğaya dakılan ip
İn`am : eyilik eylemek
İnān : uyan sabı ve muāriza
İnās : kız evlerinde çok oturmak ur alma-dığından ötüri
İnās : cem -i ünşā
İnāyet : saklayu dutmak
İn`az : cima a arzu ve geçmek
İnaž : bişmiş hurma ağacının hamlı
İnažza : cem -i nazize
İnbā : haber virmek
İnbi`ac : yarılmak
İnbi`ak : çok söylemek
İnbi`aş : sür`at
İnbisā : mülâyemet göstermek ve küstahlık eylemek
İnbitār : inkita
İnbiyād : inlemek
İncāh : hâcet revâ olmak
İncār : ve`de yirine getürmek
İncās : mislü`-t-tencis
İncāz : ve`deyi râst eylemek
İncidāb : sür`at ile gitmek
İncıl : kitab-ı İsâ
İncisās : koparmak
İncizām : inkita
İndifa : girü dutmak
İndifāk : insiyâb
İndilāk : tekaddüm
İndirā : seyrde tekaddüm eylemek
İndiyās : isyâl-üş-şey-min-el-yed,
İne : te`hir ve malun eyisi
İneb : yaş üzüm
İncea : ma-i peynir
İnfār : nefret itdürmek
İnfāz : buyruk
İnfikād : bağlu olmak
İnfikāk : ahmak
İnfirāk : umür süst olmak ve genşük olmak
İnfitāt : sınımak
İnha : haber virmek
İnha : inlemek
İnhās : sınımak
İnhidār : inmek
İnhifāž : aşağı düşmek
İnhilāl : yağmur şiddeti ile seylan itmek
İnhimak : cidd-ü cehd eylemek
İnhisar : inkişāf
İnkitāt : aşağı düşmek
İnkiyās : sığınacak yir
İnhizāc : gussa gelmek
İni : skrem gayetine irişmek ve gah gelmek
İn`itāt : inşikāk
İnkāl : tebessüm itmek
İnkār : F.
İnkāž : savtu sigar il-ibil
İnkibāž : melûl olmak
İnkidād : yarılmak
İnkirās : inkimas

İnkirāz : âhır-ı rüzgar ve dükenmek
 İnkisāf : indifa
 İnkisār : sınımak
 İnkışa : bulut dağılmak
 İnkita : kesilmek
 İnkıyaş : tenavül
 İnkıyād : muti olmak
 İnkıyaş : divar yarılmak
 İnkizā : tamam olmak
 İnkizāş : tağılmış
 İnmiha : mahvolmak
 İnmin : cıma ya kadir olmayan
 İns : cem -i insan
 İnşaf : F.
 İnsān : F. ve göz bebeği
 İnsāt : sükut eylemek ve hadis dinlemek
 İnsirāf : ayrılmak
 İnsiyye : misl-i enesi ve tin
 İnşā : işe başlamak ve kendüden nesne söylemek
 İnşi'āb : ayrılmak
 İnşād : bildürmek
 İnşāz : bir şeyi yerinden kaldurmak ve bazı bazına terkib eylemek
 İnşikāk : yarılmak
 İnşārāk : ıldıramak
 İnşitāb : seylân
 İnşiyām : duhûl
 İntā : `atâ virmek
 İnti'āş : bir kimsenün hali eyü olmak
 İntibāh : uyanmak
 İntibāk : ihtiyār
 İntibās : tenavül
 İnticāf : istihrac
 İnticāş : üfürmek ve semürmek
 İntifa : fayda dutmak
 İntihā : i`timad ve meyl
 İntihā : âhır

İntihāb : üründülemek
 İntihāb : ağlamağa avāz kaldurmak
 İntihāb : ganimet malından diledüğin almak
 İntihāc : şādlık
 İntikā : ihtiyar
 İntikā : misl-i imtita
 İntikāf : yüzün dönme
 İntikāl : bir yirden bir yire olmak
 İntikām : kin almak
 İntikās : sür`at
 İntikāz : bozmak
 İntilāk : zehab
 İntimā : kendüyi bir kimsene nisbāt eylemek
 İntisāb : dâbelmek
 İntisar : dağılmak ve şıgmek ve büyük gözlü
 İntiyāc : ıldıramak
 İntiyāt : kesilmek
 İntizā : koparmak
 İntizām : misl-ül-iltiyam
 `İnv : cānib
 İnzi`āc : kulak dutmak
 İnzāf : esrimek
 İnzār : mühlāt virmek
 İnzār : şol iblâğdur ki tahvifle olur
 İnzimām : bir araya gelmek
 İnzirāc : ittisā ve teba`ud
 İnzivā : bir bucakda oturmak
 İnziyāh : bir nesnenün levni kararmak

`ir̄	: kervan	İrbiyye	: uyluk dibi
İr`ād	: gözi (ağrıyan ve fesad)	İrcā	: tehir eylemek
İrād	: götürmek	İrcāf	: vahid-i erāoif
İrādet	: dilemek	İrdāf	: arlaşmak
`İrāfet	: sabr eylemek	İrdeb	: kile
İrāğ	X kese kese işemek	İrdiye	: kerpiç
İrāh	: yaban sığırı	`İrek	: āvāz
`İrāk	: hayz	`İrfān	X anlamak
İr`āl	: tiz dürtmek ve katı dürtmek	İrgā	: kulak dutmak
İrān	: bu'-ud-dar ve deve burunduruğu ve kapu çarhının ağacı	İrgān	: söze kulak dutmak
İrān	: tābūt ve kinās-ül-vahşi	İrhā	: genişletmek ve at giderken genişle komak
İr`avay	: gine dönmek	İrhāk	: katı döğmek ve yürümek
`İrāz	: cem`-i āriz ve geçişmek	İri	: mevzi- ün-nār
İrāz	: sufdan ve deve yününden olmuş döşenecek nesne	İ`ris	: "dur" demek olur
İ`rāz	: cem`-i ruż	`İrizān	: aluç
`İrb	: kuru diken	`İrmene	: bir ağaçdur anunla nesne boyarlar
İrbāb	: F.		
`İrbāz	: muhkem deve		
`İrbaż	: mislühu ve ön gelmek ve aşikare aylemek ve esfel-i cebel		
İrbe	: hācet		

İrmd`lāl	: biryānun yağı akmak ve oğlanun salyarı.	`İsā	: ism-i recül ve ustura taşı.
`İrmis	: katı taş ve nāka-i şedīd.	İsā	: devâ ve tabīb
İrmiyye	: nāhiye-i Rum'de bir şehirdür	İsābet:	hatâ itmek.
`İrnîn	: burun ucu ve burun dibi ve her nesnenün evveline `İrnîn dirler.	İsābet:	`ıvaz virmek.
İrre	: mevzi`-ün-nār .	İs`ād :	i`ānet .
İrs	: mirās ve emel ve gök ve bir nes neden bakıyye.	İs`āf :	hācet revā eylemek.
`İrsī	: imr'at-ür-recül.	İsaf :	tābi`
`İrsī	: boyadan bir levndür ibn-ül-`arab levnine benzer.	İsāfe :	üzengü kayışı..
İrsi`ān	: istirhā.	İsāl :	irigdirmek.
`İrsîn	: ez-zekerü ve-l-ünsā .	İsām :	cezâ-i ism
İrşād	: doğru yol göstermek.	İsāmet:	oturmak.
İrti`ac	: mal çok olmak ve dere tolmak.	İsān :	ipek ve organun katları.
İrti`ād	: ıztırāb .	`İsār :	leşker tozu ve tayanmak.
İrti`as	: ıztırāb .	İ`şār :	şol yıldır ki buldu dağıdur veyahud gubârı dağıdur ol gök yüzine direk direk gider.
İrti`as	: ıztırāb .	İ`sār :	yoğsulluk.
İrti`aş	: lerze.	İsār :	kayd.
İrtibāh	: şādlik.	İsāret:	koparmak.
İrtibās	: iktināz-ı lahm.	`İsās :	cem`-i ess.
İrtibāt	: ta`alluk.	İsbā :	tutmak.
İrticā	: ummak.	İsbāğ :	tamam eylemek isbāğ-ul-vuzū'-i tamā-muhu.
İrticāc	: dutulmak.	İsbāt :	eylemek.
İrtidād	: dinden dönmek.	İscād :	nazarı dāim eylemek.
İrtifād	: kesb etmek.	İscāh :	hasan-ül-`ünv.
İrtikā	: `urüc etmek	İsde :	iz.
İrtikāb	: intizār.	İsdi`as:	zahn-ül-ganem.
İrtikāb	: günah üzerinde pâydarlık eylemek.	`İsevi :	misl-i `İsī
İrtiyāc	: şādlik.	İsfāf :	şiddet-i nazar.
İrtizā	: beğenmek.	İshāb :	çok söylemek.
İ`rivrā	: ata `uryān binmek	İshāl :	F..
İryāk	: cem`-i rīk	İshān :	su ilâtmek.
`İryed	: de`b ve `adet ve her nesneden irkek olan ve irkek yılan.	İshil :	gecer
İrzām	: ra' d āvāzi	İshinkār:	sür`at ile geçmek.
İrzeb	: kasr ve muhkem.	`İsī :	mensûb ile `İsā.
İrz`hām	: galabalık.	İskāf :	vāhid-ül-osākif
`İrzim	: eş-şedīd-ül-müctemi`	İskāl :	şol hurma dalıdır ki üzerinde būsür ola.
`İs	: asıl ve sık bitmiş ağac.	İske :	kenār-ı ferc.
`İs	: şol ak devedürki beyazına biraz sarılık karışa.	İskit :	darbün min-el-eşribe.
		İskitān:	cānib-ül-ferc ve hümā fahizatān

İslā : teselli virmek.
İslā : eyilik eylemek.
İslāh : onarmak.
İslāl : rişvet ve uğurlamak.
İslinkā: kafa üzerine uymak.
İslihāb: müstakim olmak.
İslihām: bir nesnenin levhi ve şekli mütegayyir olmak.
İsm : ad.
İsm : günah-ı hamr
İsmā : İştürmek.
İsmet: saklamak.
İsmid : sürme taşı.
İsmihār: şalâbet ve şiddet.
İsnā : öğmek.
İsnān : iki.
İsneyn: düşenbe günü.
İsr : iz.
İsrā : sür'at itmek.
İst : er göti.
İsrāf : oransuz harc eylemek(metin:istıraf)
İstām : maşa.
İstār : dört buçuk dirhem.
İstāre: hikāye
İstebrek: ebrīşimden giyecek.
İstī'āb : yitişdürmek.
İsti'āc : üsdübeç.
İsti'ānet: yardım dilemek.
İstibā : esir eylemek.
İsti'bād: kul olmak.
İstibās : istihrāc.
İstibdād: kendi işi üzerine durmak ve münferid olmak.
İstibşā : kabāhat.
İstibşār: şādlık.
İstibtā : eğlenmek.
İstic : el tarağı.
İsticāb : lâyıık olmak.
İsticābet: kabul itmek.
İsti'cāl : acele eylemek.
İsticmār : taşla istincā eylemek.

İsticnāh : istitvāb.
İsticrāh : 'ayıb ve fesād.
İstid'ā : dilemek.
İsti'dād : yaraklanmak.
İstidāmet: dāimlik dilemek.
İstidbāc : yüz'daşı.
İstidbār : hilāf-ı istikbāl.
İstidrāc : aldamak.
İstifādet: fayda dutmak.
İstifāf : kokutmak.
İstifāzet: āşikāre olmak.
İstifsār : haber sormak.
İstiftāh : yardım taleb itmek.
İstiğāse : feryād eylemek.
İstiğāset: meded dilemek.
İstiğrāk : isti'āb mānāsına ükeline irişmek.
İstihāb : 'atā istemek.
İstihālet: hakir dutmak.
İstihāre : tazarru' ve hayırlusun taleb itmek.
İstihāş : tarlıganmak.
İstihāş : tasa dutmak.
İstihāzet: yeğlik istemek.
İstihbār : haber sormak.
İstihdād : bıçağı keskin eylemek ve kasık yolmak.
İstihfāf : ihānet eylemek.
İstihfāz : hıfz taleb eylemek.
İstihkāk : lâyııklık.
İstihkār : hor dutmak ve hor eylemek.
İstihlāf : halife eylemek.
İstihlāk : helāk eylemek.
İstihlāl : bir nesneyi helale 'add itmek.
İstihmām : asıl issi suyla gusul itmekdür sonradan her kankı suyla gerekse olsun istihmām dirler.
İstihnāk : karanlık olmak.
İstihrāc : bir nesneyi hatırdan taşra getürmek.
İstihşān : en yu'adda hasanen.
İstihvāz : galebe eylemek.
İstikāmet: toğrı olmak.
İstikbāh : yaramaz ve kabih(metin:istifyāh)
İstikbāl : zıdd-ı istidbār.

İstikbār : ululuk.
 İstiklām : haber virmek.
 İstiksā : nihâyetine ve garra vâsıl olmak.
 İstîlâ : zafer bulmak.
 İstilâl : kılıcı yalın eylemek.
 İstimâ` : kulak dutmak.
 İstimâhat : `atâ istemek(metin: istihâhat)
 İsti`mâl : `amel eylemek.
 İstimâlet: gönül hoşluğu virmek.
 İstimâr : müğâverere
 İstimâret: beğlik istemek.
 İstimdâd : meded dilemek.
 İstimhâl : istinzâr
 İstimhâr : yile karşu turmak.
 İstimhâl : revân olmak.
 İstimtâ` : berhurdârlık dutmak
 İstimtâr : şişmek.
 İstinâd : dayanmak.
 İstinâf : başdan dutmak.
 İstinâret: rüşen olmak.
 İstinâs : üns dutmak.
 İstinbât : istihrâc.
 İstincâ : mevzi-i necesi silmek veyahud yuamak.
 İstincâs : istihrâc ve bir nesneyi zikr eylemek
 İstinfâr : nefret itdürmek.
 İstinhâ : ayrılmak.
 İstinkâf : `âr eylemek.
 İstinkâh : istifhâm.
 İstinkâz : kurtarmak.
 İstinkâz : nakize göndertmek, nakize ol cemâ`âtdur ki bir yire gönderürler.
 İstinşâr : burunda olan nesneyi nefes ile dağıtmak.
 İstirâhat: dinlenmek.
 İstirâs : eğlenmek.
 İstirfâd : isti`ânet eylemek.
 İstirsâl : küstahlık eylemek.
 İstirvâh : dinlenmek.
 İstiskâ : şişmek.
 İstiskâl : ağır dutmak.

İstislâm : yüzün komak.
 İstîsâl : dibinden koparmak.
 İstişâl : kimse emrinsiz iş üzerine olmak.
 İsti`tâf : tazarru` eylemek ve aççaklık eylemek.
 İsti`tâk : şefkatluluk istemek.
 İstitlâ` : haber sormak.
 İstitlâk : ishâl olmak.
 İstitrâf : yiniden dutmak.
 İstivnâz : sol oturuşdur ki sâhibi mütme`in ola.
 İstivtân : bir yiri vatan dutmak.
 İstizân : destur dilemek.
 İstizâdet : artukluk istemek(metin:istihâzât)
 İstizhâr : arka bir olmak.
 İsvâr : vâhidün min esâvir-el-ku-dus.
 `İsyân : günah.
 `İsyân : şıb`ân.
 `İş : dirilmek.
 `İşâ : salât-ı mağribden yatsuya varınca ve yaksu namazı.
 İşâ`at : fâş eylemek.
 İşâdet : yüceltmek.
 İşâh : kurkuşah.
 İşâr : bezl.
 `İşâr : on aylık dişi devler.
 `İşâş : cem`-i üşş.
 İşâtat : helâk eylemek.
 `İşâyâ : cem`-i `aşıyye.
 İşcân : melûl eylemek
 `İşeşe : cem`-i `aşşe.
 İşfâ : el-iskân
 İşfer : derviş ve biz.
 İşhâb : başun saçı ağarib karasına gâlib olmak.
 İşhîbâb : mislühü.
 İşkâf : başmakçı
 İşkâl : iltibâs ve müşkül olmak.
 İşmihrâr : irtifâ
 İşmîzâz : munkabız olmak.
 İşrâk : aydınlık.
 `İşrot : eyü dirilik.

`İşrīn : misl-i `işrūn	İ `timāl : amelde muztarib olmak.
`İşrineyye: tonluk	İ`tinā : timār tutmak.
`İşmūn : yirmi.	İ`tināb : ayrılmak ve kasd eylemek.
İştāk : esirgemek.	İ`tināf : bağından dutmak.
İstibāh: örtülü olmak.	İ`tināk : işi boynuna dutmak.?
İstiğāl: meğül olmak.	İ`tinān : i`tirāz
İstikā : şikāyet eylemek.	İstincād : yardım talep itmek ve za`fdan sonra kavi olmak(metin: istihād)
İstikāf : çanakda olanun cümlesin içmek	İ`tirāf : ikrār eylemek
İstikāk : bir şeyün şikkın yani nisfin almak ve sağa sola husūmet itmek ve bir nesna bir nesneyi ahz eylemek ve arzūmendlik.	İ`tirāk : nefes eglemeğe yakışmak ?
İstimāl : bir yerde dirilmek.	İ`tisāf : yolsuz olmak.
İştirā : satun almak.	İ`tisām : pence vurmak.
İştirāf : intisāb .	İ`tisās : iktisāb
`İşüebleh: gamı az olan dirilik	İ`tiyād : `ādet eylemek
`İşve : aldamak.	İ`tiyāl : ıslāh eylemek ve siyāset eylemek.
İ`tā : `atā virmek	İ`tiyār : ulu dutmak.
İtā : giirde kâfiye iāde itmek.	İ`tizā : kendü kimseye sebep eyālemek.
İtā`at : buyruk dutmak.	İ`tizād : kuvvet dutmak.
`İtāb : melāmet eylemek	İ`tizāl : bir yana olmak.
İtād : inek sağıcak ayağın bağladukları ib	İ`tizām : lüzūm-ül-kasd fi-l-meşy
İ`tād : yaraklanmak.	İ`tizār : özür dilemek.
İtāk : cem`-i `atik ve cevārīh-üt-tayr	`İtk : āzādlik ve kerem ve cemāl ve salāh-ı māl
İt`ām : temeyesin boğazlamak, temeye ol koyundur ki evde sağalur yaban gitmez.	İtkān : itkān-ül-emr ihkamūhū
`İtāt : husūmet eylemek	İtlāf : telef eylemek.
İtbā` : uymak.	İtlāk : kablān salıvirmek.
İ`ti`ān : en tekūla barīa bihī	İtmām : tamām eylemek
İtib : yensüz ve yakasuz bir kaftandır orta yirden ikiye yararlar, avratlar boynlarına birağurlar.	İtmihāl : uzamak ve mu`tedil olmak.
İ`tibā : ihtitām	İtmīnān : sākīn olmak.
İ`tibād : kul olmak.	İtnāb : uzatmak ve çok söylemek.
İ`tibāt : deva veya gayrı illetsüz boğazlamak	`İtr : bir otdur anunla deve ovalanur ve arşak ağac ve asıl.
İ`tidāl : bir nesneyi bir nesneye berāber eylemek.	`İtre : ol koyundur ki Receb ayında boğazlana ve ol kılādedür ki miskle yoğrurlar ve ism-i şecer ve kabile ve nesil ve şiddetle ve `unfla almak.
İ`tifā : habs eylemek.	`İtrīf : misl-i utrūf
İ`tikād : gönül pāklığı	`İtrīs : oldur ki bir kimseyi gazab üzerinde depeler.
İ`tikāf : ihtibās.	İttār : çember.
İ`tikās : aşı yoğurt koymak.	İttitān : vatan dutmak.
İ`tikāl : bahāne getürmek.	İtti`ād : va`de virmek ve va`de kabul itmek.
	İtti`āz : öğüt kabul eylemek.
	İttifāk : müttefik.

İttihāb : bir olmak.
İttihāz : almak.
İttilā : muttali' olmak .
İttisāk : ulaşmak.
'İtved : ism-i vādi
İtyān : gelmek.
İv'āb : cem'olub gelmek.
İ'vāl : harīs olmak.
İvān : büyük suffa
İvāz : ördek ve kaz
İ'vāz : dervīşlik
'İvec : eğrilik
İvvāz : ivaz gibi
'İyāb : cem'-i 'ayīb.
'İyāc : menfa'at eylemek.
'İyādet : hasta sormak.
İyād : kuyu kenarına ve çadır kenarına dökülen toprak, yağmur suyun men' itmek için ve ism-i kabile.
'İyāf : ta'âmı kerih görüb yimemek ve şarâ bı kerih görüb içmemek ve gönül dönmek.
İyāl : siyâset eylemek.
'İyāl : 'iyāl-ür-recül men ye'ûlühū
'İyān : bir nesneyi gözle muâyene itmek.
'İyār : mi'yār mânâsına altun ve gümüş te-râzûsı
'İyâset : siyâset ve mal
'İyāz : penāh dutmak
'İyāzî : benüm sığınacak yirüm
'İyeb : misl-i 'iyāb
'İyec : misl-i 'iyāb
İyemā : işāret.
İyer : zeker
İygāf : sür'atle yilmek.
İykāf : eşek palanı ve palanı vurmak.
İylāf : dostluk.
İylām : icā
İylāt : naks eylemek.
İynāf : bir kimsenin burnunu ağrıtmak.
İynās : üns virmek.
İytilāb : karışmak ve od vurmak ve karında olan hareket ve sūd ekşimek.
İytilāk : bark lem'an eylemek
'İyy : hılāf-ül-beyān ve yorulmak
İyyām : duhān
İyyān : luğatün ğī eyyān
İyyet : rahmet eylemek.
'İza : öğüt ve nasihat

İzā : incitmek
İzā : mukâbele ve havuza su dökülecek yir.
İzā'at : haber ifşâ eylemek ve havuzdağı suyu heb içmek.
İzā'at : aydınlık.
'İzābe : kelttekeler.
İz'āc : koparmak.
'İzād : kapu yüyesi.
İz'āf X misl-i tez'if
İzāhat : 'ākil olmak
'İzār : yular ve şol kıl ki mevzi-i 'izārda biter
İzār : iç tonu
İ'zar : ta'âmı sünnet
İzāre : te'nīs-i izār
'İzāret : cem'-i 'izāre
'İzāt : cem'-izet
İ'zāz : 'azîz eylemek
'İzāz : cem'-i azîz
'İzāzet : 'azîzlik
'İze : misl-i 'arc
İzdirā : ibtilā
İzdihāf : isti'cāl
İzdihār : hıfz eylemek
İzdirāc : müzevece
İzdiyāl : izāle
'İze : bölük
İzen : harf-i mükāfāt ve cevāb
'İzerān : dū sū-i riş
'İzet : nasîhat
İzhāb : gidermek
İzin : söz dinlemek ve bilmek
'İzīn : misl-i 'izūn
İzl : yalan
'İzlāc : ihsân itmek
İzlāf : yakın eylemek
İzīlāl : hor itmek ve horluk eylemek
İzlefe : hıffet
İzmān : töhmet eylemek
İzmil : bıçgu
İzmīl : mislühū
İzn : destūr
İzrā : çok söylemek
İzrā : sitlik eylemek
İzūn : cem'-i izze

- İzvā : meyl eylemek
İzvāb : yağ eylemek
İzvirār : bir nesneden `udūl itmek
İzvīrār : cem`-i izvirār
`İzyūt : cimā` iderken söyleyen
`İzyuta : ol avretdür ki cimā` iderken haber virir
`İzzeh : tenvīn ile; ol recūldür ki levhden irak olur şād olmaz
`İzzet : `azîzlik ve kuvvet.

Ḳā` : düz yir.

Ḳā` : baş barmak dibi ve bilek.

Ḳā` : hüküm mânâsındadır.

Ḳā`āb : sol kızdur ki memesi şimdi zâhir ola.

Ḳā`am : meylün fi-l-enf.

Ḳā`ar : katı zahm.

Ḳā`as : göğüsü çıkuk.

Ḳāb : mikdār.

Ḳā`b : çok içmek ve unfla yimek yimek.

Ḳā`b : melaletden sınımak.

Ḳā`b : tobuk ve süni bağı ve kamış boğunu ve kemükler eni ve ism-i recül.

Ḳā`b : ağac çanak.

Ḳāb` : yire gitmek.

Ḳābā : kaftan.

Ḳābā` : hıncır āvāzi.

Ḳāba-kavseyn : yayun iki bağı endazesince.

Ḳābac : misl-i kıbac.

Ḳābahat : çirkinlik.

Ḳābākıb : gelecek yıl.

Ḳābāil : cem`-i kabile.

Ḳābāle : beraber ve kadı bitisi.

Ḳābā`ser : `azīm-ül-hulk.

Ḳābāyı` : cem`-i kabi`a.

Ḳābāyih : misl-i kıbāh.

Ḳābāz : bir vec`dür çiğere irişür açla hurma yiyüb üzerine su içmeden olur ve hıffet ve nişāt.

Ḳābāz : emvāl-i nāsdan Ḳābāz olan.

Ḳābb : kañlı okı.

Ḳā`be : Beyt-ül-harām.

Ḳābes : od pāresi ve od şülesi.

Ḳā`bet : yaramaz ve melāletden münkesir olmak.

Ḳābh : çirkinlik ve alınc ve karışdurmak ve eyülikden irāğ eylemek.

Ḳābīh : çirkin ve dirsek ucu ve diz gözi.

Ḳābīša : barmak ucuyla alınan nesne.

Ḳābīz : karnı dutucu ve dāhıl olucı ve sürat idici.

Ḳābī`a : ma `alā re`s-in-nisābı min fizzatın ve gayrihā.

Ḳābīb : deve dişin çıkarmak.

Ḳābīl : kefil ve cemā`at ki kavm-i şattādan ola Rum ve Arab, ve renc ve leyl-i mukbele ve ğarık.

Ḳābīle : bir kavım ki ata ana ve oğlanları ola ve iş.

Ḳābīle : leyle-i mukbile.

Ḳābīr : kebir.

Ḳābīs : şol fahıldur ki seri`-ül-elvāh ola.

Ḳāblā : boynuzu giri eğilmiş koyun.

Ḳābr : makbere ve defn eylemek.

Ḳābs : od virmek ve od dutmak ve ilm öğretmek.

Ḳābşā : kamaşlık.

Ḳābtıl : kuyu ipi.

Ḳābüb : cem`-i kabbe ve karımak.

Ḳābül : kabul eylemek ve sabā yili mânâsına gelür.

Ḳābūs : ağırlık ki adamı uyku içinde basar. Bazılar rivayetinde makdem-i sarā`dur.

Ḳābv : zamm eylemek.

Ḳābz : F.

Ḳād` : girü dutmak ve atun uyanın girü çekmek.

Kada: ta'am hoş kokulu olmak.
 Kadd: F. ve yırtmak ve kasmak.
 Kaddāh: çakmak taşı.
 Kaddāha: çakmak taşı.
 Kadde: tarikat ve kit'atun min-en-nās.
 Kāde: cem'-i kāid.
 Ka'de: oturmak.
 Kadefil: zahm.
 Ka'deli: dürgeçsi.
 Kadem: ayak.
 Kader: endāze eylemek ve kazadan Allah Ta'ala takdir itdiği.
 Kadid: kuru et.
 Kadih: sol sevdādur ki şiddeti zahir olur ve ağac yapmak.
 Kādih: bir nesneye düşen.
 Kadih: sol ki çölmek dibinde kalan kir.
 Kādih: susırdan çivar.
 Kadim: mütekaddim.
 Kadi'a: odlu ve kalil-ül-kelām olan avret.
 Ka'dil: yağ dörgeci.
 Kadim: zıdd-ül-hadis.
 Kādime: uzun kanat.
 Kadın: mukim.
 Kadir: güçlü kimse ve çölmekte bişmiş.
 Kadir: kudretlü.
 Kadis: tağdan inen geyik.
 Kadm: önde olmak.
 Kadr: misl-i kader
 Kaf: cebelün muhitun bi-l-arz.
 Kaf: muslih ve zayıf.
 Ka'f: çanakda olanun dükelisini içmek.

Kafā: ense.
 Kafa: uymak.
 Kafah: başında durmak.
 Kafār: katıksız etmek.
 Kafender: kabih-ül-manzar.
 Kafer: bir nesnenün eti az olmak.
 Kafes: F.
 Kafes: başmak.
 Kaff: tere kurusu ve kuru ot ve barmaklar arasında derāhim uğurlamak.
 Kaffāf: ol kimsedür ki barmakları arasında derāhim uğurlar.
 Kāffe: el-cem' min-en-nās.
 Kafh: darb
 Kafil: mā yebesü min-eş-şecer ve-n-nebet ve büyük sinek.
 Kāfile: hacılar kervanı.
 Kafine: ensesinden boğazlanmış koyun.
 Kāfir: F.
 Kāfire: kāfir avreti.
 Kafiye: ense ve beytün ahırını.
 Kafiz: F. ve kile.
 Kafı: seferden dönmek ve karışmış ağac.
 Kafn: koyunu ensesinden boğazlamak.
 Kafır: virān yir ve sol yaban ki anda ot olmaya.
 Kafırān: yukarusına sıçramak.
 Kafre: virān yir.
 Kafşelil: kefgir.
 Kaft: kuş irkeklik eylemek.
 Kafür: hoş kokulu ak nesne ve gonca ve hurma.
 Kafv: söğmek ve atmak.
 Kāğıdı: kağıt satıcı.
 Kāh: ta'at.

Kāh: kamaşdan ev.
Kāhb: ulu tağ ve şol ak ki üz-
rinde küdüret ola.
Kāhbe: rusbi(zāniye).
Kāhbelīs: zeker.
Kāhbileş: irkek.
Kāhd: beyāz.
Kāhender: teke ve yaşlu ve sinn
mānāsına ve berk taş.
Kāhf: baş çevresi ve çanakda
olanun dükelisin içmek.
Kāhıf: katı yağmur.
Kāhıl: yābis.
Kāhıl: sürme ve çok mal.
Kāhıl: iki yağrın ortası ve ebū
kabile.
Kāhin: falcı ve yalancı.
Kāhinān: habbān.
Kākhaha: F.
Kākhari: rücu ilā halfin.
Kāhl: göze sürme çekmek ve katı-
lık yıl.
Kāhl: küfrān-ül-ihsān.
Kāhm: şeyh-i fāni.
Kāhr: katı koca ve yaşlu deve.
Kāhr: hor eylemek ve galebē eyle-
mek ve sımak.
Kāhramān: iş buyurucu.
Kāhrübān: kāhrübāt.
Kāhs: kir bağır.
Kāht: kitlik.
Kāhve: hamr.
Kāhve: mey.
Kāhz: sıçramak ve kararsuz olmak.
Kā'ib: şol kızdur ki memesi zā-
hir ola.
Kā'id: çadır ve çeri başı.
Kā'id: hayz görmiş avret ve ev-
vel yitişür hurma.
Kā'id: karded.

Kā'id: çekici ve irgeç.
Kā'id: aşikāre.
Kā'ide: bünyād-i evvel.
Kā'if: oldur ki āsarı kalur.
Kā'if: misl-i kāhıf.
Kā'ile: uzun tağ.
Kā'im: uruduran ve kılıc kabzası.
Kāime: tavarun dört ayağından
birisi ve kılıc kabzası.
Kā'in: misl-i kāyin.
Kāinen men kāna: her çeh bāşed.
Kā'is: ka's gibidür.
Kāk: "recülün kākun" dirler
fāhiş-ut-tul demek olur.
Kāk: beksemit ve kuru etmek.
Kākā: hikayet-i savt-is-silah
ve nahvehü.
Kākā: ismün min ka'ka' ve şol
yoldur ki ana maşakkat
ile sülük olunur ve dişle-
ri şakır şakır itdüren i-
sıtma ve pas.
Kākari: celese mānāsına yukālu
ka'kara izā celese gayrı
mutmānin.
Kākūs: şeyh-i kebīr.
Kāküz: misl-i kārüz.
Kāl: demek.
Kāl: koparmak.
Kālā: düşman dutmak.
Kāl'a: F.
Kālā: cem'-i kāl'a.
Kālā'a: gayetde büyük bulut pā-
resi.
Kālāh: dişde sarılık.
Kālāzem: kesir-ül-mā olan deniz.
Kālāid: cem'-i kilād.
Kālāk: arāmsuz olmak ve tengdil
olmak.
Kālānis: cem'-i kalensive.

·Karn-iş-şems: güneş toğarken evvel görüneni	·Karzūb: misl-i kırzab ve uğrı ve fakir.
·Karr : bir nesnenün üzerine sovak su dökmek ve müstemi` kula- ğında söz dutmak.	·Kās : mıkḍār.
·Karrād: maymuncı.	·Ka's: kadeh.
·Kars : katı savuk.	·Ka`s: tiz ölüme "mata fülānün ka`sen" dirler kaçan darb veya ok dokına fi-l-hāl turduğı yerde ölse.
·Karş : çimdimek ve pire ısırnak.	·Ka`s: kokar toprak.
·Karşa`a: utanmak.	·Kas` : bit öldürmek ve geviş gev- mek ve hakir eylemek ve hurmanun ibtilā`i.
·Karş : kesb eylemek ve cem` eylemek.	·Kasā: gönül katılığı.
·Kārt : eyi misk.	·Kaşā: bu`d ve taraf.
·Kart : melāletden ve gussadan vech mütegayyir ülmek ve kanun bazı bazı üzerine kurımak ve dırnak altı darbdan gö- ğermek.	·Kaş`a: çanak.
·Kartaf: katife.	·Kaşab: karnış ve burun düdüğü ve ince keten ve muğıllan di- keni.
·Kartān: el-ğadatu ve-l-`aşiyy.	·Kaşaba: burun düdüğü ve nefes yolu ve karnış ve ekin sapı ve şehir ortası.
·Kārūn : er-recül-üllezi yudrabul- masalu fi-l-ğinā.	·Kaşad: hıyār.
·Karūr : şol sovak su ki anunla gusl oluna.	·Kaşah: kurumak.
·Karūra: Küfe yolında bir yirdür.	·Kaşāid: cem`-i kaşāide.
·Kārūra: şişe.	·Kaşām : karavaş ve dişi sırtlan.
·Kārüz : şol piyâledür ki çinde şa- rāb olmaya.	·Kaşām : hasan mânâsına hūbluk.
·Kārūza: içinde şarab olunan kadeh.	·Kaşāme: ol anddur ki evliyā üze- rine içilür.
·Karv : tuhr ve ağacdan kadeh ve uzu- nuna havuz ve haya şişmek ve hurma ağacınınun özdeğı ki o- yarlar içinde nebız iderler.	·Kaşar: cem`-i kaşra.
·Kary : konukluk eylemek.	·Kaşara: asl-ul`-unuk.
·Karyeteyn: Mekke ve Tāif.	·Kaşās : başun mukaddiminden ve muahhırından kılı dö- külen yir.
·Karz : ödünç ve dırnak kesmek ve şiir demek ve sahtiyān kes- mek.	·Kaşas: misl-i kass ve hadiş di- mek ve katı eylemek.
	·Kaşāvet: gönül tarlığı.

Ḳasb: sulb ve ağız içinde eriyen hurma.

Ḳaşb: kesmek.

Ḳasbat-ül-enf: burun kemüğü.

Ḳasd: niyyet eylemek ve doğru yol ve ağac uvatmak.

Ḳasde: şin hıyar.

Ḳāse : çanak.

Ḳasem: and.

Ḳaseme: yüz ve iki yanağla burun ortası.

Ḳaşf: kazmak ve sımak ve şehir ve lü`b.

Ḳāsıd: karīb.

Ḳasīde: F.

Ḳāsıf : katı yıl.

Ḳaşīf : āvāz-i ra`d.

Ḳāsıh : galīz.

Ḳasīl : hafīf.

Ḳasīl : gök arpa.

Ḳasım : serī`-ül-inkisār olan er.

Ḳasīm : kasīma.

Ḳāsır : `āciz ve soğuk su.

Ḳasır : uzamamak.

Ḳasīr : kısa.

Ḳasīş : cem`-i Ḳasīsa.

Ḳasīsa: ol zavıf devedür ki za`fından yük vuraşlar ta`ām virürler.

Ḳāsıt : zālīm ve ebü hayy.

Ḳāsıye: kiçirek ırmak.

Ḳasıyye: arık deve.

Ḳāsi`a: kandan kızarıb dolan dudak.

Ḳasīb : katı uzun ve su āvāz eylemek.

Ḳāsīb : ism-i cebel.

Ḳasīd : yoğun elek ve yābis et.

Ḳāsīd : geçmez.

Ḳāsif : yaramaz hāllü ve `abūs-ul-vechī

Ḳasīm : hūb-rü.

Ḳāsīm : mu`ṭī.

Ḳāsır : çok.

Ḳa`sire: değirmen çakırdağı.

Ḳasıyyāt: cem`-i kasiyya.

Ḳaşḳaş: sıfat-ül-esed fi savtihī, "hayyetün Ḳaşḳaş" dirler habāsetde sıfatdur.

Ḳasıl: kesmek.

Ḳaşm: sımak ayırtlaşınca.

Ḳaşm: bölmek.

Ḳaşm: el-`atā.

Ḳaşmā: boynuzu sınık koyun.

Ḳaşma: mirkāt-ud-derece.

Ḳasr : bir kimseyi güçle işe dutmak yani ikrāh eylemek.

Ḳasr: köşk ve eksimek ve girü dönmek.

Ḳasre: misl-i Ḳasüre.

Ḳaşş : re`s-i sīne ve kıl didmek ve yün didmek.

Ḳassa: kireç ve alın kılı.

Ḳaşşāb: F. ve döğücü.

Ḳaşşāl: ziyāde keskin kılıc.

Kaşşār : kazur.
 Kassī : irak.
 Kassī : bir savbdur ebrīšem karı-
 şık Mısır'da olur, bazı-
 lar rivāyetinde bir metā`
 dūr beled murād olur ve
 ana mensūbdur.
 Kaştal: ğubār.
 Kastal: mislühü.
 Kaştāl: mislühü.
 Kastalaniyye: kavş-ı kuzah ve hum-
 ret-üş-şafak.
 Kaşub : bağırsuk.
 Kaşüre: otlak ve çamur teknesi.
 Kaşūs : yalnız güdilen deve.
 Kaşv : irak olmak.
 Kaşvā : kulagi uca kesilmiş.
 Kaşvere: arslan.
 Kaşvet : misl-i kaşāve.
 Kaşvur: arslan ve nebat mânāsına
 gelir.
 Kaş` : kuru deri.
 Kaşāh: kaşah sırtlan
 Kaş`am: kerkes ve müzinn kimse.
 Ka`şeb: yoğun.
 Kāşih : `adāvetin gizleyen.
 Kaşib : zehir ve hayırsuz kimse.
 Kaşib : yaşlu ve karışdurmak.
 Kaşir : kabı çok nesne.
 Kāşir : tavşancıl.
 Kāşire: ol geccedür ki deriyi aza-
 cuk yara.

Kaşm : ekl.
 Kaşr : kab soymak.
 Kaşt : kab soymak ve bir nesne
 yüzünden bir nesneyi gi-
 dermek.
 Kaşv : bir nesnenün kabın soymak.
 Kaşve: hokka.
 Ka` t : kaşir.
 Kaţ` : kesmek.
 Ka` t : taşyık ve muhkem eylemek.
 Kaţ`a: elden kesecek yir.
 Ka` ta: el-mere et-ül-vahde.
 Kaşa : ekābir ve bağırtlak kuşu.
 Kaşa`a: yirden bir kıt`adur ki
 anda bir nesne dikilir hā-
 li olmaya.
 Katabān: katabān terāzusu ve hem-
 mizān terāzusu.
 Kaţāc: belemer.
 Kaţac: belemer bükmeek.
 Kaţad: pālān ağacı.
 Kaţād: dürlü dürlü dikenler ve
 muğilān dikenini.
 Kaţāde: muğilān dikenini.
 Kaţāif: F. ve ak helva.
 Kaţāl : nefis ve bekiyyet-ül-cisim.
 Kaţam : ğubār.
 Kaţām : ism-i imre`et ve ehl-ül-
 Hicāz.
 Kaţan : iki ucanun ortası ve ku-
 şun kuyruğı bitdüğü yir.
 Kaţan : yin.
 Kaţānet: az rızklı olmak.

- Katarān: tamlamak.
 Katare : ğubār.
 Katat : kıl kıvırcık olmak.
 Katāt : cem`-i kıtt.
 Katāt : hasbi mânâsına gelür.
 Katāt : kovcu ve uğurlayan.
 Katāt : bağırtlak kuşu ve atun dart-
 sacak yiri.
 Katb : kaṭı` eylemek ve karıştırmak.
 Kateb : deve palanı.
 Kater : cem`-i katre ve biryān ey-
 lemek ve et kokmak bişerken.
 Katf : meyve kesmek ve bir otdur
 yazdı yapraklu.
 Kāṭı` : keskin ve kesici.
 Kaṭı` : soyı değişilmiş.
 Katıb : bağarsuk.
 Kāṭıbe : dükeli at ve bir isimdür
 umüme delālet ider.
 Kaṭıf : koyun sürüsü ve ism-i mevzi.
 Kaṭıfe : yorgan ve büyük kilim.
 Kaṭıl : kesilmiş.
 Katıl : `adû.
 Kāṭım : girmiş deve.
 Kaṭın : huddam ve etibbā`
 Kāṭın : mütevātın.
 Kaṭıne : seken-ud-dār.
 Kaṭı`at : ta`llukātından kesilmek.
 Kāṭib : F. ve ālim.
 Kāṭil : öldürücü.
 Kaṭıl : depelenmiş.
 Kāṭım : girmiş deve.
- Kāṭım : yukālu sırrun kāṭımın ev
 mektümün.
 Kaṭır : saç ve sakal ağarmak.
 Kaṭı : kesmek.
 Kaṭı : deplemek.
 Kaṭr : tammak ve katrana bulaşmak
 ve yağmur.
 Kaṭr : `ayāl üzerine nafaka az
 dutmak.
 Kaṭrān : F.
 Kaṭre : bir katre.
 Kaṭt : kovcılık ve kuru yonca.
 Kaṭt : hergiz ve ancak.
 Kaṭtār : çölmek kokusu.
 Kaṭüb : arslan ve yüz burttarmak.
 Kaṭüd : cem`-i katad.
 Kaṭüf : yürümesi kem at.
 Kaṭv : hizmet.
 Kaṭv : mukārebet-ül-hutv min-en-
 nişāt.
 Ka`ūd : biniv devesi.
 Kav` : darb için irbek dişinün
 üzerine sıçramak.
 Kavā : şol yirdür ki ana yanında
 (eksik mânâ yazılmıştır
 diğerk nüshalarda şöyle ya-
 zılıdır "şol yirdür ki ya-
 nındağı yire yağmur yağa,
 aña yağmaya")
 Kavād : kışās.
 Kavād : kaltban.
 Kava'd : boş at ve yedilgen at.
 Kavādı` : şol kuşlardur ki bilad-i
 berdden bilād-i harra gi-
 derler.

- Kavādim: cem`-i kādime.
 Kavāfī : cem`-i kāfiye.
 Kavāfil: cem`-i kāfile.
 Kavā'id: cem`-i kaide ve cem`-i kaid ve esās-i beyt.
 Kavā'id: cem`-i kā'id.
 Kavāil : cem`-i kāile.
 Kavām : `adl, kıvām-ür-recül kame-tühü ve hüsn-ü tühü.
 Kavānīn: usül.
 Kavānis: cem`-i kavnes.
 Kavāri` : şol ayetlerdür ki insan an-ları cinden ve insden kork-duğı vakit okur.
 Kavārī : cem`-i kəriye.
 Kavārīr: cem`-i kārure.
 Kavāsi : cem`-i kəsiye.
 Kavātın: cem`-i kätin.
 Kavāyim: atun dört ayağı.
 Kavażib: cem`-i każīb (metin: Kavāhib)
 Kavd : çekmek ve sürmek ve at.
 Kavf : kimsenün ardından yukaru olmak.
 Kavh : fāsıd olmak.
 Kavī : güçlü.
 Kavīm: müstakīm.
 Kavı : söz ve söylemek.
 Kavm : er-ricāl, dün-en-nisā.
 Kavme: eif-mere'et-ül-vāhide.
 Kavnes: atun iki kulağı ortası.
 Kavs : yay ve semāda bir burcdur ve kıyās eylemek ve kucak ve bakıyye-i temr.
 Kavsara: kamaşdan seped.
 Kavt : hacet mikdarı ta`ām virmek.
 Kavtāt: tavuk āvāzı.
 Kavvād: misl-i kavā'id.
 Kavvāl: çok sözlü.
 Kavvās: yaycı.
 Kavz : kundan depe.
 Kavż : bina yıkmak.
 Kay' : kusmak.
 Kay : kusmak.
 Kay`ān: cem`-i kā`
 Kayātet: hacet mikdarı ta`ām ve `alef virmek.
 Kayāsıra: padişah-ı Rüm.
 Kayātün : cem`-i kaytün.
 Kayd : bend.
 Kaydum: el-mukaddım min külli şey ve sadruhü, kaydum-ul-cebel enfuhü.
 Kayh : iriñ.
 Kayheb: eyer ağacı.
 Kayı: mihter ve nisf-ı nehārda uyumak ve nisf-i nehārda şarab içmek ve ism-i recül.
 Kaylak: gönül.
 Kayn : demürce ve kul.
 Kayna: kenizek.
 Kaynān: mevzi-ül-kayd ve bukağı vuracak yir.
 Kayravān: kāfile ve leşker.
 Kays : bir nesne aslından düşmek.
 Kays : ebü kabile.
 Kayt : sovak.

Ḳaytūn: dolav ve hazine ve konuk
evi ve üzüm çibuğı.

Ḳayū' : kusurıcı.

Ḳa`yun: derya.

Ḳavyisūn: cem`-i ḳays.

Ḳayyūm: ism-ü-Allah.

Ḳayz : katı issi ve yaz issiliğın-
de olmak.

Ḳayz: yumurda kabı ve her nesnün
taşradaki kab.

Ḳayzān: cem`-i keviz.

Ḳaz` : yaramaz ve faydasuz söylemek.

Ḳaza` : faḥş.

Ḳaza` : cem`-i ḳaz`a sıgar-ül-ibil
ve oğlanun başı kazıdub bir
nice yirde mütefarık kıl
olmak.

Ḳaza : hükm ve tamam cylemek ve
vacib olan ve ödemek ve sun`i
ve kader mânâlarına gelür.

Ḳazā : göze düşen çöp ve saraba
düşen çöp.

Ḳaza : göze çöp düşmek.

Ḳaza`a: yufka bulut pâresi.

Ḳazaf : rikkat.

Ḳazaf : ba`id.

Ḳazāh : soğan tohmi ve aş havıca
satıcı.

Ḳazalān: ensenün iki yanı.

Ḳazām : yukālu mā reffa ḳazāmen
ey şeyen.

Ḳazām : cem`-i ka`zīm.

Ḳazāret: kazorlık.

Ḳazāt : su üzerindeki ot.

Ḳazat : yilek.

Ḳazāyā: cem`-i ḳaza.

Ḳazaż : uşak taşlar ve kuma bu-
lasmak.

Ḳazel : efḥaş ke-`arab-il-a`arec.

Ḳazem : denā- et ve horlık ve
malun yatlısı ve le`im
kişiler.

Ḳazer : ülger ve bir nesneyi ül-
ger dutmak.

Ḳazf : söğmek ve taş atmak.

Ḳazh : it isemek.

Ḳazī : hākim.

Ḳazīb: keskin kılıç.

Ḳazīb: zeker ve keskin kılıc ve
ağac budağı.

Ḳazib: F.

Ḳazīf: nahif.

Ḳazīm: zaman geçmekle haddi sı-
nan kılıc ve gedik kılıc

Ḳazīm: cild-i ebyez anda yazı
yazıla ve şa`r-üd-daābbe.

Ḳazīm: misl-i ḳaşm.

Ḳazīme: mevzi`.

Ḳazir : beyn-el-ḳazār.

Ḳazkaz : hām ebrişem.

Ḳazl : meyl ve cevr.

Ḳazm : ön dişleriyle yimek.

Ḳazub: kesmek ve ince budak ve
yaş yonca.

Ḳazūze: kadeh.

Ḳazz : ok yalınlanmak ve yalın-
ları.

- Kazz : kalem kesindisi.
 Każż : delmek ve leker iletmek.
 Kazz : gönül.
 Każza: mühkem çuval.
 Kebāb: F.
 Kebābe: deva.
 Kebāret: büyük olmak.
 Kebās : irik yemişi.
 Kebb : yüz üzerine bırakmak ve ibi-
 yumak eylemek.
 Kebbāh: gönden bardak içici ve ba-
 zar bardağın düzici.
 Kebb. ciğer.
 Kebb-üs-semā: miyan-i asumān.
 Kebed : misl-i kebb ve yay kabzası
 ve vasat-i semā.
 Kebel : kaşır.
 Keber : cem`-i kebere.
 Kebet : yüz üzerine bırakmak ve hor
 eylemek ve helāk eylemek.
 Kebkeb: cemāat ve ism-i recül.
 Kebi: mühkem bend eylemek.
 Kebīr: `azīm mânâsına ulu kimse.
 Kabīs: dürük yüzlü adam ki bahıl
 ola.
 Kebīs: darbun min-et-temr.
 Kebr : ululuğa galebe eylemek.
 Kebb : kuyuyu veyahut ırmağı top-
 rakla taldurmak ve başı taf-
 tan içine çekmek.
 Kebş : koç.
 Kebv : tavar sürmek ve çakmakdan
 od çıkmak.
- Kebvet: başa gelmek.
 Kebzā : bili yoğun avret.
 Kedah : iş işlemek ve keser ey-
 lemek ve sa`i eylemek ve
 kaşımak ve tırmalamak.
 Kedb : gussa ve dırnak üzerine
 ak nokta düşmek.
 Kedd : siddet.
 Kedde: devlet.
 Kede : luğatün fi küc.
 Keder: bulanmak.
 Kedin: etlü kimse.
 Kedm : el-`ażzu bi-ednā-el-fem.
 Kedr : misl-i keder.
 Keds : dırmalamak.
 Kedü': nebāti sovuğ vurmak, su-
 suzluktan veyahud sovuğ-
 dan āvāzı baḫi' olan.
 Ke'eyy: kem mânâsınadur haber
 içinde.
 Ke'eyyin: kem mânâsına.
 Kef : el ayası.
 Kef' : bir nesneyi girü döndürmek
 ve çanağı başı aşağı koymak.
 Kefā'et: dekdeşlik.
 Kefālet: zāmin olmak.
 Kefāt : kuş uçmakta sürat ey-
 lemek.
 Kefel: tavar suğrısı.
 Kefere: cem`-i kāfir.
 Keff : girü durmak ve girü dutmak
 ve cāmenün yirin bilmek
 ve deve dişin dişemek.

Keffāf: keffāf-uş-şey mislühū ve
kifāyet-i mīkdār-i rızık.

Keffār: ikinci.

Keffāt: arslan.

Keffe : terāzu keffesi.

Kefh : perde açmak ve asā ile vur-
mak ve atun uyanın çekmek
ve bir kimse ile muvāceha
olmak ve avreti öpmek.

Kefif : cem`-i keffe.

Kefīh : begdeş ve avret eri.

Kefīl : zāmin.

Kefir : ulu tağ.

Kefīt : serī` ve ism-i feres.

Kefn : yün eğirmek.

Keft : yanına cem` itmek.

Keftāt: misl-i keftet.

Kefūr : cem`-i kefir.

Keham : kesmez kılıc ve kāhil at
ve yaşlu kimse.

Kehas : maldan kısılmak.

Kehāt : büyük deve.

Kehb : yaşlu su sığırını.

Kehdeb: sakīl.

Kehene: cem`-i kāhin.

Kehf : melcā ve hisār ve mağara.

Kehhāl: göz ilacın iden.

Kehhan: cem`-i kāhin.

Kehīm : yaşlu.

Kehkeb: badılcan.

Kehl : kırğıl.

Kehlā : ism-i kabile.

Kehle: otuz yaşından geçen avret.

Kehmes: kasīr ve ebū hayy min-el-
`arab.

Kehr : irtifā`-i şems ve yüz ek-
şidmekdur ve kahr eylemek.

Kehûlet: kırğıllık.

Kehte: üsküf.

Kela` : sol çanakdur üzerindeki
kat kat ola.

Kelā : yaş ot.

Kelākere: sekbān.

Kelākil : cem`-i kelkāl.

Kelāl: göz donuk olmak ve süstlik.

Kelāle: yorulmak ve uledi ve vāli-
di olmayan kimse.

Kelālet: yorulub kalmak ve göz za-
yif olmak ve atasız ve
anasız kalmak.

Kelām : söylemek.

Kelām : F. ve ism-i cins yaku`
`al-el-kalīli ve-l-keşir.

Kelb : F.

Kelbe: kancık it.

Kelbetān: kısac ve maşa.

Kelec : şol kerim ki bahadır ola.

Keld : daşsuz katı yir.

Kelede: kıt`atun min-el-ğanem.

Kelef : susam gibi kızıl nokta-
lar yüze düşer.

Kelf : aşkdan aşufte olmak.

Keli` : ayak kiri ve ayak yarığı
ve aya yarığı.

Kelib: kışun sovuğı ziyade olmak
ve cenge haris olmak ve
kelb kudurmak.

- Kelġb : cem`-i kelb.
Kelġd : kesmez.
Kelil : cem`-i kille.
Kelġl : kġnd.
Kelġm : ellezi yġkellimġke.
Kelim : cem`-i kelime.
Kelimġt : cem`-i kelime.
Kelime, keleme: bir sġz.
Kelkġl : sadr-ı sġne.
Kelkel : misl-i kelkġl.
Kell : sġklet ve `ayġl ve yetim ve atası ve oġlı olmaya kimse ve cġnge kılıc.
Kella: ism-i mġfreddġr iġġn te'kġ-di iġġn.
Kellġb: sekbġn.
Kelm : cirġhat.
Kellġb: kelbtġn.
Kelt : cem` eylemek ve at depmek.
Kelte : kġt`atun min-el-art.
Kely : bġġrek šzerine vurmak.
Kelye : bġġrek.
Kem : mikdġr.
Kem` : ġaci`.
Kemġd: bir nesneyi baġlayacak yir.
Kemġ't : tozalan mantar
Kemġl : tamam.
Kememe : hurma çiġeġinġn zarfı ve tennġr perdesi.
Kemd : ġussa.
Keme : anadan gġzsġz toġan.
kemec : uyluġun ucuya ulaġan tarafı.
Kemerġt: cem`-i kemere.
Kemer : mislġhġ.
Kemere: re`s-šz-zeker.
Kemġ : deri yġzmeġ ve tekebbġrlġk eylemek.
Kemġ : atun uyanın ġekmek.
Kemġ` : misl-i kem`.
Kemġn : pinhġn.
Kemġġ : zekeri kicirek at ve tiz geġen kimse.
Kemiyy: bahġdır.
Kemiyyet: nicelik.
Keml : tamam olmak.
Kemrġ: `azġm-šl-kemer.
Kemter: (manası yazılmamıġtır).
Kemtire: mise fġhġ takġrġb.
Kemġsri: emrġd.
Ken : beltek.
Kenġ`at: cem`-i ken`at.
Ken`aded: yılan bġġaġı.
Kenġid : cem`-i ken`ad.
Kenġin : cem`-i kenġne.
Kenġair : cem`-i ken`are.
Ken`are: en-nakat-ul-`azġme.
Ken`at : yılan balıġı.
Kend : kat` eylemek.
Kendere: kġrsi ve doġan oturacaġı.
Keneb : is iġlemekden el derisi katılamak.
Ke`neb : kısa ve arslan
Kenef : sġgıncak ve cġnib.
Kenf : saklayı dutmak ve yarlık eylemek.

Kenfelīle: kaba yoğun sakal.

Kenh : toyınca yimek.

Kenīf: örtücü kalkana kenīf dirler
sahibin setr itdüğinden ötü-
ri ve müsterāh.

Kenīse: kilisyā.

Kenıyy: bir lakablu.

Kenkāc: meşveret.

Kennās: süpürici.

Kenne : imre'et-ül-ibn.

Kens : süpürmek.

Kentah: misl-i kinah.

Kenud : münteşirlik eylemek.

Kenz : yir altında defn olunmuş
mal ve zekâti edā olmayan
māl.

Kera` : yatub ırmaktan ağızla su
içmek ve yağmur suyu.

Kera : ırmızganmak.

Kerābīl: cem`-i kirbāl.

Kerābīs: cem`-i kerbāse.

Kerādīs: firakun min-el-hayl-il-`
azīm.

Kerāg-ül-gamim: mevzi` bi-l-hicāre-
ti.

Kerāhet: müşkil dutmak.

Kerāhiyyet: misl-i kerāhet.

Kerākır : cem`-i kırkır.

Kerāsif : cem`-i kersef.

Kerāşim : eyü avretler.

Kerāyib : cem`-i kerbiye.

Kerb : gam.

Kerbela: rahavetün fi-l-kademeyn.

Kerc : ism-i beled.

Kerdem: kısacuk yoğun er.

Kerdeme: el-`adv-ul-kaşır.

Kereb : hurma budağınun dibi.

Kerebe : mecra-l-mā.

Kereh : katı yağlı deve.

Kerem : cevān-merdlik, ululuk
ve bağ çubuğı.

Keres : bir kimseyi guşşalu ey-
lemek.

Keres : birbiri üzerine oturmak.

Kerevān: hüdhüd ve ağac delen kuş.

Kerevse: meşy-ül-mukayyad.

Kerevves: `azīm-ür-re's olan.

Kerf : irkek eşek dışısınun sidi-
kin koklamak başın kaldur-
mak.

Kerīb: akıt ve lor peyniri.

Kerībe: şiddet.

Keribiyyün: sādāt-ül-melāike.

Kerīh : mekrūh.

Kerīm : cüvān-merd.

Kerīm-ül-gāriş: şol kimsedür ki
avreti kerīme ola.

Kerīm-ül-ma`sır: oldur ki `inde-l-
mesele kerim ola.

Kerinbe: muğanniye.

Kerīr : hālet-i nez`de hırlamak.

Keriyy : kiracı ve kiraya dutucu.

Kerīz : akıt.

Kerkeden: bir ma`rūf canavardur.

Kerkese : terdīd-üş-şey.

Kerm : kılāde ve bağ çubuğı.

Kerr : hamle eylemek ve dönmek ve döndürmek ve gol ip ki anunla hurma ağacına çıkarlar ve yilgen at.

Kerrām: bağbān.

Kerrāt: cem`-i kerre.

Kerrāz: izgec.

Kerre : bir kere.

Kerretān: el-ğadāt ve-l-`aşıyy.

Kersüf : eski penbe.

Kerş : atun karnı.

Kerş : misl-i kirş.

Kerşā: karnı büyük avret, barmakları kısa ve etlü ve benzi kaba ağac.

Kerv : top oynamak.

Kerveyā: çörek otı.

Kery : kazmak.

Kerzem: balta.

Kerzen: balta.

Kerzīm: misl-i kerzem.

Kes` : sdün yağı ve koyusu üzerine gelmek.

Kes` : bir kimsenün götine ayak ucuyla veyahud elle urmak.

Kesāb : kancak at.

Kesād : F.

Keşāfet: galīz.

Kesāla : kähiller.

Kesb : F.

Keşb : cem` eylemek.

Keşbān: cem`-i keşīb.

Kese` : hayyun min-el-Yemen.

Keşeb : kurb.

Ke`seb: `adāvet ve savaş eylemek ve tiz yürümek ve serhoş gibi yürümek.

Keşer : hurma çiçeği.

Keses : uşak dişleri olan.

Kesf : ay ve gün dutulmak ve yaramaz hällülik.

Kesh : pürvül toprağı.

Keşib: kum yığını.

Kesīd: misl-i kāsīd.

Keşīf: galīz.

Kesīh: `āciz.

Kesīr: sınımsı.

Keşīr: çok.

Kaşīrā: gön posı.

Keşīs : ditremek.

Kesīs : hurma şarabı ve taş üzerine kuruyan ot.

Kesl : kähil olmak.

Kesm : elle bir nesneyi ayırtlamak.

Kesm : keşemehu fi-l-emr sarrafuhū `anhū.

Kesr : sımak.

Keşr : çoklığıla galebe eylemek ve sırtmak.

Kesret: Çok olmak.

Kesrevī: mensüb il-el kisrā.

Kesş : sık saçlu.

Kesşāb : kesb idici.

Keşā' : et biryān eylemek.

Keşb : eti çok yimek.

- Keşeh : bir zahmetdur insan begni-
ne vâki` olur.
- Keşf : (manası yazılmamış).
- Keşh : böğün ve bir nesneden ı`râz
eylemek ve düşmanlığı.
- Keşî' : et bişürücü.
- Keşîf : açmak ve gamı gussa def`
eylemek.
- Keşîş : misl-i keşkes ve şarabın
kaynamasından gelen âvâz.
- Keşkes: ılanun derisinden gelen
âvâz.
- Keşm : burun kesmek.
- Keşr : tebessüm.
- Keşt : keşf eylemek ve deri yüzmek.
- Keşûf : (manası yazılmamıştır).
- Ket` : kaçmak.
- Ketâib: katı hurma (istinsah hatası-
dır asıl mânâsı "cem`-i
ketîbe" dir).
- Keteb : cem`-i kitab.
- Ketebe: kitab.
- Ketem : bir otdur cevize katarlar
nesne boyarlar.
- Keten : ketenden muhaffefdür ve kir
ve evde düttün eseri.
- Keter : örgüc.
- Ketf : misl-i kitf.
- Ketî` : bi-mana-t-tām; yukāla mā
bi-d-dāri keti`ün`ey ahadun.
- Ketîbe : dirilmiş çeri ve kulağa
haber viren biri.
- Ketif : alın ardına bağlamak ve
arkan yürümek.
- Ketîm : su çıkmak.
- Ketît : deve köşeginün âvâzı
ve çölmek kaynamak âvâzı
ve göğüs gürüldüsi gazebe-
den ola ve bahîl.
- Ketkât : çok sözlü.
- Ketket : toy âvâzı.
- Ketkete: kakkahadan aşağı olan
dahık.
- Ketm : örtmek.
- Ketüm: yarığı olmayan Kavs ve
nâka-ı ketüm dirler bini-
lecek otlamasa.
- Kett : arden ve avretten eti az
olan.
- Kevâdin: cem`-i kevden.
- Kevâfir: cem`-i kâfir.
- Kevânîn: cem`-i kanun.
- Kevâsib: `azâ'.
- Kevbe : fevt olan nesneye has-
ret eylemek.
- Kevd : yakın olmak.
- Kevden: F. ve semmerâtı.
- Keveb : baş kemüği ve boyunun
inceliği.
- Kevh : galebe eylemek ve depe-
lemek.
- Kevh : penceresüz kamışdan ev.
- Kevkeb: ilduz ve göze düşen aklık
ve kavımun ulusi ve kılıc
ve gulām ve silahlı ve ya-
ratık ve nebatâtdan uzayan
ve issinün siddeti.
- Kevlah: kabih.
- Kevlan: yaş kamış.

Kevm : nüzul-ül-feresi `ala-l-ünşa.
 Kevmā: örgüci büyük dişi deveye dir-
 ler.
 Kevmah: göti büyük er.
 Kevn : olmak ve kefâlet.
 Kevr : `amāme sarınmak ve `amāmeden
 her devre "kevr" dirler ve
 deveden ve sığırdan cemâat-i
 keşir.
 Kevs : kasir.
 Kevsec: köse ve deniz balıkdur bur-
 nu pıçağı gibi olur.
 Kevsel: müahhir-üs-sefine.
 Kevser: cennetde bir ırmakdur ve ha-
 yırlu kimse.
 Kevve : pencere.
 Kevzeb: bahıl.
 Key : ne vakit.
 Key` : bed nefis olmak.
 Keyālece: cem`-i keylece.
 Keyālic : cem`-i kiyālice.
 Keyd : mekr ve savaş ve karga cehdle
 ötmek.
 Keyf : ism-i mübhemdür; ahvālınden
 istifhām içündür nite dimek-
 dür, gâh olur te`accüb mânâsı-
 na istimāl olunur.
 Keyh : huşunet.
 Keyl : ölçmek ve ölçek.
 Keylece: mikyāl.
 Keyn : ferc-i imre'etün dāhilinde
 olan et.
 Keynünet: olmak.
 Keys : zirek olmak.

Keysāniyye: Revāfız'dan bir sınıf-
 dur eshāb-ı Muhtar bin ebü
 `übeyd'dür ki lakabı keysā-
 niyye'dür.
 Keysī: zirek avret.
 Keysüm: haşiş ki keşir ola.
 Keyy : dağlamak.
 Keyyāl: ölçici.
 Keyyes: zirek ve ism-i recül.
 Keyyin: nice.
 Keyyül: mua`hhir-us-şufuf.
 Kezā : `aradden kināyetdür.
 Kezāze: inkıbāz ve yābıs.
 Kezāzet: melül olmak.
 Kezb, kizb, kezib, küzib: yalan
 söylemek.
 Kezem: burnı ve barmağı kısa.
 Kezim: az az gazabın def` eylemek.
 Kezm : az az gazabın yutmak.
 Kezm : buhl ve kesr.
 Kezmec: dükkan ve bakkal ve dük-
 kanun metāi.
 Kezüb : cem`-i kâzüb.
 Kezv : et çok olmak ve ağaçlar
 bir bir bitmek.
 Kezz : imtilā.
 Kezz : munķabız ve bahıl.
 Kezzāb: F.
 Kezzān: bir yumuşak daşdur kesek
 gibi.
 Kezzāz: bir yumuşak taşdur kesek
 bigi.
 Kī`āb : cem`-i ka`b.

- Kıbāb : cem`-i kubbe.
 Kıbāc : keklik.
 Kıbah : cem`-i kabîh.
 Kıbal : bi-mânâ `inde ve kâkat ve nesneyi gözle görmek.
 Kıbele : anun katında.
 Kıble : ka`be.
 Kıbt : ehl-i Mısır.
 Kıbtıyye: ketenden bir ak giyecek.
 Kıbâ : nâsdan `aded-i keşîr.
 Kıdād : dağık olmak.
 Kıdad : cem`-i kidd.
 Kıdāh : cem`-i kadeh.
 Kıdāim: cem`-i kudum.
 Kıde : od yalınlanmak.
 Kıdem : zıdd-ül-hudûs.
 Kıdd : deriden zarf.
 Kıdh : F.
 Kıdih : yaramaz söylemek ve ödemek ve bir işe hâlel getürmek.
 Kıdr : çölmek.
 Kıdvat: uymak.
 Kıf`a : süzgeç ve ölçek.
 Kıfāh : vurmak.
 Kıfār : cem`-i kafr.
 Kıfāre: onurğa.
 Kihāb : cem`-i kahbe.
 Kihf : dimağın üzerinde bir kemükdür ve bâdiye ve ağaçdan çanak.
 Kihz : siyāb-i mirgızı.
- Kıl` : gemi yilkeni ve bir ma`den dür bakırın eyisi ana nisbet olur.
 Kılā` : harāb.
 Kıla` : şol kimsedür ki `ind-es-sar` kadım sâbit olmaya.
 Kılād: boğmak.
 Kılāde: boğmak.
 Kılās : cem`-i kulûş.
 Kılāt : cem`-i killet.
 Kılh : gizlenmiş kaftan.
 Kılīb : eski kuyu tahılı.
 Kılkal: sımak.
 Kılkil: bir otdur habbları olur.
 Kıl : şübh-üd-daveti.
 Killet: azlık.
 Kılmes: kerîm ve ulu kişi.
 Kımās : tavar sıçmak.
 Kımāri: cem`-i kumri.
 Kımāt : başun ipi ve koyun boğazlayacak ayağın bağlayacak ip.
 Kımem : cem`-i kamiy.
 Kımme : kamet-ir-ricālū ve cema`at-ün-nas ve a`lā-rr'es ve a`lā külli şey.
 Kımṭapa; kütüb saklanan yir.
 Kın : bi-l-kesri; el-`abdū.
 Kın` : tabak.
 Kınā` : baş ortası ve nerkeb ve bir tabakdur hurma yaprağından iderler.
 Kına` : evsa`un min-el-muknia.

- Kına` : kismete râzı olan.
 Kınā : rıza.
 Kınābīz : şeker kamışı.
 Kınāde : F.
 Kındıl : maruf.
 Kınkahir : cüsselü.
 Kınkin : bir nevi çekirge ve yol gösterici.
 Kınna : darbun min-el-edviye.
 Kinnine : şarab koyacak nesne.
 Kins : asıl.
 Kıntār : binyüz vakıyye, bazıları rivayetinde yüz yirmi ritıldur ve deriden akça koyacak.
 Kıntır : düşvârlık.
 Kinvān : cem`-i kinv.
 Kinyān : mülâzim olmak.
 Kır : zift.
 Kırā : konıklık eylemek.
 Kıra : el-berd ve vakt-ül maraz.
 Kırā` : cenk ve deve irkeklik eylemek.
 Kırā'at : okımak.
 Kırab : cem`-i karibe.
 Kırāb : kılıc kını ve nesnenün yakın olması.
 Kırābe : bir gicelik yol olan su.
 Kırād : cem`-i kırde.
 Kırāh : ekin yiri.
 Kırām : çarşaf ve nakışlu perde.
 Kırān : iki ilduz bir araya gelmek ve hacc ile 'ümre cem` eylemek ve iki hurmayı birbirine mukārın idüb yimek.
 Kırāt : cem`-i kırt ve çirağ şulesi ve nīm dānik.
 Kırāt : nīm dānik.
 Kırāta : küpe.
 Kırāz : bir kişiye aşsısın yarıya ticāret için māl virmek.
 Kırbān : bir nesneye yakın olmak.
 Kırbe : meşk.
 Kird : maymun.
 Kirdān : cem`-i kurād.
 Kırde : dişli maymun.
 Kiredde : cem`-i kırd.
 Kiref : cem`-i kırfa.
 Kırfa : kır mânâsına kab.
 Kırfa : nār kabı.
 Kırkıs : hiçirek sivri sinek.
 Kirmid : pişmiş kireç.
 Kırşib : yaşlu.
 Kırtalet : yemiş direcek nesne.
 Kırtaş : kâğıd ve ok nişanı.
 Kırıt : düşvârlık.
 Kırvah : ayakları uzun nâka ve uzun hurma ağacı.
 Kırz : kesre-i kâf ile; ödünç virmek.
 Kırzāb : keskin kılıc.
 Kıs : mîkdār.
 Kısā` : cem`-i kas`a.
 Kısā` : misluhū.
 Kısād : cem`-i kısıde.
 Kısār : cem`-i kaşir.
 Kısās : misl-i kaşas ve kanın almak.

- Kıssa : cem`-i kıssa.
 Kııda : bir nesnede uvanan pâre.
 Kısm : nasīb.
 Kıssa' : hıyar.
 Kıssa : hıyâr.
 Kıssa : ser-güzeğt.
 Kıssî : cem`-i kavş ve fizze-i sul-
 ba-i rediye.
 Kıst : `adl ve nasb ve hissa ve şol
 ölçek ki nisf sâ`dur.
 Kış`a : bulut açıldıktan sonra kalan
 bulut paresi.
 Kışa` : cem`-i kaş`.
 Kışir : kab ve libās.
 Kışm : cism.
 Kışse : cüssesi kiçirek olan şabî
 ve dişi maymun.
 Kışşir : karış mıkdarı.
 Kıt` : pâre-i şeb.
 Kıtā` : cem`-i kıt`a.
 Kıt`a : et-tāifetü min-eş-şey.
 Kıtā` : sular kesilmek ve kuşlar
 bilād-i berdden bilād-i
 harra gitmek ve paladım
 kulānı.
 Kıtāb : mizac ve yaka.
 Kıtāf : meyve kesecek vakit.
 Kıtāl : mukātele.
 Kıtār : cem`-i kaşre.
 Kıtār : cem`-i kaşra ve cem`-i
 kutra ve deve katârı.
 Kıtāt : şol çıkrukçıdur ki hokka-
 lar dizer.
 Kıtıf : üzüm salkımı ve yemiş.
 Kıtır : erimiş bakır ve darbun
 mun-el-burūd.
 Kıtīn : kuvāt.
 Kıtıkıt : uşak yağmur.
 Kıtılān : mislân.
 Kıtımır : şol nesnedür ki anda kütüb
 saklanur.
 Kıtımır : hurma çekirdeğinin kabı.
 Kıtıniyye : `aşüre aşı.
 Kıtır : saat şişesi ve hokkacı tası
 ve uşak demrenden bir nevi
 olan.
 Kıtırān : siyah-kāruzān.
 Kıtıtt : kağıd ve kitab ve name ve
 kedi.
 Kıtıttā : dişi kedi.
 Kıvām : kıvām-ül-emri nizāmuhū
 ve melākuhū ellezi yakūmu
 bihī.
 Kıvīt : azık.
 Kıyā` : misl-i kav`.
 Kıy' ā : misl-ül-kā`.
 Kıyād : çalbir ve yularcası ve
 eyrim ve şol at ki ısına
 muti` ola.
 Kıyâdet : çekmek.
 Kıyām : durmak ve bir işi başa ge-
 türmek.
 Kıyam : cem`-i kıymet.
 Kıyān : cem`-i kayna.
 Kıyās : cem`-i kavş ve bir şey
 bir şeye benzetmek.
 Kızā` : hırka pâresi.

Kızāf : sūrat-üs-seyr.	Kifil : zayıf ve nasīb ve-l-lezī la yasbitü `alā zahr-il-hayl.
Kızāf : cem`-i każıfa.	Kifit : gökçek çölmek.
Kızām : lişām.	Kifir : gece karanusu.
Kızem : serī`ve şedīd.	Kīh : tağun bir tarafı ve sindi.
Kızh : soğan tohumı ve aşl.	Ki`kā` : habs eylemek.
Kızza : bekāret ve uşak taşlu yir ve uşak taş.	Kīkāl : elde bir tamar.
Ki`āb : cem`-i ka`b	Kilā' : saklayu dutmak.
Ki`ādil: cem`-i ka`dil.	Kilāb : cem`-i kelb.
Ki`ām : deve ağzın bağlamak.	Kilām : kelm.
Kibe : süpründi.	Kille : avretler perdesi ve siv- ri sineklik ev (cibinlik).
Kibā : yüzi üzerine düşmek.	Killet: kendülik.
Kibāse: hurma salkımı.	Kilmih: şarab.
Kibâş : cem`-i kebs.	Kils : kireç ve alçu ve sıva balçağı.
Kiber : pīrlık ve ululuk.	Kimām : cem`-i kemim ve deve ağzın bağlayacak nesne ısırmasun diyü.
Kibr : `azmet.	Kim : viā-ut-talı` ve ğıtā-ün- nevri.
Kibrit: F.	Kimyā : ism-i sanat.
Kibs : ol toprakdur ki kuyuyu anunla toldururlar.	Kināb : üsüm ve hurma salkımı.
Kidte : lahm ve sahm.	Kinah : asıl.
Kider : bulanık.	Kinān : perde.
Kidn : deriden bir nesnedür üzerine bir nesne döşerler.	Kināne : tir-keş ve kabile min Mısır.
Kifāf : teysīrlık.	Kināyet: örtülü eylemek yani bir lafız söyleyüb anunla gay- rı murād idinmek.
Kifār : misl-i küffār.	Kināz : galleyi anbara koyacak va- kit.
Kifāt : kendüye dirmek ve şol mevzi- dür ki anda bir şey bir şe- ye zam olına veya cem` olı- na.	Kindeş: salb.
Kifāyet : F.	
Kife : ebrişem-i düt.	
Kiffe: duzak halkası.	

Kinf : penâh ve iğne koyacak ve bir zarfdur çoban esyâbin koyarlar.

Kinhil: ism-i mevzi.

Kinn : perde.

Kinnâs: giyik turacak yir.

Kinne : yenge.

Kîr : körük ve ism-i recûl.

Kirâ : ücret ve ism-i mevzi.

Kirâb : su akacak yir ve yir naḥas eylemek.

Kirâm : eyü kişiler.

Kirân : 'üd ve çeng.

Kirân : cem`-i kor.

Kirâr : cem`-i kerre.

Kirâž : mâ-i fehî ki nâka rahmından taşra ata.

Kirbâl: hallâc yayı.

Kirbâs: hâmbiz ve dam üzerine bir kıta` olan müsterâh.

Kirbâse: ahassu min-el-kirbâs

Kirbâsî: kirbas satıcı.

Kird : kasırğa.

Kirdâh : yilmek.

Kirdâh : kavî ve berk er yürürken yir yüzün soymak.

Kirfî' : şol yüksek bulutdur ki bazı bazısının üzerine ola.

Kirfi'e: bulut pâresi.

Kirh : beyt-i râhib.

Kirkire: deve göğüsü ve cemâ`at-un-nâs.

Kirs : ebvâlden ve eb`ârdan birbir üzerine oturmak.

Kirş : nâsdan bir cemâ`at ve `ayâl-ür-recûli min sıgârı veled.

Kiryet: tamam.

Kirze : cem`-i kürz

Kirzîn: misl-i kerzen.

Kîs : kise.

Kisâ: kilim ve kisvet.

Kîse: kesê.

Kiser: cem`-i kisre.

Kisfe: kıt`atun min-eş-şey ve bulut pâresi.

Kisî : kisvetlü.

Kisir: şol kemükdur ki üzerinde et olmaya.

Kisîs: misl-i kusûs.

Kiskis: daşlu toprak.

Kisre : pâre.

Kisve : giyecek.

Kisvet: kaftan giydürmek.

Kişmiş: çekirdeksüz üzüm.

Kitâb : cem-i ketîbe (diğer halar-da bunun mânâsı "nâme ve devlet ve devât ve sahife ve farz ve hükm ve kader" diye geçer).

Kitâf : hîle.

Kit`ân: cem`-i kütâ`.

Kitf : yağrın.

Kitir : misl-i keter.

Kitmân: raz saklamak.

Kittîti: kovculuk eylemek.

Kivâ : cem`-i küvveh.

- Kiveze: cem`-i küz.
- Kiyāset: zīreklik.
- Kiyūn : cem`-i keyn.
- Kizā : bir nesnenün eti çok olmak ve et berkışmek.
- Kizāme : iki kuyudur ki aralarında mecrâ ola ve terâzu halkası ve ol sinirdür ki kuzz-ı ulyānun üzerinde ola.
- Kizān : cem`-i küz.
- Kizāz : `adāvet
- Kizbān: cem`-i kizb.
- Kizet : toluluk.
- Kizzāb: yalancılık.
- Kizze : insana imtilā-i ta`āmdan hāsıl olan.
- Kū` : baş barmak dibi ve bilek.
- Kuā` : şol sudur ki acı ve ğalīz ola.
- Ku`āf : misl-i kuhāf.
- Ku`ā l: üzüm çiçeği.
- Ku`ākı` : ra`dun ēvāzi birbiri ardınca olmak.
- Ku`ā ş: bir derddür koyuna vākı` olur.
- Kub : yavru.
- Kubā` : lakab-ı Haris bir Abdullah.
- Kubā : Hicaz'da bir yirdür.
- Kubab : cem`-i kubbe.
- Ku'bāl: dermegü.
- Kubayyıt: kubbāt.
- Kubbāt : ak helva.
- Kubbe : F. ve kara ev.
- Kubber : cem`-i kubbere.
- Kubbere: ism-i tayr.
- Kūbe : deblek.
- Kubeylā: ak helvā ve asbun helva.
- Kuble : öpmek.
- Kubh : çirkinlik.
- Kubre : durğa kuşu.
- Kubū` : başı keftan içine çekmek.
- Kubul : nakīz-i dübür.
- Kubül : sabā yili esmek.
- Kubūr : cem`-i kabr.
- Kubūs : eyerün öni.
- Kubza : bir avıc.
- Kudād : karın ağrısı.
- Kudāhıs: bahādır.
- Kudār : cezzār; bazıları rivayetinde tabbağdur ve ism-i recül.
- Kudās : gümüş boncuk.
- Kuddām: ön; nakīz-i ard ve seferden gelenler.
- Kuddūs: ism-ü-llah'dan, Sībveh aydur; feth-i kēf'la "Kadus"--dur, kuds'dandur.
- Kudeyr: tasgīr-i kadr.
- Kudevdeme: tasgīr-i Kuddām.
- Kudm : önürtmek.
- Kudmūs: kadīm.
- Kuds : pāklik.
- Kuds : hamam taşı ve susamak.
- Kudūd : cem`-i kadd.
- Kuduh : şol kuyudur ki suyu elle alına.

Ḳudūm : keser ve ism-i mevzi'.

Ḳudum : cem`-i kudūm.

Ḳudūr : cem`-i kıdr.

Ḳudus : misl-i Ḳuds.

Ḳudr : kudret yitmek.

Ḳudret: F.

Ḳudve : uymak.

Ḳufācir: cüsse büyüklüğü.

Ḳuff : mâ irtefa`min metn-il-arz.

Ḳuffāl: kilidci.

Ḳuffāre: destvāne.

Ḳuffe : panbuk sepedi ve kuru kabak
ve otlak.

Ḳufl : kilid.

Ḳufū' : katı gerinmek.

Ḳufūl : seferden dönmek.

Ḳufüvv: tâbi' olmak.

Ḳufzān: cem`-i kafiz.

Ḳuḡayn: batnün kin esed.

Ḳūh : kızıl boya.

Ḳūh : der ve cirēhat.

Ḳūha: tu`mı azacuk müteḡayyer olan
süd amma halaveti bâki ola.

Ḳuhāb : at öksürmek.

Ḳuhāf : `azīm sel.

Ḳuhāh : asıl ve hālis.

Ḳuhāl : bir zahmetdür koyuna vākı'
olur.

Ḳuham : masāib-ut-ḡarīk.

Ḳuhh : keremde veyahut nākislikde
hāliş olan.

Ḳuhī : bir nevi ak bizdür.

Ḳuhkuh: döbür kemüğü.

Ḳuhl : sürme.

Ḳuhme : muhlike ve katı yıl.

Ḳuhūl : kurımak.

Ḳuhūm : kendüyi fikirsüz bir emre
itmek.

Ḳūk : ḳāk mislidür.

Ḳukaf : nesne direcek.

Ḳu`ku`ānī: "himarun ka`kān-us-savt"
dirler kaçan şedīd-üs-savt
olub savtında ka`ka ide.

Ḳulā` : şol palçukdur ki suyu gitse
yarılır.

Ḳul`a : vatan dutulmıyan yir.

Ḳula`a: ol büyük taşdur ki düz yir-
de ve ovalarda olur veya
kesekdur.

Ḳulāb : derd.

Ḳulāh : ism-i şair.

Ḳulāl : kalil.

Ḳulāme: dirnakdan düşen (tırnak
kesintisi).

Ḳulanç: F.

Ḳulel : cem`-i kulle.

Ḳulkal: zayıf ve serī`.

Ḳulkulān: nebet.

Ḳulkulāni: bir kuşdur ügeyike benzer.

Ḳull : killet.

Ḳullā` : şartı.

Ḳullāb: F.

Ḳulle : taḡ başı ve büyük desti ve
senek ve çelek ve kulletü
külle şeyin a`lāhū.

- Kulluṣ : cem'-i kulūṣ.
 Kulūṣ : genc dişi deve.
 Kulūs : cem'-i kals.
 Kūm : kıtatun min-el-ibil.
 Kumām : cem'-i kamāme.
 Kumāṣ : F. ve metâ'-i beyt ve kumaş olan nesne.
 Kumātır : misl-i kamtarır.
 Kumeyr : tasgır-i kamer.
 Kumha : helāk olacak yir.
 Kumkām : bitsüz kişi ve kicirek kene.
 Kumkum : cem'-i kumkuma.
 Kumkuma : demir bardak.
 Kumme : cem'-i kāme.
 Kummele : tahıl biti.
 Kumrī : F.
 Kumriyy : mensüb ile tayr-ı kumri.
 Kumū' : semirmek.
 Kumud : kavî.
 Kumūh : deve su içerken baş kaldurmak.
 Kumul : bir kudrcuğuzdur ki bit cinsinden olur ama kicirekdür.
 Kumuş : cem'-i kamış.
 Kumūs : suya talmak.
 Kunān : cem'-i kunne.
 Kunañ : ton paçası ve gönlek yiñi.
 Kunbaż : Kaşır kimse.
 Kunbuza : kicirek avret.
 Kunfez : kirpi.
 Kunkuz : şol yirdür ki otı seyrek biter.
 kunna : a'la-i-cebel.
 Kunnabīt : kelem.
 Kunub : şalgam.
 Kunzu : deyyūs.
 Kūr : cem'-i kürre.
 Kūr : anadan gözsüz toğan.
 Kurā' : pâkdân.
 Kur'a : obarmak.
 Kurā : cem'-i karye
 Kurābet : hısımlık.
 Kurād : kene.
 Kurah : cem'-i kārîh.
 Kuraş : cem'-i kurşa.
 Kurāta : çirāktan düşen göynük.
 Kuravī : köylü.
 Kurāza : altun ve gümüş odağı ve çirāktan yanub dökülen.
 Kurāzāt : cem'-i kurāza.
 Kurb : yakın olmak.
 Kurbak : ism-i mevzi ve bazıları rivâyetinde Basra, bazıları rivâyetinde hânüttur.
 Kurbān : şol nesnedür ki onun sebebiyle Allah'a yakın olunur ve celse ve padişāhān.
 Kurbet : yakınluk.
 Kurbuc : dükkan.
 Kurbuz : ot uzamak ve aldayıcı kimse.
 Kurd : küpe.
 Kureyş : ism-i kabile.
 Kureyşī : mensüb il-el-Kureyş veld-ü Nazar bin Kenāne.

- Kureyza: kabile min yehūd-i Hayber.
 Kurfüsā: göti üzerine oturup dizle-
 rin karnına değirmek.
 Kurmal : saç bağı.
 Kurmül : misl-i kurmül.
 Kurmüs : hane-i sayyâd ve çukur yir
 ki insan ana sovukdan sek-
 lanur.
 Kurne : her nesnenün irakdan görü-
 nen tarafı.
 Kurr : karar ve sovuk.
 Kurra` : salb-ı şedîd.
 Kurra : cem`-i kârî ve nesli çok.
 Kurra`a: kalem pak idecek.
 Kurrah : Müzdelfe'de bir tağdur.
 Kurras : bābunc.
 Kurrasa: vāhid-ul-kurras.
 Kurret : göz rûşen olarak (metin:
 "kuzet").
 Kurş : külçe ve kurs-üş-şems.
 Kurşa : güneş.
 Kurş-uş-şems: güneş çöreği.
 Kurşüm : büyük maymun ve büyük nesne.
 Kurt : küpe ve ism-i recül.
 Kurtak : tizlik.
 Kurtāt : kokmak.
 Kurtum : `asfūr tohmlı.
 Kurtumānī: bir devâdur ki gerveya-i
 Rumî dirler, bazıları riva-
 yetinde içi dolmuş bir gi-
 yecekdür harb için iderler.
 Kurū' : cem`-i kar'.
 Kuruh : cem`-i karha ve tavar diş
 tamam olmak.
- Kurum : cem`-i kırām.
 Kurum : cem`-i karem.
 Kurün : cem`-i karn.
 Kurür : göz aydını.
 Kurüt : misl-i kurt.
 Kurzül: leim ve ism-i feres.
 Kurzum: örs ağacı ve edikci tahta-
 sı.
 Kūs : rāhib savma`sı.
 Kūs : F.
 Kūsa : ism-i mevzi'.
 Kusākıs: gayetde eyü deve.
 Kuş`al: leim.
 Kusāme: gökçek yüzlü olmak.
 Kusāre: döğdükden sonra sünbüle-
 den baki kalan dane.
 Kusās-uş-şa`r: saç ucu.
 Kusās : Ermeniye vilayetinde bir
 demür madeninün adıdır.
 Kusāsī: kusasa mensûb olan kılıc.
 Kusārā: pāyān-kār.
 Kuskuşa: ziyâde galiz olan kaşır.
 Kuss : tetebbü` eylemek ve taleb
 eylemek ve kovculuk eyle-
 mek ve tersalar danışmendi.
 Kussa: alın saçı.
 Kustās: mizān-i terāzu.
 Kustār: kise dutıcı.
 Kusum : ism-i recül ve hayırı
 çok kimse ve sırtlan.
 Kusüm : el-cumū` li-l-hayr.
 Kusūr : cem`-i kasir ve gicelemek
 ve bir işde girü kalmak.
 Kusüre: evden taşra çıkması men`
 olinan avret.

Kusūs : cem`-i kass.	Kutr : cānib.
Kusūt : cevr ve hakdan `udul eylemek.	Kutr : kiranā.
Kuşva : misl-i kusēra.	Kutre : hane-i şayyād.
Kusuvv: misl-i kasv.	Kuṭre : bir taraf.
Kūş : cūssesi kiçirek olan.	Kuṭrub: uğrı ve sıçan ve kurd.
Kuşāh : yapışan.	Kuṭrubul: mevzi bi-l-Irak.
Kuşā'im: cem`-i kaş'am.	Kuṭṭan: penbe satıcı.
Kuşām : mâide üzerine baki olan ve ana benzer ne ki var yaramaz nesnelere.	Kuṭṭā`-ut-ṭarīk: yol kesici.
Kuşāme: mâide üzerinde baki kalan ama yaramıyan.	Kuṭu` : sular kesilmek ve kuşlar bilād-i berdden bilād-i harra gitmek.
Kuş'arīre: ditremek ve ditredür ısıtma.	Kuṭūf: cem`-i kūtḫ ve dirilmiş yemiş.
Kuşeyr: ebū kabile.	Kuṭūn : muḫīm olmak.
Kuşmūş: kuş üzümü.	Kuṭūr : misl-il-kıtr ve bahīl.
Kuşūr : cem`-i kışir.	Kuṭur : köşe ve şol `ūd ki anunla buhūr olur.
Kūt : koyun sürüsü.	Kuṭūt : misl-i katāt.
Kūt : azık.	Ku`ūb : cem`-i k`ab.
Kuṭā`a: bir nesneyi kesmekden düşen.	Ku`ūd : oturmak.
Kuṭāmī: lakab-ı sâir.	Ku`ur : cem`-i ka`r.
Kuṭ`an: cem`-i akta` ve cem`-i katī`	Kuvab : cem`-i kuba.
Kuṭāt : atun odlaşacak yiri.	Kuveym: tasgīr-i kavim.
Kuṭb : bir ılduzdur ki felek anun üzerinde döner ve değirmen sebegi ve kavmun ulusu.	Kuveys: tasgīr-i kavs.
Kuṭba : nişan atmak için olan demren.	Kuveyse: tasgīr-i kavs.
Kuṭf : büyük kilim.	Kuvvet: F.
Kutme : levnün fihī gabretün ve humretun	Kuvvel: cem`-i kāil.
Kuṭn : penbe.	Kuyūd : cem`-i kayd.
Kuṭne : ahassu min-el-kuṭn.	Kuyun : cem`-i kayn.
	Küz : perde (istinsah hatasıdır. kelimenin asıl manası "bardak" tır).

Kuza`a : kunduz ve ebü hayy min-
el-Yemen.

Kuzāl : ense.

Kuzāt : ok yileği.

Kuzaz : cem`-i kuza.

Kuzbān : cem`-i kazīb.

Kuzet : `ār ve fesād ve ayıb.

Kuz`amele: hasise olan avret.

Kuzah : kavv-ü kuzah, bulutlana mü-
tevekkil meleke dirler ku-
zah deyü kavvı ana muzāf
olmuştur.

Kuzū` : sürat-uz-zabiy.

Kuzub : cem`-i kazīb.

Kuzuf, kazif: misl-i kazaf.

Kuzül : cem`-i kazlān.

Kuzūz : cem`-i kavz.

Kuzze : ok yileği.

Küb : F.

Kübāb : çok koyun ve çok toprak.

Kübād : baş ağrısı.

Kübār : misl-i kebīr.

Kübās : başı büyük.

Kübbe : iplik yumağı.

Kübeyşe: Nebî (a.s.) kullarından
biri.

Kübne : munkabız olan bahıl.

Kübri : mukaddim olan.

Kübri : te'nīs-ül-ekber.

Kü`büre: bakır lülesi.

Küdāme: bakıyyetü külli şey.

Küdās : behāimi agırmak.

Küddār: kuvvetlü yiğit.

Küderī: darbun min-el-ğitā.

Küdes : döğülmedük hırman.

Küdre : bulanuk su.

Kü`et : bülbül.

Küf', küfuv, kefi': nazīr.

Küfa : kuvvet.

Küfā : azık.

Küfe : kızıl kum.

Küffār: cem`-i kāfir ve zürrā.

Küffe : yama ve ton büklümi.

Küfr : örtmek ve şükr-süzlik ve
köy ve gece karanusu ve
kab ve kāfir olmak ve
inkar-i nimet.

Küfül : cem`-i kifil.

Küfür : sünnetsüz olmak ve örtmek
ve kubür ehline ehl-i kü-
für dirler.

Küfv : beraber olmak.

Küfyet: azık.

Kühh : misl-i mah.

Kühküh: katı karı.

Kühle : sürme renklü.

Kühūf : cem`-i kehf.

Kühuh : karılar.

Kü`kü` : korkak.

Külā, kilā: alçak bulut.

Külāh : issi yüzli olmak.

Külbe : şiddet-uz-zaman.

Külfet: düsvârlık.

Külkül : kasîr ve galîz ve şiddet-i recül.	Küh : nihayet-üs-şey ve vuk'at-ül-emri kühühü.
Külmün : kimlün.	Künn : örtmek ve bölmek.
Küll : dükeli.	Künne: kapı üzerinde olan örti.
Küllî : cem`-i külye.	Künnes: kevâkib.
Külliyet: dikeli	Küns : misl-i kinâs.
Külsüm : yüzi ve yanakları etlü olan.	Künsüs: tağ keçisi kinasına girmek.
Külû' : misl-i kilâ.	Küntah: ahmak.
Kül`üb : çoğan.	Küntâl: kasîr.
Külüh : misl-i külah.	Künü` : yakın olmak ve huzû` eylemek ve ılduz guruba meyl eylemek.
Külül : kılıc cönge olmak.	Künüd : ot bitmez yir.
Külüm : cem`-i kelm.	Künyet: lakab.
Külyeş : bahîl.	Küra : tâir ve külünk.
Külyet : siddet.	Küra` : paça ve arabî at.
Kümât : mantar.	Kürakî: cem`-i kürki.
Kümdet : levni mütegayyir olmak.	Kürâm : misl-ül-kerim, keremi çok olan kerrâm dirler.
Kümlül : beyâbân ve bitmek.	Kürâme: küp kapağı.
Kümm : yin.	Kürâse: defter.
Kümmât : cem`-i kemiyy.	Kürâsî: cem`-i kürsi.
Kümme : müdevver kalınsve.	Kürbet: gussa.
Kümüyyet: yilisi ve kuyruğı kara at ve turı at ve kızıl ile karaya mâyil olan ve süci.	Kürd : F.
Kümün : pinhân olmak.	Kürdâh: kasîr.
Künâse : süpründi ve ism-i mevzi`	Küre : kiçirek şehir, medine.
Künbeş : misl-i külyes.	Kürdî : cem`-i kürd.
Künc : göz kuyruğı.	Kürdüs: her kemük ki mefâsili birbirine ulaşa ve hayl-i`azimden bir kıta`.
Kundüc : kivanlık.	Kürh : meşakkat.
Kündüş : saksagan ve edviyeden bir nev'dür.	Küred : cem`-i kürde.
Künf : cem`-i kenîfe.	

Küfüs : F.	Küsr-ül-beyt: evün bir yanı.
Kürküm : za`fran ve attarun ot ezdi- ği taş.	Küst : `adl ve nasb.
Kürküme: kıt`a.	Küsü` : misl-i keş`.
Kürr : müdd; bazıları rivāyetinde oniki vasık.	Küsüf : güneş dutulmak ve kimse- nün hāli yaremez olmak.
Kürrā`ī: paşa satıcı.	Küsür : cem`-i kisir.
Kürrās : gendne.	Küsūs : sarmaşık.
Kürrāt : cem`-i kürre.	Küsüb : misl-i kesāb.
Kürrāz : sovuksan olan zahmet.	Küşā : kelerün içi yağı.
Kürre : top.	Küş`a : harb.
Kürrez : hāzık ve iki yaşar toğan ve şol toğan ki tūyin dök- mesin diyü bağlarlar ve le- yīm kimse.	Küşüf : ol nakadur ki hāmile iken irkek gine karıla.
Kürrüc : but.	Küşüh : cem`-i kişih; gizlemek.
Kürsī : vāhid-ül-kürāsī.	Kütāfic: semüz ki mümtelī ola ve her nesnenün çoğı.
Kürsü` : sirçe barmak dibi.	Kütan : bir zahmetdür deveye vāki` olur.
Kürsüf : divit lıkāsı.	Kü`te : tabak-ül-kārüre.
Kürü` : misl-i kera`	Küte` : dilkü enügi ve leīm kimse.
Kürüb : cem`-i kürb ve gün tulun- mağa yakın olmak ve iş işle- mege yakın olmak.	Küteb : cem`-i kütüb.
Kürüm : cem`-i kerem.	Küteme: sırrın ketm iden.
Kürūr : cem`-i kürre.	kütle : kıt`atun müctamı`atun.
Kürüş : cem`-i kerş.	Kütmān: ism-i cebel.
Kürz : heğbe.	Küttāb: cem`-i kātib.
Küşār : kesir mânāsına.	Kütüb : cem-i mekteb (iştinsah ha- tasıdır asıl mânāsı "cem-i kitab" tır).
Küşār : bunka (kırılan şeyin kırın- tılarına denir).	Kü`üd : tağda sarp yol.
Küşb : yağ dortusu.	Kü`üs : cem`-i ka`s.
Küşb : cem`-i kesb.	Küva : cem`-i küveh.
Küşr : misl-i küşār.	Küvvāre: kovan; küvvāret-ün-nahl `asluhā fi-ş-şem`.
	Küyüh : cem`-i keyh.
	Küzb` : küsbe ve berk ağac.
	Küzüb : iş işlemekten el dirisi katılāmak.
	Küzüm : sâkit olmak.
	Küzz : munkabız.
	Küzzem: sâkit olmak.
	Küzzüb: cem`-i kâzib.

- Lā : yok.
- La`ā: harīs.
- La`āb: oyuncu.
- La`ac: gönüle elem virmek ve derin bakmak.
- La`all: kelime-i şekdür manası mercüv veya mahzūf olan nesneye komakdur.
- La`ay: keddle dirlik ve yaban sığırı.
- La`b: salyar sağılmak.
- Labak: layık olmak.
- Labık, labīk: hāzīk.
- Lābin: recülün zü-l-lebni.
- Lābis: eğlence.
- Lābüdd: be-mānā la farkk velā muhālate ve la cārete.
- Lā-cerem: elbette.
- Ledā : "liden" manasına.
- Ladah: elle vurmak.
- Ladd : cenkde hasım galebe eylemek ve ağıza devā koymak.
- Lādd : hısım.
- Lafk : birbirine değmek ve katı iş olmak.
- Laft : döndürmek ve yüzün dönmek.
- Lafz : atmak ve söylemek.
- Lağā : su ve bātıll söylemek.
- Lağā : herze söylemek ve harīs olmak.
- Lağab: misl-i liğāb.
- Lağac: gillet.
- Lağanīn: cem`-i luğnūn.
- Lağat : savt.
- Lağayza: misl-ül-luğaz.
- Lağis : buğday ile arpadan olan etmek.
- Lağiye : lağv.
- Lağt : misl-i lağat.
- Lağüb : kalmak ve ahmak ve zahmet.
- Lağv : bātıll söz ve bātıll söylemek.
- Lāh : tar yir.
- Lah : gözün kanı çok olmak.
- Lahā : kabih.
- Lahab : sakız ağacı.
- Lahac : bir nesneye bağılu olmak ve tarlık.
- Lahad : makbere delüğü.
- Lahāk : irişmek.
- Lahākīk: yir yarıkları.
- Lahāmet: etlü olmak.
- Lahan : fitnat.
- Lahaş : şol memedür ki süd azlığından şiddetle çıkar.
- Lahaş : göz kapağı örtülü olmak.
- Lahāş : şiddet ve düşvārlik.
- Lahāz : güşe-i çeşm.
- Lahb : nikah eylemek.
- Lahd : makbere delüğine komak.
- Lahf : cameyi kimsenün üzerine bırakmak.

- Lahf : soğuk tereyağı ve darb-i şedîd.
- Lahhâ : bātıl nesne ve çok söylemek.
- Lahhām: et satıcı.
- Lāhık : ism-i feres ve irişici.
- Lāhim : zü-laḥam.
- Lahım : ete iştihası olan.
- Lahīm : bedende et çok olmak ve katıl.
- Lahīş : örtmiş.
- Lahīş : tar.
- Lahī : sakal bitecek yir ve enek kemüğü ve melâmet eylemek.
- Lāhib : doğru yol.
- Lahişe: tutmac.
- Lahk : bir nesneyi bir nesneye koymak.
- Lahk : şol nesnedür ki evvel ilhāk olunur ve şol hurmadur ki evvelden sonra gelür.
- Lahlah: tar yir.
- Lahlahā: karışmış hoş kokular.
- Lahm : et.
- Lahm : hayyün min-el-ÿemen.
- Lahme : aḥassu min-el-lahm.
- Lahn : meyl eylemek ve i`rābda ve sözde hata eylemek ve sevabdan 'udül eylemek.
- Lahn ; Lahān: yiyimek.
- Lahs : yalamak.
- Lahş : yilmek.
- Laht : cüsselü ve katı issi olmak.
- Laht : `asâyı vurmak.
- Lahv : ağac kabın soymak.
- Lahvā: batıl sözlü avret.
- Lahz : göz kuyruğıyla nazar eylemek.
- La`ib: oyun.
- La'ib: susuz.
- Laime: melâmet.
- La`īn: melūn ve oyuk ve korku.
- Lāk : gevmeek.
- Lak` : atmak.
- La`k.: yalamak.
- La`ka: el-mere et-ül-vâhide.
- Lakab: F.
- Laklāk: lisan ve inlemek.
- Laklak: savt ve inlemek.
- Laklaka: leklek āvāzi ve katı āvāz ve harekette ve iztirābda olan savt.
- Lakālīk: cem`-i laklāk.
- Lakam: vasat-ut-tarīkayn.
- Lakam: lokma eylemek ve lokma yutmak.
- Lakan: ileğen ve ezberlemek.
- Lakānīk: sucuk
- Lakas: masharalığa almak ve lakab komak ve ayıblamak ve karışmak.
- Lakat: bir nesneden dirilen ve altun kesmek.
- Lakf : bir nesneyi sür`atla tenāvül eylemek.
- Lakh : hubel.
- Lakīf : misl-i lakf.
- Lākīha: sağılur deve.

- Lakın : şol gulamdur ki serî`-ül fehm ola.
- Lakıs : nāsa lakab koyub masharalığa alan ve ortalarında if-sād iden.
- Lākıs : `ayyāb
- Lakıt : yârden götürilmiş oğlan.
- Lākıt : āzād olan kul.
- Lākişe : misl-i lāhişe.
- Lakūh : misl-i kıkah.
- Lakva, Lıkva: ağız ve yüz eğilmek ve dişi tavşancıl kuşu.
- La`l : F.
- La`la` : serāb.
- Lālīh : ağac yaran ve yemiş getüren yil.
- Lālī : cem`-i lü`lü.
- Lām : cem`-i lāme ve ism-i recül ve şeyün lāmetün ey mültemin ve müctemi`.
- Lā-mahāla: "la-büdda" mânâsına el-mevtü ātin lamahāla.
- Lāme : üzerinde melāmet olunan emr.
- La`me, Lame: dırı`.
- Lamh : kimseden yana bakmak ve bark ıldıramak.
- Lāmic : yemeği çok yiyen ve cimāi çok iden.
- Lamk : mahv eylemek ve yazmak ve nazar eylemek ve gözi elle vurmak.
- La`n : el-eb`ād `an-il-ḥayr.
- La`nāt : cem`-i la`ne.
- La`net : F.
- La`s : dudağın levni azacuk sevā-da māil olmak.
- Laşab : arıklıktan deri kemüğe yapışmak ve kılıc kınından çıkmak ve parmakda yüzük durmak.
- Laşak : yapışıcı ve savaşıcı olmak.
- Laşak : belel.
- Lāseyyema: ḥusūsen.
- Last : uğrı.
- Laṭ` : yalamak ve bir kimseyi ayakla götüne vurmak.
- Lāt` : habıs eylemek ve men` itmek ve sorulmayan nesneden haber virmek.
- Laṭa` : iç yüzünde tuṭağın biri akıllık olur.
- Laṭaf : hediye.
- Laṭah : el ayasıyla vurmak ve arka-ya eğilince vurmak.
- Laṭāim : cem`-i latīme.
- Laṭas : yassı ağac veyahud `arz-ı yed ile vurmak.
- Lath : secede veyahud yüzine taşla vurmak.
- Laṭh : bulaşdurmak ve azacuk bulut.
- Laṭı' : yire ulaşmak.
- Lātib : sābit.
- Laṭife: nik-ü-kāri.
- Laṭin : cem`-i latim ve şol kimse ki ebeveyni olmaya ve şol at ki yüzünün bir tarafı ak ola.
- Laṭīme: tüccar metā`in götüren ker-vān ve `attārılar çarşısı ve bardakcı fūrūḫi.

Latm	: yüzine bir kimsenin tabanca vurmak.	Lebās ; Lebes; Libās: eğmenmek.
Latt	: perde sarkıtmak ve lazım olmak ve boncuk ve boğmak kı-lâd mânâsına.	Lebat : suyu çoğalan kuyu.
Latvu'	: misl-i latı'.	Lebb : iç ve hâlis ve akıl ve beyin.
La`ük	: yalanmış.	Lebbān: sūd satıcı.
La`v	: harīs olmak.	Lebbās: F. ve telbīs idici.
Lāvā	: şiddet.	Lebbāt: cem-`i lebbe.
La`vet	: hiddet ve memenün çevresindeki daire.	Lebbeyk: buyuruğuna durmuşam.
La`ves	: yimekte ve gayrıda hafif olan.	Lebeb : gömüldürük.
La'y	: şiddet ve renclü olmak.	Lebed : çok.
Lāyış	: arslan.	Lebīb : `âkil.
Layk	: bir nesne bir nesneye layık olmak.	Lebībe : savb.
Lazā	: ateş.	Lebīh : inlü kimse.
Lazā	: ismün min esmā-in-nār.	Lebik : karışdurucı.
Lāzib	: sâbit ve özi balcuk.	Lebin : sūd virmek ve bir kimseyi ağacla ya taşla vurmak ve atmak.
Lāzim	: Luğatun fi lāzibe.	Lebin : cem`-i lebne ve pişmedük kireç.
Lāzim	: durucı.	Lebināt: cem`-i lebine.
Lazk	: ulaşmak ve ulaşıcı ve yapışıcı olmak.	Lebine : bişmedük kireç ve kavī nāka.
Lazlaž	: sol kulavuzdur ki kulavuzluğında hāzık ola.	Lebk : karışdurmak.
Lāzuk	: bir devādur cerahata vura-cak onuldurur.	Lebke : kıtatün min-es-serīd.
Lazz	: recülün lazzün ve kezzün dirler`asr-ı müteşeddür.	Leblāb : sarmaşuk ve mişe.
Le`amruk:	senün ömrüne and.	Lebn : sūd ve südlü olmak ve yas-dıktan boyun ağrımak.
Le`amrullah:	Huda'ya and içmek.	Lebs : şek eylemek ve bir işi bir kimsenin üzerine örtülü eylemek.
Lebābet:	`âkil olmak.	Lebū' : dişi arslan dutmak.
Lebād	: keçeci ve `ūd satıcı.	Lebūh : gövdelü kimse.
Lebān	: at göğüsü.	Lebuḥ : vurmak ve depelemek ve bir nesneyi almağa meyl eylemek ve söğmek.

Lebün : iki yaşayub üçine giren de-
ve ve südlü koyun ve südlü
nāka.

Lebūs : eğin tonı.

Lebve : dişi arslan.

Lecā : bir kimseye sığınmak.

Lecācet: önegilik.

Lecb : kemük etin soyamak ve rûşen.

Leccād: dürüşüci.

Leccām: uyan dikici.

Leceb : āvāz-i mevc-i deniz.

Lecīn : ağacdan yaprak indürmek ve
vaktinde düşen yaprak.

Leciz : lezicün maklūbıdır.

Leclec: tereddüt olunmak.

Leclece: tereddüd.

Lecme : gūşe-i dehn.

Lecūc : öneği.

Lecz : `atā virmek ve kelb çanağın
yalamak.

Ledā : şol devedür ki bir dizi bir
diziden büyük ola.

Leda : katında.

Ledām : durmak ve taş āvāzı ve şol
nesne ki yire düşer ama
savt-ı şedīd ile değül.

Leddām: eskici.

Ledem : cem`-i ladim ve-l-hurumu
fi-l-karubât.

Ledeyh: anun katında.

Ledeyk: senün katında.

Ledeynā: bizüm katımızda.

Ledġ : akreb sokmak.

Ledīm : eski kaftan ve yamalanub
ıslah olunan kaftan.

Ledūd : hasım.

Ledün : bi-mānā "inde".

Lefā : yazamaz bir nesne.

Lefes : sürat ile almak.

Leff : dürmek ve men` eylemek.

Leffe : basma.

Lefh : yanmak.

Lefīf : misl-ül-leff ve şol taām-
dır ki iki cinsden veyahud
üç cinsden maḥlūt ola.

Lefūt : şol avretdür ki alan arı
ola ve gayr erden bilesin-
ce oğlan ola.

Lehā : kızıl ögük ve tamak ve
gerinlik.

Lehāb : od şulelendürmek.

Lehāb : od yalını ve yaku ve kalkan
tozu.

Lehāk : ebyaz ve ak sığır.

Lehāle: cem`-i lehle.

Lehāmim: cem`-i lühnüm.

Lehāt : bulut pâresi.

Lehāzim: cem`-i lihzeme.

Lehce : lisan.

Lehcem: tarīk-ı vāsi`

Lehed : bir nesneyi zilletden
def` eylemek.

Lehem : `azīm ve recülün Kesīr-ül-
`atāyā.

Lehes : misl-i lühāş.

Yeheşān: `etşān.

Lehf : mahzūn olmak ve tahassür
eylemek.

Lehik : şedīd-ül-beyāz.

Lehib : fūrce ve kiçirek derbend
ve yalın.

Lehic : harīs olmak.

Lehif : çaresüz.

Lehk : ebyaz.

Lehle, Lühle: seyrek ve yaramaz
dokunmuş olan savb ve ke-
lām ve şiir ki makbul ol-
maya.

Lehm : ibtilā`.

Lehmūm: cömerd kişi ve yürügen at
ve südlü nâka.

Lehs : misl-i levs.

Lehüt : bahşış.

Lehv : lu`b ve kağ yükna`an cimā`.

Lehvāt: cem`-i lehvēt.

Lehveka: batnda olan nesnenün hılā-
fın izhār eylemek.

Lehy : terk eylemek ve i`rāz eyle-
mek.

Lehz : yumriğla göğüsü vurmak ve
sünüyle dürtmek ve galat
eylemek.

Lehzem: helzem-üş-şay haddühü.

Lehzem: kat` eylemek.

Le`im : asılsuz ve bahıl kimse.

Lek` : ilan ve akreb sokmak.

Leka` : kir olmak.

Lekā` : laıme avret.

Leked : lâzım olmak ve ulaşmak.

Lekem : yumruğıyla vurmak.

Lekes : vurmak.

Lekey : harīs olmak.

Lekik : mültezem-ül-lahm.

Lekk : lük didikleri boya.

Lekkām: cebalün bi-ş-şam.

Lekn : beyyin-ül-lüken.

Lekz : göğüsü yumriğla vurmak.

Lem` : ıldıramak.

Lem`ān: ıldıramak.

Lemāza: neden ötüri.

Lemm : cem` eylemek ve salāha
getürmek.

Lemma`a: beyābān ve tavşancıl.

Lemmāz: dil ucıyla su içmek ve şey
manāsına gelür.

Lemmāz: `ayyāb.

Lemme : el-meşy ve-ş-şey-el-kalil
ve-s-su' ve-d-dehr.

Lemec : etraf-ı fem ile yimek ve
cimā eylemek.

Lemem : ma`siyete yakın olan ve gü-
naha yakın olan ve darbun
min-el-cunūn.

Lemic : misl-i lâmic.

Lemis : ism-i cāriye.

Lems : elle yapışmak ve değmek ve
sığamak ve cimā`dan kinâ-
yettür.

Lemz : dilin çıkarub iki tudağın
yalamak ve dille ağız için-
de lokma tetabbü` eylemek.

Lemz : def` eylemek ve ayıb eyle-
mek ve gözle işaret eylemek.

- Lenā : bize.
- Les` : ilan ve akreb sokmak.
- Leṣa : kaftan yaş olmak.
- Leṣā : ağacdān akar bir sudur.
- Lesb : yalamak ve ulaşmak ve yılan ve akreb ısırarak.
- Lesed : üfürmek ve yalamak.
- Leṣen : fesâhat.
- Lesin : fasîh.
- Leṣlās: batî.
- leṣlāse: batî'.
- Leṣlese: ilhâh ve ikâmet ve devâm-ül-matr.
- Leṣm : deve hüffiyle taş paralamak ve ağız bağlamak ve öpmek.
- Leṣme : ekşi yüzli.
- Lesn : el-ifrât bi-l-lisan.
- Leṣṣ : devam ve matr ve ilhâh ve ikâmet.
- Less : ekl mânâsına yimek.
- Letâfet: latîf olmak.
- Letât : alın (metin: ekin)
- Letât : ağac kabın soymak.
- Leth : yarmak ve sovmak ve bulandırmak.
- Letib : ulaşmak ve sâbit olmak ve libâs giymek ve söz lâzım olmak.
- Letîm : burun dürtmek.
- Letlete: yemin-i gamûs.
- Lett : bağlamak ve muhkem eylemek.
- Le-`ümri: benüm ömrüm için and için.
- Lev` : ḡussa ve aşkdān gönül yanmak ve müsîbet.
- Leva : karın ağrımak.
- Levâhik: irişiciler.
- Levâkih: yemiş götürür yil.
- Levb : misl-i lüvvâb.
- Lev'eme: çukal.
- Levh : oḡlancıklar tahtası veya doğan tahtası.
- Leviz : bādām.
- Levk : çeynemek.
- Levleb: kapı rezasi.
- Levm : `azl eylemek ve melâmet eylemek.
- Levmā : melâmet.
- Levme : nâsa melamet iden kimse.
- Levn : hey'et ke-s-sevâdi ve-l-humret ve-r-rıkl ve hüve ḡarbun min-en-naḡl ve ce-maatun minhu.
- Levṣ : kuvvet ve amâmeyi başa almak ve bir emrde eğlenmek ve cerâhat ve bulandırmak ve devr eylemek.
- Levs : datmak.
- Levṭ : (manası yazılmamıştır.)
- Levt : döndürmek ve girü dönmek.
- Levvâh: öyündürici.
- Levz : penâh dutmak.
- Levza'î: oḡ zîrekdür ki hadîd-ül-füâd ola.
- Levze : bādām.
- Levzec: badem helvası.

Levzine : bādām helvası.	Lez` : yakmak.
Leyāb : şol ta`ām ki ağız tolusından eksük ola.	Lezāfet: haşin olmak.
Leyāl : cem`-i leyl.	Lezāhet: şerden irak olmak.
Leyālī : cem`-i leyl.	Lezbāt : cem`-i lezbet.
Leyh : setr.	Lezbet : şiddet ve kaht.
Leyl : gice.	Lezc : cu içmek ve bir mesele üzerinde ilhāh eylemek.
Leylā : karanu gice.	Lezec : uzluluk ve bulaşık olmak.
Leyle : gice ve gice āhırı.	Lezib : taracuk yol.
Leyle-i decūci: karanu gice.	Leziz : datlu.
Leyl-i kavt : sovuk gice.	Lezm : mülâzim olunmuş nesne.
Leylet-ül-fusā: bera't gicesi.	Lezn : şiddet; yukālu `işün leznün ey zayıkunı
Leylet-ül-kadr: Ramazan'un yirmi yirdinci gicesi.	Lezūm : lâzım olmak.
Leyl-ül-leyl: katı karanu gice.	Lezz : bağlamak ve ulaşturmak.
Leyl-ü lâyl: mislühü.	Lezzāt : cem`-i lezzet.
Leyl-ü muğs : misl-i leyl-ü gāz.	Lezzet : çeşni.
Leylet-ü Kamer: aydın gice.	Lıgāb : zayıf ve ahmak ve fâsîd yir.
Leylet-ün-nefer: haciler Minā'dan dan döndüğü gice.	Lihāz : gütmek.
Leylet-üs-sezk: seza gicesi.	Lihyān: ism-i recül ve ebü kabile.
Leyl-ü gāz : karanu gice.	Lıkāh : sağılur develer.
Leyn : yumuşak; leyyinden muhaffedür.	Lışāb : tağda tar yir.
Leyş : arslan ve örümcek.	Lısb : gökçek derbend.
Leyt : misl-i levt.	Lıss : uğrı.
Leyt : girü dutmak ve yok olmak.	Lıtāt : kalâid.
Leyy : dilin döndürmek ve ip bükmek ve borca mühlet virmek.	Lıtlıt: şol karıdur ki ağızında diş kalmaya.
Leyyin: yumuşak ve hurma ağacı.	Li'ām: cem`-i leim.
Leyyinün: cem`-i leyyin.	Li`ân: cem`-i la`n ve mübāhele.
Lez : uyku.	Libā : ağız (metin: liyâ)
	Libāc: ahmak.

- Libāfūle: mâ-i peynir.
- Libân : oğlan emzirmek.
- Libâs : libâs-ur-recūli imra'tühū.
ve libasühā zevcuhā ve li-
bâs-ut-takva layāuhā.
- Libd : keçe ve teğelti.
- Libabe: cem`-i lübb.
- Libn : cem`-i libne.
- Libne : hurma dibi ve kireç.
- Licâb : cem`-i lecbe.
- Licââ : husûmet.
- Licâm : uyan ve hâiz bağlanan nesne.
- Licbe : misl-i lübbe.
- Lidâm : misl-ür-rıkā` yüldemü bihi
-l-huff.
- Liddât: cem`-i lidde.
- Lidde : yağdaş.
- Lîf : dokunmuş.
- Lif : şol cemâatdur ki kabaîl-i
şattâdan cem` olurlar.
- Lifâ : horlığından ötüri yabana
atılan nesne.
- Lifâfe: dolak ve yorgan.
- Lifâm : yağmak burun ucında olan
kimse (metin: Likâm).
- Lifât : ahmak.
- Lift : şalgam ve bir nesne pâresi.
- Lihâ : ağac kabı ve nizâ` itmek.
- Lihâ : ıslanmış etmek. (metin: Liha).
- Lihâb : cem- i lehâb.
- Lihâf : yorgan ve örtinecek.
- Lihâf : yumşak ak taş.
- Lihâm : cem`-i lahm.
- Lihâzem: lusûş.
- Lihb : iki taş arasında olan fūr-
ce ve kiçirek dere ve yalım.
- Lihyy: cem`-i lihiye.
- Lihizmetân: ta'tiyan fi-l
- Lihye : sakal.
- Lihzime: çene kemüğü.
- Lîka : divit bakiyyesi.
- Likâ : görmek ve yetişmek ve
savaş eylemek.
- Likâk : cem`-i lekîk.
- Like : ism-i karye.
- Lîm : es-sulh ve-l-ittifâk beyn-
en-nâs.
- Limâm : cem`-i limme.
- Limem : mislühû.
- Limme : omuza dökülen saç.
- Lîn : cem`-i linet.
- Lîne : hurma ağacı.
- Lisâm : ağızı bağlanan nesne.
- Lisân : dil, zebân.
- Lisn : bi-l-kesr; el-luğa.
- Lisse : diş eti.
- Lît : cem`-i lita ve levn.
- Lîta : kamyş kabuğı.
- Livâ' : `alem.
- Livâta: F.
- Livâz : yardım talep eylemek ve
penâh dutmak.
- Liyâ' : nohuda benzer bir ak nes-
neye dirler.

- Lakın : şdl f
Liyâ : sudan irak yir.
Liyâh : ak nesne ve subh ve vahşi sığır ve yağrın kemüği ve ıldıramak ve susamak.
Liyâm : beyn-el-hemze; cem`-i leim.
Liyân : cem`-i leyn.
Liyâz : misl-i leyz
Lizâz : kapı mandalı.
Lizk : cenb.
Lu`â : nebt-ü nâ`im fi evvel-i mâ yebde` ve minhû kalîl-üd-diünya lu`â`atün.
Lu`â`d : otı az olan kele`.
Lu`b : oyun.
Lübân : busuz olmak.
Lübe : `atş.
Lüc : şaşıl.
Luğam : deve köpüğü (metin: Lukâm).
Luğat : her kavmun dili.
Luğât : cem`-i luğat.
Luğât : ism-i recül.
Luğaz : şol sözdür ki anda murâd zikr olmaya.
Luğnün : luğatun fi luğdud.
Luhâm : kızıl ördek.
Luh : hava.
Luhf : cem`-i lihâf.
Luhm : deniz balığından bir nev'dür ana "gevsec" dirler. bıçak gibi hortumu olur.
Luhma : karâbet ve argac.
Luhmân : cem`-i lahm.
Luhüd : cem`-i lahad.
Luhük : irişmek.
Luhüm : cem`-i lahm.
Luka : yabana atılan nesne.
Lukka^c : hâzir-ül-cevâb olan kimse.
Lukâlik : berk deve.
Lukam : cem`-i lokma.
Lukât : es-sünbülü mâ yeltakı-tuh-ün-nâs.
Lukâta : başak. (metin: başmak).
Lûm : nâkis olmak.
Lû`me : çift esbâbun küllisi ve her nesne ki insan anunla buhl ider hüsninden ötüri.
Lūs : bi-mânâ-ş-şey.
Lūsa : eğlenmek ve ahmak ve za-yıf ve etün ve yağun çok-lığı ve istirhâ.
Lusuk, Lasak, Lasuk : misl-i lasak.
Lusūs : cem`-i liss.
Lusüt : cem`-i last.
Lutf : bir işde rıfk eylemek am-ma Allah Taala'dan lutf, kulları saklayub dahi tev-fik eylemek.
Luts : döğmek ve katı basmak.
Lü`üt : yapışmak.
Luvâh : susamak.
Luzük : misl-i lazak.
Lü`âb : köpük ve ağızdan akan, sal-yar.
Lükne : `ücmetün fi-l-lisan.

Lü'lü : kiçirek incü.
 Lümâza : mâ yabka fi-l-femi
 min-et-ta'am.
 Lümâse : hâcet.
 Lümem : sıgâr-üz-zünüb.
 Lümeze : `ayyâb.
 Lümme : yaşdaş ve şekil.
 Lümmet : üçden ona varınca musâ-
 hibler.
 Lümza : gusulda ve abdestde su
 değmeyen yir.
 Lüsâs : yirden evvel çıkan ot.

Lüsn : misl-i lesen.
 Lütüb : cem`-i leteb.
 Lütt : mukârin olmak.
 Lü'üm : cem`-i lü'em.
 Luvâsa: akallu min-el-lokma.
 Luvâse: cemâat.
 Luveme: misl-i levme.
 Lüvvâb: susamak.
 Lüvvem: cem`-i lâim.
 Lüvvüb: cem`-i lüvbe.
 Lüzüb : katılık ve ulaşmak ve
 sâbit olmak.

- M -

Mâ : su
 Ma`âb : ayıplar ve ayıb yiri.
 Ma`âbir: cem`-i ma`bire.
 Ma`ac : iverek gitmek.
 Ma'ac : abmak ve aci su ve mevc
 eylemek.
 Ma`âd : varılacak yir ve ahiret ve
 cennet ve Mekke.
 Ma`âdin: cem`-i maden.
 Ma`âhid: cem`-i ma`ahd.
 Ma'aka : inçkuruk gibi bir nesne-
 dür ağlarken mani` olur.
 Ma`âkıl: cem`-i makıl.
 Maâkil : cem`-i makül.
 Ma`âlik: cem`-i mi`lâk.
 Ma`âlî : cem`-i mu`alla.

Ma`âlif : cem`-i mi`lef.
 Ma`âlim : cem`-i ma`lem.
 Ma`âmiz : ma`ayıb.
 Ma`ân : turacak ve mevzi`ün
 bi-ş-şam.
 Ma`ar : kıl dökülmek.
 Ma`âric: cem`-i mi`râc.
 Ma`ârîc: mislühü.
 Ma`ârik: cem`-i ma`reke.
 Ma`âriż: cem`-i mi`râz.
 Ma`arre: renc ve meşakkat.
 Ma`âs : bahâdır.
 Ma`as : bir zahmetdür ayağın si-
 nisinde olur, siniri çı-
 kar, ayak eğilür, sahibi
 gine eliyle doğrudur.

- Ma`āsım : cem`-i mı`sam.
Ma`âş : dirilik.
Ma`āşır : cem`-i ma`şere.
Ma`at : gövdesinde kıl olmayan.
Ma`ātın : cem`-i mu`tın.
Ma`āvil : cem`-i mi`vel.
Ma`āvin : cem`-i ma`ūnet.
Ma`āvız : cem`-i mi`vez.
Ma`āyıb : cem`-i ayıb.
Ma`āyır : cem`-i miyār.
Ma`āyır : ma`āyıb.
Ma`āyiş : cem`-i me`işet.
Ma`āz : gıce issi olmak.
Ma`āz : sığınacak yir.
Ma`āzallah : sığındum Tanrı'ya.
Ma`āzif : melâhi.
Ma`āzil : şol kavmdur ki sünüleri ol-
maya.
Mā`b : merca`
Ma`bar : geçecek yir.
Mabgūz : ol kimsedür ki anı düşman
dutalar.
Ma`bış : diz çukuru.
Mabiş : cem`-i o (mislühû).
Ma`bıż : diz çukuru ve dizün iç
yüzi.
Mabiż : cem`-i o (mislühû).
Mâc : salya çok akan kimse ve
`asl.
Mā`cel : müstankah-ül-mā.
Mācid : büzürg, (metin:yüzük).
Mācin : işlediği nesneye kayır-
mayan.
Ma`cis : yay kezbası.
Ma`cez : `âciz olmak.
Ma`ceze : âciz olmak ve ol şehir-
dür ki anda dirilik ve
kesbe âcizlerdür.
Ma`d : salınmak.
Ma`d : gitmek ve tiz ve yaş
yemiş ve taze.
Mādd : demür iliği çekici.
Ma`dib : cem`-i ma`debe. (me-
tin: ma`det).
Ma`dilet : `adl eylemek.
Ma`dübe : konukluk.
Ma`düm : yok.
Mādiḥ : bi-mânâ-l-mādiḥ.
Ma`din : altun ve gümüş ve
gevher olacak yir.
Mafākır : çok fakir.
Mafrak : misl-i mafrik.
Mafrik : başda kıl necş olacak
yir ve yol ortası yani
Yol ayrılacak yir.
Mafrūt : hadden geçmiş.
Ma`fül : nākis-ül-`akl.
Ma`fūk : akli zayıf olan ve
hayıra girmeyen.
Mağāfil : cem`-i mağfil.
Mağālīk : cem`-i mığlak.
Mağānī : cem`-i muğnī.
Mağānim : cem`-i mağnem.
Mağār : mağara ve giyik ola-
cak yir.

Mağara : F.	Mağşūs : karışık.
Mağārib: cem`-i magrib.	Mağt : yay çekmek ve ne ki ana benzer var.
Mağas : arkasına vurmak ve serr ve kītāl ve suya boğmak ve māyūb eylemek.	Mağtūs : karanu.
Mağas : cem`-i mağsa.	Mağz : dimağ ve burun.
Mağāsıl: cem`-i mağsil.	Mağz : cim`-i māğiz.
Mağāviz: cem`-i mağaz.	Māh : yumurda ağı.
Mağaz : misl-i mağz.	Māh : gażab sākin olmak ve Buhara'da bir mahaldur.
Mağāzil: cem`-i mağzal.	Māh : ism-i mevzi`.
Mağbūn : aldenmiş.	Maha : bir nesneden yarı olmak.
Mağbūt : gıbt olunmuş.	Mahā : mahv eylemek.
Mağfık : rec`.	Mahābī: cem`-i mahba.
Mağībet: gayıb olmak.	Mahābış: cem`-i mihbaşa.
Mağis : şol otdur ki yağmur çok ; yağmakla bite.	Mahābız: münādif.
Mağī : göğüs çukuru.	Mahābiz: cem`-i mahbez.
Mağma : ihtilāt.	Mahac : koğa ile su çekmek ve dolunca koğayı hareket itdürmek ve suyu hareket itdürmek ve cimâ` eylemek.
Mağmaz : ta`n idecek yir.	Mahac : ipi yumuşasın diyü ovmak ve yalan söylemek ve cimâ` eylemek.
Mağmüz : müttehim.	Mahac : uzun olmak.
Mağnâ : ehil `ayâl olacak yir.	Mahāc : ödeşmek.
Mağnem : mal-ı ganimet.	Mahācim: cem`-i mihceme.
Mağnüz : ziyade gamı olan.	Mahâfet: korkmak ve gizlülük.
Mağrem : şol hasenedür ki edâsı lâzim ola.	Mahāfil: cem`-i mahfil.
Mağrib : gün tulunacak yir.	Mahākeme: cüllāh dezgahı ve hallāc düzeni.
Mağrūvve: sünü ve ok.	Mahāl : kuyu çarhı.
Mağriyye: mislühū.	Mahāl : cem`-i mahalle.
Mağarra, Muğarra: kızıl balçık.	
Mağs : madde-i kat`dur ve hem vec`dür (bağırsak ağrısı).	
Mağsel : mağsel-ül-mevtā.	

Mah̄al	: duracak yir.	Mah̄ātīm	: keylehā.
Mah̄āle	: büyük kuyu çarhı.	Mah̄āvif	: korku yirleri.
Mah̄ālī	: cem`-i mah̄alla.	Mah̄âviż	: cem`-i mah̄aza.
Mah̄ālim	: cem`-i mihleb.	Mah̄āyā	: hürmetlü dutmak.
Mah̄ālib	: cem`-i mihleb.	Mah̄āż	: cem`-i mah̄aza ve oğlan burısı ve nūkdan h̄āmil olanlar.
Mah̄ālīf	: cem`-i muh̄ālif.	Mah̄ber	: sinayacak yir.
Mah̄ālīt	: karışdurucu.	Mah̄bes	: zindan.
Mahalle	: F.	Mah̄bez	: furun.
Mah̄āmil	: cem`-i mah̄mel.	Mah̄bûb	: sevilmiş ve hoş.
Mah̄amme	: bakır ibrik ki ocağa koyarlar.	Mah̄būk	: şedīd-ül-hulk.
Mah̄anne	: enf.	Mah̄ceme	: hac̄āmet.
Mah̄āref	: h̄ilāf-i mübārek ve mahrûm.	Mah̄cet	: nefis ve kılet.
Mah̄ānet	: üstâdlık.	Mah̄cet	: rûşen yol.
Mah̄ārīb	: sadırlar (mih̄râblar).	Mah̄cir	: bağ ve bağca ve hurma bostanı ve gözün nikābindan görünen yir.
Mah̄āric	: cem`-i mah̄rec.	Mah̄cüc	: maksūd.
Mah̄ārif	: cem`-i mah̄ref.	Mah̄dūd	: bedbaht ve memnū`.
Mah̄ārim	: sol korku yirleri ki gicede korkak kimse uğramaz.	Ma`hed	: menzil.
Mah̄ārīs	: cem`-i mih̄rās.	Mah̄fe	: F.
Mah̄ārīt	: cem`-i mih̄rāt.	Mah̄fil	: dirnek yiri.
Mah̄āriz	: cem`-i mah̄raza	Mah̄fūr	: büyük kapı.
Mah̄āsin	: cem`-i hasan 'alā ğayrı kıyāsın ke-ennühû muhsinün.	Mah̄h	: sevb yabı.
Mah̄aş	: sol mekândur ki kes̄ir-ül-haş̄ış ola.	Mah̄idda	: ol demürdür ki anunla yir şak olunur ve baş yâsdığı.
Mah̄āş	: metā` ve at silecek.	Mah̄iffē	: avretler biner, hevdec gibi, lâkin üzeri örtülü olur.
Mah̄āşat	: yaban sığırı.	Mah̄ık	: gâyet issi gün.
Mah̄at	: menzil.		
Mah̄at	: nişān eylemek.		
Mah̄ātīb	: cem`-i mah̄tab.		
Mah̄ātım	: cem`-i mah̄tım.		

Māhıl : kuraklık yir.	Mahmūr : humarı olan kimse.
Mahıll : kurban boğazlayacak mevzi` (metin "Muḥaṣṣal").	Mahmūs : uzunı biş arşın olan nesne.
Mahımme: süpürge.	Mahmūz : şedīd.
Mahīs : sığınacak yir ve muhkem deve.	Mahn : kuyunun toprağın ve balçağın çıkarmak.
Mahisse: kaşağı ve silgü.	Mahn : uzun er ve ağlamak ve kuyudan nesne çekmek.
Mahît : iğne.	Mahnün : F.
Māhıż : buru dutan.	Mahr : yarmak.
Māhıż : südci.	Mahrec : çıkacak yir ve müsterāh.
Mahıż : ayran.	Mahref : tarîk.
Mahik : üvengü.	Mahrefe: bostan ve tarîk.
Mahîlet: sanmak.	Mahrem : harām ve nikāh ve he- lāl olmayan.
Māhin : hādım.	Mahreme: harām nesne.
Mahk : ibtāl eylemek ve mahv eylemek ve eksimek.	Mahrüb : kulağı yarık.
Mahk : üvengülenmek.	Mahrüm : nasıbsuz ve dilemeyen.
Mahl : yağmur olmamak ve otçuğaz koparmak.	Mahrüt : dudağı yarık.
Mahlūc : atılmış penbe.	Mahrût : şol tulumdur ki `arzi olmaya.
Mahlüt : yolınmış baş.	Mahrüt-ül-vech: söbü yüzlü.
Mahma : herçe.	Mahş : bilemek.
Mahmasa: açlık.	Mahşad : ekin.
Mahmaş : şol mevzi`dur ki deve anda hamş otlar.	Mahşana: güğercin yiri.
Mahmede: igmek.	Mahşibet: sanmak.
Mahmedet: sitāiş.	Mahsüb : sayılmış.
Mahmel : vâ id-ü mâhâmil-il-hâcc ve'l-mü`temid.	Mahsûd : biçilmiş (metin: Mahfûd).
Mahmüm : sıtma dutmış ve takdîr olunmuş.	Mahsül : hāsıl olan.
Mahmûm : "kalbün mahmûmun" dirler, ğıllıdan ve hasedden berî` olmak.	Mahsül : misl-i muḥassel.
	Mahsūr : etmek küreği ve kuyunun çarhı demüri.

Mahsūs : anlanmış.	Ma`ik : uzadıcı.
Mahş : od deriyi göyündürmek.	Maik : `amik.
Mahşer : haşır olacak yir.	Ma`il : kesir-ül-`ayyāl.
Maht : şedid ve issi gün ve zirek.	Ma`in : āb-i revān.
Maht : koparmak ve taşra çekmek.	Ma`ire : otsuz yir.
Mahtab : odun anbârı.	Ma`is : menbet `is, `aynun hare- ketiyle `amme mukassar dirler.
Mahtid : asl-ı âdemî (metin "asl-ı "avıc").	Ma`iz : bogaz gibidür.
Mahtım : burun.	Mā`iz : keçi.
Mahūf : korkulu.	Mā`ize : dişi keçi.
Mahūl : beñlü kimse.	Ma`k : kalb-ül-`umuk.
Mahūr : yarmak.	Ma`k : ovmak ve uzatmak.
Ma`hūr : meclis-i fisk ü harâbât.	Mak` : aşedd-üş-şurb ve atmak.
Mahūt : saklu.	Māk : burun tarafına göz kuyruğı.
Mahv : yumak.	Ma`ka : ağlamak.
Mahy : mislühü.	Maka : beyaz fi zürkatin.
Mahz : su karışmamış hâlis süd ve hâlis-ün-neseb.	Makā : cilā.
Mahz : bir nesneyi depretmek ve oğlan burısı.	Makābih: cem`-i kabih.
Mahzar : görecek yir ve suya varacak yir ve kadı bitisi.	Makābir: cem`-i makbere.
Mahzefe: ağac arasında olan yol.	Makābīs: cem`-i mıkbaş.
Mahzem : kolan yiri.	Makābiž: cem`-i mıkbaž.
Mahzül : hakir.	Mak`ad : oturacak yir.
Mahzüm : delinmiş ve ebü kabile.	Makādīs: demür kapıcı taş.
Mahzūr : mecbūr.	Makā`id: cem`-i mak`ad.
Mahzūr : muharrem.	Makāl : söz.
Mahzuz : behre-mend.	Makālī : gökçek tığan.
Māi : mensüb il-el-mā.	Makālīd: cem`-i mıklād.
Maib : ayıplar.	Makālīm: cem`-i mıklame.
Māide : hān `aleyhâta`ām.	Makāmı` : cem`-i mıkma`.
	Makāmis: ebü hayy min Tamīm.
	Makāni` : cem`-i mıkna`.

Makar : kaçacak yir ve karar virecek yir ve acılı nesne.
Ma`kara: arz-u kesir-il-`akar.
Makarı` : cem`-i makr`a.
Makarib: ne yeni ne eski olan ve ucuz.
Makarim: cem`-i mukrim.
Makarıs: cem`-i mikrās.
Makarıs: cem`-i mikras.
Makariz: cem`-i mikrāz.
Makariz: mislühu.
Makass : dirnak kesecek ve keçi dirnağı.
Makati` : su geçidleri ve dereler dükendüğü yir.
Makavim: cem`-i mikveme.
Makayıs: cem`-i mikyās.
Makaz : canib-i halfdan iki kulğun ortası.
Makbere: F.
Makbiz : yay ve kılıc dutmağı havan-deste.
Makdesi: Beyt-ül-Makdes'e mensub.
Makdud : uzun boylu.
Makdure: kudret ve bisyār.
Ma`kel : kesb ve yiyecek yir.
Maki : gözün etrafı.
Ma`kil : melca` ve hisar ve ism-i recül.
Makil : uyuyacak yir.
Makır : sabır.
Makit : savaş yiri ve āzād olmuş kul ve arıklığından yirinden kalkamayan deve.

Makir : mekr idici.
Makl : nazar.
Maklû` : ma`zül beğ.
Makna` : şahid-i `ādil.
Makr : deve `unukı.
Makra`a: tavul dögecek.
Makrın: kilid deliği.
Makru` : seyyid.
Maksara: gāzûrlar bir nesne üzerinde biz döğdükleri ağac.
Maksim : mevzi`-i kısm.
Maksime: su bahşı.
Maksüm : kısmet olunmuş.
Maksür : eksük eylenmiş.
Maksüre: avretler perdesi.
Maksüs : kanadı kesik.
Maksüvv: soyulmuş.
Makt : buğz eylemek ve kakımak.
Makte` : şol devedür ki žarābdan çekile ve şol garibdür ki ehlinden kesile.
Maktana: panbuk eğirecek ağac.
Maktül : depelenmiş.
Ma`kül : yinilmiş ve yinecek.
Ma`küs : mübtezil ve zindana giren.
Ma`küle: el-mevz-üllezi minhu yü`kelü.
Makv : cila itmek.
Makut : akıtle olmuş ta`ām.
Makz-al-haceti: revā olmuş hacet.
Makzer : ol kimsedür ki andan kaçarlardı.

Mal	: F.	Ma`nâ	: lafzdan murad olan.
Ma`l	: seyrde sürat eylemek.	Manha`	: başla boyun ortasında bir tamardur.
Ma`lak	: edik.	Māni`	: men` iden.
Ma`le	: sürgic.	Mānī	: kâdir.
Ma`lem	: yöne istidlâl olan `alâmet.	Ma`nī	: maksûd.
Ma`lenkik	: sık saç.	Mankâ	: şol mevzidür ki anda su korlar.
Malık	: kalbinde olmayanı söyleyen kimse.	Mankab	: mankab.
Mal-ı nâṭık	: kul karavaş ve dört ayaklu mal.	Mankaşat	: eksüklik.
Mal-i sâmet	: altun ve gümüş.	Mansaf	: yolun nisfı.
Mālih	: duzlu.	Mansib	: mertebe ve asıl.
Mālik	: padişah ve issi nesne ve cehennem.	Mantaba	: ahmak.
Mālik-ül-hazīn	: balıkçı kuş.	Mantik	: kelâm.
Malk	: kaftan yumak ve mahv eylemek ve `asâ ile vurmak.	Ma`nūs	: üns dutulmuş.
Maltaba	: ism-i beled.	Ma`nūt	: hased olunmuş.
Ma`lüh	: ma`būd.	Manzar	: dīzâr ve derâçe.
Ma`lūk	: misl-i ma`lık.	Manzara	: üzerine gözci çıkan yüksek yir.
Ma`lūk	: et asacak ve üzüm asacak.	Ma`r	: kıl az olmak.
Ma`lül	: sağ olmayan.	Marābız	: su öninde koyun duracak yir.
Ma`lüm	: bilinmiş.	Marak	: bir devâ ve şol âfetdür ki ekine irişir.
Ma`lūs	: mecnûn.	Maraka	: şorba.
Ma`lük	: risâlet.	Marat	: hafifat-ül-lehye.
Ma`lüke	: risâlet.	Maraż	: F.
Ma`ma`i	: ellezi yekûnu ma`men galaba.	Marbūż	: sıtma ardınca derleyen kimse ve yunmuş sevb.
Māmele	: uca başı.	Ma`rek	: misl-i mu`terek.
Māmīr	: üstād.	Ma`reke	: savaş yiri.
Mamkūt	: buğz olunmuş.	Mārestān	: bi-feth-ir-râ; dâr-ül-maraz.
Ma`mūt	: mevkūt.		
Ma`n	: böğür ve bir ağaçdur için-de demüri olur.		

Ma'rez	: Belcā.	Masāif	: cem`-i masīf.
Marfūz	: metrūk.	Masāl	: masal-üş-şey sıfatuhū.
Marğ	: salyar.	Maşālih	: cem`-i maslahat.
Mārib	: cem`-i mareb.	Masānı`	: cem`-i masn`a.
Māric	: od yalını.	Maşarı`	: cem`-i mısra`.
Ma`rifet	: anlamak.	Maşās	: her nesnenün hālısı ve nebāt.
Mārin	: mālān min-el-enf.	Maşat	: nikāh eylemek.
Marīz	: hasta.	Maşātıb	: cem`-i maştabe.
Marīza	: hasta avret ve fütūr.	Maşbūğ	: renklenmiş.
Mark	: ok dokunduğı nesnedēn geçmek ve sünnet ve dinden tasra olmak.	Ma`sele	: çırağ pāye.
Markab	: göz yiri.	Ma`ser	: bölük.
Markūm	: şedīd-ül-hūzn.	Mashara	: F.
Marmarīs	: şedīd ve emles.	Maşhūd	: maşhūr.
Mart	: kıl koparmak.	Māsi`	: işledüğü işe kayırmak.
Ma`rūbe	: hacet.	Māsi`	: berrāk.
Ma`rūf	: zıdd-i münkerdür, günahı olmayan nesne ve `urfa çıkaran kimse.	Maşif	: mecāri-yi mā'dan mevc olan ve yaz evi.
Marūk	: şol ekindür ki bir āfet irişmeden sarar.	Maşım	: düz yir.
Mārūz	: Zükām olmaş.	Ma`şım	: bilezük.
Marzāt	: rıza.	Maşīs	: sorulmuş.
Ka`s	: elmas.	Māsiṭ	: bir otđur ki yazın biter kaçan deve yise karnın ağırdur ve ip ve şor.
Ma`s	: ifsād eylemek.	Ma`siyet	: buyruk saymamak.
Ma`s	: ovmak.	Maşik	: karı deve ve karı eşek
Maş`	: kılıc ile vurmak ve sovak gitmek.	Māsil	: rüsüm.
Maşād	: Kulla-i cebel ve ulu tağ.	Maşir	: varılacak yir.
Maşad	: sormak ve cimâ` eylemek.	Māşir	: cem`-i me'sir ve cem`-i misre.
Maşārif-i umūr	: umūrın dönmesi.	Ma`şire	: misl-ül-mankabe.
		Maşat	: düşmek.

Maşkul : dökülmüş ve cendereye urulmuş.	Maşrikān: meşrik-us-sayf ve-ş-şitā
Maşl : burun kılını kesmek.	Maş : taramak.
Maşl : dammak.	Ma'sūş : arık.
Ma'sleb: yıkılmış ve muhkem olmayan.	Ma't : kıl yolmak.
Maşmal : masmal-ul-akıt amalūhū.	Ma't : ovmak.
Maşmaşa: misl-ü mażmaşa ille ennehū bi-teraf-il-lisan ve-l-maz- maza bi-l-femi küllihī.	Ma'tā : arka.
Maşna'a: yağmur suyu cem` olan nes- ne, havuz gibi.	Ma'tāfil : cem`-i mu'tfil.
Maşra` : güreş yiri.	Ma'tāfil : mislūhū.
Maşş : sormak.	Ma'tāh : ahmak ve mütekebbir.
Māssa : oğlancıklar hastalığı.	Ma'tā'im-i deni: yavuz sinmiş ta`ām lar ve yaramaz ta`āmlar.
Maşşān : öldür ki nākisliğinden ko- yuni emer, sağlamaz.	Ma'tāmı` : tama`lar.
Māsse : mühimme.	Ma'tāmir : cem`-i matmur.
Mast : eli nākanun rahmına sokub mā-i fahl taşra çıkarmak.	Ma'tar : yağmur.
Mastağı: sakız.	Ma'tārik : cem`-i mitraka.
Masūbe : renc yetişmek.	Ma'tāyā : cem`-i matıyye.
Masūn : masklayu dutulmuş.	Ma'tbah : ta`am pişirecek yir.
Ma'sur : esir ve südüğü dutulmuş.	Ma'tbūh : pişmiş.
Ma'sūr : halk selefden nakl itdüğü.	Māte : hürmet ve vesile.
Ma'sūs : ta`ām ve sirke ile pişmiş göğercin yavrısı.	Ma'tem : inde-l-Arab hayruhū ve serruhū cem` olan avret ama `āmme katında musī- bete dirler.
Masvā : uyluğı ince avret.	Ma'th : elle vurmak ve cimā` ey- lemek.
Ma's : babb-ı merdek.	Ma'there : matra.
Ma'ser : en bölüğü ve onun onun.	Mātih : saka.
Ma'sere: er bölüğü.	Ma'til : uzatmak.
Māsiye : evlādı çok kimse.	Ma'tin : balçaklar.
Maşrik : güneş toğacak yir.	Ma'tis : burın.
Maşrika, Meşruke: güneşde oturacak yir.	Māti` : her nesnenün uzunı ve eyisi hayl-i māti` dir- ler "ceyyed-ün-nesl"

- dimek olur "nebīz-i māti`" dirler Şedīd-ül-humra di-
mek olur.
- Maṭiyye : havuz dibinde kalan su.
Maṭla` : gün toğacak yir.
Maṭlı` : gün toğacak yir ve gün
toğmak.
Maṭmūra : buğday kuyusu.
Maṭr : Yağmak ve yağdırmak.
Maṭreb : tarīk.
Maṭrebe : tarīk.
Maṭrūd : dergāhden sürilmiş.
Maṭrūf-ul-`ayn: matruf-ul-`aynı
bi-fūlanin izā kānā lâ
yanzaru illa ileyh.
Maṭrūk : ol kimsedür ki süstlik ve
za`f üzerine ola ve şol su
ki içine deve işeye, sıça.
Maṭt : çelmek.
Maṭūh : nakis-ül-`akl.
Maṭ`ūm : yiyecek.
Ma`ṭūt : mağlūb.
Maṭv : çekmek.
Mā`ūn : ismün cāmiün li-menāfi-l-
beyt ke-l-kudreti ve-n-
nās ve nahvehu ve-t-tā`atu
ve-z-zekāt.
Ma`ūn : mu`āvenet.
Ma`ūne : yardım.
Ma`ūnet : yardım eylemek.
Ma`us : maṭleb.
Mā-ū gavra: yir altında gizlü su.
Ma`v : deri büyütme için çekmek.
Ma`vâ : duracak yir.
- Māvi : misl-ül-māi.
Ma`vīt : rahmet eylemek.
Māviye : rahmet eylemek.
Māviyye: ism-i imre'et.
Mavk : ahmak olmak.
Mavs : yuyub pāk eylemek.
Ma'y : deri çeküb büyütme ve
kovculuk eylemek.
Māyih : kuyuya inüb koğa doldurmak
Maymūm : denize atılmış kimse.
Ma`yūb : ayıblu.
Ma`z : hışım dutmak.
Maž` : kılıccla vurmak ve tavar
kuyruğın kimıldatmak.
Mažā : geçerek.
Mažā : geçmek.
Mažāhīn: na fī aslāb-il-fahūl.
Mažammen: ol beytdür ki mânăsı ta-
mam olmaz ille anı yelien
nesne ile tamam olur.
Mažān : cem`-i mažanne.
Mažāric: cem`-i mižırca.
Mažarret: ziyan.
Mažāyık: tar yirler.
Mažāz : vec` ve musībet.
Ma`zere: avretün özürü ve nasihatı.
Ma`zeret: özür eylemek.
Mažfūf : şol sudur ki üzerinde
adam çoh ola. Filan maz-
fufdur dirler kaçan ya-
nındağı nesne dükense.
Mažğ : çişnemek.
Mažih : gövdeye tīb sürmek.

- Maẓh : mesh mânâsına ve bir nesneyi koparmak ve almak.
- Ma'zık : savaş yiri.
- Māzik : tarlık.
- Maẓīm : matlūb.
- Mazınna: mazinnat-uş-şey mevziuhū ve mâ luğat-ullazi yezunnu kevnuhu fihi.
- Māẓī : geçmiş.
- Māzī : ak bal.
- Māzīb : cem`-i mīzāb.
- Māzin : ebü kabile ve karınca yumurdası.
- Maẓīre : bozca aşı.
- Māziyārinc: helvadan bir nevi.
- Māziyâri: nevün min-el-halva.
- Māziyye : es-schlet-ul-līnetü "hamer-i maziyye" dirlar boğazda sühūletden ötürü.
- Mazk : şaraba veyahud süde su katmak.
- Mazlıkā: ayak dayınacak yir.
- Mazmaza : tahrīk-ül-ma fi-l-fem.
- Mazmūn : miyāne ve sühan.
- Maznūk : sükām olan.
- Maznūn : karışmış.
- Mazrah : çakır.
- Mazrahıy: ak kerkez ve çakır.
- Mazrahyāt: cem`-i mazrah.
- Mazrih : mugış.
- Ma'zūb : zayıf.
- Ma'zūre: katı yir.
- Mazz : rümmān-i beriyye.
- Maẓẓ : gussadan gönül yanmak ve hışım ve musībet.
- Ma`zza : şol yirdir ki anda kiçi çok olur.
- Maẓẓāğ : çiyenen nesne.
- Mebākıl: cem`-i mabkala.
- Mebāzil: cem`-i mebsele.
- Mebāzil: cem`-i mibzel
- Mebhūt : hayran.
- Mebkala: tere yiri.
- Mebrez : mütevaẓẓâ.
- Mebrüz : mengür.
- Mebşara: hüccet.
- Mebsem : ön dişler.
- Mebtaha: bostan kariğı.
- Mebtûş : dutulmuş.
- Mebtūn : karnı ağrıyan.
- Meb`üc : karnı yarık.
- Mec` : ahmak.
- Meca`a : ahmak.
- Mecābir: cem`-i micber.
- Mecādif: cem`-i micdāf.
- Mecādil: cem`-i micdel.
- Mecāhil: cem`-i müchel.
- Mecālis: cem`-i meclis.
- Mecānīk: cem`-i mecanik.
- Mecānis: cem`-i mecnis.
- Mecāz : tarīk ve meslek.

- Mecāze : koz ağaçları olan yir.
- Mecbüb : hadım.
- Mecbūbe : zekeri kesilmiş.
- Mecc : habb-ı mâşî ve şarab ağızdan dökmek.
- Meccān : rāyigān; yukālu ahazahu meccānen ey bila bedelin.
- Mecd : kerem ve şeref.
- Mecdūd : bahtlı
- Mecenne : cinnelü yir ve cunūn ve gizlenecek yir.
- Mecer : harāret.
- Mecerre : gök yüzinde pul gibi görünen ak nesne.
- Mecesse : nabız.
- Mechel : nişansuz yir.
- Mechele : el-emr-üllezi yuhmelü `ala-l-cehl.
- Mechūd : güç birliği.
- Mechūf : tohmadan ishal olan.
- Mechūre : ayrılmış.
- Mec' : gelmek.
- Meci' : şol süddür ki yoğurda karışdurub yiyeler.
- Mecī'a : südlü hurma.
- Mecīd : kerīm.
- Mecid : dürüşücü.
- Mecişşe : bulğur değirmeni.
- Mecizze : süm-tirāş.
- Meclis : oturacak yir.
- Mecma' : meclis.
- Mecmū' : dükeli.
- Mecnüb : zāt-ül-cenb olan.
- Mecnūn : delü.
- Mecr : çok leşker ve akıl.
- Mecrūze: otu yanmış yir.
- Mecūs : cem`-i mecūsī.
- Mecūsī : oda tapan.
- Mecz : yün kırkacak.
- Meczir : deve boğazlayacak yir.
- Meczūm : cüzām olmuş.
- Meczüz : kesilmiş.
- Meda : gayet.
- Medāhin: cem`-i müdhin.
- Medāin : cem`-i medine.
- Medāk : ezmek ve sürtmek.
- Medākīk: cem`-i midkāk.
- Medāmi': cem`-i midme.
- Medāre : cem`-i midre.
- Medāri` : cem`-i midra`.
- Medāris: cem`-i medrese.
- Medāris: cem`-i medrese.
- Medās : babuc.
- Medāset: hırman dögecek yir.
- Medāş : babuc.
- Meda`şer: yıkılmış.
- Medāyih: cem`-i medh.
- Medbūş : otı yanmış yir.
- Medd : çekmek ve men` eylemek ve gayet ve sel ve su artmak zalâletde komak ve mühlet virmek ve uzatmak ve irtifâ`-i nehār.
- Medde : el-mere'et-ül-vāhide.
- Meddī : havz.

Meder	: kesmek ve Yemen'de bir köy.	Meflūc	: endāmleri süst olan.
Medere	: vāhid-ül-meder ve kırba.	Mefrūş	: döşenmiş.
Medeş	: elün siniri süst olub eti az olmak.	Mefrūz	: yağmur suyu.
Medh	: bi-mana-l-medh.	Mefşal	: vāhid-i mafāsıl-ül-a'azā.
Medh	: öğmek.	Mefsede	: hılāf-ul-maslaha.
Medhal	: duhūl ve mevzi-üd-duhūl.	Meftūl	: bükülmüş.
Medhene	: yağ çıkacak yir.	Meftūn	: fitne irişmiş ve fitne ve şol dinār ki odla tecrübe olunmuş ola.
Medhūr	: sürülmüş.	Mefza`	: melca'.
Medhūş	: mütehayyir.	Meh	: manahu "üsküt".
Medīd	: uzun.	Mehā	: gayıb.
Medīn	: medyūn ve `abd.	Meha	: yaban sığır.
Medīne	: şehir ve karavaş.	Mehābet	: korku.
Medīnūn	: mühezzibūn.	Mehābis	: cem`-i maḥbes.
Medma`	: cāy-i eşk.	Mehāh	: terāvet ve hüsn.
Medrese	: F.	Mehak	: hużret-ül-mā.
Medşā	: şol avretdür ki elün siniri süst ola.	Mehāl	: mahūf.
Medūf	: meblūl.	Mehālik	: helāk olacak yir.
Medūh	: misl-i mütemāriḥ.	Mehāme	: cem`-i mehme.
Medyen	: karya-i Şu'ayb.	Mehāmid	: cem`-i mahmid.
Medyūn	: borclu.	Mehānet	: horlık.
Mefaid	: cem`-i mifād.	Mehār	: yular.
Mefārik	: cem`-i mefrak.	Mehār	: merci`.
Meferr	: kaçacak yir.	Mehārib	: cem`-i mihrāb.
Mefğade	: giniş yir.	Mehārık	: cem`-i mührāk.
Mefhūm	: anlanmış.	Mehārīs	: kavī deve.
Mefhūt	: mütehayyir.	Mehāt	: sığın geyik ve yaban sığırlı.
Mefhūt	: mebhūt.	Mehāvir	: cem`-i mihver.
Mefik	: öni gelmiş.	Mehāyir	: mahire.
Mefkūd	: yiten nesne.		

- Mehbût : gönli zayıf kimse (metin: mehyût).
- Mehd : bisik ve döşek.
- Mehdūd : kızıla boyanmış yir.
- Medūm : sağılmış süd.
- Mehe : yesir.
- Mehec : "hasana vechühu" dirler illetden sonra.
- Mehib : heybetli.
- Mehil : Mahuf.
- Mehil : aksa-r-rahim ve tarik-ul-veled ve fem-ul-ferci.
- Mehin : azim
- Mehire : hirre ve ulu avret.
- Mehiz : ceburdan sonra sinan kemuk.
- Mehlek : misl-i mehlik.
- Mehlik : helaklik.
- Mehme : irak ve beyaban.
- Mehn : hizmet eylemek ve sagmak.
- Mehr : kabin ve yuzmek ve zirek olmak.
- Mehreb : kacacak yir.
- Mehrec-i rahit: mevz'un bi-s-sam.
- Mehv : sulu sud ve yufka kiliç ve ebü hayy.
- Mehva : iki dagun ortasi.
- Mehuz : sınımiş.
- Me'ir : sedaid.
- Meka : dilki delüki ve tavşan delügi ve ne ki benzeri var.
- Meka : safir.
- Mekafif: cem`-i mekfuf.
- Mekakik: cem`-i mekuk.
- Mekan : turacak.
- Mekānet: yirlenmiş.
- Mekān-i ruhani: tayyib.
- Mekānis: cem`-i miknese.
- Mekāri : har-bende.
- Mekārim: ulular.
- Mekārim-ül-ahlāk: beğnilmiş hular.
- Mekārūn: cem`-i mekari.
- Mekāvī : at dağı.
- Mekāyil: cem`-i keyl.
- Mekbül : misl-i mükebbel.
- Mekes : eğlenmek ve intizār.
- Meket : doğurmak.
- Mekfuf : anadan gözsüz doğan.
- Mekfür : örtülmüş.
- Mekhul : sürmelenmiş.
- Mekibbe: yüz ortası.
- Mekil : ölçülmüş.
- Mekin : keler yumurdası.
- Mekiyet: gam ile dolmuş.
- Mekk : tammak.
- Mekkar : mekr idici.
- Mekl : kuyunun suyu az kalmak.
- Mekmur : :sünnet olurken zekerinin ucu bile kesilmiş.
- Meknün : gizli.
- Mekr : yavuz sanmak ve kızıl balçak.
- Mekr : savaş yiri.
- Mekrem : masdardur medhal gibi.

- Mekrūh : na-hoş.
- Mekrūm : bi-mana el-mükerreme.
- Mekrūme: vāhid-ül-mekarim.
- Meks : eksimek ve cibāyet ve işār aldığı.
- Mekteb : F.
- Mekteḡem : mu`aẓẓ ve ziyāde saklanan söz.
- Mektūm : ketmlenmiş.
- Mekūd : bir yirde durmak.
- Mekv : dilkü ini ve tavşan yatağı ve bunlar misli.
- Mekvür : darbun min-es-secer.
- Mekzūm : gazab.
- Mel` : tiz seyr eylemek.
- Melā : sahra.
- Melā'a : iki kat çadır.
- Melā' : tordurmak
- Melā` : sol yabandur ki anda ot olmaya.
- Melā' : dolu
- Mel`ab : oyun yiri.
- Melāğım: ağızun çevresi ki dil ana tükruk yapışdurur.
- Melah : bir zahmetdür atun ökçesinde olur.
- Melāhic: tar yirler.
- Melāhız: tar yirler.
- Melāik : cem`-i mil`aka.
- Melāik : cem`-i melek.
- Melāike: cem`-i melek.
- Melāk : melak-ül-emri mâ yakumu bihi.
- Melak : beraber yir ve muhabbet.
- Melāl : toymak.
- Melām : ellezi yakūmu bi-`üzr-il-li`ām.
- Melāmih: gemici ve tuzcu.
- Mel`ane: kārī`at-ut-tarīk ve menzil-ün-nās.
- Melaş : şol devedür ki şedīd-ül-hulk ola.
- Melāse : sürgi ve şarak.
- Melāvāt: "hin" mânāsına rüzgar-ı dirāz.
- Melāvim: cem`-i melāmet.
- Melāyāt: cem`-i melāyā.
- Melāye : `attarlarun ot ezdiği taş.
- Melāz : misl-i ma`āz.
- Melāze : badem ağacı olan yir.
- Melāzīb: cem`-i milzeb
- Melbez : ma yülebbesü.
- Melca : sığınacak yir.
- Melec : oğlan ağızına meme emmeğe almak.
- Melef : tolub saracak.
- Melek : firişte ve kudret.
- Melel : misl-i melāl ve ism-i mevzi.
- Melet : hareket itdürmek.
- Mellet : toymak.
- Meleta : darbun min-el-aded.
- Melh : katı gitmek ve bātıl nesne ve tereddüd itmek ve bir nesneyi kabz-ı tarīkıyla almak ve sınımak ve cimā`.

- Melh : çölmeğe tuz koymak ve oğlan. Mellef : yimiş divşirici.
- Melhūf : mazlūm. Melmele: fil hortumu ve dirilmiş çeri ve değirmi taş.
- Melhūz : ol kimsédür ki ana nazar iderler. Melmūm : ellezi bihī-l-lemem.
- Melīh : tuzlu ve gökçek ve `akis. Mels : koyunun hayasın taşra çekmek ve katı sürmek.
- Melī` : misl-i melā`. Melş : söz ile nefsi hoş itmek ve va`ad eylemek ve faydasuz ve gice karanusunun evveli.
- Melibbe : tabak ortası. Melsūn : kezzāb.
- Melīc : sūd emer oğlan. Melhūc : çığ.
- Melīh : zayıf ve datsuz. Mel`un : matrūd mânâsına dergâhından sürülm`iş.
- Melik : padişah; melikden veya mâlikden maksurdur. Melvān : leyl-ü nehār.
- Melīk : misl-i mālīk. Melvet : vakit ve rüzgār-ı dirāz.
- Melīle : ol hararetdür ve ol hummâdur ki sahibi yattığı yirda karār itmez. Memātır: cem`-i memtar.
- Meliyy : ez-zaman-ut-tavīl, es-saat-ut-tavīle ve tāifetün min-el-leyl sülüsün ev erb`atün. Memdere: ol yirdür ki andan kesek alurlar.
- Melizz : ziyâde husūmet idüb taleb itdügine lâzım olan. Memdüdī: demür iplik çekici.
- Melk : otı değireci yoğurmak ve bir nesne ki issi ola. Memer : geçecek.
- Melkūm : ismün bi-Mekke. Mengūs : bağırsuğı ağrıyan.
- Melkum : koyunun dört ayağı. Mengūs : mahmūm.
- Mell : kesmek ve od içine hamir gömmek. Memhūre: fatar olmuş yir.
- Mellā` : "metta`" mânâsına "melle-ke-llahu habîbeke" dirler. Memhūs : dayınmak ve dayıncak yir.
- Mellāh : ekşi ot ve emlah, min-el-medh. Memhūz : yağı alınmış yoğurt.
- Mellaha : tuzla. Memkūre: mutavviyet-ül-hulk olan avret.
- Mellāz : didiğın işlemez. Memlaha: tuzla.
- Melle : issi kül. Memleket: F.
- Melle : issi kül. Memlūk : kul.
- Melle : issi kül. Memrūr : sığıra galebe iden kimse.
- Melle : issi kül. Memsun : mesânesi ağrıyan.

Menfūs	: atılmış.	Mensī	: unutulmuş.
Menh	: kuyudan su çıkarmak.	Mensele:	barınakta yüzük yiri.
Menh	: `ata virmek.	Mentedāh:	mekân-i vâsi`.
Menhel	: mera`da deve su içecek bir zarfa süfre-i menâhil dir-ler su olduğundan ötüri.	Men`üş	: şol meyyitdür ki na`ş üzerinde mahmûl ola.
Menhere	: süpründi dögecek açık yir ve toprak koyacak.	Menüt	: āvīhta.
Menhüb	: içi geniş çanak.	Menüb	: çok hasta.
Menhüm	: harīs.	Menû`	: misl-i māni`.
Menhüş	: sokulmuş ve güç yitirliği.	Meny	: takdîr eylemek.
Menī	: mā-ür-recül.	Menzaga:	bir kimse emrinden ve tedbirinden ana rücû`eylemek ve himmet.
Menīn	: zayıflık ve zayıf ip.	Menzil	: duracak yir.
Meniyye	: mevt.	Menzile:	duracak yir.
Menkabe	: hüner.	Menzüd	: sık ağac.
Menkal	: tarik fi-l-cebel.	Menzüf	: kanı çok gitmekle zayıf olan kimse.
Menkale	: merhale min merahil-is-sefer.	Menzür	: kalil.
Menkeb	: omuz ve mürtefi.	Merā`	: esribeden bir nevidür.
Menkūs	: nakışlu.	Mer`a	: otlak.
Menküb	: siddete irişmek.	Merābī`	: rebī` evvelinde olan yağmur.
Menn	: iki yüz altmış dirhem ağır ve nimet virmek ve minnet komak ve kesmek ve eksimek.	Merābi`	: cem`-i merb`a
Mennā`	: men`iden.	Meracil:	cem`-i mircel.
Mennī	: bir batman.	Mer`af	: burun.
Menün	: ed-dehr ve-l-meniyye.	Merāfık:	cem`-i mirfak, merāfık-ud-dar mesâbb-ül-mā ve nahvuhū.
Mensec	: biz tarağı ve biz toklayacak yir.	Merāğım:	girecek ve kaçacak yirler
Mensik	: kurban boğazlıyacak yir.	Merah	: siddet-i ferah ve kendü-zün gören.
Mensüh	: hükmi çekmiş.	Merāh	: rahat olacak yir.
Mensem	: huff-ül-ba`ir.		

- Merāh : iki ağacdur birbirine çakmakla od çıkar.
- Merah : bedene yağ sürmek.
- Merāhil : cem`-i merhale.
- Merā`i : cem`-i mer'a.
- Merāif : cem`-i mer'af.
- Merāiy : cem`-i mirāt.
- Merāk : nerme-i şikem.
- Merākıb : cem`-i merkabe.
- Merākin : cem`-i merkin.
- Merākub : cem` olacak yir.
- Merām : matleb.
- Merāmık : şol kimsedür ki kalbinde senün muhabbetün kalmaya ille az kala.
- Merāmī : cem`-i mirāt.
- Merāne : linet ve mevzi' ve ism-i nāka-i ibn-i Mukīl.
- Merānic : tar yollar.
- Merārā : ürüندی.
- Merāre : od.
- Merâret : acılık.
- Merāgī : cem`-i mersiye.
- Merāsī : gemi lengeri.
- Merāsıd : cem`-i mirsād.
- Merāsıl : eri olan avret veyahud erinden utul virrek için düzünür merāsılık göndürür.
- Merāsım : nisanlar.
- Merāşid : makāsıd-üt-turuk.
- Merāsıh : cem`-i mirşah.
- Merā't : ta`am ve şarab sıkıcı olmak.
- Merātib : cem`-i mertebe.
- Merāvid : cem`-i mirvede.
- Merāvıh : cem`-i mirvah.
- Mera'y : boğazda taām ve su gececek yir.
- Merāyid : cem`-i meryed.
- Merāyir : cem`-i merİR.
- Merāzīb : cem`-i mirzāb.
- Merba : yaz evi.
- Merbat : ahur ve tavar bağlayacak yir.
- Merbed : deve düşecek yir.
- Merbit : misl-i merbat.
- Merbu` : dörden dörden.
- Merbü` : dört kat ve orta boylu
- Merbüb : mürebba.
- Merbüt : bağlanmış.
- Merc : mürğzar ve otlak ve karışdurmak ve birbir içine koymak ve tavar güdmeğe göndermek.
- Mercān : F. ve incünün kiçireği.
- Mercāne : kiçirek incü.
- Mercü` : merdūd.
- Mercüb : ta`zīm olunmuş.
- Merc-ül-huzāyā : Horasan'da bir yir.
- Merc-ül-kal'a : mevziün bi-l-bādiye.
- Mercüm : ümid dutulmuş.
- Merdā : yeşil ağac.
- Merdāküş : merdencüş ve za`frān.
- Merdü` : menküs.
- Merdüde : eri boşayub ahline giden avret.

Mer'e	: avret	Merih	: misl-i merīh.
Merec	: güdücisiz deve otlamak ve fesād ve iztırāb ve ihtılat ve karārsuz olmak ve ginlik-ten bir nesne oynamak.	Merin	: hāl ve kulunc.
Mered	: etmeği suya ıslamak ve oğlan barmağın çiynek.	Merir	: kavi ve `azimet ve muhkem bükilmiş ip.
Mereh	: göz fāsıd olmak kühl istimal itmeden.	Merire	: `azimet.
Mereş	: etmek suya ıslamak ve oğlan barmağı çiynek.	Meriy	: boğaz deliği ve südlü deve.
Meres	: kuyu çarhının ibi burduğı yirden düşmek ve bir kimse ziyāde işin sevmek.	Merkeb	: binecek.
Mereta	: darbun min-el-aded	Merkabe	: tağ üsti ve gözci çıkacak yüksek yir.
Merfik	: şol nesnedür ki anunla mürtefi` ve munkatı` olursun.	Merk`an	: ahmak.
Mergazı	: keçi yünü ve aşırı iplik arkacı ebrişem biz.	Merkel	: tarik.
Mergub	`anhû: andan rağbet döndürürler.	Merkez	: turacak yir.
Mergüb minhü	: andan rağbet olunur.	Merkü`	: F.
Merh	: fāil-i merāh	Merkük	: şol meşkdür ki meremet olına.
Merh	: `azmet ve mukārenet.	Merküme	: nebātı az olan yir.
Merhā	: şol gözdür ki kuhl istimal itmekden fāsıd ola.	Merkün	: misl-ül-merküm.
Merhababek	: ferāhī bād türā.	Merküv	: büyük havuz.
Merhale	: menzil-gāh.	Mermāre	: el-cāriyet-ün-nā`iye.
Merhamet	: bağışlamak.	Mermeriyet	: düşvārlik.
Merhem	: melhem.	Mermes	: kabıs yiri.
Merhüm	: bahşişe layık.	Mern	: kaçmak.
Merhün	: dutu	Merrāk	: şorva satıcı.
Meric	: muhtat.	Merrān	: Mevz`-i mürān ve süğü aracı
		Merrāt	: cem`-i merra.
		Merr	: çapa ve külünk ve geçmek ve Beni Sebā'dan bir kabile ve habl mânāsına gelür.
		Merre	: vāhid-ül-merr ve-l-merārī.
		Merrih	: F.
		Mers	: etmeği suya ıslamak.
		Mersin	: atun burnında yular yiri.

Merşiyeye	: ölüye medh demek.	Mesàb	: değirmen oluğu.
Merşüd	: birbiri yanına konulan metâ	Mesâb	: girü dönmek ve havuz ortası.
Mersün	: Yularlanmış tavar.	Mesâbe	: ol mevzidür ki merreten ba`da uhra ana rücû` olunur ve avcılarun kurduğı duzak.
Mersüs	: berkinmiş	Mesâbih	: cem`-i mısbaħ.
Merş	: dirmalamak ve şol yir ki yağmur yüzünü dirmalaya	Mesâcid	: cem`-i meccid.
Merşüş	: kaplanmış ve saçılmış	Mesâhat	: yir ölmemek beyan (istinsah hatasıdır asıl mânâsı "yir ölçmek" tir).
Mert	: beyâbân ve kaşı kılsuz adam ve şol yir ki toprağı kurı-maya ve otı bitmeye	Mesâhî	: cem`-i meshât.
Merta`	: otlayacak yir ve tena`um idicek yir	Mesâhil	: cem`-i mishal.
Mertebe	: F.	Mesâhır	: mashara.
Merüh	: nişan idici	Meşâ`i	: eyü sa`y eyler kimse.
Merüh	: bedene surilen nesne	Mesâib	: cem`-i müsîbet.
Mer`un	: müsterhî	Meşâ`ib	: cem`-i mes`ab
Merüt	: misl-i mirat.	Mesâil	: cem`-i mesîl.
Merüvvet	: (manası yazılmamıştır)	Mesâil	: cem`-i mesele ve cem`-i müsîl-ül-mâ.
Merv	: berrak taşdur odı çıkar ve ism-i beled ve darbun min-er-riyâhîn.	Mesâir	: cem`-i misâr.
Merve	: ak taş	Mesâ`it	: gangîn olmak.
Mery	: yağmur yağmak ve tavarlar sürmek.	Mesâk	: buhl ve şol mekândur ki suyu imsâk iderler.
Meryi`	: şol nakadur ki otlağa kendü gide gele.	Mesâke	: buhl.
Merz	: dirnağla cimdilemek ve çengelle dutmak.	Mesâkıb	: cem`-i menkeb (istinsah hatasıdır asıl mânâsı cem`-i "meskab" dir)
Merza	: Cem`-i marîz.	Mesâkin	: cem`-i mesken
Merze	: kıt`a	Mesâkîn	: cem`-i miskin.
Merzencüs	: çigdem	Mesâl	: büyük iğneler.
Merzûf	: kızmış taş üzerine biryân olan et.	Mes`al	: boğazda öksürük olacak yir.
Merzûk	: rızıklı	Meş`ale	: dilküsi çok yir.
Mesâ`	: aħşam ve yaramazlık		

Mesâleme	: musâlahâ.	Meshek	: yil uğrağı.
Meşâlib	: ayıplar.	Meshūt	: gitmiş ve toymaz.
Mesâlit	: isnân-ul-mefatîh.	Mesît	: havz içinde kalan bulanuk su
Mesâlih	: cem`-i maslaha.	Mesîd	: hurma kökünden olan ip.
Mesâlik	: cem`-i meslek.	Mesih	: İsa (a.s.) ve-d-deccâl-ül-kezzâb ve gümüş paresi ve `arak.
Mesâm	: kanda tamar yiri belürmek.	Mesîh	: melâhatı olmayan kimse.
Meşânî	: Fatiha süresi ve mecmû' Kuran ayetine meşânî dirler, azab ayeti rahmet ayetine mukârin olduğu için.	Mesîk	: bahîl.
Meşâne	: mavık.	Mesîl	: sel uğrağı ve su yolu.
Mesârîc	: mustakşî.	Meşin	: mesânesi ağrıyan.
Mesbâ	: haratmak ve kimsenin malına-hak yir.	Mesîs	: dutmak ve değmek.
Mesba`	: yidin yidin.	Mesîta	: havuzda baki kalan bulanık su.
Musbû`a	: bızağusun canavar yiyen bakar.	Mesk	: deri ve dutmak.
Mesbüt	: yolunmuş baş ve sol hasta ki düşe gözlerin yumaya.	Mesken	: menzil.
Mescid	: F.	Meskîl	: cem`-i miskâl ve müennes.
Mescide	: namaz kılınacak yir.	Meskin	: misl-i mesken ve beyt ve mevzi` bi-arz-ı Küfe.
Mescür	: sulu süd ve memelü ve dizilmiş inci.	Mesküb	: arksuz yir ve üzerine akan su
Mesd	: ip bükme	Meslaha	: silahlı kimse.
Mesdüs	: altıda alınan.	Meşlebe	: ayıb.
Mesed	: bükülmüş ve lifden olan ip.	Meslek	: tarîk-ı vâsi`
Mesek	: fil kemüğünden bilezük.	Meşleş	: üçde üçde.
Mesel	: mesîl-ül-ma'.	Meşlus	: üç kat ip.
Mesele	: sormak ve dilemek.	Meslüt	: yolunmuş baş.
Mesfuh	: inrâr-i yed ve cimâ' eylemek ve kesmek.	Mesmâs	: muhtalit ve mültebis
Mesh	: kendü suretinden akbah bir surete dönmek.	Mesnese	: ihtilâf-ul-emri ve iltibâshü.
		Meşmil	: melca'

Mesnā : sūd'kin tutamayan avret.

Mesnā : ikin ikin.

Mesned : arka yasduğı.

Mesnūn : musavver ve mūmles ve yiyir kokar nesne, recūlūn mesnūn-ūl-vech dirler kaçan yüzinde ve burnında tūl olsa.

Mesrah : otlak.

Mesrece: fitil ve yağı olan nesne.

Meserret: sād'lık.

Mesrūr : sād' olmak.

Mess : otlā veyshut mendille elin silmek.

Mess : dutmak ve dūsmek.

Mestūre: perdelenmiş.

Mesūbe : eyū 'ıvaž.

Mesūbāt: cem`-i mesūbet.

Mesūbet: ceza-i tā`at.

Mesūh : cem`-i mish.

Mesūl : sorulan.

Mes`ūr : mecnun.

Mesūs : biz tarağı ve ağılu nesne ve şol su ki ne acı ne tatlı ola.

Mesva : makām.

Mesy : ihrāc-ün-nutfa min-er-rahim.

Mes` : mesb ve cem` eylemek.

Meşā : oğlı çok olan.

Mes`ab : tarīk.

Meşā`ib: meşāba.

Meşāih : cem`-i meşāha.

Meşā`il: cem`-i meş`ale.

Meşāim : sū'uller.

Meşāin : ma`āib ve makābih.

Meş`ale: F.

Meşāmi` : cem`-i mişm'a.

Meşārit: misrat.

Meşārib: cem`-i meşreb.

Meşārif: meşārif-ūl-arzı a`ālīhā

Meşbūh : inlü.

Meşcer : ağac bitecek yir.

Mescūc : baş yarıkı.

Meşec : karışmak.

Meş'eme: sol yan.

Meseş : bir nesnedür ilkinin baldirında olur.

Meşev : müşhil olan devā.

Meşğ : darbun min-el-ekl.

Meşğūh : oldur ki andan nesne taleb idenler çoğ olub yanında olendağına üzerinde dahi hukuk kıla, "mā-i meşğūh" dirler şol suya ki üzerinde nas çok ola.

Meşhed : görecek yir.

Meshūd : Cuma günü ve kıyamet günü.

Meşhūn : tolu gemi.

Meşhūdün `aleyh: oldur ki anun üzerine tanıklık virürler.

Meşhūdün lehū: oldur ki anunla tanıklık iderler.

Meşī`a : sürgi ve mısır.

Meşīb : kıl ağarmak ve hadd-i şī-be duhūl eylemek.

Meşīd : sıvanmış.

Mes̄ic	: karışmış.	Metāli`	: ism-i cebel.
Mes̄iha	: p̄ir.	Metānet	: muhkem olmak.
Meş̄ime	: cāy-ı tıfl.	Met`anet	: kimsenün zilletin istemek.
Meş̄iyyet	: dilemek.	Metārib	: tarīk ve müteferrika.
Mes̄k	: yazmak ve taramak ve bir nesneyi uzasın diyü çekmek ve tiz durmak ve tiz dutmak ve tiz yimek.	Metāt	: şol nesnedür ki anunla is tamam olur.
Meş̄kā	: ayıracak yir.	Metbene	: samanlık.
Meskūr	: şükr olunmuş.	Metbū`	: uyulmuş.
Mesma`a	: oyun ve latīfe.	Meth	: bir nesneyi yerinden koparmak ve cimā` eylemek ve ıraq ve kat` eylemek ve bir işte sabit olmak ve çekirge kuyruğun yire sokmak yumurdasın dötmek için.
Mesmeş	: misl-i mişmiş.	Metin	: muhkem.
Mesmül	: furyaz dokunan gölcük.	Metlef	: mağara.
Meşnuva	: bugz olunmuş.	Metn	: muhkem ve arkanun bir tarafı.
Meşre	: besret-ül-arzı ve nebātühā.	Metr	: med mânāsına; çekmek ve kesmek.
Mesreb	: içecek yir.	Metrebe	: meskenet ve fâka.
Mesrebe	: şurfe.	Metsa`	: toksan toksan.
Meşrûbe	: sakfı olmayan çardak.	Mett	: çelmek ve bir sebep için yakınlık eylemek.
Mess	: elin bir arı nesneye silmek yağı gitsün diyü.	Metüh	: saka ve ba`id.
Meşşāta	: tezyin.	Metüs	: bir kaledür vāsıt yanında.
Mestā	: kış adı ve kış ayı.	Metüt	: culha tarağı.
Meşūf	: mecellü.	Metv	: biçilmek ve uzatmak.
Meşūm	: sü`ül kimse.	Me`üde	: dirile defn olunmuş avret.
Meşveret	: danışmak.	Me`ünet	: zahmet.
Mesvī	: birvān ve kavrulmuş.	Mevā	: kedi āvāzı.
Mesy	: gitmek ve yürimek.	Mevācin	: cem`-i micene.
Metā	: ne vakit.	Mevādi`	: şol eski kaftanlardur ki bezl olunur.
Metā`	: kumaş ve menfaat.		
Metāb	: tevbe eylemek.		
Metābih	: cem`-i maṭbah.		
Metahh	: tavīl.		

Mevāgız : cem`-i māgıza.	Mevfūr : eş-şey-üt-tam.
Mevāhib : cem`-i mevhibe.	Mevh : kuyunun suyu çok olmak.
Mevākib : cem`-i mevkeb.	Mevhibe : bahşış.
Mevālī : cem`-i mevlā.	Mevhibet: bahşış.
Mevālis : müdāfi`.	Mevhūm : sızılmış.
Mevāmī : cem`-i mevmāt.	Mevhūş : "arz-ı mevhūşa" dirler. canavarlar yiri demek olur.
Mevānis : enīs.	Mev'id : mevcı'.
Mevāsi : cem`-i mūsa.	Mevil : melcā'.
Mevāsık : mīsāk.	Mev'izat: öğüt.
Mevāsık : mislühū.	Mevkā : cem`-i mük.
Mevāsım : cem`-i mevsım.	Mevkeb : dirilmiş çeri ve çeriden bir psre.
Mevāsır : cem`-i mīsār.	Mevki`-i hamīd: eyü yire düşmüş.
Mevāsık : müsāri`.	Mevkūm : şedīd-ül-hüzn.
Mevāt : mevt ve şol nesne ki anda ruh olmaya.	Mevkūt : mahdud ve mefrūz mânāsı- na gelür.
Mevātıın : cem`-i mavtıın.	Mevkūt : savt.
Mevāzı : cem`-i mevzi.	Mevlâ : āzād idici ve kul ve düst ve pisr-i`amm.
Mevāzıb : bir is üzerine dāim duran.	Mevlūd : ferzend.
Mevāzıb : cem`-i mīzāb.	Mevmāt : beyābān.
Mevāzic : cem`-i mevzic.	Mevn : kimsenün zahmetin çekmek.
Mevbık : helāk olacak yir.	Mevr : hareket idüb gelib gitmek.
Mevc : F. ve hakdan meyl eylemek ve ism-i şair.	Mevrūs : mirās olan nesne.
Mevcel : omca ve yoğun muhkem`asā.	Mevş : etmeği suya ıslamak.
Mevcūd : var.	Mevşad : bağlanmış.
Mevdāt : beyābān.	Mevşık :`ahid.
Mevdü` : metrük ve sekīnet.	Mevsim : bazār-gāh-ı Arab.
Mevdūn : menfü' ve ism-i feres.	Mevşūr : şol kimsedür ki bir kimse- si depelense kanın almaya.
Mev'ele : melca'.	
Meveşān : misl-ül-merş.	
Mevfir : bunması çok ağac.	

- Mevt : ölüm.
- Mevtā : cem`-i meyyit.
- Mev`ūs : haseb ve nākīs olan nesne.
- Mevvāt : resāil.
- Mevzī` : mekân ve nesne koyacak yir.
- Mevzen : mevzi`.
- Mewzūn : dartılmış.
- Mey` : yağ eriyüb yir yüzine akmak.
- Mey`a : nişāt ve evvel-üş-şebāb ve evvel-ün-nehār ve evvel-ü cerī-y-il-feres ve bir zamğdur ağacdan akar, Rum'da olur.
- Meyādīn : cem`-i meydan.
- Meyāsīk : cem`-i mīsāk.
- Meyāsık : cem`-i mīsāk.
- Meyāsīk : mislūhu.
- Meyāşir : cem`-i mişār.
- Meyātīn : cem`-i mītān.
- Meyāzib : cem`-i mīzāb.
- Meyāzir : cem`-i mi'zer.
- Meyc : karışmak.
- Meyde : hareket itmek ve salınmak.
- Meydan : F.
- Meyhūz : yükünden `āciz olmuş.
- Meyh : `atā virmek ve `atā dilemek ve kuyuya inüb koğayı elle doldurmak.
- Meyl : meylān.
- Meyla` : serī` ve otsuz yaban.
- Meylak : sarī`.
- Meymene : sağ el ve sağ yan ve leşkerün sağ yanı.
- Meymūn : mübārek.
- Meymūne : Nebi (A.S.) Ezvācından biri.
- Meymūn-ül-menkiyye: mübārek kadim.
- Meyn : yalan söylemek.
- Meyrūk : afet irişmeden sararan ekin.
- Meys : salınmak ve bir ağacdur.
- Meyg : misl-i mevt.
- Meysere : kumār söylemek.
- Meysere: sol yanı ve vüs`at ve ganī.
- Meysūr : zıdd-i ma`sūr.
- Meys : yünü kila katmak ve koyun südin keçi südiyle karış-
durmak ve şarı`da olan süd ki nisfın sağmak.
- Meyt : ölmüş.
- Meyt : misl-i miyāt.
- Meyte : virān yir ve mürdār ölmüş.
- Meyy : ism-i imre'et.
- Meyye : ism-i imre'et.
- Meyyit : misl-i meyt.
- Mez` : sürat.
- Mezā : ğayıb.
- Mezāb : sinek koruyacak.
- Mezābak : gümüş karılmış.
- Mezābil : cem`-i mezbele.
- Mezāde : azık.
- Mezāhib : cem`-i mezheb.
- Mezāk : dotmak.
- Mezākīr : cem`-i zeker.
- Mezām : cem`-i mezemmet.
- Mezāmīr : cem`-i mizmer.
- Mezār : ziyāret ve ziyāret yiri.
(metin: menker)
- Mezāret : zarīf olmak.

- Mezārīk : cem`-i mızrak.
- Mezāri` : cem`-i mezm`a.
- Mezāri` : bilādun beyn-er-Rīf
ve-l-Bürr.
- Mezāvid : azık koyacak nesnelerdür
cem`-i mizved.
- Mezāyā : cem`-i meziyyet.
- Mezbele : F.
- Mezbür : yazılmış; mektub mânâsına.
- Mezc : karışmak.
- Mezeffete: ziftlenmiş desti.
- Mezel : misl-i mezl ve fütür ve
ayak uyuşmak.
- Mezelle: misl-i mezille.
- Mezellet: horlık.
- Mezer : kuş yumurdası kokmak.
- Mezğale : cür`a koyacak.
- Mezh : mezah.
- Mezheb : yol ve müsterāh.
- Mezīk : su katılmış süd.
- Mezī : āb-i nişāt.
- Mezīd : ziyāde.
- Mezīl : ol marīzdür ki karār eyle-
mez.
- Mezil : malın bezl iden ve sırrın
ifşā iden ve nefsinin zabta
kādır olmayan.
- Mezil, Medl : er-recül-ül-hafīf
ve-ş-şahsu kalīl-ül-lahm.
- Mezille : mevzi-ül-zülel.
- Mezīr : şedīd-ül-kalb.
- Mezkūr : anılmış.
- Mezl : sırrı fāş eylemek.
- Meztrak : dayıncak yir.
- Meztrak : şol yirdür ki anda ayak
sābit olmaz.
- Meztrak : ayak sābit olmayan yir.
- Mezmeze : tahrik.
- Mezmīc : gazūb.
- Mezneb : pāyān-i cū.
- Mezānib : cem`-i mezneb.
- Mezra`a : ekinlik.
- Mez`ūk : dürlü ta`ām.
- Mezū`m : ma`yūb.
- Me`zūn : destur virilmiş.
- Mezvü` : tiz geçmek.
- Mezy : ma yahrucu inde-l-melāibe-
ti ve-t-takbīl.
- Mezz : emmek ve sormak.
- Mezzā` : şerrin gizlemeyen ve kezzāb.
- Mezze : lezīz-ut-tu`m olan hamr.
- Mı`ar : sacı dökülmüş.
- Mıdhāk : gülgen avret.
- Mıdra`a : sovak.
- Mıfaza : kesek ve taş odacık.
- Mıg : bulut.
- Mıglāk : kilid koyacak yir.
- Mıgrak : saban demüri.
- Mıgrefe : kefgir.
- Mıgvār : mukātil.
- Mıgzāl : eyik.
- Mıgzal : mislühü.
- Mıgzalī : eğik yonucu.
- Mıhak : bez kazıyacak.

Mihāl	: mekr ve kuvvet ve yağur muntakı olmak ve otcuğaz kurmak.	Mihmağ	: yayık.
Miham	: kiçirek koğa ki içinde suyu ısıdırlar.	Mihnaka	: boğmak.
Mihan	: cem`-i mihmet ve sınamak.	Mihrās	: köseği ve saban.
Mihās	: kaşağı.	Mihrāk	: ağacdan kılıc.
Mihāssa	: orak.	Mihrāt	: şol nakadur ki memesi hurt olmak adetinden ola ve şol ilan ki her yıl derisini kovalaya.
Mihās	: şol kavımdur ki bir nice kabileden cem` olurlar.	Mihraza	: çoğan koyacak.
Mihās	: orak ve maşa.	Mihraza	: çoğan teknesi.
Mihat	:	Mihraf	: mıl-i cerâhat.
Mihbaza	: helva kepçesi.	Mihref	: yimiş direcek nesne.
Mihbağ	: penbe atacak yay.	Mihref	: bostan yolu.
Mihbağ	: hallac tokmağı ve demüri.	Mihsad	: orak.
Mihbere	: mürekkeb koyacak.	Mihş	: tobra.
Mihcem	: karüret-ül-haccām.	Mihşet	: tobra.
Mihcân	: çomak.	Mihvaka	: süpürge.
Mihcen	: misl-i mihcân	Mihver	: etmek küreği ve kuyunun carhı demüri.
Mihcer	: haram ve köy etrafı.	Mihyā	: kiler.
Mihfen	: değirmen sepedi.	Mihyat	: iğne.
Mihk	: haklu.	Mihzā	: bıçğu.
Mihlâc	: penbe atacak.	Mihżab	: köseği.
Mihlâf	: vadeye çok muhâlifet iden kimse.	Mihżab	: boya teknesi.
Mihleb	: kuş kaynağı ve arslan pençesi ve orak.	Mihżana	: kebüter-dân.
Mihlec	: tahta-i hallac.	Mihżat	: orak.
Mihlece	: üzerinde panbuk olacak nesne.	Mihzem	: keskin kılıc.
Mihmāk	: şol avretdür ki ahmak oğlan toğurmak adeti ola.	Mika	: muhabbet.
Mihmal	: kılıc bağı.	Mikās	: cem`-i miks.
		Mikāt	: misl-i kımāt.
		Mikat	: dost dutmak.
		Mik`ata	: `amāme.

Mıkbāş	: hallac yayınınun dutmağı ve dırnak kesmek.	Mıkta`	: sindi.
Mıkbāz	: yay kabzası ve kılıc kabzası ve havan deste.	Mıktara	: mahbūslar ayağı sokdukları ağac ve tuşu yakacak.
Mıkdaha	: çakmak.	Mıkvāl	: keşir-ül-kavl.
Mıkdām	: gayetde yürekli kişi.	Mıkval	: mislühü ve-l-lisan ve ism-ü âletin min kavlin.
Mıkdām	: nakîz.	Mıkved	: yular sapı.
Mıkdār	: F. ve bahādur.	Mıkvem	: ikinci dutmağı ağac.
Mıklā`	: sapan taşı.	Mıkves	: yay kılıfı.
Mıkla`	: azık koyacak ve tākātlu.	Mıkyās	: mıkdār.
Mıklād	: kilid.	Mılg	: şol ahmakdur ki fuşş söyler.
Mıklāt	: şol avretdür ki bir kere togurur artık toğurmaz.	Mımhaza	: yayık.
Mıklem	: vi`ā-ü kazīb-il-ba`ir.	Mırat	: cem`-i mirt.
Mıkleme	: kalem-dān.	Mırt	: çadır.
Mıkma	: süpürge.	Mı`sab	: kan alıcı tasması.
Mıkma`	: demür çomak.	Mışāk-ı galiz	: berk kavlı.
Mıkma`a	: gürz ve kopuz.	Mı`sam	: bilezük yiri.
Mıkna`	: baş örtüsü.	Mı`sar	: şarabhane ve menkene.
Mıkna`a	: ma takna`u bihi-l-mere'etü.	Mı`sare	: üzüm sıkacak.
Mıknātīs	: demür kapıcı taş.	Mışbāh	: çırāk.
Mıknātīs	: mislühü.	Mışdağa	: baş yazduğı.
Mıkrāş	: demür kesecek sindi.	Mışfāt	: süzek.
Mıkrāş	: mislühü.	Mıška`	: belīg.
Mıkrāt	: büyük havuz.	Mıškale	: açacak nesne ve mühre-i kārūr.
Mıkrāz	: sindi.	Mısr	: büyük şehir ve iki nesne ortasında hāciz olan.
Mıkrem	: çarşaf.	Mısrā`	: kapı kanadı.
Mıkres	: kapı ardına konılan ağac.	Mısrān	: Kûfe ile Basra.
Mıks	: mürekkeb.	Mıştah	: yatuk bardak.
Mıksal	: kuttā`.	Mışval	: şeyün yunkau` fihi-l-hanza-lu litezhebe merâretühü.
Mıkt	: kalem ucın kesmek.		

Mitā	: hurma salkımı.	Mi'atān	: iki yüz.
Mit'am	: şedīd-ül-ekl.	Mī'ās	: ayaklanmış.
Mit'an	: ol recül ki kesīr-ut-ta'n ola.	Mi'bele	: demren.
Mitfaha	: kafgīr.	Mi'ber	: üzerinden geçilen köpri ve gemi.
Mithān	: kıvrılmış yılan.	Mi'ber	: iğne koyacak.
Mitlāk	: avret boşağan yılan.	Mibrād	: eğe.
Mitmā	: şol avretdür ki tama` virür amma gine mukarrer olmaz.	Mibrat	: kalem tıraş.
Mitmer	: endāze ipi.	Mibre	: iğnelik.
Mitmele	: üzerinde etmek olan yassı ağac.	Mibred	: eğe.
Mitr	: ebrīšem çadır.	Mibrede	: iğne.
Mitrad	: kısacuk sünü.	Mibrem	: iki kat.
Mitraka	: çekiç.	Mibrema	: taş çölmek.
Mitv	: nazīr ve hurma salkımı ve sahib.	Mibsām	: kesir-üt-tebessüm.
Mitvā	: gerinmek.	Mibsaṭ	: kumaş yiri.
Mitvā`	: muti`.	Mibtān	: oldur ki `azim-ül-batn olmaktan hāli olmaz, kes- ret-i eklden ötüri.
Mızak	: cem`-i mızka.	Mibvel	: işemek.
Mızāz	: niza` idişmek.	Mibvele	: içine bevl idilen bardak.
Mızka	: kıtatun min-eş-gavb.	Mibza`	: nişter-i beytār.
Mızmār	: at koşacak yir.	Mibza`	: nişter.
Mızrāb	: zahmet.	Mibza`a	: nişter.
Mızrab	: çengcilik.	Mibzağ	: nişter.
Mızrak	: çomak ve zıbkın ve kısa sünü.	Mibzāle	: kendüye giyecek ton.
Mızya`	: malı zayi iden.	Mibzel	: süzek.
Miā	: bağarsuk.	Mibzele	: şarab süzecek.
Mī`ād	: vade içişmek ve vakit ve menzil ve mevzi`.	Mibzele	: her gün giyilen kaftan.
Mi`alla	: şeref bulmuş ve çıkırık.	Micdāf	: gemi küreği.
		Micdah	: sevik karışdurmak ve ağac ve yılduz.
		Micdel	: kasīr.

Mīcene	: gāzūrlar tokmağı.	Midrār	: yağmur.
Mi`cer	: nezkeb.	Midre	: seyyid-ül-kavm ve-l-mü- tekellim indehüm.
Micerre	: cülāh çenberi.	Midres	: diken ve dörpi.
Mi`cez	: dirincek.	Midvāk	: midakün alt taşı, tabib sürtecek.
Michāż	: şol nakadur ki daima düş- mek adetidür.	Midvek	: tabīb ezecek taş.
Miefer	: büyük billü at.	Midyān	: karż alup deyn idinmek edeti olan.
Micmer	: tütsü yakacak yir.	Midye, Müdye	: boğazlıyacak bıçak.
Micmere	: düttün yakacak.	Mi'e	: yüz.
Micneb	: kalkan.	Mi'er	: cem`-i mi'r.
Micsed	: kaftanun gövdeye değın yiri.	Mifa	: tennur kapağı.
Micveb	: sığrı.	Mifād	: köseğı.
Micvel	: kalkan.	Mifāż	: şol nākadur ki süratı ola.
Miczāf	: misl-i micdāf.	Mifen	: ol kimsedür ki `acāyib getüre.
Mīda`	: sevb-i bezl.	Mifsāl	: lisan.
Midāk	: sarmışak dögecek.	Miftāh	: F.
Midak	: dögecek.	Miftah	: mislühu.
Midāk	: aţţār otı ezdiğı taş.	Mifzāl	: faziletlü kimseler.
Midde	: cerahat üzerinde cem` olan irin.	Miğdād	: kesİR-ül-gazab.
Middeke	: hizmete kavī olan karavaş.	Miğfel	: ışık.
Middet	: kanlu su.	Mihād	: döşek.
Mi`de	: karında ta`ām yiri.	Mihār	: cem`-i mühr.
Mided	: cem`-i medd.	Mihāre	: cem`-i mühre.
Midek	: yüriyecek yire berk basan kimse.	Mihbes	: çarşeb.
Midfān	: yaş meşk.	Mihdā	: hediye tabağı.
Midhat	: öğmek.	Mihdā	: hediye virmeğı ādeti olan kimse.
Midkāk	: sarmışak dögecek.	Mihet	: beğenecek çok sözlü kimse.
Midmek	: yassı ağacdur üzerinde et- mek yaparlar.	Mihīn	: alacak.

Mihlā	: āhiste.	Milāk	: misl-i melāk ve yukālu el-kalbu milāk-ül-cesed.
Mihleb	: sūd güveci.	Mi`lāk	: milāk ve derbend ve te-reke ve özengi kayışı.
Mihmāz	: edik mahmuzi.	Milām	: misl-i melām.
Mihmez	: mislühu.	Milāt	: heleklemek ve iki kerpiç arasına konulan palçık.
Mihne	: hizmet.	Milben	: kerpiç kalıbı ve sūd güveci.
Mihrāb	: F.	Milek	: F. milek-üt-tarīki vasa-tuhū.
Mihrāk	: ot karışduracak ve devīt karışduracak.	Milel	: cem`-i millet.
Mihrās	: taş havanı ve ağac havanı.	Mileş	: cimā`a doymayan.
Mihyāf	: serī`-ül-`atş.	Milh	: tuz ve emzirmek ve melā-hat ve iç yağı ve ilim ve `ulemā.
Mihzāk	: çok gülen avret.	Milhab	: soyacak ve kesecek nesne.
Mihzār	: herze-güyi.	Mi`lef	: ahur.
Mihzer	: her nesnede aldana.	Milhafa	: çarşaf.
Mikā`a	: ol yirdür ki toğan ana me`-lūf olur ve çekiç ve uzun bilegü ve gāzūrlar` bizi döğdiği ağac.	Millet	: din.
Mi`kāb	: mi`tād mislidür.	Milt	: mechul-ün-nesb.
Mi`kaş	: eğilmiş ok.	Miltā`	: doldurmak.
Mikās	: eksimek.	Miltān	: yağ değirmeni.
Mikāt	: mevzi-i ihrām.	Miltās	: ol taşdur ki anunla ne-vāti döğerler.
Mikhāl	: sürme çekecek mil.	Miltas	: mislühu.
Mikhal	: mislühü.	Miltāt	: deniz kenarı ve dere kenarı ve derenün bir tarafı ve tohum değirmeni.
Miknese	: süpürge.	Milvā	: çenk borığı.
Mikreb	: naṭas.	Milvāh	: gömele ve duzak beği.
Miksār	: çok sözlü.	Milzāb	: ziyāde bahīl.
Miktel	: zembile benzer bir nesnedür on sağ alur.	Milzaz	: milhāh.
Mikvāt	: at dağı.		
Mīl	: sülüs fersah.		
Mīlah	: veledine gussası ziyāde olan.		
Milāh	: misl-i melīh.		

Mimhāt	: meni silecek biz.	Minfece	: hallac yayı.
Mimhaż	: yayık.	Minhemām	: zecr eylemek ve muṭi` olan deve.
Mimlese	: sürgi ve mısıry.	Minhāt	: rende ve keser.
Mimrās	: dibek ve taş havanı.	Minhat	: mislühu.
Mimraż	: hasta.	Minhāc	: doğru yol.
Mimres	: husūmete sabr iden.	Minhec	: misl-i minhāc.
Mimsah	: mermer.	Minkār	: irkek toğurucu avret.
Mimsaha	: dest-māl.	Minkār	: kuş gağası.
Mimtar	: yağmurlık.	Minkar	: iki yüzlü balta ve kü- lünk ve ebü hayy min Ta- mīm.
Mimtara	: yağmurlık.	Minhaser	: burun deliği.
Minā	: mevzi` bi-Mekke.	Minkal	: balçak teknesi.
Mīnā	: sirce.	Minkāş	: kıl yüliyecek ve diken çıkaracak.
Mināh	: beyābān.	Minmās	: diken çıkarmak.
Min`ām	: mifẓāl.	Minmaş	: mislühu.
Mināre	: nişān-ı rāh.	Minne	: misl-ül-mirre.
Minbaż	: hallac yayı.	Minnet	: sipās.
Minber	: F.	Minsa'	: `asā.
Mincāb	: demürsüz ve yileksüz ok ve zayıf kimse.	Minşab	: sac ayak.
Mincem	: terāzu demüri ki terazu- nun dili andadır.	Minşaf	: hādım.
Mindaka	: hallac yayı.	Minsāt	: `asā.
Mindās	: yegnicek avret.	Minseb	: misl-i minşeb.
Mindef	: hallac yayı.	Minsec	: yağrın altı.
Mindīl	: F.	Minsef	: kıl elek.
Minesse	: misl-i minsā.	Minser	: kuş pençesi ve karavul.
Minfah	: körük.	Minşāl	: çölmekden et çıkaracak demür.
Minfaha	: körük.	Minşal	: mislühu.
Minfaha	: mâ-i peynir.		
Minfāk	: nafakası çok kimse.		
Minfāh	: demürce körüki.		

Minşār	: bıçğı.	Mi're	: \adāvet.
Minşeb	: kilid yiri.	Mirfak	: dirsek.
Mintāk	: oğlı kızı çok avret.	Mirfaka	: girde bālış (değirmi yastık).
Mintak	: nutkdan ism-i ālet.	Mirğadā	: fāsıd ola.
Mintaka	: kur kuşak ve kemer.	Mirhāż	: tokuĉ.
Mintāş	: kıl yūliyecek.	Mirinc	: uzaĝa atılan ok.
Mintaż	: kıl elek.	Mirişse	: mermer.
Mintik	: belĝ.	Mirkāk	: oklağı.
Minvāl	: cūlāhun biz dūrdūđı ađac ve hem-kavmun ittifākı ola, \alā minvalin vahidin dirler, \alā eyye minvālın dirler, alā eyyi vecbin demek olur.	Mirkam	: kuş yūninden etmeđe nakış idecek.
Minza	: schm.	Mirkāt	: nerdūban.
Minzāđ	: Eğeti nizā` olan kimse.	Mirken	: şol ileđendūr ki iĝinde nesne yurlar.
Mirā	: şek.	Mirmāt	: baĝanak ve nişan okı.
Mi`rāc	: nerdūban.	Mirnān	: kavkas.
Mirāh	: wūr.	Mirre	: vāhid-ūl-mūrri ve'l-merārı.
Mirār	: cem`-i merre.	Mirşād	: tarık.
Mirās	: kāmāreset ve mu`ālece.	Mirsāl	: kısacuk ok ve arkın yūrūr deve.
Mir'at	: gözgi.	Mirsāt	: gemi lengeri.
Mi`rāş	: şol okdur ki yalını olmaya ve bakar āvāzi.	Mirşah	: eyrim.
Mi`raş	: ĝıĝab-un tecellā fiha-l-cevār.	Mirşaha	: teğelti ve eyrim.
Mirbā	: rüb	Mirşaka	: yūkse.
Mircel	: kasan.	Mirtım	: hurma ağacından olan ip.
Mirdār	: pencenik daşı.	Mirvaha	: yaluze (yelpaze).
Mirdās	: şol taşdur ki kuyuya biraĝunlar suyu var mı diyū.	Mirved	: mıl.
Mirdāt	: deđirmenūn alt taşı ve taş.	Mirzāb	: oluk ve uzun gemi.
Mirden	: eyik.	Mirzebe	: göz ve el ağacı.
		Mis`	: şimal yili.
		Mis	: cem`-i meys.
		Mis'ab	: bal tulumı.

Mis`ab	: misl-i meş`ab.	Mislāh	: deri.
Mis`abe	: dırnak deliği.	Mislāk	: belīg kimse.
Mīsāğ	: cevāz.	Mislān	: cem`-i müsīl-ül-mā.
Mīsāk	: ahid ve kavlı.	Mislāt	: miftah dişi.
Mīsāk	: uçarken kanadın birbirine uran göğercin.	Mislefe	: şeyün tūsavvâ bihi-l-araz.
Misāl	: cuvalduz.	Mismāk	: şol ağacdur ki anunla didim evi düzersin veya çadır kaldırırlar.
Misāl	: F. ve uyku döşegi ve nâme-i padişah.	Mismār	: demür mihı ve cuvalduz.
Misan	: bilegü.	Mismāğ	: fitile yağ bulaşdurmak.
Mis`ar	: köşegi ve uzun nesne.	Misnede	: oturacak yasduk.
Misbār	: mīl ve cerahat fitili.	Misrece	: çırāk koyacak yir.
Misele	: cuvalduz.	Misred	: serīd çanağı.
Misen	: bilegü.	Miss	: bakır.
Mi`sere	: eyer yasduğı.	Missīsī	: berk dutmak ve değmek.
Misere	: kepçe.	Mistāh	: oklağı.
Misfen	: eğe.	Mistār	; Mistar : F.
Mishab	: sağ ayak ve dülbend koyacak.	Misvāt	: helva kepçesi.
Mishal	: eğe ve kolan eşegi.	Misvere	: misl-i misnede.
Mishane	: taşa uracak nesne.	Misyā`	: misl-i mirbā`.
Mishāt	: bil.	Mişa`a	: mekuk ve me'sure.
Misk	: F.	Mişā	: yumuşak yir ve ism-i cāriye.
Miskab	: menkab ve dırnak delüğü.	Mi`şār	: onda biri.
Miskāl	: mizān-üş-şey miskālühû min mislihī.	Mişār	: bıçğı.
Miskin	: fakir; bazıları rivayetinde miskinün hali fakirün halinden eşeddür, zillet ve za`f mânâlarına gelür.	Miş`āt	: kuyu toprağın çıkaracak nesne.
Miskinūn	: cem`-i miskin.	Mişceb	: üç ayaklu sanduk.
Miskīr	: kesīr-üs-sekker.	Miş`et	: irādet.
Misl	: mislidür, misl demek bendeşi dimekdür.	Mişfer	: deve dudağı.
		Mişhaz	: bilegü.
		Mişidde	: uçkur.

Miškā	: taraf.	Mi`vān	: ol kimsedür ki nāsa yar- dımı çok ola.
Miškāş	: inlü uzun demren.	Mi`vez	: fakir ve bişik bizi.
Miškāt	: çırağ ve pencere.	Miyāh	: cem`-ül-mā.
Mişma`a	: şem`-dān.	Mi`yār	: altun ve gümüş terazusu.
Mişmahır	: yüce tağ.	Miyāt	: zecer ve def`.
Mişmiş	: zerdalu.	Miyeh	: kuyunun suyu çoğalmak.
Mişnā	: kebīh-ün-nazar.	Miysem	: dağlağı.
Mişrāk	: güneşde oturacak.	Mi`yūsā	: teyūs manasına; tekeler.
Mişrakī	: maşrık kılıcı.	Miz`	: seri`.
Mişrāt	: neşter-i haccām.	Mizā	: gayretsüz.
Mişrat	: mislühû.	Mi`za	: dişi keçi.
Mişrebe	: su kabı.	Mizāb	: oluk.
Mişta	: nevün min-eā-mişt.	Mizac	: tabāyi`ün terkibinden hāsıl olan keyfiyet.
Mişvār	: et bazarı.	Mizāh	: latīfe eylemek.
Mişvez	: `amāme.	Mizāk	: şol nāka ki şitābān ola.
Mişyā`	: haber şāyi iden.	Mi`zāl	: şol zayıfdur ki ahmak ola.
Mişzeb	: şol orakdur ki anunla çı- bık budarlar.	Mizān	: terazu.
Mi`tāb	: irkek ve dişi toğurucu avret.	Mizc	: yağı bādem ve `asel.
Mi`taf	: ridā.	Mi`zene	: minare.
Mitān	: meydan ve gayet.	Mi`zene	: ezan okuyacak yir.
Mitān	: cem`-i metn ve hüve min- el-arz mā sulibe ve irtifā`.	Mi`zer	: izār manasına, iç tonı.
Mite`m	: irkek doğırmak `adeti olan avret.	Mizcel	: çomak.
Mitel	: şedīd.	Mizher	: çomak ve çeng ve şesta.
Mithām	: şehre çok gelen kimse.	Mizille	: kıldan büyük ev ve sāye- bān.
Mitkāl	: tīb istimāl eyleyen avret.	Mizl	: Sagīr-ül-cüsse.
Mitlāf	: malın çok telf iden kimse.	Mizlāk	: şol kiliddür ki elle açı- la miftāha ihtiyāc olun- maya.
Mi`ün	: cem`-i mi`e.	Mizlıkā	: fitil sokacak.
Mivād	: merkeb.		
Mi`vel	: iki yüzlü balta ve külünk.		

- Mizmār : düdük.
- Mizneb : kepçe ve su akacak yir.
- Mizr : bir tamar dur deriden olur.
- Mizrā` : vāhid-ül-mezāri`.
- Mizrāt : cem`-i mizra.
- Mizrā : yaba ve şol ağacdur ki anunla ev örterler ve basğı iderler.
- Mizved : azık koyacak yir.
- Mizyā` : mis`-i mişyā`.
- Mu`abher : nerges koyacak.
- Mu`accil : oldur ki ehline i`cāle ile gelür. İ`cāle ol süddür ki çoban anı acele ider ehline götürür tavarların sağmakdan önden.
- Mu`ad : düzülmiş.
- Mu`āfese : mu`ālece.
- Mu`āhedet: `ahid idişmek.
- Mu`āhere : zāniye.
- Mu`āhhar-ul-`ayn: göz kuyruğı, kulak tarafı.
- Mu`āhid : harac güzār.
- Mu`ākab : işkence olunmuş.
- Mu`ākabet: işkence eylemek.
- Mu`ākade : mu`āhede.
- Mu`ākadet: birbiriyle `ahid eylemek.
- Mu`ākara : süci içmeğı idmān eylemek.
- Mu`ākıd : bend-i kaba.
- Mu`akkıbāt: gece gündüz melāikleri.
- Mu`ālic : derman idici.
- Mu`allaka: zevci yitüb kandalığı ma`lum olmıyan avret.
- Mu`alleme : şikār iti.
- Mu`alles : tecrübe olunmuş kimse.
- Mu`allil : yevmün min eyyām `acüz.
- Mu`āmir : gayr için hac iden.
- Mu`ammen : kulakları ak at veya nahiyesi ak ola.
- Mu`ammer : çok yaşamış.
- Mu`ānedet : önegilik.
- Muānaka : elini birbirinün boynuna eyleyüb nefesine çekmek.
- Mu`ānāt : bir kimsenün zahmetin çekmek.
- Mu`āreke : kitāl.
- Mu`ares : misl-i mu`res ve `urs olunmuş ve çölmek kabayacak.
- Mu`āreze : mu`ānede ve mücānebe.
- Mu`āsır : cem`-i misār, bazıları. rivayetinde hayza karīb olan kızdur.
- Mu`assel : `asel ile olan nesne.
- Mu`āşeret : misl-i muhālatat.
- Mu`attal : işsüz ve māliki olmayan yir.
- Mu`attık : āzād iden.
- Mu`āteb : `itāb olunmuş.
- Mu`ātebet : `itāb eylemek.
- Mu`āvedet : girü dönmek.
- Mu`āveme : yıldan yıla nesne virmek.
- Mu`avvece : eğri `asā.
- Mu`ayyen : sevr.
- Mu`ayyer : `iyār dutıcı ve `iyār
- Mu`ayz : tasgīr-i mi`z.

Mu`ayz : tasgîr-i mi`z.
 Muâzele : sıfatda kelâmın bazı bazı-
 na lâzım olmak.
 Mu`azzez: hey'eti hafif kimse.
 Mu`âzid : kuvvet virici.
 Mu`âzîza : birbirin ısırmaq.
 Mu`azzeb: `azâb olunmuş.
 Mu`azzem: ulu dutulmuş.
 Mu`azîl: el-emr-üllezi lâ yehtedi
 livechehî.
 Mu`azzır: hakikatde özri olmayub
 özür izhâr eylemek.
 Mubağbıg: ol serî'dür ki acele ider.
 Mubâh : helâl.
 Mubâhî : haram helal görür işledüğü
 işe kayırmaz.
 Mubakkat: ahmak.
 Mubâlata: el-mużârıba bi-s-süyûf.
 Muballıg: irişdürücü.
 Mub`asir: çakıcı.
 Mubâtıh : matbah.
 Mubayyıza: fırkatun min-es-senviye.
 Mübredât: sovuqlar.
 Mubtıl : ibtâl idici.
 Mucâc : bal arısı ve esrikler (me-
 tin "mahc")
 Mücez : muhtasar söz.
 Müci` : mü'lim.
 Mu`cib : kendü özin gören.
 Mücid : var idici.
 Müciz : misl-i mücez.
 Mu`cize : F.

Müd : helâk olucı.
 Muda`da`a: tolu çanak.
 Mudahrec: müdevvir.
 Mudkı` : yukâlu fakirün mudkı`un
 ey mulsak bi-t-türâb.
 Mudakk` : kasîr ve zelîl.
 Mudakkaka: döğülmiş.
 Mudallel: er-recül-ud-dalu cidden
 ve ism-ü recül min benî
 Esed.
 Mudarkı` : sürat iden.
 Mudille: yol azılan yir.
 Mu`dim : fakir.
 Mudarribe: yorgan ve penbe ile
 tolmuş döşek.
 Mufahhır: F. ve nazlar.
 Mufrit : hadden geçici.
 Mufahham: misl-ül-mu`azzam.
 Mufasssal: Kur`ân'da kısacuk sureler.
 Muğabbe : payânkâr.
 Muğalhez: çiğ et.
 Muğameset: suya dalmış.
 Muğammer : işi sınanmaduk kimse.
 Muğannî : ırlayıcı.
 Muğarât : cem`-i mağara.
 Muğarrak: gark olmuş ve gümüş ile
 mücella olan.
 Muğarsatîr: yoğun elek.
 Muğaryel: şişmiş ölü.
 Muğasmer: yaramaz dokunmuş yoğun biz.
 Muğatfele: katı kaynar çölmek.
 Muğâvir : mukâtile.

Muğavvāt: çukur.	Muḥaddır : bi-hūş idici.
Muğavviyāt: cem`-i muğavvāt.	Muḥādet : muḥālifet.
Muğāyebe: ardına söylemek.	Muḥāfaza : Mürākabe.
Muğayyir: halden döndürücü.	Muḥāh : kezzāb.
Muğāzana: mükāseret-ül-aynayn.	Muḥāh : cem`-i muḥh.
Muğazmir: kimine zülm kinime `adl iden.	Muḥāk : ayun āhırında üç gice.
Muğazzī : ol otdur ki yapışdurur.	Muḥākale : zer`i sünbeledēyken buğday satmak (buğday başak-tayken satmak)
Muğfel : gāfil olmuş.	Muḥākeme : kadılaşmak.
Muğīz : gazab iden.	Muḥākemet: hükme olmak.
Muğla : yılda iki kez toğıran ko-yun ve keçi.	Muḥakkin : ism-i recül.
Muğlak : kilidli kapu.	Muḥālaşat: eyü dostlık.
Muğnī : def` iden.	Muḥālatat: karışdurmak.
Muğrāt : cem`-i mağra.	Muḥālif : düzenliksiz.
Muğreb : ak ve kirpügi ak.	Muḥalla : bezenmiş.
Muğtabıt: misl-i mağbūt.	Muḥallī : bezeyici ve eyer ve uyan nakş idici.
Muğtele : avret öni.	Muḥallid : müeyyid.
Muğtesel: gısl olacak su ve gısl olacak yir.	Muḥallil : zevc-i evvele helāl olsun diyü mutallaka-ı selāse çiftlenmek.
Muḥabbet: dost dutmak.	Muḥallilān: çölmek ve değirmen.
Muḥābere: müzāra`a	Muḥallim : ism-i nehir ve ism-i re-cül.
Muḥacce : tarīk.	Muḥālun `alayh: oldur ki üzerine havā-le iderler.
Muḥaccel: ol atdur ki dört ayağı ak ola.	Muhammed : hisāl-i mahmūdesi çok olan kimse.
Muḥāceze: mümāni`a	Muḥammes : biş cüz'i olan.
Muḥācezet: men` eylemek.	Muḥannek, Mihnek: ol kimsedür ki anı tecārüb ve umūrı muhkem eylemiştir.
Muḥāda`a: aldaşmak.	
Muḥadda` : mukatta`.	
Muḥaddeme: mevz`ül-huddām.	
Muḥaddere: perde içinden çıkmıyan avret.	

Muḥannes	: hayīn.	Muḥāẓza	: her biri muṣāhibin kıtā- la kindürmek.
Muḥannik	: şedid-üs-sevad.	Muḥbit	: korkucu.
Muḥārib	: ism-i kabile.	Muḥda`	: dolav ve hezine.
Muḥarrem	: evvel-uş-şuhūr ve şol de- ri ki debāğatı tamam olmaya.	Muḥdec	: deniz balığı.
Muḥarrir	: yazıcı.	Muḥdec	: nākıs.
Muḥāsamet	: cenk itmek.	Muḥdeş	: hadeş irişmiş.
Muḥaşrem	: taracuk ve bahīller.	Muḥderec	: dayınmak.
Muḥaşşıl	: hāsıl idici.	Muḥfis	: şol hamrdur ki tiz sekr vire.
Muḥāş	: muhtarık.	Muḥḥ	: yumurda sarısı.
Muḥāşetet	: irilik.	Muḥḥ	: ilik ve dimağ ve feres ve göz yağı ve her nesne- nün hālisi.
Muḥaşşem	: şedīd-üs-sekr olan.	Muḥıl	: ihrāndan taşra gelen.
Muḥāt	: sümük.	Muḥımm	: kokmuş et.
Muḥātabe	: yüze söylemek.	Mu'ḥır	: göz kuyruğı ve eyerün ard kaşı.
Muḥāvere	: mücāvebe.	Muḥır	: göz kuyruğı.
Muḥāveret	: birbiriyle söyleşmek.	Muḥış	: vahşet idici.
Muḥāveze	: muḥālefet.	Muḥlib	: yardımcı.
Muḥavveż	: havuz gibi bir nesnedür tahıl suyu andan içer.	Muḥlif	: on yaşar deve.
Muḥavvil	: virici.	Muḥkim	: şol şeyḥdür ki mücerrib ve hikmete mensüb ola ve eshab-ı uhdüddan bir kavm- dür ki katl ile küfr or- tasında mütahayyer kılı- nub taklı kabul idüb is- lam üzerine sebāt ihti- yār iderler.
Muḥāyil	: nişanlar.	Muḥkem	: berk.
Muḥāyyā	: hazır olmak.	Muḥmik	: ahmak oğlan ve uğrı avret.
Muḥāyyel	: iki ayağı kesik ve ism-i şair.	Muḥmıka	: ahmak oğlan doğıran avret.
Muḥāyyes	: zelīl idecek yir ve zindan ve bir cin adıdur. Irak memleketinde.	Muḥrec	: çıkmak ve çıkacak yir ve
Muḥāyyıl	: isim li-d-dehr.		
Muḥāż	: cem`-i māḥıż.		
Muḥāẓa	: gözgāh.		
Muḥāẓama	: gözgāh maşūba talacak yir.		
Muḥāzī	: rüsvālıklar.		

- çıkacak vakit ve çıkarılan nesne.
- Muhrefec: vāsi` ve ayāğun üstüne inen ton.
- Muhrencem: `aded-i keşir.
- Muhrenşim: el-müte`azzim, el-mütekebbir fi nefsehī ve mütegayyir-el-levn.
- Muhrenzim: baş kaldurub tekebbürlenene kimse.
- Muhrim : ihrām dutunmuş.
- Muhrıt : memesi hart olan nāka.
- Muhsan : mütezevvic; yukālu ahsan-ar-recülü iza tezevveca.
- Muhsī : sayıcı.
- Muhsına : nefsinin haramdan men` iden avret.
- Muhassel: merzül.
- Muhtabıt: ağaç yaprağın indürücü.
- Muhtāl : kendüzin gören.
- Muhtal : hile idici.
- Muhtār : üründülenmiş.
- Muhtesib: dād virici (metin: mahrib)
- Muhtat : sakalı belürmiş.
- Muhtefī : sin açıcı.
- Muhtekir: gözinde girân olan. (metin: mümtekir).
- Muhtelem: ihtilām olunmuş.
- Muhtem-ü eyyām: āhır rüzgâr.
- Muhtenin: el-müstevī ellezi lâ yuhālifü ba`zuhu ba`zen.
- Muhtereme: Nebi (a.S.) ezvācından biri.
- Muhterif: sanatlu.
- Muhteşar : çok kısa söz.
- Muhteşar : hazır gelen.
- Muhtī : hata iden.
- Muhtinān : küllü isneyn lâ yetahālifanı fe-hümā muhtinān.
- Muhül : misl-i māhil.
- Muhüt : cem`-i maht.
- Muhūzat : arı ve hālis olmak.
- Muhvil : bir yaşar.
- Muhyil : havāle iden.
- Mu`in : yardımcı.
- Mük : mavk mislidür, gayetde ahmak olmak.
- Mukabbız : mīkdār.
- Mukābel : yukālu recülün mukābelün ey kezim-ün-neseb min kibeli ebeveyhi ve kad kubela.
- Mukābele : beraber.
- Muk`ad : a`arec ve kötürüm.
- Mukaddem : nakiz-ül-mü`ahhır.
- Mukaddeme: bir maksūd için ön dutmak.
- Mukadder : takdīr olunmuş.
- Mukaddese: muṭahhere.
- Mukaddesī: misl-i makdesī.
- Mukaddimet-ül-beyt: evde başmak koyacak yir.
- Mukaddim-ül-ayn: göz kuyruğı burundan tarafı.
- Mukaddir : takdīr idici.
- Mukal : cem`-i mukla.
- Mukalla : misl-i mukla.

Mukallis: ağac üzerine oynar ve beğ şehre gelecek önde oynayan kimse.	Mukdim : çeri ve gözün burundan tarafı.
Mukām : durmak ve duracak yir.	Mukī : göz kuyruğu.
Mukāmik : genizden söylemek.	Mukīl : derviş.
Mukanna` : ışıklı.	Mukırr : ikrar iden.
Muk`ansis: şedīd.	Mu`kır : yiri çok kimse.
Mukārene: dostlar bir evde cem` olmak.	Mukıra : hurması çok olan ağac.
Mukāriāa: muzāribe.	Mukīt : hāfiz.
Mukāri : büyük havuz.	Mukl : temr-ür-Rum.
Mukarren: bağlanmış.	Mukla : gözün ağıyla karasın cem` iden yağ.
Mukassem: hūb - rūy.	Mukni` : başın aşağı eğen.
Mukassır: ācizkalmış.	Mukremed: taşla ve kireçle yapılmış.
Mukātele: savaş.	Mukrem : şol devedür ki riāyet idüb yük vurulmaz irkeklik için.
Mukātile: ol kavımdur ki kitāla sālih olalar.	Mukrit : önci.
Mukatmir: müctemi`.	Mukrib : nöbetine tutılan at.
Mukatṭah: inlü.	Mukrif : oldur ki atası kul ola anası cāriye olmaya ve asılsuz at.
Mukatṭam: cebel bi-Mısır.	Mukrin : oldur ki tavarı ve yiri ve rızkı çok ola ve oğlu dahi ola amma yardımcısı olmaya ve tākatlı.
Mukattel: "recülün mukattalun" dirler "mücerrib mānāsına ve "kalbün mukattalün" dirler kaçan aşkdan zelīl olsa.	Muksem : mevzi` ve yemin.
Mukavil : cem`-i mikvel.	Mukşe`ir: ditreyen.
Mukavvī : F.	Muktebes: fayda tutmuş.
Mukavvim: kıymet eyleyici ve doğrulducu.	Muktebis: fayda tutucu.
Mukayyed: mevzi`-i kayd ve bağlanmış.	Muktadā : uyulmuş.
Mukayyī : kusdurucu.	Muktaşır: kısa saymak.
Mukazza` : serī`.	Mukṭadī : kimsenün ardınca gidici.
Mukazze : hey'ti hafīf olan avret.	Muktedā : şoldur ki anun ardınca giderler.
Mukeir : yaycı.	

Muktedir: her şeye kuvvet viren.
 Mukterif: kesb iden.
 Muktesed: nafakasında isrâf ve tagay-
 yür itmeyen.
 Mukût : katı arıklamak.
 Mulahhas: F.
 Mulak : dayıncak.
 Mu`lat : rif`et ve şeref.
 Mu`lem : `alemlü ton.
 Mulhak : misl-i mulhık.
 Mulhık : kesr-i malla lâhıkdır.
 Mulız : ayrılmayan.
 Mülî` : harîs.
 Mu`lim : i`lâm idici.
 Mulûhat : duzlu olmak.
 Mûm : F.
 Mumâzukat: yaramaz dostlık.
 Mumazzık: otlı ve sulu geniş yir.
 Mumkır : ekşi yoğurt.
 Mumzî : sürücü.
 Munâh : menzil.
 Munakka : çekirdeği çıkmış üzüm.
 Munakki : buğday arıdıcı.
 Mu`nân : mecârî mâ-il-vâdi ve genez.
 Munâzala: at koşmak.
 Munhūr : misl-i minhaser.
 Mûnis : gangüsâr ve yevm-i hamîs.
 Munkatı` : kesilmiş.
 Munkâz : uzununa yarılmak.
 Munkur : ağzı daracuk kuyu.
 Muntakım: kin idici.

Muntalık : zâhib.
 Muntazım: ulaşıklık.
 Mûr : şol tozdur ki bilesince
 yili ola.
 Mura`a : dürrâca benzer bir kuşdur.
 Murâd : dilek.
 Murassa` : cevherle veyahud altunla
 ve gümüş ile bezenmiş.
 Murassas: kalaylanmış.
 Mu`refe : atun yilisi yiri.
 Mürekkeb: F. ve binecek yir ve dem-
 renlü ok ve kaşlu yüzük.
 Mu`res : mevz`-i ta`ris.
 Murğ : kuş yili.
 Muriżza : süd ile ayran kaynadub
 görmeze didükleri ta`âm.
 Mu`rib : `irâb idici.
 Mûrid : sivad yani su içecek yir.
 Murtaza : üründülenmiş ve beğenilmiş.
 Murzî` : şol avretdür ki süd emer
 oğlı ola, kaçan ırzâ`la
 sıfatlansa murzî`a ola.
 Murzuğ : şol yağmurdur ki yiri muh-
 kem eyleye amma seli akma-
 ya.
 Mûsa : sutura ve ism-i recül.
 Muşab : marîz.
 Musaddık: şol kimsedür ki seni sözün-
 de tasdik eyler ve koyun
 zekâtın alan kimse.
 Musâdere: sebepsüz kimsenün malın al-
 mak.
 Musâdikat: dostlık.
 Mu`saf : mekan-i mu`saf dirler "ke-

zir-üz-zer`" demek olur.

Musaffa : süzölmüş.

Musāfiḥa: birbirinin elin tutmak.

Mu`safır: `asfurla boyanan saru.

Muṣaḡṣıḡ: söylerkên dişleri hareket itdürüb sözi anlanmayan.

Muṣak : muhkem.

Muṣak : bağlanmış.

Muṣāliḥat: sulh eylemek.

Musalla : namaz-gāh.

Musallaḡ: şol hurmadur ki ağacdan düşe yarıla.

Muṣāra`a: güreşmek.

Muṣāna`a: rişvet.

Muṣattem: mükemmel.

Muṣavver: tasvīr olunmuş.

Muṣayāḥa: kavmun bazı bazına avaz eylemek.

Muṣaytar: misl-i müseytar.

Muṣfaḥ : inlü.

Muṣḥaf : defter-i Kur'ân.

Muṣın : yukalu fūlanün musınun ey mübtelāün.

Mu`şır : evvel bulūḡda olan kız.

Musī; musevī: mensüb ila Musa.

Musībet : misl-i masūbe.

Musmad : cevfi olmayan.

Musmat : içi kavuk olmayan.

Muṣtaba : cāy-ı garībān.

Muṣtaḥım: dikilüb duran müntasıb mānāsına.

Muṣtafa : üründölenmiş.

Mus`ut : şol zarfdur ki içine dāru koyalar.

Muṣvuh : gitmek ve kesmek ve ek-simek.

Mūş : sıçan yili.

Muṣt : tarak ve baḡrın kemügi ve bir otdur "must-i zenb" dirler ve ayāḡun üzerinde kemük.

Mütā` : şol kay'dur ki taşra gele.

Muṣabbah : semüz.

Mu`tād : `ādet olmuş.

Muṣaffif : eksük viren.

Muṣahham : her nesneden tam olan ve yüksek at.

Mu`tak : āzād olan.

Mu`taḡa : eski süci.

Muṣālebet: güçle taleb eylemek.

Muṣ`am : merzük.

Muṣammis : bir şehirden bir şehre giden kimse.

Muṣanneb : taneb ile bağlanmış.

Muṣarḡam : yukālu şabbun mutarḡamun ey hasanün tāmmin.

Mu`tarıḡ : subh-i sādık.

Muṣarzī : `alemci.

Muṣarri : cendereci.

Muṣarriz : `alemci.

Mu`taşır : bir nesneye yitişür dahı andan olur kimse.

Muṣatallı` : göz dutucu.

Muṣatavvı` : müteberri`

Muṭavvaka: ol hamamadur ki boyunında ṭavk ola.	Muṭṭalibī: mensûb ila Abdilmuṭṭalib.
Muṭavviye: örülmüş kuyu.	Mu'ūk : ahmak.
Muṭavvī : ol ısıtmadur ki gerindürür.	Muvāhāt : kardaşlık.
Muṭaylık : tasgīr-ı mutlak.	Muvāfık : zıdd-ı muhālif.
Muṭāz : hışım içinde olmak.	Muvāfikat: yoldaşlık eylemek.
Muṭbık : dāim dutar ısıtma.	Muvālāt : dostlık.
Mu`temir : zāid.	Muvāniset: üns dutmak.
Mu`terek : mevz-ül-harb.	Muvassıl : aslılık ve irişdirici.
Mu`terif : ikrār iden.	Muvātat : muvafikat.
Muṭfī : söyindiren.	Muvāza`a : dutı komak.
Muṭfil : şol zabiyağur ki veledi yanında yaşar ve doğurması dahi yakın ola.	Muvāzabet: dāima iş üzerine olmak.
Muṭi` : uyan.	Mu`viz : fakir.
Mu`ṭın : su öninde deve duracak yir.	Muṣā`afa : iki kat.
Muṭkan : muhkem.	Muṣāberet: dāimā iş üzerine olmak.
Muṭlak : bağdan salıvirilmiş.	Muzaffer : işde sahib-i devlet olan.
Muṭli`a : sairden uzun olan hurma.	Muṣāğa : çeynenmiş.
Muṭma'in : sākin olmak.	Muṣāhāt : muṣābehet.
Muṭmir : yapucu ipi.	Muṣāhet : mislühû
Muṭnif : ṭağ üzerine çıkan.	Muṣahhib : çig biryân.
Muṭrahim : eş-şabb-ul-mu` tadil.	Muṣāhiret: arka bir olmak.
Muṭrakıb : göz dutucu.	Muzahzah : irag iden.
Muṭramız : kavlına ṭurmaz.	Muṣarris : umûrı tecrübe iden kimse.
Muṭrık : ol kimsedür ki gözleri süstlik üzerine ola.	Muṣāyakat: darlığa dutmak.
Muṭrī : önci.	Mu`zamat-ı umûr: ulu işler.
Muṭrib : çalıcı.	Muṣğa : et pâresi ve ol kan ki et olur ve kalb-ül-insan.
Muṭrif : vāhid-ül-maṭārif; maṭārif hurmanın yatlılarına dirler.	Muṣīf' : konukcı.
	Muṣī' : ruşen.
	Mūzir : kuvvet iden.
	Muzlim : karanulık.
	Muṣṭacı` : yanın yatan.

Muḡtar	: çaresüz	Mübte'is	: kara ve harîk.
Muḡtarra	: biçāre.	Müca`a	: hayasuz avret.
Muḡvā'	: ön olmak.	Mücā`at	: acılık.
Muḡy	: geçmek.	Mücāb	: cevap virilmiş.
Mü'āhaza	: suçlamak.	Mücāc	: salyarı; kaçan "mücāc-ün-nahl" diseler `aşel murād olur. "Mücāc-üs-sehāb" diseler yağmur murād olur.
Mübādele	: tebādül	Mücāda`a	: muḡāşame.
Mübāderet	: ivmek.	Mücādele	: misl-i mücāda`a.
Mübādir	: ivici.	Mücādet	: muḡālifet.
Muḡahhib	: çığ biryân.	Mücādīh	: yıldızlar mücādīh-üs-semā ve envāruhā.
Mübāhele	: mülā`ane.	Mücāhır	: gizlenecek yir.
Mübālāt	: korkutmak.	Mücāla`a	: fahiş ile cevablaşmak ve şarab içerken veya kumar oynarken nizā`a idişmek.
Mübāriz	: bahādur.	Mücālih	: mükābir.
Mübāselet	: küstahlık eylemek.	Mücāma`a	: er ile avret suyu karışmak.
Mübāşeret	: iş içinde olmak.	Mücāme`at	: cimā`eylemek.
Mübāşir	: iş içinde olucı.	Mücāmele	: eyü muamele eylemek.
Mübātṭan	: karnı büyük.	Mücāmīr	: cem`-i mücmir.
Mübāya`at	: beyi`eylemek.	Mücān	: cem`-i mācin.
Mübāz`at	: mücāmi`at.	Mücānaset	: cins olmak.
Mübdī	: ibtidā iden.	Mücānibet	: ıraḡ olmak.
Müberrid	: sovuducı .	Mücārī`	: südi az deve.
Mübeyyi`	: bâzārgān	Mücāvebet	: cevap virmek.
Mübeysite	: eve ve ere varan avret.	Mücāvere	: mescidde i`tikāf eylemek.
Mübhem	: baḡlu iş.	Mücāveret	: konşılık.
Mübīn	: ayırıcı ve ism-i mā.	Müzāvece	: muḡālata.
Müblit	: şol kimsedür ki malı gide fakīr kala.		
Müblis	: nevmīd olan.		
Mübrem	: muhkem ve iki kat bükülmüş ip ve cins.		
Mübrim	: muhkem iden.		
Mübrenşık	: mesrūr.		
Müberriz	: akrānından geçici.		
Mübıra	: muḡī'e.		

Mücāzāt : `ıvaz virmek.	bir kimse işlediği işe me- lâleti olmayan.
Mücebbib: dize dek seğil at.	
Mücebbir: sınık sarıcı ve söküük bağı.	Müdā`a: müdā`ana.
Mücedda` : burnı kesik ve kulağı veya- hud eli kesik ve ucu yanmış ot.	Müdābi`at: mizac eylemek.
Mücehhiz: cihāz satıcı.	Müdāfa`at: mühlet virmek.
Mücelcil: savt-ı ra`d olan bulut.	Müdağmer : gizlü.
Mücellef: cevānibden dutulmuş.	Müdāhalet: iş içinde olmak.
Mücellih: çok yiyen.	Müdāhim : karanulık.
Mücemmi` : lakab-ı Kāsi bin Kilāb.	Müdālese : muhāde`a.
Mü`cerd : `üryān.	Müdām : süci.
Mücerrez: mücerreb.	Müdāme : hālis süci.
Mücerriş: umūri tecrübe iden kimse.	Müdāvemmet: daim iş üzerinde olmak.
Mücesse : tester.	Müdāvim : iş üzerine daim duran.
Müceynik: tasgīr-i mencenik.	Müdd : Irak katında iki ritil ve Hicāz katında bir ri- til ve sülüs ritil, (Me- tin: Muhammed)
Mücezze` : semüz at ve ak at.	Müddak : misl-i midak.
Mücfil : mesrū`.	Müdde : cem`-i madde.
Müchiş : ol nākadur ki düşer.	Müddet : rüzgardan bir pâre.
Mücir : ücret virici.	Müdemdim : `azâb iden.
Müclenzî: arkası üzerine yatub iki ayakların kaldıran.	Müden : cem`-i medine.
Müctebā : üründülenmiş.	Müderhim : müsinn.
Mücri : sürücü.	Müdessî : helâk iden.
Mücrehid: gitmekte sürat iden.	Müdevver : değirmi.
Müçsa`il: el-muntasıb kâimen.	Müdeyyis : zelîl kılınmış.
Mücsed : kızıl ve gayetde renk ol- muş biz.	Müdhane : buhūr-dān.
Müctedî : `atā dileyici.	Müdhış : dinen kimse.
Mücterah: kesb iden.	Müdhin : yalan eylemek.
Müctese : mefsede.	Müdhün : yağ çanağı ve dağda olan çukur ki anda su irkilür.
Mücün : dile geleni söylemek ve	Müdlehime: karanu gice

Müdlūc : bazu-bend.	Müfīd : fayda virici.
Müdmīn : bir iş üzerine daim olucı.	Müfraz : ol demür ki anunla nesne keserler.
Müdüñ : misl-i müden.	Müfrec : yabanda depelenmiş bulunan ve `ākılası olmañ.
Mü`ebbed: ebedīliğe döndürülmüş.	Müfred : yalnız hac iden...
Mü`eccel: zaman virilmiş.	Müfrede : dar ve yik yik.
Mü`eddī : ödeyici.	Müftahır: nazlanmış.
Mü`ekked: berk olmuş.	Mühācere: bir yirden bir yire hicret eylemek.
Mü`eleh : sahraya salınan su ve örümcek.	Mühānefe: misl-üt-tehānūf.
Mü`elleh: mislühu.	Mühāvede: musālahā ve meyl eylemek.
Mü`eyyid: kavī kılıcı.	Mühe : yürek kanı.
Mü`eyyed: kavī olmuş.	Mühce : can ve hūn-ı dil.
Mü`ezzek: şol recüldür ki ana nisā buğz iderler.	Mühefhefe: ince billü avret.
Mü`ezzin: F.	Mühendem: ıslah olunmuş.
Müfātihet: işe başlamak.	Mühendis: endāze idici.
Müfāvaḫa: sözi kimsenün üzerine söy-yemek.	Mühendiz: endāze idici. Aslı mühendizdür. Kelām-i Arab'da Z olub ma kabli "s" olur, bir kelime olmadığından ötüri z'yi s'ye kalb iderler "mühendis" dirler.
Müfāḫa : vāsi`.	Mühennā : siñici ve siñirici ve zaniye olunmuş.
Müfāzāt : cem`-i mefāze.	Mühenned: Hindī kılıc.
Müfāze : beyābān.	Müher : cem`-i mühre.
Müfāḫḫa: gümüş ile bezenmiş nesne.	Müherāk : misl-i mührāk.
Müfeccir: yorucı.	Müherrat: cem`-i mühre.
Müfedde : belīg.	Mühevvid: sākin.
Müferrih: gönül açıcı.	Müheymin: esrara muḫḫalı ve gayrıları hāvfdan berī' iden.
Müferriş: ekindür ki münbesit ola.	Müheyyc: sakīl-ün-nefs.
Müfertah: inlü.	Mühezzeb: ayarlanmış.
Müfetten: el-meftūnu cidden.	
Müfettih: açıcı.	
Müfevvaḫ: girü dönmiş	
Müfyḫ-ül-esnān: seyrek dişlü.	
Müfeysal: hākim ve yukāl-ul-kaḫā.	

Mühim	: el-emr-üs-sedīd.	Mükārī	: kiracı.
Mühl	: irkek tay.	Mükārib	: cem`-i mekreb.
Mühr	: tay.	Mükāşahat	: savaşmak.
Mühra`	: korkudan veya gazabdan veya hummādan çağıran.	Mükāteb	: F.
Mührak	: dökülmüş.	Mükātebet	: yazı yazışmak.
Mührak	: sahıfe.	Mükāvahat	: savaşmak.
Mühre	: dişi tay.	Mükāzza	: savaşda ziyade dürüşmek.
Mührık	: su döken kimse.	Mukebbel	: bağlanmış.
Muhrū`	: şol mecnundur ki sara` vākı` ola.	Mükaddem	: mu`azzaż.
Mühtāż	: misl-i münhāz.	Mütefhir	: kara bulut ve dürük yüzlü.
Mühtażam	: ıslah olunmuş.	Mükellā	: ırmak kenarı ve gemi hatlatı ve er bölüği.
Mühtedī	: yol gösterici.	Mükelleb	: esir.
Mühūd	: cem`-i mehd.	Mükellib	: kilābe sayd öğreden.
Mühül	: erimiş bakır ve irin ve saru su ve dürdiyy-üz-zeyt.	Mükelsem	: değirmi yüzlü.
Mümel	: hılāf olan kelām ve gāfil olacak yir ve zaman virilmiş.	Mükevver	: dürülmüş.
Mü'id	: müntehī.	Mükevvin	: var idici.
Mü`ile	: `ayyālı çok olan avret.	Mükevverī	: leīm.
Mü`ir	: `āriyet virici.	Mükeyyes	: zarīf.
Mükābele	: te`hīr ve habis.	Mükhal	: sürme-dān.
Mükābere	: bildiğine inkār eylemek.	Mükhale	: sürme-dān.
Mükāberet	: bir kimsenin zahmetin çekmek.	Mükka	: ism-i tāir.
Mükādet	: dikmek.	Mükkeb	: cem` iden.
Mükāfāt	: `ıvaż virmek.	Mükl	: cem`-i mekül.
Mükāhil	: cem`-i mekhale.	Müknet	: kudret.
Mükāib	: cem`-i mek`eb.	Mükterī	: kiraya tavar dutucu.
Mükālimet	: söyleşmek.	Mükteseb	: kazanılmış.
Mükānefe	: mu`āvenet.	Müktel	: kaşır.
		Müktib	: yazı ta`līm iden.
		Mükûl	: ol kuyudur ki suyu az kalub bir defa dahi çekiince az az dibine cem` ola.

Mülā`ana: mübāhele.	Mülimme : şedāid-i dünyadan biri.
Mülāb : `ıtır ve zafırān.	Mülham : cinsün min-es-siyāb el- mulsak min-el-kavm ve-l- merzūk min-es-sayd.
Mülābeset: iş içinde olmak.	Mülhī : tuzcu.
Mülāhat : cem`-i melaha.	Mülk : padişahlık.
Mülāhāt : duzluluk.	Mülket : şahlık.
Mülāhıyy: ak üzüm.	Müllāce : birbiriyle lecūclık ey- lemek.
Mülākāt : görmek.	Müllah : cem`-i melih.
Mülāhazat: birbiriyle bakışmak.	Müllāk : cem`-i melik.
Mülānese: mebi`a yapışacak olursan ortamızda yokdur beyi` vacib olsun dimekdür.	Müllim : bulūğa yakın olan.
Mülāneset: yumuşaklık.	Mültaha : çağırıcı.
Mülāmih : müteşābih.	Mültec : melcā'.
Mülātīs : cem`-i miltās.	Mültahad : sığınacak yir.
Mülāveme: birbirin melāmet eylemek.	Mültemis : örtülü iş.
Mülāyenet: yumuşaklık.	Mülük : kavāim-üd-dāabbe.
Mülāyis : iş içinde olııcı.	Mülük : cem`-i melik.
Mülāzemet: F.	Mülmül : sürme çekecek.
Mülāzim : iş üzerine kâim olan.	Mümağaza : muhāşame.
Mülbese : tāvakkuf.	Mümāhake : birbiriyle lecūclık eylemek.
Mülcem : ism-i recül.	Mümāhik : üvengü.
Mülebbin: kerpiç kesici.	Mümā`ik : uzadıcı.
Müleddem: şol ahmakdur ki etlü ve sakıl ola ve çekirdek uvadacak taş.	Mümālāhat: tuz etmek bir olmak.
Mülehheb: kesilmiş.	Mümālih : cem`-i mimplah.
Müleyh : ism-i kabile.	Mümālik : cem`-i mülk.
Mülezzen: öldür ki āhara nasihat ey- ler ama gayr nesneyi giz- ler.	Mümanat : intizār.
Müleccim: ol ki nice kere giceler.	Mümāreset: dürüşmek.
Mülemma` : ala ābnūs.	Mümāşa`a : mukātele.
	Mümāselet: benzemek.
	Mümāsse : kinayetün `an-il-mübā- zı`a.

Mümātalat :	mühlet virmek.	Münādī :	çağırıcı.
Mümayyiz :	eyüyi yatlıdan fark iden.	Münāğğaş :	mükedder.
Mümāzece :	ay ılduz ile karışmak.	Müna`il :	na`l-bend.
Mümāzık :	muhabbetde hālîş olmayan.	Münākara :	hasibde muhākeme eylemek.
Mümāzız :	nizā` idici.	Münākāşa :	hesabda dürüşmek.
Mümeccel :	tu`mı mütagayyer olmuş süd.	Münākāşet :	kıtlığa dutmak.
Mümeddah :	memdüh.	Münākāza :	tenākuz söylemek.
Mümendid :	gerindüren ısıtma.	Münākkaḥ :	pāk.
Mümerr :	katı bükilmiş ip.	Münākkaile :	kemük sıyan şecce.
Mümerrick :	muğanni.	Münbit :	ot bitürür nesne.
Mümfaṭ :	ṭavīl.	Münc :	el-māşī, el-aḥḳar.
Mümhil :	misl-ül-māhil.	Müncilāb :	mürdār.
Mü'min :	ismün min esmā-illah Ta`- alā liennehu amana ibāda- hū min en yazlımahum.	Müdmic :	müdevvir.
Mümkin :	olacak.	Münecced :	mücerreb.
Mümlah :	ṭuzlanmış.	Müneccez :	tecrübe olunmuş.
Mümta` :	oldur ki `ümreden ve hac- dan ve kurbandan ve ihrāmē- dan taşra gele.	Müneccim :	ıldız bilici.
Mümtāz :	kendü akranından ayrılan sıfat-ı hamīdiyle.	Müneccis :	mürdār iden.
Münā :	cem`-i münye.	Münedded :	perde dutıcı.
Münā`at :	mühkemlik.	Münevdel :	kiberinden ditrer koca.
Münācāt :	gizlüce söyleşmek.	Münfehak :	vāsi`.
Münāceze :	savaşda birbirine bahādır- lık gösterüb mukātele ey- lemek.	Münferid :	yalnuz.
Münādeme :	müdāminedendür; şarab, hamr-ı musahib ile idman eylemek.	Münhanī :	arkası iki kat olmuş.
Münādese :	ta`n idişmek.	Münhaviz :	havan.
Münādemet :	nedīmlik.	Münhāz :	seyiklendükden sonra sı- nan kemük.
		Münhaḥ :	sınmış.
		Münhemir :	akıcı.
		Münka`ir :	kopucu.
		Münkād :	mutī`.
		Münkaşa :	naks.
		Münkaş :	nakş olmuş.
		Münkati`a :	yarılmış panbuk kozası.

Münker : ism-i melek ve yavuz iş ve günah.

Münkesere: sınımsı.

Münkir : inkâr iden.

Münne : kuvvet.

Münşul : kılıc

Münşât : inşa olunmuş ve yelkini kalkmış gemi.

Münşî : yazıcı, kendinden nesne diyici.

Müntafi`ün: bihî : menfa`at.

Müntahab: üründilenmiş.

Müntakış: şol devedür ki ayağın yire urar kaçan taş ve diken bata.

Müntazim-ül-hâl : eyü hâl.

Müntedî : hadîs söyleyecek yir.

Munteî : ırağ yir.

Müntegir: dağılmış.

Müntin : yiyir kokar.

Münye : arzu.

Münz : ol vaktin.

Münzel : inzâl.

Münzic : pişirici.

Münzir : korkuducu.

Müra`al : hıyār-ül-mal.

Mürabba`a: içinde dört dürlü ta`am pişen kazan.

Müraca`at: girü dönmek.

Mürâdet : yoğun olmak.

Mürâfedet: yardım itmek.

Mürâgame : muğâzabe.

Mürâhene : tutu komak.

Mürâhik : bālîğ olmağa yakın.

Mürâ`iş : havaya yüksek çıkan güğercin.

Mürâkabet: kimseden korkmak.

Mürâkkış : şair.

Mürâr : acı ot.

Mürâselet : haber virmek.

Mür`aş : güğercinden bir nevi` ve ism-i beled.

Mürâvağa : misl-ül-musâra`a.

Mürâvedet : taleb itmek.

Mürci' : te`hîr idici.

Mürdesene : mürde-seng.

Mürdin : muzlim.

Mürdî : geminün gönderi.

Mürebbâ : bislenmiş.

Mürebbî : bisleyici.

Mürebbiş : kec nazar iden.

Mü`rebid : mestlik hâletinde müsâhibin inciden.

Müreddem : mürtefi`.

Müreккеbe : karışmış.

Mürenc : mürde-seng.

Mür`et : adamlıglu olmak.

Mürettîl : beyân idici.

Mürevvak : süzülmiş süci ve kapı.

Mürevvic : revâc virici.

Müreytâ : göbek ile kasık ortası.

Müreyy : etmek aşu ve tarhana suyu ve turşu suyu.

Mürhe : sâfı olan mühür.

- Mürîd : F.
- Mürinne : kuş
- Müris : şedîd-ül-`illâc.
- Mürken : büyük meme.
- Mürkid : bir otdur içeni bi-hûş ider.
- Mürur : acı ve mey-hoş.
- Mürre : ebû kabile min Kureys ve Kays.
- Mürsed : arslan.
- Mürsel : viribinilmiş, resül mânâsına ve sarkuk saç.
- Mürşah : bislenmiş
- Mürşid : doğru yol gösterici.
- Mürtafık : dirseğin diğeni.
- Mürtafak : rahat yiri.
- Mürtakî : hevaya ağacı.
- Mürteciiz : bir zahmetdür deve de olur ve ism-i feres kana li-Re-sül-illah s.a.
- Mürted : dinden dönmüş.
- Mürtehen : rehin konulan nesne.
- Mürtehin : rehin olan.
- Mürtek : şol mestdür ki sözün beyân idemeye.
- Mürür : geçmek.
- Mürüc : cem`-i merc.
- Mürün : nebt solmuş ve dirilmiş.
- Mürüt : cem`-i mert.
- Mürved : şol hurma ki süd içine bir-ağurlar.
- Mürvüd : rüzlü ve büyük senelü olmak (istinsah hatasıdır. Asıl mânâsı "zorlu ve büyük ten-lü olmak" tır.)
- Mürye, Mirye : şek.
- Müsâ`ade : mu`âvenet.
- Müsâb : şevab virilen.
- Müsâbaka : at koşmak.
- Müsâbere : müvâzibet.
- Müsâfât : cem`-i mesâfe.
- Müsâfe : iki menzilin ortasının aralığı.
- Müsahhanât : issiler.
- Müsahhan : kaynamış su.
- Müsâl : sakalun bir cānibi me-sālā gelür.
- Müsâlemet : birbiriyle sulh eylemek.
- Müsâmeha : müsâhele.
- Müsânehe : yıldan yıla nesne vir-mek ve bir nesneyi yıl-la ücrete dutmak.
- Müsâra`a : mübâdere.
- Müsâre`at : ivmek.
- Müsâva`a : min-es-sa`at.
- Müsâyefe : mücâdele.
- Müscel : mübâh olub bir kimseden men` olunmayan nesne.
- Müscehir : ebyez.
- Müsebbah : kâvî-yi şedid.
- Müsebbeh : pîrlikden aklı giden.
- Müsebbet : `âr.
- Müseccel : zahım.
- Müsefsefe : dökülmüş yaprağı dağı-dan yil ve yirün üzereci-ğinden eser.
- Müsefsif : el-leim-ül-`atya.
- Müsekk : cem`-i meske.

Müsekker : mahmûr.	Müslehim : mütağayyir.
Müselhib : müstekîm ve çekilmiş.	Müsleş : Şol şarabdur ki kayna- madan gulsânı gidüb sü- lûsi kala.
Müseke : bahîl.	Müslib : çok söyleyen.
Müsellî : ol rencdür ki aslı helâklık- dur ve çuvaldız düzici.	Müslim : müslüman.
Müselşel : müttasıl.	Müsmah : `atâ dileyici.
Müsemmat : nafiz ve mücevvir ve şol mürseldür ki redd olunmaz.	Müsmi` : her sözi işidici.
Müşemmen : oldur ki sekiz cüz' kılina.	Müsmün : sekiz sekiz.
Müşemmen : bislenmiş.	Müşna : öğülmüş.
Müşemmet : bir kişi ağrırarak "rahımak allah" demek.	Müşned : dehr.
Müşennât : çemen çumak.	Müşneden : oldur ki kesîr-ül-lahm ola.
Müşenniyât: cem`-i müşennât.	Müşri` : ivici.
Müşevveme: güdilen at ve mü`lem at.	Müşrül : koyu bitmiş.
Müşevvim : nişanlı.	Müştağal : oldur ki andan galle alurlar.
Müşeyyah : hurat hatt.	Müştağîz : münteşir ve aşikâre ve revân.
Müşeytır : bir nesnenün üzerine musal- lat olur ehvâlin gözetmek içün.	Müştahâm : yukâlu kalbün müstahâm ey hâim.
Müşfir : ziya virici "esfer-es-subh" dirler kaçan ziya virse.	Müştaham : su dökecek yir ve ev içi.
Müşhanfir: vâsi`.	Müştahfız : bir nesneyi saklayıcı.
Müşhanik : şedîd-üs-sevâd.	Müştahîl : olmayacak nesne.
Müşhil : karın sürücü.	Müştahkim : mütekebbir.
Müşhat : gitmiş.	Müşta`mel : işe dutulmuş.
Müşî : gice, subh bigi bir isimdür.	Müşta`min : aman dileyici.
Müşîf : üzerinde seyf olan.	Müştahric : bir nesneyi bir nesne- den çıkarıcı.
Müşîk : bahîl.	Müşta`sal : dibinden kurumuş.
Mü`sir : yoğsul.	Müştaşaf : zayık.
Müşke : bakıyye ve ol kuyudur ki divarları berk ola.	Müştatâm : mazlûm.
Müşle : `azâb.	

Müstavlā : zafer bulucu.	Müşābir : dāim iş üzerine tūran.
Müstavlıĝ: bi-namaz ve zemm eylemek- de kayırkan.	Müşācere : münāzi`a.
Müste`ār : `āriyet dilenmiş ve değzin- mek müte`āver mânāsına.	Müşācib : cem`-i meşceb.
Müstebed : kendüden iş üzerine tūrucı.	Müşāfaha : yüzine söylemek.
Müstebīt : fakīr.	Müşāfehe : ağız ağıza idüb söyle- nen muhātab.
Müste'cir: ücrete dutucu.	Müşāfir : cem`-i mişfer.
Müstedrek: muhtel.	Müşāhade : misl-i müşāfaha.
Müstefīd : fayda dutucu.	Müşāhere : vazife ve aydan aya nesne virmek.
Müstehlik: helāk olmuş.	Müşā`ir : havās.
Müste`id : yol yaraĝın idici.	Müşākelet : benzemek.
Müstekinne: kin dutucu.	Müşākkat : düşvārlik.
Müstemsel : ellezi yuzannu nefsehū `ala-l-mevti ve-đ-dırāb.	Müşān : nevün min-et-temr.
Müstenfire: nefret edici.	Müşāreze : münāzi`a.
Müstenid : arka virmiş.	Müşāş : cem`-i müşāşe ve yumşak yir ve kerīm nefis olan.
Müsterāh : mütevażżā, ey halā.	Müşāşa : çiydemesi yumşak olan kemük ucu.
Müsterah : müstegīş.	Müşa`şa : rakīk.
Müstetere: muhaddire.	Müşa`şa`a : su ile karışmış.
Müstevceb: layık.	Müşāt : yayak.
Müstevhīş: tarlıĝın dutucu.	Müşāta : tarakdan düşen kıllar.
Müstevkız: mütma'in olmayan.	Müşāteme : söĝüşmek.
Müstünek : ahmak.	Müşāviz : bed-hū.
Müsūk : cem`-i mesk.	Müşāyeret : daim iş üzerinde olmak.
Müşul : cem`-i misāl.	Müşāyi` : layık.
Müşül : ayak üzerine durmak.	Müşba` : tamam söylenmiş.
Müsvem : otlak.	Müşebba` : tamam renk olmuş.
Müşā` : kısmet olunmuş.	Müşelşel : tamzargan su katresi.
Müşābehet: benzemek.	Müşemmes : güneşde `amel olunmuş.
Müşābih : cem`-i şibhe ve cem`-i şebhe.	Müşemmet : bir kişi aĝsıracak "ra-

- hımakallah^u demek.
- Müşemmir : bir emrde hafif olan.
- Müştebehât: müşkelât.
- Müşevveke: kabîh.
- Müşeyye` : bahâdır.
- Müşeyyed : cem`-i meşîd.
- Müşezzeb : soyulmuş ve uzun.
- Müşfak : `atâ-i müşfak dirler mukallil mânâsına.
- Müşfik : şefkatlu ve korkucu.
- Müşhim : evinde eti çok olan kimse.
- Müş`il : her cānibe dağılan çekirge.
- Müşmez : ürkücü.
- Müşnât : iki beyt.
- Müşric : bend dutucu.
- Müşrif : ism-i mevzi`.
- Müşrik : kâfir.
- Müştebih : örtülü iş.
- Müştekî : şikâyet idici.
- Müşterî : meta` alıcı ve bir yıldızdur.
- Müşvike : dikenli.
- Müt`a : ismün min temta`atu bi-keza ve istimt`atu bihî ve minhû ve müt`at-un-nikah ve müt`at-üt-talâk ve müt`at-ül-hac liennehu intifâ`un.
- Mütağarrif: mütekebbir.
- Mütağtırif: misl-i mütağarrif.
- Mütakahhıl: şol recüldür ki yâbis-ül-cild ve seyy-ül-hâl ola.
- Mütakahhıl: yaramaz hallü kimse.
- Mütakayyız: uyanık.
- Mütarakka` : sögecek ve hicv idecek yir.
- Mütazallim: zulümden inleyici.
- Mütbi` : buzağıla inek.
- Mütbil : ehliyle velediyle giden-dür.
- Müte`ākıb : birbiri ardınca olucu.
- Müte`atçıra: misl-i müteṭayyibe.
- Müte`azzır : düşvār.
- Mütebberr : sinuk ve helâk olmuş.
- Müteca`ci : bir agrı irişmeden yire vuran.
- Mütebberrî : üzerinde vācib olmayan nesneyi işleyen.
- Mü`ted : nazlanmış.
- Mütedemmin : şol sudur ki içine koyun ve deve bokı düşer.
- Mütedeyyin : dindâr.
- Mütefanhır : müte`azzim.
- Müte`effen : müntakazzan.
- Mütefennin : zü-fünün.
- Mütefennik : perākende.
- Müteğallıb : bir nesne eliyle aşağı dutucu.
- Müteğaşmir : ğazbān.
- Müteğayyir : bir hâlden bir hale dönmiş.
- Müteheyyiz : müntāz.
- Müteka`is : göğüsü çkıkık.
- Mütekarrib : yakınlık isteyici.
- Mütekeffir : silaha giren.
- Mütekeşsir : sınık.

mütelâhıma: baş yarığı ki ete irişe.	Müteşâbihât: benzeşmelik.
Mütelâhik : mütedâhil.	Müteşebbi` : mütezeyyen.
Mütelemmis: ism-i şair.	Müteşekkî : şikâyet idici.
Mütelevvin: oldur ki bir hulk üzerine sâbit olmaya.	Mütetâbi` : birbiri ardınca olıcı.
Mü'tem : ardca gidici.	Mütetahhir : arınmış.
Mü`tem : ism-i recül.	Mütetayyib : ol kimsedür ki tabîb degül lakin tabîble-nür.
Mütemâtiḥ : bir nesneyi acele ile işleyen.	Mütetayyibe: kokulanmış.
Mütemahhiḥ: hâlıs.	Mütevâ`ir : müte`assir.
Mütemerrid: baş çekici.	Mütevakkı` : göz dutucu.
Mütemetti` : berhurdâr.	Mütevâlî : birbiri ardınca olucu.
Mütemevvil: maldâr.	Mütevârî : gizlü.
Mü'temin : oldur ki andan emîn ola.	Mütevâtir : birbiri ardınca olucu.
Mütenâvil : bir nesneyi yemiş veya almış ola.	Mütevessil : yakınlık isteyici.
Mütenezzi` : şedîd-ün-nefs.	Mütevezzim : şedîd-ül-vaḥî olan.
Mü`ter : kana'at ve yohsul.	Müteẓâḥım : ağız eğri.
Müterâbit : dâim.	Müteẓâil : ince ve arık kimse.
Müterâdif : birbiri ardınca olucu.	Mütî` : kay' ağızdan taşra gelmek.
Müterahberc: gelüb gidici.	Mütik : kadı lokması.
Mütera`ri` : yitilmiş oğlan.	Mütim : müddet-i hükm tamam olup doğıran avret.
Müterassıd: göz dutucu.	Müt'im : ikiz doğıran avret.
Müterdim : yama vurıcı.	Mütmir : hurması çok.
Müterebbi` : mu`ravid.	Mütreş : muhkem.
Müterebbis: sözinde girân olan.	Mütrif : nimet viren.
Mütereddem: yama vurulmuş.	Mütta`ız : öğüt kabul iden.
Müterebbi` : mu`ravid.	Müttakî : perhîzgâr.
Müterebbis: sözinde girân olan.	Mütün : cem`-i metîn.
Mütereddem: yama vurulmuş.	Mü`üf : ol ikindür ki âfet irişe.
Mütesaddık: sadakât-i ganî viren.	
Müteserri` : mütenezzi`.	

Mü'ün	: mîsl-i mi'ün.	Müveyhebe:	Nebi (s.a.) kullarından biri.
Mü'ün	: cem`-i mü'üne.	Müveyl	: tasgîr-ül-mal.
Mü'üvüh	: kuyunun suyu çoğalmak.	Mü'vüh	: kuyunun suyu çoğalmak.
Müvācehe	: yüzine söylemek.	Müyāveme	: günden güne nesne virmek.
Müvādi`a	: musālaha.	Müyessir	: hılāf-i mücennib.
Müvā`eme	: muvāfakat.	Müyün	: cem`-i meyn.
Müvāhana	: birbirleriyle adāvet eylemek.	Müz`a	: kîr`a-i lahm ve cür`a-i-mā.
Müvahaf	: arık deve.	Müzābene	: yaş hurma ağacından satmak.
Müvaid	: cem`-i māide.	Muz`ac	: el-imrat-ül-leti lā tes-takırru fi mekânin.
Müvā`ız	: cem`-i mevıza.	Müzāheme	: kurb.
Müvākeze	: el-müdametü fi-l-emr.	Müzāhere	: mu`āvenet.
Müvām	: mukārib-i ünemden müştakdur, ünemden kurb mânâsına.	Müzāhid	: azacuk mal.
Müvāri`a	: mükāleme.	Müzahref	: müzeyyen.
Müvāşşab	: ağrısı çok.	Müza`ic	: muharrik.
Müvātere	: mütābi`at müvātere ma bey-nelerinde olana dirler, olmasa müdārik-i muvāsala dirler ve şavmun mütevātere si bir gün tutub bir gün veya iki gün yimekdür.	Müzāmene	: min-ez-zaman yukālu āmel-tuhu müzāmeneten lemma yukālu müşāhedeten.
Müvāzene	: beraber eylemek.	Müzāvele	: mîsl-ül-muhāvele.
Müvāzzaf	: vazife olmuş.	Müzāyele	: müfārekat.
Müveccah	: muhkem.	Müzbib	: sürat iden ve tavîl.
Müvecced	: kavî ve muhkem.	Müzca	: şey-i kalîl.
Müvekkel	: ism-i mevzi`.	Müzcât	: kalîl (metin: mühât).
Müvellâ	: `amel virilmiş.	Müzceic	: Yemen'de bir kabile.
Müvellede:	senün katunda veya şehirde doğan cāriye.	Müzebrec	: müzeffen, müzakkan.
Müvelli`	: mîsl-i mülemma`.	Müzebzeb	: tereddüd iden.
Müverrah	: bellü vakit.	Müzeffet	: ziftlenmiş.
Müveşşah	: yaranmış.	Müzehheb	: kıla budan.
Müveyh	: tasgîr-ül-mā.	Müzekkî	: biş yaşından geçmiş at.

Müzekker	: irkek	Mü'zir	: özri olan.
Müzelle`	: ol kimsedür ki ayağının derisi etinden soyıla.	Müzirra`	: şol yağmurdur ki yüre zirā` mıkdarı sābit ola.
Müzemmem	: cidden mezmūm olan.	Müzlāc	: elle açılan kilit.
Müzennem	: sıgār-ul-ibili lâ yuhtacı ileyh.	Müzlec	: kalīl ve her nesnenün kemi ve bahīl ve nākış.
Müzerri`	: şol kimsedür ki atasından anası ekser ola.	Müzni`	: ol kimsedür ki yaramazsa kaskd eylese azmi mukadder ola, zāil olmaya.
Müzevvede:	ta`ām-ı bīmāri.	Müzmin	: uzun sayruluk.
Müzevvik	: taşra olmak.	Müzni	: cem`-i müzne.
Müzeyne	: ebü kabile.	Müzne	: ak bulut.
Müzeyyen	: bezenmiş.	Müzri`	: bakar-i vahşî.
Müzeyyet	: artukluk.	Müzūn	: ayz-ı umman.
Müzeyyin	: saç düzecek tarak.	Müzz	: fażl.
Müzhaq	: maktūl.	Müzz	: ol helvadur ki ne acı ne tatlu ola.
Müzhiq	: mukātil.	Müzzāh	: masdar-i māziḥ.
Müzi`	: ketm idici ve sākit olıca.	Müzze	: ekşiliği olan hamr.
Müzim	: "bağlun müzimün" denilse gayrı mütaharrik demek olur, "şeyün müzimün" denilse ma`yüb demek olur.		

Nā	: bize.	Nabẓ	: F.
Na`ac	: gayetde ağırtmak.	Nabẓan	: tamar sağırmek.
Na`āb	: karga āvāzi.	Nāc	: dua ve tazarru` eylemek ve yil esmek.
Na`ābbe	: serī` deve.	Na`ce	: dişi koyun.
Na`ābbe	: serī` deve.	Nāci`	: otlamak taleb iden.
Na`āl	: na`l-bend.	Nācid	: tavāhın ardından olan dört dışın biri.
Na`ām	: irkek deve kuşu ve Yemen'de bir yir ve yabanda olan `alānet.	Nācis	: onulmaz zahmet.
Na`āme	: beyābān `alametlerinden biri ve deve kuşu ve ayak tamarı ve ayak altında olan.	Nāciş	: şol nisbetdür ki sayda vahşet virür.
Na`nā`, Na`na`	: misl-i na`āni`.	Nāciz	: hāzır.
Na`āni`	: cem`-i na`na`.	Nāciz	: dişlerin ahır.
Na`ār	: kan akan tamar.	Nācūd	: büyük kadeh.
Na`ar	: bir yirde sâkin olmayan.	Nādir	: bulunmaz.
Na`aş	: ahz eylemek.	Nādī	: hadīs söyleyici.
Na`at	: vasf.	Nādım	: pişman.
Nāb	: azı dişi ve kır deve ve kavmun seyyidi.	Na`f	: ta`āmdan yimek.
Na`b	: misl-i na`āb ve tiz seyr.	Na`et	: arslan.
Nābāc	: lakab.	Nafaş	: `ayş mükedder olmak ve murād tamam olmamak.
Nabat	: kuyu kazılacak dibinden çıkan su.	Nafık	: azık dükemek ve delik.
Nabīb	: āvāz eylemek.	Nāfıta	: dişi keçi.
Nabih	: meşhur.	Nāfi`	: fayda virici.
Nābik	: mürtefi` yir.	Nāfic	: geçmek.
Nābīl	: ok dutıcı.	Nāfice	: evvelü külli şeyin yübde`ü li-şiddetin yukālu nefecet-ir-rīhü bıkuvvetin.
Nābil	: okcu ve bir emrde üstād olan.	Nāfile	: ne farz ve ne sünnet ve oğul oğlu.
Nābiye	: her gün dutan ısıta.	Nāfir	: şol koyua ki öksürür bur-
Nabẓ	: tamar hareket itmek.		

Nahıs	: misl-i nahas.	Nahvet	: tekebbürlük ve ululuk ve fahr eylemek.
Nāhıs	: şol karı ki çok yaşamadan arıklaya.	Nahz	: kemükden et soymak ve berkimiş et, uyluk eti gibi.
Nahīt	: eşek āvāzı ve inlemek.	Nā'ī	: kimsenin mevti haberin getiren.
Nāhız	: ol devedür ki yüreğine zahmet vāki` olur, öksürür.	Nā'i`	: susuz.
Nahih	: şol āvāzdur ki insan cevfinde tereddüd itdürür. (metin: Necih)	Nā'i	: zayıf.
Nahl	: bal arısı ve dürmek.	Nā'ibe	: ba`īd ve her gün dutan ısıtma.
Nahle	: hurma ağacı.	Na'ic	: arslan.
Nahlet	: virmek.	Nā'ice	: ak deve ve yumuşak yir.
Nahnaha	: tenahnuh eylemek (öksürür gibi ses çıkarmak)	Nāi'h	: mürtefi`.
Nahnīt	: bitmek ve zahīr zahmeti ve kavma ta`n iden.	Na`īk	: çoban koyunına āvāz eylemek.
Nahnu	: enā min gayrı lafzihimā.	Nā'ik	: cemmā`.
Nahr-ün-nehār	: evvel rüz.	Nā'il	: himār-i vahşi.
Nahr	: göğüs āvāzi.	Nāil	: `atā.
Nahr	: kemük çürümek.	Nāi'le	: ism-i imre'et ve sanem kāna li-Kureys.
Nahs	: şüm.	Nā'im	: uyur kimse.
Nahs	: rāz gizlemek.	Nā'im	: yumuşak tenlü.
Nahs	: çok yaşamaktan arıklamak.	Na`im	: hoş dirilik.
Nahsūs	: yüklü eşek.	Nā'ime	: hüsn.
Naht	: sümkürmek.	Na'imet	: ten nazük olmak ve eyü diriliklü olmak.
Naht	: koparmak ve çanakdan birdane veya iki dane hurma almak.	Nāiş	: ism-i recül.
Naht	: misl-i nehāt ve yonmak ve oymak.	Nāiş	: ırağ olmak.
Nahv	: kasd ve cihet ve mīkdār ve tarīk.	Nā'it	: hayyün min Hamadān ve ism-i recül.
Nahve	: kibir ve `azmet.	Nā'itun	: ism-i mevzı'.
Nāhvah	: kimnün.	Nak`	: su `atşı sakin eylemek ve avāz yukaru gelmek ve gubār.

Nakā	: kum tepe.	Nakıl	: hāzır-ul-cevāb.
Nāka	: dişi deve.	Nākım	: `itāb iden.
Nakab	: uyuz.	Nākır	: nişāna irişen ok.
Nakb	: delmek ve ayırtmak ve abartmak ve tağda olan yol.	Nakīr	: şey ve asıl hurma çekirdeğinin ortasında olan nişan.
Nakah	: misl-i nakh ve hastalıktan eyü olmak.	Nākış	: eksük.
Nakal	: bir okdan bir oka yapışdırılan yilek ve bir derddür huff-i huff-i ba`İre vāki` olur.	Nakīşa	: ayıb.
Nakam	: çirkin iş görmek.	Nakıyy	: pāk.
Nakāvet	: pāk olmak.	Nakīz	: benzemez.
Nakāyıl	: cem`-i nakīle.	Nakīz	: ditredür sıtma.
Nakāz	: yire düşen hurma ve yire düşen yaprak.	Nakī`a	: seferden gelecek olan için konukluk.
Nakaz	: malik davısı.	Nakīb	: kavmun reisi ve terazu yili ve düdük.
Nakazān	: sıçramak.	Nakībe	: nedm ve nefis ve `akıl ve tabiat ve meşveret ve ittifāk-ür-rey.
Nakd	: hazır ve nakd eylemek ve üyü üyürtmek.	Nakibe	: karha.
Nakh	: suymak.	Nākıl	: zayıf ve korkan kimse.
Nakh	: fehm eylemek.	Nākile	: garībe avret ve deve ayağına bağladukları ruk`a ve na`l.
Nakī`	: suyu çok kuyu ve bir yirde durur su ve kuru üzümde olan şarab ve hālīs süd ki sıvı dirlir.	Nākis	: başın eğen.
Nākı`	: bānıg ve bāsīt ve tarī.	Nākiz	: suyu az kuyu.
Nākıd	: üyürtleyici.	Nakkād	: ebrīšem ayırtlayıcı.
Nākıh	: marazdan ifākāt bulub sağalmak.	Nakkār	: handak ve gömele idici ve ağac oyucu.
Nakīk	: kurbağa āvāzi ve tavuk āvāzı ve div āvāzı ve akreb āvāzı.	Nakkāş	: nakş idici.
Nakīl	: tarīk ve dāima seyr üzerine olmak.	Nakkāt	: nokta koyucu.
		Nakl	: bir nesneyi bir yirden alub bir yire dahi komak ve eski edikb

Naknaka	: kurbağ āvāzı.	Nams	: kıl yolmak.
Nakr	: sıklık virmek ve tanbura ç çalmak ve kuş burnıyla dane dişirmek ve ayıb eylemek.	Nāmūs-ül-ekber	: vahy fereştesi.
Naks	: misl-ül-laks ve darbun min-ennākūs.	Nāmūs	: Cebrail ve rāz saklamak ve rāzdağ ve say-yad gömelesi.
Nakş	: eksimek.	Nānic	: yil sürat ile ve seda ile geçmek.
Nakş	: nakş eylemek ve dikenini ayakdan çıkarmak ve kıl yülimek.	Nār	: F.
Nakt	: nokta komak.	Na`r	: tamardan kan akmak.
Nakt	: hınckırmak.	Nārbāc	: nārdenk ve nār aşı.
Nakū`	: su harareti teskīn eylemek.	Nārınc	: F.
Nākūr	: sūr.	Narka`	: tene`üm eylemek.
Nākūs	: şol çandur ki nasārā evkat-i salāt için çalalar.	Na`ra	: āvāz ve kâriz āvāzi.
Nakv	: kemükden ilik çıkarmak.	Nās	: ādamıyān.
Nakz	: seğritmek ve sıçramak.	Nasā	: sürmek.
Nakż	: bozmak ve sımak ve uğrı almak.	Naşab	: zahmet ve put.
Nāl	: kesīr-ün-nevāl.	Naşaf	: huddām.
Na`l	: na`l ve kılıc götlüğü ve berklikden nesne bitmeyen yir.	Naşafe	: `adl.
Nāle	: inlemek.	Naşafet	: āvāz.
Na`leyn	: F.	Naşah	: nikende dikmek.
Na`m	: vāhid-ül-en`ām ve va`de ve tasdik ve cevāb-i istifhām.	Na`şāh	: evvel-ül-islam.
Namak	: yazmak.	Naşārā	: cem`-i nasranī.
Na`mān	: Tāif yolında bir deredür Arafat'a çıkar.	Naşb	: dikmek ve dökülmiş ve bıçak sapı.
Na`me	: savt.	Naşf	: bir nesnenün yarısına irişmek ve günün yarısı geçmek.
Nāmisa	: sair avretleri tezyīn iden avret.	Naşīf	: bir nesnenün yarısı ve baş ortası ve kile.
		Nāsıf	: hādım.
		Nāsıh	: bir neşnenün hukmin zâil idici.
		Nāşih	: nasihat idici ve hālıs ve derzi.

Nasīl	: boyunla baş ortasında olan mafsalsal.	Nāşıt	: sevr-i vahşî.
Nāşır	: yardım idici ve sağan.	Nāşitāt	: ılduzlar.
Nasīr	: yardımcı.	Naşī	: yürür oğlan.
Nāşıya	: alın kılı.	Nāşib	: okcu.
Nasī	: nebet, mā dāma rutaben.	Nāşile	: hastalıktan kalkan ve eti az uyluk
Nasīb	: F. ve havuz ve duzak.	Nāşir	: dağıdıcı.
Nāşib	: zahmetli.	Nāşire	: `arku bātın-iz-zirā` ve ism-i recül
Nāsık	: `ābid.	Nāşizāt	: yıl, bād mânâsına.
Nāşir	: sol koyundur ki öksürür bornından nesne saçılır.	Nāt	: ağırkan eşek.
Naşl	: demren ve kılıc namlısı.	Natafan	: su dammak.
Naşl-üs-seyf	: kılıc namlısı.	Natam	: ulaşmak.
Nasr	: `atā ve yardım eylemek.	Natānıt	: cem`-i natnāt.
Nasranī	: kâfir.	Natf	: mā-ür-recül ve cem`-i nutfa.
Nasş	: Būrhān ve aşikāre eylemek ve her nesnenün müntehāsı ve yukarı dutmak.	Nath	: önden gelen kuş.
Nasşal	: demren düzici.	Natīf	: pāk.
Nāsse	: kuru ve Mekke'ye de "nasşe" dirler suyu az olduğundan ötüri.	Nātıf	: ak helva.
Nasū`	: katı ak olmak.	Nātıfī	: nātıf satıcı.
Nasūh	: sol tövbedür ki sahibi gine sımaya ve sımağa niyyet itmeye.	Nātıh	: koç ve kiçi ve teke ve emr-i şedīd.
Nāsūr	: ol tamardur ki hergiz deprenmez.	Natīha	: sığır süsmiş.
Nasv	: kaftanı yukarı çekmek ve misafe kat` eylemek ve bir tavar gayr tavarları ür-kütme.	Nātık	: deve ve sığır ve koyun.
Na`ş	: kaldurmak ve serīr-i meyyet.	Nātık	: oğlı çok avret.
Na`şel	: irkek sırtlan.	Nātıl	: peymāne-i şarab.
Nāşış	: misl-i nās.	Nātır	: bāğbān.
		Nātıra	: bāğ-vān.
		Nātıs	: casus.
		Natış	: hareket.
		Natī	: ba`īd.
		Natıyye	: ba`īd.

Natk	: koparmak.	Naẓh	: eseri bâki ve pınar gözinden su kaynamak ve nesneye su dökmek.
Natnât	: uzunluk ve uzun.	Nāẓı`	: her nesnenün hālısı.
Nats	: gayetde üstâd olmak.	Nāẓıb	: be`îd.
Natûl	: edviye ile kaynamış su bardağa koyub az az başına dökmek.	Nāẓıç	: pişmiş.
Nātūr	: misl-i nātır ve deştven.	Naẓıç	: pişmiş.
Natv	: bu`d	Nāẓıl	: yukālu nāzaltuhū ey remahu ve yukālu nāzaltü izā ğalebtü.
Na`ub	: yürigen deve.	Nāẓır	: taze.
Na`uc	: misl-i na`ac.	Nāẓır	: naẓar idici ve göz bebeği ve hāfiz.
Nā`ūr	: büyük havuz ve değirmen taşı.	Naẓır	: misl-i nıẓar.
Navs	: kaçmak ve hımār-i vahşi ve te`ahhūr.	Naẓır	: taze.
Nāvük	: değirmen oluşı.	Naẓıra	: te`hīr.
Na`y	: misl-i na`î.	Nāẓıra	: `ayn.
Na'y	: ırak olmak.	Naẓire	: nesye.
Nāẓ	: altun ve gümüş.	Naẓıẓ	: su az akmak.
Na`z	: zikri kâim olan.	Naẓih	: havuz ve `arak.
Naẓā	: tekaddüm eylemek ve öğretmek ve ok geçmek ve boyanın rengi gitmek.	Nāzile	: şedīdün min şedāid-i dehr.
Naẓad	: metâ-i beyt ve şol yir ki üzerine metâ` kona.	Naẓıẓa	: az yağmur ve `atş.
Nazāfet	: pâklık.	Nazm	: incü dizmek ve çekirge cemaati ve emrün min nevmin.
Nazah	: aracuk içmek ve az az su dökmek.	Naẓnāẓ	: dilin hareket itdiren yılan.
Naẓāıẓ	: cem`-i naẓıẓa.	Naẓnaẓa	: ilan dilin hareket itdürmek.
Nazar	: bir nesneye bakmak ve inti-zār.	Naẓnāẓa	: dilin hareket itdiren ilan.
Naẓāret	: taze yüzlülük ve taze olmak.	Naẓr	: taze ve altun.
Naẓb	: akmak.	Nazra	: ayn-ül-cin.
Naẓd	: metâ`i birbiri üzerine komak.		

Nażret	: gökçek ve revnak	Nebīl	: fāzıl kimse.
Nāzūme	: kilve	Nebīle	: cīfe.
Nażż	: nāż mislidür.	Nebiyyūn	: cem`-i nebī
Neb`	: bir ağacdur yay düzerler ve sandal ağacı ve su çık-mak.	Nebīz	: hurma şarabı.
Nebā'	: haber.	Nebī -	: ok ve demren ve ok at-mak ve eyü olmak ve eyü sürmek ve semirmek.
Nebā	: uzağ olmak ve muvāfak ol-mamak ve def` eylemek.	Nebreh	: raf`-us-savt `an haf-żın.
Neba`	: su çıkmak.	Nebş	: eser.
Neb`a	: yay ağacı.	Nebş	: söz söylemek.
Nebā'et	: gizlü āvāz.	Nebş	: nebbāşlık eylemek ve yirde ot kurımak.
Nebāh	: misl-i nubāh.	Nebv	: kılıc girüsine sıçra-mak ve bir yirde karar itmemek.
Nebāhet	: ulu olmak.	Nebve	: yukaru sıçramak.
Nebak	: yazmak.	Nebz	: cirkin lakab komak.
Nebāl	: cem`-i nebl.	Nebz	: bırakmak ve ayrılmak ve hurma şarabın eyle-mek ve kalil.
Nebālet	: eyü olmak ve semüz olmak.	Nec`	: devā veya hıżāb veya va`zatesīr eylemek.
Nebāt	: her nesne ki yirde bite.	Necā`	: öğrenmek ve ivmek.
Nebbāc	: şedīd-ūs-savt.	Necā'	: kimseye tiz nazar itmek ve gözetmek.
Nebbāl	: okçı.	Necābet	: kerīm olmak.
Nebbāş	: sin açısı.	Necād	: cem`-i necd ve eski kaftan ve kılıc.
Nebeh	: meşhur ve behīme zayı ol-dukdan sonra bulunmak.	Necā'et	: şiddet.
Nebehrec	: geçmez.	Necāh	: zafer bulmak.
Nebel	: cem`-i nebl ve kibār ve sıgār; min-el-azdād.	Necah	: mislühū.
Neber	: ref` eylemek.	Necāşī	: ism-ü melik-il-Habşa.
Nebeş	: elle yir kazmak.		
Nebez	: lakab.		
Nebğ	: aşikāre olmak.		
Nebhe	: bīdār olmak.		
Nebī	: Peygamber.		
Nebīhe	: meşhur.		

Necāt	: kurtulmak ve yüksek yir ve burāk.	Necef	: su çıkmaz yir.
Necb	: ağac kabın soymak.	Necēh	: zecr.
Neccād	: eski satıcı.	Necer	: ekşi yoğurt yemeden hāsıl olan `atş.
Neccād	: namazlığı dikici.	Neces	: kuyu ayırtlamamak.
Neccām	: ekin kuşu ve ism-i feres ve tenahnah iden.	Neces	: mürdārlar.
Neccār	: (mānāsı yazılmamıştır "dülger")	Necez	: dükenmek ve fani olmak.
Necāyib	: cem`-i necīb (metin: Necārib)	Necī	: rāzdaş ve cema`at.
Necdet	: bahādırlık.	Necī`	: kara kan; bazıları rivāyetinde yürek kanıdır.
Neceb	: ağac kabı.	Necī`a	: südlü hurma aşı.
Neced	: `arak ve bezemek ve tecrübe eylemek.	Necīb	: şol kerīmdür ki hasebi gökçek ola.
Necef	: su çıkmaz yir.	Necic	: kurhanun irini seyelān eylemek.
Necēh	: zecr.	Necīd	: bahādur.
Necer	: ekşi yoğurt yemeden hāsıl olan `atş.	Necīl	: mā tekserü min varakil-herem ve hüva dar-bun min-el-hams.
Neces	: kuyu ayırtlamamak.	Necīm	: tenahnah ve zahīre.
Neces	: mürdārlar.	Necīr	: müşabbak.
Necez	: dükenmek ve fani olmak.	Neciş	: gizlü haber ve şol kabahat ki haberden zāhir olur ve ok.
Necī	: rāzdaş ve cema`at.	Necis	: misli-i neces.
Necī`	: kara kan; bazıları rivāyetinde yürek kanıdır.	Necl	: nesil ve toğmak ve atmak ve yarmak.
Necī`a	: südlü hurma aşı.	Necm	: ıldız ve tulū` ve zuhur ve sāk üzerine olmayan nebāt.
Necīb	: şol kerīmdür ki hasebi gökçek ola.	Necme	: süreyya ılduzı ve dar-bun min-en-nebāt.
Necic	: kurhanun irini seyelān eylemek.	Necr	: asıl ve hasb ve arz-ı Mekke ve Medine ve levn ve ağac yonmak ve şiddetle sürmek.
Necdet	: bahādırlık.		
Neceb	: ağac kabı.		
Neced	: `arak ve bezemek ve tecrübe eylemek.		

Necrān	: Yemen'de bir şehirdür ve koyunun irkeçi ve 'atşān mânāsına gelür (irkeç:teke)	Nedes	: zīrek olmak.
Necs	: barmağ ucuyla urmak.	Ned'et	: kavs-ı kazah.
Necş	: bir metā'a hāceti deġülken arturmak bahada olsun diyü ve gitmek ve ivmek.	Nedh	: zecr.
Necüs	: çakal ve ġılāf ve kalb.	Nedhe	: el-kesir min-el-mal ve min-şāmitin ev māşiyetin.
Necū`	: sinici su.	Nediġ	: sa' ter-i berr (güzel kokulu ot) ve sünü ile dürtmek ve sözle ta' n eylemek ve sözi öğretmek.
Necv	: sürat ve sabkat ve kesmek ve bulut ve şol söz ki beyn-el-isneyn ola ve etden deri soymak ve yırtıcı hayvan teġāyuz eylemek.	Nedīd	: misl-i nedid.
Necvet	: yüksek yir.	Nedīf	: atılmış panbuk.
Necz	: va'de āhırı irişmek ve hācetin kaza eylemek.	Nedīm	: musāhib.
Nedā	: et oda bırakmak bişsin diyü.	Nedis	: zīrek.
Nedā	: nemkīn olmak ve yağmur ve yağmur ve otlak ve cevād ve gayet ve iç yağı.	Nedl	: nedl ve ihtilās.
Nedah	: vāsi`.	Nedmān	: nadīm ve hem-şarab.
Nedāma	: cem`-i nedmān.	Nedmet	: nedīmlik.
Nedāmet	: peşmanlık.	Nedr	: şāz düşmek ve taşra sıçramak.
Nedb	: ölüye ağlamak ve mahāsini saymak ve aşā okımak.	Neds	: ta'n.
Nedbet	: şol yirdür ki anda evsaf-i cemile ve hamīde iderler.	Nedūd	: ölmek.
Nedd	: depecek ve yüz üzerine bırakmak.	Nedv	: cem` eylemek ve cemā`-at ile gitmek.
Neddāf	: hallac.	Ne'et	: inlemek.
Neddī	: kavmun cem` olub haber söy-leşdükləri.	Nef`	: assı; zıdd-ı zarardur.
Nedeb	: hatt ve cerāhat eseri.	Nefād	: dükenmek ve fani olmak.
Nedem	: peşiman olmak.	Nefāk	: terakkī ve meta` geçmek.
		Nefās	: toġmak.
		Nefāset	: hürmetlü ve ağır baha-lu olmak.
		Nefc	: kaldurmak.
		Nefecān	: sıçramak.
		Nefeh	: künd olmak, yorulub kal-mak.
		Nefel	: el-ġanīmetü ve-n-nebt.

Nefer	: üçden ona varınca erler.	Nefv	: deve dudağı yarmak.
Nefes	: F. ve Cüra`.	Nefz	: silmek ve bir nesneyi hareket itdürmek.
Nefeş	: gicede bir yirde koyun yatmak,	Nehābir	: nehbür.
Nefez	: zafer bulmak.	Nehābir	: mehālik.
Neffāc	: fahır idici ve mütesebbir.	Nihāl	: fidan.
Neffāh	: emin ve hālīs ve sovk su.	Nehāket	: bahādırılık.
Neffāt	: neft idici.	Nehāt	: kabi`at
Neffāta	: neft atıcı.	Nehār	: gündüz ve keler yavrısı.
Neffāz	: iş geçmek ve buyruk geçmek.	Nehc	: tarīk-ı vāsi`.
Nefh	: yil esmek ve koku belürmek ve bir nesneye elle vurmak veya kılıc ile vurmak.	Nehd	: yüksek at.
Nefh	: üfürmek ve şişmek ve kübr-i irtifā`-i zühāya nafh diler.	Nehrt	: ganīmet ve `ādet.
Nefha	: kīt`a.	Neheb	: misl-i nihāb.
Nefī	: yok eylemek ve sürmek.	Nehec	: galebe eylemek ve nefis birbiri ardınca olmak.
Nefīce	: kavıs.	Nehes	: darbün min-et-tayr.
Nefīr	: cem`-i nefre ve taşra olmak.	Nehel	: cem`-i nāhil ve şarab evveline dirler.
Nefīs	: ağır bahalu.	Nehem	: yimeğe ziyade harīs olmak.
Nefīza	: ol cemāatdür ki bir yire göndürürler `adū var mı yok mu sorsunlar diyü.	Neher	: misl-i nühür.
Nefl	: farz; sünnet olmayan.	Nehik	: eşek āvāzı.
Nefnef	: hava ve iki tağ ortasında hava alacak yir.	Nehib	: misl-i nehb.
Nefret	: ürkmek.	Nehik	: bahadır ve keskin kılıc ve silah.
Nefs	: cesed ve ruh ve bir şeyün aynına da nefis dirler ve kan ve göz.	Nehim	: misl-ün-nahīm ve hüve savtun min-el-esed.
Nefş	: panbuk ditmek ve keçiyile koyun çobansız otlamak.	Nehisāt	: cem`-i nahs.
Neft	; nift, nafat: F.	Nehiş	: zayıf.
Neft	: gazab ve çölmek aşa aşa kaynamak.	Nehit	: arslan āvāzı.
		Nehhāt	: çağırıcı arslan ve ağır-kan eşek.
		Nehk	: sıtma bir kimseyi zayıf eylemek ve bir kimseye

ziyade `ukūbet eylemek ve kaftanı eskince giy- mek ve taamun ekinde mubā- lağa eylemek.	Nekbe : musībet.
Nehl : savt.	Nekd : az hayırlu olmak.
Nehm : deveye zecer eylemek yürü- sin diyü, azarlamak veyahud taşla atmak.	Nekeb : cem`-i nükbe.
Nehme : bulūğ-ün-nehme fi-ş-şer`.	Nekef : bir nesneden istinkâf ve `udūl eylemek.
Nehneh : yufka dokunmuş biz.	Nekez : kuyunun suyu düklemek ve durmak ve def` eyle- mek.
Nehnek : nām-ı div.	Nekf : göz yaşın burundan par- makla silmek.
Nehrevān: ism-i beled.	Nekhiyet : ağız kokusu.
Nehş : ılan ısırarak ve ön dişiy- le at ısırarak.	Nekīb : dābir-i hāfir.
Nehşel : kurd ve çakır ve ism-i recül.	Nekīr : yaramaz iş ve ism-i me- lek.
Nehy : hılāf-ul-emr.	Nekir : recül-i dāh.
Nehz : def` eylemek ve durmak ve deprendürmek.	Nekīt : ulu iş ve muhālefet.
Nehż : urudurmak.	Nekt : musībet.
Ne`īb : karga āvāzı.	Nekş : tavar gayrı tavarlardan evvel gitmek.
Ne`īm : zārılığla ve inlemekle āvāz iden.	Nekz : yılan sokmak.
Ne`iş : ahīr.	Nekz : acele eylemek.
Ne`īt : misl-i ne'et.	Nemā : bitmek ve artmak ve uzamak.
Nekā : pāklik.	Nemam : "merseme" dirler; hoş kokulu bir otdur.
Nekā : yiri kaşımak.	Nemārık : cem`-i nemrıkā.
Nekah : avret almak ve cimā` eylemek.	Nemer : kaplan hulu olmak.
Nekāl : `azab.	Nemil : tamam.
Nekānık: cem`-i nıkık.	Nemīm : kov.
Nekb : derdmend ve hasta eylemek ve tarah ve müsībet.	Nemīme : kovuculuk.
Nekbā : şol yıldır ki muvāfık esmez.	Nemire : yünden bir giyecektür a`rāb giyer ve dişi kaplan.
Nekbāt : rüzgār katıllıkları.	Nemış : şol otdur ki yirler gi-

	ne biter.	Nesem	: evvel-ur-rîh hîna ta-
Neml	: cem`-i nemle ve şol büyüür-i sığârdur ki azacuk verem olur andan cerâhat olur.	Neseme	: cism ve nefis ve insan.
Nemle	: karınca ve atun ayıblarından biridür ayağında olur.	Nesf	: bina yıkmak ve savurmak ve sökmek.
Nemmâm	: kovcu ve bir hoş kokulu otdur.	Nesh	: bir nesneyi zâil eylemek ve tefsîr eylemek ve bir şeyi ibtal idüb yirine tûrmak.
Nem-nem	: emrûn min nevm.	Nesî'	: tehîr idici.
Nemr	: kaplan ve ebü kabile.	Nesî	: mâ sakata min menâzil-il-mürtahılîn.
Nemre	: dişi kaplan.	Nesî'e	: te'hîr.
Nemş	: ak ve kara noktalar.	Nezîke	: boğazlanmış.
Nemt	: nâsdan bir cemâat.	Nesîl	: mumdand sâfî olmuş `asel.
Nemt	: bir yaş otdur yirler.	Nesîl	: revş.
Nemy	: hanesi yukaru dutmak.	Nesîle	: misl-i nesle.
Nercis	: nerges.	Nesîm	: er-rih-uṭ-ṭayyibe.
Nerd	: F.	Nesîs	: meşkten su sızmak.
Nerdelân	: şerbân.	Nesîs	: bakıyya-i can.
Nesâ	: şena gibidür.	Nesît	: hayyûn min-el-Yemen.
Nesa	: bir uyluk tamarı.	Nesk	: Allah için kurban eylemek ve bir nesneyi suyla yumak ve pâk eylemek.
Nessâc	: dokıyıcı.	Nesk	: tertîb.
Nesâet	: tehîr.	Nesl	: döl ve dös.
Nesâik	: cem`-i nesîk.	Nesl	: kuyudan toprak çıkarmak.
Nesak	: tarîk ve dizilmiş boncuk ve nizam-i vâhid üzerine olan söz.	Nesle	: kuyu toprağı.
Nesân	: orta yaz ayı.	Nesnâs	: cinsün min-el-halk ve bir nesneyi sürmek.
Nesâr	: bir nesneden dökülen.	Nesneb	: F.
Nesâyis	: nemâ'im.	Nesnîb	: zevî-en-nesb ve bâ-nesb.
Nesb	: nesbin saymak.	Nesr	: bezl eylemek.
Nesc	: dokımak.		
Nesel	: tavar sağıldukdan sonra emcik başlarında baki kalan süd.		

Nesr	: kuş minkārla et koparmak ve ism-i sanem.	Neş'et	: misl-i neşā'et.
Nesrin	: misl-i nesteren.	Neşez	: mürtefi`.
Nesrū-sūheyl:	perde (diğer nüshalarda Sitāre-i Yemen diye mânâ verilmiştir).	Neşf	: ayak taşı ve kara taş ki yanmış gibi ola ve bir nesnenün suyu ken- düye çekmek.
Ness	: haber ifşā eylemek ve sız- mak ve derlemek.	Neşğ	: şevk galebe eylemek ve biri āvāz eylemek ki sahibiyeye gaşşa ka- rīb ola insan bunu şol vakit eyler ki sahibine ziyade şevk ve likası- na ziyade hubb ola ve- yahud sahibine ilkā ola.
Nessābe	: el-`ālim bin neseb.	Neşīt	: nişāt idici ve ism-i recül.
Nessüs	: karımak ve deveye zecr eylemek.	Neşī	: yüce yir.
Nesteren	: lale ve nar çiçeği.	Neşīc	: misl-i neşe.
Neşūr	: kesīr-ül-veled.	Neşīl	: hevücsüz bişen et.
Neşv	: izhār-ül-hayr.	Neşīş	: çölmek kaynamak āvāzi ve ıssı demürün suya bırağacak kaynaması için ve suya bırakmak.
Nesyere	: kovcu.	Neşīta	: gūzat kasd itditleri yi- re varmadan yolda al- dıkları mal.
Ne's	: tehīr eylemek.	Neşī	: çölmekden et çekmek.
Neşā	: gökçek yıl esmek.	Neşr	: dirgirmek ve hoş koku- lu ve şol kelā ki kuru- dukdan sonra yağmur ol- maya.ki girü göğere.
Neşā'	: bulut belürmek ve oğlan uzamak.	Neşş	: yirmi dirhem.
Neşā'et	: hilkat.	Neşt	: `akd eylemek ve düğümü rıfkla çözmek.
Neşak	: koku bolmak.	Neşūh	: mâ-i kalīl.
Neşās	: yüksek bulut.	Neşuh	: royunca su içmek.
Neşāt	: ferah.		
Neşāz	: mürtefi` yir.		
Neşb	: mal ve yir.		
Neşc	: āvāz ile ağlamak ve çölmek āvāz ile kaynamak ve şarab kaynamak.		
Neşd	: sual itmek.		
Neşem	: bir ağacdur andan yay dü- zerler ve ak ve kara noktalar.		
Neşenc	: su yolu.		
Neşer	: āli ve münteşir.		

Neşūr	: misl-i nüşūr.	Nevādis	: geçen sūni.
Neşūs	: mürtefi` olmak.	Nevāfic	: eyeğü kemüginün dibi.
Neşūt	: nevün min-es-semek ve de- rin kuyu.	Nevāfil	: cem`-i nāfile ve cem`-i nefle.
Neşvār	: at bisleyici.	Nevāhī	: cem`-i nahiye nevāhi-y-ul -kavm ešrāfūhüm.
Neşz	: derlemek ve yokuş.	Nevāib	: cem`-i naibe.
Netah	: gözle bize nazar eylemek ve çekmek ve koparmak ve biz tokımak.	Nevāk	: umūrı islah eyleyen kimse.
Netak	: getürmek.	Nevākis	: cem`-i nākis.
Netel	: deve kuşu yumurdası.	Nevāl	: `atā.
Neter	: fesād.	Nevān	: dane-i dermeyān-i ğalla.
Neteş	: çıkarmak.	Nevās	: muztarib olan kimse.
Netf	: kıl yolmak ve irendelemek.	Nevāşih	: şedāid.
Neth	: der çıkmak.	Nevāsī	: cem`-i nāsiye.
Netn	: çirkin koku.	Nevāşir	: cem`-i nāşir.
Netr	: unukla çekmek.	Nevāt	: beş dirhem ve hurma da- nesi.
Netūc	: doğurıcı inek.	Nevātıl	: cem`-i nātıl.
Ne'üc	: yil hareket itmek.	Nevātır	: cem`-i nātır.
Ne'üm	: uyugan kimse.	Nevāyih	: sağı sağıcı avretler.
Ne'üş	: zü-l-baṭş.	Nevāzır	: cem`-i nāzır.
Nev`	: dürlü.	Nevb	: kuvvet ve kurb ve nü- zül-i Kur'ân.
Nevâ	: cem`-i nevāt ve ol mekândur ki seferinde ana gelmek niyyet idersin ve çadır çev- resindeki ark.	Nevbet	: deve semirmek.
Nevābik	: cem`-i nebik.	Neveb	: cem`-i nevbet.
Nevābit	: beğlük ve işi sinamaduk kimseler ve azğunlar.	Neverān	: ürkmek.
Nevācid	: cem`-i nācid.	Nevf	: örgüc ve urmak.
Nevācil	: sol develerdür ki tahıl otlar.	Nevfel	: deryâ ve çok `atā iden kimse.
Nevādir	: süvār.	Nevfele	: nemek-dān.
		Nevh	: sağı sağmak.
		Nevh	: ulu olmak.

Nevha	: saġu.	Neyyif	: ziyāde.
Nevīs	: kuvvet ve hareket.	Neyyirān	: ay ve güneş.
Nevkā	: ahmaklar.	Nez`	: çekmek ve bir nesneyi koparmak ve can çekişmek, fūlan nes`de dirler, hayatı kal` itmekdedür demekdür.
Nevl	: el- ^c atā ve alçaklık.	Nezā`	: boġa dişisine sıçramak.
Nevm	: uyumak ve kaftan eylemek ve bazar kāsıd olmak.	Nezah`	: bulanuk su ve şol kuyu ki ekser su çekile.
Nevme	: kesīr-ün-nevm olan recül.	Nezah`	: su çekmek ve ıraklık.
Nevr	: ağac çiçeġi.	Nezāhet	: çadlık ve gökçeklik.
Nevre	: ağac çiçeġi.	Nezak`	: hıffet.
Nevrec	: saban demüri ve şarab ve çırāġ ve ġalle.	Nezāl`	: be-mānā "inzāl".
Nevs	: depretmek.	Nezālet	: hasis olmak.
Nevş	: tenāvül.	Nezāzet	: az olmak.
Nevt	: uca ile arka ortası ve ahmak ve asılan nesne.	Nezāyi`	: şol avretdür ki kendü kabilelerinden gayra çiftlenür.
Nevta	: kin dutmak.	Nezb	: misl-i nüzāb.
Nevvuh	: misl-i nevāyih.	Nezeb	: lakab.
Nevž	: siyahat itmek.	Nezec	: raks eylemek.
Neyāzik	: cem`-i neyzek.	Nezef	: kan gitmekden zayıf olmak ve kuyunun suyun hep çekmek.
Neydelān	: kābus.	Nezer	: bilmek.
Neyfak	: uçkur geçirecek ağac ve uçkur geçecek yir.	Nezevān	: irkek dişisine sıçramak.
Neyh	: kemük berkişmek.	Nezġ	: kavmun ortasın ifsād eylemek ve kimseye ta`n eylemek.
Neyl	: bulmak.	Nezhet	: biri nebātla gökçek olmak.
Neyreb	: şürb.	Nezī`	: garīb.
Neyseb	: toġrı yol.	Nezīb	: geyik avazı ve oġlan çığırmak.
Neyt	: mevt ve `arakun `allaka bihī-l-kalb.		
Neytal	: koġa.		
Neyüb	: cem`-i nāib.		
Neyy	: deve semirmek.		
Neyyāk	: cemmā`.		

Nezîf	: kan çok gitmekden zayıf olan kimse.	Nıkm̄et	: horlık ve bir yaramaz işe gelmek.
Nezîh	: ba`îd.	Nıknık	: deve kuşu.
Nezîh	: ba`îd.	Nıkr̄es	: ayak ağrısı ve üstād kimse.
Nezîl	: konuk.	Nıkr̄is	: mislühū ve tabīb-i hāzık.
Nezil	: misl-i nezl.	Nıks	: mürekkebe.
Nezîr	: korkuducu ve uryān.	Nıks	: divit lıkası.
Nezîz	: giyik āvāz eylemek.	Nıkt̄a`	: sahtiyān döşek.
Nezl	: konuk için yaraklanan nesne.	Nıkz̄	: yüzülmüş ve seferde arıklayan deve.
Nezl	: hasīs.	Nış`	: darbun min şiyābin bîzin.
Nezle	: zükām.	Nışāb	: maldan zekāt vācib olan ve bıçak sapı ve merca`.
Nezr	: üzerine vācib eylemek.	Nışāh	: iplik.
Nezr	: kalīl.	Nısb	: nasīb.
Nezū'	: dibi yakın kuyu ki suyu elle çekile.	Nısf	: yarım.
Nezūr	: veledi az olan avret.	Nıta`	: sahtiyān döşek.
Nezv	: yirden yukarı sıçramak.	Nıtab	: baş ve boyun tamarı.
Nezzāk	: kimseye ayıbın söyleyici.	Nıtāk	: kurkuşak.
Nezzeh	: sızmadan irkilen su.	Nıtāka	: kemer.
Nıgār	: ürkmek.	Nıtāsī	: mutatayyib.
Nıhrîr	: gayetde âlim.	Nıttis	: mutatayyib.
Nıķ	: tağda yüce yir.	Nıżāz̄	: cem`-i nażîz̄.
Nıķā`	: cem`-i naka`.	Nızv	: arık deve ve eski kaftan.
Nıķāb	: F. ziyade `âlim olan.	Ni`āl	: cem`-i na`l.
Nıķābet	: nakīb olmak.	Ni`āc	: cem`-i na`ca ve yaban sığırı.
Nıķāl	: cem`-i nakl.	Ni`am	: cem`-i nimet.
Nıķām	: cem`-i nıķmet.	Nıb	: yaşlu deve ve ev ve ev içinde arkaya konulan.
Nıķāt	: cem`-i nokta.	Nıbāk	: kiçirek depe ve çukurlar.
Nıķda	: yaş kişniz.		
Nıķız	: misl-i nakaz.		
Nakl	: en-nakl.		
Nıķme	: zıdd-ı nimet ve horlık.		

Nibāt	: gönül tamarı.	Nikābet	: düşman depelemek veya cerahat irüşdürmek.
Nibeh	: meşhur.	Nikāh	: F. ve basmak.
Nibrās	: mıs̄bāh.	Nikah-ul-meft	: bir kişi atasının avretin çiftlenmek, zaman-i cahiliyetde olur.
Nicāf	: cem`-i necf.	Niked	: tar.
Necīs	: misl-i nācis.	Nikl	: kayd ve uyan gemi.
Nidā	: çağırmaq.	Nikş	: bozmak ve ism-i recül.
Nidām	: cem`-i nedīm.	Niks	: zayıf kimse ve şol okdur ki gözi ucuna â`lâ ve esfel kılına.
Nidd	: misl-i nedd ve nazīr.	Nīl	: misl-i neyl ve düşvārlik ve Nil-i Mısır.
Nidde	: benzemek.	Nilüfer	: bir çiçek.
Nifāk	: misl-i infāk ve cem`-i nafaka.	Nīm	: gedük ve eski kaftan ve şol derc ki kumda olur ve yil esecek.
Nifās	: avret lohusa olmak.	Ni`m	: nīkū.
Nifāz	: oğlancuklar kaftanı.	Ni`mā	: cem`-i nimet.
Nifer	: göç ve er bölüğü.	Ni`me	: nān ve nimet.
Nifrāc	: korkmak.	Ni`met	: hoş dirilik.
Nifrīc	: çok sözlü.	Nimş	: darbün min-el-nebt.
Nifric	: misl-i nifrāc.	Nimt	: ton.
Nifta	: kabarcık.	Nināc	: şedīd-üs-savt.
Nifza	: lerze.	Ninān	: cem`-i nūn.
Nihā	: lağmır suyu cem` eylemek.	Nīr	: boyunduruk ve alemlü ton ve sevbün arkacı ve ism-i recül.
Nihāb	: cem`-i nehb.	Nīrān	: cem`-i nār.
Nihās	: beşer ve tabiat ve asıl.	Nisā	: zaman.
Nihās	: kanlı çarhının çenberi.	Nis`	: organ ve yaya ve çadır kulani ve şimal yili.
Nihāyāt	: cem`-i nihayet.	Nisāfet	: hizmet eylemek.
Nihāye	: pâyānkār.		
Nihāyet	: işün ahırı.		
Nihhās	: kul karavaş satıcı.		
Nihle	: avret taleb itmeden mihrin virmek ve mukābelesinde `ıvaż virmek.		
Nihy	: meşk ve tulum.		
Nihy	: yağmur suyu ve göl ve su eğreği.		

Nisāl	: cem`-i naşl.	Nizar	: bekdeş.
Nisār	: ism-ü mâin li-benî Amir.	Nizk	: irkek keler.
Nişār	: bezl.	Nizz	: yeynicek zîrek kimse.
Nisbet	: F.	Nū`	: `atş.
Nisğ	: öğendire.	Nuhā`a	: tükruk.
Nisvān	: cem`-i nisve.	Nu`ās	: ımızğanmak ve koyun kusından ğaş olmak.
Nisve	: avretler.	Nūb	: bal arısı.
Nisyān	: unutmak ve terk eylemek.	Nu`b	: cem`-i nu`ūb.
Nişāz	: cem`-i neşāz.	Nubtā	: atun karnında ve kol-tuğında olan maraz.
Nişdān	: yavu kılan nesneyi istemek.	Nubūt	: kuyu dibinden su çıkar-mak.
Nişret	: and içmek.	Nucūd	: cem`-i need.
Nişvet	: koku bolmak.	Nufās	: bir derddür koyuna vāki` olur.
Nitāc	: doğırmak.	Nuffāha	: su kabarcığı.
Nitāf	: sâfi sular ve cem`-i nitfa.	Nuğar	: nağar.
Nivā'	: ağızlığla kalkımak ve ağız eylemek ve ıldız düşmek.	Nuğme	: cūr`a.
Nive'	: semüz deve.	Nuğre	: serçe gibi bir kuşdur burnı kızıl olur ve eşek sineği.
Niyābet	: kimsenün yerine durmak.	Nuğūz	: misl-i nağz.
Niyāf	: tavīl.	Nuhā`	: oñurga iliği.
Niyāh	: sağı sağmak.	Nuhab	: cimā` eylemek ve çek-mek ve ısırmaq.
Niyāk	: cem`-i nāka.	Nuhāme	: tükürilen tükruk.
Niyām	: cem`-i nā'im.	Nuhāle	: kepek.
Niyāţ	: uzak yol ve bir tamardur kalbe ulaşur, kesilse sa-hibi ölür.	Nuhāle	: mislühū.
Niyet	: za'afdan meyl eylemek.	Nuhās	: bakır ve yalinsuz dütün.
Niyy	: çig; haq mânâsına.	Nuhāte	: yonka.
Niyyet	: azim eylemek.	Nuhbe	: muhtar ve süci kabağı.
Nizā`	: ehline müştāk olmak.	Nuhla	: `atıyye.
Nizāl	: kītāl.		
Nizām	: incü dizilmiş ip.		
Nizār	: ebü kabile.		

Nuhre	: katı yil esmek.	Nu`mān	: cem`-i na`m ve en`ām ve ism-i recül ve melik-ül Arab nüsebe ileyh. Şakāik -un Nu`mān li-ennehū ha- mahu.
Nuhs	: asl-ül-cebel.	Numruk	: yüz yadığı.
Nuht	: nās.	Nūn	: büyük balık ve kılıc kenarı.
Nuhūl	: ten arık olmak.	Nur	: ziya ve cem`-i nār.
Nuhūr	: cem`-i nahr.	Nu`re	: büyük sinekdür, gözleri gök ve kuyruğında iğne- si olur.
Nūk	: ahmak.	Nuşb	: şerr ve belâ.
Nūk	: cem`-i nāka.	Nuşf	: lugatun fi nisf.
Nuka	: bir para ve yaş ot.	Nuşret	: yardım itmek.
Nukabā	: cem`-i nakīb.	Nuşū`	: şol halıs ki hiç küdüre- ti olmaya.
Nukāha	: su kabarcığı.	Nuşub	: cem`-i nasab ve oyık.
Nukāka	: dişi kurbağa.	Nuşuh	: nasihat eylemek.
Nukat	: cem`-i nokta.	Nuşūl	: cem- i nasl ve hızb zâil olmak.
Nukāz	: bir zahmetdür koyunda vāki olur.	Nuşūs	: cem`-i nass.
Nukāza	: ma nakaza min ca`l-ış-şa`r.	Nuşādir	: F.
Nukāve	: bir nesnenün eyisi.	Nuţfa	: mā-ür-recül ve-l-mā-es- -safi kalla ev kaşura.
Nukāye	: bir nesnenün yüzi.	Nutk	: söylemek.
Nukba	: levn ve vech ve kuşak ve evvel zāhir olan cerb ve bir savbdur izār gibi.	Nutū	: cem`-i nat`.
Nukde	: uşak koyun.	Nu`ūt	: cem`-i ni`at.
Nukl	: çerez.	Nu`üz	: misl-i na`z.
Nukle	: bir yirden bir yire inti- kāl.	Nu`z	: misvāk ağacı.
Nukra	: gümüş ve sebīke ve ense çukuru ve ayak uyuşmak.	Nuzāza	: el-bakıyyetü min-eş-şey.
Nuksān	: F.	Nużc	: pişmek.
Nuş	: ditmek.	Nużh	: cem`-i nazīh.
Nukū`	: şol nesnedür ki giceden suya birağurlar devā için.		
Nukub	: cem`-i nikâb.		
Nukuş	: misl-ün-nakş.		
Nukz	: yağrın eti.		

Nuzk	: tavar gayri tavarlardan ön gitmek.	Nüdüvvet	: nemlik.
Nužnüb	: su yire geçmek.	Nüfāž	: bir nesne silkmeden düşer.
Nužūh	: tıbbden bir nevi`.	Nüdūf	: misl-i nefād.
Nü`āme	: cenüb yili.	Nüfūh	: südlü deve ve okı ırağa giden yay.
Nübā	: cem`-i nebî.	Nüfūk	: tavar ölmek.
Nübāh	: it āvāzi.	Nüfūl	: cem`-i nefel ve cem`-i nefl.
Nübāi`	: ism-i mevzi`.	Nüfūr	: ürkmek ve taşra olmak.
Nübel	: hicāret-ül-istincā.	Nüfūz	: misl-i nefāz ve çıkmak.
Nübīy	: Kur`ân.	Nüfza	: defe` tün min-ed-dem.
Nübl	: semirmek ve artukluk.	Nühā	: serçe ve sokulmak.
Nüble	: `atıyya.	Nühā	: cem`-i nehiye.
Nübū`	: misl-i neba`.	Nühāk	: eşek āvāzi ve akreb āvāzi.
Nübūğ	: misl-i nebğ.	Nühām	: darbun min-et-ṭayr.
Nübūh	: kavmun āvāzi ve itler āvāzi.	Nühbā	: ganimet malı ve yağma olan mal.
Nübüvvet	: peygamberlik.	Nühū`at	: at çabuk olmak.
Nücār	: levn ve asıl ve hasb.	Nühū`	: kasmak.
Nücāz	: bir zahmetdür deve ciğerine vāki` olur, ol sebebeden öksürür.	Nühūd	: meme taşra gelmek.
Nuccī	: bal tulumı.	Nühūdet	: at büyük olmak.
Nücebā	: deve derisi ve deve derisin yüzme.	Nühūr	: cem`-i nehār.
Nücū`	: nasihat gönüle yir eylemek ve ta`ām ve şarab muvafık gelmek.	Nühūr	: ırmak ve komak.
Nücūf	: yassı demrenlü ok.	Nühūž	: misl-i nehž.
Nücūm	: cem`-i necm ve ot bitmek ve boynuz bitmek.	Nühye	: `ākil.
Nüdd	: `üddan ve gayrıdan yoğrılmış.	Nühyet	: pâyānkār.
Nüdemā	: cem`-i nedīm.	Nühze	: fırsat.
Nüdüb	: cem`-i nedeb.	Nü`iy	: çadır kenarına kazılan ark.
		Nükāt	: cem-i nükte.
		Nüker	: bilmek ve günah.

Rah̄ik	: h̄alis süci	Rak	: hecv itmek
Rah̄ıl	: dişi kuzu	Rak̄	: yengeç
Rah̄ıla	: sefer devesi ve binecek deve.	Rak̄ı	: dünya göği ve ahmak
Rah̄ım	: isirgeyici ve bağışlayıcı demek- dür.	Rakab	: cem -i rakbe
Rah̄im	: renm āvāz .	Rakaba	: boyun ve memlūk
Rah̄ıs	X dırnak ağrısı.	Rakad	: uyumak ve ism-i recül
Rah̄is	: ucuz	Rakak	: sol düz yirdür ki toprağın üzeri yun şak ve altı berk ola.
Rah̄ıy	: vāsi	Rakak	: mislühü ve za'āğ
Rah̄iž	: yunmuş giyesi.	Rakaka	: yufka etmek
Rah̄ib	: keşiş	Rakam	: yazmak ve mühür urmak.
Rah̄ika	: misl-i rah̄iža	Rakbet	: bir nesneye göz tutmak
Rah̄ıl	: yayan	Rakda	: iki cihanun ortası
Rah̄ıl	: göç ve kavi deve.	Rakım	: düşvarlık
Rah̄in	: dutı koyıcı	Rak̄ı	: efsün idici
Rah̄išan	: 'arkān fi batn-iz-zira'ayn	Rak̄ib	: bir nesneye göz dutmak ve sıçan deli ğine girmek
Rah̄ižā	: köstebek delüğü	Rak̄ib	: atlu
Rah̄ıl	: mesken-ür-recül-ve mâ yastabuhu min-el-inās ve rah̄l-ul-ba'ir hüva asgaru min-el-kaṭb.	Rak̄id	X durana dirler ve bir yirde sābit olu akmaz su.
Rah̄lā	: arkası kara koyun	Rak̄ik	: yufka ve kul
Rahm	: karabet ve ana karnında oğlan ya- tağı	Rakim	: kitab ve levhün fihi esmā-ü eshab- il kehf ve kısasihim
Rahmā	: başı ak koyun	Rakis	: hırman yirünün ortasında bir sığır- dur, gayr sığarlar anun üzerine döner ler.
Rahmā	: kartal kuşu	Rak̄k	: deriden kâğıd
Rahmān	: bağışlayıcı ve ism-i sūre	Rakkam	: saman satıcı
Rahmet	: bağışlamak.	Rakkaş	: F.
Rahs	: nā im ve ucuzluk olmak	Rakma	: cānib-ul-vādi ve murgzār.
Rah̄t	: kavım ve kabile ve ricalden madu- nı aşara ki içlerinde nisa olma- ya	Rakş	: ayak döğmek
Rahv	: yumuşak	Rakṭā	: ak koyun ve kara koyun
Rahyan	: iki değirmen	Rakub	: sol avret dür ki eminün ölmesine müntezerdür, miras yimekten ötürü ve sol deve ki havuzdan su içmez, zahme den ötürü.
Rah̄ž	: giyesi yumak.	Rakud	: derin küb ve ağlamak ve inlemek
Ra'iz	: ra'zı uvanan ok.	Rakul	: hurma ağacına çıkacak ip
Ra'if	: çoban	Rakun	: hınna
Ra'ic	: mümteli	Rakut	: kan dökürücü nesne
Ra'id	: önce gidici ana "pişrev" dirler ve el değirmeni ve irṭifa'-i zuhā	Ra'le	: kıtatun min-el-hayl
Ra'il-	: kitabün min-el-hayl	Rām	: darbun min-Şş-şecer
Ra'il	: dakal.	Ra'm	: deve köşegi ve naka köşegin sevmek
Ra'im	: mahr-i şehri	Ramak	: bakiyye-i can ve koyun sürüsü
Ra'inc	: Hindistan kuzu	Ramaž	: yürüyenün ıssilikden ayak yanmak ve güneş yiri ve gayrı kızdurmak
Ra'ış	: korkmak	Ramih	: sünü dutmak
Raiyye	: gözci	Ramid	: gözi ağrıyan
		Rami	: atıcı

Rāmik	: misk ile karışmış ve bir kara nesne	Ratâ	: ahmak
Rāmram	: darbun min-eş-şecer	Ratak	: bağlamak
Rams	: sol çapakdur ki göz kuyruğında cem olur	Ratb	: yaş ot
Ramuz	: derya	Ratba	: yaş yonca
Ramza	: issi taş	Rath	: çamur sıvık olmak
Rān	: çagşır satan	Rath	: bığgak sıvamak
Ra'n	: enf-ül-cebel	Ratih	: yufka nesne
Raza	: nazar olan kimse	Ratim	: el-lāzimü li-şey
Ra'na	: küpe	Ratit	: esvāt ve ahmak
Ranak	: su bulanmak	Rāti	: otlayıcı
Ranifa	: elye ve tarafuha-ellezi yeli-el-arz	Ratib	: sâbit
Rānik	: ölkeşen	Ratı	: misl-i ratâ
Rank	: su ve şarab bulanık olmak	Ratk	: su ve şarab bulanık olmak ve ayre ferci şimşek bir vech le ki cimâa kadir olunmaya
Rānan	: çagşır ve güreşçiler tumanı	Ratı	: süst er ve yüzotuz dirhem
Ra'ra	: "şabbün ra'raun" demek olur	Ratn	: karışdurmak;halt mânâsına
Raş	: ulaşturmak	Ratūm	: ferci gin avret
Ra's	: kılıç kabzası	Rauf	: ulu kişi ve şefkatli
Ra's	: irtı'âş	Ravğ	: dilkü oynamak
Ra's	: bünyâd bırakmak ve katı sıkmak	Ravğān	: dilkü oynamak
Ra'sā	: kara başlu koyun	Ravh	: rahmet ve dinlenmek ve yil esmek ve koku bolmak ve yeyniz elli.
Rasad	: göz dutmak	Rāviye	: su meği
Rasad	: küymek ve yol beklemeğe gelen ve matr-i kalil	Ravk	: evvel cüvanı ve şarab safi olmak ve ev önündeki sakf ve tayfa min-el-leylî ve karın
Rasaf	: taş urmak	Ravruk	: süzek
Rasağ	: kadım süst olmak	Ravul	: buzak
Ra'san	: tahrik-ür-re'si min-el-kibr	Ravz	: cem -i ravza
Rasās	: kalay	Ravza	: gemen
Raşāşī	: kalaycı	Ray	: gütmek ve saklamak
Rasf	: urulmuş taş ve urulmuş kerpiç	Rayat	: cem -i rāye
Raşıd	: gözedici ve arslan	Rayet	: alem
Rasif	: muhkem	Rāyig	: mâil
Rāsih	: sâbit	Rāyib	: yoğurt
Rasim	: mâün cārin	Rāyiha	: hoş koku ve şol bulut ki gicelerde olur
Rasın	: muhkem	Rayk	: evvel cüvânî ve serab yir yüzinde ıldıramak
Rāsiyāt	: sâbitler	Rayyak	: misluhu ve her nesnenün fazlına ve evveline rayyak dirler
Rash	: sâbit olmak	Rayta	: peygir ve çadır
Rasn	: bir nesneyi muhkem eylemek ve tekmil eylemek ve dille söylemek	Rağ	: oğlan süd emmek
Rass	: binâ-i muhkem	Rağā	: oğlan emzirmek
Rasūf	: ferci tar avret	Rağdāz	: taşla doğılmış yir ve taşla döğd. miş taş
Ra's	: ditremek	Rağğ	: südi taşla taşlamak
Raşin	: şol kimsedür ki velimeye davetsüz gele ve şagirdane		
Ra'sa	: lerze		
Raşik	: doğru boylu ve gökçek boylu		
Raşk	: ok atmak		

Raʔfa	: kızmış taşku anunla sūd tağlarlar	Rebiyye	: od
Raʔh	: az virmek ve taş sımak	Rebiz	: yürümede hafaf-ül-kavāim olan
Raʔī	: sūd emer	Rebk	: tavar boynuna ip bağlamak
Raʔīb	: şûrden bir nevidür ve yukarudan yağın yağmur	Rabl	: seğerden bir nev`dür güz faslında kökerür yapraklanır yağmura ihtiyaç olmaz.
Rāʔiya	: ey merziy a	Rebs	: şehir çevresi
Rāʔibānc	: rāʔibāne	Rebsā	: şedid
Raʔif	: şol süddür ki taşla kaynar	Rebv	: nefes dutulmak ve daim öksürmek ve atık olmak
Rāʔim	: şol devedür ki arıklığından yirinde durmaya	Rebz	: bir otdur anunla nesne bulurlar
Raʔīm	: taşla yapılmış bina	Rebz	: bir otdur anunla nesne bulurlar
Razm	: cem`eylemek	Rebz	: barud ve her nesnenün çevresi ve karrın bağarsağı
Raʔm	: misl-i rāʔām	Rec`	: yağmur ve nef`ve gökçek ve girü dördürmek
Raʔn	: tamam eylemek	Recā	: kırān ve taraf
Raʔz	: şol hurmadur ki döğerler süde birağurlar	Recā	: bil-medd ümud dutmak ve korkmak
Rebāb	: bir maruf saz dur ve bir pâre ak bulut	Recābet	: ucuzluk
Rebāh	: assı ve bir şehir ki kâfir anda gelir ve kurt ki köpeğe benzer	Recāc	: adak koyun ve deve ve nâsdan zayıf olanlar
Rebācet	: gündelik	Recād	: tahil destesin hırman yitirmek
Rebāibe	: cem-i rebiyye	Recāh	: göti büyük avret
Rebe`a	: eşeddü`adv-el-ibil ve hayyun min Esek	Recāh	: büyük dırmak
Rebed	: bir yirde durmak ve habs eylemek	Rec`at	: bad-al-mevt dünyaya rücu` eylemek ve cevabı mektub
Rebek	: karışmak ve boğaç bişirmek	Recc	: hareket itmek ve hareket itdirmek
Rebele	: uyluğun iç yüzü	Reccā	: örgücü büyük deve
Rebēs	: bir kimseyi hacetden men` eylemek	Reccāf	: derya
Rebez	: kırba öldürmek	Reccās	: ra`ddan işidilen savt-i şedid
Rebez	: yeyni	Receb	: ta`zim olunmuş ve gin yir ve vus`a ve aya dirler
Rebh	: misl-i rıbh	Recef	: ditremek ve kimsenün üzerine sümül-cimek
Rebīh	: yocın bağirsak	Recel	: yayan olmak ve sac kıvrıcak olmak
Rebi`	: bahar ve baharda olan yağmur	Recem	: makbere
Reb`	: yüce yirde olmak, mavime gözcilik etmek	Recen	: habs eylemek
Rebi`at-ül-cü`	: ebü hayy	Recez	: ilm-i aruzda bir bahırdur ol-bahırda şiir demek
Rebi`at-ül-fāres	: ebü kabile	Recfan	: ditremek ve ziyade iztirap itmek
Rebīb	: bislengi ve üğey oğlan	Recfe	: zelzele
Rebībe	: üğey kız	Recī`	: girü dönmüş
Rebīle	: sahan aş	Recīl	: yürümeğe kavi kimse
Rebīs	: düşvār iş ve bahadır	Recim	: recm olanmış

Revā	: suya kanmak	Reyn	: gönüle günah galebe eylemek ve haba- şet-i nefis ve günah üzerine günah kat- ta kalbi kamada ve güzlü olmak ve pas tutmak
Rev`a	: şol avretdür ki hüsnî seni `aca- ba götürür	Reyr	: R`ir : fâsid
Revābī	: cem`-i rahīle	Reys	: salınmak
Revāhīr	: reçeller ve acı aşlar ve üzüm tür- şüsü ve ayva şarabı	Reys	: inlemek
Revāhīş	: bilegün iç yüzi tamarları	Reyş	: ok yileklemek ve kimsenün halin eyü eylemek
Revāih	: cem`-i raiha	Reyt	: çadır
Revāk	: şenaya-i `ulya, süflâden uzun ola	Reyud	: cem`-i reyud
Revākīd	: cem`-i rākīd	Reyy	: suya kanmak
Revākīd	: cem`-i rākūd	Reyyā	: eyü koku
Revāmis	: şol yirdür ki sarar ve alametle- ri belürsüz eylemek	Reyyān	: zıdd-ül-`atşan
Revāyī	: `acaib	Reyye	: öyken
Revāzīf	: kuru bohramaç	Reyyis	: batî
Reve`	: şol ibdür ki anunla metâ`bağlar- lar	Rezah	: güngüyle dürtmek
Reved	: taleb ve çekmek ve gelmek	Rezah	: taş uvatmak
Revha	: ism-i şehir	Rezâlet	: nakis
Reviyye	: hâced ve akıl ve kitâtun min-el leyl	Rezān	: cem`-i rezn ve meclisde vakâr üzeri- ne olan avret
Reviyyet	: fikir	Rezāyā	: cem`-i reziyye
Revm	: taleb itmek	Rezaya	: cem`-i reziyye
Revnaκ	: F.	Rezāz	: hafif yağmur
Revs	: at tersi ve buğday eleyecek için- de kalan tars	Razdak	: saf-ı adamiyan
Revsem	: resmün ve şeyün tecella bihî denā- nir ve haşabetün fihā kitabetün yuhtamu biha-t-ta`am	Rezīn	: mahalle balçığı
Revşem	: el-levh-ül-lazi yuhtamu biha-l-beyadi yâdir	Reze a	: vakur kişi ki işi te`enni ile işle- ye ve sakil nesne
Revüm	: şol nakadur ki köşeğin sever ve koyun ki yanına gelenün kaftanın yalar ve her nesne ki bir nes- neye ülfet bula	Reziyet	: ol rensodür ki irişür
Revvār	: şol zahmet dūr ki baş çağzindürür	Reziyye	: misl-i rediyye
Revvās	: başçı	Rezl	: nakis
Revzāt	: cem`-i revze	Rezm	: sevelan
Revzat-ül-enf	: taze murgızar	Rezem	: ra`d `avāzi ve deve `avāzi
Revzene	: pençere	Rezeme	: deve ağızın açmadan itdüğü savt ve yırtıcı vanavarlar avazı
Rey	: girtü dönmek ve ziyade olmak ve tahıl	Rezn	: bir nesneyi sallamak ağır mı yeyni mi bilmek için ve şol mekân-ı mür- tefi ki temaniye ola
Re`y	: fikir ve tedbir ve icthadla bir nesne söylemek	Rezūm	: yukalu cefnetün erzümü ke- enneha tesilü li-`imtilaiha
Reyāh	: süci	Rezūn	: cem`-i rezn
Rey`ān	: evvel-ü külli şeyin	Rezület	: misl-i rezalet
Reyāhīn	: cem`-i reyhān	Rezz	: bag çabuğı ve bıçağı yire sablamak
Reyāset	: ululuk	Rezzak	: rızk virici
Reyb	: rüzgar dönmesi ve şek ve hacet	Rezzāz	: piringci
Reyb-ül-menun	: havādis-i rüzgar	Rezze	: kilid sokılan demür ve dürtmek
Reyd	: tag burnı	Rıbh	: assı
Re`ye	: ilm	Rıd`	: refik
Reyec	: geçerlü akçe	Rıdvān	: bi-l-kesr; türab cenne ve rıza
Reyh	: koku bolmak	Rıfak	: cem`-i rıfka
Reyhān	: F.ve ekin yaprağı	Rıfk	: yumşaklık
Reyhūfān	: za`fırān	Rıhah	: cem`-i rah
Reym	: `azmun yabka ma yuksam ul-huruc ve-l-bakar-ve-d dercetü ve ziya- det ve saat-i tavile min-el-leyl	Rıhāl	: cem`-i rahl

Rüvāye : yoğurt demizliği
 Rüveyd : tasggr-i rüd
 Rüyēt : görmek vebilmek
 Rü'ya : düş
 Rüyün : cem '-i reyn
 Rüz' : ziyan ve muşibet
 Rüz : piringç
 Rüzāh : tavar katı arık olmak ve arık-
 lamak
 Rüzāl : rüzalü külli şeyin rediūhu
 Rüzāl : rüstak manasına ymī köy
 Rüzem : yirde sābit vekāim olan
 Rüzūh : cem '-i rüzāh
 Rüzüm : ol nakadur ki arıklığından dura
 Rüzüm : cem '-i rezm

Sabāğ : boyacı
 Şabbārat : iş-şita :katı sovk

Şabğ : boyamak
 Sabha : tuzlu yir
 Sabiğ : tamam vekāim ve vāfi
 Sābih : suda yüzici
 Sābih : kara yılan
 Sabit : sarkuk saç
 Sabit : oğlan
 Şabiğ : kına bardağının sıkındısı ve yap-
 rak suyu
 Sabihāt : gemiler ve ervah-ı mü'minin
 Sābik : ön geçmiş
 Sābika : tamam vebol göhlek

- 5 -

Sa : her nesneden eyü olan
 Sa : cem '-i saat
 Sa : kusmak
 Sa : dört müdd alur ölçek ve arz-ı
 mutmainna

Sa'a : hiddet vetakat
 Sa'ab : dere içinde olan su yolu
 Sa'abın : cem '-i su'ban
 Sa'ac : kütlik çekmek
 Sa'ad : şedid
 Sa'adet : eyü bahtluluk
 Sa'af : hurma budacı vebir zahmetdür
 deve dudagında çıkar

Sa'afa : hurma budacı
 Sa'aid : cem '-i şud
 Sa'al : dişleri bitişinden ihtilāt olub
 bazı bazına bingişmek

Şa'al : dikkat
 Sa'ali : cem '-i salib
 Sa'am : koparmak
 Sa'ar : derbend
 Sa'at : cem ',i saat
 Sa'b : saça sirke düşmek

Şa'b : düşvār
 Şabā : bir dinden bir dine çıkmak ve
 diş bitmek

Sab'a : yidi 'aded
 Şabab : iniş yir
 Şabābet : arzu ve müştāk olmak

Sabah : gökçek
 Şabañ : F.ve şule ve kandil
 Şabaña : şar yir
 Şabahat : hübluk

Şabai b : cem '-i sabiyye
 Sābat : iki divar üstine bir sakıdır
 altından yol geçer ve saiban
 Sabat : cem '-i sabt ve saç sarkuk olub
 kıvrıcık olmamak

Sabata : bir oğdur
 Sabāya : cem '-i sabiyye
 Şabb : dökmek
 Sababe : şeh det parmağı

Sabile : kefil ve ak bulut
 Sābiri : darbun min-es-siyah ve darbun min
 et-temr
 Sābit : Payidar ve akıl
 Şabn : men'
 Şabr : F.ve şol devādur ki acı ola
 Sabt : uzun saç ve yigin
 Sabun : F.
 Sabūñi : sabunca
 Şa'b-ül-mezām : düşvarlıkla ele ggren

Sabvet : meyl eylemek
 Şac : bir halis ağaçdur Irakda biter
 Şace : ocağın çevresindeki ağaç
 Şacā : sākin
 Şacir : sel dolduğı yir
 Şacūr : it boncuğı vetazı halkası ve kesn'
 me veism-i mevzi
 Sād : sey-fi 'Asım bin sabit ve bakır ve
 tuc ve toprak veuşar horos

Sa'd : boğmak
 Sād : mislühü
 Sa'd : adam dıtmak ve emr-i kabih
 ve ganggn olmak ve nenkin olmak
 Sa'd : yaş hurma ve şol büsür ki
 irtab ana galebe eyleye
 Sa'd : mübarek
 Şad' : yarmak ve buyruğı yirine getürmek

Sadā : baş ağrısı
 Sadā : yarılmak
 Sa'dā : kısacuk sünü
 Sadā : yanku ve irkek başkuş
 Sadā : pas dutmak
 Sadā : pas
 Şadad : kurb
 Şadāh : ilim ve mekân-ı hali ve gökçek taş-
 lu yir ve gayetde kızıl yimiş
 Sadah : F.ve ötmek ve karga ötmek
 Şadāid : cem '-i saddād

Sadah : cem '-i saddād
 Sadāk : mehretü'l-mere'et
 Sadaka : fukaraya virilen nesne
 Sadakāt : cem '-i sadaka
 Sadakat : gârçeklik
 Şadām : daün yahazu rü'us-ed-devvabi ve-leñ
 metü tazimuhu ve-hüce-l-kıyas
 Sadāt : ulular

Şadd : men`eylemek ve döndürmek ve meşk dol- durmak	Sağife : kaftan kenarı
Sāde : mihter mânasına	Sağihā : nâme ve kapı tahtası
Sādef : mürtefi`ve yüce taş ve yüce taşın nihayet bulduğu yir	Safihat-ül-veoh : tâhir rûy
Şādek : derlemek ve derüh çirkin kokusu çık- mak	Safil : nakiz-i `alidür
Şadematān : cebinün iki cânibi	Safin : en-tazriba süfenat-ül-ba`ir
Şader : cem`-i şadr	Safin : incik tamarı
Sa`deyn : iki yılduzdur biri Müsteri biri Zühal	Şāfine : rih
Sādf : dönmek	Safir : yazıcı
Şādī : yüz eylemek	Safiyye : Nebi (a.s) zevcelerinden biri ve üründülenmiş
Sādī` : subh ve ondan kırka varınca develer ve koyun sürüsü	Şāfk : redd eylemek ve bayi`müşteriile be- yinde el dutuşmak ve şol darbdur ki savtı ola ve taraf
Sādīg : zayıfkimse oglancıklarda olur "sādīg" dirler yidi yaşına varınca	Safrā : hacare manasına taşlar
Sādık : sail ve ism-i feres	Şāfrit : fakir
Şādīh : ism-i kabile	Şāfsaf : söğüt ağacı
Sādī` : susuz vepas dutmuş	Saft : düz yir
Sādī : ggos gidici	Saft : yılan sokmak
Sādīd : sarı su	Sāfāet : galebe
Şādık -ün-niyyet : togrı niyyet	Sakuvv : safi olmak
Sādīm : nādīm	Sāfv : hālīs
Sādīm : hadīm-ül-ka`beti vebeht-ül-esrām	Sāfvān : daya nacak taş
Sādīr : işinde te`emmül itmeyen ve hayran	Sāfvēt : hālīs
Şādīr : gelici	Sāfyān : cem`-i safi
Sādık : berk sünü ve beraber	Şāgā : horlık
•	Sāgāb : acılmak
Sādr : gelici	Sāgāl : yaramak ggdalu olmak
Sādık : göğüs ve ulu kimse ve bağlar döşegē ve kuyu öni	Sāgāme : acı marul
Sādr-ül-beyt : ev öni	Sāgār : Sagar yağmur suyından olan gölcük
Sādūd : irāz eylemek	Sāgāb : acılmak
Sād-ül-kur`z : müezzīn-i Resul-ullah (a.s)	Sāgāl : yaramaz gıdalu olmak
Sāf : oğlan başında çıkan çıban	Sāgame : acı marul
Sāfa : yinür baş	Sāgār : sagrak
Sāfa : ol kuruhdur ki oglancıklar başında çıkır	Sāgar : sagrak
Sāfa : cem`-i saf`an	Sāgar : kukun
Şāfak : ol sudur kiyenikır baya koyarlar çalkarlar darb olur	Sāgāba : acı avret
Sāfarit : fukara	Sāgābā : acı olan
Sāfasif : cem`-i sāfsaf	Sāgāne : çagata
Sāfat : dayanacak taş	Sāgī : meyl iden
Şāfd : `ata ve muhkem bend	Sāgīl : muztarib`ul-a`za`
Sāfed : bend eylemek ve muhkem eylemek	Sāgf : serab li-ehl-il-Yemen
Sāfer : ism-i şehr ve boş olmak	Sāgār : hor olmak
Sāfen : iş işlemeden eli galiz olmak	Sāgāb : aç kimse
Sāfen : cild-ül-husyeteyn	Sāgīr : hor, zelil
Şāff : F. ve eti şerha eylemek	Sāgār : kiçi
•	Sāgār : kırığı
Sāffār : bakırcı vetuoci	Sāgr : ön dişler
Şāfh : `afv eylemek ve denün bir yüzü ve ünlü taş vekiseden veya bir nes- neden yüz döndürmek ve canib	Şāh : hī-māna üsküt
Sāfna : kağıdın bir yüzü	Sāh : cem`-i saha
Şāfhāt : cem`-i safhā	Sāhā : F.
Sāfhur : irkek kumrı	Sāhā : saray ortası ve çevresi ve taraf
Sāfh : su dökücü	Sāhab : çağırılmak
Sāfh : inlü taş	Şāhāb : çağırıcı
Sāfif : kısmet eden reis kendinefsi için önüyütler alır ve ön üyürtlenmiş	Şāhab : cem`-i sahib
Sāfif : issi taş üzerine biryān olmuş et	Şāhābe : yaran-ı Peygamber (a.s)
	Şāhad : gündüz issi ziyade olmak
	Şāhāde : iç yağı ve kakırdağı
	Sāhāh : tiz dökülür yağmur
	Sāhāh : maraz ggtmek ve her ayıbdan beri olmak
	Sāhāhin : issi su
	Sāhāif : cem`-i sahife

- Sahal : avazı saf kimse
 Şaham : seçer
 Şahana : ol hararetdür ki sen anı vec' ile bilirsün
 Şahâne : hey'et
 Şahar : katı taş
 Şahar : cem'-i sahr
 Şahârî : cem'-i sahra
 Şahâric : cem'-i sıhric
 Şahât : cem'-i saha
 Şahat : hilaf-ı rıza ve hoşnud olmamak ve hısım dutmak
 Şahāvāt : cem'-i sahvət
 Şahbâ : kızıl süci
 Şahban : evailde bir kimsenin adıdır. fesahat ve belagatda nihayetine yetmiş
 Şahbel : geniş dere ve yoğun keler ve galiz mesk
 Şahd : issi
 Şahfa : arka özi
 Şahh : su dökdürmek ve su dökülmek ve akmak
 Şahh : sıhhat ve her ayıbdan beri olmak
 Şahh : savt kulagı sağır eylemek şiddetinden ötürü
 Şahha : sayha ve kıyamet günü
 Şahhah : yumuşak yir
 Şahhâl : kişnegen at
 Şahi : ayık
 Şahif : yufka
 Şahın : issi
 Şahıra : sağrak
 Şahıt : gazab idici
 Şahî : cömerd
 Şahib : yar vebir nesnenün sahibi
 Şahib : efgan
 Şa'id : yir yüzi ve toprak
 Şahife : nâme ve kitab
 Şahik : be'id
 Şahîl : misl-i suhâl
 Şahil : deniz kenarı
 Şahîp : sık ve galiż
 Şahin : nahrın bi -l-Basra
 Şahine : ol ta'am ki dakikden iderler katlık yıllarda
 Şahîr : eridici
 Şahîr : cazu ve 'alim
 Şahîr : uyanık
 Şahire : yir yüzü
 Şahit : boğaz düdüğü ve kalb tağarcuğu
 Şahk : ezmek ve arkın arkın yilmek ve yaş yir
 Şahl : misl-i sihal
 Şahla : kuzı
 Şahn : sahn-ud-darı vasatuha ve büyük kadeh ve bir kavmun ortaların islah eylemek
 Şahn : büyük kadeh
 Şahnân : issi
 Şahnane : issi gğce
 Şahne : misân
 Şahr : yağ eritmek
 Şahr : masharalık eylemek
 Şahra : F.
 Şahrāvāt : cem'-i sahra
 Şahsah : düz yir
 Şahsalık : şedid ve şol karıki çağırıcı ola
 Şahsalik : mislühü
 Şahsahan : düz yir
 Şahş : katı
 Şahş : misl-i suhat
 Şahş : soymak veyıkamak
 Şahşiyân : F.
 Şahşhat : koyun semirmek
 Şahuk : tavil
 Şahūr : ayun perdesi ve yir yüzünün gölgesi
 Şahūr : kızdurmak
 Şahv : ocakdan kül çıkarmak
 Şahv : nâme bağlamak
 Şahv : sayha vebulut ggtmek ve mestlikten ayrılmak
 Şahve : her tağun yüce yirine sahve dirler ve atun ortasında oturacak yir
 Şahy : yirden elle balçak almak
 Şahğ : kuyumcı
 Şahât : süci girki
 Şahit : yilici ve sadaka alıcı
 Şahit : yol süddür ki tu'mi mütegayyer ol
 Şahit : yağmur evvelinde olan katı yil
 Şahiba : tavar toğurmak ve nesl-i ganam çok olmak
 Şahibe : vahid-üş-şevaib
 Şah'id : kol vekollik ve yüksek yir ve kuş kanadı
 Şah'id : eyü bahtlu
 Şahif : har
 Şahif : kilic düzüci
 Şahik : sürücü
 Şah'ika : ıldırım ve sayha-i azab
 Şahil : geda
 Şahim : küllü mümsikin 'an-it-taâm ve -l-kâlam ve -s-geyr
 Şahim % 'alef virmeyüb gidülen mal ile koyun ve sığır gibi
 Şahime : otlağa salıvirilmiş tavar
 Şahin : at oğlanı
 Şah'it : avaz idici
 Şah'iy : yavru avazı
 Şah' : sille vurmak
 Şah : incik ve ağaç özdeği ve şiddet
 Şahak : bi-huş olmak ve ölmek
 Şah' : katı dutmak
 Şahak : tarikdan üdul eylemek ve şol gün ki issiden nefes virüb alınmaya
 Şahka : leşkerün öni ve özengi kayışığı
 Şahka : sıvamak ve istiska zahmeti dutmak

Sakab	: yakın	Sakkāl	: kılıç açıcı
Şakab	: irkek deve küçüğü ve çadır direği ve her nesne ki uzun ola	Şakkāt	: meta'un yatlısın satan kimse
Sakābet	: od yalınlaşmak ve ıldırınmak ve neki bunlara benzer varsa	Sakka	: F.
Sakābit	: deve dizi	Sakm	: ed-darbu ve-d-defū
Sakaf	: titizlikle dutmak ve bulmak ve hā-zık olmak	Şakme	: dokunmak
Sakaf	: eğrisine uzun	Şakr	: çakırdogan ve gayetde ekşi yoğurt ve taşa külünk urmak ve güneş ıssısı eser eylemek
Sakāfet	: zirek olmak ve sebük ruh olmak	Şaksab	: tavil
Sakal	: musaykal eylemek	Sakta	: ol kisedür ki nefslerinde ve haseb-lerinde leim ola
Sakal	: meta'-i misafir ve hizmetkâr ve ku- maş ve kabacak	Sakta	: zillet
Sakala	: cem'-i sakife	Saküb	: cem'zi sakabe
Sakalan	: el-insü-ve-l-cinnü	Şakub	: delmek
Şakale	: sıklet ve kubur	Şakür	: cem'-i sakr
Sakām	: maraz ve ism-i vādi	Saküt	: düşmek
Sakāt	: meta'un redisi ve kitabda hata ey-lemek	Saküt	: daima sükut üzerine olan
Sakayl	: misl-i sika	Sāl	: kokmuş et
Sakayif	: cem'-i sakife	Sāl	: yıl
Sakb	: çadır direği ve onun üstündeki di- rek ve uzun nesne	Sāl	: başı küçük kimse
Sakba	: eşek kuduğu	Sala	: od yakmak ve odla ıssı olmak
Sakbab	: küçük başlu	Şalab	: girmek ve esmek ve bir kimsenin ay- bın söylemek
Sakde	: yini kişiz	Salābat	: katılık
Sakf	: ev ortası	Salac	: sağırılık
Sakf	: zirek ve hāzık	Şalā'et	: misk ezecek taş
Sākisi	: karığı	Salaf	: bulut yağdırmamak ve lāf urmak ve avret eri gönlünde yir eylemek
Saki'a	: ol addur ki gökden düşer, kati rad olacak	Salag	: baş yarmak bir vechle beynine irişe
Şakib	: bir rencüdür gövdeyi delik delik 7- eyler	Şalāh	: misl-i "katam" ve ism-i Mekke
Sakibe	: ol bilekdür ki anunla etmek nakş iderler ve yassı ağaç	Şalah	: barışmak
Sakif	: ebü kabile	Şalat	: rahmet
Sakif	: evün kapusu üzerindeki örti	Şalavāt	: cem'-i salāt
Sakika	: suffa vekapı üzerinde olan örti ve kapınun taş yüzi ve gemi tahtası	Şalāye	: attarlar otı ve müşk ezdikleri taş
Sakıl	: pas açmak	Şalāyık	: yufka etmek
Sākil	: pas açıcı	Şalb	: katı ve hasb ve ism-i mevzi
Şakil	: açılmış kılıc	Sa'leb	: dilki ve siki ucu
Sakil	: ağır ve ağır iden renc	Sa'lebetan	: ism-i recüleyn ma'rufeyn fi-l- arab
Şakıla	: kavmun sıkleti	Salebiyye	: Mekke yolunda bir yirdür
Sakīna	: deve çökdüğü viktih yime değüp galiz olan a`galarından biri	Şalf	: şol buluddur ki ra'dı çok yağmuru az ola ve suyu azacuk zarf
Sākıt	: bed asıl ve bed nefis	Şalfa'a	: idam ve iflas
Sākıt	: kar ve tolu	Şalhad	: ziyade kuvvetli
Sakita	: el-mereet -üd-deniye	Şalham	: tavil
Sakiya	: su geçen deve ve kiçirek ırmak ve ırmak kenarı	Şalib	: kızdurur ısıtma
Şakil	: oğlanın yavı bilan avret ve oğlan doğurmadan ölen avret	Şalif	: arz-ul-'unuk
Sakim	: mariz	Şaliğ	: yidi yaşayub sekizine giren koyun- dan ve sığırdan
Şakk	: kadı bitisi ve döğmek	Şaliğ	: belincesilah olan
Şakkak	: katib	Sālih	: F.ve ism-i recül
		Şalib	: kafirler hacı vekatı nesne ve kemik çerdiği
		Şalid	: münferid ıldırıyacı
		Şalid	: arı

- Sālif : öbürdüci mükaddim manasına
 Salīl : savt ve kabih avaz
 Salil : cem`-i sü'lül
 Sālim : ism-i recül ve göz veburun ortasın-
dan olan deri
 Salk : savt-ı şedid
 Salka : dişi kurd
 Salka`a : misl-i salfa`a ve salkàr recülü
dirler kağan müflis olsa
 Salkama : diş birbirine dokuşmak
 Sali : şol mesildür ki dar ola
 Salla : kuruyir ve derive vahid-i salal ve
emsar-i müteferrikasına dirler ki bir
birinden sonra vaki olur
 Salli : oda yanmış ve odla kızmış
 Salma : mflas
 Sam : nev`
 Salsāl : karabalçık
 Salsala : uyan avazı
 Salt : güzel ekin
 Salt : ötürmek
 Salver : genç kız ve çölmek vederlemez at
ve münferid
 Salyam : düşvarlık vekılıç
 Sam : uruk -uz-zeheb-ve-l-mevt ve ahdim
benu Nuh ve Hüve eb-ül-Arab
 Sāma : altun tamarı
 Sa`m : darbun min seyr-il-ibi
 Samac : kanadil
 Samadid : berk yirler ve semiz ve arık ko-
yunlar
 Samādih : arslan ve tarik-i vasi`
 Samağ : baş yarmak ve biz yumak
 Samaha : kandil
 Samahmah : şedid
 Samalih : cem`-i simlah
 Mamayduh : issi gün
 Samdad : südlü ve südsüz deve
 Samem : sağırılık
 Sang : F.
 Sang-ı `arabi : sang-ut-talh
 Sāmi : bülend ve salah manasına say idi
ci
 Samià : her sözi işidici
 Sāmid : gâfil ve baş kaldırıcı
 Samik : mürtefi
 Samıl : cem`-i semile
 Şāmil : şabis
 Şamim : miyan-i kalb ve muhlis ve şamim ül-
harri ve-l-berdi şiddetühü (metin
"şahim")
 Şamir : yimişi yinmiş ağaç
 Şamit : melullik
 Şamit : altun ve gümüş ve koyı süd ve yürige
yen deve
 Şamkik : misl-i şamkuk
 Şamkük : galiz canlu kimse ve özlü yoğurt
 Şamlac : şedid
 Şamm : şişe ağzın berkitmek
 Şamma : bahadır ve irkek yılan
 Şamma : zat-us-sammeti ve-l-hassa zidd-ül-
şanne
 Şamsām : keskin kılıç
 Şamsāme : keskin kılıç
 Şamt : misl-i sumt
 Şamūr : mestek elmas
 Sam-u ebraş : bir dürlü büyük keler
 Şanac : cenk cerene
 Şanadid : cemaat-i `asker ve düşvarlık
 Şanādık : cem`-i sendik
 Şanai` : cem`-i sandayāt
 Şan`at : F.
 Şanâ-ül-yedeyn : şol avretdür ki `ameli yedā
nden hazıka ve mahire ola
 Şanca : bıçak ve taş terazu
 Şandah : şol seyiddür ki bahadır ola
veya he kim ola ve tag burnı ve Teha-
ma'da bir tag.
 Şandel : bir ağaçdur kokusıgökçek ve kavi
deve
 Şanduk : F.
 Şanem : püt
 Şanfa : kenare-i came
 Şanf : Sunuf, : misl-i senf
 Şānik : mübarek iş ve soldan sağa ge-
gen geyik
 Sāni` : işleyüci ve san`atlı
 Şani` : mecallu
 Sāni : ikinci
 Şani`at : inâm ve ihsan
 Şānit : Yemen'de kimsedür ile mevsuf ola
 Saniül-ye deyn : er-recül-üllezi hazıkun ve
saniün
 Şannāre : demür iği ve iği ucarıdaki demür
 Şanuvvet : şişe kılıfı ve küçük yimiş dengi
 Şanüber : şam ağacı ve yemişi
 Şany : iki kat itmek ve ikinci olmak
 Şar : kin
 Şar : çe ve bir kimsenin katilin depelemek
 Şar : düşmek ve bir marş illetdür ki ve
darb ve funun

Sara : paslu ve ol su ki mütegayyer ola
 Sarā : karka düvleği
 Sarab : misl-i sarb ve kızıl samğ
 Sarābe : hanzal
 Sarād : çird boğa ve yir bagarsağıdır
 Sarad : bir nesnenün üzerinden ok tizrek geçmek
 Sarafān : kalay ve bir cims hurma
 Sarāhat : temiz ve sâfi olmak
 Sarām : dokuşmak
 Sarāmet : keskinlik
 Sar'an : mislan
 Saranfah : sayya manasına
 Sarb : ekşi yoğurt ve ekşi süd ve bavlı ggrü dutmak
 Sard : halis ve soğuk ve tagda mürtefi yir
 Şardah : misl-i sırdah
 Sarf : fazl ve tevbe ve hile ve zamane musietlerive kelamı ziyade söylemek ve bezemek
 Sarfan : leyl-ü nehār
 Sarh : yüce bina
 Sarha : 'arsat-ud-dar ve metinün mn-el-arz
 Sarıb : karına ve bağarsuga yabışan yağ
 Sarıd : nafiz ve kavmun min-el-Arab
 Sarıh : meded irgören ve meded istiyen ve horos
 Şari : savt
 Sarıb : yüz üzerine sürünen nesne ve zahir ve tarik
 Sarıf : kuyunun çarhı avazı ve kapı kanadı avazı ve deve dişin kıcırdatmak ve ıssıcak süd sağıldığı vakitte
 Sarıfān : mevzi'ün bi-l-Irak
 Sarıh : aşikar vehalis
 Sarıh : sarıh manasına ve savt-i müstagğs
 Sarık : uğrı
 Sarım : keskin kılıç ve bahadır
 Sarım : karanu gice ve subh azdadandır ve kesilmiş
 Sarıme : bir nesneye kasd eylemek ve ol yir kü biçilmiş ola
 Sarır : kapı kıcırdısı ve kalem kıcırdısı ve deve palanı
 Şariye : ggcede esen yil vebulut vedārek
 Şarm : tasma ve kesmek
 Şarr : avaz ve kesenin ağzın bağlamak ve devenün memesi uci
 Şarra : avaz

Şarrāf : dirhem satıcı
 Şarrān : tasma satıcı
 Şarrar : ggcede öter kurd
 Şarrar-ül-leyl : ggcede avaz iden
 Şarsar : katıyıl vesovuk yil
 Şarsāra : toğan avazı
 Şart : yutmak
 Şarvah : Yemen'de bir hisar
 Sa'sem : abnus-i siyah
 Sāsem : şecere-i esved
 Sāt : bülend avaz
 Sat : toz ve rayiha ve subh
 Sa't : boğmak ve boğaz tarafı
 Sa't : su kokmak ve et kokmak
 Sata : tul-ul-ünuk
 Sata : salabet
 Sā'ta : karabalçık
 Satan : kapu ipi
 Satar : yazmak
 Satāt : niza eylemek
 Satavat : vem'-i satvet
 Sa'ter : güyegi oti
 Satar : dem üstü ve her nesnenün üstü
 Sati : subh
 Satih : kafası üzerine yatan ve kahin min Beni Zi'b ve ism-i Kabile
 Sātürüm : eti katı
 Satit : avaz
 Satitayn : cema'ateyn
 Sati : hamam tası ve susak
 Satm : geliz yukalu abdun satmun ve cema-lun satmun galizün ve şeyün satmun ey muhkemün
 Satr : misl-i satar ve-s-safu min-eş-şey
 Satt : elle vurmak ve kahırla def eylemek
 Satt : köse
 Satür : et dögecek
 Satv : kasd eylemek vehamle eylemek ve unfla dutmak
 Satvet : kahr eylemek
 Sa'ur : şol tennurdur ki zir-i zemin ola
 Sa'ümm : keltekeler
 Sa'v : vatan ve niyyet ve niza ve gussasuz vurmak
 Sa'v : tair
 Sav : dağıtmak
 Şava : yund kuşu ve sarubağlu serçe
 Savāb : nakiz-i hatadur
 Savāh : sulu süd ve hurma çiçeği ve et-ve deri
 Savāni : ol zarflardur ve ol çanaklardur ki Çinde düzerler

- Savb : yağmur yağmak ve kuş havadan aşağı inmek
- Savġ : kuyumculuk eylemek "haza savgun" dirler kaçan anun miktarınca ola ve birbirine beraber ola
- Savh : deranın divarı ve tag ettiği ve yar ki tagda olur divar gibi görünür
- Sāvī : yābis
- Savī : ism-i mevzi ve hamle eylemek
- Savlıcan : çevgân
- Savlec : gümüş ve safi
- Savm : oruç tutmak ve sakin olmak ve işsiz durmak ve devekuşının necesi ve kenise (kilise)
- Savmān : yukalu recülün savmanun ey saimün
- Savn : saklayu tutmak ve dirnak üzerine durmak
- Savr : meyl itdirmek ve yapışdırmak pare pare eylemek
- Savt : avaz
- Sāvüür : irkek kumrı
- Savvāġ : kuyumcu
- Şavvāne : vahid-üs-savvan
- Sa`y : dürüşmek
- Sayadile : cem`-i saydlani
- Saykıla : cem`-i sayka ve cem`-i saykala
- Sayāsī : husun
- Sayb : pitişmek
- Sayd : şikar ve Yemen'de bir yüce tagdur
- Saydā : çölmek ve toprağı ve galiz yir ve ism-i behed
- Saydālani : çerçi
- Saydam : mislühu ve bir kurdağızdur
- Saydanani : düveybetün ve milkün
- Saydane : çok sözlü veyaramaz hulu avret
- Sayf : fusul-i senenün biridür yazdan sonra olur evvel-i faslında gayetde issiler olur ve andan olan yağmura sayf dirler ve udul itmek
- Sayfī : yaz evi
- Sāyh : misl-i suyah
- Sayha : çığırnak ve azab
- Şayhān : nahrun bi-ş-şam
- Şayhūd : şarab vetavil ve yumuşak ve şiddet i germa
- Şayhud : meni`
- Sayhun : nahrun bi-l-Hind
- Sayib : rast
- Şayın : saklayu dutıcı ve söz hamarat
- Sayīsa : iplik çekmek eğri ağaçla
- Sayık : Süren
- Sāyis : tavara hizmet eden
- Saykal : ayna ve kılıc açıcı ve açılmış
- Saykala : ayna açıcı
- Saykalī : bir nesneyi eğmek ve pärelemek
- Sayrafi : şol hile-bazdur kiumurında mütesar-rifdür
- Saysa : hoşos dirnağı
- Sayga : şol timirdür ki anun havası müsted olmaya ve karga düvleggünün içinde lübb olmaya
- Saysat : sığınmak
- Sayūd : avcı
- Sayy : sıçan avazı ve yil avazı
- Sayyād : avcı
- Sayyām : saklayu tutmak ve bir zarfdur için-de came saklanar
- Sayyib : yağmurlu bulut
- Sayyūr : rey ve akıl ve bir nesnenün ahır ve bir nesnenün olacağı
- Sāzec : sade
- Se`abib : ol nesnedür ki anda safi su akar
- Se`b : tulum vemeşk büyötmek ve boğmakölünce ye kadar
- Seb` : hamir olmak ve yakmak
- Seb` : yididen birin almak ve bir nesneyi yidi kat eylemek ve bir kimsiyi yaramaz söy-lemek
- Sebā : esir eylemek ve kul vekaravaş almak
- Sebā : hamir almak ve ism-i recül
- Sebāb : dağılmışlar ve dağılmak
- Sebāde : etmek koyacak
- Sebah : feragat ve maaşda tasarruf idici ve y vm ve sükut
- Sebah : uyku ve ferag
- Sebaik : cem`-i sebike
- Sebanid : cem`-i sebike
- Sebanid : cem`-i sübrüt
- Sebasib : cem`-i sebeb
- Sebat : ağaç budağından gölgelik
- Sebāyib : cem`-i sebibe
- Sebb : söğmek ve ta n eylemek ve kesmek ve ısırmak
- Sebbā : hamir satıcı
- Sebbe : kocalıkda akıl gütme
- Sebbūh : sıfat ül-llahdur pak dimekdür
- Sebca : karaboncuk
- Sebeb : gayra vasil olan nesne ve ib ve ta-rik
- Sebec : bir nesnenün ortası ve müzami ve ıztırab i kelam ve iki yağrın ortası
- Sebec : kara boncuk
- Sebed : el-kalilü min-eş-şe'ar

Sebehāt : cem`-i sebhe
Sebehlel : bi-gayr-iş-şey; gelüb gitmeğe dir-
ler
Sebel : dâün fi-l-âgni ve-l-matar ve-s
sünbül
Sebendî : tavîl cerî
Seber : misl-i şebr
Sebat : sebât ve hüccet
Sebeytar : boynı uzun kuş
Sebî` : batınun min Hamdân ve yidide bir
Sebîb : alın saçı ve at bürceği, kuyruğu
veyelesi
Sebîbe : ince keten pâresi
Sebî`e : mey
Sebîke : altun ve gümüş pâresi
Sebî`e : mey
Sebîkx : tarîk ve sebîl ve vuslat
Sebît : akli sâbit olan ve atlu bahâdur
Sebk : altun ve gümüş eritmek
Sebk : ön dutmak
Sebkat : ön dutmak
Seblet : bıyık
Sebr : habs eylemek ve helâk eylemek
Sebr : sınımak ve cerahata mîl olmak gav-
rı malûm olmağ için
Sebseb : beyabân
Sebt : ferâhat vezaman ve baş yülimek ve
sitâbile gâtmek ve bükilmiş saçı
salıvirmek
Sebüh : yüzgeç
Sebühin : tesbîh boncuğı
Seb`ün : yetmiş adeddür
Sebüt : pâyidârlık
Sebü` : yidinci
Secâc : sulu sūd
Secah : ism-i imra'
Secâl : cem`-i sücl
Secâyâ : cem`-i seciye
Seccâde : F.
Seccân : zıncancı
Seode : F.
Seccec : tırmalamak vesoyamak
Seccef : perde
Secel : karnı büyük ve gin olmak
Secencel : ayna
Seces : mütegayyir
Secî` : kelam-ı mukaffa ve kumrı âvâzı ve
me ki ana benzer var
Secic : su ve sel âvâzı
Secc : gâyet de rakik olmak ve divar sıva
Secîl : uzun meme
Secîr : dost
Seciyye : eyü hū
Secm : misl-i sicâm
Secn : habs eylemek
Secr : tolu eylemek, boş eylemek ve odla
odla kızdırmak
Secrâ : şol döz ki ağına kızillik karışa
Seccar : dökilen

Secsec : şol yirdir ki ne zâyade katı ne
ziyade yumuşak ola ve şol ki ne z
ziyade issi ve ne ziyade sovk
ola ve tulu`-u şems varınca ma bey
nahu dirler
Sedâ : derezi ve nemkin olmak ve gâcede
olan çiy
Sedâd : kasd ve istikâmet ve şol kavıl
ve `amel ki sevâb ola
Sedah : şol şaradur kiyüz üzerine veyahud
yagrın üzerine düşürür
Sedânet : ka'be hizmetin eylemek
Sedât : derzi ve kasd eylemek
Sedd : gedigi berkitmek ve tag ve iki nes
nenün ortasın ayrıca ve ayıb
Sedef : zulmet ve nur ve leyl ü nehâr
Sedek : mülâzam olmak
Sedem : en-nedmi ve-l-hüznü
Seden : etün râhıası ve mütegayyer olmak
Şedene : cem`-i şâdin
Seder : misl-i sedir
Sedes : sekiz yaşında deve
Sedi : cem`-i sedy
Şedîd : râst
Şedîf : deve örgüci
Sedîh : maşrû
Sodîl : ma üsila al-el-hevced
Sedin : keir-ül-lahm olan recül
Şedîs : sekizine basan deve
Sedl : ey irhâ
Sedh : salıvirmek
Sedne : hizmetkâr-i Ka'be
Sedr : tahayyur-i basar ve baş değzin-
mek
Seds : altıda birin almak
Sedüm : karret-ü-kavm-ı Lût
Sedv : misl-i zedv ;ey bir nesneye el
uzatmak
Sedy : mêmê c
Şef : çekmek ve kurutmak ve göyindürmek
Şefâ : savurmak
Şefâ : toprak veyürügen gökçek at
Şefâfid : cem`-i sefvüd
Şefâh : nâdân
Şefâh : tag eteği ve dökme ve sıva gâder-
mek
Şefâhat : cem`-i sefîne
Şefâkid : şol bulutdur ki bazı bazanın üle-
rine ola vekaftan astarı
Şefâl : nakiz-ül-a`la
Şefâlet : alçak olmak
Şefâr : ism-i bi'r
Şefârik : ikma`-i ül-büsür
Şefec : ahmak olmak ve
Şefeh : zidd-ül-hılm ve asl-ul-hiffeti ve-
l-hareke
Şefek : kan dökücilik
Şefen : egeve tîrî deri
Şefenc : deve kuşu ve dişileri çok kuş
Şefer : mesâfe kat`eylemek ve beyaz ve
beyaz nehâr
Şefercel : ayva
Şefere : cem`-i sefer
Şeff : kuru nesneyi ağzında içerü bırak-
mak

Seffān	: gemici	Sekat	: muhkem olmak
Seffāh	: söze kadir kimse ve lakab-i Abdul lah bin Muhammad	Sekeb	: dökmek ve dökülmüş ve siyābdan bir nevi
Seffāk	: söze kadir kimse	Sekek	: sigar-ül-üzünü
Sefih	: bi-akıl	Sekem	: yol ve yol ortası ve mā sekenet ily eyh
Sefik	: berk	Seken	: hurma suyu
Sefih	: cem-i sefine	Sekerat-ül-mevt	: ölüm düşvarlığı
Sefine	: gemi	Sekret-ül-mevt	: mislühû
Sefir	: ağaçdan düşen yaprak ve resul ve muslih	Sekir	: oğlan sacı
Sefit	: süci ki nefesi gökçek ala	Sekk	: demür mihı ve çuvalduz ve eski çu- kal ki tar ola
Sefk	: kapu yapmak	Sekkāk	: bıçakçı
Sefk	: kan dökmek	Sekkan	: bıçakçı
Sefn	: yonmak ve soymak	Sekl	: misl-i sükl
Sefr	: cem-i süfre	Seklā	: oğlansız ve oğlanın yavı kılan avret
Sefr	: açmak	Sekn	: ehl-üd-dār
Safsāf	: redi ve hakir ve ayıklanmış top- rak	Sekr	: su bendi ve isirdici
Sefsefe	: un elemek	Sekrā	: misl-i sükāra
Seft	: şarabı çok içüb karmak	Sekt	: misl-i sükāt
Sefüd	: demür şig	Sekte	: bir zahmetdür sahibin düşürüb bi- haber kılur
Sefuf	: her deva ki karışmaya yani ma- cun almaya	Seküb	: kokısı gökçek ağaç
Sehā	: şarasa	Selā	: karında oğlan yatağı ve güç iş
Sehāb	: misl-i sehaib	Sala	: yarmak ve ayakda olan y rik ve Medine'de bir tağdur
Sehābe	: bulut	Sel`a	: baş yarığı
Sehaf	: kemükden et soymak	Selācim	: uzun demrenlü ok
Sehāib	: cem-i sehabe	Selāhıf	: sülhafāt
Sehal	: ak kaftan venakıd akça ve ipli- ği bir kat bükmek	Selak	: düz yir
Sehām	: harr-üs-semüm	Selāk	: dil-hastalanmak
Sehānet	: muhkem olmak	Selālim	: cem-i selleme
Sehānāt	: cem-i sahne	Selālim	: kal`atün min kılā-i Hayber
Sehāvet	: F.	Selām	: selamet ve istislam ve ismün min-et teslim ve ismün min esma Allah taala ve geçer ve berāat `an -il- `uyub
Sehb	: çekmek ve çok yimek ve çok iç- mek	Selāit	: cem-i selit
Sehbe	: derin kuyu	Selāmet	: belādan kurtılmak
Seheb	: bayābān ve ardı ggn at	Selāmih	: ol yaldür ki yimişi bitirür
Sehek	: rih-üs-semk	Selāmiyyet	: cem-i selāme
Sehel	: nakiz-ül-cebel	Selās	: üç
Seher	: uykusuzluk	Selāse	: üç
Seherān	: uyanık	Selāsıl	: cem-i selssel
Sehhām	: okçı	Selāsın	: otuz
Sehil	: bükülmüş ip ve şol sevb ki bir kişi eğire ve şol savtdur ki sadr-ı himārda devr eyler	Selāt	: cem-i silat
Sehk	: ezmek ve sürtmek	Selātāt	: kimseye dil uzadıcı olmak
Sehlān	: ism-i cebel	Selātın	: cem-i sultan
Şehleb	: dirāz	Selb	: kaymak
Sehm	: ok ve nasīb ve kabile min Kureys	Selc	: kar
Sehmed	: ism-i mevzi	Selob	: bir ağaçdur Yemen'de olur anda ib bükerler ve âlet-i cenk vebir a- ğaç kabıdur.
Şehr	: öyken	Selecān	: bir lokma ta`ām yutmak
Sehük	: uzun er vekatı yil	Selef	: ön geçenler
Sehūlet	: genezlik	Selek	: bir nesneyi bir nesneye koymak
Sehum	: vech mütegayyer olmak issiden veya sovuksan veya aharından	Selel	: helāk
Sehv	: gāfil ve sükün ve linet	Şelem	: el-beyi`üs-self-ve-l-istislam ve gecerün min-el-`usāt
Se`ir	: nār ve İsm-i sanem	Selemān	: geçer
Sek'	: eritmek	Selame	: misl-i sümle
Sekab	: yakın	Selenka	: bark
Sekākın	: cem-i sikkin	Seles	: yavaş hulu olmak ve bevl revan ol mak bir vechiyle ki dutmağa mecal olmağa
Sekkār	: nebbāz		
Sekāsik	: ebü kabile		

<u>Seles</u>	: kimseden üçde bir mal almak	Selvā	: bildirgin
Seles-ül-inkiyād	: tiz buyruk dutmak	Sem	: kulak ve işitmek
Self	: büyük tagarcuk ve yir sürgü ile düzeltmek	Semā	: āsumān ve yüce ve evün sakfı ve yağmur
Selfa	: bi-haya-kimse ve cüretlü ve dili uzun avret	Semā	: işitmek
Selfa'a	: i'dam ve iflas	Sema	: mislühü
Selh	: deriyüzmek ve ay ahır	Semāc	: cem`-i semc
Semā-üş-sehr	: ayun ahır	Semād	: tavar tersi ve kül
Selif	: misl-i sālif	Semādīr	: şol za'f-ı basardur ki mestlikte vakı' olur
Selīh	: ism-i kabile	Semah	: cömerd olmak
Selh-ül-hayye	: yılan derisi	Semañ	: sehā ve kerem
Selik	: fasīhlik ve incitmek ve yumurtayı nim berigt üzerine eylemek ve bir kimseyi başı üzerine bırakmak	Semāhat	: cömerdlik
Selīb	: cenk āleti	Semāñik	: yufkacuk bulut pâreleri
Selīka	: tabiat ve cenb-i dabbe de koñan yiri	Semāim	: cem`-i semūm
Selīl	: veled ve giniş dere anda salām ve mürdümek biter	Semāle	: havuz içinde veya zarfda bakikalın ve hayyun min-el-arab
Selīle	: el-velid-ül-ünsa	Semālih	: datsuz ta'am
Selīm	: sālīm	Semālık	: cem`-i semlak
Selir	: ıssısına mīti'olan at	Semām	: bir otdur hurma yaprağı gıbi yaprağı olur
Selis	: āsān ve yumşak adam ve sidügn dutmaz	Semān	: cem`-i semāme ve-n-nākat -üs-se-ria ve uzun
Selīt	: zeyt ve sirgün(Kamus'ta sirgun yerine "şir-i lugān" diye geçer	Sema'ma	: başı küçük
Selīt	: fāsīh	Semāme	: darbun min-et-tuyūr
Selīta	: dili uzun avret	Semānīn	: seksen
Sell	: kılıc kınından çıkarmak ve çekmek	Semāniye	: sekiz
Sell	: kuyuya toprak dökmek ve bir iş ni-zāmın bozmak	Semār	: duru süd ve sovak yoğurt
Sellāc	:kar satıcı	Semāsīm	: cem`-i sirmsime
Sellāk	: ol tabībdür ki belīg ola	Sematān	: min-el-haylı ve-n-nāsi cānibān
Sellām	: min-esmā-in-nās	Semātin	: iki saf olanlar
Selle	: çok koyun ve yün ve kuyudan çıkan toprak	Semā'üd-dünya	: evvelki gök
Selle	: kınından tiz çıkan kılıç ve seped ve serka mânāsına gelür	Semāvāt	: cem`-i semā
Selm	: gedmek	Semc	: kabih
Selm	: ism-i recül ve-d-dely ve-s-sulh	Semec	: karışdurmak
Selmā	: ism-ü imre'etin ve vahidetin fi cīlin tayyin vehayyun min dār	Semed	: sermed mânāsına ve tekebbürlenüb baş kaldurmak
Selmān	: ism-i cebel ve ism-i recül	Semed	: mā-i kalil ve şol su ki kaşın zāhir ola,yazın bata
Selme	: gedük	Semehder	: vasi' ve semüz
Selmec	: ince uzun demren	Semek	: balık
Selnā	: kına yakınmak avret	Semeke	: balık
Selsāl	: bogaza sehl-üd-duhūl olan su,safâ-sından ve lezzotinden	Semellec	: hafif ve datlu
Selsel	: misl-i selsal	Semel	: cem`-i semele ve eski kaftan
Selsebīl	: cennet pınarı	Semen	: semen-ül-mebi'kaymetühü ve bahāuhü
Selsül-ahız	: genezlikle akan (başka nüshalarda bu kelime "soles-ül-nāhız" şeklinde geçer mânāsı ise"genezlik le ele giren nesne " diye yaçar	Semend	: fores
Selt	: baş kazanmak ve kesmek ve barmağla çanak silmek	Semer	: meyva
Selūk	: Yemen'de bir köy	Semer	: efsāne söylemek
		Semerā	: gemüglü ağaç
		Semerāt	: cem`-i semre
		Semere	: meyva
		Semerrec	: divanhane ve üç kerehanac çıkarmak
		Semeyda	: bihter mânāsına gelür
		Semh	: kulak deliğine irişmek
		Semhāca	: her nesnenün uzunluğu
		Semhed	: yâbis nesne
		Semheriyye	: el-kanat-us-suħba
		Semī	: addaş ve nazir
		Semī	: cemil

Semîc	: kabîh	Senāye	: resen
Semîle	: taş üzerinde veya vadide bakı kalan maldan ve `alefden ve şarabtan bâki kalan	Senb	: rüzgâr-ı dirâz
Semîk	: çiftçi zivlesi	Senbe	: rüzgar-ı diraz
Semîh	: es-seminü hüve cüz'ün min-es-sema niye ve şeyün seminün ay mürtefi' üs-semni	Senbusak	: samsa
Semîn	: semiz	Sencîne°	: şikenbe
Semîr	:zayıf-ul-hāl olan kimse ve şol kerpiç ki bazı bazı üzerine dura	Sene	: yıl
Semk	: gönül yüceliği ve yüce eylemek ve ev ortası	Senebe	: misl-i senbe
Seml	: gözi ayub çıkarmak ve iki kişinin ortasını islah eylemek ve kuyu çamurdan ayırtlamak	Sened	: mü'temad kimse
Semlak	: düz yir	Senem	: bülend olmak
Semn °	: ol yirde	Seneme	: nebâton ucında tahıl başı gibi zâhir olan
Semn	: zehir vezehir yirmek ve delmek ve iğne yurdusu	Senen	: tarîk
Semmak	: balık satıcı	Senet	: yimek
Semmân	: yağ satıcı ve iki tamardur ki atun burnında olur	Senevân	: cem`-i sene
Semmār	: meyva satıcı	Senevver	: sarımdan bir gıvecek çukal ggbi
Semme	: dag°	Seni	: altı yaşar deve ve üç yaşar koyun ve üç yaşar sığır
Semmi	: nazîr	Seni`	: misl-i semî`
Semn	: sekizinci olmak	Senib	: çok yürüy ci at
Sen	: yağ	Senih	: cem`-i sünûh
Senr	: yire demir mih dokumak	Senih	: kaht
Senrâ	: buğday	Senit	: hayrı az kimse
Semsam	: hafif kimse	Seniyy	: refi`
Semsem	: dilkü ve ism-i mevzi`	Seniyye	: tağ içinde müşkül yol
Semî	: fakir ve bir nesneyi derisiyle biryân eylemek	Senm	: şol deve ki `azim-üs-senam ola ve şol ot ki sönmüş çuka tahıl başı ggbi
Semî	: şol balçuk ve yoğurılmış ve karışmış nesne ki ifratla sovak ola	Senün	: şeyün yusâku bihi ve zindân
Semî	: toğrı yıl ve kasd ve heyet ve asıl haber	Senüt	: misl-i sinâ
Semüd	: Arab'da bir kabile ki Sâlih Peygam-ber kavımıdır	Senüvvet	: `asel ve kemümün
Semük	: uzamak ve âlî olmak	Senv	: deve ile su çekmek
Semüm	: issiyal	Senyân	: cem`-i seni
Sem`-ül-kiyân	: kitâb-ül-`acem	Serâ	: gicede geldi ve gicede gitti
Semüt	: terki (metin türki)	Serâ	: nemkîn toprak
Semyer	: ism-i recül	Ser`	: çibuk budaga ve yaş budak
Schnâ	: ögmek	Serâ`	: yilgen
Senâ	: rif`at ve ruşen ve bir otdur ki anunla deve avlanur	Serâ	: ism-i şecer
Senâbik	: cem`-i sünbük	Serâ	: türab ve mal çokluğu
Senâbil	: cem`-i sünbüle	Serâb	: şol nesnedür ki nisf-ı nehânda su ggbi görünür ona Türkler "İlgam salgam" dirler
Senah	: arz mânâsına	Serâbîl	: cem`-i sirbâl
Senah	: ta`am kokmak	Serâdib	: cem`-i serdâb
Senak	: tuhma olmak (çok yemekten olan hazimsizlik)	Serâh	: güdülür mal ve uzun büyük ağaçlar ve her ağaç ki uzun ola
Senâm	: deve örgücü senam-ül-arzı bahruha ve vasatuhâ	Serâh	: genezlik
Senânîr	: cem`-i sinnür	Serâhîn	: cem`-i sirhân
Senâsin	: cem`-i sinsin	Serâkin	: cem`-i sirkin
		Serâir	: cem`-i serîr
		Serak	: uğurlamak ve şakak harîr
		Ser`ân	: sünû'un za-hurucin:; serân-ül-kavmı evâilühüm
		Serâ`ra`	: yaş budak ve yumuşak tenlü yiğit
		Serâvîl	: tümman
		Serâyâ	: cem`-i seriyye
		Serb	: görünen nesne ve deve ve yol
		Serbah	: arz-ı vâsi`
		Serc	: eyer
		Sercam	: tavîl

Sercin	: tavar tersi	Seteli	: götüre urmak
Serd	: meşk dikmek ve zırh dokumak ve sözi eyü söylemek	Setih	: kebîr-ül-ist
Serd	: etmeği çahağa tagramak	Setir	: kış ve hefsin haramdan men'iden
Serdah	: düz yir ve turacak yir ki yumuşak ola	Setr	: örtmek
Serdede	: geçer akça	Setteh	: bun-ı merdün 'kalça kemiği ,metinde bu kelime yanlışlıkla "sitte" olarak istinsah edilmiştir)
Sere	: bun-i merdüm (bk."setteh")	Setük	: geçmez
Sereb	: misl-i sürb ve meşkten su sızmak	Se'üt	: şol devâdur ki burnına koyalar
Serede	: sovk yiycekler	Sev!	: gussa ve gangin
Seref	: gâfil olmak ve ve hata eylemekve israfâ kâsd eylemek	Sevâ	: beraber ve 'adl ve vasat
Serem	: sukût-us-seniye	Sevâ	: mukim olmak
Serendâ	: umurında serî olan ve şedid	Sevâb	: 'ıvâz
Serer	: mama oğlanı göbeğinden kesmek	Sevâbüğ	: cem`-i sabüğ
Serfah	: ism-i şeytan	Sevâbil	: cem`-i sâbilo
Serhece	: nefret ve katl	Sevâbit	: şol ılduzdur ki hareketi batî üzeri-ne ola
Serhed	: irkeç yağı	Sevâbit	: cem`-i sâbât
Serhüb	: yund ki tavil ola	Sevâd	: şahas ve çok mal ve çok aded amma "sevad-i beled" dinilse karaşı murâd olur ve "Sevâd-i nâs" dinilse âme-i nâs murâd olur ve "Sevâd-i kalb" dinilse miyân-i kalb murâd olur
Serî	: şitâbân	Sevâf	: maraz-ul-hâl ve helâk
Serîd	: F.	Sevâhik	: katı yiller
Serîr	: taht	Sevâfin	: cem`-i sâfine
Serîre	: rız.	Sevâhil	: cem`-i sâhil
Serîs	: 'innin	Sevâit	: gangin olmak
Serî-ül-inkiyâd	: buyruğun tiz tutan	Sevâkâ	: levâkîh-üs-semû
Seriyye	: leşkerden bir kâtâ ve giçe gâden leşker	Sevâm	: misl-üs-sâlim
Serka	: uğurluk	Sevâlif	: misl-üs-self
Sermak	: darbun min-en-nebt	Sevânih	: cem`-i sanih
Sermed	: dâim ve uzun giçe	Sevâ't	: od yiri
Sermele	: sū-ül-ekl	Sevâ bik	: ön gâtmişler
Serr	: mama oğlanun göbeğin kesmek ve göbeğe zahm urmak	Sevâyim	: cem`-i sâim ve cem`-i sâime
Serrâc	: eyerci ve kezzâb	Sevb	: kaftan ve cem`olmak ve gâtüdkten sonra gelmek
Sersâm	: baş ağrısı ki issiden ola ve şol sıtma ki mafsalı kızdırur başda ve-ya göz kuyruklarında ağırlık ola	Sevd	: ism-i mevzi
Sersâm	: çok sözlü	Sevdâ	: F.
Sersâr	: çok söyleyici	Sevel	: istirhâmâ taht-as-sürre min-el-batn
Sersere	: kesret-ül-kelâm	Seve't	: ud yiri
Sertâm	: tavil	Sevg	: ta'am ve şarab tizcek boğazdan geçmek " hazâ sevgun ve "hazâ sigun" dir ler şol kimseye ki sonra doğa,aralarında kimse tıgmaya
Sert	: oturmak ve giriş	Sevhak	: tavil
Sertân	: burcun min bürüc-is-semâ ve ye ngeç	Sevhe	: bulûğa yaklaşmış kız oğlan
Serv	: su çok olmak ve mal çok olmak	Sevhed	: şol semiz oğlandur ki mürâhik ola
Serv	: F.ve tağ dibi ve ulu olmak ve mahalle min Hamire ve saha ve kimse-min gussasın gidermek	Sevik	: kavıt
Servet	: baylık	Sevit	: cemâatun min-en-nâs
Servmat	: tavil	Sevk	: sürmek ve incikde urmak
Sery	: mehter	Sevl	: cemâat-ün-nahl
Setâyir	: cem`-i sitr	Sevm	: yil tizrek geçmek ve otlak ve horliğa renc göstermek
Setâyir	: cem`-i sitâre	Sevmele	: fokacı taşı
Sete	: asl-ül-ist ve-l-'açz		

Sevr : sığır ve toz kalkmak
Sevr : burc
Sevrān : toz kalkmak
Sevret : zāhir olmak ve bolluk
Sevs : buğdaya bit düşmek
Sevt : kamçı ve nasib ve bir nesnenin bazın
bazına katmak

Sevveh : ayak balçığa batmak
Sevvāk : misl-i saik
Sevyān : Peygamber kullarından biri

Sey' : leben
Seyāhat : F.
Seyāyid : cem`-i seyyid
Seybān : cem`-i seyyib
Seyelān : akmak
Seyf : kılıc
Seyg : misl-i sevg
Seyhūk : misl-i sühek
Seyl : su akmak
Seyr : sırtım ve kamış ve hām gön ve gitmek
gitmek vesürmek (metinde "sırtım" ye-
rine "sibr" yazılıdır)

Seytāl : hamam taşı
Seytel : ism-i cebel veyaşlu tağ keçisi

Seyrān : cem`-i sūr
Seyyak : şol buluttur ki yıl sürer yağmur ol-
maz
Seyyāf : kılıççı
Seyyāl : dikenli ağac
Seyyāre : yürüyücü ılduz ve yürüyücü karāvan

Seyyiāt : cem`-i seiyye
Seyyib : er görmüş avret

Seyyid : ulu
Seyyie' : yaramaz iş
Seyzanūk : cakır toğan

Şi'ā : cem`-i şuv`a
Şi'ād : cem`-i sa'ad
Şi'avven : teşdîd ile, irkek deve kuşu

Şibā : oğlanlık eylemek ve kimseye meyli ey-
lemek
Şibāg : cem`-i şibāg
Şibān : mit sirkesi
Şiber : devā-i mürr
Şibg : boya

Şibgat-ullah : din

Şibyān : cem`-i sabiyy
Şiddik : dāim-üs-sıdk vekavlına fîlin uyduran

Şidak : misl-i sadāk
Şidār : karın bağı ve kiçirek gönlek

Şid`at : koyun südi ve ondan kırka varınca de-
veler

Şiddik : dost
Şidk : girçek söylemek
Şifād : esir bağlanan nesne ip gibi ve zin-
cir gibi

Şifāh : cem`-i şafah

Şifāk : kıl biten derinin altındaki deri

Şıfk : berk nesne

Şıfr : boş

Şıfrid : bir kuşdur eyü ve melih

Şıfsıl : nebt

Şıftāt : kavive cesim

Şıgar : zıdd-ı kiherdür

Şıgārid : cem`-i sığrad

Şıgbān : cem`-i sağab

Şıhab : boncuk

Şıhāf : cem`-i sahfa

Şıhāh : tendürüst

Şıhāl : cem`-i sahla ve ism-i mevzi`

Şıhhat : F.

Şıhītet : şol toz ki şedid-ül-irtifa ola ve
karılmış ola

Şıhmim : el-hālusu fi-l-hayırı ve-ş-şerri

Şıhr : kayın ata

Şıhre : avret anası (kayın ana)

Şık : şubār

Şıka : meş

Şıkā : mü`temed ve muhkem olan

Şıkā : burka

Şıkā : lugatın fi şıkā`

Şıkab : cem`-i şakib

Şıkāf : rende

Şıkāk : cem`-i şakk

Şıkāl : pas açmak

Şıkal : kuru hurma ki süd içine bıragurlar

Şıkāl : değirmen unluğ

Şıkāt : horluk "şikāt-ül-hadis" oldur ki bir
söyleye ahar sakın ola kaçan sakın ola
ahar söyleye

Şıkat : çakmakdan düşen od ve düşüd oğlan ve
"şakāt-us-sahab" oldur ki nahiye-i
ufuktan taraf-i şehāb düşer gābi gö-
rüne

Şıkıf : gayetde ekşi sirke

Şıkl : ağırlık

Şıklet : ağırlık

Şılā : misl-i şalā ve biryān

Şılāl : cem`-i şilla ve yaş ot

Şıldım : min-el-feres-iş-salb-iş-şedid

Şılk : kurt ve cükündür

Salkā : izhār-ı meyl eylemek ve beyan eylemek
 cehre söz söylemek ve kat'eylemek ve
 boyun vurmak
Salka : misl-i salka
Salla : bahşış
Silyāne : bakla
Salm : arslan ve düşvârlık
Sımād : kârûre dikacı
Sımāh : kulak vekulak deliği
Sımam : şişe ağzın berkidecek
Sımam : cem`-i sımama
Sımg : kurd enüğü
Sımit : daima sükut eden
Sımlāh : kulakun içerisi vekulak çirki
Sın : beled
Sın : eyyām-ı acūzdan bir gündür ve sepeye
 benzer mutabbak bir nesnedür içine
 etmek koyarlar
Sınāb : hardaldan ve zeytten olan boyalar
Sındīb : seyyid ve seva ve katı yil ve sovak
 ve iri denālū yağmur
Sınn : yābis-ül-haşîş
Sınn`-ül-yedeyn : misl-i sanī`-ül-yedeyn
Sınv : hurma fidanı vebudağa
Sınvān : cem`-i sanevdür bir dibden bir nahl
 bitse ya iki ya üç, her birine sa-
 nav dirler tesniyesi sanavān ge-
 lür cem`-i sınvān gelür
Sır : sovak
Sıraf : kalb dışisine karılmak
Sıram : cem`-i sarm
Sıram : ismün min esmā-il-harb ve-d-devāhī
Sır`am : el-gadāt ve-l-`aşıyy
Sırat : tarīk
Sırdāh : düz yir
Sırf : susuz süci ve bir kızıl boyadır
Sı'rır : uvak iğne
Sırm : ebyāt-i müctemi`
Sırma : kıtatun min-el-ibıl nahva selāsınve
 kıt`atun min sehāb
Sırtām : hadd-üs-seyf
Sırtā'a : zayıf olan ahmak
Sırr : rāz ve zeker amma "sırr-ün-nesb" di-
 nilse efdal nesb murād olur ve "sırr-
 ül-vadī" dinilse vadide efdal yir mu-
 rād olur
Sırr : sovak āvāz (sovak rüzgār āvāzı olma-
 lı
Sırrā` : kesir-us-sar`

Sis : hurmanun yaramazı
Sışa : misl-i sayşa ve kale
Sıta : ortada olmak
Sıtā : deve boynunda olan tag ve āmud-i
 beyt
Sıtāt : zidd
Sıvān : viā`un yusānu fihi-s-sevb
Siyah : tendürüst
Sıyak : cem`-i şik
Sıyam : imsāk`ant-ıt-taām
Sı' : lebn
Si`at : vüs`at
Sıyāhet : saklayu dutmak
Si`at : vüs`at
Sıb : suakacak yir
Sıb : zam'un min ızmā-il-ibıl
Sıba` : cem-i sübü`
Sıbah : cem`-i sebh
Sābahat : yüzmeç
Sıbāl : cem`-i seblet
Sıbār : ma yüsberü bihī
Sıbāt : beçenün iki yanında enseye bağ-
 layacak ip
Sıbb : ince keten pâresi ve nezkeç ve baş
 örtüsü ve ip
Sıbd : kurt vedüşvârlık
Sıbhal : yoğun keler ve deve vemeşk Se-le-r-
 recül " dirler kaçan sübhan-Allah
 dise
Sıbr : hey`et
Sıbt : eçul eçlı
Sıbtāne : keman güre taşı
Sıcam : göz yağı akmak
Sıccil : balçıkdan hicāredür cehennem odiyıla
 pişer, esma-i kavim üzerinde yazılır
Sıccin : yâdinci kat yir altı ve şedid ve şol
 mevzi`ki anda kitab-i füccār ola
Sıcl : kadı bitisi
Sıcn : zindān
Sıdād : şişe ağzın berkidecek
Sıdān : cem`-i seyyid
Sıdis : bişi tamam olub altına basmaş deve
Sıdr : cem`-i sedir vecevi z ağacı ve kök-
 nar
Sıdra : köknar ağacı
Sıdret-ül-müntehā : yedinci kat gökte bir
 makamdır.
Sıf : sāhil-i bahr
Sıfād : irkek dışisine sıçramak, ama insandan
 gayrıda olur

Sifādet : tevassüt

Sifāl : el değirmenin alt tağı ve şol di-
rekür ki değirmen altında korlar
anun üzerine un dökülür

Sifāl : sakın

Siffah : zina etmek

Sifl-üd-dār : ev altı

Sifr : nāme

Sih : akar su vesiyahat etmek

Sihā : cem-i sahv

Sihā : bir etdur ki arıya eyü bal olur

Sihām : cem-i sehm

Sihr : F.

Sihvā : gceden bir saat

Sikāk : cem-i sikke

Sikān : cem-i sāk

Sikbāc : sirkelü aş

Sikencibīn : F.

Sikār : dāim-üs-sekr

Sikiyyet : dāim süküt üzerine ölmek

Sikke : sokak ve saban demüri ve darb-i-
dirhem

Sikkīn : bıçak

Sil : tağ yarığı

Sil'a : ur ve büyük çıban ve satılık kuşak

Silāb : kara matem keftan

Silāh : alet-i cenk

Silām : cem-i selme

Silān : kılıc ve bıçak göti ve hancer arka-
sı

Silb : uzun

Silel : cem-i sille

Silf : bacanak

Silfed : ahmak ve yumuşak adam ve kurd ve ga-
zab ve kuyruğı dökilmiş at

Silk : ism-i recül

Silhim : dizmek ve incü ipliğı

Sill : ince ağı

Silm : es-selam-ü ve-s-sulh

Silme : hicāre

Silsile : zencir

Silta : uzun ok

Siltem : ed-dāhiyetü ve-l-gavlu ve-s-senet-üs
s'aba

Sim : zikr-i cemil ve sırtlan eniğı ve kurd
eniğı

Simār : kulak deliğı

Simād : cem-i gemed

Simāk : cem-i semek

Simām : cem-i sümm ve semām-ül-insan fe-
mühü

Simān : cem-i semin

Simār : cem-i semere

Simāt : saf

Simen : semrimek

Siminciref : ak zencifir

Simhāk : baş kemüğü üzerinde bir yufkacuk
kırdur ey kab

Simr : gök

Simsār : miyancı ve eyü nesne satıcı ve
cevher bilici

Simsim : susam

Simsime : kızıll karınca

Simt : nişan

Simt : inci ve boncuk dizilen ip ve terki
kayışı

Sinā : üç yaşar deve

Sina : merreteyn

Sinād : kuvvetlü nāka ve şirde redifinān
ihtilāfına dirler

Sinān : süngü demüri ve bileğü

Sināt : aslen sakalı olmayan kimse

Sinbis : ebü hayy min Tamim

Sind : ism-i memleket

Sine : azırganak

Sinen : cem-i sinre

Sincilat : mevzül vedarbun min-er-riyāhin

Sinciref : zencifir

Sindān : örüs

Sinf : varak-ul-marh "marh" bir ağaçdur
bir birine sürececek od çıkar

Sinh : asıl ve diş bitecek bir ve sıtma-
nun süresi

Sinān : cem-i siniñe

Siniyyāt : cem-i seniyye

Sim : diş ve kilid dendānesi ve kalem ya-
ruğı

Sinne : saban demüri ve kalem ucu

Sinnür : kedi

Sinsin : eye günün arkadan yana olan ucu

Singine : arkakemüğü

Sinün : misl-i semevān

Sinüvvet : misl-i senüvvet

Sir : kapı yarığı

Sir : fezah

Sirā : cem-i seri

Sirā : tiz olmak

Sirgā : şems ve alem ve çırāk

Sirān : cem-i sevr

Sir'ar-üs-sehr : ayun āhar ggesi

Sir'an : mişlan (lugatlar da bukelimenin kar-
şılığı "ivmek" diye geçer)

Sirāt : misl-üs-şirāt

Sirāyet : bir nesneye eser yetişmek

Sirb : nefis ve süd

Sirbāh : vāsi

Sirbāl : gönlek

Sirdābe : sovaklık
 Sirdah : yumuşak yir ve otlı dere
 Sîret : tarikat
 Sirhān : körük
 Sirkīn : misl-i sercīn
 Sirhān : körük
 Sirkīn : misl-i sercīn
 Sirkīn : mislühü
 Sırrāh : sıgırtmaç
 Sirre : alan
 Siryāh : uzun nesne ve çekirge
 Sîr : zikr-i cemil
 Sîr : sıgır derisi
 Sitār : perde
 Sitāre : perde ve kara oturluğu
 Sitr : perde
 Sitt : altı
 Sitte : altı
 Si`v : giceden bir saat
 Sivā : serāb
 Sivāk : misvāk
 Sivār : bilezük
 Siyā : samanlu balçık
 Siyāb : cem`-i sevb
 Siyāk : tavar sürmek ve can çekilmek
 Siyāk-ül-bāzi : toğanun iki ayağı bendi
 Siyāšet : F.
 Siyāt : cem`-i sîret
 Siyere : `adet
 Siyyādēt : F.
 Siyādēt : ululuk
 Siyyān : mislân
 Siyye : yay başının sarığı ve yay başının eğirgesi
 Sū : misl-i sev`
 Sū`adā : nefes virmek
 Sū`āl : sormak ve nesne dilemek
 Sū`āl : öksürük
 Sū`āle : recülün kesir-üs-su`āl
 Sū`ār : od ıssısı
 Subābe : ol sudur kimeşk içinde bakikala
 Sū`bām : cem`-i sa`b ve ejderha
 Subāta : süpründi
 Suber : cem`-i sabre
 Subh : irte
 Subra : cem`-i sabre
 Subh : irte
 Subra : çaç
 Subu : misl-i sabā
 Subuh : irte şarabı
 Subu : kimseye meyl eylemek
 Ud : sade
 Udā : irkek üği

Sudā : dagdan gelen yanku
 Sudān : horoz āvāzı
 Sudān : karalar
 Sūdās : altın altın
 Sudayyak : aḥass esdikāya dirler taşır olun
 : da cihet-i medh üzerinefülan demek olur
 Suddād : bir kurduğuzdur ve bir dürlü büyük keler ve suya varacak yol
 Sūdet : ululuk
 Sudğ : zülf
 Sudka : mihr-ül-mere`et
 Suduf : sol avreddür ki yüzün göstere andan sonra i`rāz eyleye
 Sudūh : misl-i sadah
 Suf : yün
 Sufaf : cem`-i suffa
 Suffa : F.ve eyer ortası
 Sufar : tuc
 Sufla : boğır
 Sufra : tuc
 Sufrān : cem`-i sufār
 Sufret : sarılık
 Sufūf : cem`-i saff
 Sufūh : dökilmek
 Sufūh : cem`-i safh ve kerīm
 Sufuk : nāhiye
 Sufūn : at bir ayağının dirnağın yire düğüb üç ayağı üzerine durmak
 Suğā : koyun āvāzı
 Suğā : katı taş
 Suğām : boğa dikenini ve acımarıl ve bir ot-
 tur taglarda biter kağan kurursa ağırur
 Suğar : misl-i sağgār
 Suğgā : hardal
 Suğī : misl-i us-suğv
 Suğra : göğüs çukuru
 Sūh : cem`-i sah
 Sūh : misl-i savh
 Sūhāb : ism-i mevzi`
 Sūhān : semiz koyun
 Sūhāl : at āvāzı
 Sūhāle : altundan ve gümüşden dahi bunlara benzer sâkit olan bürade bigğ
 Sūhām : gölmek kurusu
 Sūhāric : havuz
 Sūhd : sarı sudur galiz oğlan togacak ar-
 dınca çıkar
 Sūhhal : ez-zu`afa min-er-ricāl
 Sūhk : irag olmak
 Sūhla : kiçirek tavşan
 Sūhme : sevād
 Sūhn : issi
 Sūhna : misl-i sahnane ve sahnat-ul-`ayn nakz
 u kurreteha

Suhr	: misl-i sehr ve subhdan ögdünce ve zi-yade açılmak	Şullā	: cem`-i şula
Suhre	: subh	Şulla	: inlü taş ve şol mevzi ki ot bitmez
Suhrī	: masharalık	Şulla'et	: katı inlü taş
Suhriyye	: masharalık	Sulsul	: nahıye-i Kureys ve ügeyik ve şol sudur ki izde veya gölcük dibinde ola
Suhub	: cem`-i sıhāb	Sult	: büyük bıçak
Suhuf	: cem`-i sahife	Sulta	: kahr
Suhuf	: gökden inen kitap	Sultan	: huccet ve şehinşah
Suhuf	: rikkat -ul-akl	Sulub	: misl-i salb
Suhüh	: koyun semirmek	Şulūd	: çakmaktan çıkan od
Suhuk	: cem`-i sahūk	Şulūh	: selâhiyete gelmek
Suhul	: cem`-i sahal	Su`luk	: fakir
Suhül	: cem`-i o	Sulül	: et kokmak
Suhün	: issi şorva	Şüm	: sarımsak
Suhūnet	: issi eylemek ve issi olmak	Şum`	: sıgār
Suhūr	: cem`-i suhr ve irteye yakın ta`ām	Şumādih	: her nesheden hālis olan
Suhūr	: cem`-i sahar	Sumāk	: hālis
Suhut	: misl-i sahat	Sumākiyye	: somak aşı
Sūk	: bazar	Şumāt	: sākāt olmak ve sürāt-i ātş
Suk`	: cānib	Şūme	: sarımsak
Suk`	: cānib	Şūme	: ol`alametdür ki koyunlara iderler
Sūka	: re`iyyet	Şumhuk	: uzun hurma ağacı
Sukba	: delik	Şumlūh	: kulak çirki
Sukf	: sema	Şummāk	: bit-teşdid; ma`rūf
Sukkat	: nefsinde ve aslından kem olanlar	Şummul	: şedīd-ül-hulk
Sukt	: ateş pâre	Şumt	: söylememek
Şufūb	: misl-i sakub	Şumuğ	: cem`-i samğ
Sukuf	: cem`-i sakf	Şumül	: bir nesne berk olub katılmak
Sukūf	: cem`-i sakf	Şumūt	: ağır çukal ve ism-i feres
Sukūf	: bitişmek	Şunnā	: eli iğlüler
Şukuk	: cem`-i sakk	Şunūc	: cem`-i sanac
Sukum	: misl-i sakām	Şunūf	: cem`-i sınıf
Sukve	: küçük çanak	Şun`-ul-yedeyn	: misl-i sanī-ül-yedeyn
Şūl	: koyuna vākı olan cünün, otladığı yir de döner yürür gayrâ tâbi`olmaz	Şun`	: iş
Sul	: demir āvāzı	Şunan	: koltuk kokusu
Şū`labān	: irkek dilki	Şūr	: sūr-ı İsrafil ve boynuz ve borı
Şulac	: dirhem-i sahāh	Şurad	: bir kuşdur serçe ggbi olur
Şulādim	: eş-şalb	Şurāhiyye	: cām-i şarab
Sulb	: asmak ve katı nesne	Şurāh	: hālis
		Şurāh	: āvāz eylemek ve hālis
		Şurāh	: eski hurma ağacı ve tahıl biçmek ve kanat

Süre : sûret-ül-Kur'an ve küllü menziletin min-el-binâ
 Surer : cem`-i surre
 Suret : F.
 Surh : misl-i surâh
 Surra : cem`-i sūrâ
 Surra : kise
 Surrād : yağmursuz yufka bulut
 Surū` : cem`-i şar'
 Surūf : cem`-i sarf
 Surūh : cem`-i sarh
 Sūs : tabi`at ve bir kurddur sūfa ve buğ-daya düşer
 Suta` : zākâm
 Sutū` : misl-i zat'
 Sutūh : cem`-i sath
 Sutūl : cem`-i satl
 Sutum : cem`-i satm
 Sütür : cem`-i satra
 Su`ubet : düşvârlık
 Su`ud : zıdd-i hübat ve ziyâde yokuş
 Su`ud : yukarı çıkmak
 Su`ul : hacet
 Suvâ : yol nişanı
 Suvâ` : lugatün fi sıya`ve kab kaçak
 Suvar : cem`-i suret
 Suvuk : cem`-i sak
 Suvvân : darbun min-el-hicareti
 Suyâh : avâz
 Sü`âle : dilkü
 Sü`var : cünün ve azabun zahmeti
 Sü`b : cem`-i sâib
 Süb` : yidide biri
 Sübâ` : yidin yidin
 Sübât : ism-i şehir
 Sübât : cem`-i sübbe
 Sübât : dehr verahat ve uyumak ve leyl-ü nehar ve sovuksan olan ısıtma
 Sübb : söğilmiş
 Sübbe : er bölüğü
 Sübbe : oldur ki nâs ana sögerler
 Sübd : kıl yülâmek

Sü`be : su bendi
 Sübebe : nâsa söger
 Sübed : kaşık ve bir kuşdur yumuşak tüylü
 Sübehāt : ceñâlet
 Sübüğ : nimet bol olmak
 Sübha : tesbih boncuğı ve zikrden, salâtdan nâfile olan
 Sübhān : tenziyetün-min-es-sāhibe ve-l-veled
 Sübhān : Allah: mânâhû et-tenezzüh lillah nusıba `al-l-masdariye ke-ennehû kâla überre' Allaha `an-is-sû, ve-l-arab kâulu subhān-Allah min keza, ta`cebe
 Sübrüt : miskîn vemhtağ veşey-i kalil ve vı-rân yir
 Sübüb : ipler ve inceketen pâreler
 Sübül : cem`-i sebil
 Sübür : hüsrân ve helâk
 Sübüt : cem`-i helâk
 Sübüt : cem`-i semt
 Sücâc : dökilen
 Sücerâ : secir
 Süch : `afv eylemek verâk ile söylemek
 Sücl : içinde su olan koğa
 Sücle : karınun büyüklüğü ve vüs`atı
 Sücre : dere nün büyüklüğü ve vüsâti
 Sücüd : baş yiride komak ve sıcaklık eylemek
 Sücuh : yüz ortası ve mıkdar
 Sücüm : misl-i sicâm
 Sücün : cem`-i sicc
 Sücüv : deryâ sakin olmak ve şeb
 Sü`d : bir tıbdür
 Südâ : mühmel
 Südd : kara bulut ve cebel-i hâciz
 Südde : kapu ve kapu öni ve bir zahmetdür burunda waki` olur ramha-i tayyibeyi idrâk eylemez
 Süded : ululuk
 Südfe : zülmet ve zav', bazıları rivâyetinde zav'ile zülmetün ihtilafıdır tudu`-i fecrden beyaz-i nehara varınca olan vakit gibi

Süduğ	: zülf	Sükun	: dinlemek ve karar eylemek
Südr	: hayran ve üeryâ	Sükunet	: ebsem olmak
Südüd	: cem`-i südd	Sükür	: yıl sâkin olmak
Südül	: es-şemtu min-el-taylasan ve ism-i recül ve taylasan-i ahkâr	Süküt	: sâkit olmak
Südüs	: cem`-i kabile ve taylasan ve cem`-i sedis ve cem`-i sedes	Sükyet	: sigirtmek
Süf`a	: ol sevâddur ki kızıla mâil ola	Sülâ	: açmak
Süfâl	: tağar toprağa	Sülâf	: `asr-i `inebden sıkılmadan akan ve her sıkılan nesnenün evveline "sülef" dirler
Süferâ	: cem`-i sefire	Sülâfât	: cem`-i sülâfe
Süfl	: her nesneden sâfil olan	Sülâfe	: mey
Süfle	: hasîs	Sülâh	: ivmek ve öğrenmek
Süfre	: Fete ta`âm-ı misafir	Sülâî	: ince ağrı
Süfre	: koltuk kalı	Sülâle	: nutfat-ul-insan ve el balçıkdur ki barmaklardan taşra gelür
Süfük	: üzüm çöpi ve hurma çöpi	Sülâmâ	: barmak kemüğü
Süfül	: nakiz-ül-`uluuv	Sülâs	: üçer üçer , üçde bir
Süfûl	: mislühû	Sülâs	: beden zayıf olmak
Süfun	: misl-i sefâin	Sülâsâ	: şenbe
Sühâ	: bir küçük yıldızdır benat-un-na`s yananda	Sülât	: dişi div
Sühâ	: bir katı küçük yıldızdır ki hiddet-i basarı olan görür	Sülb	: kabsuz arpa
Sühâd	: uykusuzluk	Süle	: keklik yavrusı
Sühâr	: ism-i kelb	Sülel	: cem`-i sülle
Sühâm	: müteğayyir olmak ve incelmek ve bir zahmetdür devaya vâki` olur	Süleym	: kabile
Sühât	: harâm ve yaramaz kesb	Sülfe	: gündüzde olan konukluk
Sühd	: misl-i sühâd	Sülhafât	: kaplumbağa
Sühek	: katı yıl ve tezdüğü toprak	Sülküt	: kuş
Süheyl	: bir yıldızdır Yemen tarafında tağar	Süllâf	: cem`-i selef ve büyü`dan bir nev`dür semen mukaddim virilür mebi` bir malûm vakitden vasfla zabt olunur
Sühme	: karânet ve nasîb	Süllân	: cem`-i sall
Sühmân	: cem`-i sehîm	Sülle	: cemâatun min-es-nâs
Süht	: misl-i sühât	Süllem	: nerdübân
Sühüb	: misl-i sehâb	Süllî	: misl-üs-salv
Sühüd	: uykusu az olan	Sülme	: el-halel fi-l-hântı ve gayrihi
Sükârâ	: cem`-i sükrân ve esrik avret	Sült	: kabsuz arpa
Sükât	: sâkit olmak	Sültuh	: cebel-i arames
Süken	: karar idecek yir	Sülü`	: ayakda olan yarık
Süker	: misl-i sükr	Sülüb	: köşegin bırakmış deve
Sükeyn	: hayyun min-el-arab	Sülüb	: cem`-i silâb ve hurmasız ağaç ve yapraksız ağaç
Sükk	: tar kapu	Sülüc	: rahat olmak
Sükkân	: Sakin olanlar ve gemi lengeri	Sülûf	: cem`-i self
Sükker	: f.	Sülük	: şuru`
Sükkeri	: şeker börek ve şeker pâresi	Sülül	: sikil
Sükl	: ol arı avretdür ki oğlanın yavı kala	Sülül	: kabile min Hamadân
Sükne	: eş-şürbü fi-l-hamam ve gayrihi	Sülüs	: üçde biri
Sükr	: mestlik ve hism	Sülüntâh	: kaşa-i vâsi`
Sükrân	: mest	Sülüvv	: gussa ve aşk zâil olmak
Sükrice	: üsküre	Sülvân	: şol su ve şol devâdur ki hazîn olanla iğer, hüznü zâil olur, etıbbâ, ana "müferrih" dirler
Süktet	: oğlan aldayacak nesne	Sümâl	: es-semn-ül-kunkatı`
Süküb	: su dökülmek	Sümâle	: süd köpüğü

Sümān : sekiz sekiz
 Sümānī : bildircin
 Sümeyha : kız ve ebâtil
 Sümil : mest
 Sümle : ol azacuk sudur ki inâda ve ğayrda
 baki kalur
 Süm̄m : külli şey'in ke-l-vüdi'yahrecü min-
 el-bahr
 Süm̄ma : sonra
 Süm̄meha : kız ve batıl ve-l-hava beyn-es-
 sema ve-l-arz
 Süm̄n : sekizde biri
 Süm̄nan : cem`-i sema
 Süm̄ne : ol devadur ki avretler anulla semi-
 rür
 Süm̄r : azacuk su
 Süm̄ret : meyyiz ağacı
 Süm̄süm̄ani : hafif ve serî olan er
 Süm̄üd : gafil olmak ve oynamak ve ırlamak
 ve tekebbürlenüb baş kaldırmak
 Süm̄üh : ceriy-ül-feres
 Süm̄ük : cem`-i semek ve büleñd
 Süm̄ül : kaftan eskimek
 Süm̄un : cem`-i semen
 Süm̄ür : mürdümük ki ana mâş dirler
 Süm̄ür : cem`-i semâr
 Süm̄üret : meyyiz ağacı
 Süm̄üvv : el-irtifâ' ve-l-ülüvv
 Sünā : ikin ikin
 Sünāyā : cem`-i seniye
 Sünbāt : rahat
 Sünbūb : cem`-i senib
 Sünbük : atun dırnağı ucu
 Sünbüle : burcun fi-s-semâ ve tahıl waşa ve
 her nesne ki başağı ola
 Sündüs : dîbā
 Sündve : südy-ür-recüli ve asluhû
 Sünen : cem`-i sünne
 Sünün : cem`-i sünnet
 Süneyne : tasgîr-üs-sinn
 Sünne : şol şa`râtdur ki rusg-i da'âbbenün
 mu'ahhırında olur ve göbekte kasık
 arasında olur
 Sünnet : Resul buyruğı ve işlediğı
 Sünuh : yümün ve bereket
 Sünüh : geyik solından sağa geçmek
 Sür : divār ve şehir ve yemden kalmış
 Sürā : giccede ggtmek
 Sürādik : saray perdesi ve avretler çadırı
 Sürādikāt : cem`-i süradi (istinsah hatası-
 dır asıl mânâsı cem`-i "Sürdük"ti)
 Sür`at : ivmek

Sürb : zîr-i zemin
 Sürçüc : ahmak
 Süre : cem`-i sürre
 Süreyy : ülker ıldızı
 Sürfe : ağaç kurdu
 Sürkabiyye : ketenden bir ak bizdür
 Sürmata : yağ balçak
 Sür̄r : misl-i serâir
 Sürre : göbek ve derinin ortası
 Sürsür : şol zîrek `alimdür ki her emre dahl
 ider
 Sür̄üm : inada ta`amdan veya katıktan artan
 Sürub : tavar otlağa ggtmek ve taşra gitmek
 Süruc : cem`-i sirâc
 Sürüc : cem`-i sirâc
 Sürüh : güdüdür tavar ve otlakda olmak
 Sürün : mahrec-üs-sifli ve hüve tarafun li
 ma`âni el-müstakim
 Sürün : uca
 Sürür : şadlık
 Sürür : cem`-i serîr
 Sürur-üg-şehr : misl-i sirar-ügş şehr
 Süsen : yeşil çiçekdür
 Sütah : bir otdur
 Sütāmī : zucası büyük
 Süthüm : oturak yiri büyük olan kişi
 Sütr : Misl-i sitr
 Sütre : perde
 Sütür : cem`-i sitre
 Sü`üdet : hılaf-i mühuset
 Sü`üh : ayak yumuşak batmak
 Sü`uh, Süh, Seyh : ayak yumuşak yire batmak
 Sü`ül : bir kiçirek zaid memedür ki nakada
 ve koyunda olur
 Sü`ul : ebü hayy min Tayy
 Sü`ür : arslan adama hamle eylemek ve sıçra
 yub hoş eylemek
 Süvāc : koyun avazı
 Süvāc : ism-i mevzi`
 Süvāh : bataklık yir
 Süvaki : cem`-i sakiyye
 Süveda : miyan-i dil
 Süver : cem`-i süre
 Süviyy : mukim
 Süvük : cem`-i sıvāk
 Süvüm : katı sarmısak
 Sü'y : nakiz-ül-hüsnâ ve-r-rümân
 Süya : istemek ve ısıtur ısıtma
 Süyüb : genç
 Süyüf : cem`-i seyf
 Süyül : cem`-i seyl
 Süyüs : buğday biti
 Süzak : bilezik
 Müzahik : çakar tngan

Şa`a` : perakende ve perakende olmak
Şa`af : ayak altında kurha çıkmak
Şa`af : kuyruğun ucunda olan ak
Şaalla: tavil
Şa`ar : kıldan ip bükici
Şa`ar : cem -i şa're
Şa`as : intişar-i emne dirler
Şa`ayir: hac nişanları
Şabb : yigid
Şa`b : dağıtmak ve cem' eylemek ve salaha
getürmek ve tevbe ve kabile
Şa`bān : ism-i recül ve ism-i şehir
Şabbe : genç avret
Şacib : valan
Şacın : melül kimse
Şacine: ağaçlu dere
Şahih : vāsi
Şadin : geyik bızağısı
Şa`f : bug'z eylemek ve dirnak dibi kopmak
Şa`f : "aşkdan aşüfte olmak" şa`f-ül-hubb"
dirler kaçan kalb yaksa,mariz eyleye
Şa`fa : re's-ül-cebel
Şafak : gicenün evvelinden yatsıya karib
olunca zav-i şemsün bakiyyesine ve
vâyetinde tulonduktan sonra olan hüm
retdür yatsıya varınca
Şāfin : göz kuyruğıyla nazar idici
Şağab : ism-i imra't
Şağal : şukal
Şağar : kelb işemek için ayakın kaldırılması
Şağayım : et-tavvāl-ul-hassān
Şağb : şerr koparmak
Şağl : meşğül eylemek
Şağr : kılıc ağızı ve hizmetkâr ve ahız
mânâsına gelir
Şağrabiyye : bağdamak ve dayak dutmak
Şağşağa : süngüyi dürttükten sonra mat`-ında
hareket itdürmek ve sokub çıkarmak
ve darbun min-el-hedir
Şah : asıl
Şah : süd sağarken şorlamak
Şaham : taām fasid olmak
Şahāmet : semüz ve yağlı olmak
Şahaz : ol kimsedür ki kavmun içinde olalar
ama ol kavmun kabilesinden olmaya
Şahb : nemedden süd akmak ve cerahattan kan
akmak
Şahham : iç yağın satıcı
Şahm : iç yağı ve iç yağın yumak
Şahid : hazır ve şol kimse ki ilimden bir
şey olmaya gayib ve lisen ve melek
ve yevm-i Cuma ve yıldız ve katl fi
sebil-illah

Şahih : şule ve bahil ve katıra vāzi
Şahik : yüce tağ
Şahim : semüz
Şahin : gemi doldürmek ve sürmek
Şahin : F.
Şahir : ağız şapıldısı
Şahis : cesim
Şahis : oldur ki gözlerin aça yuma ve nişanun
üzerinde geçen ok
Şahişa : cüsselü avret
Şahka : sayha
Şahma : kulakda küpe dakaak yir ve yirde
biter ak mantar
Şahş : koyunun südi dükenmek
Şahş : ıztırāb ve ihtilāf ve üzerine bindir-
mez at
Şahşah : gayretlü ve bahadır ve bir nesneye
müdavemet eylemek
Şaht : irak olmak
Şaht : ince
Şahv : ağız açmak
Şahz : ızdırāp e
Şahzān : cāi
Şaik : bir nesneye şevk iden yani arzu-mend-
lik
Şaik : dikenlü ağaç
Şaile : yanmış fitil
Şā`ir : f.
Şāk : tamam-ı silah
Şā`ka : bir karakurhadur ayak altında çıkar
Şakāik-ün-nu`mān : lale-i kuhî
Şakb : şol yimdür ki üzerine çıkıla yir kece
(yark) ve mağara
Şakhatāb : iki veya dört boynuzbu koç ki her
biri ağaç çatalı gibi ola
Şaki : bed-baht
Şakik : kardaş ve yarik ve bir nesne ikiye
bölünse herbiri ahırın şakikidur fulfilan
filanun şakikidür dirler,kardaş di-
mektür.
Şakika : yarım baş ağrısı
Şakil : ma beyn-el-`azarı ve-l-üzün min-el-
beyaz
Şakile : tarik ve tarikat ve cihet ve hazır
Şakiri : şagird

Şakiriyye	: şāgird	Şa`sa`	: kesif olmak
Şakış	: şerik	Şa`sa`	: uzun nesne ki gökçek ola
Şakk	: yarmak ve yaratmak ve cemâ' ati tefrik eylemek ve bir kimseye bir nesneden meşakket gelmek ve subh vakti	Şa`sa`an	: uzun boylu gökçek kimse
Şakn	: kalil	Şasais	: cem`-i şasūs
Şakül	: yapıcı terazüsü ve mısra`i	Şaşar	: geyik buzağusu
Şakur	İ hacet	Şası	: be`id
Şam	: beled ve cem`-i şame	Şasib	: yabis
Şamāh	: suret tarısı	Şasr	: irak irak dikmek
Şame	: gövdede büyük ben	Şa`'t	: koyun
Şamih	: yüce	Şata	: Mısır yanında bir köydür
Şamil	: am	Şata	: su kırakı ve ekin bitmek ve taraf
Şamir	: geyik buzağusu	Şa`'ta	: ekinlik
Şan	: bedsüz (bazı nüshalarda bu kelime-nin karşılığı "bend-i ser" diye verilmiştir)	Şatan	: uzun ip
Şa'n	: el-emr ve-l-hāl	Şataṭ	: bu`d ve ve i`tidāl-i kâmet
Şa'nānā	iki tamardur başdan ince kaşa, andan ine göze ulaşur	Şatat	: endazeden geçmek ve ziyade ve irak ve yalan
Şa`r	: kıl ve od ve cenk koparmak	Şatba	: hurma ağacınınun budağı
Şa`ra	: bir kıl ve kasık kılı	Şatī	: kırān ve cānib
Şarāb	: F.	Şatī	: kutak düğici
Şarabi	: şarab-dar	Şatib	: meyl idici
Şa`rabiyye	: bağdamak	Şatir	: baīd ve garīb
Şarat	: alâmet	Şatn	: irak olmak ve bir kimseye muhalefet eylemek
Şa`ra	: çok ağaç ve borçdan baki kalan seftalı	Şatr	: taraf ve bir nesnenün yarısı ve cüz'i
Şāre	: yüz nişanı	Şatranç	: F.
Şārih	: yiğit	Şatt	: irak olmak ve cānib-i vādi
Şarik	: üzerinde yağ olmayan at	Şatun	: ba`id ve derin kuyu
Şāri`	: ulu yol	Şatūt	: cem`-i şatt
Şārib	: bıyık	Şatva	: harcı ebrişem
Şārid	: erken ve dağılmış	Şa`v	: gayet ve kuyu içinden çıkan toprak
Şāride	: el-mütefakkide	Şāvī	: mensüb il-eş-şā
Şārif	: kara deve	Şavşa	: yan ağrısı
Şārik	: güneş	Şa'y	: üşün ahır
Şarik	: ism-i recül	Şayib	: kurak sacı sakalı ak
Şārim	: şol okdur ki nişanun bir canibin ya-ra	Şeytam	: tavil
Şarka	: mevzi-ul-ku`ud fi-ş-şems	Şāz	: ayrılan
Şart	: F.ve neşteri içerüsüne vurmak	Şa`z	: duracak yir galiz olub berkemek
		Şāzib	: iri ve ince at
		Şazz	: quval ağzın ağaçla berkitmek
		Şe`ab	: cem`-i şab
		Şe`ar	: şecer
		Şeb	: F.
		Şeb`	: Rokluk

- Şebā : tok avret
Şeba : süngü ucu ve her nesne ucuna "şeba" dirler
Şebāb : cem`-i şābb
Şebādi : cem`-i şibda`
Şabah : şahıs
Şebak : sūd sağılmakdan olan āvāz
Şebah : cim`a arzu-mend olmak
Şeb`ān : dok kimse
Şebā : süngü ucu
Şeb`ay-el-halhal : semüzlüğinden mevlüv olan
Şebbe : piring madeni
Şebbur : borı ve batıl
Şebbevāt : cem`-i şebāt
Şebeb : genç siğir ve yaşlı siğir
Şebek : duzak
Şebes : çayan
Şebh : şahıs ve bilekleri inlü olan
Şebib : misl-i şebāb
Şebih : müşabih
Şebiş : çıban
Şebk : karışmak ve karışdırmak
Şebke : duzak
Şebr : kirā-y-ud-darb ve hakk-un-nikah ve l-ata
Şebs : şol nesnedür ki tabii bir nesneye müte`allık ola
Şebsān : cem`-i şebse
Şebur : kâfir bonciğu
Şebut : değirmi balık
Şebühan : gökçek raihalu ot ve bir dikenlü ağaçdur
Şecā : gussa
Şecā : gussalu olmak ve boğazda kemük durmak
Şeca` : deve adının tiz tiz adımlamak
Şecā`at : bahadırılık
Şecb : gussalu itmek
Şecb : helâk eylemek ve melul eylemek ve söz eylemek
Şecc : baş yarmak ve şaraba su katmak
Şecce : baş yarığı
Şeceb : helâk olmak ve melûl olmak
Şecen : hacet ve melâl
Şecer : yaş ağaç
Şecere : men kâna`ala ve sâkin min nebāt-il arz
Şeceret-ül-habise : hanzal ve saramsak
Şecib : mahzûn
Şecic : misl-i şücāc
Şecir : garib
Şeciy : gussalu
Şecn : dere yollarından biri ve bir kimse-yi gussalu eylemek
Şecv : melalet
Şecze : zayıf yağmur
Şedāid : rüzgar katılıkemarı
Şedā : ağız büyük olmak
Şedd : yuhkem eylemek ve takviyet eylemek ve hamle eylemek ve irtifa-i nehar
Şedde : şede, şüde: dehşet ve dehşet itmek
Şedid : behn-eş-şedde ve bahil ve behar ve arslan ve İbn-i Kays ve muhaddis
Şedkam : ağız büyük
Şedre : altun pâresi
Şedv : ırlamak
Şeff : gussadan ten arıklamak ve artmak ve eksilmek ve yufkacuk perde
Şef` : tek, hilaf-ı zevodür
Şefā : F.ve dudak
Şefa : Kır'an
Şefa`at : dilek
Şefeh : dudak, asıl şefhedür
Şefi` : sahib-üş-şifa` ve sâhib üş-şüfa
Şefif : sovak ve sovak ve yufka cāme
Şefik : şefkatlu
Şeffir : kuyu kenarğ
Şefkat : F.
Şefn : zîrek ve `âkil
Şefre : büyük bıçak ve bıçağı
Şefret-üs-sayf : kılıc kenarı
Şefşaf : yumuşak yilki sovak ola
Şefün : göz kuyruğıyla nazar idişi
Şegāf : gılaf-ul-kalb bir deridür ki kalbun altında perde gibi, "şagğ ve -ul-hubb" dirler
Şehāb : od şu`ası ve ılduz ve gice ile ılduz-dan olan aydın
Şehādet : tanıklık
Şehāmet : gönli açık ve zîrek olmak 379

Şehb	: cem`-i şihāb	Şekr	: minnet dutmak ve avret ferici
Şehbere	: büyük karı	Şeks	: ekşi yüzlü
Şehd	: `asel	Şekür	: hak şinās ve şol tavar ki azacuk `alefe kifāyet ide
Şehdānık	: gendene ve gendir tohumı	Şekvā	: şikāyet
Şehdāre	: fāhiş	Şeşel	: bir otdur ki sebve irişür barmakla gitmez ve el kolak olmak
Şehir	: kılıç çekmek ve şöhret	Şelem	: mevzi`ün bi-ş-Şam ve yukālu hüve ismü medīneti Beyt-il-makdes bi-l- ibrāniye
Şehīd	: F.	Şelīl	: şol palasdur ki devenün ucasında olur ve derenün ortası anda mā-i mü`azzim akar ve zırh altına giyi len kaftan
Şehk	: yaramaz āvāz ve himāruh āhır savtı	Şell	: kolak ve tard manasına sürmek ve ırak
Şehīt	: ince ve yukarı kalkan toz	Şelşāl	: mā`un zü-l-katrān ve tamlamak
Şehle	: `acūze ve ol avretdür ki `ākile ola	Şelşel	: mislühū
Şehr	: ay	Şelv	: yirden evvel çıkan toprak
Şehrak	: biz tarağınun çarhı	Şem`	: mum ve oynayan
Şehraka	: mislühū	Şem`a	: mum
Şehrebe	: büyük karı	Şemāc	: şey
Şehūtet	: incelik	Şemah	: yüce olmak
Şehvet	: arzu eylemek (metin "şehvet")	Şemāil	: cem`-i şemāl ve cem`-i şimāl
Şehzāre	: misl-i şehdāre	Şem`āl	: kurbāz
Şe`ir	: arpa ve bir arpa ağırı	Şemāl	: hulk ve feryād
Şe`ire	: bir arpa ağırı ve hac nişānı	Şemālīl	: şey-i kalīl ve ağac budacağınun ucın da müteferrik olan şüleler.
Şekā	: bed-baht.	Şemām	: ism-i recül
Şekāik	: cem`-i şekīka	Şemāme	: yılangıç
Şekāik	: cem`-i şekīke	Şemāric	: bātil nesnelər
Şekāk	el ayak yarığı ve eski pareler ve `adāvet ve hılāf itmek	Şemat	: baştan ak kıllar karasına karışmış ola.
Şekāset	: derlegen	Şematet	: `adū gülmek
Şekāvet	: yaramaz bahtlılık	Şematat-ül-a`dā`	: `adūnun gülmesi
Şekāyim	: cem`-i şekīme	Şematıt	: kıt`a-i müteferrikaya dirler vāhi di şemtīt gelür
Şeke`	: vec`ve gazab .	Şemc	: ivmek ve seyrek dikmek ve karışdur mak
Şekeb	: `atā ve `ivaż	Şemeh	: bir gözi fakd olan
Şeked	: `atāşvirmek	Şemel	: misl-i şeml ve şol yıl ki kutub tarafından ese
Şeker	: deve ve koyun südlü olmak		
Şekere	: koyun ve deve südlü olmak		
Şekīke	: firkatun min-en-nās		
Şekīme	: kazan kulplı ve uyan ağızlığı		
Şekiyyet	: şikāyet		
Şekk	: zidd-ı yakīn ve bir nesneye mülā zim olmak ve savaşmak ve deve ve sıçan otı		
Şekker	: F.		
Şeklā	: yūni ak koyun		
Şekm	: `ivaż virmek		

Şemem	: zekiy-ül-fü'ād ve-l-ifzā'	Şenn	: 'unfla dögmek ve 'ādet eylemek ve mühim eylemek ve eski kırba ve hayy min 'Abd-ı Kays
Şemem	: yücelik	Şenne	: eski kırba
Şemīm	: eyü kokulu ve yüksek deve hevedi	Şemün	: şol devedür ki ne arık ve ne semüz ola
Şemīme	: ol deridür ki oğlan anun içinde olur	Şenviz	: çörek otl
Şemīt	: subha dirler beyazı zülmet-i leyli nün bākīsına muhtalıt olduğu için.	Şer	: sünnet komak ve bellü eylemek ve be raber ve kifāyet
Şeml	: adam bölüğü.	Şenû'et	: ırağ olmak (metin: şetû'et)
Şemle	: büyük kilim	Şerā	: kabarcuk ve kurd aşını hastalık ve gıcık
Şemm	: korkmak	Şer'ab	: tavīl
Şemrec	: nikende iri dikmek.	Şerābīn	: cem`-i şirbān
Şemredel	: serī	Şerah	: cem`-i şārih ve asıl ve bahīl ve ev vel şebāb
Şems	: güneş	Şerā'it	: cem`-i şart
Şemt	: halt eylemek	Şerak	: gussa ve şarabı boğazda dutmak
Şemtān	: cem`-i eşmat	Şerār	: cem`-i şerāre
Şemū	: gülüci ve oynayan avret	Şerāre	: kığılcım
Şemül	: hamr	Şerāsif	: cem`-i şersūf
Şe'n	: huşūnet	Şerāviz	: cem`-i şirvāz
Şenā	: düşman dutmak ve ikrār itmek	Şerāzim	: cem`-i şirzeme
Şenāh	: tağ burnı	Şerāzim	: cem`-i şerzime
Şenāhib	: cem`-i şünhub	Şerb	: cem`-i sürb ve şarab içmek
Şenāk	: tavīl	Şerc	: cāmdān bağı ve avret ferici ve gök yüzinde ak yol ki ana "kehkeşān" dirler ve yay yarığı.
Şenāk	: vakas gibi iki farīzanun ortası ve devenün yuların çekmek ve tül-ı re's ve m'a dūna minhū	Şerca	: tavīl ve cenāze
Şenān	: buğz ve 'adāvet	Şercān	: fıkkatān
Şen'an	: buğz ve adāvet	Şerceb	: tavīl
Şenās	: tavīl	Şerd	: cem`-i şārid
Şenāsī	: tavīl	Şerebe	: ol nesnedür ki hurma ağacının dibin de olur
Şenātir	: barmaklar	Şeref	: şerāf ile galebe eylemek
Şenāzī	: cem`-i şünzüve .	Şereh	: galebet-ül-hırs
Şenc	: inçırık	Şerek	: cem`-i şirk
Şeneb	: dişlerde olan hiddeti sovutmak ve dişlerdeki keskinlik	Şereke	: yol ortası ve duzak
Şenef	: buğz eylemek	Şerenbeş	: elleri ve ayakları galiz olan
Şenes	: galiz	Şerere	: mislāi şerāre
Şenif	: munkabız	Şeres	: el arkası katı katı olmak ve yarıl mak
Şenik	: oğul okumuş ve harāmzāde (?)		

Şerf	: el-`uluvv ve-l-mekân el-`âlî	Şetab	: ism-i cebel
Şerh	: sımak	Şetâf	: şiddet
Şerh	: keşf eylemek ve katı `eylemek	Şetâmet	: çirkin yüzlü olmak
Şerh-ül-bâb:	evvel cüvân(bk.Şarîh ve Şerah)	Şetâret	: yüreklilik
Şerham	: şalgam	Şetât	: dağılmak
Şeriat	:tarîk-ı Hak	Şeter	: göz kapağında inkilâb
Şerice	: bağ kapısı	Şetevi	: kış yağmuru
Şerid	: girü sürmek ve ayırmak	Şetez	: uykusuz olmak
Şerîf	: eyü asilla	Şetîb	: yarmak ve cem`-i şatba
Şerîh	: şekha olmuş et	Şetîm	: kerih-ül-vech olan er
Şerîha	: et kaklanamak ve bend-i mushaf	Şetîr	: dağuk
Şerîk	: ortak	Şetm	: söğmek
Şerîm	: misl-i şerûm	Şettâ	: müteferrik
Şerîr	: yaramaz hâllü kimse ve şerri çok kimse	Şettân	: be`îd
Şeris	: çirkin hulu ve galîz	Şetût	: cem`-i şetût
Şerkâ	: ol koyundur ki kulağı üzerine yarıla	Şetv	: kış olmak
Şermuh	: tavîl	Şetvâ	: misl-i şitvâ
Şerr	: yaramazlar ve kurusun diyü güneşe bir nesne komak	Şetve	: kış
Şers	: eski na`leyn	Şev'	: "hâzâ şev'un" dirler kaçan ardın ca toğsa ikisinin mâ beyninde gayrı toğmasa
Şers	: koyu olmak	Şevâ	: düün
Şerse	İ başmak	Şevâ	: baş derisi ve atun dört ayağı
Şersak	: başmak.	Şevâhık	: cem`-i şâhık
Şerşere	: yarmak ve kesmek	Şevâk	: diken
Şerüb	: şol sudur ki acı ve tatlu ola	Şevâmet	: tavar ayakları
Şerüd	: ürkücü	Şevâr	: metâ ve libâs
Şerûm	: el-mereel-ül-mifzâk	Şevâri	: cem`-i şâri
Şerür	: yund kuşu	Şevârib	: boğazda su geçecek yir
Şervef	: kırân	Şevârik	: cem`-i şârik
Şervere	: cîl mânâsına ve mäsdan bir sınıf	Şevât	: baş derisi
Şery	: pişe	Şevâtî	: cem`-i şatî
Şeryân	: nabız tamarı	Şevâyib	: murdarlar ve kir nesnelere
Şerz	: gılaz	Şeves	: tekebbürlenüb veyahud kakıyub göz kuyruğıyla nazar itmek
Şer's	: berk ve galîz	Şevf	: açmak yani cilâ virmek ve beze mek
Şesâs	: cem`-i şess	Şevh	: kabîh; yukâlu şahet-ül-vücûh ey kabbaha
Şesâyib	: şedâid	Şevheb	: kirpi
Şess	: kokusu gökçek ve tu`mı acı bir ot-dur	Şevil	: şol recüldür ki bir işde veyahud hizmetde hafif ola
Şeşîb	: şürb mislidir.		

Şevviyy	: cem`-i şiyādūr, aḡnām-ı kesīreye dirler	Şeytan	: F. ve küllü ābin mütēmerridūn min-el-insi ve-l-cinni ve-d-devvāb, ve-l-arab yüsemmi-l-cinni şeytanen
Şeviz	: gün toḡmak ve irtifā`-i şems	Şeytarac	: bir otdar
Şevk	: arzu-mendlik	Şey`ū`at	: haber aşikāre eylemek
Şevkab	: uzun er	Şeyüb	: şol nesnedür ki anunla od yanar
Şevke	: diken	Şeyy	: biryān eylemek
Şevle	: iki ılduzdur nurlu, birbirine ya kın, ay anların üzerine iner ve akreb kuyruḡı	Şeyyān	: dem-ül-ahveyn ve ırakdan gören
Şevl	: kırba dibinde azacuk su ve südi az memesi kalka ve doğrıya altı ay ve sekiz ay ola.	Şeyyik	: ferah ve dost ve dayanmak
Şevnir	: nār	Şeyzūmān	: zi`b
Şevr	: tavar satmaḡa arz eylemek	Şezā`	: at sineḡi
Şevs	: bir nesneyi yuyup pāk eylemek	Şezā	: ḡalle.
Şevşāt	: ḡāyetde yürüḡen dişi deve	Şezāb	: cem`-i şezebe ve otlakdan yiyen nesne.
Şevt	: çadır ve yilmek ve hamle eylemek	Şezāt	: at sineḡi.
Şevvāl	: şehir.	Şezāze	: el-yābis-üş-şedīd
Şevzeb	: tavīl	Şezbere	: kūt`atun min-eş-şezr.
Şey	: nesne	Şezebe	: ağacın daḡılan budaḡından biri.
Şey`	: şev` mislūdür ve arslan enüḡi	Şezen	: galiz.
Şeyāt	: cem`-i şie`	Şezzer	: madenden süzilen altun ve kicirek inci.
Şeyāt	: yanmış kıl kokusu	Şezzer	: kakuyub göz kuyruḡıyla nazar itmek.
Şeyātīn	: cem`-i şeytan	Şezib	: zāhir
Şeyb	: koca ve kıl ağarmak	Şezr	: misl-i şezzer
Şeybet	: oḡlan uzamak	Şezze	: katı karı
Şeyd	: binayı kaldurmak ve kireç sıvamak	Şezzān	: müteferrik.
Şeyere	: asılda şeceredür "C" "y" ye tebdīlolunmuşdır.	Şıḡār	: cem`-i şaḡr ve kılıc aḡızlıḡı
Şeyh	: tinmek	Şihna	: `adāvet.
Şeyh	: Pir-i fāni ve huvāce	Şik	: taḡ ve taḡda sarb yir
Şeyha	: karı avret	Şikk	: bir nesnenün nisfı ve taḡun bir tarafı ve meşakkat ve kardaş ve ism-i mevzi`
Şeyhān	: serī ve gayretlü	Şikāb	: cem`-i şakab ve iki taḡ ortasında olan fūrce.
Şeyhān	: cem`-i şeyh	Şıkıs	: nasīb ve bir pāre
Şeyhem	: irkek kirpi	Şıkır	: "şakāik-i nu`mān" didükleri lale
Şeyhuhat	: Pīrlık	Şıkşıkā	: kaftan iliḡi ve serçe āvāzı gibi ve deve taḡarcıḡı gibi boḡazdan çıkan nesne.
Şeyn	: hılāf-üz-zeyn ve-l-`ayıb ve-d-dāb	Şıkzān	: çok uymayan kimse bunun gibi kişinin gözi dikēnlü olur.
Şeysā	: hurma.	Şis	: şol temerdür ki çekirdeḡi kalmaya
Şeysabān	: ismün min-el-cinn		
Şeyt	: hejāk olmak ve yanmak ve kaynamak.		

Şısb	: şiddet.	Şifā	: F. ve dudak.
Şıss	: balık ağı.	Şifāh	: cem`-i şefah.
Şıvāz	: dütünsüz od yalañı	Şigāf	: irte yiri ağarmak.
Şızāz	: cerār ağzın berkidecek ağac ve kösteg ağacı ve yuların boynına gelen yiri ve ism-i recül.Şi	Şiha	: cem`-i şeyh.
Şi`a	: er bölüğü ve şol kavımdur ki bazı bazınun reyine tābi` olur	Şihāb	: ağarmak.
Şi`āf	: cem`-i şa`fa ve ismün li-zarf in .	Şihād	: cem`-i şehīd
Şi`ār	: iç kaftān ve nişān ve `alāmet.	Şihām	: dişi div.
Şi`āt	: meşīyyet	Şihriz	: bir nevi hurma.
Şib	: derbend ve tağ yolu	Şikā`	: göynük, (bir çiçek adıdır)
Şibāb	: at belin demek ve iki ayaklarını kaldurub oynamak.	Şikāh	: benzemek ve yakınlık.
Şi`b	: derbend ve tağ yolu	Şikāl	: köstek.
Şibāk	: cem`-i şebke ve bir yerde bir birine yakın kuyular.	Şikāyet	: F.
Şibām	: hayyun min-el-Arab ve burka`da bir ipdür enseye bağlarlar ve oğlak ağzına bağladıkları ağac dur süd emmesin diyü.	Şike`	: zahmetinden uyuyamıyan
Şibāmān	: burk`ada iki ipdür avretler en selerine bağlarlar.	Şikel	: ata köstek vurmak ve yazıya i`rāb ko-mak.
Şibāt	: `akreb kuyruğı.	Şikke	: silah ve ol yassıca ağac.pāresi ki balta deliğine sokarlar tarca olsun diyü.
Şibeh	: müşābih .	Şilāl	: el-kavm-ül-müteferrikūn
Şibh	: beñdeş	Şim	: cem`-i eşyem ve darbun min-es-semk
Şibdi`a	: akreb.	Şimāl	: sol ve hulk
Şibl	: arslan enüğü.	Şimās	: çamış at.
Şibr	: karış.	Şime	: `ādet ve yirden kazılan toprak
Şibrak	: bir otdur.	Şimlāl	: sol ve şürü`itmek.
Şibt	: turak otı	Şimle	: yürügen ve yügrük deve.
Şic`a	: bahādır .	Şimrāh	: hurma dalı ve üzüm ve yüce bulut ve kulle-i cebel ve ismü recül
Şicne	: `urük-uş-şecer-il-müştebeke ke-iştibāk-il-`urük .	Şimrāhiyye	: sınıfun min-el-cevārıh ve eshāb-i `Abdullah bin Şimrāh
Şicāc	: cem`-i şecc.	Şimtāt	: şak olmak
Şid	: siva.	Şin	: harfun min hurūf-il-mu`cem.
Şiddet	: katılık ve tarlık	Şinā	: çirkin.
Şidik	: çānib-üş-fem	Şin`āf	: tağ başı ve uzun er
Şiet	: sürçek at.	Şināk	: kıl duzak ve karba ağzın bağlayacak ip
Şiye	: ol nişāndur ki otda ola ve ol eğrilikdür gūşe-i kemānda olur.	Şinān	: cem`-i şenne.
Şiez	: ārāmsız olmak.	Şinānet	: düşman dutmak
Şiff	: artıklık ve assı ve noksan ve yufka nesne.	Şinār	: ayıb ve `ār.
		Şinef	: küpe.
		Şinşine	: hulk ve tabiat
		Şintir	: yaramaz hulu .
		Şinzıra	: seyy`-ül-hulk ve tāifatün min-es-şey
		Şir	: bilicilik ve mevzūn söz.
		Şir	: esed burcu.
		Şir`	: sevī mânāsına müzekker ve mü`ennes ve cem`beraberdür.

Şirā : almak ve satmak azdāddandır.	Şiṣ : lugatun fī ṣiṣ
Şirā : almak ve satmak.	Şitā : kış.
Şir`a : şeri`at ve tarīk-i vāzih ve kiriş	Şitvā : kış evi.
Şir`rā : ol ılduzdur ki Sadāima ana taparlar.	Şivā : biryān
Şirā` : cem`-i şer`ve gemi yilkeni.	Şivā : biryān
Şira` : Kirişler ve şera` cem`idür.	Şiyā : fāş olmak ve haber āşikāre olmak ve tābi` kılmak ve çobanun düdüğü avāzı
Şirāc : cem`-i şerce ve şevket ve cem eylemek ve kizb ve karışmış.	Şiya` : cem`-i şia`
Şirād : ürkemek ve dağılmak.	Şiyāh : cidd itmek ve katlık.
Şirāk : na`leyn tasmaı.	Şiyāh : cem`-i şah.
Şirak : gün toğacak yir ve gün toğmak ve ko- yun kulağın yarmak.	Şiyāk : misl-i niyāt
Şirār : yaramazlar.	Şiyāt : cem`-i şāt.
Şirāse : yaramaz hūluluk.	Şiye : tasgīr-ı şey.
Şirāyet : bed-hū olmak.	Şiyem : cem`-i şime.
Şirāyet : almak ve satmak.	Şiz : bir novi` hurma ağacıdur andan çanaklar düzerler.
Şirāz : süzülmiş yoğurt.	Şizi : ābnūs.
Şirb : sudan nasib.	Şū` : şecer-ül-bān.
Şirdāh : yani büyük kimse.	Şu`ā : güneş şuyesi.
Şirec : şirūgan yağı.	Şu`arā : cem`-i şair.
Şireh : ziyade harīs kimse .	Şūb : karışmak.
Şirem : denizden ırmak olub akan ve şol`uşb ki uci yana vasatına ve usūluna ihti yac olmaya ve yarmak ve kendü malın dan bir kimseye azacuk virmek.	Şubat : son kış ayı.
Şirk : küfr.	Şubāta : süpründi.
Şirke : ortaklık.	Şuğaf : dostlık gönüle virmek.
Şirket : ortaklık.	Şuğafe : ol sudur ki kabda bāki kala
Şirket-i mufāvaza : ol şirketdür ki bēmi` şerikān her emrde müşterik ik olalar.	Şuğar : cem`-i şağra .
Şirket-ül-`inān : oldur ki iki kişi bir nes nede müşterik ola ama sâ` ir malında değül.	Şuğūm : tavi̇l.
Şirmāk : göz kapağı ağır olmak.	Şuhh : buhl ve hırs.
Şirret : yaramazlık ve sinn-i şebābda olan hırsa ve ferha dahi şirret dirler.	Şuhub : sağalırken çıkan süd.
Şirs : uşak diken.	Şuhūm : cem`-i şahm.
Şirvāt : tavi̇l.	Şuhus : sevād-ül-insanı ve gayruhū, terāhū min be`idin.
Şirvāz : kenāvür.	Şuhūs : cem`-i o ve kalkımak.
Şiryāf : ekin yaprağıdır ki uzaya ve çoğala hatta fesādından korkub keserler	Şuhūt : misl-i şaht.
Şirzeme : tāifetün min-en-nās	Şukāk : bıcılğan gbi tavar ayağında olan
Şis : turak otı	Şukka : kaftan pâresi ve keten pâresi.
Şisi` : duvāl-i na`leyn	Şukra : sarılık.
	Şukub : cem`-i şakb.
	Şukūk : cem`-i şakk .
	Şurūk : cem`-i şârik ve güneş toğmak .
	Şusas : cem`-i şiss.

- Şusus : südsüz koyun.
 Şusuv : bulut yüce olmak.
 Şutün : iraklık.
 Şutür : irak olmak.
 Şutüt : örgücü büyük nâka.
 Şü`b : cem`-i şü`be.
 Şübbān : cem`-i şābb.
 Şübce : küçük destar.
 Şü`be : budak.
 Şübem : soğuk .
 Şübhe : iltibās.
 Şübke : dendān .
 Şübrüm : nohuda benzer bir habdār ve bahīl
 kısacuk er ve ism-i recül
 Şübük : cem`-i şübeke
 Şü`bün: yağmur buğanağı.
 Şücā` : bahādur ve darbun min-el-hayyāt
 Şücāc : karga āvāzı ve katır āvāzı.
 Şücāh : şule ve bahīl.
 Şüc`ān : cem`-i şücā`
 Şücne : rengi gök nesne.
 Şücüb : helāk olmak ve ev direği.
 Şücün : cem`-i şecen.
 Şüdūf : cem`-i şedef.
 Şüdün : bi-niyaz şüden, āhū berehe usāvuz
 (āhū yavrusu gençleşip anasından müs-
 tagnī olmak)
 Şüf`a : fi-d-dār , fi-l-arz
 Şüfāfe : ol sudur ki zarfında bāki kalur
 Şüfāhī : büyük tutaklu .
 Şüfeyha: tasgīr-i şefeh
 Şüfre : kırıy yiri.
 Şüfūf : cem`-i şeff.
 Şügal : çukal.
 Şügl : dilkü ve meşgul eylemek.
 Şühb : karışmış nesne.
 Şühbān : cem`-i şihāb .
 Şühbe : ol beyazdur ki sevāda gālib ola.
 Şühedā : gözün karasına göklik karışmak.
 Şührük : cem`-i şehrak.
 Şühūd : cem`-i şahid.
 Şühür : cem`-i şehir.
 Şükā`ī : bir otur anunla devā iderler ve kī
 lavuz ve çıkırık .
 Şükd : şükr ve `atā .
 Şükı : cem`-i şikāl
 Şükle : humret şeklinde gözün ağında olduğun-
 dan ötürü "Şükle" dirler beyyinet-üş-
 sekl ola.
 Şükū : `ıvaż.
 Şükran: hılāf-ül-küfrān .
 Şüks,Şiks: cem`-i şeks.
 Şükül : cem`-i şikel.
 Şükür : misl-i şekr.
 Şükür : muhsine senā eylemek .
 Şü`le : yanmış od.
 Şülle : niyyet ve ol emrdür ki be`id ola
 Şülşül: hafif.
 Şümke : hısımlık.
 Şümrüc: yufka çul.
 Şümü` : cem`-i şem`
 Şümüh : yüce olmak.
 Şümül : dükeleye irişmek.
 Şümüs : çirkin hulu adam.
 Şümüs : cem`-i şems.
 Şünāne: ol sudur ki kırbedan veya ağacdan
 tamar.
 Şünbū` : na`leyn tasması.
 Şünduh: arslan ve şol mütekebbir ki uzun ola.
 Şünhub: tağ başı .
 Şün`uf: tağ başı.
 Şünzuva: nevāhī-i cebel.
 Şürābes: elleri ve ayakları gālib .
 Şürb : şarap içmek.
 Şürd : cem`-i şürūd.
 Şüreka: cem`-i şerik.
 Şürefā: cem`-i şerif.
 Şürfa : erlik.
 Şürr : ayıb.
 Şürsūf: yan kemiğünün başı
 Şürta : emīr-i bazar
 Şürū` : iş içinde olmak ve suya talmak
 Şürūd : ürkmek ve dağılmak.
 Şürüf : cem`-i şārif.
 Şürüfe: kürek ve aydemiri.
 Şürüt: cem`-i şart.
 Şüsü` : cem`-i şisi`ve irak olmak.
 Şüsūf: ince bāllü.

- şu'ûf : misl-i şa'af.
şu'ûl : cem`-i şe' ile
şu'ûm : nakiz-ül-yümni
şu'ûn : cem`-i şa'n
şu'ûr : misl-i şa'ar ve bilmek.
şu'ûs : cem`-i şe's.
şüvâride cem`-i şâride.
şüvâz : düünsüz od yalını ve tüy.
şüye : misl-i şıye.
şüyeyh : tasgîr-i şeyh
şüyü : fâş olmak
şüb : şebeb mislûdür ve oda basmak
şüyüh : cem`-i şeyh.
şüzâz : keskin eylemek
şüzen : taraf ve cānib
şüzüz : cümhûndan ayrılıb tehha kalmak.

Pa : südlü inek	Tabiha : kavun ve karpuz
Pa : ögmek	Tabi'in : yârân-ı yârân
Pa'a : şiddet-ül-gazab ve süratün il-ş-şerr	Tabil : aş havucu
Pa'ak: dolmamak ve hışım dutmak	Tabin : ol zîrek ki hâzîk ola
Pa'ahhüd : tîmâr dutmak	Tabin : ol zîrek ki hâzîk ola
Pa'alluk : pençe vurmak	Tabin : bir kimse için ağlamak ve öldükden sonra medy eylemek
Pa'alluş : pençe vurmak ve terk-i ahkam	Tabir : tefsir-i rüya ve derâhim bir yirde çekmek
Pa'allül : bahane itmek	Tabiye : yaraklamak
Pa'allüm : öğrenmek	Tabl : tavul vehalk mânâsına gelür "eyy-üt Tabl eyy-ün-nâs" dirler
Pa'am : mâ yü'kelü ve rübbamâ hussa bi-t-ta am -il-hürr	Tabn : od sönmessin diyü göme komak
Pa'ammuc : i-vacâc	Tabtaba : savt-ul-mâ ve nahvuhü
Pa'amus : gâfil olmak	Tabtil : kuyu ipi
Pa'annüd : güçle söylemek	Tabün : od gömecek yir
Pa'arrüf : i'lâm ve-l-vukuf bi-Arafat	Tabut : F
Pa'as'as : bir nesneyi kumda ve gâcede şikân taleb eylemek	Tabv : okumak
Pa'assüf : el-ahz-'alâ gayr -it-tarik	Tâcen : tava
Pa'at : döşek yumuşak olmak	Ta'cif : şib'den âksik yimek
Pa'at : buyruk dutmak	Ta'cim : nokta komak
Pa'attuf : şefkatlu eylemek	Tâcir : bazârgân ve hamer satıcı
Pa'attul : cem'olmak	Ta'ciz : karımak ve âcza nisbet eylemek
Pa'attüh : irilik	Tâd : sakı
Pa'attüs : arzulu ve müştâk olmak	Ta'dil : tadil-üş-şey takvimühü ve ta'dil üş-şühuri ennehüm 'adulün
Pa'avvü : eğilmek	Tâdiye : es-sâbit,el-kadîme
Pa'avvüd : 'adet eylemek	Tadilil : dalalete nisbet eylemek
Pa'ayyüş : hile ile dirilik eylemek	Tadrîb : hayır eylemek
Pa'azmür : gazab ve zecr eylemek ve çok çâğırn mak	Tâf : kestir-üt-tavâf
Pa'azziim : ululuk	Tafâf : mâ fevk-ül-kıyal
Pa' : tabiat ve mühür vurmak ve kalığ vurma	Tâfak : işe durmak
Pa'a : pas dutmak ve bulaşmış olmak	Tafâtil : cem'-i tiftifa
Pa'b : zahmet	Tâfe : hakir
Pa'ac : muhkem hamâkat ve açuk bir nesneyi vurmak	Tafes : ggzlenmek
Pa'â : okumak	Taff : kileyi toldurmak ve kûfe nâhiye - sinde bir yirdür
Pa'abah : pişirmek	Tafh : dolmak
Pa'âhce : kaygane ve buranı	Tafhim : ta'zîm ve bir harf imâle itmek
Pa'abak : F.ve hal ve bir yufka kemükdür ki yağrın ortasında olur ve cemâat,ama insan veyahud cer'addan ola ve şeri if gün ve şerif gice	Tafhim : ggce karanlığı
Pa'âbak : büyük acir(kiremit,tuğla,mânaların da kullanılır)	Tafîl : ism-i cebel
Pa'ânet : zirek olmak	Taffif : kalil
Pa'arzed : ak şeker	Ta'fir : avret memesine toprak sürmek oğlan nefret idsin diyü
Pa'ayı : cem'-i tabiat	Tafl : nâim
Pa'âyih : cem'-i tabih	Tafir : seğirmek ve sıçramak
Pa'abb : âlim ve mâhir	Tafsîl : beyân eylemek
Pa'abbâ : mühür vurucu	Tâftâf : etraf-üş-şecer
Pa'abbâl : tavulcı	Tafv : bir nesneye su gelmek ve geyik tiz ggtmek
Pa'aben : fitnet	
Pa'âbâ : hâtem	
Pa'âbah : azab melaikesi ve tiz vurucu ısıtma	
Pa'âbi : şagird	
Pa'âbi'at : yoğriş	
Pa'âbib : F.ve tıbbâ âlim olan	
Pa'âbid : zelil eylemek ve kul almak	

Tafzîl	: bir kimseye gazilet hükm eylemek	Tahallu`	: tefekkük fi-l-meşye
Tâg	: emrûd ağacı ve kara ağaç	Tahâlüs	: tebâlib
Tagâbum	: (manası yazılmamıştır)	Tahammül	: yüklenmek
Tagab	: helâk olmak	Tahammüm	: at âlef isteyecek savtdur
Tagallüb	: galebe eylemek	Tahammik	: amamayı enek altından devr it-türmek
Tagallüc	: azgunluk	Tahannün	: arzu-mendlik
Tagam	: deniy-ün-nefs olanlar ve yatlu	Tahâret	: pâklık
Tagamgum	: kuşlar şol söz ki beyân olur	Taharrüz	: sakınmak
Tagammid	: setr eylemek	Tahas	: bir nesneyi elle def`eylemek
Tagar	: çölmek kaynamak	Tahassun	: sığınu dutmak
Tagarrüf	: tekebbür	Tahassür	: hasret eylemek
Tagâtruf	: misl-i tagarruf	Tahâşî	: kayırmak
Tagayyür	: bir hâlden bir hâle dönmek	Tahâşsa`	: korkmak
Tagbîz	: bir kişi ağlamak isteye lâkin göz leri ağlamaya	Tahâtul	: aldatmak
Taggye	: mülk-i Rum ve sayfa-i `azab	Tahâvür	: cevablaşmak
Taggî	: azgun	Tahavvu`	: tenakkuş
Taglîl	: bir kimseye galat itdürmek	Tahavvül	: bir halden bir hale dönmek ve bi mevziden bi mevzi ahara nakl eylemek
Taglib	: ebü kabile	Tahavvül	: te`ahhüd
Taglis	: gece ahırının karanlığında gitmek	Tahavvün	: eksimek
Tagniye	: ırlamak	Tahavväs	: bahadur ve şol ikamet ki safarı niyyetiyle ola
Tagrib	: şehirden sürmek	Tahayyub	: bätıl
Tagrik	: gark eylemek ve katl eylemek	Tahayyüz	: ulaşmak
Tagrir	: haml-üş-se `al-l-gadr	Tahaz	: yukarı dutmak
Tagtağa	: altın ve incü avâzı	Tahazzür	: hazer eylemek
Tagüt	: but ve şeytan ve falcı ve yalan bilici	Tahazzür	: kesmek (metin "tecezzüz")
Tagvâ	: tuğyan	Tahbiş	: misl-i tahabbüs
Tagväs	: feryâd istemek	Tahdid	: misl-i tahaddüd
Tagyik	: fikrin karışdurup bir nesne üzerine sabit olmayan	Tahfif	: yeyni eylemek, zadd-ı sakil-dur
Tagyir	: müte`addî-yi tagayyur	Tahfil	: koyunu bir nice gün sağmamak sü di çok olsun diyü satmak için
ah	: meyl	Tahh	: düşmek ve ökçe ile bir nesneyi kısmak
ah	: atmak ve ırag eylemek ve cimâ eylemek	Tahh	: susam sıkındısı ve ekşi hamur
ahâ	: yüce bulut	Tahhân	: değirmenci
ahâ	: gitmek ve alacak yir		
ahabbüs	: tecemmü`		
ahabbüt	: düğürmek		
ahaddüd	: bir nesnenün haddin beyan eylemek		
ahâf	: mürtefi`		
ahâf	: yufka bulut (ar)		
ahâf	: şol`ahiddür ki kalbi perdeler		
ahaffuz	: saklayu dutmak		
ahâf	: talak ağrımak ve sayun raihası mütagayyir olmak		
halli	: bezemek		

Tahhāne	: eşek değirmeni ve çoklık deve	Tahrîz	: kindürmek
Tâhî	: mümted	Tahsîn	: bezemek ve eyilik eylemek
Tâhî	: tabah	Tahrîş	: kaşımak
Tahîn	: dakîk	Tahsîl	: hâsil eylemek
Tahın	: mislühû	Tahsîr	: helâk eylemek
Tâhir	: pak	Taht	: alt
Tahkâk	: matlûbı delille isbât etmek	Taht	: tenesşür tahtası ve şol zarf dur ki içinde kaftan saklanur
Tahkîm	: bir nesneyi duttığı nesne- den men` eylemek	Tahtâh	: issi nesne ve âvâz-ı cülâ ve bulut bazı bazına munzam olmak
Tahkîr	: hor eylemek	Tahtâh	: arslan
Tahl	: talak üzerine vurmak	Tahtîm	: teksîr
Tahlîd	: misl-i te'bîd	Tahûh	: su-i ma`âşeret
Tahlîk	: kıl yolmak	Tahûn	: çok develer
Tahlîl	: sirke eylemek ve abdest aâa cık parmakların ve sakalın ayırarak	Tâhûn	: cem`-i tâhûne
Tahlîs	: halâs eylemek	Tâhûne	: değirmen
Tahliye	: bezemek	Tahûr	: pāk idici
Tahliye	: boş eylemek	Tahv	: bişirmek ve eti biryân ey lemek
Tahma	: ol sevâd ki burun içinde o- la	Tahv	: döşemek
Tahmele	: ol avretdür ki çirkin ola	Tahvîd	: süratle seyr eylemek
Tahmîc	: şiddet ve nazar ve gazabdan vech mütegayyir olmak ve iki gözi açub dâim nazar eyle- mek	Tahvîf	: korkutmak
Tahmîd	: öğmek	Tahvîl	: bir hâlden bir hale döndür mek
Tahmîk	: namakata nisbet eylemek	Tahvîl	: temlik
Tahmîn	: gümânla söylemek	Tahyâ	: karañu gece
Tahmîr	: perdelenmek	Tahyîn	: südi vakt-i malûmda sağmak
Tahmîz	: yogsulluk	Tahyîs	: zelîl eylemek
Tahn	: ün öğütmek	Tahzîf	: müheyyâ kılmak
Tahnîs	: zayıf ve sınımak	Tahzîl	: hızlâna haml eylemek
Tahr	: misl-üd-dahr	Tahzîr	: korkutmak
Tahrebe	: hırka pâfesi	Tââ	: gayr-ül-mükreh
Tahric	: muzâyika virmek	Tâif	: düşde görülen suret ve v vesvese
Tahrîf	: tağayyür ve kalem muharrif kesmek		
Tahrîm	: harâm eylemek		
Tahrîr	: yazmak ve âzâd eylemek		

Tāife	: cemâat	Takdîr	: endāze
Tāih	: çökmüş	Takdîs	: tathîr
Tāil	: faide	Takhîm	: fikirsüz nefsi birisine sokmak
Tāile	: kin	Takhîş	: bir nesneyi şundan şundan cem' eylemek
Tā'im	: yiyen	Takı, Tuka:	misl-i teka
Tāir	: uçucu	Ta'kîb	: namaz kılduktan sonra oturmak için veyahud bir mesele için
Tā'îş	: yeyni başlu	Ta'kîf	: ta'vîc yani eğmek
Tāit	: girmiş deve	Tak'îr	: ta'mîk
Tak	: çardak	Taklîd	: işi kimsenin boynına eylemek
Tāka	: bir kat	Taklîh	: hurma kesecek vakit
Takabbül	: kabul eylemek	Taklîl	: az eylemek
Takabbüs	: cem'-i eylemek ve men'eylemek	Taklîs	: def çalmak ve ırlamak ve istikbâl-i vilâyete dirler kaçan envâ'-i leh'le gelseler
Takādu	: birbiri ardınca olmak	Takrîr	: dille beyân eylemek
Takadduh	: şarab içmek	Takrîs	: tondurmak ve sovutmak
Takaddüm	: ön almak	Takrîş	: kaşımak ve kesb eylemek
Taka'ku'	: taharrük	Takrîz	: öğmek ve zemm eylemek, azdâdda dandar
Takalkul	: müteharrik ve muztarib olmak	Taksîh	: irha-i mefâsıla dirler
Takassüf	: tekessür	Taksîr	: emirde süstlik eylemek
Takaşkuş	: ifâkat bulmak	Takşîr	: kab soymak
Takat	: güc yitmek	Takşîb	: iza eylemek
Takattur	: teheyy'	Taktaka	: tavar dirnağı avazı
Takattür	: teheyy"	Taktî'	: şiir arûzuyla vezin eylemek
Tak'aur	: ta'ammuk	Taktîr	: dam akıtmak ve deve katarlamak
Takavvi	: kuvvet dutmak	Taktîr	: hadden eksik eylemek
Takayyûş	: uyanmak	Takva	: perhîzgarlık
Takayyûz	: sınamak ve benzetmek ve düşürmek	Takvîm	: kıymet komak
Takāzûf	: atışmak		
Takbîh	: çirkin eylemek		
Takbîl	: el öpmek		
Takbis	: bir nesneyi el ile aramak gözi görmeden		

Tatallu`	: bir nesneye göz dutmak	Taviyyet	: niyyet
Tatavvu`	: ne farz ve ne sünnet ola	Ta`viz	: elif-i sâkineden sonra o lan iki harfün ortasına bir yâ-i sâkine idhâl ey lemek mesela makâ`idi "makâ`id" demek gibi
Tatayyur	: uçmak	Ta`viz	: heykel
Tatbi`	: meşk toldurmak	Tavk	: boğmak ve tākāt
Tatbik	: muvâfık kılmak ve iki elin rukû`da fahazeyn üzerine ko mak	Tavr	: hal ve bir kerre
Tatbiye	: na`lun bir yanı	Tāvüs	: F.
Tatfil	: güneş tulunmağa meyl eyle- mek	Tavvār	: saray çevresi
Tathîr	: sünnet eylemek	Tavvās	: tas düzüci
Tatrib	: âvâz çekmek ve gökçek eyle- mek	Tavvāves	: cem`-i tavvās
Tā`tik	: güreşde elin dutan	Tavvāz	: saray çevresi
Ta`til	: ayırmak ve hâli kalmak	Tavzî`	: kaftanı panbuklatdıktan sonra dikmek.
Tatvil	: uzatmak ve mühlet virmek	Tayācin	: cem`-i taycin
Tatyin	: sıva	Tayālise	: cem`-i taylasān
Tav`	: buyruk dutmak	Tayarān	: uçmak ve ivmek .
Tavā	: aç	Taycen	: dığan
Tavāmir	: cem`-i tumār	Tayfel	: yağmur.
Tavāfin	: cem`-i tufān	Tayh	: düşmek ve helâk olmak.
Tavārif	: `uyūn ve şol çadır ki cevā- nibi açıla taşraya nazar içün	Tayh	: bulaşmak ve ululanmak.
Tavāsîn	: süverün fi-l-Kur`ânı cümü`at `âlâ gayr-il-kıyās	Tayhān	: yatuk bardak.
Tavārim	: süverün fi-l-Kur`ânı cümü`at `âlâ gayr-il-kıyās	Tāyıl`	: buyruk dutucu.
Tavd	: cebel	Tāyıl`	: misl-i t̄ai`
Tavf	: tavāf eylemek ve tagāyut ey lemek	Tayf	: düşde gürilen suret ve ves vese.
Ta`vid	: misl-i ta`avvud	Tayif	: `ases ve yaban sığırı
Ta`vil	: i`timād eylemek	Tāyifî	: öküz tayıfı.
Ta`vim	: vaz`-ul-hasād kabzeten kab- zeten	Tāyih	: tereddüd iden.
Ta`viye	: gice āhırında inmek	Ta`yîn	: cümlede bir şey tahsis ey- lemek.
Taviyy	: taşla örülmüş kuyu	Tāyir	: uçmak ve uçucular.
		Taylasān	: F.
		Tayn	: balçık sıvamak.

Takvīs	: münhani olmak	Ta`lil	: bir nesneyi müddet-i ānır- da sormak ve tekrar yimiş virmek
Takazzuz	: kirden, pastan ırak olmak	Ta`lim	: öğretmek
Tal`	: hurma çiçeğinden sonra doğan yimiş	Talki`	: ördmek ve perdelemek
Talā	: dış sararmak	Tall	: az`af-ul-matr
Tal`a	: dindār	Talla	: imre`et-ür-recūli; yukālu talletün ey zevcetün
Talak	: deriden bağ ve cārū(süpürge)	Talma	: ol balçukdur ki havuz di- binde kala
Talāk	: akd-ı nikāhdan boş olmak	Ta`ūb	: buğur deve
Talākāt	: açuk yüzlülük	Tālūt	: ism-i melek
Talaş	: su akmak	Taly	: karışmak
Talayh	: dikenlü ağaç	Ta`m	: mā yüeddi-z-zavk ve yukā- lu ta`muhū mürrün
Talāyi`	: cem`-i tali`a	Tama`	: F. ve rızk ve leşker
Taleb	: istemek ve cem`i tālib	Tama	: misl-ut-ṭamuvv
Talebe	: oldur ki sen anı bir nesne- den taleb idersin	Tamāh	: yeni asıldan bir kişinün adıdur
Talef	: `atā ve hedr	Tamahāt	: şedāid
Talel	: eski saray nişānı ve beden	Tamam	: dürüst
Tal nes	: kurucu	Tamānine	: sakin olmak
Tales	: mahv eylemek	Tamār	: yüce yir
Talf	: katı issi ve katı sovuk	Tamaş	: yapışmak ve cimā eylemek ve avret hayz görmek
Talh	: meviz ağacı ve hurma çiçeği	Tames	: mütegayyir olmak ve mahv eylemek
Talha	: ism-i recūl ve meviz ağacı	Tāmi`	: tama`idici
Tāli`	: ahter	Tāmih	: mürtefi`
Talı`	: yimiş	Ta`mik	: kuyuyu derin kılmak
Tālīh	: hılāf-ı sālih	Tamiş	: bi-namaz ve hayz görmüş avret
Talih	: arık deve	Tāmik	: uzayan
Talık	: salıverilmiş	Ta`mil	: `amele virmek
Talik	: açuk dillü ve açuk yüzlü ve şol eyerdürki bendi salı verirler	Tāmin	: `ām kılmak
Tāli	: meyl iden	Tāmir	: yanında hurması olan
Tālī`a	: gözci ve karakol	Tāmir	: pire
Tālīb	: fāsīd olmak	Tamit	: bi-namaz
Tālib	: isteyici		
Tālid	: kendü malikden yanında doğan nesne		

Tamm	:saç örmek ve artuk almak ve bir nesneyi bir nesne örtmek mesela sel kuyu ağzın örtör gibi bir nesne çoğalub bir nesneye gâlib olmak gibi ve kuyu doldurmak	Tarah	:atmak ve ırağ eylemek
Tämme	:kıyamet günü	Tarak	:kat kat bulut
Tamş	:nās	Taramsa	:inkıbāz
Tāmūr	:şey-i vāhid ve nefis ve dem mānâlarına gelir	Tarancbin	:datluluk ki yaprağa düşer
Ta'n	:sünüyle dürtmek ve ayıb eylemek ve yayan gitmek	Tārāt	:cem`-i täre ve cem`-i teyyäre
Tanā	:talaksuzlıktan böğri yapışmak	T arat	:kirpik ve kasık kılı ve hamakat
Tanab	:sinirden eğritmek(diğer nüslarda "sünüde olan eğrilik" diye geçer)	Tarāvet	:taze yüzlülük
Tanācir	:cem`-i tancire	Tard	:ırağ eylemek
Tanah	:tuhma	Täre	:bir kere
Ta'nān	:misl-ül-enān	T areş	:ehven-üz-zamm
Tanberāni	:tanbura çalıcı	Tarf	:göz açmak ve asil at
Tanbūr	:misl-i tinbār	Tarfā	:yılğun
Tancir	:tencere ve hereni	Tarfa	:bır kere göz açub yummak ve bir kızıl noktadur ki gözde hadis olur darbdan veya gayrdan
Tāne	:balçıklu yir	Tari	:taze
Tānef	:divār ortası ve tağ ortası	Tārib	:bir nesne çok olmak ve kar bağlayub muhkem eylemek
Tanfese	:firengi halı ve hocalar döşegi ve kilim	Ta`ric	:bir nesne üzerine durmak
Tanhıs	:asıl ve haseb	Tarid	:tard olunmuş ve hurma sâ kımınun çöpi ve uzun gül ler ve sonra toğan nesne ye "fülanun tardıdur" diler
Ta'nif	:melālet eylemek	Taridan	:leyl-ü-nehār
Tanin	:sinek āvāzı ve leğen	Tārif	:māl-ı nev
Ta'nin	:ata uyan vurmak	Tarif	:mallu
Tannāz	:masharalığa alıcı	Tarih	:vakit belli olmak
Tantif	:kileyi toldurmak	Tārik	:şol ılduzdur ki ana "kev-keb-i subh" dirler ve gece gelen
Tanz	:masharalık	Tarik	:yol ve cem`-i tarikat
Tanzim	:inci dizmek	Ta`rik	:nevāle virmek
Tār	:mümteli	Tārıma	:ağacdān ev dokuyan
Tara'	:bir yirden bir yire varmak	Tāris	:od yakmak
Tarab	:şādi		
Tarad	:misl-i tard		
Taraf	:F.		
Tarah	:ebü İbrahim Halil		

Ta'ris	: bir kavmun seferde nüzûluna dirler, âhır elde istirahat için bir mîkdâr inerler tavarlar dinlenür gine göçerler	Tasdir	: karın bağı
Tāris	: kalkanlı	Tasdiye	: el ele vurmak
Tārit	: hafif	Tasfik	: arabı bir zarfdan bir zarfa boşaltmak ve deveyi bir otlakdan bir otlaka döndürmek ve şol darbdir ki āvāzı işi ile ve eli birbirine urmak
Ta'riz	: işaret eylemek, hılāf-i tasrîhdür ve bir nesneyi inlü komak	Tashif	: sahifede hata eylemek ve behimeden zāyi olanı talep eylemek
Tarika	: ol otdur ki ratūbeti geçüb ağırmaya başlaya	Tashih	: tamam eylemek
Tāriz	: kavī ve katı	Tāsil	: malun aslın almak
Tark	: mā-ul-fahl ve şol yağmurdur ki suynā deve işeye ve sıça ve ağaçla yün dögmek	Tāsime	: çarık
Tarkil	: ta'zim	Taşir	: düşvār eylemek
Tarmūs	: zayıf ve kül içinde pişmiş etmek	Task	: değirmen oluğı ve şol vazı fedür ki harac arzdan gelir
Tarr	: süniyi geçken eylemek ve keseyi yarmak ve kolak	Taskil	: ağır eylemek
Tarrār	: yün yarıcı	Tasl	: ıztırāb-üs-serāb
Tarsus	: ism-i bāled	Tasmit	: sâkin olmak ve sâkit eylemek
Tarsus	: "yandak" dirler bir ot köki dür	Tasnif	: bazı bazından temiz eylemek ve bir şeyi insāf kılmak
Tart	: sürmek	Tasrif	: tagayyür ve bir kimse kendi malından tasarruf itmek ve şarab sarf içmek
Tartil	: sacı yağlamak ve katılığın sımak	Tasrih	: aşikāre eylemek
Tarūz	: cem'-i tarz	Tasrim	: takti'
Tarz	: uzun ev	Tass	: oğlancıklar oyunu
Tas	: tas	Tassa	: tas
Ta's	: piring kadeh	Tast	: tas
Ta's	: yüz üzerine düşmek ve helāk olmak	Tastim	: teknil
Taşaddür	: yücelik istemek	Tāsüc	: bir rüb'a
Taşallūf	: laf urmak	Taşerrec	: karınca
Taşannu'	: tekellūf-i hüsn-i-şābb	Ta'siş	: misl-i taşş
Taşarrum	: takattu'	Taşş	: zayıf yağmur
Taşā'su'	: ayrılmak ve parekende olmak	Tāt	: husūmeti ziyāde olan kim se
Taşavv	: teferruk	Ta'ta'a	: söylerken tereddüd eylemek veya yorulmadan veya hud hakir olmadan
Taşavvun	: saklamak	T atâbuk	: ittifak
Taşāyic	: cem'-i taşüc	T atac	: hamakat
Tasdi'	: ayırmak		

Tayrūret	: uçmak ve ivmek.	Taztīr	: tamzırmak
Tays	: çok kum ve çok su.	Taẓyi`	: zayı eylemek.
Tayş	: hıffet ve ok nişāndan geçmek.	Ta`ziye	: hıllāf-ı tehniye
Tayy	: dürmek ve kuyuyu taşla doldurmak.	Ta`ziye	: ayırmak ve düğen kesmek.
Tayyān	: sıvacı.	Ta`zuż	: kara hurmadur ki ziyāde tatlu olur.
Tayyāş	: hafif kimse	Te`abbüs	: yüz ekşimek.
Tazallüm	: güçden inlemek.	Te`acīb	: `acāyib
Tazannün	: zann eylemek.	Te`ādī	: mücāvezet-üs-şey ilā şay rihi
Tazarru`	: zārlik eylemek	Te`akub	: birbirini ardınca olmak
Tazarrüc	: bulaşmak ve açılmak ve yarılmak.	Te`āli	: yücelmek
Tazarruf	: zīreklenmek.	Te`alluk	: bark lem`itmek
Tazavvu`	: eyü kokmak.	Te`ānüt	: bahane istemek ve bir kım senün zilletin istemek
Tazcī	: taksir.	Te`āfrub	: arab'a tesebbüh eylemek
Tazfīr	: elmayı dırnaklamak.	Te`aşür	: muāşeret
Tāzic	: taze ve saḥīḥ haber	Te`āşşuk	: birbirine aşık olmak
Tāzice	: hālis altun	Te`āvün	: birbirine yardım eylemek
Taz`if	: bir şeyün aslı üzerine ziyāde alınub mislin veya huḍ ekserin kılmak ve bir nesneyḡ zı`fına nisbet eylemek.	Te`āvür	: deḡzinmek
Ta`zāil	: bir kimsenün dilediği nesneyi idüb muzāyika virmek	Te`azzür	: düşvārlik
Ta`zīm	: ulu dutmak.	Teba`	: ardca bölükle gitmek
Ta`zīr	: özür dilemek.	Tebab	: hüsrān ve nelāk
Tazlīm	: zılla nisbet eylemek.	Tebādül	: mübādele
Tazmīn	: ödetmek.	Tebahtür	: salınmak
Taznīn	: gümānla söylemek.	Tebağuz	: bugz idişmek
Tazrī`	: güneş tulunmağa yakın olmak.	Tebakkur	: ilimde ve malda vüs'at bölmek
Tazrīc	: boyamak.	Tebāle	: Yemen'de bir ucuzluk şehir-dür
Tazru`	: mevzi`	Tebāne	: fıtnat
		Tebānet	: zīrek olmak
		Tebār	: kabile ve helāk
		Tebasbaş	: dilkü canillik eylemek
		Teba`şūs	: muztarib olmak
		Tebasşur	: te'emmül eylemek
		Tebaşir	: muştuluk virmek ve her nesnenün evveli
		Tebaşir-üs-subh	: irtte yiri ağarmak
		Tebāyia`ā	: müluk-i Yemen
		Tebāyu`	: satmak

- Tebb : helâk olmak ve ziyân
 Tebbân : saman satıcı
 Tebeccüc : şadlık
 Tebcil : tazim
 Tebdid : tagyir
 Tebdil : tagyir
 Tebeobuh : bir yirde oturmak
 Tebeccuh : ferah olmak
 Tebehhus : tefeccür
 Tebekkül : ganîmet
 Teberrü : vâcib olmayan yire virmek
 Teberrüc : avret rical için zinetin ve müca-
 nisetin izhar eylemek
 Teberruz : azacuk ayşa işismek
 Teberrüz : altun uvağı
 Tebessüm : gülümsemek
 Tebettül : dünyadan kesilüb gönünü Allah'a
 virmek
 Tebevuc : aldirmak
 Tebezzül : saklamak
 Tebezzür : oransız harac itmek
 Tebhî : tahsîn
 Tebhîs : eksimik
 Tebî : bir yaşar buzağı ve şagird ve
 şol kimsedür ki sen anun üzerinde
 malik ola
 Tebid : ebediligine döndürmek
 Tebie : bir yaşar dişi sığır
 Te'bas : sımak ve zelil eylemek
 Tebkit : hüccet ile galebe eylemek
 Tebl : kin
 Teblig : irişdürmek
 Teblim : takbîh
 Tebn : tavara`alef virmek
 Tebrîo : tahsîn ve tezyîn
 Tebrîd : sovutmak
 Tebrîk : ed-dua bi-l-berke
 Tebrîz : bir nesneyi izhar ve beyân itmek
 ve akrândan geçmek
 Tebsâr : i lâm ve izah
 Tebsîr : mustulık
 Tebtîb : helâk eylemek
 Tebtîr : sımak ve helâk eylemek
 Tebu' : makâm dutmak
 Tebüt : tabut
 Tebûir : misl-i tebezzür
 Tecac : hüsumet idişmek
 Tecadu : muhasama
 Tecâfif : cem`-i tecfif
 Tecâhüd : kudretin sarf eylemek
 Tecâhül : cehl göstermek
 Tecasür : ikdam ve yiğitlik
 Tecâşi : eyü olmak
 Tecaviz : yortdan bir nevi`dür
 Tecavüz : hadden geçmek
 Tecazub : çekmek
 Tecbiye : en yakum-al-insanu-kıyam-ar-râbi`
 Teccâl : te`azum
 Tecdi : bir kimseye "ciddi en leke" demek
 Tecdid : yini eylemek
 Tecebbür : cebr itmek ve bitmek ve büyüklen-
 mek
 Teceddüd : yini olmak
 Tecdif : nimete inkâr eylemek, bağlar rivâ-
 yetinde ele virdiği nimeti azırgamak
 Tecehhüz : bezemek
 Tecelbeb : çarşaf giymek
 Tecellüd : çabukluk göstermek
 Tecemmül : tekellef-ül-cem`il
 Tecennüb : sakınmak
 Tecerrü : hisim yutmak
 Tecerrüd : arz eylemek
 Tecessür : yüreklülük
 Tecessüm : kendü üzerine renc dutmak
 Tecessüs : eyertmek (metinde "tahabbüs")
 Tecevvüz : misl-i tecavüz
 Tecfâf : at tonu
 Techîl : cehle nispet eylemek
 Techîye : meyl eylemek
 Techîz : bir nesnenün yarağan eylemek
 Te'cîl : mühlet virmek
 Teclîh : eğilüb başın hareket itdürmek
 Teclîl : ata çulun urmak
 Tecmir : atmak ve leşkeri arz-ı`aduda habs
 eylemek ve avretler sağın cem`idüb
 ensesine bırakmak
 Tecnis : min-el-cins
 Tecr : ticâret eylemek
 Tecrid : `ari kelmak
 Tecsim : bir kimseyi bir kimseye teklif
 eylemek
 Tecveb : derdmendlik ve mülül olmak
 Tecvareb : çorab giymek
 Teczim : kırbayı su ile toldurmak
 Tedâfün : tekâşüm yukâlu sırrun kaşimün ey
 meksümün
 Tedahruc : yuvalanmak
 Tedâiuc : birbirine yardım eylemek
 Tedarük : tedârük ve ulaşmak ve bulmak
 Tedâyül : değzinmek
 Tedbir : işün ahırına nazar eylemek ve `abdi
 müdebbir eylemek
 Tedfik : dayınmağa yakın ve göz çukuru
 Tedeffuk : tababbub
 Tedebbür : fikr eylemek
 Tedekkül : irtifa`-ül-insan fi`nefsihî
 Tednih : huşu eylemek ve zelil eylemek ve
 baş kınıldatmak ve evinde durgur-
 mak
 Tedliye : zihâb-ül-aklı-min-elHevâ
 Tednik : şol nazardur ki zayıf ola ve güneş
 Tedlis : bey`de kumaşun`ayn-i müşteriden
 gizlemek
 Tedrî : avrete gönlek giydürmek
 Tedvim : tedvim-ut-tavr devranuhü`fi taya-
 ranihî yertafi`ilâ-s-semâ
 Tedvir : müdevvir eylemek
 Te'ebbüh : tekebbür
 Te'ebbüd : yalnız kalmak
 Te'ebbüs : tağayyur

Te'ebbut	: bir nesneyi koltuğu içine almak ve ridası içine sokmak	Teftik	: yarmak
Te'ebbuż	: inkibāz-ı nesa'ya dirlek	Tefvîş	: eyertmek ve sormak (metin "tağnîş")
Te'ehhül	: evlenmek	Tefvîż	: mühürsüz tervice dirler ve işi kimseye ısmarlamak
Te'ekküd	: muhkemlik	Tefzî	: korkutmak ve murāda ergürmek; ez-dāddandır
Te'elluf	: gönül ele getürmek	Tegāful	: kendü gāfil olmak
Te'ellüh	: ta'abbüd	Tagāssuğ	: girmek, "tegāssa-r-recülü-l-mar'at" kağan ayakları ortasına girse
Te'ellüm	: teveccü	Tegāvi	: şerre cem olmak ve şerre yardım eylemek
Te'emmül	: fikir eylemek	Tegāvvyül	: televvün
Te'essüf	: gussa yimek	Tehādî	: bazı bazına hediye virmek
Te'evvüh	: oh demek ve mahzûn olmak	Tehāfet	: sırrla söylemek
Tefāhat	: lezzetsüzlük	Tehāfüt	: pāre pāre düşmek
Tefahhur	: ululanmak	Tehāküm	: iki er birbirin każiye eylemek
Tefakkud	: istemek	Tehāruc	: şürekadan bazı yir alub bazı ev almak (fıkhi bir terimdir)
Tefakkuz	: korkmak	Tehārut	: söğüşmek
Tefāric	: misl-i feferce	Tehāte	: bātil ve türrahāt
Tefārik	: perakende eylemek	Tehatuf	: şol dıkhdur ki anda fütür ola dıkh-i müstehzi gibi
Tefassi	: düşvarlıktan kurtılmak	Tehāvil	: helāk olan ve elvan-ı muhtelife
Tefāül	: fāl urmak	Tehāvün	: süstlik eylemek
Tefeccü	: derd-mendlik	Tehāz	: birbirin işe kindirmek
Tefeccüc	: oturacak iki ayağunun ortasına açmak	Tehca	: nevme-i hafife
Tefeh	: misl-i teffeh	Tehcid	: üyütmek
Tefehhüm	: anlamak	Tehcıl	: söğmek ve çirkin söz işitdürmek
Tefekkün	: fevt olan nesne ve nedamet eylemek	Tehcın	: takbih-ül-emr
Tefekkür	: te'emmül	Tehcır	: mesl-i tehecür
Tefekküh	: te'accüb ve temettü ve teneddüm	Tehdid	: misl-i teheddüd
Tefel	: gövde çirkin kokmak ıtır istimal ismemekden	Tehdin	: eğlenmek ve avret söziyle oğlanın sakın eylemek
Tefellül	: kılıc gedük olmak	Tehebbüd	: habb-ı hanzalı alub satmak
Tefennün	: dürlü dürlü	Tehecöd	: gicede namaz kılmak
Teferrüc	: F.ve ferec taleb eylemek	Tehecür	: kuşluk vsyahud nısf-ılneharda gitmek
Teferrüd	: yalnızlık	Teheddüd	: tehavvuf
Teferruk	: perakende olmak	Tehemmük	: bir emrde cidd eylemek
Tefersuh	: inkisār	Teheshes	: çakal üni ve avāz yil
Tefes	: dırnak kesmek ve bıyık kesmek ve baş kılın ve kasık kılın kazı mak	Tehevü	: kusmak
Tefesşüc	: misl-i tefeccü	Tehevüd	: tevbe ve amel-i salih
Tefettuh	: açılmak	Tehevük	: tehevük eylemek ve mütehayyır olmak
Tefevvuh	: yücelik istemek	Tehevür	: bir nesneye düşmek killet-i mübālat sebebiyle
Teffeh	: datsuz	Teheyyüm	: işetün hasenetün
Tefhım	: anlatmak	Teheyyüz	: tağılmak
Tefkik	: ayırmak	Tehezzüm	: tekessür
Tefl	: tükürmek	Tehiye	: leşker esbābın düzmek
Teflik	: yarmak	Tehiyyat	: melek
Tefnın	: karışdurmak	Tehiyyet	: esenlik
Tefri	: ayırmak ve kısmet ve tağa çıkmak ve tağdan inmek	Tehlil	: girü dönme
Tefrice	: kaftan yırtmacı	Tehlüke	: helaklık
Tefrih	: ferah eylemek	Tehnit	: mübarek eylemek
Tefrik	: ayırmak	Tehniye	: hilaf-ı ta ziyye
Tefrika	: perakende eylemek	Tehrid	: et muharrā pişmek
Tefris	: acıkdurmak	Tehtān	: ra d olmayan yağmur, bir saat yağar ve dāne sonra yine avdet eyleye
Tefrit	: hadden eksik eylemek	Tehtehe	: acemetün fi-l-lisān
Tefriż	: tahzir	Tehüt	: nakisler
Tefsire	: kin		
Tefsire	: kārurā		

Tehvîd	: arkın arkın yürümek ve iv-mek ve şarab esritmek ve bir kimseyi yeHudî kılmak	Telahhî	: emameyi emek oltandan tolan-durmak
Tehvîl	: korkutmak	Telâhuz	: birbirine bakışmak
Tehzâr	: hezâr eylemek	Telâil	: şedâid
Tehzi	: sımak	Telâk	: mülakât
Tehzîb	: bezemek ve bay eylemek	Tela'lu'	: bi-mânâ ıldırarak
Te'ik	: şiddid sûret iden	Telâmiz	: cem`-i tilmiz
Tekâ	: korumak ve hazer eylemek	Telâmize	: cem`-i tilmâz
Teġabül	: muvâcehe eylemek	Tela'süm	: deryanın mevci birbirine dokun-mak
Tekallud	: işi boynına dutmak	Telattuf	: rıfk eylemek
Tekârub	: yakınlık	Telâvüm	: birbirin melâmet eylemek
Tekarrüb	: yakın istemek	Telazzi	: od yalınlanmak
Tekâşir	: cem`-i tıksâr	Telbiye	: "lebbeyk" demek ve bir mekanda durmak
Tekassî	: bir nesnenün nihâyetin eylemek	Telbi	: tavîl
Tekâsül	: kâhillik göstermek	Telbis	: halt eylemek ve bir nesneyi `ayn-i müşteriden gizlemek
Tekâsûr	: mükâşeret	Telciö	: haber karışdurub nefsinde olanı izhâr eylemek
Tekatüb	: birbiriyle yazışmak	Telci`e	: ikrâh
Tekallüt	: uvatmak	Teld,Telüd	: misl-ü tilâd
Teġavvül	: yalanlık	Teldim	: kaftan yamamak
Tekayyül	: kimsenün ardınca gitmek	Teldag	: akreb ısırarak
Tekaza	: F.	Telebbün	: eğlenmek ve müntazır
Tekazzi	: bozmak	Teleclec	: tereddüd
Tekdir	: bulundurmak	Teled	: şol oğlana dirler ki bilad-i `acem de doğa,bilad-i İslam'da öle
Tekebbür	: ta zîm	Telef	: helâk olmak hedr mânâsına gelür. "Zehebet nefüsü fûlanın telfen" dir ler hedr mânâsına
Tekebbüs	: zîreklenmek	Telehcüm	: bir nesne harîs olmak
Tekek	: cem`-i tikke	Helehhüf	: hasret çökmek ve gussalanmak
Tekellüf	: kendü üzerine dutmak	Telemmüs	: talebden sonra taleb
Tekellüm	: söylemek	Telemmuz	: dilin çıkarub iki tudağın yalamak ve dille ağız içindeki ta amı tetetbbü itmek
Tekennü	: kabz eylemek	Telesles	: tereddüd
Tekerrüm	: tekellüf-ül-kerem	Televvüm	: intizar ve eğlenmek
Tekevvür	: tehey	Telezzüc	: kirlü ve bulaşık olmak
Tekfir	: gayr-ı huzu ve tekfir-i yemin hıns ile vacib olan nesne işle-mek	Talgab	: kirpük uzunluğu
Te'kid	: muhkem eylemek	Telhîn	: tahtiyae
Tekkâk	: uçkur satıcı	Telhîs	: nakîz-i tatvîl
Teklîf	: bir kimsenün üzerine müşakkat-lu nesne emr eylemek.	Telîd	: şol maldur ki kendü maliklden toğa ve şol kimsedür ki bilad-i `acemde doğa bilad-i İslamda öle
Teklîm	: misl-i tekellüm ve cirahat eylemek		
Tekmîl	: tamam eylemek		
Tekni	: kabz eylemek		
Tekrîm	: ikram		
Tekrîr	: tekrar eylemek		
Tekrûs	: munkabız olmak ve bazı bazına cem olmak		
Teksîr	: çok eylemek		
Tekvîn	: var eylemek		
Tekvîr	: `amame sarınmak ve metâ`cem` idüb bağlamak		
Tekvîs	: başı üzerine dikmek		
Tela	: yüksek yirde su yolu		
Tela a	: yüce yir ve alçak yir ve depecik ve yüce yirde olan su yolğ		
Telâfif	: yolunmuş ot		

- Telîde : ol kızdır ki toğduğı yirden göçerler bir ahar yire getürürler anda öleler
- Te'lîf : iki nesnenün ortasına ülfet vermek
- Te'lîf : ta'bid
- Telil : boyun
- Telkin : anlatmak
- Tell : depecük ve boyun üzerine bırakmak
- Telle : yokış
- Telmiz : misl-i tilmaz
- Telsis : lugatün fi tersis
- Telvis : bulaşdurmak
- Temar'î : sek eylemek
- Temarid : cem'-i temrad
- Temariş : maraş yogken kendü nefsinde maraz göstermek
- Temas : mubâzi'dan kinayettür
- Temâsil : cem'-i timsal
- Temassus : mühlet içinde sormak
- Tematti : gerinmek
- Temattuk : tezevvuk
- Temattuf : sürat itmek
- Temattut : çekmek
- Tem'ânuf : tağayyur
- Temâyim : cem'-i temîme
- Temâzâ : buyruk sürmek
- Temcid : bir kimse ululığa nisbet eylemek
- Temeddüh : temduh
- Temeh : ta'am fâsid olmak
- Temahhüd : muhkemlik ve temekkün
- Temekkün : F.
- Temelluk : dilkü çenilik eylemek
- Temellük : mâlik olmak
- Temellus : tahallus
- Temenna : çekmek
- Temerrüd : gerinmek
- Temerrüd : baş çekmek
- Temesken : meskenet eylemek
- Temessük : saklamak
- Temet : bitmez ot
- Temettü : fayda dutmak
- Temevvül : mallu olmak
- Temevvür : hareket eyleyüb gelüb gitmek
- Temeyyüz : ayru olmak
- Temeyyüz : iki nesnenün ortasın ayırmak
- Temezzü : kesmek
- Temezzür : hayâsa-i nefis
- Temezzüz : az az şarab sormak
- Temhid : tesviye ve ıslah ve bast ve kabul
- Temhis : ibtidâ ve ihtiyâr
- Te'mil : unmak
- Temim : ism-i kabîle
- Temîme : ta'viz
- Tem'ine : i'lâm
- Temk : uzamak
- Temkin : F.
- Temlik : malik eylemek
- Memme : yağ kokmak
- Temr : kuru hurma
- Temre : kuru hurma
- Temriğ : toprağa bulaşdurmak
- Temsik : misl-i temessük
- Temsir : göz kabağın dikmek
- Temşit : işi ilerü iletmek
- Temşük : edik yaması
- Temvih : telbis
- Temzi : ayırmak
- Temzic : virmek ve sünbüle yaşluluğundan saruluğa meyl eylemek.
- Ten : beden
- Tenabuz : bazı bazına lakâb komak
- Tenakkul : bir yirden bir yire nakl eylemek
- Tenâkür : teca'hül
- Tena'na : teba'ud
- Tenanir : cem'-i tennür
- Tenasuh : mirasda tenasuh, veresenin biri ölüb asıl mal durub taksim olmamaktır. ezmenede "tenasuh" üzerine zamanun tedavülidir ve bir karında bir karı nın inkarazıdır
- Tena'um : nanla ve nimetle dirilemek
- Tena'uş : te'hir ve teba'ud
- Menavuh : mukabil olmak
- Tenävül : almak için bir nesneye el uzatmak
- Tenävüş : tutmak ve almak
- Tenâzu : husumet idişmek
- Tenbih : bir kimseyi bir nesneye uğratmak ve uykudan uyanmak
- Tenbit : ağaç dikmek
- Tencid : terbid
- Tencir : kurtarmak
- Teneffül : tetavvu
- Tenekkuh : pezhizlik
- Tenessüm : teneffüs
- Tenettüs : tetahhürde mubalâğa eylemek
- Tenevvü : dürlü dürlü olmak
- Tenevvuh : hareket eylemek
- Tenevvur : eyü nazar eylemek
- Tenevvuf : murlanmak
- Tenevvüt : sağ bölüğü ve ism-i tair
- Tenezzi : sürat eylemek
- Tenezzuh : nişat taleb eylemek ve sudan ırak olmak
- Tenezzüf : pak olmak
- Tenezzül : aşağı inmek
- Tenfış : yün ve pamuk dirmek
- Tenfiz : buyruk geçmek
- Tenbih : bir işde dürüşmek
- Te'nif : bir nesnenün haddin beyan eylemek
- Tenim : cennet çesmesi
- Ten'im : mevz-i yimek
- Teni'me : şecer
- Tenin : ejderha

Te'nis : üns vermek	Tercih : artıklık komak
Tenkeb : sakinmak ve yay üzerine bırakmak	Tereb : tozlu olmak ve derviş olmak
Tenkî : ihtiyâr eylemek	Terebbus : intizâr
Tenkîh : arıtmak ve pâk eylemek ve sacı beze- mek	Terec : şerr eylemek
Tenkîl : bir halden bir hale dömdürmek	Terecric : geliş-gitmek
Tenkîye : arıtmak	Tereccül : yayan yürümek ve kuyuya inmek ve güneş kalkmak
Tenkîz : acele eylemek	Tereddüd : mütereddüd olmak
Tenkîş : tevşin	Tereffü'l : yücelik istemek
Tensik : dizmek	Terehhüb : te'abbud
Tensîr : dağıtmak	Teremmü : taharrük
Tenuka : beyaban	Terencübîn : terengübîn
Tenvîr : nur göndermek	Terennüm : ırlamak
Tenvîş : nevale yirmek	Teressül : kelimet-i ezani fasl eylemek ve teressül fi-l-kıraat dirler kağan acele eylemeye
Tenvîye : bir nesneyi kaldurmak	Terevvüd : nimetden ihtirâz eylemek
Tenzîf : pâk eylemek	Terfiş : kovuculuk eylemek
Tenzîl : tertîb	Terğib : kindurmak (Metin "saçmak")
Terâ : sâd olmak ve çok olmak	Terhîb : korımak (istinsah hatasıdır. Kelime- nin asıl karşılığı "korkutmaktır")
Terâ : şiddet ve gazab iden (Metin "terakku")	Terhük : salınmak
Terâbib : cem -i terbiye	Terîbe : göğüs kemüğü
Terâcüm : cem -i tercüman	Terîke : kimse tezevvüc eylemediği avret ve deve kuşu yumurdası ki yabana buragab terike eylemiş ola ve timar olmaz ravza
Terâdüf : birbirini ardınca olmak	Terîş : muhkem
Terâfü' : merdümân birbirin ka'ziya iletmek	Terise : cem -i türse
Terâfud : ta'avün	Terk : geçmek
Terâğgum : tağazzub	Terkîb : karışdurmak
Terâh : gussa	Terkî : kaftanı bir nice yirde yamamak
Terâhim : telyin ve yukâlu el-hazfu	Terkih : işi ıslah eylemek
Terâik : cem -i terkiyye	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terâk : bi-mana "ütrük"	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terakküb : intizâr	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terakrak : tela'lü	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terâs : kalkın	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terassu' : nişât	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terassud : göz dutmak	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terâtir : cem -i tire	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terāvib : cem -i türâb	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Teraz : sahtiyân pâresi	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terb : bir nesneyi toprak ile örtmek ve kimsenün üzerine toprak saçmak	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terbit : misl-i terbiyet	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terbâ : türâb	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terbî : bir nesneyi murabba kılmak	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terbeb : cem olmak	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terbib : beslemek	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terbeme : yukâlu kad tercüme kelâmuhü ey kara'a bi-lisanın ahara	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terbib : ağacın budağına tayak vurmak ve ta'zim eylemek	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
Terbi : avret itmek ve savt boğazda kered düt ile itdürmek esbhab-i ilhân gibi	Terkih : terkik-ul-kelâmı tahşinuhü
	Terra : bevâb ve dere toldurucu şil
	Terra : mümteli
	Tersere : tahrîk
	Tersî : terkîb
	Tersîm : fetret ve kesmek
	Tersîs : bir nesnenün bazın bazına ulaştırma ve avret bir vech ile nikâblandırma dur ki gözinden artuk yiri görünmeye
	Tersîh : bislemek
	Tertîb : bir kimsese yaş hurma ile ta'am gön- dermek

Tertil : kara'atda harfi eda idüb vakf-ı hıfz eylemek	Tesmîr : göz kabağın dikmek ve götürmek ve yoğurda su katub sıvıtmak
Tervic : geçer eylemek	Tesmiyet : bir nesnenün üzerine Allah'un adm zikr eylemek
Terzib : tecrid	Tesnim : örfle kusur üstinde akar sudur tesnim-ul-kabr hılâf-ü tatbihehi
Tes : helâk	Tesrih : avret boşamak ve sacı koyuvirmek
Tesa : dokuzda bir ve dokuzda birin almak	Tesvib : sabah ezanında "es-selaü" hayrın min-en-neym" demek ve i lâmdan sonra i lâm eylemek
Tasaddi : yüz dönmek	Tesvif : mühlet virmek
Tesafih : musafaha eylemek	Tesvil : tezyin
Tesasağ : yire girmek, az olur ki bununla müennes murâd olur	Tesyî : dokuzda biri
Tesâhîn : hıffâf	Teşâür : karış ölçmek ve iki hasım birbiri yanına gelmek
Tesahüb : nâz itmet	Teşâür : çekişmek
Tesahül : tasâmuh	Teşâkis : çekişmek
Tesâkür : mestlenmek	Teşâkül : muvâfikat
Tesâlüm : tesâluh	Teşâtüm : söğüşmek
Tesârum : tekâtu	Teş'aus : ayrılmak
Tesa'sa : gayetde pir olunca yaşamak bir nesnenün ekseri geçmek	Teşbib : ögmek ve bir kimse bir kimseye nisbet eylemek
Tesâ'üb : sögmek ve söğüşmek	Teşbih : temsil
Teşâyuh : kavmun bazı bazına âvâz eylemek	Teşbik : barmakları birbirine koymak
Teşbî : bir nesneyi yidi kılmak	Teşebbüs : ta'alluk
Teşbih : yeyni eylemek ve sâkin kılmak ve penbe ve ana dizmek ve katıvirmek	Teşakkat : dağılmak
Tesbîh : zikr-i sübhân ve pâklıkla durmak	Teşekki : Şikayet eylemek
Tesdis : altıncı borodan ulaşmak	Teşemmüs : güneşde komak
Tebebbüt : padiyârlık	Teşennüc : endam seğirmek
Teşelli : gussasızlık	Teşennün : endam seğörmek ve pırlıktan kurumak
Tesellül : savaşmak	Teşe'üb : ayırmak
Tesemma : söz işitmek	Teşeytan : yaramaz fiil işlemek
Tesenne : tağayyür	Teşeyyüb : kocalamak
Tesennüt : le'im kimse ve güvey avret malın kuvvetle almak	Teşhak : yaramaz avaz ve ahır-ı irsâil
Tesevvuk : bazar istemek	Teş'ış : ayırmak
Tesfiye : en yensibe ila-ş-safiye	Teşhîr : göz kabağın dikmek ve irsâf ayırmak
Teshîn : issilik	Teşkit : dağıtmak
Teşhîr : hua eylemek ve ta'allül eylemek	Teşmit : bir kişi ağırarak " yerhamuk Allah" demek
Teshîr : ücretsiz amel buyurmak ve ölçek eylemek	Teşni : F.ve göz kabağın dikmek
Teshîl : genez eylemek	Teşric : siğildirnek
Te'sîl : ta'sîl	Teşrid : çatlatdurmak ve ditretmek
Teslif : takdim	Teşrik : na'beyni tasmalamak
Teslim : bedl-ür-rıza bi-l-hukm ve-s-selam	Teşrik : et kurutmak ve kiçi kayramından sonra üç güne eyyâm-i teşrik dirler. Kurban etleri ol günde kurduğundan ötüri
Teslîs : (manası yazılmamıştır)	Teşrim : teşkik ve teşrim-us-sayda en yef-telet cerihen
Tesliyet : teselli virmek	Teşrîr : sevbe güneş düşmek
Tesmi : teşni (istinsah hatasıdır kelime-nin asıl karşılığı "işitdürmek" dir)	Teşt : leğen
Tegmîn : kıymet komak ve eyü hulu	Teşviş : karışdurmak ve ifsad eylemek
Tesmîn : sovutmak ve bir kimseye yağ yidürmek	Teşyi : yardım virmek
	Teşyid : yücelenmek
	Tetabu : burbiri ardınca olmak ve şerr ve husumete düşmet
	Tetebbü : eyirtmek
	Teterrüs : kalkanla örtmek
	Tetgul : dilkü enüği
	Tetrih : mahzun eylemek
	Tetris : örtmek
	Te'übb : gicenün evvelinde gelen gerd

Teva` : etmekle yağı kesüb kaldurmak
Teva` : helâk olmak
Teva` aüd : birlik ve yalnızlık. (İstinsah hatasıdır, asıl manası korkutmaktır)
Tevābi` : cem`-i tābi
Tevābit : cem`-i tabut
Tevāddü : tasāluh
Tevāfuk : müttefik olmak ve yardım eylemek
Tevāggul : sudan ırg olmak
Tevāhhud : korkutmak (İstinsah hatasıdır. Asıl manası "birlik ve yalnızlıktur")
Tevak : müştāk
Tevakkī : sakınmak
Tevakku` : göz dutmak
Tevakkud : od yalınlanmak
Tevakkuf : durmak
Tevakur : bir kimsenin hakkın tamam ödemek
Tevālī : birbiri ardınca olmak
Tevālib : cem`-i sevleb
Tevālūd : döl döş
Tevām : ikiz olan oğlan
Tevāmül : cem`-i te`emmül
Tevānī : süstlik ve taksirlik
Tevārī : gizlenmek
Tevārīh : cem`-i tarih
Tevātur : birbiri ardınca olmak
Tevāud : vade virmek
Tevāur : iri olmak ve `asiir olmak
Tevāüm : cem`-i tevām
Tevāzu` : alçaklık eylemek
Tevb : günahdan rucu` eylemek
Tevbe : günahdan geçmek
Tevbih` : başa kakmak
Tevdi` : göç vaktinde esenlemek
Tevaccü : derdmend olmak
Tevaccüs : gizlü savta kulak dutmak
Tevaddüd : dost dutmak
Tevahhuc : ıldırarak
Tevahhüm : zann eylemek
Tevakküf : tevakku`
Tevakkül : `acz izhār idüb işin hakk'a ısmarlamak
Tevellā : i`rāz eylemek
Tevellüd : bir nesne birinden toğmak.

Teverrük : "teverrük ala-l-yümna" oldur ki rünk-i namazı kalurken sağ ayağı üzerine koyub oturmak ama "yükreh-üt-tevarük fi-s-salât" hadisinün teverrükünden murād götin veya bir canibi yire koyub oturmaktır.
Tevessül : ulaşmak ve yakınlık istemek ve uğırluk eylemek "ahaza fūlanün -ül-gulama " ey tevessalehu dirler. Kaçan uğırlasa
Tevessüt : beyn-en-nās min-el -vasata
Tevezzüf : sürat itmek ve salınmak
Tevhif : `asā ile vurmak
Tevhım : zann itdürmek
Te`vīb : gündüz gidüb gicē gelür olmak
Te`vıl : bir nesneyi olduğu üzerine beyân eylemek
Te`vım : semritmek
Tevk : müştāk olmak
Tevkān : su dammak
Tevkan : arzu kopmak
Tevki` : nişan sahib-i hükm ve bir nesneyi zann eylemek ve tevehhüm eylemek ve deve arkası yağır olmak
Tevkif : vukuf-un-nas fi-l-mevafık
Tevkir : hürmet etmek
Tevliye : avretten oğlanın ayırmak
Tevliyet : `amel virmek
Tevmiz : bir kimseyi bir iş üzerine komak
Tevr : su içmek ve el yuyacak bardak
Tevri` : men` eylemek
Tevrih` : misl-i tarih
Tevrik : götin eyere koyub iki ayağı bir tarafa komak
Tevrit : vartaya uğramak
Tevs : tabiat
Tevsi` : hılāf-i tavzük
Tevsik : muhkem eylemek
Tevsit : bir nesne ortada kalmak ve ikiye bölmek
Tevşl` : penbe atduktan sonra tob itmek
Tevşih : bezemek
Tevzi : üleşdürmek
Tevzig : cenin ana karnında suretlenmek
Tevtiş : el uzatmak ve nefsdan bir nesneyi def eylemek ve yüzi gözi büyük kari
Tey` : kay` ağızından taşra eylemek
Teyābez : kaşır kimse
Teyahhuh : ferāh olmak
Teyakkun : gümānsız
Teybis : kurutmak
Teyekkur : vekār

Teyemmüm	: yavrı ve iki elin tūrābe eylemek ve kasd eylemek	Tıfl	: oğlan
Teyh	: hayran olmak ve tekebbürleşmek	Tihāk	: teħađum
Teyh	: endazelenmek	Tihāl	: talak
Te' yīs	: meyus kılmak	Tıhr	: sıçrayıcı at
Teym	: bir kimseyi aşk hor eylemek	Tıhrıba	: hırka pāresi ve bulut
Teys	: teke	Tıkn	: hāzık ve ism-i recül
Teyt	: Medine yanında bir tağdur	Tıkrıca	: yırtmağlu kaftan
Teysir	: genez eylemek	Tılā	: tılauş-şey-mislühu
Teyyār	: mevc-i derya	Tılā	: yapışırđan ve katran
Teyyāş	: tekeci	Tılāh	: cem`-i talha
Teyyik	X bed hulu	Tılāk	: "helalun enti talkun min haza-l-emr" dirler "haricsin" demek olur
Teyyüm-ullah	: manahû Abdullah ve hayyun min Bekir	Tılāl	: cem`-i talel
Tezađđum	: et-tağazub ma`kelamın	Tılhaf	: şedid
Tezāhür	: birbirine yardım eylemek	Tılham	: dişi fil ve ism-i mevzi
Tezānnī	: zann eylemek	Tılhum	: tu`mı ve levni mütegayyir olan
Teza um	: tekzib	Tım	: kabile min `AD
Tezāvür	: meyl eylemek ve dönmeğ	Tımah	: bir nesneye bülend nazar eylemek
Tezāyig	: temāyil	Tıml	: uğrı
Tezāyül	: tebāyün	Tımr	: eski kaftan
Tezāruf	: gözyaşı gitmek	Tımtım	: men fil lisanıhi `acemetün lâ şef sahu
tezaiye	: def` eylemek	Tınbār	: cem`-i tanbire
tezabzüb	: hareket itmek	Tınfa	: büyük kalı
tezehhüd	: perhizgarlık	Tını	: bakye-i can
tezellüc	: tayınmak	Tın-ü hürr	: arı ve halis gamur
tezellül	: huzü eylemek	Tıraf	: şol ev ve şol sayı-bandur ki adamı-den ola
tezemmül	: bürünmek	Tıram	: bal
tezennüt	: zinet eylemek	Tıraz	: `alem-i camo ve ton koyacak yir
tezerrü	: kesreť-i kelam ve bir kimseyi zira ile ölçmek	Tırbāl	: el-Kıt'at -ul-āleyetü min-el-cidar ve-s-sahrat-ul-azimetü el-müşrifetü min-el-cebel
tezevvüd	: men` eylemek	Tırf	: kerim yiğit ve eyü at
tezeyyün	: beaennis olmak	Tırfusān	: kumdan bir kıta
tezhib	: altunla bezemek	Tıramsā	: zülmet
tezhd	: hılaf-ı targib	Tırm	: asel ve tereyağ
tezkik	: deri baş tarafından yüzmeç	Tırmis	: kezzab
tezkın	: teşbih	Tırs	: kağıd ve sahife mahv olunub gine yazılan
tezkiye	: öğmek	Tıryem	: kalın bulut
tezvir	: F.	Tısas	: Tusus : cem`-i tavil
tezyil	: ayırmak	Tivā	: misl-i tuva
tezyin	: bezemek	Tival	: cem`-i tavil
te'at	: misl-i ta'at		
te'b	: nehr		
te'bā	: cem`-i tab`		
te'bab	: cem`-i tabba ve güneş şuası		
te'bāk	: semevat tıbakdur yani bazı bazı nun üzerinedür arzun tıbakı üzerin de olandur		
te'bb	: sihir ve bilmek		
te'bba	: savbun üzerindeki pāresi		
te'bih	: kavun		

Tıyyet	: niyyet ve dürmek	Tis`	: mü' ennes `adedindedür ve susuz deve- lerden biri
Tızmāh	: çarık	Tis`a	: tokuz
Ti`ar	: ism-i recül	Tis`ün	: tokşan adeddür
Tibā`	: cem`-i tebi`ve tâbi olmak ve muh- kem olmak	Tiyyer	: cem`-i teyyār
Tiba`	: bir yaşayub ikisine girmiş	Tüb	: uyku
Tibā`a	: ayıblu kumaş	Kūbā	: min-et-tayyib ve İsm-i şecer fi-l- cenne
Tiba`a	: ayıblu kumaş	Tuba	: kılıc yüzi
Tibn	: zırak olub umurda dakik-ün-nazr olan	Tubale	: dişi koyun
Tibr	: sikkesüz altun	Tubbah	: cem`-i tabih
Tibyān	: beyān	Tubbāk	: şecer
Tibyān	: ruşen eylemek ve ruşen olmak	Tuben	: cem`-i tubne
Ticār	: misl-i tüccar	Tubna	: dokurcın (bir oyun ismidir)
Ticāret	: bazargānlık	Tubūl	: cem`-i tabl
Tih	: şel yabandur ki anda mütehayyid olunur.	Tuğvān	: isyanda hadden geçmek
Tihāme	: belde	Tuğyān	: misl-i tuğvān
Tikke	: uçkur	Tufaha	: çölmek kefi
Tilā`	: bölük ve su yobu ve geçik	Tufaā	: şol yağmurdur ki galebe eyleye ve şol sudur ki galebe eyleyüb çıkub basa
Til`ab	: kesir,ül-lab	Tufāre	: güneş ağıllı
Tilād	: mālikten yanında toğan nesne	Tufāylā	: okınmadan düğüne varan
Tilāl	: cem`-i tell	Tufu`	: çırağ ve ateş dinlenmek
Tilām	: telmiz	Tufūh	: misl-i tafh
Tilāvet	: Kur'an okımak	Tufūk	: sürü`itmek
Tilka	: cihet	Tufūf	: misl-i tafv
Tilkā	: taraf	Tufüvv	: misl-i tafv
Tilmaz	: şagird	Tuhaccil	: atun bir ayağı veya iki ayağı veya üç ayağı dizlerine varınca ak ola
Tiltāl	: ive olmak ve koparmak	Tuhafe	: misl-i kuhfe
Timah	: şol koyundur ki sahibi evinde sa- ğar güdülmez	Tuham	: her köyün ve yirün müntihasına dir- ler
Timlāk	: telettuf eylemek ve dilkü çenilik eylemek	Tuhan	: düveybe
Timrād	: ev göğercini	Tufatih	: zulmet
Timsāh	: F. ve canavar	Tuhfe	: armağan
Timsāl	: yazılmış suret	Tuhleb	: kurbağa yosunu
Tin	: balçık	Tuām	: cem`-i tuhma
Ti`nā	: cima iderken söyleyen ve idhalden evvel inzāl olan	Tuhma	: sinirmez kene
Pinbāl	: kasır	Tuhma	: bulut
Tine	: vāhid-üt-tin	Tuhr	: pāklik
Tinn	: el-meselü yukalu fūlanün tinn-ü filanın ve hüma tinnan ve kala ibn- üs-sekit ey mütesaviyan fi aklın ev za`fın ev şiddetin ev merruvatın	Tuhruba	: hırka pâresi
Tir	: hane-i `atārud	Tuhta	: sağır-ül-aklı olan
Tirār	: cem`-i tirre	Tuhūl	: cem`-i tihāl
Tirb	: yaşdaş	Tuhūm	: hudud ve cem`-i tuhumdur
Tirre	: kin	Tuhuma	: yimeği çok yimeden olan sıklet
Tirse	: siper	Tuhut	: cem`-i taht
Tirya`	: mevzi	Tuhya	: dişlerin yaşlığı
Tiryāk	: devā-üs-semūm, arab hamr da tiryāk- dur gussa giderdiğinden ötürü	Tuhzim	: takdi
Tiryem	: mevzi	Tukah	: soğuk su
		Tulā`	: te`nis-i atvel
		Tulātıla	: ol ki yüzi zahmetlüdür ki deva olmaya ve düşvarlık

Tulha : levnün beyn-el, gabrı ve-l-beyaz
 ve rimad-u talh ve şarab-u talh
 izā lem yekün safiyyen
 Tull : leben
 Tullāb : tālibler
 Tulma : el-hubz
 Tulşa : ol cahildür ki aklı ve bedeni za-
 yıf olā
 Tulū : doğman; zıdd-ı gurūb
 Tulūl : cem`-i talel
 Tulya : göğüs öni ve boyun öni
 Tu`m : et-ta`am
 Tu`ma : vech-ül-mekseb ve ta`am
 Tumār : F.
 Tumey'in : tasgir-i mutma'in
 Tumrūs : misl-i tırmis
 Tumtūmanī : dilinde `üme olan, sözün beyan
 idemeye
 Tumūr : seğrimek
 Tumūs : mahv eylemek
 Tumuvv : deryanun ve armağun suyu çok olmak
 Tunn : bir kucak kamaş ve arka yükü
 Tunub : çadır ipi ve sinir
 Tūr : ism-i cebel
 Turāme : tırmu külli şeyin tarafuhū
 Turar : cem`-i turre
 Tūrī : çakmak çakan
 Tūri : kuşlar ve insandan vahşi
 Turmūs : külde bişmiş ekmet
 Turra : misl-i turāme

Turtub : uzun meme
 Turtuba : memesi uzun avret
 Turuk : cem`-i tarik
 Turūka : gice ile gelmek
 Turuka : dişi deve
 Turūr : bıyık bitmek ve düşmek
 Tusays : tasgir-i tas
 Tūt : F.
 Tūt : penbe ve kamaş başı ve ılan
 Tutaylık : tasgir-i istitlāk
 Tuvā : ism-i mevzi` fi Şam ve ismü-l-vādi
 Tuvāl : misl-i tuvval
 Tuvv` : cem`-i tāi`
 Tuvvāl : gayetde uzun
 Tuyyāb : gayetde gökçek
 Tužu : avret ahır tuhūrında yüklü olmak
 Tūbba` : darbun min-et-tayr ve mülk-i Yemen
 ve gölge
 Tūbbān : kiçirek ton ki`avret-i galiz ört e
 ancak
 Tūbbūt : teşdid-i ba ile, maşırıkda bir şehir-
 dür, müşk-i azkar ana nisbet olunur.
 Tūbūl : cem`-i tebl
 Tūccār : cem`-i tācir
 Tūff : dırmak dibinün çirki
 Tūffāh : elma
 Tūffāka : elma
 Tūhuf : cem`-i tuhfa
 Tūlāki : bulmak
 Tūltüle : ol meşrebedür ki kışr-ı talhdan
 olur
 Tūlūd : mukim olmak
 Tūlūne : mislü tūlünne
 Tūlū : ardca olmak
 Tūlünne : hacet
 Tūmān : F.
 Tūmān : cem`-i temre
 Tūnban : güreşçi tumana
 Tūnū : bir yirde mukim olmak
 Tūra : cem`-i tura a
 Tūr a : bab ve eşine giden su yolu ve rava-
 za ve derece ve efvah ve cedavil
 Tūrāb : toprak
 Tūrbe : hāk
 Tūreb : toprak
 Tūreb : cem`-i türbe
 Tūrhum : hayyun min Hamire
 Tūrķ : tatar
 Tūrķi : tatar
 Tūrr : bina üzerine çekilen ip
 Tūrrāhāt : uşacuk yollar ki gitdükce cedgine
 mültebis ola ve batıl

'Ubeyye	: Kibir ve tahayyür	'Udül	: dönmek ve cem`-i `adl
'Ubr	: her nesneden çoğ olan	'Uduv	: zulm eylemek.
'Ubüdiyyet	: kulluk ve zillet ve tevâ zu`âtmek.	'Udvân	: zulm eylemek.
'Ubür	: sudan geçmek.	'Ufârît	: cem`-i `ifrit
'Ubut	: cem`-i `abî.	'Ufâzic	: misl-i `afic.
'Ubz	: dehr.	'Uffât	: dileyciler
'Ucâb	: cem`-i `acîb.	'Urfâzât	: cem`-i `urfâzet
'Ucâh	: misl-i ecâh.	Ufnus	: bağırıak yuvası
'Ucâle	: galleden artık olan.	Uflûs	: cem`-i fulûs.
'Ucallit	: misl-i `unallit.	Ufrûh	: misl-i efrâh
'Ucârım	: er-recül-üş-şedîd.	Uruk	: gök kenarı
'Uccâb	: kuyruk dibi ve kavmun ahır.	Ufûl	: tulunmak
'Ucm	: hılâf-ül-arab fî lisânihî acemiyyün.	Uğaylime	: tasgîr-i gîlm ey gulâm
'Ucmâ	: her canavar ki söz söyle mez.	Uğniye	: iz
'Ucüb	: cem`-i `aceb.	Uğviye	: dâhiye ey düşvarlık
Ucud	: kuvvettlü	Uhah	: harâret ve gazab.
'Ucüm	: sığâr-ül-ibil	'Uhallit	: şedîd.
'Ucrûf	: kurducağazdur, bazıları ri vâyetinde ayakları uzun karınca.	Uhar	: cem`-i uhrâ
'Ucüs	: akıcı yağmur.	Uhav ât	: cem`-i uht (doğrusu "ahavât)
Ucüş	: misl-i ecâyış.	Uhbul	: cem`-i habl.
'Ucüz	: karımak.	Uhciye	: nikâye.
'Ucuz	: cem`-i `acüz.	Uhdüd	: yir üzerinde yarık
'Ucüz	: karı avrete âmme acûze dirler ama asah "nâ"sız olmaktadır ve hamrada `acüz dirler eskiliğinden.(Keli menin doğrusu " `acüz"dur)	Uhdüvene	: yini iş.
'Ucz	: dib.	Uhî	: deve kuşu yavrısı.
Jd	: berriyede bir yir.	Uhrâ	: ol cihan.
'Ud	: haşeb.	Uhrayân	: cem`-i uhrâ
Idâh	: ism-i mevzi`	Uhray-ül-menün	: âhîr-üd-dehr
Udas	: ism-i recül	Uht	: kız karındaş
Udd	: eski kuyu.	Uhud	: cebelün bi- l - Medine
Udm	: el-fakr	Uhül	: tezevvüc eylemek
Udu Kumârî:	mensubün ilâ mevzi`bilâd-ı hazâ.	Uhuvv et	: kardaşlık
		Uhz	: göz ağrısı
		'Ukâb	: tavşancıl
		'Ukabât	: cem`-i ukkat (İstinsah hatası
		Uhz	: efsün dir.asıl mânâsı cem`i "akaba " dir)
		'Ukbâ	: ol cihan ve tavar arığı ve göl

'Ukbe	: nöbet ve ol aşdur ki müs teâr alınan kab içinde sanibine gön derürler.	'Ulvân	: 'üvân-ül-kitâb.
'Ukbül	: maraz sonına olan kurhalar.	'Ulvun	: misl-i 'alen
'Ukde	: mevzi'-ül-'akd.	'Umak	: Mekke yolında bir menzildir.
'Ukak	: misl-ül-'âk	'Umâle	: rızk-ul-'âmil
Ukhuvân	: papatya çiçeği	'Umân	: bi-t-tahfif, belde
'Ukkar	: süci	'Umarîş	: cem'-i 'umrüt
'Ukkâz	: cem'-i ukâze	'Umd	: cem'-i 'amâd
'Ukkaş	: ism-ü mâ'in li-beni gayr	'Umde	: maksûd
'Ukl	: ayak bağlamak	Umgaz	: taşlu berk yir.
'Ukmî	: gâmiş	Umguz	: cem'-i mağz
Uknüm	: vâhid-ül-akânîm	'Umk	: misl-i 'amk
'Ukr	: vasat-ı dâr ve büyük ev ve doğuramaz olmak ve hav zun mu'ahharı	'Ummac	: ilan
'Ukub	: 'âkib	'Ummah	: cem'-i 'amah
'Ukûbet	: işkence	'Umâl	: cem'-i 'âmil
'ukûk	: üzerinde hakkı olan kimse nün buyruğun dutmamak	'Umrân	: Ebü - Bekir ve Ömer (r.a.)
'Ukuk	: cem'-i 'akûk	'Umrüs	: hurûf
'Ukûl	: cem'-i 'akl	'Umrüt	: uğrı
'Ukum	: misl-i 'ikâm	'Umud	: cem'-i 'umûd
Ulâ	: bu cihan	'Umûm	: şümül
'Ulâbi	: cem'-i 'ilba ve kalay	Umün	: hilkatı mukkem olan deve, za yif olmasından emin olana
Ulâbit	: koyun sürüsü ve galîz ip	Umûr	: cem'-i emr
'Ulâlî	: cem'-i 'alîle ve çardak	'Umûd-ül-fecr	: irte yiri ağarmak
'Ulâmît	: misl-i ulâbit	'Unâb	: burnı büyük kimse ve akıl ve deve
'Ulâşe	: akıt yağla karışmış ola ve iki nesne birbirine karışmış ola.	'Unâbil	: galîz
'Ulâyık	: sarmaşıkki ağaca yapışur	'Unallıt	: koyu süd
'Ulķüm	: cem'-i 'ilkim	Unâs	: cem'-i ins ve nâs
'Ullabî	: kalaycı.	'Undûd	: hile ve kadîm
'Ullâm	: el-hannâ	'Unf	: zidd-ür-rifk
'Ullâme	: 'alimün cidden	'Unfuvân	: nâme-i şah ve evvel cüvânî ve nişân-i nâme
'Ulta	: kılâde	'Unkûd	: misl-i 'ankad
'Uluf	: cem'-i 'alef	'Unkür	: üzüm salkımı
'Ulüvv	: yüce olmak ve ulu olmak ve gâlib olmak.	'Unkur	: kemiş köki ve unsur
		'Unnâb	: F.
		'Unfuvân-üş-şebâb	: evvel cüvânî
		'Unnas	: misl-i 'uns
		'Uns	: cem'-i 'ânîs
		'Unsal	: yaban soğanı ve ism-i mevzi'
		'Unsur	: asîl ve haseb.
		'Untâb	: irkek çekirge

`Untuvān	: şol recüldür ki fuş söyler ve otdur deve yise karnı ağırdur.	`Usāfe	: tavara `alef virürken sepedden yire düşen.
`Untub	: misl-i `untāb	`Usān	: duhān ve ğubār
`Unūd	: yoldan dönmek ve hakkı bilürken muhālif eylemek.	`Usar	: ğubār
`Unud	: cem`-i `anūd ve `anīd.	U`sār	: kasırga
Unūh	: anah	U`sarsber	: iki elle bile iş işlemek.
`Unük	: cem`-i `anāk	`Usare	: sıkmadan akan ve sıkıkdan sonra bâki kalan.
`Unuk	: boyun ve meyl idici ve muntazır.	`Usbe	: cemâatün mân-en-nās
U`nuk	: cem`-i `anāk	U`sbu`	: barmak
`Unūs	: misl-i `anās	U`seylān	: tesgīr-i asilān, gāh "nun" "lāma" tebdil olur "asilāl" dirlar.
`Unūvāne	: misl-i `azāme	`Uşfur	: boya
`Uraf	: cem`-i `urafa.	`Uşfür	: serçe ve dimağdan bir kışa
`Urāk	: cem`-i `arak .	`Uşuf	: kâfirler kadısı.
`Uraka	: derlegen kimse.	`Uşkül	: vāhid-i `asākīl
`Urām	: el-ırāku min-el-`azim ve-ş-şecer	`Uşlac	: ağac budağı
`Urāz	: misl-ül-`arīz.	Uşlān	: cem`-i asīl
`Urāza	: inli ve armağan.	`Uşluc	: misl-i`uşlac
`Urb	: cem`-i `urüb	`Uşm	: bekiyyetü külle şeyin ve eşerün min-l-katrām ve-l-hızābe ve nahvahū
`Urbuc	: şikār eti.	`Uşme	: kılāde
`Urcün	: hurma salkımınun çöpi	`Uşn	: düşvārlık
`Ureyb	: tesgīr-i `arab,	`Uşret	: düşvār olmak ve el tarlağı
`Urfa	: ol kadīm yirdür ki yüksek ola.	`Uşret	: sığınacak yir
`Urfec	: saru diken ve karamuk diken.	`Uşr-ül-kayād	: ol ki düşvārlığa buyururlar
`Urfut	: ism-i şecer.	`uşs	: büyük kadeh
`Urküb	: ökçede bir galiz ve gayetde eğri dere ve ism-i kabile	`Uss	: yılan ısırma ve ilhāh ve cem`-i `assa
Urkuvve	: koğan ağzındağı ağaç	Uştuma	: asıl
Urs	: düğün aşı.	`Uşūf	: katı yil esmek
Urūc	: yukaru ağmak	`Uşūk	: gice karamuluk olmak
Uruf	: kumdan depe.	`Uşul	: eğri ok
Urūk	: cem`-i `ark ve bir saru ağacdur anunla nesme boyarlar.	Uşūl	: cem`-i asl
Urūş	: cem`-i `arş	Uşul	: cem`-i asl
Uruş	: mislühü	U`sur	: giri dönmek
Urūz	: şol emti`adur ki ana keyl vezin dāhil olmaz, `akār ve hayvān dāhi olmaz ve tağ yolu.	`Uşur, `Uşr	: misl-i `asr.
Urve	: ilik.	`Uşār	: `uşrdan ma`düldür
Urz	: bir nesnenün tarafıdur ki sen ol tarafdān gelürsin yevahud yabışır sın.	`Uşārī	: uzun on arşın ola
Urza	: F.		
Urzān	: cem`-i urazān		
Usā	: su üzerinde olan çörçöp.		

`Uşr	: onda biri	`Uvvāde	: biri yindikten sonra girü iāde eyleyen ta'am
`Uşrā	: F. ve sabırluluk	Uvvār	: katı issi
Uştur	: cem'-i şatr	`Uvvār	: göze düşen çöp ve korkak ve akli gitmiş ve kırlangıç
Utām	: ihtibās-ül-batn .	`Uvze	: ta'viz
`Utārid	: bir yıldızdır.	`Uylem	: suyu çok kuyu
`Utāş	: bir zahmetdür insana vāki' olur su içirir kanmaz.	`Uyūf	: şol devedür ki suyu kōkar içmez halbuki susuzdur
`Utbe	: kıt'atun min-el-kutn	Uyum	: cem'-i eyim
`Utbul	: gayetde gökçek avret	`Uyūn	: cem'-i 'ayn
`Utbūle	: avret	Uyūr	: cem'-i eyer
`Utl	: ersiz ve malı dōkenüb malsız kalan ve boynını kalāidden hālī'avret	Uzāfıç	: katı berk ve yoğın kimse
`Utlat	: işsizlik	`Uzāl	: şedīd
`Utm	: secer-üz-zeytün-il-beriyi	`Uzālā	: yewmün li-l-'arab
`Utm	: 'ayb-ül-ba'ir	`Uzām	: misl-ül-'azīm
Utriyye	: erişte	Uzānī	: 'azīm-ül-üzneyn
`Utrūf	: hasīs kimse	`Uzāris	: tolu ; Arablar ana dahi habbū gamā dirler
Utruş	: sāğır	`Uzbet	: eregenlik
`Utub	: penbe	Uzfūr	: misl-i zāfir
`Utul	: misl-i utl ve kirişsiz yay	Uzhiyye	: kurban ki bayramdadur
`Utull	: iri işlü ve katı gönüllü	`Uzle	: melāmet idiciyer
Utum	: hısn penāhi ehl-i Medine	`Uzle	: düşvārlık
`Utūn	: deve su kenarında üymek	`Uzlet	: ayrılmak
Utur	: cem'-i itār	Uzrā	: kulağı ak at
`Ütüv	: pırlig ve delü olmak	`Uzrūf	: şüheyrek
Uvā	: kurd āvāzı ve it āvāzı	`Uzrūf	: tābi'
Uvak	: bir kimse yoldaş sebebiyle hacetden girü kalmak	`Uzūb	: uzak olmak ve gāyıp
Uvāl	: hayyün min-el-arab	`uzūbet	: datlılık
Uvam	: sinūn	`Uzūbet	: ergenlik
Uvām	: susuzluk	`Uzv	X endām
vār	: harāret-i nār ve harāret-i şems ve harāret-i 'atş	`Uzż	: 'alef-i ehl-i emsārdur kesb ve nev'a gibi
Uvāriş	: bilād-i Tay'da bir tağdur Kabr-i Hātem anda	`Uzzāb	: cem'-i 'azb
		Übehhe	: 'azamet ve kibir
		Üben	: cem'-i übne ve 'adāvet
		Übne	: el-'ukdü fi-l-'ūdī ; ey ağac
		Übeyle	: tasgīr-i ibil.
		Übeyrak	: tesgīr-i ibrāk
		Ücâc	: duzlu su
		`Ücāhin	: hizmetkâr ve yüzdellik
		`Ücārif	: misl-i 'acārif

Ücce	: kaygana .	Ühbet	: çeri yarağı
Ücd	: misl-i üced ve kuru üzüm	Ühbe	: çeri yarağı
Üced	: üzüm danesi	Ühüb	: cem`-i hüb
Ücerā	: cem`-i ecīr	Ühūn	: cem`-i `ihn
Üceys	: tasgīr-i `acīs	Ükāl	: hükke manâsına ; gıcık
Ücis	: yay kabzası	Ükkāşe	: örümcek evi
Ücle	: meşk ve iki yaşar dişi buzağı	Ükâz	: Mekke nâhiyesinde bir sūkdur.
Ücled	: yoğurd	Ükāze	: ucu demirli `asā
Üclet	: ağır dillü olmak	Üken	: cem`-i `ükne
Ücna	: mişe	Ükevvek	: galiz ve berk olan yır
Ücme	: beltek ve sözün ednâidememek ve `adem-ül-`allāme	Ükke	: yağ tulumu ve issinün şiddeti
Ücne	: yanak	Ükl	: ağac yemişi
Ücred	: hafif	Ükl	: kabile ve beled
Ücred	: sakalsuz ve gövdesinde kıl ol mayan ve tüyi kısacuk at ve şol fezādur ki anda ot olmaya	Ükellid	: koyu süd
Ücret	: kira	Ükle	: lokma ve müsāvi
Ücüm	: cem`-i ücme ve bir hisardur ki ehl-i Medīne taşdan eyledi ve her ev ki murabba`musattah ola	Ükme	: anadan gözsüz toğan
Ücūn	: misl-i acın	Ükre	: top
Ücvil	: misl-i`icl	Ükrümā	: min-el-kerem ; ke-l-ucūbe min-el`aceb
Üddet	: çeri yarağı ve isti`dād ve havādis-i `dehr	Üküf	: cem`-i kef
Üdde	: yarık ve saymak	Üküf	: bir yerde mukīm olmak
Üddet	: cem`-i `aded	Ükük	: cem`-i `ükke
Üded	: ebü Kabīle min Yemen	Ükül	: yiyen
Üdhiye	: hikaye	Üküm	: cem`-i ikām
Üdm	: ülfet ve ittifāk	Ükür	: ağac yemişi
Üdme	: gündüm-gün olmak ve bir nesneye vesile olmak	Ükūr	: girü döndürmek
Üdmül	: kadīm	Ükve	: māsūre
Üdmül	: mislühū	Ülāle	: her nesnenün bakiyesi ve süd bakiy yesi ve her nesne ki anun sebebiyle te`allül idersin
Üdn	: yakın olmak	Ülbe	: külek ve deriden süd sağacak
Üdüm	: cem`-i edīm ve cem`-i idām	Ülcüm	: gece karanülüğü ve irkek kurbağa ve çok su
Üdveş	: karagu(Kelimenin doğrusu " edveş" tir)	Ülevük	: risālet
Üfde	: müsta`cele	Ülf	: dostluk
Üffāze	: burulmuş panbuk kozası	Ülfet	: dostluk
Üffüv	: çoğ eylemek	Ülūf	: cem`-i elf
Üf`uvān	: irkek af`i	Ülv	: kādır olmak
Üfüş	: yay	Ülvā	: haber eylemek
Üfre	: ol rişdür ki horos ve toy ve bunlara benzer kuşlar boymuna devr iderler.	Ümān	: emīn
		Ümem	: cem`-i ümmet
		Ümenā	: cem`-i amīn
		Ümer	: cem`-i ümre ve ism-i recül

Ümerā	: cem`-i emīr	Ünān	: mis-ül-enīn
Ümeyha	: karavaş	Ünāsī	: cem`-i ünşā
Ümhac	: dakık	Ünāsī	: cem`-i insan
Ümhühān	: sıvık süd	Ünbüb	: ikisünün ortası
Ümm	: ana ve herşeyin aslına ümm dir ler ve şol Palet ki leşker ona tābi`olur," ümm-üt-tenātuk"di nilse mağara murād olur,"ümm-ül-kavm"dinilse reīs muzād olur "ümm-üd-dimağ"dinilse dimağı ihāta iden murād olur,"ümm-ün-nücüm" dinilse kehkeşān murād olur.	Ünbül	: tılak
Ümmet	: bölük	Ünbüş	: tere köki
Ümmī	: yazı yazamayan	Üncehāniyye	: kibr ve `azamet
Ümm-ü `ısel	: sırtlan	Üncehenāyye	: mislühü ve yukālu elcehlü ve-l humuku
Ümmü cebīn	: düvebetün	Üney`um	: mevzi`
Ümmü derīn	: arz-ül-mecdebe	Ünezze	: kızlık
Ümm-üd-dimağ	: oldur ki dimağı cem`ider	Ünke	: şikn-i şikem
Ümm-üd-düheym	: min-es-semā,ed-devahī	Ünmuzec	: çaşhī
Ümm-ü eymen	: ism-ü imra`et,i`taşahā Resul-ullah (s.a.)	Üns	: kaygulaşmak ve ārām dutmak
Ümmühāt	: cem`-i ümme	Ünsā	: dişi
Ümmü kaş`am	: mevt ve düşvārlik	Ünşeyān	: husyeteyn
Ümmü külsüm	: Rühyet-ü imre`et.	Ünşeyeyn	: mislühü
Ümm-ül-humās	: imre`et	Ünüf	: cem`-i enf
Ümm-ül-kitab	: Fatiha süresi	Ünüh	: misl-i enüce
Ümm-ül-kurā	: Mekke	Ünüvv	: alçaklık eylemek ve esir olmak
Ümmü mildem	: künyet-ül-hamiyy	Ünzūha	: kibir
Ümmü selmā	: zevc-i Resül (s.a.)	Ürbe	: bend
Ümr i şemle	: āfitāb	Ürcüvān	: ergüvān
Ümm-üt-tarīk	: muazzıma.	Ürdiye	: tağ keçisinin irkeği
Ümmü-zevba`a	: gubār `amūd gibi kaldırıp tağıdan yil.	Ürdün	: nü`ās ve ism-i nehir ve kürre bi-`ala-ş-şam
Ümniyyet	: arzu	Üref	: cem`-i ürfe
Ümrü `a	: ucuzluk	Üreyne	: ism-i kabile
Ümre	: fi- l-haccı asluhā ma`ziya ret	Üreyyeme	: lebn-i farāz
Ümşel	: arslan	Ürfe	: el-hadd vema`ālim-ül-hudūd ve beyn-el-arzayn
Ümmūmet	: analık eylemek	Ürmüle	: tul avret ve şol
Ümüt	: emanet mislidür.	Ürre	: cunūn
		Ürük	: erk mislidür ve cerahatun vere mi sākin olmak ve mukim olmak
		Ürük	: hayz
		Ürüm	: emrās ve hicāre

Ürvüm	: cem`-i erim	Üstuvâne	: ev direği
Ürze	: şām ağacı	Üsüd	: cem`-i esed
Üsāl	: ism-i cebel	Üsüd	: kara yağız ve kara yılan
Üsāme	: arslan ve ism-i mevzi`	Üsün	: misl-ül-ecven
Üsārā	: cem`-i esir	Üsün	: cem`-ül-insan ve vāhid -ül-insan ve bakiyyet-ül-insan
Üsbū`	: bir hafta ve yidi kerre "taftübi-l -beyti üsbū`an" dirler kaçan yidi k kerre tavāf itseler	Üsür	: görücü geçmek
Üsar	: cerāhat onaldıktan sonra eseri bâki olmak	Üsvür	: misl-i isvār
Üseyleh:	tasgîr-i `asel ve hā ile tasgîr olundu ve yukālu "fi-l-cimāi `üsey lün" fi-l-hadîses-sahih.	Üsvüre	: uymak
Üseylim	: el arkasında hınsır ve binsır orta sında bir tamar.	Üsüs	: Cem`-i esās ve cem`-i üss.
Üsfiyye	: taş saş, ayak.	Üşārī	: uzun on arşın oha
Üshüb	: çok yir ve iğer	Üşküz	: hıdım
Üsküdar	: kîse	Üşnān	: çoğan
Üsküf	: lugatün gi iskāf	Üşş	: kuş yuvası
Üsküffe	: kapunun alt ışığı	Üş`üş	: birbiri üzerinde olan
Üslüb	: bir dürlü ve asıl ve yol	Üşüvv	: misl-i `aşv
Üsr	: südük bağlamak	Üşves	: bahādur ve göz ucuyla nazar iden
Üsrān	: deve kuyruğın yukarı dutmak	Ültī	: hadden geçmek ve gayet eyiliğe irişmek
Üsarār	: cem`-i sürr	Ütrünc	: türünc
Üsre	: ata dostları	Ütürvür	: gulām şurta
Üsrū`	: bağ teveği ve bir kızılca kurtcuğaz dur baklada olur bazıları rivayetin de başı kızılca ve cesedi akça kurd cuğzudur, kumlu yirlerde olur, esābi i nisā ana teşbih olunur.	Üveyn	: ism-i mevzi` ve hayran olan nesne
Üsrüf	: kurşun	Üveys	: ismün li-zi`bin
Üsruk	: but	Üveyyem	: tasgîr-i ayime
Üss	: bünyād	Üvn	: cem`-i `avān
Üsse	: güvey ve `acūze.	Üvvi	: yurt dutmak
Üstāz	: F.	Üymiyeye	: misl-i üveyyeme
Üstāzün	: cem`-i üstāz	Üyüm	: cem`-i eyyām
Üsten	: usûl-ül-şecerē-ēl-bāliye	Üzeyn	: tasgîr -i üzn
Üstum	: müctemi- `ül-bahr	Üzeyne	: tasgîr-i üzn
Üstumme	: vasat	Üzme	: şiddet ve kaht
Üstüre	: hikaye ve kendüden nesne idici	Üzn	: kulak
Üstuvān	: ev direğidür ki "haml-ül-üstuvān" dirler mürtefi demek olur.	Üznī	: sür`at ve nişāt
Üstuvānān	: cem`-i üstuvān	Üzün	: her sözi işiden recül
		Üzüf	: yakın olmak
		Üzüf	: bir nesneden rağbeti döndürmek
		Üzür	: cem`-i izār
		Üzzā	: ism- i sanem kāna li-Kureysin ve te`nis-ül-āzz, bi-ma`nā el-`az iz

Vā'	: sabūr didikleri ot.	Vadūk	: yund kösnüme ve eşek kösnüme.
Va`ā	: esvāt ve kurd āvāzı.	Va`f	: za`f.
Va`ā	: irin.	Vāfī	: kifāyet idici.
Va`b	: giniş yol ve bir nesnenün cümlesin almak.	Vāfir	: tamam.
Vāb	: munkabız olmak ve uşanmak ve yoğun.	Vağā	: cenk.
Vabat; Vabūt	: misl-i vabt.	Vagab	: ahmak ve kuvvetlü deve ve kumaşun kemi.
Vābil	: iri danelü yağmur.	Vağādet	: nakis olmak.
Vābir	: asıl.	Vağam	: kin dutmak.
Vabīs	: ıldıramak.	Vağar	: katı issi olmak ve `adāvet.
Vābiṭ	: hafīf ki korkak ola.	Vağd	: nākis.
Vabt	: zayıf fikirlü olmak.	Vağıl	: yaramaz gıdalı.
Va`c	: katı acıkmak.	Vāğıl	: davetsüz şarab iğer, bir kavma varub iğerü girüb iğerinde oturmak.
Vācif	: korkuducu ve muztarib.	Vağır	: şol süd ki taşla issi olur.
Vācil	: korkak.	Vağire	: süd aşı ve taşla kızan süd.
Vācim	: melaleti ziyade olan, hat-ta söz söylemeye melaletinden.	Vağl	: davetsiz şarab meclisine varmak, meclis ehlinün şarabın iğmek.
Vācis	: hâtır.	Vağm	: bir nesneden haber vir-mek yakīn bilmeden.
Va`d	: va`de virmek; hayırda ve şerrde istimāl olunur.	Vağne	: berk yir.
Va`dād	: layık olmış.	Vağr	: yol berk olmak.
Vadād	: diriyle defn eylemek.	Vağre	: ziyade issilik.
Vādī	: dere.	Vāhā	: na-hoş dimek olur.
Vadi`	: sākın.	Vahā	: bir nesneye teveccüh eylemek ve kasd eylemek.
Va`dik	: sıtma kimseyi zayıf eylemek.		
Vadık	: demür ve tiz nesne.		
Vadk	: Zevāt-i hāfir ve fahl irişmek ve vakt-ı hācet yağmur yağmak.		

Vahā	: semt.	Vahş	: redī.
Vahāfet	: kıl çok olmak.	Vahş	: cem`-i vahşî ve acukmak ve vīrān yir.
Vahām	: şehvet-ül-hablā.	Vahşet	: yalnız kalmak.
Vaham	: mislühü.	Vahşî	: F. ve her şeyün sağ tarafı ve bazıları rivāyetinde her şeyün sol tarafı ve yay arkası.
Vahāmet	: ağır olmak ve sinmemek.	Vahţ	: sürat-i seyr ve kıla ak-lık tesİR eylemek.
Vahāşet	: nākis olmak.	Vahvāh	: karnı gençek olan ve za-yıf ve kāhil.
Vahd	: deve yilmek.	Vahy	: gizli söz söylemek ve işa-ret ve yazmak ve göndermek.
Vahdān	: deve yilmek.	Vahz	: uyluğun iğneyle ve sünüyle dürtmek ve şey-i kalil.
Vahde	: tenhā.	Vahz	: dürtmek.
Vahdet	: yalnız olmak ve yegāne olmak.	Va`īd	: misl-i va`d ve şerrde isti`mal olunur.
Vahdī	: yalnız.	Va`īk	: misl-i vu`āk.
Vahf	: cenāh ve ortaklık ve deve.	Va`il	: tağ keçisi.
Vahh	: elem ve kasd.	Vaile	: taraf-ül-ketf ve hüve re`-s-ül-`azudı.
Vahhāb	: virici ve cömerd.	Vā`ir	: şerr bırakmak.
Vāhī	: zayıf.	Vā`iz	: F.
Vahī	: serī.	Vak`	: çekiç vurmak ve tiz eylemek.
Vāhib	: viren ve ism-i recül ve ism-i cebel	Vakā	: vakiyye.
Vahīd	: misl-i vahd.	Vakā	: sitr.
Vahīd	: yalnız.	Vakā`	: ayak ağırlı olmak yalnız ayak gitmeden ve taş.
Vāhid	: bir.	Vakā`	: gībet iden.
Vāhıf	: keşir.	Vak`a	: hacet ve sadmet-ül-harb ve divit kapağı.
Vahım, Vahīm	: misl-i vahm.		
Vahīm	: gayetde issi gün.		
Vahīme	: ol şehirdür ki sākinine muvāfık olmaya.		
Vāhine	: kuşayrı.		
Vahīz	: dürtülmüş.		
Vahl	: sıvık balçık ve balçık düşmek.		
Vahm	: sakīl kimse.		

Vakab	: karanlık ve tulunmak.	Vakīṭ	: misl-i vakt.
Vakad	: misl-i vakt.	Vakit	: zamandan bir mikdar.
Vakāh	: utsuz ve katı dırnak.	Vākız	: def` idici.
Vakāhat	: berk yüzlü ve berk dırnak- lu olmak ve şühlik.	Vākiz	: göğüs urucu.
Vakār	: halim ve dölek ve arkunluk.	Vakm	: cezb-ül-`anān ve kesr- -ür-recüli ve tezlîhünü.
Vakar	: misl-i vakr.	Vakr	: kulakda sıklet olmak.
Vakas	: iki farīzenün ortası, mesela biş deve de bir koyun zekat virilür, bişden ona varınca nesne yok. Onda iki koyun virilür biş ile on ortası- na vakas dirler.	Vaks	: iki nişābun ortası.
Vakāyı`	: menāfi`.	Vakş	: hareket ve ism-i recül.
Vakāyı`	: cem`-i vakī`a.	Vakt	: tağlarda yağmur suyu ir- kilen çukur.
Vakd	: od yalınlanmak.	Vakūd	: misl-i vakt ve od dutu- ruğı.
Vakf	: Vakf eylemek ve girü dutmak ve fil kemüğinden bilezük.	Vakūhat	: misl-i vakāhat yani şüh- lik.
Vakh	: tā`at.	Vakūr	: halim ve işi arkun işli- yen.
Vaki`	: yir berklüğinden veyahud yalın ayak gitmeden ayağı ağrıyan ve yufka bulut.	Vakvāk	: korkak ve mebhūt ve bir ağacdur andan devā ider- ler.
Vakī`	: taş dokunmadan yufkalanın dırnak.	Vakvaka	: kelb āvāzı ve tavuk āvā- zı.
Vakı`a	: yaramaz söylemek ve kalem silecek biz.	Vakz	: ağacla depelemek ve öl- meğe karīb olunca ağac- la vurmak ve hastalık veya `ibadet ve bir kim- seyi zayıf eylemek.
Vakı`a	: kıyamet.	Va'l	: penāh dutmak.
Vakī`at	: yaramaz söylemek.	Va`l	: melcā.
Vakīdet	: od yalınlanmak.	Vālā	: dostluk.
Vakīh	: udsız ve edebsiz.	Vala`a	: cem`-i vali`.
Vakıl	: sakız ağacı.	Valak	: tiz gitmek.
Vākin	: cālis.	Va`le	: āsār-un-nās ve-s-sercin (sercin: tezek)
Vakīr	: hafīr ve tağda olan çukur yir.	Vāli	: şahne ve dost.

Vāli`	: kezzāb.	Vark	: derāhim-i madrūba.
Vālib	: geçen yol.	Va`s	: yol düşvârlığı.
Vālice	: diş ağrısı.	Vas	: serçeden kiçirek bir kuşdur.
Vālid	: ata.	Vas`a	: bir alaca kuşçağızdur.
Vālide	: ana.	Vasab	: serçe barmağı ile şehadet barmağı mâbeyni.
Vālidān	: ata ve ana.	Vasat	: orta ve nevāle ve her nesneden a`del olan.
Vālih	: hayran.	Vasat-ül-`ikd	: şol büyük dane ki boncuk arasında asılır.
Valk	: yalan söylemek ve dil revan olmak.	Vaşāviş	: cem`-i vaşvaş.
Va`m	: bazı bazı üzerine muvafakat eylemek sohbetde ve `işretde.	Vasb	: maraž.
Vamak	: muhabbet eylemek.	Vasf	: beyān eylemek.
Vāmık	: muhibb.	Vāsi	: giñ.
Vamīž	: ıldıramak.	Vāşib	: irak ve dāim.
Vamž	: ıldırım şakımak.	Vāşib	: marīž.
Va`r	: yol berk olmak.	Vasīd	: kuyu ve kuyu öni ve nebāt.
Varak	: ağac yaprağı ve kitabdan bir kağıd ve şol mal ki derāhimden ve ibilden ola ama "varak-ı kavm" dinilse ih-dāş murād olur.	Vasīf	: hizmetkâr.
Varaka	: bir kağıd.	Vāsık	: cem` iden.
Vārid	: gelici yol.	Vāsık	: ümid-vâr.
Vārif	: vāsi`.	Vaşıl	: kapının ışığı öni.
Vārıka	: yaprağı yeşil ve gökçek olan ağac.	Vāsil	: er-rāğıbu il-Allah.
Varıka	: yaprağı çok ağac.	Vaşile	: `imāret ve uçuzluk ve geniş.
Vāriş	: halkun fanasından sonra baki kalan.	Vāsime	: aşu.
Vāriş	: ol kimsedür ki bir kavm yimek yirken vara, içeri gire davet itmeksüzün.	Vāşin	: misl-i vātin.
Vāriž	: şora yir.	Vaşır	: `ahid ve kadi bitisi.
		Vasit	: orta ve orta barmak.
		Vāsit	: Kûfe ile Basra ortasında bir şehirdür.
		Vāsıta	: kılādenün vasatında olan eyü cevher.

Vāşıvāş	: āvāz-i celī.	Vātık	: açıcı.
Vaşl	: ulaşmak zıdd-i hicrāndur, mafsalsal mânâsına endāmları ulaşmak.	Vatīs	: tennur.
Vaşm	: el-`aybü ve-l-ārü ve-l-kes-rü.	Vatī	: cimā` ve basmak.
Vaşmet	: ayıb ve noksah.	Vatīh	: ism-i kale.
Vast	: orta ve bir nesneyi ortada komak.	Vātin	: şol nesnedür ki yirinde dāim ve sabitdür ve şol ab-i revāndur ki dāim akar kesilmez.
Vaşvaş	: perdede olan delik ki andan nazar olunur.	Vatr	: hacet.
Vaşvās	: kiçirek burka`	Vats	: sımak ve darbun min-eş-şedīd.
Va`şā	: meşakkat ve şol kumdur ki anda yürimek düşvār ola.	Vats	: demir ocağı.
Vaşğ	: şol kalīldür ki hakīr ola.	Vatş	: misl-i vataş.
Vaşık	: ism-i recül ve ism-i kelb.	Vattad	: muhken eylemek.
Vāşī	: gammāz.	Vatvāt	: kırılancık ve yarasa ve zayıf kimse.
Vāşıl	: su damlayan cebel ve nākis.	Va`vā`	: na` tun hasanun yukālu "hatībün ve`vā`".
Vāşiye	: veled çokluğu.	Va`va`a	: kurd āvāzı ve çakal āvāzı.
Vaşk	: et kurutmak.	Va'y	: va`de eylemek ve vācib olmak.
Vatāb	: süd kabağı ve cefā idici.	Va`y	: savaş.
Vatāet	: ayak yiri.	Vay	: himār-ı vahşi.
Vatāet	: döşek yumuşak olmak.	Va`z	: yukaru komak.
Vatāf	: kaşun ve gözün kıllı çok olmak.	Va`z	: ākıbet hali āndurmak.
Vatām	: lapa danesi.	Važ`	: komak.
Vatān	: duracak yir ve yurt.	Važā`at	: asılsuz olmak.
Vataş	: ayağla yire katı vurmak.	Vazab	: basmak.
Vatāvıt	: cem`-i vatvāt.	Važā`et	: ruşen.
Vatg	: helāk olmak ve günahkār olmak.	Važāh	: yilmek ve sahibi gibi gitmek.
Vatḥ	: sığır ve koyun ayağına ve kuş gagasına bokdan ve çamurdan yapışan.	Važah	: misl-i veşah.
		Vazāif	: cem`-i vazife.

Važam	: üzerine et konan ağac.	Vebak	: helāk olmak.
Vazar	: vesah.	Vebālet	: sabr eylemek.
Važāyı'	: cem`-i važī`a.	Vebār	: bir gündür eyyām-i `acūzda.
Važāyif	: cem`-i vazife.	Vebe	: savaşa ve hamle için yaraklanmak.
Vazğ	: cem`-i vazğa.	Vebed	: yaramaz dirilik ve yaramaz hal.
Važh	: dirhem-i sahih ve žav' ve beyaz ve baras ve koca ve kıl ağarmak.	Vebeh	: kayırmak.
Vāži`	: āhır tuhūrda yüklü olan avret.	Vebel	: iri danelü yağmur yağ- mak.
Važif	: bāliğ olmaduk oğlan.	Vebele	: ağırlık ve sinmemek.
Vazif	: baldır ve menkel yiri ve tavarda bukağu yiri.	Veber	: yün.
Vāžiha	: gökçek zāhir olan dişler.	Vebil	: omca ve muhkem `asā ve sakil nesne.
Važī`	: alçak ve asılsuz ve süd emer oğlan ve dī`at.	Vebr	: misl-i vebār ve cem`-i veber.
Vāzi`	: sultanı vasf iden kimse ve şol kelb ki kurdı koyundan men` ide.	Vebt	: bir yerde durgurmak.
Važī`a	: vahid-ül-ezāyi` ve hiye eşkā-ul-kavm.	Vec`	: derd.
Važife	: bāliğ olmaduk karavaş.	Vec	: sürat ve deve ve Tayif'- de bir yerdür ve deve kuşu.
Važin	: mahfa bağı.	Vecā	: sürat.
Važma	: nāsdan olan kıta`adur ki iki yüz veya üç yüz mik- dāri adam ola.	Vecā	: issimek.
Važn	: cevāhirle bezemek.	Vecā`	: bıçakla vurmak ve sil- le vurmak.
Važu'	: el, yüz yumak.	Vecāb	: bir zahmetdür devede vāki` olur.
Važūh	: şol sudur ki koğanun nis- fında olur.	Vecār	: sırtlan ve kurd olacak yir.
Važžah	: levni ak kimse ve gündüz.	Vecāz	: cem`-i vecz.
Ve`āb	: geniş yirler.	Vecbe	: divār düşmek.
Vebā	: F.	Veccāh	: perde.
Vebaḥ	: `azāb eylemek ve melāmet eylemek.	Vecce`	: derdlü.

Vecēb	: büyük meşk ve ahmak.	Vecz	: sözi kısa eylemek.
Veced	: bay olmak ve ğussalu olmak.	Ved`	: kesmek.
Vecel	: korkmak.	Vedā`	: esenleşmek.
Vecenā`et	: cem`-i vecne.	Veda`	: bir akça boncuktur "Yı- lan başı" dirlir.
Vecene	yanak; ey ruhsār.	Ved`a	: gūş-ı māhī.
Vecer	: korkmak.	Vede`ān	: ism-ü recülin min-el-fu- zelā.
Vecf	: gönül talmak ve tavar yil- mek.	Vedā`at	: vüs`atle dirilmek.
Vech	: yüz ve taraf.	Vedād	: arzu eylemek.
Vech-ün-nehār	: evvel-i rüz.	Vedādet	: arzu itmek.
Vech-ü zemīm	: çirkin yüz.	Vedākat	: yüklü olmak.
Vecī`	: derd virici.	Vedc	: boğaz tamarı kesmek.
Vecīb	: gönül ıztırābi.	Vedd	: misl-i vüdd ve cadır kazığı.
Vecif	: misl-i vecf.	Vedec	: misl-i vīdāc.
Vecīh	: gökçek ve rahimden alını evvel çıkararak oğlan.	Vedecān	: ahvān ve boyunun iki yanındaki tamar.
Vecīh	: mihkem.	Vedek	: et çerbişi.
Vecil	: korkak.	Vedes	: evvel biten ot.
Vecīn	: dere tarafı ve şol yir ki tağ gibice azacuk yüksek ola.	Vedī`	: sākin.
Vecīz	: misl-i vecz ve ism-i cebel.	Vedī`at	: saklamak ve emānet.
Vecm	: vāhid-ül-vecm.	Vedīk	: semüz horos.
Vecn	: ed - dak.	Vedīka	: katı issi.
Vecne, Vicne	: mā irtef a min-el haddeyn.	Vedīke	: semüz tavuk.
Vecr	: kin dutmak.	Vedn	: yağ eylemek ve hüsn-ül- -kīyās ala-l-`arüz.
Vecs	: gizlü āvāz ve gönül korkmak.	Vedy	: sovucluk suyu ve kan ba- hā virmek.
Vecūr	: şol devedür ki ağız içine horlar.	Vefāt	: ölmek.
Vecvāh	: zayıf.	Vefd	: sultana yakın olmak.
Vecvah	: mislühū.	Vefī	: misl-ül-vāfī.
Vecz	: tağda su cem` olan çukurlar.		

Veffi`e	: seped gibi bir nesnedür hurma yaprağından iderler.	Vehm	: en tezheba vehmüke ila şeyin ve türidü ğarahû ve tarîk-ı vâsi` ve-l- -cemel üz-zahm-üz-zelûl.
Vefk	: lâyıık olmak ve iki nesne ortasında muvâfakat eylemek.	Vehy	: yarıık ve yırtılmak ve örtülmek.
Vefr	: tamam eylemek.	Vehz	: elle vurmak.
Vefz	: ivmek.	Vek`	: kizb.
Vefz	: acele eylemek.	Vekād	: kasd.
Vefza	: tîr - keş.	Vekah	: ayağla basmak.
Vehā	: yıbranan.	Vekb	: makam ve bir nesneyi dikmek.
Vehac	: sığınacak yir.	Veke`	: ilan ve akreb sokmak.
Vehc	: od yanmak.	Vekeb	: kir ; vesah mânâsına.
Vehd	: misl-i vihād ve çukur yir- leri.	Vekefān	: sakıdan ve koğada su dammak.
Vehde	: iniş ve mekân-ı mutme`inne.	Vekel	: emrin gayra ısmarlayan acı için veya i`timāden.
Veheb	: virmek.	Vekenāt	: cem`-i vekne.
Vehec	: odun ıssısı.	Veker	: yuvada kuşun tıracak yiri.
Vehel	: korkmak ve utanmak ve hata ve galat eylemek.	Veket	: tesîr ve genez nesne.
Vehs	: kıtlık basmak ve bir nesne- den cid ve kec eylemek.	Vekîf	: susamak.
Vehf	: nebātāt tazeliğinden ıldı- ramak.	Vekf	: günahkâr olmak ve ayıb- lu olmak.
Vehic	: od yalını.	Vekî`	: es-salb-üş-şedîd.
Vehîf	: misl-i vehf.	Vekîl	: işi sürücü ve işi bilici.
Vehle	: evvel-ü şeyin.	Vekire	: bina başlıyacak olan ko- nukluk.
Vehem	: hesābda galat olmak.	Vekiyyet	: sa`ādet.
Vehn	: zayıf ve düşvârlık.	Vekkāb	: ekser evkātda melāletle geçen ve şol şair ki ga- zel söyler.
Vehs	: kıtlık basmak ve yumşak nesne sımak.	Vekm`	: melûl eylemek.
Vehs	: sırr ve kovculuk ve yağmak ve dökmeık.	Vekn	: yuvadan gayrı yirde kuş duracak yir ve tağlarda
Veht	: sımak.		
Vehî	: uşak üzüm.		

	kuş yuvası ve yir üzerine oturmak.		
Vekr	: kuş yuvası ve dīvār.	Velş	: `ahid eylemek ve vurmak ve az yağmur ve göz ağrısının eserinden fazla kalmak.
Veks	: noksān ve ziyān.	Velt	: noksān eylemek.
Vekte	: noktatum fi-ş-şey.	Velū`	: harīs.
Vekvāk	: korkak ve `aklı gitmiş.	Vely	: yakın olmak ve iki kez yağmur yağmak.
Vekz	: def` eylemek.	Vemed	: hışım dutmak ve ziyade issi olmak.
Vekz	: yumruk urmak.	Vemsā	: şol kumdur ki anda yürimek müşkül ola.
Velā	: `ıtık sebebiyle hāsıl olan karabet.	Venīm	: sinek sıçmak.
Velādet	: dostlık ve nusret.	Veniye	: takassur ve süstlik.
Velāğ	: sibā` veya kelb su ve kan içmek.	Veny	: süstlik.
Velāid	: cem`-i velīde.	Ver`	: girü dutmak.
Velāyih	: harārılar ve çuvallar.	Verā`	: ard ve oğul oğlu.
Vele`	: katı harīs olmak.	Verā	: yaradılmış ve benī Ādem.
Velece	: yağmurdan ve gayrdan saklanacak mağara ve mevzi.	Vera`	: perhīzgār olmak.
Veled	: ferzend.	Verā`at	: nīk nefis olmak ve hakīr olmak.
Veleh	: akıl gitmek ve mütehayyır olmak.	Verah	: sıvık hamır ve ism-i şecer.
Velet	: noksān.	Verāset	: miras bulmak.
Velğa	: küçük koğa.	Verāşīn	: cem`-i verşān.
Velī	: Hudāvend ve تنها ve ikinci yağmur.	Verb	: kurd ve kuş avlayacak yir ve `uzv ve akreb ve sıçan deliği.
Velīce	: dost ve büyük çuval.	Verd	: gül ve gül renklü.
Velīd	: erkek oğlan ve kul.	Verde	: gül, cemi vürūd gelür.
Velīde	: kızcugazdur.	Verd-ü müryā	: gül beşekker.
Velīf	: misl-i vilāf ve birbiri ardınca olan bark.	Vere	: ebleh olmak.
Velih	: müfred-i velāyih.	Vereb	: fāsīd olmak.
Velīme	: düğün.	Verel	: keltekeler.
Veliyy	: dost.		

Verem	: şiş ve vâhid-ül-evrâm.	Vesâkat	: muhkem olmak.
Vereşân	: yaban güğercin.	Vesâm	: misl-ül-kaşâm.
Verhâ	: ahmak avret ve şol yildür ki esecek, yakar, kurudur.	Vesâmet	: gökçek yüzlü olmak.
Veri`	: perhîzgâr.	Vesâret	: baĝlu olmak ve döşek yumuşak olmak.
Verib	: fâsid olmuş tamar.	Vesâret	: baĝluluk.
Verîd	: boyun.	Vesâtat	: ululuk.
Verif	: nebâtât ıldıramak tazeliĝinden.	Vesb	: kuyu dibinde kodukları ağac.
Verik	: uca.	Veseb	: vesah.
Verrâd	: suya gelen develer.	Veşb	: zafer ve sıçramak.
Verrâk	: varak idüb dahi yazar kimse ve dirhemi çok kimse.	Veşel	: lîfden olan ip.
Vers	: bir saru otdur Yemen'de olur.	Vesen	: ımızkanmak ve bir kimsenün korkusundan akli gitmek.
Verş	: Kurân râvilerinden birinün lakabıdır ve tenâvül eylemek.	Veşenî	: puta tapıcı.
Verta	: helâk ve çökek ki tavar çöke düşvâr iş, asıl verta, arz-ı mütmeinnedür ki anda yol olmaya.	Vesîc	: seyr-ül-ibil.
Verük	: yanın yatmak.	Vesib	: nebât.
Very	: od çıkmak ve kemük ilikle dolmak ve irin cevfi yimek.	Veşîb	: misl-i vüsüb.
Vesâ`	: adımı gin at.	Vesîk	: muhkem.
Vesâ`at	: adım gin olmak.	Vesîka	: peymân.
Veşâcet	: etlü olmak.	Vesîl	: lîf.
Vesâcet	: etlülük.	Vesîl	: misl-i vesâil.
Vesah	: kir.	Vesîle	: gayra anunla yakın olan nesne.
Veşâik	: cem`-i vesîka.	Vesîm	: mükteniz-ül-lahm.
Vesâil	: cem`-i vesîle.	Vesîm	: `alâmet ve hasan-ül-vech.
Vesak	: altmış sağ ve karanuluk.	Vesîme	: el-mere et hüsn-ül-vech.
Vesâk	: `ahid eylemek.	Vesîme	: el-cemaâtü min-el-haşîş ev-it-ta`âm.
		Vesime	: rastık taşı ve çivit.
		Vesîr	: misl-i vişâr.

Vesîre	: semüz avret.	Veşîze	: kîr'atu `azmin tekûnû ziyâdeten fi-l-`azm- -îş-şamem.
Veṣk	: cem` eylemek ve tard manasına sürmek ve altmış sağ ve bazıları bir deve yüküne dirler.	Veş̣k	: sür'at.
Veṣm	: döğmek ve sımak.	Veş̣kân	: sürat ve `acelân.
Veṣm	: dağ eylemek.	Veş̣k-ül-beyn	: sür`at-ül-firāk.
Veṣmî	: bahar yağmuru ve evvel olan yağmur.	Veş̣l	: dammak.
Veṣn	: but.	Veş̣m	: ele nişân eylemek.
Veṣr	: deve darâb çok eylemek.	Veş̣me	: bir kelime ve yağmur katresi.
Vesvâs	: âvâz-i celî ve âvâz-i sayyad ve ism-i şeytan.	Veş̣r	: rûşen eylemek ve pâre kesmek.
Vesvese	: hadîş-ün-nefs.	Veş̣ûl	: südlü deve.
Vesah	: deri.	Veş̣vâş	: hafîf.
Vesâiz	: cem`-i veşiz.	Veş̣y	: nakş eylemek.
Veş̣âyi`	: cem`-i veşî`a.	Vetaḥ	: misl-i veth ve haşîş.
Veş̣az	: kemükden bir pare sımak.	Vetaḥ	: `asâyyla vurmak.
Veş̣b	: dirindi.	Vetâhat	: hakîr olmak ve az olmak.
Veş̣c	: karışmak.	Vetân	: cansuz.
Veş̣ek	: datmak. ("ivmek" olmalıdır)	Vetâvet	: vesveseler.
Veş̣el	: mâ-i kalil.	Veted	: mih.
Veş̣ez	: yüce yir ve şiddet.	Veter	: kiriş.
Veş̣h	: cem`-i vişâh.	Vetere	: divâr beyni.
Veş̣ic	: kesîf.	Veteş̣	: kalîl.
Veş̣î`e	: māsura.	Veth	: datsuz az nesne.
Veş̣îk	: serî`.	Vetid	: kazık ve ağacdan mih.
Veş̣îk	: bişen et, bir mikdâr andan sefere götürmek.	Vetîh	: i`tayı az viren.
Veş̣îka	: misl-ül-veşîk.	Vetîn	: gönül tamarı.
Veş̣îme	: şerr ve `adâvet.	Vetîr	: ak gül.
Veş̣îz	: ol cemâ'atdur ki kabâil-i şettâdan ola.	Vetir	: kin ve adâvet ve noksân.
		Vetîre	: misl-i vetere ve tarîkat ve fetret ve fütür.

Vetn	: vetin üzere vurmak.	Vefze	: kulağa deĝen saç.
Vett	: âvâz.	Vezĝa	: keltekele yavrısı.
Vetüb	: bir yirde sâbit olmak.	Vezi'	: kırılmak.
Veyb	: veyl mânâsına.	Veżî'et	: ziyân eylemek.
Veyh	: vay kelime-i rahmetdür niteki veyl kelime-i 'azabdur bazı ikisi birdür dirler.	Vezîf	: yilmek ve ivmek.
Veyh	: veyl mislidür.	Vezîfe	: insana her gün şarabdan ve ta'âmdan takdîr olu- nan.
Veyhâ	: "tiz ol" demek.	Veżîle	: gümüş pâresi ve avret.
Veyhak	: vay sana.	Vezîm	: kurumuş et ve bakladan cem` olan.
Veyk	: vay sana.	Veżîme	: iki yüz veya üç yüz mık- dârı adam ve taâm-ı mu- sibet ve otlak.
Veyl	: veyl cehennemde bir harâ- retdür taĝlar bıraksalar içine eriyer.	Veżîme	: el-hedyetü ilâ Beyt-il- -Harâm.
Veylek	: misl-i veyhak.	Vezîn	: döĝülmüş hançal.
Veyn	: kara üzüm.	Vezîr	: fikir ehli ve meşveret ehli.
Veyy	: ne aceb nesne!	Vezn	: dartmak.
Vez	: ördek.	Vezr	: sığınacak yir.
Vez`	: men` eylemek.	Vezr	: hisar ve melcâ.
Veżâ`	: yaradışı muhkem nesne ve kısacuk muhkem nesne.	Veżre	: et pâresi ve söĝmekde bir kelime.
Veżah	: koyunun bokından veya sidi- kinden kuyruĝına yapışup kalan.	Vežu'	: abdest alacak su.
Veżâil	: cem`-i vezîle.	Vezür	: cem`-i vezere.
Veżâim	: vezîme.	Veżvâz	: hafif kimse.
Veze'	: hor eylemek.	Vezye	: ayıb ve perde.
Vezeb	: yaramaz hal.	Veżzân	: dartıcı.
Vezeb	: su akmak.	Veżzün	: cem`-i ivvez.
Vezed	: sığınacak yir ve hisâr.	Vı'ât	: saru gül.
Vezeĝa	: düveybe.	Vihâm	: cem`-i vahm.
Veżeme	: karın ve baĝarsık.	Vıkâţ	: cem`-i vakt.

Vıkr	: yük.	Vilâf	: cümle kavım bir yire gelmek ve yilmeden bir nev'dür. Kavâimi bir yirden atmak.
Vıtâb	: cem`-i vatab.	Vildân	: cem`-i velîd.
Vi`â	: zarf.	Virâtat	: aldamak ve karışmak.
Vi`âta	: saru gül.	Virâ	: her gün dutan ısıtma ve her gün okunan nesne.
Vi`âz	: saru gül.	Virlân	: cem`-i verel.
Vibd	: gazab.	Virş	: eşyada taze olan.
Vicâ`	: cem`-i vec`.	Virşân	: cem`-i vereşân.
Vicâ	: boğanun hayasınun tamarların döğmek husaya teşbih olmağ için.	Vişâb	: taht ve döşek ve oturacak.
Vicâb	: cem`-i vecceb ve ahmak.	Visâd	: yasduk.
Vicah; Vücâh	: kîbâl, yukâlu ka`dtü vicâhaka ey kîbâletika.	Visâde	: yasdık.
Vicdân	: bulmak.	Vişâk	: ahid ve pend ve cem`-i vesîk.
Viche	: bir taraf.	Visâm	: gökçek yüzlü.
Vidâc	: boğaz tamarı.	Vişâr	: yumuşak döşek.
Vidân	: yaş eylemek.	Visr	: misl-i vişâr.
Vifâk	: muvâfikat ve lâyük.	Vişah	: edîmden bir nesnedür yassı cevherle murassa`, avretler`unukla bel üstinde bağlarlar ve kur kuşak.
Vifâdet	: sultana yakın olmak.	Vişâye	: gammâzlık.
Vifâz	: cem`-i vefz.	Vitâ	: perdesüz.
Viğâb	: cem`-i vağab.	Vitr	: tek.
Vihâd	: iniş.	Vizâb	: bağarsuk.
Vihât	: cem`-i veht.	Vizâm	: bağarsık ve karın.
Vikâ	: kırba ağzına bağliıyacak ip.	Vizr	: günah ve silah.
Vikâd	: ayırım bağı ve sığırı sağmak için bağladukları ip.	Vu`âk	: tavar karnından savt, kaçan yürise.
Vikâf	: palan.	Vuğm	: kin.
Vikâş	: gıdadan acele olan.	Vuğul	: misl-i vağı.
Vikâye	: saklayu dutmak ve nezkeb.		
Vilâ	: mütâbi`at ve a`zâyı bibiri ardınca yumak.		
Vilâdet	: doğmak.		

Vuhdān	: cem`-i vāhid.	Vücūm	: hişımdan veya gussa- dan hāmûş olmak.
Vuhuc	: deve kuşu.	Vüdd	: muhabbet.
Vuhül	: cem`-i vahı.	Vüdüd	: misl-i vüdd.
Vuhüş	: cem`-i vahşi.	Vüffî	: tamam olmak ve çok.
Vuhy	: cem`-i vahy.	Vüfür	: cem`-i vefr.
Vukū`	: düşmek.	Vühüb	: misl-i vehhāb.
Vukūd	: odun kesmek.	Vühüfet	: kıl çok olmak.
Vukūf	: durmak ve bilicilik.	Vükne	: kuş yuvası ve kapı ki divārda olur.
Vuküh	: cem`-i vekih.	Vüküb	: sürat ve ulaşmak.
Vukül	: tağa çıkmak.	Vükür	: cem`-i vokr.
Vurük	: ism-i tāir ve cem`-i varak.	Vükül	: işi kimseye ısmarlamak.
Vustā	: orta barmak.	Vülā	: bibiri ardınca olmak.
Vusüb	: dāim olmak.	Vülüc	: içarü girmek.
Vusul	: cem`-i vuslet.	Vülüd	: toğurucu.
Vusül	: irişmek ve tamam olmak.	Vülüc	: cem`-i velece.
Vusūsa	: peçe.	Vülüd	: cem`-i veled.
Vusūt	: olta olmak.	Vürü`	: hakir olmak.
Vu`ül	: misl-i va`il.	Vürüd	: gelmek.
Vuž`	: avret āhır tuhūrında yüklü olmak.	Vürüdet	: gül renklü olmak.
Vužā`	: ol kimsedür ki hüsn ile pāklikla fahr ider.	Vürüş	: ta`ām yimek ve oğlan- lık eylemek.
Vužefā	: cem`-i vazif.	Vüs`	: hiddet ve tākat.
Vuzefā	: cem`-i vazif.	Vüsd	: cem`-i visād.
Vužn	: cem`-i vužin.	Vüsn	: cem`-i vesn.
Vužu	: el, yüz yunan su.	Vüsüb	: cem`-i veseb.
Vužu`	: abdest almak.	Vüşüb	: sıçramak.
Vuzüb	: dāim olmak.	Vüşü`	: buruna ve ağıza koya cak devā.
Vužuh	: ruşen olmak.	Vüşül	: killet-ül-gına ve-z-zāf
Vübük	: misl-i vebak.	Vüten	: cem`-i vātin.
Vücāh	: misl-i veccāh.	Vütün	: dāim olmak.
Vücüb	: lâzım olmak ve düşmek ve gün tulunmak.	Vü`uret	: yir ve yol katı olmak.
Vücüh	: cem-ül-vech ve vücüh-ül- -beled eşrāfuhū.	Vü`ušet	: yol zahmetlü olmak yu- muşak kumdan.
Vücüh-ül-behiş	: şol kavımdur ki yüzle- ri siyah ola.	Vüzerā	: cem`-i vezir.
		Vüzüb	: misl-i vezeb.
		Vüzüh	: misl-i vezah.

- Ya`āfir : geyik tekesi.
Yābis : kuru.
Ya`būb : katı akan su ve katı yürü-
rügen at.
Yāfi` : ol oğlandır ki katı uraya.
Ya`fūr : tağ keçisi ve geyik buza-
ğısı ve yaban sığırının
buzagısı.
Yāfis : Nuh oğullarından biri ve
Yacūc Macūc.
Yahmūm : zünüb. ("dütün" olmalıdır)
Yahmūr : kolan eşiği.
Yahzab : hayyūn min-el-Yemen.
Yakaz : uyanuk.
Yakaza : uyanukluk ve ism-i recül.
Yakdūm : ism-i recül.
Yakīn : ilim ve zivāl-i şek ve
mevt.
Yaktīn : kabak kökeni.
Yaktīne : yaş kabak.
Ya`kūb : irkek keklik.
Ya`kūd : şol `aseldür ki odla kıvām
bula ve şol ta`ām ki `asel
ile `akd ola.
Yākūh : ulu gice.
Yākūt : nār gibi olur, vesvese ve
hāfkana ve zayıf kalbe
eyüdüdür.
Yākūta : vāhid-ül-yākūt.
Yakzān : uyanuk.
Yalak : her nesnenün akına yalak
dirler.
Yāni` : "nāzıc" mânâsına bişmiş.
Yarābi` : yağrın etlü olmak.
Yārak : sebik ağacı.
Yārec : bilezük.
Yāric : ism-i kale.
Yarkān : sarılık ve bir āfetdür
ekine vākı` olur.
Yasemīn : bi-kesr-is-sin; marūf
çiçekdür.
Yāsir : nakīz-i yemīn ve kumar
oynayan.
Ya`sūb : bal arısının beği ve
irkek arı.
Ya`ūk : sanem li-kavmı Nuh(a.s.)
Ya`zīd : acı marol.
Ya`zīd : mislühû.
Ye`āt : zecrūn l-iz-zi'b.
Ye`ālīl : vahidi ya`lul gelür ve
şol yük ki bazı bazı
üzerinde ola ve su üye-
rinde olan kabarcuklar.
Yebāb : harāb.
Yebes : yābis ve şol mekân ki
evvel yaş ola andan son-
ra kurıya.
Yebīs : kurı ot.
Yebrīn : mevzi`.
Yebret : ism-i recül.
Yebrūt : ism-i mevzi.
Yebs : kurımak.
Yed : el ve kuvvet ve ön ve
zillet ve ebet ve melek
ve nimet ve ihsan.

Yeddī	: vāsi` ve cem'-i yed.		
Yedeyn	: semeneyn muhtelifeyn.		atlıyı gördi ve bir
Yed-i şelā:	dutmaz el.		kimsenün görmesine mu-
Yed-ül-mihāz:	havan-deste.		balāğa itseler "ebsaru
Yefn	: büyük hoca.	Yemem	: kasd.
Yefā`	: yüce yir.	Yemāmi	: mensüb il-el-Yemama.
Yefa`	: misl-i yāfi`.	Yemānūn	: bir kavmdur Yemen'e
Yefūs	: ism-i put.		mensüb.
Yehfūf	: korkak ve katı gönüllü.	Yemen	: bilādün li-l-`arab.
Yehūd	: yehudiler.	Yemhūr	: tavīl.
Yehūdī	: yehūd.	Yemīn	: kuvvet ve gökçek merte-
Yehyer	: şarab ve katı nesne.		be ve and ve sağ ki so-
Yekeb	: deriden zırh ve deriden	Yemm	lun hılāfıdur.
	kalkan.		
Yelāmık	: cem`-i yelmak.	Yemne	: hılāf-ul-yüsr.
Yelencec	: `ūd ki anunla buhūr olunur.	Yemnet	: sağ taraf.
Yelencuc	: mislühū.	Yemūd	: mevzi`.
Yeled	: kasr-ul-esnān-il-`ülyā ve	Yen` ; Yün` , Yünü`	: misl-i yenü`.
	in`itāfuhā ila dāhil-il-	Yenābī`	: cem`-i yenbū`.
	famı ve recülün eyyelün	Yenbū`	: çeşme ve pınar gözi.
	ve imre`etün yelā.	Yenbūt	: yaş ağaç.
Yelem	: darbun min-el-beyt.	Yenī`	: pişmiş.
Yelemlem	: mevzi`ün ve hüve mīkāt-ü	Yenü`	: bir şehirdür.
	ehl-i Yemen.	Yera`	: cem`-i yer`a ve kemiş.
Yelma`ī	: ol kimsedür ki sana zan	Yerā`a	: yonulmaduk kalem ve
	ider görmüş gibi veya		ılduz kurdı ve korkak.
	işitmiş gibi.	Yerbū`	: hayyün min Yemen.
Yelmak	: kabā.	Yerer	: berk olmak.
Yemām	: ev göğercini bazıları rivā-	Yerendec	: kara deri.
	yetinde vahşiye dirler.	Yerkū`	: ziyāde acıkmak.
Yemāme	: ev göğercini Asmai` rivāye-	Yerma`	: bir akça taşdur ıldırar.
	tinde beyābān güvercini ve	Yermūk	: Şam tarafında bir yir-
	bir gök gözlü cāriyenün		dür.
	ismidür üç günlük yoldan		

Yerūn	: ma-ul-fahl ey ma-ür-recül.	Yevm-ü müdcin	: bulutlu gün.
Ye`s	: nevmid olmak.	Yevm-ül-`abūs	: yaramaz gün.
Yesa`	: ismün min esmā-il-cemm.	Yevm-ül-`idād	: bahşış günü.
Yesār	: sol ve ğanī.	Yevm-ül-`asīr	: düşvār gün.
Yesere	: simetün fi-l-fahızeyn.	Yevm-ül-`aşr	: kıyamet günü.
Yesīr	: genez ve az nesne.	Yevm-ül-ba`ş	: kıyamet günü.
Yesreb	: Medine-i resul.	Yevm-ül-erba`ā	: çahārşenbe günü.
Yesrū`	: tere kurdı bir kızılca kurddur.	Yevm-ül-ḥaşr	: kıyamet günü.
Yestūka	: küpecik.	Yevm-ül-ḥazır	: salı günü.
Yaşeb	: yeşüm didikleri taş.	Yevm-ül-hisāb	: āhıret günü yani kıyamet günü.
Yetāh	: ism-i kabile.	Yevm-ül-ḥamıs	: beñçşenbe günü.
Yetahavveb	: çakal.	Yevm-ül-kumātır	: yaramaz gün.
Yeta`k	: şiddet-i sürat iden ve ziyāde gazabı olan.	Yevm-ül-kamtarīr	: mislühū.
Yetāmā	: cem`-i yetīm.	Yevm-ül-kır	: sovk gün ve kurban bayramının irtesi.
Yeteme	: darbun min-en-nebt.	Yevm-ül-matīr	: yağmurlu gün.
Yetīm	: anasuz.	Yevm-ün-nahr	: Kurban bayramı.
Yetm	: misl-i yūtm.	Yevm-ün-nefer	: hacılar Medine'den tağıldığı gün.
Yetn	: doğarken mglanın iki ayağı ellerinden ön çıkmak.	Yevm-ün-nefir	: mislühū ve yevm-ün-nüfūr.
Yetüm	: cem`-i yetīme ve-l-ibtāu fi-s-seyr.	Yevm-ün-nüşūr	: kıyamet günü.
Yevākīt	: cem`-i yākut.	Yevmün Yevmün	: her gün.
Yevm	: gündüz.	Yevm-üş-sūlaşā	: şembe günü.
Yevm-üş-sahūr	: bulutsuz gün.	Yevm-üt-terviyye	: zi-l-hiccenün sekizincisi.
Yevm-ut-tağābun	: kıyamet günü.	Ye`ūs	: nevmīd.
Yevm-ü `akīm	: kıyamet günü.	Yeymenī	: ufuk-ı Yemen.
Yevm-üd-dīn	: kıyamet günü.	Yeyseret	: sol taraf.
Yevm-ü eyüm	: açuk gün	Yezyül	: ism-i cebel.
Yevm-ü kassī	: ziyāde issi ve ziyāde şerlü gün.	Yu`ākıb	: cem`-i yakūb.

Yu`ār	: keçi āvāzı.	Yümn	: bereket.
Yu`āsib	: cem`-i ya`süb.	Yümnā	: sağ el.
Yūh	: güneş.	Yümne	: Yemen metā`larındandır.
Yulāviş	: bir ağaca nazar eylemek ko- parmak için.	Yüsr	: âsân ve az.
Yüdiyyin	: ihsan mânâsına olan yedün cemidür.	Yüsrā	: sol.
Yümeyn	: tasgîr-i yemîn.	Yütm	: oğlan veya daâbbe ana- suz kalmak.
		Yü`yü'	: delüce toğan.

-Z-

Zā	: avret memesi.	Żab`	: bāzu ve bir kimseden yana el uzatmak.
Za`ā`a	: fırka.	Żabā	: ulaşmak ve sâkit olmak ve ketm eylemek.
Za`ab	: def` eylemek ve bir nesne- den bir kimseye bir pāre virme.	Żaba`	: nākanun fahla ziyāde iştihası olmak.
Za`ac	: def` eylemek ve cāriyesini cimā` eylemek.	Żabā`a	: irkekliğe konılan deve.
Za`ak	: korkutmak.	Żabāb	: tuman.
Za`alām	: şitābetle gitmek.	Żabābe	: tuman.
Za`am	: tama`.	Żabac	: kelālden veyahud hare- ketden kendüyi yire bırakmak.
Zā`am	: savt ve kelām.	Żabağta	: bir nesnedür anunla oğ- lancıkları korkudurlar.
Za`ar	: bir nesnenün kılı az olmak.	Żabanta	: kavî.
Zā`at	: boşmak.	Żabārem	: gönlü katı arslan.
Za`at	: şiddetle yağmak ve def` eylemek.	Żabārik	: cem`-i zubārik.
Za`b	: cem`-i zeyb.	Żabas	: katı tutmak.
Za`b	: kudret yitdiğince götürüb tiz tiz yürimek ve su içmek.	Żabt	: saklamak.
Zāb	: ayıb.	Żabātıb	: koyun āvāzı.
Żab`	: sırtlan ve kıtlık yıl.		

Ẓabb	: keler ve hurma çiçeği ve bir marazdur ki dudakta olur.	Ẓāci`	: yanın yatıcı.
Ẓabbe	: dişi keler.	Ẓacīc	: misl-i Ẓacāc.
Za`bel	: şol sabīdür ki gıdanun te-sīri olmaya karnı büyüye boynı incele.	Ẓacn	: cebelün ma`rūfün.
Za`bet	: def` eylemek.	Ẓacnān	: cebelün bi-nāhiyeti Mekke.
Ẓabh	: at yilecek ağzında āvāz işitmek.	Ẓacr	: gönül derdi.
Ẓabīb	: su az az akmak.	Ẓacret	: gönül tarlığı.
Zābil	: kasīr.	Za`d	: korkutmak.
Ẓabine	: misl-i Ẓıbne.	Zād	: azık.
Ẓābir	: iş üzerine dāim duran.	Ẓadd	: galebe eylemek ve men` eylemek ve doldurmak.
Ẓabīs	: misl-i Ẓabs.	Ẓa`f	: süstlik.
Ẓābıt	: saklayu dutucu.	Ẓafādi`	: cem`-i Ẓıfda`.
Ẓabiy	: geyik ve memesi.	Ẓafef	: `ayāl çokluğu ve ta`ām üzerine el çuk olmak ve mal az olub yiyiciler çok olmak ve su üzerinde galabalık olmak ve acele eylemek ve hacet ve şiddet.
Ẓabiyye	: dişi geyik.	Ẓafer	: yiğlemek ve it dirceği ki gözde ola.
Zabk	: kıl yülmek.	Ẓafer	: ip bükme ve saç bölüğü
Ẓabr	: cemāat ve kitabı bir yire cem` eylemek.	Za`ferān: F.	
Ẓabs	: çirkin hulu ve galīz.	Ẓaffāta	: er-rıfkāt-ül-`azīme.
Ẓabūs	: şol nākadur ki semüzliğinden şek olur, elle yabışur görürler.	Ẓaffe	: ırmak kenarı.
Ẓabtā	: iki elle iş işleyen avret.	Ẓafin	: ayağıyla bir kimseyi götüre vurmak.
Ẓabzāb	: ağız ve cem` mānāsına.	Ẓafır	: saç bölüğü.
Zāc	: seferden gelen.	Ẓafr	: saç örmek ve sa`y eylemek.
Zāc	: ak şeb ve mılh.	Zāfire	: kapı burnı.
Ẓacāc	: çağırmaq.	Ẓafīt	: zayıf-ür-ray ve zayıf-ül-akl olan.
Ẓacem	: eğrilik ve iki çenenün biri eğri olmak.	Zāğ	: karga ve kuzgun.
Ẓacer	: tar gönüllü olmak.	Ẓagābis	: kiçirek hıyar.

Żaġad : boġmak ve boġaz sıkmak.
 Żaġāin : cem`-i zaġāine.
 Żaġāin : kinler.
 Żaġan : kin.
 Żaġand : ahmak ki cesīm ola.
 Żaġat : azı dişle çeynemek.
 Żaġat : galebe eylemek ve sıkmak.
 Żaġāta : it dirseġi.
 Żaġd : el-hedīr-üş-Şedīd.
 Żaġda : şiddet ve meşakkat.
 Żaġıda : eğri sünü.
 Żaġīfa : sıvık hamīr.
 Żaġıt : sol rencdür ki tarlık ge-
 türür.
 Żaġīne : kin.
 Żaġīt : şol kuyudur ki yanında
 balçuklu netn kuyu ola.
 Żaġl : oġlan süd içmek.
 Żaġm : ısırmaq.
 Żaġn : kin dutıcı olmak.
 Żaġs : söz karışdurmak.
 Żaġv : kedi āvāzı ve dilkü āvāzı.
 Żaġt : boġazlamak.
 Żahā : güneşe gelmek ve derlemek.
 Żahac : kaşun uzunluġına ve ince-
 liġine dirler.
 Żahāżah : cem`-i żahżah.
 Żahd : kaħr eylemek.
 Żaher : arka aġrımak.
 Żahere : metā`-ül-beyt.
 Żahf : yürümek ve şol leşker ki
 `adūya sürünerek varır ve
 imekler oġlan.

Żahh : dürtmek ve def` eylemek
 ve hışun dutmak.
 Żahh : göz yaş ve intidād-i
 yol.
 Żahhāc : Eb-ül-kāsim en-nahvī.
 Żahīf : nişāna sürünerek varan
 ok.
 Żahıl : kin ve adāvet.
 Żahir : ot uzamak.
 Żāhır : kerīm ve şol derya ki
 çoġala.
 Żahīd : katı berk olan yir.
 Żahīh : kor aldınmak.
 Żāhik : zāil ve münhezim, gāh
 olur zahib mānāsına
 gelür.
 Żahīl : irak olan.
 Żahīm : yoğun.
 Żāhir : bellü.
 Żahīr : yardımcı.
 Żahīr : bir marūf zahmetdür ve
 şiddetle temerfūs itmek.
 Żahīre : azık.
 Żahire : azık.
 Żahl : er-rüçū` `alā veħ-i
 gayr-ül-mukābele ve-l
 -mā-ul-kahıl.
 Żahl : mā-i kahıl.
 Żahlīl : misl-i zahıl.
 Żahm : cüsseli olmak.
 Żahm : galabalık eylemek.
 Żahma : ziham.
 Żahn : eğlenmek.

Zahr	: arka ve yardımcı ve üzegü.	Za'is	: şol kimsedür ki bur- nında tagyîr-i savt ile oğlancığları kor- kudur.
Zaht	: katı basmak.	Zāk	: ol merd.
Zahve	: kuşluk vakti.	Zak`	: eşek osurmak.
Zahyā	: yaş ağac ve hayz görmez avret.	Za`k	: âvâz.
Zahzah	: şarabun su bigi akması.	Zakan	: enek ve bir nesnenün misli.
Zahzāh	: dibi yakın kuyu.	Zakab	: tar.
Zāi`	: cāi`.	Zakb	: koymak; idhāl mânâsına.
Za`īb	: misl-i zu`āb.	Zākına	: taraf-ul-hulkūm.
Zāibān	: cem`-i zi'b.	Zakk	: kuş minkārıyla yavrı- sına dâne virmek.
Zāi`bī	: ötücü göğercin.	Zakka	: çīne-i murğ (kuş yemi)
Zāid	: hami-l-hakīkati ve ism-i feres ve ism-i recül ve sayf-ü Hâbib bin Eşâf.	Zakm	: ekl-ü-zakūm.
Zāid	: men` iden.	Zakt	: kuş dişisine karılmak.
Zā'id	: ferc-ül-mer'a.	Zakūm	: ism-ü taāmin fīhe tem- rūn ve zūbdūn.
Za`īf	: zıdd-i kavī dūr.	Zakzak	: kasīr kimse.
Zāif	: geçmez akça.	Za`l	: nişat.
Za`ik	: şol kimsedür ki ferahı varken yine feza` ider.	Zāl	: eksik dirhem.
Za`il	: nişat idici.	Zāl	: tāc-i horos.
Za'il	: misl-i zaūl ve sagīr.	Za'l	: arkın yürümek.
Zāil	: kuyruğı uzun at ve etekleri uzun dıra`.	Zal`	: meyl eylemek.
Zāile	: kuyruğı uzun kısarak.	Za`le	: ed-def` atü min-el- -bevl ve gayrihī ve-l-cūr`a.
Zāile	: hareket eyleyen nesne.	Zala`	: kuvvet ve ağır nesne getürmek ve hilkatında bir nesne eğri olmak.
Za'ile	: ince ilan.	Zalaf	: misl-i zalf.
Zāin	: koyun.	Zalak	: tayınmak ve tayıncak yir ve tavar ucası.
Za'in	: mislühū.		
Zā'ine	: dişi koyun.		
Za`īne	: hevdec içinde olan avret.		
Zā'ir	: ziyaret idici.		
Zāir	: arslan.		

Zalak, Zalūk	: misl-i zalk.	`azm-ış-şey ve min	
Zalām	: gice evvelinden karanulık ve gice evveli.	şiddet-il-beyâz.	
Za`lân	: el-meşy-ül-hafîf.	Za'm	: ayıb.
Za'let	: hakîr olmak.	Za`m	: da`vâ eylemek ve dimek.
Zalf	: tar dirilik ve heder manasına gelür ve bir nesnenün mecmû'in giderüb yirinde nesne komamak ve kendi nefsi hevâsından men` eylemek.	Zamā	: susamış.
Zālî`	: müttehim ve aksak deve ve aksak eşek.	Zam`ac	: yoğun muhkem avret.
Zalîf	: semensüz bir nesneyi alub gitmek ve yaramaz hâllü kimse ve şerr-i şedîd ve haşın yir.	Zamād	: yarayı zamādla bağlamak ve `asâyıla vurmak ve yaş ot ve kuru ot ve koyunun eyisi ve yatlısı azdadandur.
Zalık	: ol kimsedür ki cimā`dan evvel inzāl olur.	Zamad	: kin ve bir kimse üzerine bāki kalan hak.
Zalîk	: düşüd oğlan.	Zamah	: bir ağac yimiŝidür.
Zalîk	: beyn-ez-zelāka.	Zamah	: bedene tîb sürmek.
Zālik	: misl-i zāk.	Zamāir	: cem`-i zamir.
Zālim	: zulm idici.	Zaman	: F.
Zalīm	: irkek deve kuşı ve arz-ı mazlûmdan kazılmış toprak, arz-ı mazlûm; kazılmamıŝ olan yir.	Zam`ân	: susuz.
Zalīme	: misl-i zalāme.	Zamen	: ismün li-kalîl-il-vakti ve kesretihî.
Zalk	: baş kazıtmak.	Zamhaze	: misl-i zemmāre.
Zalk	: zübân tazeliği ve her nesnenün haddine zalk dirler.	Zamıc	: bir kokudur.
Zall	: gündüz işi.	Zāmıh	: yüce yol.
Zallā	: oda koymak ve biryân eylemek ve yavuz sanmak.	Zāmîle	: binecek sefer devesi.
Zalm	: mā-ül-insan ve berikühā ke-s-sevadi fi dāhılı	Zāmin	: kafîl.
		Zāmîn	: kefil.
		Zāmîr	: ince at.
		Zāmîr	: gönül.
		Zāmîre	: düdükçi avret.
		Zāmîz	: sâkit.
		Zamm	: cem` eylemek.
		Zamn	: derde ve belāya mübtılā olan.

Ẓamr, Ẓumur, Ẓumūr	: ince billü olmak.	Za'r	: deve gayrun köşegine şevkat eylemek.
Zamyā	: kalīl ve rakīk.	Zār	: cem`-i zīr.
Zamz	: sākıt olmak.	Za'r	: yürekli olmak.
Zamzam	: er-recül-ül-gazbān.	Zar`	: meme ve zelīl ve alçaklık eylemek.
Za'n	: cem`-i zāin.	Za`r	: korkutmak ve korkmak.
Zān	: ayıb.	Zarā	: şiddet ve gündüz.
Za'n	: bir yirden bir yire göçmek.	Zara`	: tazarru` ve āvāz-ı zayıf.
Zanā'	: veled.	Zara'	: yaratmak.
Zanā	: maraz.	Zarā'	: alın sacı ağarmak.
Zanā	: arık olmak.	Zarā`a	: horlık göstermek ve alçaklık göstermek.
Zanābīb	: cem`-i zanbūb.	Zarac	: yarmak.
Zanak	: derisine tolu avret.	Zar`ad	: cebel ve makbere.
Zanaka	: tar sokak.	Zarāik	: cem`-i zarīk.
Zanānet	: bahīllik eylemek.	Zaras	: ekşi yimekten diş kamaşmak ve bir nesne iri olup diş diş ola.
Zanbak	: bir marūf çiçekdür ve yasemin yağı.	Zaratān	: değirmenün iki taşı.
Zānek	: ol iki er.	Zarāyib	: cem`-i zarībe.
Zānib	: tābi`.	Zaraz	: üst tamak alt tamaka yapışmak kaçan söylese alt dişi üst dişlerine karīb ola.
Zānik	: misl-i zānek.	Zarb	: depecük.
Zanīn	: cem`-i zū'nūn.	Zarem	: cem`-i zarne ve od yalınlanmak.
Zanīn	: bahīl.	Zarf	: Zīreklik ve kumaş koyacak ve kab kacak.
Zanīn	: müttehın ve süfle.	Zarh	: fāsıd kimse.
Zank	: tarlık.	Zārī	: yaradıcı.
Zanka	: misl-i zāviye.	Zarī`	: memesi büyük koyun ve el-
Zann	: sanmak, az olur ki ilim mevzi'ine važ` olunur.		
Zanūn	: şol recül ki reyy-üz-zann ola ve şol kuyu ki içinde suyu var mı yok mu ve suyu az kuyu.		
Zanv, Zınv	: veled.		
Zany	: arık.		

ma dikenini ve oğul otı ve bādiyede dikenli ağac.

- Zarīb : (manası yazılmamıştır ama diğer nüshalarda "karagu ve şekil ve misil ve şol sūd ki bazı bazı üzerine sağılır).
- Zarībe : ol yün ve ol kıldur ki bir arāya bağlarlar eğirirler ve kılıçla vurulmuş ve tabiat ve cezbe.
- Zāric : ism-i mevzi`.
- Zarīc : şedīd.
- Zarīf : zīrek.
- Zarīh : girü dutmak ve ırağ eylemek.
- Zarīk : fakīr ve muhtac olan.
- Zarīm : harīk.
- Zarīs : taş ile örülmüş kuyu.
- Zark : kuş bokı.
- Zarr : ziyān.
- Zarra : kuma.
- Zarrāt : cem`-i zarre.
- Zars : ısırmaq.
- Zart : osuruk.
- Zarūre : hac itmedük kimse.
- Zarūs : şol çirkin nākadur ki hāli-bin ısırır.
- Zarv : cerāhatdan kan gitmek.
- Zaryān : yürek talabımaq.
- Zarżama : sırtlan ısırmaq.
- Za` t : asılsuz olmak.
- Za` t : boğmaq.
- Za` t : boğmaq.
- Zāt : darlık.

- Zāt-ü gadāt : sabahda.
- Zāt-ü leyle : gicede.
- Zāt-ü merre : bir kez içinde.
- Zāt-ü sene : yıl içinde.
- Zāt-ül-cenb : bir marazdur yan içinde olur ekseriya helāk eyler.
- Zāt-ü mal : mal isi bir avret.
- Zāt-ür-riye : öyken ağrısı.
- Za`uk : cıva.
- Za`ül : nahīf.
- Zav` : rüşenlik.
- Zāv : sürmek.
- Zavā : misl-i zanā.
- Zavāci` : yir üzerine döşenmiş taş.
- Zavāin : cem`-i zāine.
- Zavayta : sıvık hamīr ve sıvık balçık.
- Zavc : meyl eylemek.
- Zāvī : zayıf-ül-cism olan gulāmdur.
- Zāviye : bucak.
- Zāviyye : ol kızdur ki incecik ve arıcık ola.
- Zavk`ah : etlü, sakīl ki ahmak ola.
- Zavlec : gümüş.
- Zavr : ziyān eylemek.
- Zavt : āvāz.
- Zavżāt : ademīler āvāzı.
- Zay`a : `ukār ve küb.
- Zayāt : galīz kimse.

Ẓay`at	: zāyi olmak.	Ze`ab	: çok su ve çok südük.
Ẓayāvin	: cem`-i Ẓayūn.	Ze`āfir	: cem`-i za`firān.
Ẓaydan	: oldur ki sana müzāhıma ey- ler kuyudan su alırken, ve ism-i sanem.	Ze`šikik	: cem`-i za`kük,
Ẓayf	: konuk.	Ze`šikik	: mislühü.
Ẓayfān	: cem`-i Ẓayf.	Ze`āzi`	: eşyayı hareket itdürmek.
Ẓayfen	: konukla gelen kimse.	Zebāb	: cem`-i zebabe.
Ẓaygam	: esed ve ısıricı.	Zebābe	: uğrı sıçan.
Ẓayh	: `asel ve soğuk yoğurt.	Zebāniyye	: ferişte-i `azab.
Ẓayir	: cem`-i Ẓarre.	Zebd	: köpük.
Ẓayk	: misl-i zik ve cem`-i Ẓika.	Zebb	: def` eylemek ve harâ- retten tutak depremek.
Ẓayka	: fakir ve yaramaz hal.	Zebeb	: uzun kıl ve kıl çok olmak.
Ẓaykel	: fakrdan `üryān olan.	Zebede	: köpük.
Ẓaym	: zülm.	Zebel	: dokımak ve ince billü olmak ve sülhafāt-i bahriyenün arkasıdur fil kemüğü gibi olur andan sivār iderler.
Ẓaym	: ayıb.	Zeberced	: bir ma`rūf cevherdür.
Ẓaymurān	: yüknî fesilgen (fesilgen: güzel kokulu bir bitkidir.)	Zeberdec	: zeberced.
Ẓayr	: ziyān ve diyyet virmek.	Zebh	: yarmak ve boğazlamak.
Ẓaysem	: esed.	Zebib	: kuru üzüm.
Ẓayūn	: kedi.	Zebibe	: kuru üzüm ve elde çı- kan çıban.
Ẓayyad	: gazab.	Zebih	: boğazlanmış.
Ẓayyağ	: misl-i savvāğ.	Zebil	: zenbıl.
Ẓayyān	: `asel.	Zebir	: kitābet.
Ẓayyık	: tar.	Zebür	: şol tağdur ki Musa(a.s.) Allahü Ta`ālā'yı söyledi.
Ẓayz	: eksimek ve cevr eylemek.	Zebu	: def` eylemek ve deve depmek.
Zāza'	: kañlı okınun mihi.		
Za`za`	: misl-i ze`āzi`.		
Za`za`	: maksūr min za`zā`.		
Za`zā`	: her nesneden zayıf olan.		
Za`za`ān	: şol yildür ki eşyayı ha- reket itdürür.		

Zebr	: daşla kuyu örmek ve kitâbet ve zecr ve men` ve bağ.	Zefrâ	: çirkin kokulu yaş ot.
Zebûn	: şol nâkadur ki hâlibin vurur dahı def` eyler.	Zefre	: kulak dibi.
Zebûne	: el-Kibr.	Zeft	: bölük ve gazab ve men` ve def`.
Zebûr	: kitab ve kitab-ı Davud.	Zefûf	: şol yıldır ki esecek âvâze virür.
Zebzeb	: kemükden bir nevidür.	Zefv	: çağırmaq.
Zebzebe	: havada mu`allak olan nesne ve depretmek.	Zafyân	: katı yıl esmek.
Ze`c	: suyu az az içmek ve yarmak.	Zehâb	: cem`-i zehbe.
Zecâ	: kanı kesilmiş.	Zehak	: arz-ı mutmainne.
Zecâc	: sırçacı ve ism-i recül.	Zehâlik	: zehâlik.
Zecc	: sününün dibindeki demir ile dürtmek ve atmak.	Zehârî	: cem`-i zehri.
Zecce	: gazab ve kibir dütmek.	Zehârif	: bezek ve su yolları.
Zecel	: zû-ra`dın dimak olur.	Zehâyir	: cem`-i zehire.
Zecî	: er-remiyy ve irsâl-ül-hammâm-ül-hâdi.	Zehd	: zekât.
Zecr	: `azab ve men` ve nehiy ve tavar.gitsün veya yürüsün diyü çağırmaq.	Zehdem	: toğan yavrısı ve çakır.
Zedv	: bir nesneden yana el uzatmak ve koz oynamak.	Zehëb	: altun ve ölçek.
Ze`el	: sürmek.	Zehëbî	: altuncı.
Zefârî	: cem`-i zefre.	Zehëf	: hıffet.
Zefer	: yükletmek.	Zehem	: cerb ve semüz olmak.
Zefer	: tiz kokulu olmak ve koltuk kokusu.	Zehen	: misl-i zehin.
Zeff	: el-ichâz `al-el-cerîh.	Zehër	: çiçek.
Zefîf	: serî`.	Zehh	: bir nesneyi yirinden gidermek.
Zefîf	: serî`.	Zehîd	: kalîl ve tar dere.
Zefîr	: eşek âvâzı ve inlemek.	Zehl	: unutmak ve gâfil olmak.
Zefn	: rafz.	Zehr	: F.
		Zehrâ	: levni gökçek ak avret.
		Zehre	: zehret-üd-dünya ve açılmış çiçek.
		Zehret-üd-dünya	: dünya bezeği.
		Zehri	: `avn ve hâcet için yaraklanan deve.

Zehv	: hurma kuyruğı sararmak ve fahr ve kibr göstermek.	Zelāzil	: şedāid.
Zehrik	: derin kuyu ve yüce tağ yolu.	Zelāzil	: cem`-i zilzil.
Zehzehe	: şiddet-üd-dahik.	Zelc	: ayak tayınmak ve tayınca.
Ze`ic	: kalb ve yufka bulut ve zeytün ve her nesneden gökçek olan.	Zelc	: az az su içmek.
Ze`im	: kefil ve ze`im-ül-kavmı seyyidühüm.	Zelef	: sağır-ül-enf.
Ze`ir	: keten.	Zelem	: kımār oyunu.
Ze`ir	: arslan āvāzı.	Zelezil	: el-esās ve-l-metā`.
Ze`ir	: yaramaz hulu.	Zelf	: ötürmek; tekaddüm manasına.
Zekā	: zireklik.	Zelīf	: uşak adımlu.
Zekā	: nakd eylemek.	Zelīl	: beyn-ez-zilli.
Zeken	: firāset eylemek ve zann eylemek ve fehm eylemek.	Zelīl	: misl-i zelel.
Zeker	: F. ve erkek ve pulād ve erkek demür.	Zeliyye	: zilüvv.
Zekevāt	: cem`-i zekvet.	Zelle	: F.
Zekir	: ceyyid-üz-zeker ve-l-hat.	Zelūc	: serī`.
Zekk	: arık.	Zelūl	: öğrenmiş tavar ve çift öküzi.
Zekkūm	: ismün li-şecerin fi-l-cehennem.	Zema`	: nāsun yaramazı ve mutahayyir olmak.
Zekt	: kırba doldurmak.	Zemah	: uzak yokış.
Zekat	: F.	Zem`ān	: el-meşiy-ül-batī.
Zekzeke	: miyān-ül-kalb.	Zemmār	: düdükçi.
Zelābī	: cem`-i zülbiye.	Zemātet	: dinlenmek.
Zelākat	: dil açıklığı.	Zemec	: gazab idici.
Zelah	: bātıl.	Zemem	: karīb.
Zelah	: ayak tayınmak.	Zemer	: kitāl koparmak.
Zelaka	: ayak sābit olmayan yir.	Zemer	: şiddet-ül-berd.
Zelak-ül-em`ā:	bağarsak sıyırılmak.	Zemet	: hezel.
		Zemeyān	: sürat.
		Zemherīr	: şiddet-ül-berd.
		Zemi`	: misl-i zemū` ve şol

	bahadır ki ziyade mukaddım ola.	Zenb	: günah.
Zemīl	: redīf.	Zenbe	: misl-i zünābe.
Zemīl	: darbun min seyr-il-ibil.	Zenbūr	: misl-i zinbūr.
Zemil	: deve arkın gitmek.	Zenc	: zeng.
Zemīn	: yir.	Zencār	: kalem zengārı.
Zemin	: yukālu recülün zeminün ey mübtelîyün.	Zencāre	: kalem zengārı.
Zemir	: zümer.	Zencbīl	: F. ve hayy.
Zemir, Zimir, Zemir:	bahādır.	Zenci	: zengi.
Zemīt	: vakarlu kimse.	Zencil	: şol recüldür ki zayıf-ül- beden ola.
Zemm	: nakīz-ul-medh.	Zend	: bileğün ayaya ulaşduğı yir ve `ūd ki anunla od çıkır.
Zemmān	: ebü hayy.	Zende	: ağaç çakmak.
Zemmāne	: āfetün fi-l-hayvanāt ve-z-zaman.	Zeneb	: kuyruk.
Zemmāre	: zāniye.	Zenec	: katı susuzlık.
Zemme	: suyu az kuyu.	Zenīh	: misl-i zenah.
Zemū`	: şol serī`dür ki beyn-el- acele ola.	Zenīm	: le`īm manasına; yatlu ki- şi.
Zemzem	: Medde'de bir kuyu.	Zenüb	: suyla dolu koğa ve nasīb ve kuyruğı uzun at.
Zemzem	: Mekke'de bir kuyu.	Zenuc	: misl-i zenc.
Zenā	: kısa ve tarlık.	Ze'r	: nefr ve kerih ve mü`tād.
Zenā'	: yukaru olmak.	Zer`	: ekin ekmek ve bitirmek.
Zenābi	: tevabı' ve kuş kuyruğı.	Zer`	: karışla ölçmek ve kusmak galebe eylemek ve gayğu.
Zenābīr:	cem`-i zenbūr.	Zerā	: perde ve sığınacak yir.
Zenādīk	: cem`-i zindīk.	Zerā`	: şol avretdür ki ikrāmda hafīf-ül-yed ola.
Zenādīka:	cem`-i zindīk.	Zerāfet	: F.
Zenah	: yağ kokmak.	Zerādīk	: cem`-i zerdak.
Zenah	: def` eylemek ve medh eyle- mek.	Zerah	: seyr.
Zenāib	: cem`-i zünüb ve ism-i mevzi.	Zerāib	: cem`-i zirbe.
Zenānīr	: uşak taş.		

<u>Zerārī</u> : cem'-i zürriyet.	<u>Zerr</u> : kiçirek karınca.
<u>Zerāric</u> : cem'-i zererc.	<u>Zerrā`</u> : ikinci.
<u>Zerārīk</u> : cem'-i zürrak.	<u>Zerrād</u> : zırh düzici.
<u>Zerāvih</u> : cem'-i zervah.	<u>Zerrānī</u> : ziyāde ak tuz.
<u>Zerb</u> : koyun ağılı ve medhal.	<u>Zerre</u> : asgar-ün-neml.
<u>Zerd</u> : ta'ām yutmak.	<u>Zerrūh</u> : misl-i zerrah.
<u>Zere`āt</u> : avcılar.	<u>Zerü`</u> : tama` ve veled-i bakar-ı vahşi.
<u>Ze`reb</u> : misl-i ze`ab.	<u>Zerūr</u> : ol nesnedür ki bir yirde birağurlar.
<u>Zerec</u> : sügü ile dürtmek.	<u>Zerūr</u> : güz otı.
<u>Zerecūn</u> : kızıl boya ve altun renkli ve hamr ve bağ çıblığı.	<u>Zerüc</u> : ağıl kurdu.
<u>Zeref</u> : cerāhat onulduktan sonra gine `avd eylemek.	<u>Zerüvvüc</u> : tebenben kurdu ve başamak böceği.
<u>Zerefān</u> : göz yaşı akmak.	<u>Zerv</u> : savurmak ve şitābla gitmek ve korkutmak ve taş döşemek ve döğmek.
<u>Zerf</u> : göz yaşı akmak.	<u>Zervah</u> : gökçek depeler.
<u>Zerī`</u> : adımı gin at.	<u>Zervüb</u> : cem`-i zerb.
<u>Zerī</u> : saray çevresi.	<u>Zery</u> : savırmak.
<u>Zerī`a</u> : yol aramak.	<u>Zerzür</u> : sığircık kuşu.
<u>Zerī`a</u> : vesīle.	<u>Zett</u> : gelini zīnet eylemek ve katı boğmak.
<u>Zerībe</u> : koyun ağılı ve avcı gömlesi ve sırtlan yatağı.	<u>Zev`</u> : deve yuların önüne hareket itdürmek katı yürüsün diyü.
<u>Zerīf</u> : misl-i zarf.	<u>Zevābe</u> : saç bölüğe ve kılıc bağı.
<u>Zerīh</u> : yokuş.	<u>Zevāh</u> : zihāb.
<u>Zerim</u> : bahīl.	<u>Zevah</u> : deve ayırmak ve cem` eylemek.
<u>Zerīre</u> : tütüya.	<u>Zevāhir</u> : isrāf-ı arz ve tere.
<u>Zerīre</u> : tütüyā.	<u>Zevāik</u> : cem`-i zavuk.
<u>Zeriyye</u> : sünü ile kabdıkları temür.	<u>Zevāil</u> : cem`-i zāil.
<u>Zerm</u> : göz yaşı ve bevl munkatı` olmak.	<u>Zevāk</u> : datmak.
<u>Zerneb</u> : rāihası gökçek bir otdur.	
<u>Zernih</u> : F.	
<u>Zerr</u> : düğmeyi iliklemek ve ısır- mak ve sürmek manasına.	

<u>Zevākın</u> : esfel-ül-batn.	<u>Zevzah</u> : `innin
<u>Zevāl</u> : yirinden gitmek.	<u>Zey'</u> : haber aşikāre eylemek.
<u>Zevān</u> : habbun yunālīt-ül-bürr.	<u>Zeyādet</u> : zāid olmak.
<u>Zevāne</u> : buğday içinde olan karaca.	<u>Zeyd</u> : ziyāde.
<u>Zevari'</u> : cem`-i zera`; şaraba mah-süsüdür.	<u>Zeyed</u> : mislühü.
<u>Zevāyā</u> : cem'-i zāviye.	<u>Zeyel</u> : tebā`ud mâ beyn-el fa-hızayn.
<u>Zevb</u> : erimek.	<u>Zeyf</u> : geçmez akça ve salınmak.
<u>Zevba`a</u> : reīsün min rüüsā-il-cinn.	<u>Zeyğ</u> : hakdan dönmek.
<u>Zevbān</u> : erimek ve vācib olmak.	<u>Zeyğūgat</u> : hakdan dönmek.
<u>Zevc</u> : çift.	<u>Zeyh</u> : kurt ve köpri ve irkek sırtlan ve at.
<u>Zevce</u> : eri olan avret.	<u>Zeyi'</u> : et bişmek.
<u>Zevenkel</u> : kasır.	<u>Zeyl</u> : etek ve salınmak.
<u>Zevennek</u> : misl-i zevenzek.	<u>Zeyl</u> : misl-i ziyāl.
<u>Zevenzek</u> : şol kasırdur ki kabih ola.	<u>Zeyn</u> : bezemek.
<u>Zevenzī</u> : kasır.	<u>Zeyn</u> : bu iki kişi.
<u>Zever</u> : göğüs üzeri ve meyl.	<u>Zeynān</u> : misl-i zinān.
<u>Zevk</u> : datmak.	<u>Zeyneb</u> : ism-i imre'.
<u>Zevl</u> : er-recül-ül-hafif ez-zerif ve-l-`ucub.	<u>Zeynet</u> : bezek.
<u>Zevlak</u> : dil ucu ve sünu ucu ve her nesnenün haddine zevlak dirler.	<u>Zeyr</u> : katı kıl.
<u>Zevr</u> : ziyāret eylemek.	<u>Zeyt</u> : zeyt yağı ve ism-i feres.
<u>Zevrā</u> : yay ve kadeh ve derin kuyu ve dicle-i Bağdād.	<u>Zeytün</u> : F.
<u>Zevre</u> : bu`d .	<u>Zeyy</u> : döndürmek.
<u>Zevv</u> : cebelün fi-l-Irak.	<u>Zeyyāl</u> : kuyruğı uzun at.
<u>Zevvād</u> : misl-i hāmi-y-il-hakikat.	<u>Zeyyāt</u> : zeyt satıcı.
<u>Zevvāk</u> : çaşni-gir.	<u>Ze`ū`at</u> : haber aşikāre olmak.
<u>Zevved</u> : irak eylemek ve men` eylemek ve üçden yirmiye veya otuza varur deve.	<u>Zıb'</u> : giyik memesi.
	<u>Zıbā`</u> : cem`-i žab`.
	<u>Zıbāb</u> : cem`-i žubb.
	<u>Zıbah</u> : remād.

Ẓı̇b`ān	: cem`-i ẓı̇b`.	Ẓı̇ll-üz-ẓalīl	: daim-üz-ẓı̇llı.
Ẓı̇bn	: koltuk ile böğür ortası.	Ẓı̇lmān	: cem`-i ẓalīm.
Ẓı̇bne	: zı̇bnet-ür-recūli `ayāluhū.	Ẓı̇mām	: ma tuzamm bihī şeyen ilā şeyin.
Ẓı̇brāk	: misl-i ẓubārik.	Ẓı̇mh	: çınara benzer bir ağacdur lugat-ı tı̇bda incir ağacına dirler.
Ẓı̇dd	: meyl ve muhālif ve cemāat.	Ẓı̇mn	: zı̇mn-ül-kitabı abtuhū yukalu fehı̇mtü mā taẓmanhū kitabuka ey ma iştemele `aleyh ve kanafī ẓı̇mnin.
Ẓı̇dīd	: misl-i ẓı̇dd.	Ẓı̇mna	: maraz.
Ẓı̇f	: zı`f-üş-şey mislühū.	Ẓı̇mrız	: kavī deve ve südi az nāka.
Ẓı̇fda`	: kurbagaya` nās sıfda`dirler feth-i dālla.	Ẓı̇nen	: cem`-i zı̇nnet.
Ẓı̇gn	: kin ve meyl.	Ẓı̇nn	: bahīllik.
Ẓı̇ğs	: bir dutam ot ki kurusıyla yaşı karışmış ola.	Ẓı̇nnat	: bahīllik.
Ẓı̇h	: gitmek ve irak olmak.	Ẓı̇rāb	: cem`-i zarb.
Ẓı̇hām ; Ẓı̇hm	: misl-i ẓuhām.	Ẓı̇rāb	: deve dışisine karımak.
Ẓı̇hār	: memlūv.	Ẓı̇rāf	: cem`-i zarīf.
Ẓı̇hh	: güneş ve şūlesi.	Ẓı̇rām	: od yalını ve odun kıymıkları ki od anunla şūle virür.
Ẓı̇hr	: kayın ata.	Ẓı̇ram	: şedīd-ul-`adl olan ve tavşancıl yavrısı ve acıkmiş.
Ẓı̇hra	: er anası.	Ẓı̇ras	: düşvār hulu kimse.
Ẓı̇hzıt	: deve sümügi ve dişi koyun sümügi.	Ẓı̇rāvet	: `adet itmek ve harīs olmak.
Ẓı̇`ıl	: düşvārlik.	Ẓı̇rb	: ekşü.
Ẓı̇`ır	: daya.	Ẓı̇rdāh	: hurma ağacı.
Ẓı̇kk	: tulum.	Ẓı̇rdah	: `azīm.
Ẓı̇ka	: dervişlik.	Ẓı̇rgām	: esed.
Ẓı̇kāk	: cem`-i zı̇kk.	Ẓı̇rgāme	: arslan.
Ẓı̇l`	: eyeğü kemügi.		
Ẓı̇la`	: yalnızca tağ.		
Ẓı̇lal	: cem`-i ẓı̇ll.		
Ẓı̇lif	: koyun bakanağı ve sığır bakanağı.		
Ẓı̇ll	: F. ve ẓı̇ll-ül-leyl ve sevadhū ve kenef.		

Ẓırızza	: ol avretdür ki kısacık ve leîme ola.	Zibniyy	: ferişte-i azâb.
Ẓırs	: diş.	Zibr	: kitab.
Ẓırv	: zamğ.	Zibric	: zînet ve zeheb ve yufka bulut ki anda humret ola.
Ẓırz	: faydasız bahîl.	Zîc	: yaycılar ibi.
Ẓırzım	: katı ısıtır ef`î ve südi az nâka.	Zicâc	: cem`-i zecce ve cem`-i zicâce.
Ẓıyâ`	: helâk olmak.	Zicâl	: oynayıcı göğercin.
Ẓıyâ`	: zemin ve mahalle.	Zidved	: cebel.
Ẓıya`	: cem`-i ẓay`a.	Zîf	: cenb ve bâliğ olmak.
Ẓıyâb	: ötürük.	Zîfâf	: sümm-i kâtil ve mâ-i kalil ve cerâhata irişen kimsenün yarağın görmek.
Ẓıyâf	: cem`-i ẓayf.	Zifâf	: avret eve getürmek ve gelini erinün evine götürmek.
Ẓıyâfet	: konukluk.	Ziff	: deve kuşunun kiçirek yünleri ve ẓâir.
Ẓıyâh	: tura süd.	Zifir	: yük.
Ẓıyam	: nâhiyet-ül-cebel.	Zifrâ	: yükün ve kulak dibi.
Zi`zâ`	: yire varınca yıkmak.	Zift	: F.
Zî	: bu kişi.	Zîh	: kir ve irkek at ve kurd.
Zi`âmet	: kefîl olmak.	Zihaḅ	: geçmek.
Zi`b	: kurt.	Zihâr	: bir kişi avretine "enti `aleyya ke-zahrı ümmi" demek.
Zibâ	: cem`-i zib`.	Zihâre	: astar-ı kaftan.
Zibâc	: münâdime.	Zihem	: semüz.
Zibağrî	: yaramaz hulu ve yüzi kıllu ve kaşları gür ve sık sakallı.	Zihiye	: el-maḅra.
Zibak	: cıva.	Zihn	: fitnat ve hıfz ve kuvvet.
Zibâl	: karınca ağzıyla götürdüğü nesne.	Zihnâ`	: câriyeyi zeyn eylemek.
Zi`bân	: devenün boynı kıllı.	Zîk	: tarlık.
Zibbân	: ism-i recül.		
Zi`bir	: kaftan kırıbindısı.		
Zibîr	: kaftan kırıbindısı.		
Zibirkan	: ism-i recül ve mâh.		
Zibl	: tavar tersi.		

Zik	: yaka ipliği.	Zinbār	: arı.
Zikr	: anmak ve şeref ve senā.	Zinbīl	: zenbīl.
Zikrā	: nakīz-ün-nisyān.	Zinc	: misl-i zenc.
Zik-üş-şebāb	: evvel cüvānı.	Zincibīl	: zayıf-ül-beden olan.
Zill	: bi-l-kesr-i; el-leyyinü.	Zindik	: kıyāmete inkār iden.
Zillet	: horlık.	Zine	: tartmak.
Zilzāl	: yir deprenmek.	Zīr	: ince kıl ve kemence ve şol avretlerdür ki durub oturmağı severler.
Zīm, Zīma	: misl-i zamā.	Zīrā	: galīz ve yil ve gök et- rafı.
Zimām	: el-haku ve-l-hurmetü ve her nesne ki kişi anı terk etmesiyle kezmüm olur.	Zīrā`	: bilek ve arşun ve kiçi- rek tulum, kıl zira`dan iderler.
Zimām	: yular ve babuc iliği.	Zīrāc	: zerde aşl.
Zimār	: `ahid.	Zirāt	: tarīk.
Zimeccī	: menbet zeneb-üt-tāir.	Zirāyet	: ayıb eylemek.
Zimekkī	: misl-i zimeccī.	Zirb	: misl-i zerb.
Zimmet	: emān ve `ahid.	Zirbiyye	: şazırvan.
Zimīm	: mezmüm ve mekrūh ve bir nesnedür ki karınca yumur- dası gibi burundan çıkar.	Zirvīn	: kapı küreği.
Zimīt	: ziyāde vakārlu kimse.	Zivven	: kasīr.
Zimme	: harāc-güzār ve `ahid ve amān.	Zivvene	: kısacuk avret.
Zimmī	: harāc-güzār.	Ziyā	: rüşenlik.
Zimzim	: cemā`at.	Ziyād	: taşra sürmek.
Zimzime	: misl-i zümre.	Ziyādet	: ziyādet eylemek.
Zi'n	: kasīr.	Ziyādet	: artmak.
Zinā	: F.	Ziyāl	: ayırmak.
Zināb	: her şeyün akabına zünāb dirler.	Ziyār	: yavaşa.
Zināk	: enek altı ve boyuna dakdik- ları boğmak.	Ziyem	: müteferrik ve ism-i feres.
Zinak	: mevz-üz-zinā.	Ziyfen	: şedīd.
Zinān	: sümm-i kätıl.	Ziyy	: libās ve siyāb.
		Zīzā	: eksük.

Zi`zā`	: ayırmak.	Zuhūl	: cem`-i zahıl.
Zav`	: bir nesneyi kımlıdatmak ve koparmak ve hoş koku kokmak.	Zuhūl	: südi az koyun ve suyu azacuk kuyu.
Zu`āb	: tavşan āvāzı.	Zuhūr	: ırmağun veya deryanun suyu çoğalmak.
Zuh`	: nāhiye ve kenef.	Zuhūr	: cem`-i zaher ve aşikāre olmak ve yüce yirde olmak.
Zubāh	: od ve bir nesneyi tagyīr eylemek.	Zuhūr	: öyle namazı ve zevālden ikindiye varınca.
Zubah	: dilkü āvāzı.	Zukā	: bayğuş üni ve ügi āvāzı.
Zubārik	: kavî kimse ve kavî deve.	Zukab	: misl-i zāk̄b.
Zubū	: misl-i žabā.	Zukāk	: ince sokak.
Zūc	: şarab içmek.	Zukān	: küçük sokak.
Zuc`	: yanın yire komak.	Zukkān	: cem`-i zıkn ve cem`-i zukān.
Zucūc	: şol nāka ki sağılıırken āvāz ider.	Zukkāk	: tulum satıcı.
Zucū`	: yanın yatmak.	Zulāka	: dil açıklığı.
Zu`de	: zükām.	Zulām	: misl-i zalām.
Zu`f	: misl-i za`f.	Zulāme	: sāyibān ve bulut.
Zufür	: dırnak.	Zulle	: misl-i zulāme.
Zufüvv	: tamam olmak ve mal çok olmak.	Zulm	: güc.
Zuğā	: kedi āvāzı ve dilki āvāzı.	Zulū`	: cem`-i žıl`.
Zuğan	: misl-i žagāin.	Zulūf	: cem`-i žılf.
Zuğāta	: evün çevresi.	Zulūl	: bir işi gündüz itmeyüb gice itmek.
Zuğbūs	: misl-i žagābis.	Zulūm	: cem`-i žalm.
Zuğlūl	: hafif kimse ve oğlan.	Zu`m	: sanu.
Zuhā	: kuşlık.	Zumāk	: zalık mislidür.
Zuhām	: her şeyden galīz olan.	Zumalık, zumallık	: misl-i zumak.
Zuhake	: kesīr-ūd-dāhık.	Zumāzım	: esed.
Zuhluka	: yüz urucu.	Zumūz	: sākıt.
Zuhr	: arık.	Zūn	: put ve her nesne ki dü-
Zuhruf	: altun ve bezek ki muzharif ola.		

zerler ana taparlar `ibâdet iderler.	Zü`b	: korkutmak.
Zunnāk : zükâm.	Zübāb	: sinek ve göz bebeği.
Zunneyn : tasgîr-i zayûn.	Zübābe	: el-bakiyyetü min-ed- deyn.
Zunû' : çok oğlı olmak.	Zübah	: bir otdur deve kuşu yir,
Zunbūb : incik kemüğü.	Zübāl	: cem`-i zübāle.
Zūr : yalan ve kuvvet.	Zübāle	: mevzi` ; yukālu mā fi'l- ināi zübāletün ey şeyün.
Zurāh : dördüncü kat gökde beyt-ül- ma`mûr.	Zübāle	: fitil.
Zurāt : osuruk âvâzı.	Zübān	: cem`-i zübāb ey sinek,
Zurrak : buturuk.	Zübāne	: köstebek.
Zurub : dürlü dürlü ve koyu bal.	Zübānī	: azab melekleri ve akreb boynuzı.
Zurūf : cem`-i zarf.	Zübaniyan	: kevkebānı neyyerānı.
Züşāhik : fülān züşāhik dirler kaçan gazabı müştēd cemaat.	Zübān-ül-mizān	: terazu dili.
Zutt : nāsdan bir cemaat.	Zübāzib	: mahfeye asılan nesne.
Zu`üle : ol kimsedür ki incecik ve arık ola.	Zübbah	: ayak barmağında olan yarık.
Zu`ület : misl-i za`let.	Zübce	: boğaz ağrısı.
Zu`ur : cem`-i zī`r.	Zübd	: yeryağı (istinsah hata- sıdır asıl mânâsı "tere- yağı" dır).
Zuvā` : bayğuş üni.	Zübde	: kaymak.
Zuvvu` : gice kuşlarıdır hevām cin- sinden ve irkek bayğuş.	Züber	: cem`-i zübeyr.
Zuyey`a : tasgîr-i zaya.	Zübeyt	: arslan için kazılan çukur.
Zuyûc : meyl eylemek.	Zübr	: misl-i züber.
Zuyūd : zükām ay tabağı.	Zübre	: demür pâresi ve iki ılduzdur gayetde nurlu olur ve iki yağrın or- tası.
Zuyūf : cem`-i zayf.	Zühüb	: cem`-i zehebe.
Zü`āf : zehir ve tiz ölüm.	Zübül	: solmak.
Zü`āf : misl-i zāk.	Zübūr	: cem`-i zibr.
Zü`āk : āb-i şor.		
Züb : zeker ; Yemen lugatında sakala dirler.		

Zübül	: cem`-i zebīl.	Zükā	: güneş ve od yalınlanmak.
Zücāc	: cem`-i zecāce.	Zükā	: iğne urmak ve ziyāde olmak ve salaha gelmek.
Zücāce	: sırça.	Zükāzık	: kabīh.
Zücācī	: sırçacı.	Zükkām	: dumacı.
Zücc	: dirsek kenarı.	Zükrān	: cem`-i zeker ve cem`-i zükūr.
Zücc	: misl-i zecc ve dirsek ucu.	Zü`kūk	: semüz deve.
Zücel	: cem`-i zücle.	Zükūr	: cem`-i zeker.
Zücle	: tāifetün min-en-nās.	Züla`	: elde ve ayakda olan yarık.
Züff	: misl-i zifāf.	Zülābiyye	: zülbiye.
Züfre	: oldur ki sen anı zālimden taleb idersin yani zalimün senden aldığı nesnedür.	Zülāl	: datlu ve siñici su.
Züfūf	: cem`-i züff.	Zülef	: cem`-i zülfe.
Zü`fūk	: çirkin hulu.	Zülel	: cem`-i zille.
Zühār	: misl-üz-zehāyir ve şiddetle teneffüs itmek.	Zülel	: tayınmak ve sözde yanılmak.
Zühd	: hılāf-ı rağbet.	Zülem	: misl-i zelem.
Zühk	: önden olmak.	Zülenī`	: bişi.
Zühl	: hayyün min Bıkr.	Zülfa	: kurbet ve menzilet.
Zühlūk	: semüz.	Zülfe	: tāife min evvel-il-leyl.
Zühme	: er-rīh-ül-mütentene.	Zü-bezl	: zü-şiddetin.
Zühr	: yalınlanmak.	Zü-ekl	: rızık ve nasıbi çok kimse.
Zührān	: bileğün kısa tarafı.	Zü-l-kıfl	: ismün min-el-enbiyā.
Zühre	: bir yıldızdır ve aklık ve hayyun min Kureyş.	Zü-māl	: güler kişiler.
Zühük	: helāk ve batıl olmak.	Zü-l-hashās	: ism-i mevzi`.
Zühül	: ırag olmak.	Zü-l-Karneyn	: lakab-ı İskender Rumī.
Zühül	: usān ve gāfil olmak.	Zülkūm	: hulkūm.
Zühūr	: çırağ rüşen olmak.	Züll	: çiy.
Zühüm	: iç yağı.	Züll	: horluk.
Zühzüb	: yoğın.	Zülmāt	: cem`-i zülmet.
Zü`ir	: misl-i ze`ir.	Zü-l-menār	: Yemen beglerinden biri.
		Zülmet	: karanulık.

Zülzel	: gönleğün yinden tarafı olan kıyısı.	Zürba`a	: kir ve bâzu.
Zülül	: dirhem vezinde eksik olmak.	Zürcün	: üzüm çıbığı ve ince buğdakları ve yağmur suyu ki sâfi ola.
Zümâ	: bakıye-i can ve deprenmek.	Zürdâk	: köy.
Zümah	: nâkis ve zayıf ve çirkin ve kara ve çirkin hasır.	Zürefâ	: cem`-i zarîf.
Zümâvered	: kadı lokması.	Züreykâ	: çerviş.
Zümdüd	: F.	Zürizât	: sözinde çok yanılan.
Zümer	: kılsız ve mürevvetsiz.	Zürrâh	: bir kızılca kurdeaguzdur.
Zü-mesğaba	: zü-mecâ`a.	Zürrâk	: ak doğan ve şahin.
Zümmâl	: korkak ki zayıf ola.	Zürre	: tard.
Zümmâver	: kadı lokması.	Zürriyât	: cem`-i zürret.
Zümmül	: misl-i zümmal.	Zürriye	: nesl-i âdem.
Zümre	: bölük.	Zürriyet	: oğul ve kız.
Zümuh	: misl-i zemah.	Zürû`	: cem`-i zer`.
Zünâb	: cem`-i zünabe ve kılıç ucu.	Zürükân	: kapı çarhınun direği.
Zünâbe	: pâyân-ı cûy.	Zü`rür	: misl-i ze`ir.
Zünân	: muhâatun yesîlü min-el-enf.	Zürür	: güneş doğmak ve ay doğmak ve ıldız doğmak.
Zünâne	: bakıyyet-üş-şey, el-hâlik, ez-zayıf.	Zü`rür	: aluc.
Zürh	: ol kimsedür ki hayıra ve şerre kifâyet iderler.	Zürve	: örgüc üsti.
Zünîn	: misl-i zünân.	Zü`üd	: figân.
Zünnâr	: F.	Zü`vân	: el-habb-ül-lezi yuhâlit-ül-bürr.
Zü-n-nün	: lakab-ı Yunus bin Metta.	Züvâzene	: kısacuk yoğun er ve büyük çölmek.
Zünû'	: südük tutılmak.	Züveyzen	: ism-i melek.
Zünüb	: cem`-i zenb.	Züvvâr	: cem`-i zair.
Zü'nün	: nebt.	Züyü`	: misl-i zey`.
Zürs	: yüce.	Züyûf	: cem`-i zeyf.
Zürâbî	: döşekler.	Züyüh	: cem`-i zeyh.
Zürârîh	: cem`-i zürrâh.	Züyüh	: cem`-i zîh.
Zürâyi`	: cem`-i züreya`.	Züyüh	: misl-i zîh.
		Züyül	: cem`-i zeyl.
		Züyyâd	: yaramaz süd ve bir otdur.
		Züzal	: ism-i kevkeb.

İKİNCİ BÖLÜM

TÜRKÇE - ARAPÇA

SÖZLÜK

Abdest almak: vuzū'.
Abdest alacak su: važu'.
Acele: ğışāş.
Acele eylemek: isti'cāl, vefz, nekz,
tenk̄iz (bk. ivmek).
Acele edenler: icāl.
Acele itmek: ğirār.
Acı: mürr
Acıkdurmak: tefrīs
Acıkmak: (katı acıkmak) va'c, hakm,
hemic, saġab, (ziyade acıkmak)
şuhr, vaḡş.,
Acıkmış: zirām.
Acılı nesne: makar
Acılık: mürāret.
Acı ot: mūrār.
Aç: tavā.
Aç avret: saġbā.
Açacak nesne: mişkale.
Açıcı: 1- (ayna açıcı) saykalī, (pas
açıcı) sākıl, (kılıç açıcı)
sakkāl, 2- vātık, 3- müfettiḥ.
Açılan: fātık.
Açılmak: 1- tefettuḥ, 2- tazarrüc,
3- beces.
Aç kimse: (katı aç kimse) hakım.
Açlık: cū, mücāat, deykū, hefv,
naḡmaşa, ğaret.

Açlıktan düşmek: ḡaf.

Açmak: 1- feth, 2- sülā, 3- feza;
4- fakfāk, 5- hall, 6- keşif;
7- sēfr, 8- sevf, 9- (perde
açmak) kefh, 10- (pas açmak)
şakıl.

Aç olan: saġbān, saġıb.

Aç olmak: ḡamsa.

Açuk yüzlü: talik, heşbeş, beşāş.

Açuk yüzlülük: talakat, beşir,
beşāset.

Ad: isim.

Addaş: semī.

Adak koyun: recāc.

Ādem: eb-ül-beşer.

Ādem oğlu: enām

Ādet: 1- örf, da'b. 2- dıkrār, 3- dīn,
4- dūrbe, dūrbet; 5- dehr.

Ādet eylemek: itiyād, ta'avvūd.

Adım: ḡatva.

Adım atmak: ḡatv.

Adım gin olmak: vesā'at.

Ādil olmayan: ḡadl.

Adsızlık: ḡumūl.

Afv eylemek: şafh, süch.

Ağ: (balık ağı) şışş.

Ağaç: secer, (yeşil ağaç) merdā,

(büyük ağaç) defvā, rübūz, zahyā,

yenbūt, haşeb, halenc, (çok ağaç)

şa'rā, (hurmasız ve yapraksız

ağaç) sülüb, (hurması çok ağaç)

hâşik, (budakları büyük ağaç)

fahūr, (budaklu ağaç) fenna,

(karışmış ağaç) kafl, (yassı

ağaç) lataş, (ak yilgun ağaç)

eşl, (dikenlü ağaç) karaş, herās, Ağır: şakil.

(sık ağaç) menzūd, (sık bitmiş

ağaç) hamile, iş, hays, harca,

Ağaç bitecek yir: meşcer.

Ağaç çiçeği: nevr, nevre.

Ağaç dikmek: ğars, tenbit.

Ağaç dibi: ıcz.

Ağacı çok yir: gadr.

Ağaç kabı: necab.

Ağaç kurdı: cumāre, erza.

Ağaçlu yir: dārib.

Ağaçlu berk yir: gāl.

Ağaçlu sulu yir: kuzāhız.

Ağaç paresi: haşebe.

Ağaç satıcı: haşşab.

Ağaçdan yaprak indürmek: habt.

Ağaç uvatmak: kâsd.

Ağaç yermek: kadıh.

Ağaç yilı: feşş.

Ağaç yemiş virmek: hedeb.

Ağaç yimişi: cenā.

Ağarmak: 1- şihāb, 2- (saç ve sakal ağarmak) katır, (kıl ağarmak) vazh, 3- (irte yiri ağarmak) şığāf.

Ağıl: 1- (koyun ağılı) zerb, zeribe,

hazire, 2- (güneş ağılı) tufare,
(ay ağılı) hāle.

Ağıl kurdı: zerüc.

Ağılı nesne: mesüs.

Ağır: şakil.
Ağırılık: 1- şıkl- sıklet, 2- vebele.

Ağır dutmak: ıstiskāl.

Ağır eylemek: teskil.

Ağır kimse: ekf.

Ağır nesne getürmek: zala

Ağır olmak: vahāmet.

Ağırkan eşek: nāt, nehāt.

Ağırşakçı: fellāk.

Ağmak: (yukarı ağmak) uruc.

Ağrı: (ince ağrı) sülāl, sill.

Ağrısı çok olan: müvassab.

Ağrıtmak: na`ac.

Ağız: 1- fem, 2- zabzab, liyā.

Ağız açmak: şahv.

Ağzın açmak: fağr.

Ağız bağlamak: leşm.

Ağız büyük olmak: şedaq.

Ağız eylemek: nivā'.

Ağız kokmak: buhar.

Ağız kokusu: nekhiyet.

Ağızlığıla kalkımak: nivā'.

Ağız şapıldısı: şahfr.

Ağzı büyük: ehret, efvāh.

Ağzı eğri: mütezāhım.

Ağzı gökçek avret: reşuf.

Ağzı kokar: ebhar.

Ağlamak: bükā, ta'bin, rekūd, (katı katı ağlamak) nahb, nahib; (āvāz ile ağlamak) neşc.

(yüksek sesle ağlamak)

intihāb (ölüye ağlamak) nedb, maḥn, ma'ka.

Ağlatmak: ibkā.

Ahmak: bāt, bilg, cecāb, (hayır ol- mayan ahmak) ciḥābe, difnās, elfeş, envük, evre, fedr, fekk, fukāka, gasise, hevha, hazāz, hazāza, hebeyyah, (çok sözlü ahmak) hevḅ, hecāce, hefāt, hilibaca, hilibuş, hirec, küntah, lağub, ligab, lifat, lūsa, ma'ac, mantaba, maṭah, mavk, mec, merk'an, mu'uk, müstünek, nevt, nuk, rakı, ratā, raṭit, redig, sürcuc, silfed, vağab, veceb.

Ahmaklar: nevkā.

Ahmaklık: ḥamākat, refāat.

Ahmak olmak: humk.

Ahid yerine getürmek: ḥafr, ḥafāret.

Ahur: iştābl, merbat, mi'lef.

Aşam: mesā'.

Ak: ebyaz, mugreb, (çok ak) havrā, (ziyade ak) ezher, halis.

Ak kimse: vazẓāh.

Aklık: 1- (göze düşen aklık) kevkeb, 2- zühre,

Ak nesne: liyah.

Ak olmak: (katı ak olmak) masu.

Akça: (geçerlü akça) reyse, (nakıd akça) sehal, (geçer akça) serdede.

Akça kesecek ev: dār-ud-darb.

Akça kesesi: himyān.

Akça koyacak: busbuğa.

Akan su: (katı akan su) ya'būb.

Akar su: cārī, siḥ.

Akıcı: münhemir.

Akıl: hebb, mecr.

Akıl gitmek: veleh.

Aklı gitmiş: `uvvār, hūme.

Akılluluk: ḥasāfet.

Akıtmak: feyz.

Akmak: cery, cereyān, (su akmak) vezeb, nazb, seyl, seylān, hemā, sahh, feyz.

Akreb: ledig, şibdi'a

Akreb boynuzı: zübānī.

Akreb ısırması: teldāg.

Akreb sokması: ebr.

Akreb kuyruğı: cerrāde, ibre, şibāt, şevle.

Aksaklık: ḥammāl.

Ala tenlü: ebras.	Alınun iki yanı: cebinān.
Alaca: eblak.	Alın bağı: `isābe.
Alaca nesne: erkam.	Alın kılı: nāşiye, kassa.
Alaca boncuk: buceydak.	Alın kılı az olmak: eşfa.
Alamet: emār, emāret, eser.	Alın saçı: kussa, sebīb.
Alçak: vāzi`, cinne.	Alın saçı ağarmak: zarā'
Alçaklık: nevl,	Alın yiri: guzn.
Alçaklık eylemek: 1- zar`,	Alınç: kabh.
2- tevāzu`, ünüvv, 3- is-	Alim: hibr, basir, habir.
ti`taf, hadā, 4- hunu`,	Allah buyruğu: farz.
5- sücüd.	Almak: tenāvüş, ittiḥāz, iltikāt,
Alçaklık göstermek: zarā`a.	(süratla almak) lefes,
Alçak kimse: deni.	(kaparcasına almak) dağra.
Alçak olıci: hāfız.	Almış: mütenāvil.
Alçak olmak: 1- hūfāt, 2- ezef,	Altun: 1- zeheb, sāmit, nazr
sefālet.	(sikkesüz altun) tibr, `ıkyān,
Alçak yir: taḥā.	(halis altun) tazice, ibriz;
Alçu: kils, (pişmiş alçu) nüvre, cāir,	(eksük altun) hādi; 2- zuhruf.
ceyyār.	Altuncı: zehebī.
Aldamak: huda`, virāṭat, ḥatl,	Altun halka: ḥavk.
istidrāc, `işve, dahāl;	Altun kesmek: lakāt.
(beyi`de aldamak) ḡaben,	Altun pâresi: sedre.
da'l.	Altun renkli: zerecün.
Aldanmak: hılābet, ḡurūr, dāv, edv.	Altun tamarı: sāma.
Aldanmış: magbūn.	Altun uvağı: teberrüz.
Aldaşmak: taḥātul, muḥāda`a.	Altun ve gümüş: nāz.
Aldayıcı: ḥıbb, ḥabb, kur buz.	Alt: taḥt.
Aldırmak: tebevüc.	Altı: sitt, sitte.
Alet: edāt.	Altın altın: sūdās.
Alın: cebin, besr, sirre, leṭāt.	Aluç: `irizān, zü`rūr.

Aman dileyici: müsta'min.
Ana: ümm, valide (ügey) rābbe.
Ana anası: cadde.
Ana atası: cedd.
Ana kardaşı: ḥal.
Analık eylemek: ümümet.
Anasuz: yetim.
Ancak: kaṭṭ, fakad.
And: yemin, kasem.
And içmek: iksām, ilā, nişret, ḥalf.
Anıl gitmek: nemim, debib.
Anılmış: mezkūr.
Anlamak: 1- fehm, ma'rifet, lrfān, tefehhüm, 2- hass.
Anlamamak: gabāyet.
Anlanmış: mefhüm, maḥşuş.
Anlatmak: telkin, tefhīm.
Anmak: zikr.
Ansuzın gelmek: fücā, füc'et, fülāt, baḡtāt.
Ansuzın gelen iş: badh.
Ansuzın olan: hufāt.
Anul: hibla`.
Anul anul söylemek: hevs.
Ard: ḥalf, verā.
Ardça kalan: ḥalife.
Ardca bölükle gitmek: teba`.
Ardca gidici: mü'tem.
Arddan gelmek: redf.
Arddağı nesne: harā.

Ardınca gitmek: (kimsenün ardınca gitmek) tekayyül.
Ardınca olucı: (birbiri ardınca olucı) müterādif, mütetabi`, mütevāli, mütevātir, müte`akib.
Ardınca olmak: (birbiri ardınca olmak) tevātur, tevāli, tetabu` takādu`, te`ākub, terādü: vülā.
Ardına söylemek: mugāyeye.
Ardlaşmak: irdāf.
Arkaç: luhma.
1- Arı: zinbār, zenbūr, şālid, (büyük arı) cilād, cahl.
2- Arı: bahūtet, muḥūzat.
Arı nesne: huşb.
Arıdıcı: (buğday arıdıcı) munakki.
Arınmış: mütetahhır.
Arıtmak: tenkiḥ, tenkiye.
Arı yir: haşşā.
Arık: bāt, batın, gass, ḥasif, hezil, hüzāl, ma'şuş, naḥif, zany, zekk, zuhr, zu'ule,
Arık adam: (katı arık adam) ḥatıb.
Arık avret: huft.
Arık kimse: mütezāil.
Arık eylemek: hezil.
Arıklamak: hebet, (ten arıklamak) seff, (katı arıklamak) mukut, rüzah, mahāfet.

- Arıklatmak: hiles, (tavarı çok sürmek- Arslan: celniṭ, ceza`, dihlās, dihlās,
ten arıklatmak) harṣ.
Arık olmak: (ten arık olmak) nuḥūl,
(tavar arık olmak) rüzāḥ,
zanā, (katı arık olmak)
denf.
Arık tavar: hurḳuf.
Arıklayan: (deve arıklayan) nıkz.
Arka: zāhr, dūbūr, maṭā, ezer, karā.
Arka ağrımak: zāher.
Arka boncuğı: fıḳār.
Arka eğmek: rükū`.
Arkanun bir tarafı: metn.
Arka kemüğü: sinsine.
Arka onurgası: faḳāḥ.
Arka virmiş: müstenid.
Arka yüki: ḥāke, ṭunn.
Arkın gitmek: (deve) zemil.
Arkın yürüme: za'l, ketif.
Arkın arkın gitmek: defif.
Arkın arkın yilmek: saḥk.
Arkın arkın yürüme: tehvid.
Arkun yürüme: evn.
Arkun arkun yilmek: hervele.
Arkunluk: vakār.
Arksuz yir: meskub.
Armağan: hediye, tuḥfe, urāza.
Arpa: se`ir, (gök) kaşil, (kabsuz)
sūlb, sūlt.
Arpa buğday: (anbārda olan) fadā.
Arslan: celniṭ, ceza`, dihlās, dihlās,
esed, furāfısa, (boynu yoğun
arслан) furātis, ḡaṣāḡaṣ,
ḡazanfer, ḥāriṣ, ḥaṣṣār,
ḥayr, hazrec, herseme, heṣūr,
heṣar, hilḳām, (yavuz arslan)
hires, hirmās, hizber, ka`neb,
(yaşlu arslan) ḳāriḥ, ḳasvere,
ḳasvur, ḳatūb, keffat, (kısa
arслан) ke`neb, leys, mürsed,
na'et, nā'ic, (çağırıcı arslan)
nehhat, ri'bāl, ṣamadiḥ, ṣım,
sedid, şünduh, taḥṭah, `ümşel,
(gönlü katı arslan) ḡabārem,
zā'ir, zırgām (bk. aslan).
Arslan āvāzı: ḡamḡame.
Arslan duracak yir: ecmüle.
Arslan enüğü: ḥaḳṣ, şibl, sey`.
Arslan pençesi: bürütün.
Arslanun öldürdüğü nesne: ferise.
Arşun: zirā`.
Arta kalan: fazla.
Artık: rāciḥ.
Artıklık: şiff.
Artıklık komak: terciḥ.
Artık olmak: rebv.
Artık olan: eṣḡā.
Artmak: nemā, nümüvv, ziyādet.
Artuk: ecem.
Artuk almak: ṭamm.

Artukluk: nübl, rüchān, fazīlet,
müzeyyet.
Artukluk istemek: istiḥāzāt.
Arzu: hevā, hirs, münye.
Arzu eylemek: vedād, vedādet.
Arzu kopmak: tevkān.
Arzulu: behş.
Arzulu olmak: (bir nesneye) garz,
ta'attüş.
Asacak: (et ve üzüm asacak) ma'luk.
Asıl: bih, buh, kinah, iss, kins,
ikr, iş, uştuma.
Asılan nesne: nevt.
Asılsuz: vazi.
Asılsuzluk: hasāset, denā't.
Asker: cünd, bühme.
Asmak: şulb.
Aslan: beyhes, delhemes, devkes
(boyunu yoğun aslan) firnas,
fezevkes, hevvas, heyşam,
üsāme. (bk arslan).
Assı: nef, menfaat, rebah, ribh,
şiff.
Assılılık: muvaşşıl.
Astar: (kaftan) sefākıd.
Aşağı bırakmak: ḥadr.
Aşağı düşmek: hüviyy.
Aşağı geçmek: ḥazl.
Aşağı gelmek: hüviyy, nüzul.
Aşağı indürmek: hebt.

Aşağı komak: 1- ḥatt, 2- ihmāl.
Aşık olmak: te'aşşuk.
Aşınmış: helhel.
Aşikâr: şariḥ.
Aşikâre eylemek: i'lan, irbāz,
(haber aşikare eylemek)
sey'u'at, tasriḥ,
feşv, nüşur, zey, ze'u
at, naşş, beşş.
Aşikâre olmak: istifāzet, şiyā, nebg.
feşā, zuhūr, berāḥ.
Aşlar: (acı aşlar) revāhir.
Aşu: vāsime.
Aşüre aşı: kıtḥniyye.
At: (ala at) baka, (yorga at) cehiz,
(yavuz at) cemuh, (yilgen at)
cemum, ceneb, (yedek at) cenine,
(kara veya ak at) cevn, (yürüngen
at) cüvvād, (alaca at) ebreş, (ön
ayakları kısa at) edden, (kara
at) edhem, (ince at) ekab, (alt
dudağı ak at) elmat, (karnı ve
koltuğı ak at) enbet (kaplan
renklü at) enmer, (tayınaklu at)
erah, (başı ak at) erham, (üst
dudağı ak olan at) ersem, (boz
at) eşheb, (ak at) eşheb, (zeker
büyük at) fahur, feres, (çok
yürüyen at) gamr, izric, (arık
at) gasūset (aygıt at) ḥamlān,

(katı yaşlu at) harūṭ, (yürigen at) hatt, (tiz at) hazim, (aslı olmayan at) hecīn, (katı görüci at) herrāc, hiṣān, hiṣār, (yaşlu at) kāriḥ, (eşgün ve yaşlu at) kāriḥ, (yürümesi kem at) katūf, (yedilgen at) kava'd, (boş at) kava'd, kavd, (yilgen at) kerr, (yelesi ve kuyruğu kara at) kümiyyet, (arabi at) kūrā, lehmūm, (büyük billü at) micfer, (kulakları ak at) muammem, (dört ayağı ak olan at) muhaccel, (dize dek seğıl at) mübeb, (derlemez at) salvad, (yürügen gökçek at) sefa, (çok yürüyici at) senib, (ince at) şāzib, (yüksek at) nehd, (asil) tarfī, (kulağı ak at) uzrā, (tüyi kısacuk at) ücret, (katı yürügen at) ya`bub, (ince at) zāmir, (adımı gin at) zeri, (irkek at) zih.	At meydanı: ḥalye. At oğlanı: sāin. At sıçmak: ca`s. At tudağı: hacfele. Atun dört ayağı: sevā. At büyük olmak: nühüdet. At yelesi: `örf, sebīb. At yürügen olmak: cevdet. Ata: cezire. Ata: eb, vālid (ügey ata) rābb. Ata ve ana: ebeveyn, ebevān, vālidān. Ata anası: cedde. Ata atası: cedd. Ata dostları: bühte, ehl, üsre. Ata kardaşı oğlu: ibn-ül-amm. Atalık: ebüvet. Atasız ve anasız kalmak: kelālet. Ateş-pare: sukt. Atlas: (kara) berkan, (ak) dibac. Atmaca: başık. Atıcı: kālis, rāmī. Atılmış: mahlūc, menfuş. Atılmış panbuk: nedif. Atışmak: takāzūf. Atmak: kafv, lak, lafz, mak, necl, (taşla atmak) redes, tah, tarah, zecc. Av: celz. Av avlamak: kaş.
At belinlemek: şibāb. At bürcegi: sebīb. At koşacak yir: mizmār. At koşmak: munāzala. At kuyruğı: sebīb. Atlar: (eyi atlar) hanāziz. Atlu: fāris, ḥayyale, rākib. Atluluk: veşacet.	

Av eylemek: h̄us̄.

Avcı: h̄alī, şayyād, sayūd.

Avcılar: zere`āt.

Avlamak: (duzakla avlamak) ictibāl.

Avretler: nisve.

1- Ay: şeh̄r.

2- Ay: kamer, (ondört gecelik ay)

bedr.

3- Ay: hayy.

Ay āhır̄ı: dādā.

Ay aydın̄ı: kamerā.

Ay doğmak: b̄üzüg, z̄ürür.

Ay dutulmak: kesf, hus̄uf.

Ayun evvel gicesi: berāȳı.

Ayun nuri artmak: behr.

Ayun perdesi: s̄āhur̄.

Ay ve güneş: neyyirān.

Ay şulesi: faht.

Aydınlık: işrāk, izā`at.

Ayak: kadem.

Ayak ağrısı: himare, nahıs, nıkres.

Ayak dögmek: rakş.

Ayağı özengiye komak: garz.

Ayak teri: c̄ül, ciāle.

Ayak yiri: veta`et.

Ayarlanmış: mühezzeb.

Ayartmak: fahş.

Aydemüri: şürufe.

Ayıb: cedeb, hemz, isticrah, kuş`et,

meslebe, nakışa, şinar, şürr,

vaşmet, vezye, zāb, zān, zaym.

Ayıb eylemek: karf, lemez, nakr,

zirāyet.

Ayıblamak: gamaş, lakas, ta`n.

Ayıblar: esidde, ma`āb, me`ib, mesalib.

Ayıblu: ma`yub.

Ayıblu olmak: vekf.

Ayıb yiri: ma`āb.

Ayık: şah̄i.

Ayılmak: ifakat.

Ayıracak yir: meşka.

Ayıracı: (iki nesnenin ortasını ayıracı)

h̄aciz, h̄ail, mübin.

Ayırmak: 1- betil, budd, fark, fasl,

2- fesh, 3- fevz, 4- ifraz,

5- şerid, 6- ta`til, 7- tasdi

ta`ziye, 8- tefkik, tefri

9- tefriq, 10- (iki nesnenün

ortasını ayırmak) temeyyüz,

temzi`ll- teşa`üb, teş`is,

tezyil, ziyāl, 12- zi`zā.

Ayırtlamak: (elle) kesm.

Ayırtlamamak: (kuyu) neces.

Ayırtlayıcı: cebhez.

Ayırtmak: nakb.

Ayna: secencel.

Aynı: nefis.

Ayran: mahiz.

Ayrı ayrı: bidāved.

Ayrı olmak: imtiyaz.

Ayrık: ri'ya.
Ayrılan: fātık, şaz.
Ayrılık: furkat.
Ayrılmak: 1- (bir yerden) fazaz,
firak, hezeb, iftirak,
inşiraf, istinhā, inşi'ab,
i'tināb, nebz, taşa'su',
teş'aus, 2- 'uzlet.
Ayrılmış: mehcûre.
Ayrılmayan: mulız.
Ayrım: cedye.
Ayrı: gayr.
Ayrı olmak: temeyyüz.
Ayrık: ribās.
Ayu: dübb.
Ayu enigi: deysen.
Ayva: sefercel.
Azacuk sözlü olmak: vecāzet.
Azad: hürr.
Azadlık: hürriyet, itk.
Azad olan: mu'tak.
Az eylemek: taklil.
Azlık: kılet.
Az olmak: kall, nezāzet, vetāhat.
Az nesne: yesir.
Azdırmak: idlal.
Azdurucu: gavi.
Azgun: baği, baği, dall, dull, gabi,
gavā, taği.

Azgunlar: nevābit, gayy.
Azgunluk: 1- baği, 2- dalalet,
3- gavāyet, tefellüc,
4- hasāret.
Azgunluk iden: dalil.
Azgun olmak: rehak.
Azık: kıvit, küfā, küfyet, mezāde,
za'd, zahire, zahire.
Azık komak: (irte için) iddihar.
Azık koyacak: mıkla.
Azık koyacak yir: mizved.
Azırgamak: (nimeti) tecdif.
Azırganmak: sine.
Azim eylemek: niyyet.
Aziz eylemek: i'zāz.
Azizlik: izāzet.
Azmet: 1- cedd, 2- heybet.

- B -

Bacanak: silf.
Bādām: leviz, levre.
Bādām ağacı: melāze.
Bādām helvası: levzec.
1- Bağ: (kol bağı) resve, (deriden
bağ) talak,
2- Bağ: best, cenb, hadika.
Bağ çubuğu: kerm.

Bağban: naṭır.	Bağlu: gull.
Bağvan: naṭıra.	Bağlu olmak: (bir nesneye bağlu olmak)
Bağ kapısı: şerice.	lahac.
Bağ köki: cifān.	Bağluluk: veşāret.
Bağarsağı ağrıyan: memgūş.	Bağrın kemügi: muşt.
Bağarsak: (yağlu bağarsak) ḥaviyye,	Bahâne getürmek: i'tikāl.
rebz.	Bahâne itmek: taallül.
Bağarsak sıyırılmak: zelaḳ-ül-em`ā.	Bahâr: rebi`.
Bağarsık: ḥaşve, (eğri bağarsık) `aşal,	Bahşış: cāize, cezh, cedvā, cedā, cūd,
(yoğun bağarsık) rebih, ve-	mevhibe, mevhibet, rifd.
zeme, vizām.	Bahtlu: evc, (eyü bahtlu) sa`id,
Bağarsuk: kaşub, katıb, mi`ā, vizāb.	Bahtluluk: sa`adet.
Bağca: gulbā, hadika, maḥcir.	Bakanak: mirmāt.
Bağdamak: şagrabiyye, şa`rabiyye.	Bakır: nuḥās, misā, şād, (erimis
Bağır: dimn.	bakır) kıtır, mühül.
Bağırtlak kuşu: kaṭā, kaṭat, ḥamām.	Bakırcı: şaffār.
Bağırtlak yuvası: ufḥūş.	Bakışmak: (birbirine bakışmak) telāhuz.
Bağışlamak: bezl, hibe, merhamet,	Bakla: fül.
rahmet, ḥanān.	Bakla satıcı: bakılāni.
Bağışlayıcı: ḥannān, raḥim, raḥmān.	Bakmak: nazar, (göz kuyruğuyla bakmak)
Bağlamak: gall, imdād, (koyun ayağını	eşreş, iltifat, (derin bakmak)
bağlamak) kamt, (deve ağzını	la`ac.
bağlamak) ki`ām, lett, lezz,	Bal: (ak) māzi, tīrām, (koyu bal) zurub
rabt, rataḳ, (ayak bağlamak)	Bal arısı: naḥl, mucâc, nub, ya`sūb.
`ukl.	Bal tulumu: nücci.
Bağlanmak: nüşub.	Balçak: (kara balçak) hulub.
Bağlanmış: merbūṭ, mevşad, muḳarren,	Balçak teknesi: minkal.
mukayyen, muşak, mükebbel.	Balçaklar: maṭin.
Bağlayacak yir: (tavar bağlayacak yir)	Balçaklu su: ḥami'a.
ribāt.	

Balçık: (kumsuz balçık) hür̄r, (sıvık balçık) z̄avayta, buhra, (karışmış balçık) ebrak, vaḥl, (kumsuz balçık) ḡazar, (kızıl balçık) maḡarra, (kara balçık) ḡarmed, ḡama, ṣalṣāl, ṣa'ta, (samanlu balçık) siya', (yaş balçık) sürmata, t̄in.

Balçıklu yir: t̄ane

Balçık sıvamak: rath

Balçuk: l̄azib.

Baldır: vaz̄if.

Baldurlu kimse: esvak̄.

Balık: (büyük balık) n̄un, (küçücük balık) biyah̄, büyyaha, ḡut, (kuru balık) ḡasās, ḡusāse, (yılan balığı) ken'at, (sezan balık) būnye, būnān (büyük deniz balığı) bāl, (pullu balık) ḡarṣef, (deniz balığı) muḡdec, (uşak balığı) riṣā, samak, semeke, (değirmi balık) ṣebūṭ.

Balık pulı: ḡarṣef.

Balık satıcı: sammāk.

Balta: fa's, ca'būb, (iki yüzlü balta) ḡadāy, ḡaddāt, minḡar, mi'vel, ḡudā'a, ḡaṣin, (kuyu kazacak balta) ḡuṭāf, kerzem, kerzen.

Bardak: (künt bardak) idāve, (demir bardak) kumḡuma, (emzikli bardak) ibriḡ, (yatık bardak) ḡaşrece, (el yuyacak bardak) tevr, (yatuk bardak) miṣṭah̄, ṭayhān.

Bardak asacak: berāha, berāre.

Bardak idici: (gönden) kebbāh̄.

Bardak satıcı: faḡarī.

Barışmak: ṣalah̄.

Basma: leffe.

Basmak: 1- lukāṭa, (katı basmak) luṭs, z̄aht, 2- nikāḡ, vaṭi, 3- ḡades, 4- (ayakla basmak) vekah̄.

Baş: ḡame, re's.

Başak: sūnbüle, lukāṭa.

Baş ağrısı: sada', kūbād, sersām, (yarım baş ağrısı) ṣaḡiḡa.

Baş kakmak: tevbiḡ.

Baş çekzinmek: ba'al.

Baş çekici: mütemerrid.

Baş çekmek: temerrūd.

Baş çevresi: kaḡf.

Başçı: fi'ās, revvās

Baş depesi: remmāse.

Baş derisi: ṣevā, sevāt.

Baştan dutmak: istināf, i'tināf.

Baş hareket etmek: naḡz.

Başı ak: (koyun veya at) edra'.

Başı büyük: kandel, kahevver, er'es, kübās.	Batıl: hehrec, beşābis, buk, dühdün, habaz, tahayyub.
Başı küçük kimse: haşaş, sema'ma.	Batıl nesne: melh.
Başı yarık: eşec.	Batıl olmak: buṭlan, habṭ, hedr.
Başın aşağı eğen: muḫni.	Batıl söz: havāhi, laḡv.
Başın egen: nākis.	Batıl söylemek: laḡā, laḡv, lahhā.
Başın depreyen: nāḡiz.	Bay: gani.
Başında durmak: kafah, fakh.	Baylık: şervet.
Baş kaldurucu: sāmīd.	Bay olmak: ḡinā, veced.
Baş kaldurmak: semed, sümūd.	Baykuş: zuvvu.
Baş kemüğü: keveb.	Baykuş üni: zuka, zuva.
Baş kımıldatmak: tednih.	Baykuş: (erkek baykuş) feyyad, sadā, bum.
Baş konağı: harāz, hibriyye, ibrih, hazāza.	Bayılmak: (deve ısıdan bayılmak) herec.
Başlamak: (işe başlamak) inşa, iftitāh, ibtidā, faṭr.	Bâzâr: suk.
Başmak: kafeş, serse, sersak.	Bedel vermek: fedā, fidye.
Başmakçı: işkaf.	Beg: 1- emir, 2- hāl.
Baş ortası: kina.	Begenilmis: murtaza.
Baş örtüsü: hımār, sibb.	Begenmek: irtiza.
Baş parmak: ibham.	Beglik eylemek: imāret.
Baş parmak dibi: ka.	Beglik istemek: istimāret.
Başun bir tarafı: karn.	Beg olmak: havz.
Başun ini: fatah.	Bekā: huld.
Baş yarığı: şecce.	Bekāret: kızza.
Baş yarmak: salag, secc.	Belā: nuşb, hayk.
Baş yire komak: sücüd.	Belanın ulusu: dāhiya.
Batak yir: süvah.	Belaya uğramak: dehy.
Batmak: (yire batmak) haşef, husuf.	Belig olmak: belāgat.

Bellü: celi, zahir.	Berkitmek: (gediği berkitmek) sedd.
Bellü eylemek: ser`.	Berklik: hisanet.
Belürmek: hashas.	Berkmek: husuf.
Belürtmek: i`lan.	Berk nesne: şıfk.
Ben: enā.	Berk olmak: (yol berk olmak) va`r, yerer.
Ben: (gövdede ben) same, hāl.	Berk olmuş: mü'ekked.
Benlü: eşyem.	Berk vir: ükevvek, cübub, ceren, cedced, celed, (katı berk yir) zahid, hazn, vagne.
Benlü kimse: mahul.	Berk yirler: samadid.
Bendeş: misl, şibh.	Berk yüzlü olmak: vakahat.
Bendeş avret eri: kefih.	Berrak: hefaf.
Benefşe: benefsec.	Beslemek: terbib, terbiyet.(bk.bislemek)
Beniz: beşere.	Beşik: mehd.
Benzemek: müşābehet, müşākelet, mümāselet, nidde, şikāh.	Beyān eylemek: şilkā`.
Benzeşmelik: müteşābihāt.	Beyan idici: mürettıl.
Benzetmek: (bir şeyi bir şeye benzet- mek) kıyās, takayyuz.	Beyāz: kahd, sefer, bulka.
Benzemez: nakfz.	Bez kazıyacak: mihak.
Berāber: 1- sevā, bevā, 2- kabāle, 3- ser`.	Bezek: hozāz, hilye, zuhruf, zinet, zehārif.
Berāber eylemek: müvāzene.	Bezemek: cemāl, ebceze, hutva, neced, şevf, tahalli, taḥliye, taḥsin, tecehhüz, tevşih, (al- tunla bezemek) tezhīb, tezyin, zeyn.
Berāber olmak: küfv, hazv.	Bezenmek: haly.
Bereketlü eylemek: ra`s.	Bezenmiş: hacele, muhallā, müzeyyen.
Berk: galiz, muhkem, (katı berk) hükabkad, uzāfic, eyer, sefik.	Bezeyici: muhalli.
Berk andlar: eyman-ül-mugalleze.	
Berk dırnaklu olmak: vakahat.	
Berk dutmak: missisi.	
Berkinmiş: mersus.	

Bıçılğan: sukāk.	Bilicilik: vukūf, şî'r.
Bıçak: (keskin bıçak) hezūz, sanca, sikkin, (büyük bıçak) şult, şefre, hencer.	Bilinmiş: ma`lum.
Bıçakçı: sekkāk, sekkān.	Bilmek: 1- `ilm, 2- dirāyet, 3-rü'yet, 4- `örf, 5- şū`ur, 6- nūker, nūkūr.
Bıçağı: şefre, minşār.	Bilmezlik: cehālet, hazr.
Bıçgu: mahzā, izmil, izmil.	Bil uzamak: berah
Baldırcın: selvā, sūmānī.	Bin: elf.
Bırakmak: ca`f, ilkā, nebz.	Bin kez bin: elfü-elf.
Bıyık: şārib, ibric, seblet.	Binecek: merkeb.
Bıyık bitmek: turūr.	Binecek yir: mürekkeb.
Bızağı: `icl.	Bingeşecek yir: ridāf.
Bıçen: haşid.	Binilen nesne: dābbe.
Bıçici: haşid.	Biniv devesi: ka`ūd.
Bıçilmek: metv.	Binmek: rüküb.
Bıçilmiş: haşid, maşūd, şarīme,	Bir: vāhid.
Bıçmek: (tahıl bıçmek) hışād, hazed, şurām, cezz, haly.	Bir kere: def`a, tāre, tavr.
Bil: mishāt.	Birlik: tevahhud.
Bildürmek: inşād.	Bir olmak: ittihad.
Bilegü: sinān, misen, mişhaz.	Bir saat: feyne.
Bilek: zirā`, kā`, ku`.	Bislemek: tersih, `ide.
Bilemek: maş.	Bislengi: rebib.
Bilezük: (demir bilezük) deşā, desre, resā, huld, yārec, (fil kemüğinden bilezük) vakf, meşek, ma`şım, sivār, süzak, haşl.	Bislenmiş: mürebba, müsemmen, mürşah.
Bilezük yiri: (insanda bilezük yiri) rusg, mi`şam.	Bisleyici: mürebbi, (at bisleyici) neşvar.
	Biş: hamse.
	Bişde bir: humus.
	Bişinci: hums.
	Bişi: züleni`.

- Bit: kaml, kamle, kumul, (tahıl biti) kummele, (buğday biti) süyüs, fera`a.
- Bit düşmek: (buğdaya bit düşmek) sevs.
- Bit öldürmek: kaş`.
- Biten nesne: mefküd.
- Biti: (kadı bitisi) şakk.
- Bitirmek: (ekin ekmek) zer`ı.
- 1- Bitmek: nemā, nümüvv, (ot veya boynuz) nücüm, tecebbür, hāz.
- 2- Bitmek: fakd, nahnit.
- Biz (bez): işfer, (yaramaz dokunmuş) mugasmer, (yufka dokunmuş biz) nehneh, (gayetde renk olmuş biz) mücsed, (boyalı biz) berkān, (bişik bizi) ~~biz~~ mi`vez.
- Biz yumak: samag`.
- Bize: nā, lenā.
- Boğaç pişirmek: rebek.
- Boğaz: halk`.
- Boğaz ağrısı: hulāk, zübce.
- Boğaza ta`ām geçmek: bul`um.
- Boğazda kalan nesne: guşsa.
- Boğaz dibi: ma`iz.
- Boğaz deliği: meriy.
- Boğaz dutucu: hunāk.
- Boğaz düdüğü: sahit, hulķum.
- Boğazlamak: zebh, zağt, (deve boğazlamak) cizre, saht.
- Boğazlanmış: zebih, nezike.
- Boğazlayıcı: (deve boğazlayıcı) cerrāz.
- Boğaz sıkmak: hunāk.
- Boğaz tamarı: vidac.
- Boğaz tamarı kesmek: vedc.
- Boğaz tarafı: sa't.
- Boğılan: gariķ.
- Boğılmış: gaşit.
- Boğulmak: gark`.
- 1- Boğmak: 1- (suya boğmak) magas, 2- hank, mihnaķa, za't, za't, zağad, ge'b, za'at, (katı boğmak) zett, da`z, sa'd, sa't.
- 2- Boğmak: tavķ, kılād, kılāde, `ıķd, latt, zināk.
- Boğmaklu kuş: eşyem.
- Boncuk: (gümüş boncuk) cümāne, kudās, faţsa, `ıķd, latt, (kara boncuk) sebce, sebec, haraca, sihab.
- Boncuklar: (kiçirek akça boncuklar) hazaz.
- Boncuk ipi: bezim.
- Boncuk sıtıcı: harrāz, harazi.
- Bora: bergūs.
- Borç ödemek: deyn, hult.
- Borç virmek: deyn.
- Borçlu: dayin, medyün.
- Borı: şur, buķ, şebbur.
- Borıg: (cenk borıgı) milva.

Borucu: bevvāk.
 Bostan: firdevs, faliz, (duvarı olan bostan), hadika, haşş, (hurma bostanı) maħcir.
 Bostancı: fellāz.
 Bostan evleği: hılfa.
 Bostan karıği: mebtaha.
 Boş: halā, halī, şıfr.
 Boşamak: (avret) tesrih.
 Boşayan er: (avreti) mıtlāk.
 Boş eylemek: secr, tahliye.
 1- Boş olmak: (akd-ı nikahtan) talāk.
 2- Boş olmak: farıg, safer, havā.
 Boy: kāmēt.
 Boy gökçek olmak: reşakat.
 Boylu: (doğrı ve gökçek boylu) reşik.
 Boya: şıbg, (kızıl boya) fūvve, kūh, hıżāb, uşfur.
 Boyacı: sabbāg.
 Boyamak: hużb, şabg, tazric, (sakalı kinayla boyamak) terkin.
 Boyan: (bir nevi ot boyan) bāzaruc.
 Boya teknesi: mıhżab.
 Boya tıhını: bezer.
 Boynuz: (keçi boynuzu) harnūb, (sığır boynuzu) gurzūf, gayeb, karn, şūr.
 Boynuzları burkaş olan: elfet.
 Boynuzsuz koyun: ecem.
 Boyun: unuk, rakaba, verid, cid, telil.
 Boyun ağrımak: icl.
 Boyun ağrısı: idl.
 Boyun bağı: ıkd, rib`a.
 Boyun çekmek: badah.
 Boyun çekmek: cebabire.
 Boyunduruk: nır.
 Boyunı güzel avret: ceydā.
 Boyunı kara: der`ā.
 Boyunı kısa: evkas.
 Boyunı uzun: ecyed.
 Boyun ortası: best, ceyed.
 Boyun öni: tulya.
 Boyun siniri: ilyā.
 Boyun tamarı: feris, habl-ül-ve-rid.
 Boyunun bir tarafı: itf.
 Boyun üzerine bırakmak: tell.
 Boyun vurmak: şılkā`.
 Bozca aşı: mazire.
 Bozdurucu: cebcele.
 Bozmak: niks, fesh, intikāz, nakz, tekazzi.
 Böğrek: kelye.
 Böğir: şufıa, başır.
 Böğür: eytol, hakv, hāzıra, itl, ma`n, taftafa, havş.
 Bölmek: hedrece, kasm, künn.
 Bölük: belle, cemaat, fırka, fi'ye, hizb, ize, ma`şer (adam bölüğü) şeml, tilā`, ümmet, zeft, zümre.

Böyükler: ebābil.	Bulanuk su: küdre, nezah, (havuz için- de kalan bulanuk su) mesit, mesita.
Bucak: zāviye.	Bulaşmak: tazarrüc, tayh.
Budak: dāniye, fer`, fenen, gūşn, (kesilmiş budak) hazid, hūṭ, (hurma budacı) sa`af, sa`fe, hüddāb, (yaş budak) ser`, hāme, sınv, şu`be, (ağaç budacı) kazib, kəzub, `uslac.	Bulaşdurmak: laṭh, leth, levs, telviş. Bulaşık olmak: telezzüc. Bulaşmış: (necese) badağ. Bulaşmış olmak: tab`.
Buğday: bürr, hinta, kamh, fum, (pişmiş buğday) hazim, (kay- namış buğday) huzayma, haṭima, semra, (iki avuç dolusu buğday) hafne.	Bulgur: haşış. Bulgur değirmeni: mecişşe. Bulmaç: harika. Bulmak: 1- hass, hiss, 2- neyl, tedāruk, 3- vicdān.
Buğday aşısı: hintiyye.	Bunamış: fend, hırf.
Buğday kuyusu: maṭmura.	Bulunmaz: nādir.
Buğday satıcı: hannāt.	Buluşmak: iltikā.
Buğday yığını: kamle.	Bulut: dücne, (yağmuru daim olan bulut) dācine, dāhik, (yağmurlu bulut) daldalıh, şayyib, ferik, gamame, gayme, hal, harc, habir, (yer- yüzü suvaran bulut) harisa, (yağdırıcı bulut) hima`, (pera- kende bulut) huluc, (alçak bulut) külā, kilā, (azacuk bulut) laṭh, miğ, necv, (yüksek bulut) neşāş, rahcān, (ak bulut) sābir, sāriye, sehāb, sefākıd, (yağmursuz bulut) şurrād, ceham, hulab, hafit, (kare bulut) hanatim, hudāri, südd, gayheb, mükefhir, (yüce bulut) şimrah, taha, (yufka bulut)
Bugün: el-yevm.	
Bu gece: el-leyl.	
Bukağı: gull, cāmi`a, riclān.	
Bukağı vuracak yir: kaynān.	
Bukağı yiri: (tavarda bukağı yiri) rusg, vaṣif.	
Bulandırmak: tekdir, levs.	
Bulanık: kedir.	
Bulanmak: keder, (su bulanmak) ranak, rank.	
Bulanmak olmak: (su veya şarab bulanuk olmak) ratk.	
Bulanuk renklü: ekder.	

hiff, cilb, tahāf, (kat kat
olan bulut) rükam, tarak,
tıhrıba, (kalın bulut) tıryem,
tuhma, zulāme.

Bulut belürmek: neşā.

Bulutlar: (yağmurlu bulutlar) dulluh,
duluh.

Bulut paresi: debāb, debābe, kanif,
kirfi'e, kiske, (yufka
bulut paresi) kaza'a,
(gayet büyük bulut
paresi) kala kala'a,
lehat.

Bulutsuz gün: yevm-us-şahūr.

Bunka: kūsār.

Burcak: cūlbān, ribās.

Burda: hünā.

Burı: mahāz, mahz.

Buru dutan: māhız.

Burun: enf, mahtin, ma'tıs.

Burun dibi: `irnin.

Burun düdüğü: kaşab, kaşaba

Burnı büyük adam: haşām, unāb.

Burnı eğri: aq'am.

Burnı kesik: mücedda`, ecda`,

Burnı kesik avret: ca'dā.

Burnı ucu kesik ola: eşrem.

Burun deliği: minhaser.

Burun kemüğü: kasbat-ül-enf.

Burun kanı: ru'af.

Burun kesmek: keşm.

Burun koku duymamak: haşem.

Burun ucu: eriye, `irnin, rēgıf.

Burunduruk: `iran.

But: üsruk.

Bu yıl: el-ām.

Buyruk dutmak: itā`at, tā`at, kanūt,
tav`.

Buyruk dutucu: tayı`.

Buyruk geçmek: neffāz, tenfiz.

Buyruk itdürmek: imzā.

Buyruk saymamak: ma'siyet.

Buyruk sürmek: temażzā.

Buyruğı yirine getürmek: şad`.

Buyruğın tiz tutan: seri-ül-inkıyād.

Buyruk virici: emir.

Buz: cemed.

Buzağı: buhrac.

Bühtan: behtet, behtiye.

Bühtan idici: behāt.

Bügelek: ibn-ü-verdān.

Bügürüce: kalt.

Bükmek: fetl, (ikiye bükme) hanā.

Bükülmüş: meftül.

Bürünmek: tezemmül.

Büyüklenmek: tecebbür, e cemh, cefh.

Büyük kimse: şirdāh.

Büyük olmak: kebāret.

Büyükrek: ekber

Cam: bezz.
Can: 1- ruh, 2- mühce.
Can çekişmek: nez`, siyāk.
Candan taşra gelmek: cell.
Cennet: cenne, dār-us-selām, firdevs.
Cansuz: vetān, nāṭis.
Cevablaşmak: taḥāvur.
Cevab virmek: mücāvebet.
Cevher bilici: simsār.
Cevher danesi: ḥıfred.
Cehl göstermek: tecāhül.
Ceviz ağacı: sidr.
Ceylan: ebātān.
Cıva: zibāk, za`uḳ.
Ciğer: kebd.
Ciğer pasesi: filze.
Ciğer pareleri: filez.
Cilâ: maḳā.
Cilâ itmek: maḳv.
Cilve eylemek: celvet.
Cinayet: ba`v.
Cömerd: saḥî, bāzil, bazül, vehhâb.
Cömerdlik: fetüt, semāhat.
Cömerd kişi: lehmüm.
Cömerd olmak: semāh.
Cüseslü: kınkaḥır, ifzāc. (bk:
tenlü).

Çabukluk göstermek: tecellüd
Çabukluk: ferāset.
Çabuk olmak: (at çabuk olmak) nüḥu`at.
Çadır: buhbūha, (kiçirek çadır) fāze,
(büyük çadır) füstāt, kā'id,
ḥayma, (yünden çadır) ḥıba,
(iki kat çadır) mela'h, (ebri-
sem çadır) mıṭr, reyṭ, ribāt,
sevt, mır.
Çadır dikici: ḥayyām.
Çadır direği: bevān, ḥalife.
Çağata: şağāne.
Çağırıcı: münādî, mültaḥa, şaḥḥāb.
Çağırmaq: (çok çağırmaq) ğadmere, ızcāc
nidā, şaḥāb, sūhāt, (çok ça-
ğırmaq) ta`azmür, zacāc, zefv
Çağsır: daḳtān, dıkrār, renān, rānān.
Çağsır satan: rān.
Çakal: ibn-i `āvi, necüs, yataḥavveb.
Çakal āvāzı: va`va`a.
Çakal üni: teheshes.
Çakıcı: müb`aşır.
Çakır: meżrah, nehş, zehdem.
Çakmak: miḳdaḥa, (ağaç) zende.
Çakmak çakan: türî.
Çakmak daşı: ḳaddāḥ.
Çakmakdan çıkan od: şulüd.

Çalıcı: muṭrib.

Çalmak: (tanbura çalmak) nakr.

Çam ağacı: şanüber.

Çamış at: şimās.

Çamır çıkarmak: (kuyudan) hamā.

Çamur: (kuru çamur) kazrā.

Çamurlu taşlu yir: haşşā .

Çamur sıvık olmak: rath.

Çamur teknesi: kāsüre.

Çan: ceres, dirā, hişāş.

Çanak: cefne, (topraktan çanak)

gazāre, (dervişlerin çanak)

fekke, kaş`a, kāse, (ağaçtan

çanak) kihf, ka`b (içi geniş

çanak) menhüb, (tolu çanak)

müda`da`a, şahfa, (küçük

çanak) sukve.

Çapa: merr.

Çapak: ramş.

Çapaklu: ermaş.

Çardak: divāk, (büyük çardak) eyvān,

gulye, ifriz, (sakfı olmayan

çardak) meşrūbe, rivāk, taq,

ülālī.

Çaresüz: muṣṭar, lehif.

Çaresüzlük: iztirār.

Çarık: tāsime, tizmāh.

Çarşaf: cilbāb, kırām, mikrem,

milhafa.

Çarşaf giymek: tecelbeb.

Çatal: (ağaç çatalı) refes.

Çatlatdurmak: teşrid.

Çayan: şebes.

Çeç: şubra.

Çekiç: fiṭis, mītraqa, mīka`a.

Çekiç vurmak: vak`.

Çekici: kā'id.

Çekik yüzlü olmak: asālet.

Çekilmiş: müselhib.

Çekirge: (ayakları uzun ve yeşil çekirge) cūhlüb, cündüb, cerād, cerāde, debā, (kanadı biten çekirge) gavgā, kınkın, müş'il, siryah, untab.

Çekişmek: hişām, teşacür, teşakis.

Çekmek: bezz, cebez, celb, medd, imtidād, cizeb, cerr, ebzār, halec, haşr, kavd, kıyādet, (at uyanı çekmek) kemh, kebḥ, kefh, (taşra çekmek) maḥṭmetr, netah, nez`, nüzü`, nuḥab, reved, sehb, sef`, tecāz temennā, temattut.

Çelek: kulle.

Çelmek: mett, matt.

Çenber: mencere, atār.

Çenberci: attar.

Çene kemüği: lihzime.

Çeng: mizher	Çıkarıcı: müstahric.
Çenilik eylemek: (dilkü çenilik eylemek) tebaşbaş, timlāk, temelluk.	Çıkarılan nesne: muhrec.
Çerçi: şaydalānī.	Çıkarmak: neteş,
Çerez: nukl.	Çıkmak: hurūc, nüfūz.
Çeri: (dirilmiş çeri) kefile, melmele, mevkeb, delhemes, dilhās, dihlās mukdim.	Çıkrık: şūkaī.
Çeri başı: kā'id.	Çıkrıkçı: harrāt.
Çeri begi: emir-ül-ceyš.	Çılbır: kıyād.
Çeri yarağı: `üddet, ühbet, ühiye.	Çınar ağacı: dülb, dülbe.
Çerviş: züreykā.	Çırağ: nevrec, mişkāt.
Çeşme: yenbu`.	Çırak: mişbah, sirāc.
Çevre: (şehir çevresi) rabs, rabz. (ev veya mescid çevresi) raḥabe, zugāṭa, sāḥa, (saray çevresi) zeri.	Çırak koyacak yir: misrece.
Çeynemek: levk, (az dişle çeynemek) zağat.	Çiçek: 1- zeher, zehre, 2- cüdedi.
Çeynenmiş: muzāga.	Çift: zevc.
Çıban: deylemek, icğil, şebiş, (büyük çıban) sil`a, (oğlan başında çıkan çıban) sa`f, sa`fa.	Çift öküz: zelül.
Çıbık: (üzüm çıbığı) zürcün (bağ çıbığı) zerecun, rezz.	Çiftçi zivlesi: semik.
Çığırmak: sayha, (oğlan çığırmak) nezib, nuzāb.	Çiğ: niyy, melhuc.
Çıkacak yir: mahrec, muhrec.	Çiğdem: merzencūs.
	Çiğın: `ıtf.
	Çimdilemek: (dırnağıla) merz.
	Çimdimek: karş.
	Çimen: hadrā.
	Çin padişahı: fağfur.
	Çiriş: sert.
	Çirkin: bezā, kabih, şinā, zūmah.
	Çirkin eylemek: takbih.
	Çirkin hulu: fazz, hılkıd, şeris, şümüs, zabs, zü`fuk.
	Çirkin hulu olmak: fezāzat, gılāzat, galzat.

Çirkin iş: fāhīse, faḥṣā.
 Çirkin iş görmek: nakam.
 Çirkinlik: kabḥ, kubḥ, kabāhat.
 Çirkin olmak: (katı çirkin olmak)
 fuḥṣ.
 Çirkin söz: refs.
 Çirkin söz işitdürmek: tehçil.
 Çirkin yüz: vech-ü zemim.
 Çirkin yüzlü olmak: demāmet, şetāmet.
 Çirkinlenmek: hēfr.
 Çirklü: elhan.
 Çivit: vesīme.
 Çiynek: mazḡ, (oğlan parmağını
 çiynek) mered.
 Çiy: sedā, zūll.
 Çoban: rā`i.
 Çoğan: bu`bun, hurs, huruz, külüb,
 uşnān.
 Çoğan satıcı: hurzi.
 Çoğan teknesi: mihrāza.
 Çok: lebed, gadak, gazir, hamış,
 vüffi, keşir.
 Çok eylemek: teksir, üffüv.
 Çokluk: guzāret, nümle.
 Çok olmak: kesret, emer, terā.
 Çorab giymek: tecvereb.
 Çomak: debūs, miḥcān, mizcel, mizher,
 mızrak.
 Çökmek: (diz üstüne çökmek) cüşüv.
 Çökmüş: tāih.

Çölmek: kıdr (gökçek çölmek) kifit
 (büyük çölmek) hilcāb, züvāzene,
 (taş çölmek) mibrereme, (katı
 kaynar çölmek) muḡatfele,
 muḡallilān, salvad.
 Çölmekçi: hazzāf.
 Çölmek çoşa gelmek: ceys.
 Çölmekte pişmiş: kadir.
 Çölmek kaynamak: taḡar.
 Çölmek kokusu: kattār.
 Çölmek köpüğü gelmek: kals.
 Çölmek kurusu: suḡām.
 Çönge olmak: (kılıç çönge olmak) külul,
 Çöp: (göze ve şaraba düşen çöp) kazā,
 uvvār, (üzüm veya hurma çöpi)
 süfrük.
 Çöp paresi: nüşür.
 Çörçöp: (su üzerinde olan çörçöp)
 usā, gaşā, guşā.
 Çörek otı: şenviz, kerveyā.
 Çözmek: (dügümi çözmek) neşt.
 Çukal: dır`, dilāş, hudba, lev'eme,
 (eski çukal) sekk, şumüt, şaḡāl,
 şūgal.
 Çukallu kimse: dāri`.
 Çukalsuz kimse: hāsir.
 Çukır: gavr.
 Çukur: gadire, hadd, hufna, hufre,
 muḡavvāt, (su irikilen çukur)
 redeme, vakir, vakt, vakit, vez,

(arслан için kazılan çukur)

zübeyt.

Çukurlar: nibāk.

Çukur yir: fevr.

Çukur yirleri: vehd.

Çul: (yufka çul) şümrüc.

Çulun urmak: (ata çulun urmak) teclil.

Çuval: (kiçirek çuval) ġarāra, kaẓẓa,

(büyük çuval) velice.

Çuvalduz: misele, mismār, sekk.

Çuvaldız düzici: müselli.

Çürüme: (kemük çürüme) nahr.

Çürümiş: remim, rüfat.

- D -

Dağ: hırās, (boyunda olan dağ) ilāt,
semme.

Dağarcak: cirāb.

Dağ eylemek: vesm.

Dağıdıcı: nāşir.

Dağık olmak: kīdād.

Dağılmak: intişār, (bulut dağılmak)

inkīşā, inkīzāz, şebāb,

şetāt, şett, şürūd,

teşakkat.

Dağılmış: münteşir, izin, sarid.

Dağıtmak: bess, faẓz, hafr, şa`b,

tenşir, teşkit.

Dağlağı: misem.

Dağlamak: hasm, keyy.

Dağuk: şetit.

Dağuk saçlu: eş`as.

Daim: sermed.

Dal: (hurması olan dal) `ıskāl.

Dalmak: (suya dalmak) havz, ġavş, mu-
ġāmeset.

Dammak: maşl, veşl, (su dammak)

tevkān, natafan, vekefan.

Dam ortası: saḥ.

Dane: habbe

Dane dişirmek: (kuş burnıyla) nakr.

Danışmak: meşveret

Darb: kafh.

Daralmak: intişāf.

Darlığa dutmak: muzāyikat.

Darlık: caḥreme.

Dar yir: ca`cā`.

Dartıcı: vezzān.

Dartılmış: mevzūn.

Dartmak: vezn.

Daşak: huşyatān.

Daşak derisi: huşyān

Datlu: leziz, semellec.

Datluluk: `uzūbet.

Datlu su: zülāl.

Datmak: mezāk, zevk, zevāk, levs, lehs.

Datsuz: melih, teffeh.

Datsuz olmak: beşā`at.

- Dayak dutmak: şağrabiyye.
- Dayanmak: istinād.
- Dayıncak: mulak.
- Dayıncak olmak: dümük.
- Dayıncak yir: mezlak, memhüş.
- Dayınmak: dahz, şeyyik, muhderec, memhüş. (bk: tayınmak)
- Dayınmağa yakın: tedfik.
- Deblek: kübe.
- Defçi: deffaf.
- Def çalmak: taklis.
- Def pulı: cülcül, cülcüle.
- Def pulunun avāzı: celcele.
- Defn eylemek: kabır, (ölü) res.
- Defter: kürāse.
- Değirmen: (tez öğüten değirmen) demük, demekmek, (yağ değirmeni) miltān, muhallılān, rehā, (eşek) değirmeni) taħhāne, taħhūne, bül'a.
- Değirmenci: taħhān.
- Değirmen çakıldağı: ka'sire.
- Değirmen delüğü: hursi, hurr.
- Değirmen oluğı: meş'ab, task.
- Değirmen sepedi: hurr.
- Değirmen iğı: kutub.
- Değirmen taşı: rahā, cendel, cendele.
- Değirmen unluğı: sıkāl.
- Değirmenün iki taşı: zaratān.
- Değirmenün alt başı: felih.
- Değirmi: müdevver.
- Değirmi kesmek: (nesneyi değirmi kesmek) hart.
- Değirmi taş: nā'ūr.
- Değirmi yüzlü: mükelsem.
- Değmek: lems, (birbirine değmek) lafk, mesīs, missīsī, hevs.
- Değzinmek: devvār, ğarv, (bir nesne- in etrafını değzinmek) havamān, (baş değzinmek) sedr, tedāvül, te'āvür.
- Değzinmiş: müste'ār.
- Dehşet: bañar, beht, behet, büht, şedde, şede, şüde.
- Dekdeşlik: kefa'et.
- Delik (küçük) hasāşet, nafık, (iğne, balta ve kulak deliğı) hurt. (bk. delük).
- Delinmiş: mahzüm.
- Delmek: hard, ğarz, kazz, semm, şakub, nakb.
- Delü: mecnün
- Delü olmak: ütüvv.
- Delüce toğan: yülü', yü'yü.
- Delük: şukba, (tilki veya tavşan deliğı) mekā, mekv.
- Delürmek: (ışkdan) heyman.
- Demir uzatmak: hart.
- Demir ocağı: vaşs.

Demren: (ince ve uzun) selmec, (yufka demren) rehiş, (ok demren) rehb, (inlü ve uzun demren) mişkaş, mi`bele, nebl, (nişan atmak için demren) kutba, naşl

Demren düzici: naşşāl.

Demür: hadid, (yumuşak) eniş.

Demürçi: haddād, hibrakī, kayn.

Demürçi ocağı: erre.

Demür çirki: habs.

Demür kapıcı taş: miknaşis, makādis.

Demür kırındısı: bürāde.

Demür paresi: zübre.

Deniz: baħr, yemm, kalehzem.

Deniz balığı: beniş.

Denize atılmış kimse: maymum.

Deniz kenarı: sāhil.

Deniz köpiği: fā'.

Deniz suyu eksilmek: cizer.

Depe: eder, (kumdan depe) hitf, kavz, uruf, hāme, (kiçirek depe) nibāk.

Depecik: nedd, rübā, tela`a.

Depecük: di`, ekmehe, kār, (alçak depecük) huşa'a, rābiye, rabvah, ribād, tell, zarb.

Depeler: (kiçirek depeler) hazālil, (gökçek depeler) zervah.

Depek: rümüh.

Depelemek: katl, hass, herc, kevħ. lebuħ, (düşman depelemek) nikābet, (taşla depelemek) recm, (ağaçla depelemek) vakz.

Depelenmiş: katil, maqtul.

Depmek: remħ, rekiz (ayakla depmek) rekel, (deve depmek) zebn.

Deprendürmek: nehz.

Deprenmek: hezz, zümā.

Depretmek: hafz, mahz, mafzān.

nevz, (uyur kimseyi) refs, zebzebe.

Der: havħa, kuħ, reşih.

Der çıkmak: neth, kulāb, vec`.

Derdlü: vecce`, elim.

Derd virici: veci`.

Dert: dā.

Dere: (içi taşlu ve gin dere) bathā, ebtah, (dolü ve geniş dere) cilvāh (ağaçlu dere) şācine, gumlül, (ağaçsız) ırz, (büyük dere) hebeyyah, (kiçirek dere) lihb, (geniş dere) saħbel.

Dere ginmek: best.

Dere kenarı: lüc.

Derenün divarı: şavħ.

Derenün göbeği: ba`sut.

Derenün iki cānibi: celhetān.	Destur: izn.
Derenün ortası: şücre.	Destur dilemek: istizān.
Dere tarafı: vecīn.	Destur virilmiş: me'zūn.
Deri: cild, dahl, (kara deri) arendec, yerendec, (kumaş koyac- cak deri) hamīre, (kızıl deri) hanıt, (debāgat olunmuş deri) ihāb, (kuru deri) kaş, mesk, mislah, (iri deri) sefen, (sığır deri) sit, veşah,	Deste (arpa buğday destesi): huzma. Desti: cerre, (büyük desti) kulle. Deva: isā, nec. Deva eylemek: (yaraya) esv. Deve: ibil, ebil, ebel, ba'ir, (karnı yarık deve) bakir, (ak deve) ba'ir-i hicān (dokuz yaşında deve) bāzil, (sütü az deve) bekiyye, (kara, çirkin deve) edcen, (genç deve) bakr, (sütlü deve) bircis (güçlü deve) celes (sütsüz deve) cemād, (büyük deve) cesr, cesre, cūmmel, (yiyici deve) cürāz, cūşacis, (boğazlanacak deve) cüzür, (küçük deve) efil, (irkeklik için olan deve) fahl, (karı deve) felil, fırsāt, (yüküklü deve) faşic (iki hörgüçlü deve) fālic, dühanic, (sütü az deve) gāriz, (sütü çok deve) gazize, hāit halife, (semüz deve) hālem, (yularsuz deve) haliyle, (yorga deve) himlāc (yük çekici deve) hamūle, (uşak deve) hufālic, (yürümez deve) handelis,
Deri kazımak: büşür.	
Deri nazük olmak: batalet.	
Deri paresi: garr.	
Derin: lüccī, amik.	
Derin kılmak: (kuyuyu derin kılmak) ta'mik, i'mak.	
Derindi cemaat: evbaş.	
Derlegen: şekāset.	
Derlegen kimse: uraka.	
Derlemek: fażic, iftiyāh, neşş, neşz, reşah, sādek, zuha.	
Derman: devā, hużud.	
Derman eylemek: ilāc.	
Derman idici: mu'ālic.	
Derviş: işfer, fakir.	
Dervişlik: fakr.	
Derya: (ulu derya) kāmūs, kalmes, dāmā, kankām, ka'yun.	
Deryanun ortası: kāmūs.	
Derzi: hayyāt, sedāt.	

(ince deve) ḥarec, ḥarf, hırva`,
(katı kara deve) hudāri, (gökçek
deve) ḥaffāne, (örgücü uzun
deve) kardā, karamil, (yaşlı
deve) kaḥr, nīb, (büyük deve)
kehāt, (katı yaşlı deve) kereh,
(sağılur deve) lakīḥa, (üç ya-
şına giren deve) lebun, (berk
deve) lukālik, (on yaşar deve)
muhlif, (kavi deve) meḥāris,
(arkın yürür deve) mirsāl,
(südi az deve) mücāri, (südlü
deve) meriy, (südlü ve südsüz
deve) şamdad, rühşun, nüfuh,
(kır deve) nāb, (seri` deve)
na`ābbe, (ak deve) na`ice,
(yürigen deve) na`ub, (örgücü
büyük deve) reccā, (semüz deve)
nive', (arık deve) müvahaf,
ṭalīḥ, (binecek deve) rāḥile,
rahil, reh, nıḥv, rediyye,
(yük götüren deve) rikāb,
sandal, (sekiz yaşında deve)
sedes, sice, (üç yaşar deve)
şinā, (karı deve) şārif, şekk,
(yalnız güdilen deve) kasūs,
kasiyye, (sütü az deve) cāzib,
(yorga deve) iltavis, (iki
yaşar deve) ibn-i lebun, (karı
deve) masik, (muhkem deve)

irbaz, (başın asmaya kalduran
deve) kame, vahf, (kiçirek deve)
kaşv, (yürigen ve kuvvetlü deve)
hevzeb, (dört yaşına girmiş
deve) ḥıkkā, (zor idici deve)
cim, (sütü az deve) ciza`,
(çokluk deve) ṭahhāne, ṭahun,
tāit (bugur deve) ta`ub, `unāb,
(kuvvetlü deve) vagab, vec,
(südlü deve) vüşül, (aksak deve)
zālī, (semüz deve) zū`kuk.

Deve ayağı: ḥuff.

Deve boynı: ḡarib.

Deve burunduruğı: ḥiṣāş.

Deveci: cemmāl.

Deve dırnağı: firsın.

Deve dişin çıkarmak: kabib.

Deve dizi: sakābit.

Deve düşecek yir: merbed.

Deve göğüsü: cüşem, kirkire.

Deve kığı: ba`re, dimme.

Deve köpüğü: lukām.

Deve köşegi: cūvār, faşil, ḥabir,
ḥadic, huvār, ibn-ü mahāz,
re'm.

Deve kulağın yarmak: beher.

Deve kuşu: ḥālī, ḥāzib, heddāc, heyk,
(uzun deve kuşu) heykam,
(seri` deve kuşu) hezüllüc,
ḥufeydid, na`ame, sefenc,

vec, vuhuc, zalim.

Deve kuşu sürüsü: hayta.

Deve kuşu yavrusı: hafān, haffāne,
hit, ra'el, uhi.

Deve kuşunun biçireği: hacel.

Develer: (çok develer) berk, (büyük
develer) celed, (küçük
develer) hafān, (büyük deve-
ler) hazāric, (eyü develer)
hecīn, (ak develer) hican,
(susuz develer) hiyām, (kü-
çük develer) ifal, (sa-
ğılur develer) likāh, (tahıl
otlar develer) nevacil, (su-
ya gelen develer) verrād.

Deve örgüci: cüble.

Deve suya bakmak: cey'.

Deve süren: hādi.

Deve sürmek: hadv.

Deve tabanı: baḥaṣ, firsin.

Deve toğurmak: dif'.

Deve uğurlamak: hirābet.

Deve yilmek: hiddā.

Devlengeç: hiddā'a, humerre.

Dırmalamak: caḥṣ, huduṣ, humuṣ,
keds, mers.

Dırnak: züfür, (büyük dırnak) recaḥ,
(katı dırnak) vakāh, (at dır-
nağı) hāfir.

Dırnak ağrısı: rāḥıs, ḥass.

Dırnak balçığı: dibāg.

Dırnakdan düşen: fesit.

Dırnak deliği: miṣ`be, miṣkab.

Dırnak düzecek: ḥalm.

Dırnak kesecek: makass.

Dırnak kesmek: kalm, karz, mıkbaş,
tefes.

Dırnaklamak: (elmayı dırnaklamak)
tazfir.

Dırnak ucu: hāmiye.

Dibek sokusu: fihr.

Dibine irişmek: ka`r.

Dibi büyük su: habāb.

Didilemek: fezer

Didmek: (kıl veya yün didmek) kaṣṣ.
(bk.: ditmek).

Diken: şevke, (ak diken) cāc, cācce,
(kakır diken) bühme, (kuru
diken) `irb, (üç köşelü diken)
haseke, (saru diken) `urfec, (e-
şek dikenini) hatf, midres, (boğa
dikenini) sugam, ürs, (uşak diken)
şirs.

Diken çıkarmak: minmaṣ.

Diken çıkaracak: minkāṣ.

Dikenlü: müşvike.

Dikenlü ağaç: şaik, zari'.

Dikkat: im`an.

1- Dikmek: naşb, (bir nesneyi dikmek)
vekb, mükādet, şamd.

2- Dikmek: hiyātat, (iri dikmek)
şemrec.

Dil: lisan.

Dil açıklığı: zulāka, zelākat, (açuk
dillü) talik,

Dil dutıcı: esele.

Dilin döndürmek: leyy.

Dilsüz: ebkem, bekim.

Dili uzun avret: selfa`, selita,
fahle.

Dilin çıkarmak: dal`.

Dilin çeker kimse: elken.

Dil ucu: zevlak.

Dil uzadıcı olmak: selātat, (ağır
dillü olmak) `üçlet

Dilek: murād, şefā`at.

Dilemek: iktizā, irādet, istida`a,
luts, riyād, mesele, (nesne
dilemek) su`āl, meşiyet.

Dilki: sa`leb, sulebān.

Dilkü: hicris, semsem, şügl.

Dilkü oynamak: ravg, ravgān.

Dilküsi çok yir: mes`alebe.

Dilkü enügi: küte`, tetgul.

Dilmek: res`.

Dimağ: muhh.

Dimek: 1- kāl, 2- za`m.

Dindar: mütedeyyin.

Dindar kimse: haşib.

Dindarlık: diyānet.

Dinden dönmek: irtidād, ilhād.

Dinden dönmüş: mürted.

Dinen kimse: müdhiz.

1- Dinlenmek:istirāhat, ravh, cemām.

2- Dinlenmek: 1- rizā`et, 2- hevr.

3- Dinlenmek: 1- rekānet, 2- zemātet.

4- Dinlenmek: (od dinlenmek) huft,
(ateş veya çırağ din-
lenmek) tufu`.

Dip: ka`r, gavr, giyābet.

Dipi: damak.

Direcek: (nesne direcek) kuḳaf.

Direk: `imād, sārīye, (ev direği)
üstuvāne, sakab, sakb, di`āme.

Direk dikmek: da`m.

Dirtgetmek (eti dirgetmek) hanaz.

Dirgirmek: neşr.

Diri: hayy.

Dirilmek: `iş.

Dirilik: `ömr, ma`aş, (eyü dirilik)
nüşür, `işret, ragad, raḳā,
rehāh, refāhiyet, ḡatf,
(yetecek kadar) ḡuffa,
(yaramaz dirilik) hafef.

Dirilik gökçekliği: ḡuzāzet.

Dirilik gökçek olmak: rufāḡat.

Diriltmek: müşüz.

Dirincek: mi`cez.

Dirindi cemaat: bevs.
 Dirindi taife: evşab.
 Dirlü gelmek: ictimā'.
 Dirmek: haşm.
 Dirnek yiri: mahfil.
 Dirsek: mirfak, (katı) eftel.
 Dirseğin diğen: mürtafık.
 Dirsek kenarı: zücc.
 Dirsek ucu: kabih, zücc.
 Diş: sinn, zırs, hāke, (azı dişi)
 nāb, (çeyneyecek diş) rahā,
 (kısa dişlü) ekhat, eks,
 (uzun dişlü) ervāk.
 Diş ağrısı: ferrās, vālice.
 Diş bitecek yir: sinh.
 Diş bitmek: sabā.
 Diş dibi: hafr.
 Diş dibi eğri: esğa.
 Diş eti: lisse.
 Dişle dutmak: ezm.
 Diş sararmak: talā.
 Diş sınımak: demk.
 Dişi gedik kimse: eşlem.
 Dişin kısmak: ezm.
 Dişi sınık kimse: eşrem.
 Diş kamaşmak: (ekşi yimekten) zaras.
 Diş keskinliği: gırīb.
 Diş kökleri: edrāb.
 Dişler: (ön dişler) sağr, dahike,
 mebsen.

Dişleri ak olan: eşteb, edre.
 Dişleri seyrek: felüc.
 Dişleri seyrek avret: felcā.
 Dişleri sınık: (ön) ehtem.
 Dişleri uşak: eles.
 Dişi: ünsā.
 Dişi arslan: esede, lebve.
 Dişi arslan tutmak: lebū'.
 Dişi buzağı: ücle.
 Dişi deve: naķā, bahut, buhtiyye,
 bāik (genç ve güzel dişi
 deve) funuk, harf, (semüz
 ve genç dişi deve) funuk,
 (ince dişi deve) hebit,
 (örgücü büyük dişi deve)
 keymā, kulūş.
 Dişi eşek: etān, ibd.
 Dişi fil: tılham.
 Dişi geyik: zabiyye.
 Dişi ılan: ef`ā.
 Dişi kaplan: nemire, nemre.
 Dişi keçi: mā`ize, mi`zā, nāfita.
 Dişi keklik: hacle.
 Dişi kedi: kıtta.
 Dişi keler: zābbe.
 Dişi koduk: hakba
 Dişi koyun: (büyük dişi koyun) hirta,
 na`ce, zā'ine, tubāle.
 Dişi kurbağa: nukāka.

Dişi kurd: salka.
Dişi kuzı: rahıl.
Dişi maymun: kışse.
Dişi sırtlan: kasām.
Dişi tavşan: `ikreşe.
Dişi tavşancıl kuşu: lakva.
Dişi tay: mühre.
Ditmek: (panbuk ditmek) nefş, nukş.
Ditreğür sıtma: nākız.
Ditremek: ra`ş, recef, recfan, efkel,
ihtizāz, kuşānıre.
Ditretmek: teşrid, kesıs.
Ditreyaen: mukşe`ir.
Divar: cidār, faşıl, haıt.
Divarlar: hitān.
Diz: rükbe.
Diz ağırşığı: rużayf, rızfa.
Diz ağrısı: reşye.
Diz bağı: `ikāl.
Diz çukuru: ma`bış, ma`bız.
Diz gözi: kabih.
Dizi büyük: erkeb.
Diz kemüğü: dā`işa.
Dizle vurmak: rekeb.
Dizilmiş boncuk: nesak.
Dizmek: (incü dizmek) nazm, silk,
tensik.
Doğan: (çakır doğan) sakr, havt. (bk:
toğan).
Doğmak: tulū` (bk: toğmak)
Doğarmak: nitāc.

Doğurıcı: (doğurıcı inek) netuc.
Doğurmaz olmak: `ukr.
Doğrulducu: mukavvim.
Doğru yol: minhāc, kaşd.
Doğru yol dutmak: reşād.
Doğru söz: hikmet.
Dok kimse: şeb`ān.
Dokluk: şeb`.
1- Dokımak: zebel.
2- Dokımak: neāc.
Dokıyıcı: nesāc.
Dokumak: havk, habk.
Dokunmuş: lif.
Dokuşmak: sakme, şaram.
Dolak: lifāfe.
Dolay: kaytun, muhda`.
Doldurmak: haşv, miltā, (gemi doldurmak)
şahın.
Dolmak: iktināz, tā`ak, tafh.
dolu: melā.
Doncı: cāmid.
Donmuş: cāmid.
Donuz: (erkek donuz) `ifer.
Donuz çocuğı: hınivvaş.
Dortı: (yağ tortusu) huşāle, küsb.
Dost: siddik, halil, hill, habib, halit,
hidn, mevlā, veli, velice,
veliy, secir, şeyyik.
Dostlık: muşādıkat, muvalāt, velādet,
ülf, ülfet, hullet.

Dostluk iden: hudna.
Dost dutmak: muhabbet, hubb, hevā,
teveddūd, mıkat.
Dögecek: (sarmısak dögecek) midak,
midkāk.
Dögenice: dükke.
Döğilmiş yir: (taşla) razdaz.
Dögmek: dakk, haft, kar, sakk, vesm,
zerv, lats.
Döğücü: kassāb.
Döğülmüş: mudakkāka.
Döğülmüş tuz: dukka.
Döğünmek: (avretler sağı sağarken
döğünmek) iltidām.
Dökdürmek: (su dökdürmek) sahh.
Döken kimse: mührik.
Dökilen: sücāc.
Dökilmek: sufuh.
Dökilmiş: sekeb.
Dökmek: ihrāk, sekeb, sefaḥ, heyl,
vehs, feyz, (su dökmek) nazh,
sabb.
Dökücü: sāfiḥ.
Dökülen: neṣār.
Dökülen nesne: hüttat.
Dökülmek: (su dökülmek) süküb, sahh.
Dökülmüş: mesfuh, muhrāk, maškul,
naṣb.
Döl döş: tevalūd, nesl.
Dölek: hadece, harzem, vakār.

Dölenmek: refv.
Döndürmek: efk, kepp, kalb, left,
levt, sadd, (girü döndürmek)
ükür, zeyy.
Döndürücü: (halden döndürücü) mugayyir.
Dönmek: cebā, (yoldan dönmek) cevr,
cūyu', devr, deverān, evl, fey',
fukūl, (çok dönmek) herc, (bir
nesnenün dolayısına dönmek)
ḥaff, huns, i'ādet, ibāb, kaṣr,
(seferden dönmek) kufūl, levt,
meṣāb, nüküb, sadf, tezāvür,
udūl, (gine dönmek) inābet,
ir'avay, (girü dönmek) müraca'at
rücu'redd, tahlil, mu'āvedet,
müfevvaż, usur.
Dönücü: rāci'.
Dönük: 'ib'.
Dönüm: cerib.
Dört: erba'a.
Dörden dörden: merbu'.
Dört kat eylemek: reb'.
Dördünci olmak: reb'.
Dörpi: midres.
Döşek: mehd, mihād, bisat, (doldurulmuş
döşek) ḥasebe, (penbe ile tolmuş
döşek) mudarribe, (uzun döşek)
nah, (sahtıyan döşek) nıқта',
nıta', viṣāb, (yumuşak döşek)
viṣār.

Döşek döşeyici: ferrāş.
Döşekler: zürābī.
Döşek içi: haşebe.
Döşek yumuşak olmak: veşāret, vata'et
ta'at.
Döşemek: ferş, bast, tahv, tahv.
Döşenmiş: mefrūş, nüşür.
Döşenilmek: ferş.
Döşenilmiş taş: belāt.
Dua eylemek: nāc.
Dudağı aksaku: elta`.
Dudağı uzun: (alt dudağı uzun) ebtar.
Dudağı yarık: mahrūt.
Dudak: şefeh, şefā, (kandan kızarup
dolan dudak) kasī'a, (deve
dudağı) mişfer.
Dudak devirmek: kaleb.
Dudak tepremek: kalūş.
Dudakları yumamıyan: eşfā.
Dulunmak: garīb, gābet, gıyār (bk:
tuñunmak).
Dumağı: zükkām.
Duracak yir: menzil, mahal, ma'vā,
mukām, vañan.
Duran: rakid.
Durga kuşu: kubre.
Durgurmak: tednih. (bir yerde dur-
gurmak) vebt, meket.
Durmak: kıyām, ledām, (bir yirde dur-
mak) mekūd, rebed, sekem,

(ayak üzerine durmak) müsul,
nehz, nekz, (girü durmak) red`,
şamd, tevakkuf, vukuf, hecc.
Durucu: lāzim.
Dutı komak: muvāza`a.
Dutı koyıcı: rāhin.
Dutkal: garā.
1- Dutmak: (kılıç ve yay dutmağı)
mıkbaz, mıkbas,
2- Dutmak: 1- mesk, ahz, (`unfla)
bañset, (tizlikle) şakaf,
(yakaru) tahaz, 2- mess,
mesīs, 3- haşk, dağr, (ka-
tı) sak`.
Dutmaz el: yedü-şelā.
Dutu: merhün.
Dutulmak: irticāc.
Dutulmuş: mebtūş.
Duturuk: hañab.
Duzak: hibāle, (ipten duzak) kaless,
(avcılarının kurdurğı duzak)
mesābe, naşib, (kurd duzağı)
rücbe, şebek, şebke, şereke,
(kıl duzak) şināk.
Duzak beğı: milvāh.
Duzak halkası: kiffe.
Duzlu: mālih.
Duzlu su: üçāc.
Düdük: mizmār, nakīb.
Düdükçi: zemmar.

Düdükçi avret: zāmire.
Düğmeyi iliklemek: zerr.
Düğün: velīme.
Düğün aşısı: `urs.
Dükeli: küll, külliyet, mecmū`.
Dükeliye irişmek: şümül.
Dükenmek: inkırāz, (azık dükenmek)
nafık, nefād, necez, (ku-
yunun suyu dükenmek) nekez.
Dükil: cemi`.
Dükkan: hanūt.
Dülbent koyacak: mishab.
Dün: ems.
Dün gece: bārīha.
Dünya bezeği: zehret-üd-dünya.
Dürgeççi: kağeli.
Dürlü: nev`, darb.
Dürlü dürlü olmak: tenevvü`,
tefennün, dürub.
Dürmek: nahl, tayy, tıyyet.
Dürtilmiş: vahiz.
Dürtmek: da`a`, da`s, (nişterle dürt-
mek) bazg, faṭr, hazk, leff,
(tiz ve katı dürtmek)
ir`al, vahz, zah, (sünüyle
dürtmek) zecc, hafz, nedig,
lehz, ta`n, zerec, rezah,
garz, rezze.
Dürük yüzlü: mükefhir, kebīs, guzūb.
Dürülmüş: mükevver.

Dürüşici: leccād.
Dürüşmek: cehd, cidd, (amelde dürüş-
mek) da'b, dü'ub, mümāreset,
(savaşda dürüşmek) mükazza,
sa`y, tenhib.
Dürüşücü: mecd.
Düş: rü'ya, (karışık düş) azgās-ü
ahlām.
Düşde görülen suret: hayāl, hayāle,
tāif, tayf.
Düşen nesne: hülek.
Düşman: `adū
Düşman dutmak: kalıy, kalā, senā,
şinānet.
Düşmanlık: bugz, `adāvet.
Düşmek: hevā, (yüz üzerine düşmek)
heym, hemān, ta's, hezm, hurūr,
huvi, (aşağı düşmek) inhıfāz,
inhıtāt, maskat, sakūt, mess,
sar`, tahh, tayh, turur, türur,
vuku`, vücub.
Düşüd oğlan: zalik, sıkat.
Düşürmek: hazf, tahabbut, takayyuz.
Dütün: dahān, dahh, duhān, şevā.
Dütün eylemek: dahn, duhn.
Dütün kokulu olmak: duhn.
Dütün yakacak: micmere.
Dütünlü: dahına.
Dütünlü olmak: da`r.
Düzmek: i`dād, (inci düzmek) tanzim.
(bk: dizmek)

Düzenliksiz: muhālif.

Düzlülük: mülāhat.

Düzülmüş: mu`ad, ekvār.

Düz yir: cüdde, ebtah, ka`, karkar,
masım, safsaf, şahşah, şah-
sahan, selak, semlak, serdah.

- E -

Ebed: dehr, ebecc, hālid.

Ebediliğe döndürmek: te`bid.

Ebedilik: hulūd.

Edeblü avret: hazya.

Edebsiz: vakih.

Edeplik: bakr.

Edik: huff, icāş, cürmük, ma`lak,
(eski edik) nakl.

Edik astarı: eşken.

Edik bağı: ısar.

Edik dikici: haffaf.

Edik dikmek: hazaz.

Edik satıcı: haffaf.

Edikçi tahtası: kurzüm.

Edik yaması: temşük.

Edüksüz: hafi.

Efsāne söylemek: semer.

Eğe: mibrād, mibred, mibrede, misfen,
mishal, sefen.

Eğilmek: (ağız ve yüz eğilmek) lakva,

taāvüc.

Eğindirik: bedn.

Eğın tonı: lebüs.

Eğirilmiş ip: gazel.

Eğirmek: gazel, (iplik eğirmek) ırkak,
(yün eğirmek) kefn.

Eğlence: labis, lebes.

Eğlenmek: bat', butā', istibtā, isti-
rās, efed, lüse, mekes,
tehdin, telebbün, zahh,
televvüm, levs.

Eğmek: sayr, ta`kif.

Eğrek: (su eğreği) nihy.

Eğri gözlü: memta`.

Eğrilik (ayakta): hanf, zacem.

Eğri olmak: (halkatında) zala`.

Eğrisine giden: (aksaklığından) enkeb.

Ejderha: su`bān, tenin.

Ekin: mahşad, (güzel ekin) şalt,
(uzamaz ekin) hāfit.

Ekin biçmek: cezz.

Ekin bitmek: şatā.

Ekinci: hāris, harrāsa, habir, keffār,
zerra, (bk: ikinci).

Ekin ekmek: zer`, hars.

Ekinlik: mezra`a, şatā.

Ekin sapı: kaşaba.

Ekin sürmek: havz.

Ekin yiri: kırāh.

Eksik: ebter.

Eksik eylemek: (hadden eksik eylemek)	Eli birbirine urmak: tasfîk.
tefrîṭ, taktîr.	Eli kesik: eşel.
Eksiklik: gazâzat.	El kesmek: ced`, bizh.
Eksilmek: (kuyunun suyu eksilmek)	Elli: hamsün.
ihbât, şeff.	Elma: tüffâh, tüffâha.
Eksimek: efen, elet, gayz, habaz,	El tarlığı: `usret.
hazm, hazm, hebet, ihcâf,	El tolamak: (bir kimsenün boynına el
kasr, mahk, meks, menn,	tolamak) rekk.
mikâs, nakş, tahavvün,	El uzatmak: tavṭîş, zab`, sedv, (bir
tebhîs, zayz.	nesneden yana el uzatmak)
Eksük: nakış, zîzâ.	zedv.
Eksük eylenemiş: maksur.	Emanet: vedi`at.
Eksük viren: mutaffif.	Emecek: hilf.
Eksüklük: mankasat.	Emmek: mezz, reşef.
Ekşi: dümüs, hāmız, hurâk, hamz.	Emzikli bardak: bülbüle.
Ekşilik: humûzet, hamûset.	Emzirici: ru`uş.
Ekşimek: (süt ekşimek) iytillah.	Emzirmek: imlâc, libân, milh, (oğlan
Ekşi ot: mellaḥ.	emzirmek) razâ`.
Ekşi yüzlü: cehem, leşme, şeks.	Enâr: rümmân, rümmâne.
Eksi yüzlü olmak: cehâmet, cühümet.	Endişe eylemek: ress.
Ekşü: zırb.	Enek: zakan.
El: yed.	Enek altı: gabgab, hanük, zinâk.
El ağacı: erziye, mirzebe.	Enek kemüği: fekk, lahi.
El ayası: keff.	Enik: (kurd ve sırtlan eniği) sim`.
Elek: (seyrek elek) helhâl, (yoğun	Ense: kafâ, kafiye, kuzâl, refrâ.
elek) kasid, (kıl elek) minsef,	Ense çukuru: nukra, nükret-ül-kafâ,
mintâz, muğarsatîr.	hakına.
Elemek: nahl.	Ensenün iki yanı: kazalan.
Eleyici: (toprak eleyici) nahhâl.	Er: recül, (uzun er) ebdah, hınâb,
El ele vurmak: taşdiye, taşfîk.	(uzun ayaklu er) hacavca.

Er bölüğü: havze, hazıka, sübbe,
şî'a, ma'ser.

Ergen: ermel.

Ergenlik: `uzbet, `uzubet.

Erik: (kara erik) icās.

Eri olan avret: zevce.

Eri olmayan avret: ermele.

Eridici: şahir.

Erimek: iskār, zevbān, zevb.

Eritmek: (yağ eritmek) sahr, sek',
(altun ve gümüş eritmek)
sebk.

Erkek oğlan: velid.

Ersiz: `utl.

Erük (tağ erüğü): firsik, idrik.

Esenlemek: (göç vaktinde esenlemek)
tevdî', vedā'.

Esenlik: tehiyyet.

Eser: da's, nebs.

Eserler: eblād, hırāş.

Esir: heddî, ma'sur, mükelleb.

Esir eylemek: esr, istibā, sebā.

Esir olmak: `ünüv.

Eskici: hāsir, leddām.

Eskimek: bilā, (kaftan eskimek) hümüd,
muşvuh, hulukat.

Eski nesne: cā'aş.

Eski satıcı: hulkānī, neccād.

Esmek: (yıl esmek) nefh, saleb.

Esrik: iştāk.

Esrikler: mucâc.

Esrimek: inzaf.

Esritmek: (şarab esritmek) tehvid.

Eşek: hımār, (yaban eşeği) ferā,
yorga eşeği) fārih, (yaşlı
eşek) kalh, (karı eşek) maşik,
(yükülü eşek) nahsūs, (aksak
eşek) zālī'.

Eşek ahır: emed.

Eşek āvāzı: haşrece, nahit, nehik,
zefir.

Eşek boncuğı: cāce.

Eşekçi: hammār.

Eşek koduğı: (dişi) caşse, lüke',
sakba.

Eşek osurmak: zak'.

Eşek sineğı: nuğre.

Et: lahm, (çiğ et) enyız, muğalhez,
(pişen et) veşik, (kuru
et) kadid, vezim.

Et çok olmak: (bedende) lahim.

Et çerbişi: vedek.

Et çervişi: ihāle.

Et dögecek: satūr.

Ete iştihası olan: lahim.

Eti çok yimek: keşb.

Et kokmak: evhāt, (pişerken et
kokmak) kater.

Et kurutmak: teşrik, vaşk.

Etlü: ehber.

Etlü kimse: hayiyy, kedin.
Etlü olmak: lahamet.
Etlü oğlan: hunāfic.
Et paresi: vezre.
Et pişirici: keşi'.
Et pişmek: zeyi'.
Et satıcı: lahham.
Etek: zeyl.
Etmek: hubz, (hamırsız etmek) fatir,
(hamirlü etmek) fetak, (kuru
etmek) fugar, gerdban, (ak
etmek) huvvāra, (katıksız
etmek) kafar, (kuru etmek)
ka`k, (göynük etmek) kamih,
(buğdayla arpadan olan etmek)
lagis, (yufka etmek) rakaka,
salayik, (külde pişmiş etmek)
turmus, tarmus.
Etmekci: habiz.
Etmek katığın virmek: edm.
Etmek koyacak: sebade.
Etmek pişmik: nususet.
Etmek pişirmek: ihtibaz, habz.
Etmek uvağı: fetat.
Etmek virmek: habz.
Ev: beyt, dar, (küçük ev) hücre,
(kamıştan ev) kah, (kara ev)
kubbe, (büyük ev) ukr.
Ev ortası: sakf.
Ev öni: feza, sadr-ül-beyt.

Evet: bela.
Evlek: cerib.
Evlenmek: ehl, te'ehhul.
Evvel: badi, bedayet, bedi.
Evvelki: bedv.
Eyeğü kemügi: hilf, (kiçirek eyeğü
kemügi) huluf.
Eyeğü kemüginün dibi: nevāfic.
Eyer: serc.
Eyer ağacı: kayheb, hana, hanv.
Eyerci: serrac.
Eyerde oturmayan: emyel.
Eyer ortası: gāsiye, suffa.
Eyertmek: teftiş, tecessüs.
Eyerün iki tarafı: deftan
Eyerün öni: kubus.
Eylemek: ca`l.
Eyilik: birr, ihsan.
Eyilik eylemek: tahsin, in'am, isla.
Eyi iş: sani`at.
Eyik: mızgal, mirden.
Eyirtmek: tetebbu`.
Eyrim: mirşah, mirşaha.
Eyü: ceyyed, diha.
Eyü asıl: haşib.
Eyü asıl olmak: haseb.
Eyü asıllı: şerif
Eyü bahtlu: bahit.
Eyü dirilik: ergal, hırfac.
Eyü dostluk: muhālaşat.

Eyü gün bulmak: fevz.
Eyü hü: haşlet, seciyye.
Eyü hular: garir.
Eyü hulu: havd, teşmîn.
Eyü iş işlemek: fery.
Eyü kişiler: hıyar, kirām.
Eyü kokulu: semim.
Eyülik eylemek: ifdāl.
Eyülikden ırağ eylemek: kabḥ.
Eyü nesne: fahr.
Eyü olmak: (hastalık eyü olmak) bell,
nebl, nebālet, tecāsi.
Eyü sürmek: nebl.
Ezberlemek: laḳan
Ezmek: (misk ezmek) devf, devk,
medāk, saḥk, sehk.

- F -

Fahr eylemek: nahvet.
Fahırlanmak: bezc.
Fakir: hūc, qarzūb, mi`vez, mu`dim.
müstebit, semt, su`lūk, zararık,
zayka.
Fakir eylemek: iknā.
Fakir kişi: bevsi.
Fakirlik: haşāşat.
Fakr: davk`a.
Fal: cibbt.

Falcı: kahin.
Fal urmak: tefā`ül.
Fani olmak: nefād, necez.
Fark iden: (eyüyi yatlıdan) mümayyiz
Fāsıd: gāss.
Fasid söz: haṭal.
Fasih: selit.
Fasihlik: selik
Fayda: tāil.
Fayda dutucu: müstefid.
Fayda dutmak: istifādet, iḳtiyās,
intifa`, temettü`.
Fayda tutmuş: muktebes.
Faydası az kimse: cedā.
Faydasuz: melş.
Fayda virici: müfid, nāfi`.
Fayda virmek: ifāde.
Fāzıl kimse: nebil.
Ferah: becāḥ, fesak, neşat.
Ferah olmak: cezel.
Ferayād: semāl.
Feryād eylemek: istigāse.
Feryād iden: cezü`.
Feryād irüşdürmek: gāset, ifza`,
feza`.
Feryād istemek: tagvis.
Fesād: dağal, gāsa, habl, kuş`et,
merc, neter.
Fesad eylemek: gāsv, gusv, dahs.

Fesāhat: beyān.
Fidan: nihāl, ğırs, (hurma) sınıv.
Fidan bağlamak: fedm.
Fikir: re'y, reviyet.
Fikir eylemek: fekr, te'emmül,
tedebbür.
Fikir iden (çok): fikkir.
Fikirsiz: fazih.
Fikirsizlik: feylüle.
Fikirsüz: fāl, bedāhet, bedehne.
Fikirsüz şiir: haşb.
Fikirsüz söylemek: bedihe, hüfat.
Filci: feyyāl.
Fitul: fetile, mesrece, zübāle.
Fitul eylemek: kaled.
Fitul sokacak: mizlıkā.
Fitne: hevşe.
Fitneler: hezāhiz.
Fitne koparmak: cināyet, ecel.
Fuhuş söylemek: hanā.
Fuhuş söyler kimse: celi`.
Fuhuş söyleyen avret: cālī`a.
Fukacılar taşı: fincān.
Furun: mahbez.
Fütur: mezell.
Gâfil olmak: tegāfül, ğufül, seref,
te`amus.

- G -

Gaflet: ğirret, ğaheb.
Gaga: mınkār.
Galabalık: iħrincām, irziħām.
Galabalık olmak: zaħm, (su üzerinde
galabalık olmak)
zafef.
Galebe: riħ, şaftet.
Galebe eylemek: behr, bek, bezz,
(hüccetle galebe ey-
lemek) ett, tebkīt,
idāle, istiħvāz, kahr,
kevh, nehec}.
Galebe iden: galib.
Gam: kerb.
Gargara olunan (edviyeden) ğarūr.
Gaygan: emed.
Gaygu: zer`.
Gayretlü: şahşah.
Gayretsüz: mizā.
Gazab: neft.
Gazab iden: muğiż.
Gazab idici: sāhit.
Gazabdan dolmak: bartāma.
Gazabın yutmak: kezm, kezim.
Gebe: kalib.
Gebe olmak: (avret) ihcāh.
Gececek: memerr.
Gececek yir: ma`ber.
Geçen yol: vālib.
Geçer eylemek: tervic.

Geçerlemek: rivāc.	reved, vürüd.
Geçerlik: cevāz.	Gelüp gidici: müterahberc.
Geçik: tilā'.	Gem: (uyan gemi) nikl.
Geçişmek: `irāz.	Gemi: cāriye, fülk, haliyye, (uzun gemi) mirzāb, sefine.
Geçmek: dürüc, fevt, heyzā, icāne, (meşakkatla geçmek) iktihām, in'āz, (süratla geçmek) is- hinkār, mazā, muzā, mürür, merr, nāfic, terk (sudan geçmek) `ubūr, zihāb.	Gemi balamarı: kals.
Geçmez: kāsīd, redī, nebehrec.	Gemici: nü'ti, sārī, seffān.
Geçmez akça: zāif.	Gemiler (küçük gemiler) huluc, sābihāt.
Geçmiş: māzī.	Genç: ehrā.
Geçmiş kimseler: haşās.	Genç evrat: fetāt, şabbe.
Gedmek: selm.	Genç kız: şalvad.
Gedük: selme, nīm.	Genez: behl, mu'nān, yesir.
Gedük olmak: (kılıç gedük olmak) tefellül.	Genez eylemek: teysir, teshil.
Geçirmek: ceş'.	Genezlik: sehület, serāh.
Geğsek iden: hanīs.	Genez nesne: veket.
Gelecek yıl: kabāk.	Geniş: vaşile.
Gelesi yıl: el-ām-ül-kābil.	Genişletmek: irhā.
Gelici: şādir.	Genizden söylemek: muķāmıķ.
Gelici yol: vārid.	Genşük olmak: infirāk.
Gelin: `arūs.	Gerindüren ısıtma: mümeddid.
Gelincik: ibn-i `irs.	Gerinmek: kufū', metvā, temaṭṭi, temer- rüd.
Gelinlik: hacel.	Getürmek: netak.
Gelin perdesi: hıcāl.	Gevmek: lāk.
Gelip gitmek: terecric.	Geviş gevme: kaş'.
Gelmek: etā, etv, mec', gışyān,	Geyik: zaby, fūr, (sığın geyik) mehāt, (dağdan inen geyik) kādis, (sütlü geyik) gaytala.
	Geyik āvāzı: bu`ām.
	Geyik bızagısı: şādın, ya`fūr, gazāl,

cedāyet, hısf, şamir, reşā.	Gin eylemek: fesh.
Geyik duracak yir: kinnās.	Ginlik: rahbe.
Geyik memesi: zab'.	Gin yir: fecve, fezā, receb.
Geyik tekesi: ya`āfir.	Giniş yir: mefgade.
Geyrek: gudāf, guzrūf.	Giniş yirler: ve`ab.
Gezmek: cevlān.	Girdāb.: dūrdür.
Gibet eylemek: fazh.	Girde: ragif.
Gice: leyl, leyle, beyāt, (ulu gice) yākūh.	Girçeklik: sadakat.
Gice aşlamak: beytütet.	Girçek söylemek: şıdk.
Gicede namaz kılmak: teheccüd.	Girmek: (meşekkatla girmek) iktihām, ifāzet, şaleb, (içerü girmek) vüluc, duhul.
Gice geçmek: beytütet.	Girü çekmek: (atun uyanın girü çekmek) kad`.
Gice gelen: tarık.	Girü dönmek: bu', hacāmet, havr, hecb, nüküş, rey`, rucū`,
Gice gidici: sādī.	Girü dönmiş: reci`.
Gice karanlığı: iksiyan, ducuci.	Girü döndürmek: kef'.
Gice karanlığı: fahme, gasā, tafhim. `ülcum.	Girü durmak: nüzū`, keff.
Gice karanlık olmak: decv, gusuv, gasuk.	Girü dutmak: keff, difā`, def`, habs, hacāmet, indifā`, kad`, leyt, red`, vakf, ver`, zarih.
Gice karanusı: duhā, kifr (bk: karanu gice).	Girü kalmak: (bir işde geri kalmak) kušur.
Gicelemek: emsā, kuşur.	Girü kalmış: bakiyye, halef.
Gice ortası: menāme.	Girü olmak: hunus.
Gice ve gündüz: berdān, eberdān.	Girü viren: rādi`.
Giceyle gelmek: turuk.	Gitmeğe yaraklanmak: ebb.
Giceyle namaz kılmak: hücüd.	Gitmek: cery, (sevinçle gitmek) dalān,
Gicik: hakkāk, hikke, ukāl, şerā.	
Gidermek: izhāb.	
Gin: vāsi`.	

hefā, (süratle gitmek) inci-
dāb, ma`d, (katı gitmek)
melh, meşy, musyuh, nü'üc,
necş, seyr, zih.
Gitmiş: meshūt, müşhat.
Givirmek: dümük, idhāl.
Giyesi: riş.
Giydürmek: (kaftan) kisvet.
Giyecek: kisve.
Giyilen: redı'.
Giymek: eml, letib.
Gizlemek: dess, (yer altında gizlemek)
dah, (ayıb gizlemek) deles,
(haber gizlemek) demes,
res, (hile gizlemek) desıs,
hereb, hıbā, küşuh.
Gizlenecek yir: mecenne, mücāhır.
Gizlenmek: hamer, ihfa, tafes, tevarı.
Gizlü: dümāc, habı, hafı, meknün,
mütevāri, telezzüc.
Gizlü āvāz: cirs, hasıs, neba'et,
vecs.
Gizlüce söyleşmek: münācāt.
Gizlülük: hufye, muhfet.
Gizlü olmak: denes, hafā, (çok gizlü
olmak) gemūzat, reyn.
Gizlü söz: hetmele, nağam.
Gizlü söz söylemek: vaḥy.
Gonca: káfur.
Göbek: sürre.

Göbek kesmek: (mama oğlanı göbeğinden
kesmek) serer, serre.
Göbek: sürre.
Göç: rahıl.
göçmek: (bir yirden bir yire) za`n.
Göğeren hurma: cedāle.
Göğüs: berk, cevş, cü'suş, lübbe,
şadr.
Göğüs āvāzı: naḥr.
Göğüs çıkmak: ık'ansās.
Göğüs çukuru: hezme, maḡi, şugra.
Göğüs gırāldüsü: ketit.
Göğüsü ak: bentā.
Göğüsü çıkık: bezā, ebzā, ka`as, müte-
kā`is.
Göğüsü çıkık avret: bezhā.
Göğüsü çıkmak: bezüh.
Göğüsü çıkmış: ak`as.
Göğüsü gin: eflec.
Göğüs kemüḡi: cincin, cincine, teribe.
Göğüs öni: tulya.
Göğüs urucu: vākiz.
Göğüs üzeri: zever.
Gök: (dünya göği) rakı`, (evvelki gök)
semā-üd-dünya.
Gök etrafı: zira.
Gök gürlemek: recs.
Gök gürüldüsü: eziz.
Gök kenarı: ufuk.
Gök yüzi: hadrā.

Gökçek: behic̄, (nefesi gökçek)
behnāne, bühiyy, cemil,
escah̄, geri, melih̄, nazret,
sabiḥ̄, (gayetde gökçek) tuyyāb
vecih̄.

Gökçek avret: berze, beşire, ḥasane,
(gayetde gökçek avret)
utbul̄, utbulē.

Gökçek eylemek: tatriḥ̄.

Gökçeklik: bahā, behcet, ceyed,
nezāhet.

Gökçek memelü: ceddā.

Gökçek olmak: behī.

Gökçek sözlü: hette.

Gökçek yüzlü: visām.

Gökçek yüzlü olmak: vesāmet, kusāme.

Gökçek yüzlü kimse: ezher

Göl: gadir̄, niḥy, ukbā.

Gölçek: gudran̄.

Gölcük: (yağmur suyundan) sagab̄.

Gölge: fey', tūbbā.

Gölgelik: (ağaç budağından) ḥayma,
sebāt.

Gömele: milvāḥ̄, namūs, resse, (avcı
gömelesi) zeribe.

Gömele idici: nakkar̄.

Gömüldürük: lebeb̄.

Gömüldürük tokası: ibreyim̄.

Gön: (ḥam gön) seyr̄.

Gönder: (geminün gönderi) mürdi.

Göndermek: ba's̄.

Gönlek: kamīs, (kısa gönlek) bedn,
dır̄, (yinsüz gönlek) hay'al,
bakīn, bakīr, ḥazz, (avret
gönleği) hudba, (bol gönlek)
sābika, (kiçirek gönlek)
şıdār, sirbāl.

Gönlek giydürmek: (avrete) tedrī.

Gönlek yahası: ceb̄.

Gönlek yiḥi: kunān.

Gönli açık: şehāmet.

Gön pusı: keşirā.

Gönül: bāl, fu'ād, kalb, ḥazz, kaylak,
ru', zamīr.

Gönül açar ot: devā-ul-misk.

Gönül açıcı: müferriḥ̄.

Gönül depretmek: ḥafk̄.

Gönül derdi: zacr̄.

Gönül dönme: gāsā, gasyān.

Gönül eksilmek: kāliš̄.

Gönül götürmek: cesa, cüşū'.

Gönül gözi açık olmak: basāret.

Gönül boşluğu virmek: istimālet.

Gönül ıztırabı: vecib̄.

Gönül katılığı: kasā, (katı gönüllü)
yehfuf, utull.

Gönül kurmak: ves̄.

Gönül pākılığı: i'tikād.

Gönül perdesi: ḥalīb, ḥulub̄.

Gönülsüz: hebit, hedān, naḥb̄.

Gönül talmak: vecf.	Göz bebeği: insan, nâzır, hündür, zübâb.
Gönül tamarı: vetin.	Gözci: kâli, rifâ, tali`a.
Gönlü tar eylemek: izcâr.	Gözcilik eylemek: (kavma) reb'.
Gönül tarlığı: kasâvet.	Göz çaplu olmak: gamaş.
Gönül yanmak: gulla, (aşktan gönül yanmak) lev` (kederden gönül yanmak) mazz.	Göz çıkarmak: fekā.
Gönül yüceliği: semk.	Göz çöngelmek: hasar, husûr.
Görecek yir: meşhed.	Göz çöngelmiş: hasir.
Görmek: ibşâr, likâ, mülakât, rü'yet.	Göz çukuru: kalt, tedfik.
Görmez: (gündüz görmez) icher, görücü.	Gözden su çıkacak yir: fakir.
Görücü geçmek: `üşûr.	Göz donuk olmak: kelâl.
Görümce: cene.	Göz dutucu: müterassıd, mütevakki`.
Görünen nesne: serb.	Göz dutmak: bakı, irsâd, raşad, rakbet, rakib, rikbân, tatallu`, terassud, tevakku`.
Göti büyük avret: recâh.	Göz dutucu: mutatallı`, mutrakıb.
Götürmek: irâd, tesmîr.	Gözedici: râşıd.
Gövdelü kimse: lebuḥ.	Gözetmek: necâ'.
Gövdelü olmak: cesâmet, cerâmet.	Gözgâh: muhâza.
Gövdesinde kıl olmayan: em'at.	Göz gökçekliği: hazer.
Göyündürici: levvâh.	Gözgi: mir'at.
Göyündürmek: sef`.	Gözi ağrıyan: ermed, ir`ad, ramıd.
Göyünmek: hafz.	Gözi büyük: ebecc.
Göynük: (çırağdan düşen göynük) kurâta, kurâza.	Gözi oyup çıkarmak: seml.
Göz: basar, (kara göz) da`câ, ed`ac, edna, hadib, nefis.	Göz kapağı: cefn.
Göz açmak: tarf.	Göz kapağı ağır olmak: şirnak.
Göz ağrısı: remed, uhz.	Göz kapağın dikmek: (tıbbî bir terim- dir) temsîr, tesmîr, teşmîr, teşni`.
Göz aydını: kurûr.	

Göz kapağının içi: hımlāk.
Göz kapamak: ıg̃zā, gamz.
Göz karası ziyade olmak: da`ac.
Göz kuyruğı: künc, mu`hır, muk̃i.
Gözle göstermek: gamz.
Gözle işaret eylemek: halec, lemez.
Gözlemek: ref'.
Gözleri büyük: caħrem.
Göz oymak: bahs.
Göz ruşen olmak: kurret.
Gözsüz sebek: firnib.
Gözsüz toğan: (anadan gözsüz toğan)
k̃are, k̃ar, k̃ur, keme
ükme, mekfuf.
Gözün etrafı: mak̃i.
Gözün kılı çok olmak: vaṭaf.
Gözyaşı: dem`, feverān, girib,
hetn, ruku`zahh, zerm.
Gözyaşı akan tamar: ğarb.
Göz yaşı akmak: haṭl, hemeşā, heml,
hemu, himlān, sicām,
zerf, zerfān.
Gözyaşı dökmek: `aber.
Gözyaşı gitmek: tezāruf.
Göz yummak: ig̃māz.
Göz zayıf olmak: barak.
Güç: zulm.
Güç birliğı: mechūd, menhūs.
Güç eylemek: haṭā.
Güç iş: selā.

Güçle işi dutmak: ikrah.
Güçlü: kavī.
Güçlü kimse: kadir, kadir.
Güç yitmek: takat.
Güden: belid.
Güdülür mal: serah.
Güdülür tavan: sürüh.
Güdmeğe göndermek: (tavar) merc.
Güğercin: ğakm, ğamāme, hedbil,
`ikrame, müraliş, (ev
güğercini) timrād, yemām,
yemāme, (ötücü güğercin)
zai`bi, (oynayıcı güğercin)
zicāl.
Güğercin yavrusı: cevzel, ğurr.
Güğercin yiri: deyyār, maħsane.
Gül: verd, verde (kızıl gül) ğayceme,
(ak gül) vetir, (saru gül) vi`at,
viāṭa, vi`az, di`az.
Gül açılmak: fuğum.
Gülek: `ülye.
Güler yüzlü: besim.
Gülgen avret: midħak.
Gülmek: (bir kere gülmek) daħke, dıħk,
dıħk.
Gül renklü olmak: vürüdet.
Gülücü: daħik, şemu`
Gülümsemek: tebessüm.
Gümiş: nukra, Fizzā, şavlec, şamit,
ğurbüb, zavlec.

Gümiş ile bezenmiş: müfazzaẓ.
 Gümiş karılmış: meẓabık.
 Gümiş pasesi: vezile.
 Günah: cerime, ceriret, cinayet,
 cünah, cürm, hab, hub, harac,
 hatâ, hıns, hırac, hitva,
 isyân, münker, nüker, rehak,
 vizr, zenb,
 Günahdan geçmek: tevb, tevbe.
 Günah eylemek: havb.
 günah galebe eylemek: reyn.
 Günahkâr: eşum, eşim, âsim.
 Günahkâr olmak: eşem, vekf.
 Günah setr idici: gâfir.
 Gün bulutlanmak: decen.
 Gündelik: rebâcet.
 Gündüz: nehâr, yevm, vazzâh.
 Gündüz görmez: echez.
 Güneş: şems, beyzâ, câriye, kurşa,
 şarik, yuh, zıhh, zükâ.
 Güneş çevresi: dâre.
 Güneş çöreği: kurş-üş-şems.
 Güneşde komak: teşemmüs.
 Güneşde oturacak: mişrak.
 Güneş doğmak: büzuğ, zürur.
 Güneş dutulmak: küsuf.
 Güneşe gelmek: zuhâ.
 Güneş kalkmak: tereccül.
 Güneş meyl eylemek: eved.
 Güneş sulesi: şua, zıhh, gayâbet.

Güneş toğacak yir: maşrik, maṭla.
 Güneş toğmak: şuruk, şeviz, şirâk.
 Güneş tulunmak: cübbüh.
 Gün toğacak yir: maṭla.
 Gün toğmak: şeviz, şirâk.
 Gün tuluncak yir: garb.
 Güreşmek: muşara'a.
 Güreş yiri: maşra.
 Gür kaşlu ve kıllu adam: ezib.
 Gütme: (deveyi gütme) iclivvâz,
 lihâz, ra'y.
 Güveç: (süd güveci) mihleḅ, milben.
 Güvey: üsse.
 Güveycük: beytuka.
 Güyegü otı: şa'ter.
 Güz ayları: harif.
 Güz otı: berdüt.
 - H -
 Haber: nebâ', risâlet, (evvel yetişen
 haber) nağye.
 Haber eylemek: ülvâ.
 Haber virici: esir.
 Haber virmek: inbâ, iblâğ, istikdâm,
 ihtibâr, mürâselet, rûz.
 Hacet: bedâd, ereb, eşkele, fâka, fekr,
 havbet, hevca, huc, irbe, naḥib,
 reyḅ, su'ul, şakûr, şecen,
 tülüne, tülünne, vaṭr.

Hacete irişmek: heys.	şavl, şevt.
Hacetler: rebâis.	Handak idici: nakkār.
Hacet reva eylemek: is`af.	Hapis: iltibās.
Hacet reva elmak: incāh.	Hapis darlığı: ezl.
Hadden geçmek: tecāvüz, fart, ifrāt.	Hapis eylemek: i`tifā, ihtibās, gāzn,
Hadden geçici: mufrit.	elet, lāt, ki`ka`,
Haddin tecavüz eylemek: bağy.	rebed, recen, şebr,
Hadım: hınziz, hışya, mecbub.	secn.
Hakim: kadı, fettāh, fayşal.	Haram: besl, hıızr.
Hakir: mahzül.	Haramdan kaçmak: `ifat.
Hakir kimse: kamelī.	Haram eylem: hııcr, ibsāl.
Hakir dutmak: istihālet.	Harb: heycā.
Hakir eylemek: kas`.	Hardal: şuggā.
Hakir olmak: hisset.	Hareket: heys, natış, neviş.
Hak olmayan: bātıl.	Hareket eylemek: habāz, halec, rehriz,
Hal: tavr, merin.	tenevvuh.
Halhal: hacel.	Hareket eyleyen nesne: zāile.
Halhal başları: haşl.	Hareket itdürmek: heys, hezhēz, hezhāz,
Halife eylemek: istihlāf.	hüzhüz, melet, nefz,
Halka: (gümüş veya altından) hurs.	(eşyayı hareket it-
Halkalar: (altın veya gümüşten) hır-	dürmek) ze`azi`.
sān.	Hareket itmek: recc, meyd, tezebzüb,
Hallac: neddāf.	gımr.
Hallac yayı: himāre, kirbāl, minbāz,	Hased iden: hāsıd, hāsud.
mindaka, mindef,	Hasır: bariya.
minfece.	Hasır dokumak: reml.
Hamamcı: hammamī.	Hasret çekici: hasır.
Hamir: (sıvık hamir) verah.	Hasret eylemek: taḥassūr.
Hamır pişmek: fatr.	Hasret çekmek: telehhüf.
Hamle eylemek: kerr, satv, şedd,	Hasta: meriz, mimraız, (kadın) bazra,

Hasta eylemek: nekb.
Hasta olmak: deva.
Haşıl: bet.
Hata eylemek: hefvet, vehel, seref.
Hata iden: muhtî.
Hata itmemek: işâbet.
Hava: cev̄v.
Havan: münhaviz.
Havan-desti: makbız, makbaz.
Havale eylemek: ihâle.
Havac: (yaban havac) hınzâb.
Havuz: büreke, (küçük havuz) cābiye,
(kiçirek havuz) cey'e, cürmüz,
(dolmuş havuz) deysak, gadir,
meddî, (büyük havuz) hecir,
merkûv, nâ'ür, mikrât, mukârî,
naşib, nazih, suhâric.
Havuzun etrafı: elkâf.
Havuz ortası: meşâb.
Hayırsuz kimse: haşşib, kaşib.
Hayırlu kişi: hıyar, hazret.
Hayran: mebhüt, sâdir, südr, vâlih.
Hayran eylemek: beht, behet, büht.
Hayran olmak: teyh, ba'al.
Hayret: bakar, batar.
Hayrı az kimse: senid, cahd.
Hayrı çok kimse: huyyer, kuşum.
Hazır: şahid, nakd.
Hazır olmak: muhayyâ.
Hazine: muhda', kaytun.

Hazinedar: dâric.
Heccelemek: hicâ.
Hecv itmek: rak'.
Hediye: istaf.
Heğbe: kürz.
Heğbenün bir gözi: evn.
Helâk: besel, cāh, demâr, dibâr,
fevz, henâsir, hasâr, hasâret,
haleke, hür, kalet, remd, sevâf,
selel, sübür, tebâb, tebâr, tes.
Helâk eylemek: haft, ihlâk, imhâk,
istihlâk, işâtat, kebet,
şecb, tahsîr, tebtir.
Helâk iden: müdessî.
Helâk idici: feygâ.
Helaklık: tehtüke.
Helâk olmak: bevâr, beyed, (kendü
gamıyla) bâhî'.
Helâk olacak yir: kumha, mevbiq.
Helâk olmak: hülk, redâ, remâdet,
seyt, sücüb, ta's, tayh,
tebb, telef, tevâ, vatg,
vebak, zühük.
Helâk olmuş: müstehlik.
Helâk olucı: müd.
Helâl: hıll.
Helâl eylemek: ihlâl.
Helva: (ak helva) kâtaif, kubbat,
kubeylâ, natîf, (heniki helva)
habîş.

Hemişe: dāim.
Hesab defteri: cerīde.
Heykel: ta`vīz.
Hıyanet: els.
Hıyanet eylemek: gāşş, havn.
Hıyar: hılfa, kasad, kıssa, zağabis.
Hısım: ehl.
Hısımlık: karābet, şümke.
Hıfz eylemek: ihtifāz.
Hına çiçeği: fağv.
Hınçkırmak: naqt (bk: hınçkırık).
Hırman: (döğülmedük hırman) küdes.
Hırman dögecek yir: medāset.
Hırman dögmek: diyāset.
Hırman yiri: beydür.
Hırka paresi: kıza`.
Hikaye: istāre, üstüre, üdhiye, uhcıye.
Hile: havl, kitāf.
Hile eylemek: ihtiyāl.
Hile idici: muhtal.
Hisar: burc, hışn, vazed, vezr.
Hiştektek: banika.
Hiyanet: iğlāl.
Hizmet: katv.
Hizmet eylemek: mehn, nisāfet.
Hizmetkār: hādım, hāil, hibnik, ücāhin, vasif.
Hizmetkārılar: hafān, hafed.
Hor: hakir, sağır.

Hor dutmak: hakr, hecv.
Hor eylemek: duh, istiḥkār, qahr, kam, kebet, tahkır, veze'.
Horlık: davk`a, hakāret, hevān, hevn, hūn, kazem, mehānet, mezellet, nıkmē, nıkmet, sağā, sıkāt, zillet, züll.
Horlık eylemek: ihānet, izlāl.
Horlık göstermek: zara`a.
Hor kişi: erzel.
Horlamak: fatīt, gātīta, harhar, izdırā.
Hor olmak: duhūr, kamāet, sağgār.
Horos: dik, (iki ibiklü horos) efrak, (uşar horos) şād, sarıh, umrus, (semüz horos) vedik.
Horos dirnağı: sayşa.
Hortum: (fil hortumu) melmele.
Hoş: mahbüb.
Hoş dirilik: ni`met, na`im.
Hoş kokulu: (nesne hoşkokulu) behnāne.
Hoş kokulu ölmek: erēc.
Hoş tabı`ölmek: beşāset, heşāset.
Hurda (ev içinde olan hurda): evgāb.
Hurma: belah, (yaş hurma) ruḥba, sa`d, (kuru hurma) büsr, temr, temre, cerim, (erkek hurma) fuḥḥāl, (tatlı hurma) hamt, hāmit, kāfür, (birbirine bitişen hurma) menc, şeyşā.

Hurma ağacı: nahīl, nahl, (hurmasıyla)
`ızak, (uzun hurma ağacı)
kırvah, līne, zirdah,
sumhuk, (eski hurma
ağacı) şurām.

Hurma ağaçları: rikāl.

Hurma aşısı: (südlü hurma aşısı) neci`a.

Hurma bağı: cezb.

Hurma dalı: fesil, girās, cesīs,
şimrah.

Hurma danesi: nevat.

Hurma derisi: bahv.

Hurma dibi: libne.

Hurma dikmek: deves.

Hurma fidanı: eşā, girās.

Hurma çiçeği: dahk, hazīm, gariz,
igriz, keşer, zabb.

Hurma çöpi: fesit.

Hurma kabı: cüss.

Hurma kesecek vakit: cibāb.

Hurma kurımak: cezūret, cürüz.

Hurma özdeği: cid`.

Hurma salkımı: kibāse, kināb.

Hurması çok ağaç: daql, hışāb, deluh,
mukra.

Hurma suyu: seker.

Hurma yaprağı: hūs, hūza.

Hurmanın yaramazı: haşef.

Hürmet eylemek: bakr.

Hürmet itmek: ihtirām, tevkir.

Hürmetlü: nefāset.

Hürmetlü dutmak: mahāyā.

Hürmetlü kimse: heddi.

Hürmetsüz: rağm.

Hüsrān: tebāb, şübūr.

Hüzn: belble.

- I -

Ilan: hayye, (ak ilan) cān, ichār,
(ince ilan) za'ile, tūt (bk:
yılan).

Ilan eniği: cārin.

Ilan sokmak: celd.

Ildıramak: bark, inşirāk, intiyāc,
(bark ıldıramak) lamh,
lem`, le`mān, liyāh,
şakābet, tela'lu', tevehhüc,
(nebātāt tazeliğinden
ıldıramak) vehf, vabiş, vamiz
(kor ıldıramak) zahih, tela'-
lu'.

Ildırayıcı: başış, berik, şalid.

Ildırım: bark, şā`ika.

Ildırım şakmak: buc, vamz.

Ildız: necm

Ildız alçaklığı: hażiz.

Ildız bilici: müneccim.

Ildız doğmak: büzüğ, zürür.

Ildız düşmek: niva'.

nezzüh, tevaggül.

Ilduz: kevkeb, şehāb, (kuyruklu ilduz) Irgat: ecir.

cévezher, (büyük şüelü ilduz)

dürri, (yürüyücü ilduz) seyyāre.

Irlamak: tağniye, terennüm, renem,

Ilduz düşmek: hufuk.

hıvl, sümüd, sedv, taqlis.

Ilduz kurdı: yerā'a.

Irlayıcı: muğanni.

Ilduzlar: mücādiḥ, nāṣitāt.

Irmak: nehr, nühür, (kiçirek ırmak)

Ilgam salgam: serāb.

cedvel, sākiye, (büyük ırmak)

Imızganmak: kerā, nu'ās.

hebeylah, kāsiye, felüc,

Imızkanmak: vesen.

(suyu çok ırmak) feyyāz.

Inçırık: şenc, fuvāk, mā'aka.

Irmak başı: fevhet-ün-nehir,

Irağ: meth.

fem-ün-nehir.

Irağ eylemek: taḥ, tarah, zariḥ.

Irmak kenarı: firāz, zaffe, mükellā.

Irag iden: muzahzah.

Iрмаğın suyu çoğalmak: zuhur.

Irag itmek: hasā.

Isırıcı: zaygam.

Irag olmak: nāis, suḥk, mücānibet,

Isırmak: hazy, izāz, (pire ısırmak)

şenu'et, hasū'.

karş, nuḥab, (at veya

Irag yir: münte'i.

ılan ısırmak) neḥş, sebb,

Irak: ba'id, cünüb, kaṣṣi, mehme,

(yılan ısırmak) 'uss, zāgm,

şatat, şell, vāşib.

zars, zerr.

Irakdan gören: şeyyān.

Isıtma: hummā, (inceden ısıtma) rıkk,

Irak eylemek: zevved.

(her gün dutan ısıtma) nābiye,

Irak irak dikmek: şaşr.

nā'ibe, (sovukdan olan ısıtma)

Irak irak şulalmak: beşk.

sübāt, (kızdurur ısıtma) şālib,

Iraklık: bu'd, fecā, şutūn.

(daim dutan ısıtma) mutbık.

Irak olan: zahil.

Islah eylemek: i'tiyāl.

Irak olmak: ib'ād, kaşv, cenābet,

Islaha getirmek: demal.

na'y, saht, şatn, şatt,

Islah idici: rabb.

şutūr, 'uzüb, ziḥ, zühül,

Islamak: (etmeği suya ıslamak) mered,

(sudan irak olmak) te-

meres, mers.

İsmarlamak: (Hakk'a ismarlamak)
tevekkül, (iş i ismarlamak) vükül.
İspanak: isfanah.
İsrağı gün: bārihat-ül-ülā.
Işık: mığfel.
Işıklı: mukanna.
İtir: mülāb.
İztırāb: deldāl, hevşe, iltidām,
irti`ād, irti`ās, irti`ās,
merez, recrece, şahz.
- i -
İbik: `örf.
İbrik: (bakır ibrik) maḥamme.
İç: 1- kalb. 2- lebb.
İçecek yir: meşreb.
İçilen nesne: ḥasv.
İçerü gelici: dāhil.
İçerü girmek: duhul.
İçmek: (suyu azar azar içmek) cer,
ḥasv, (su içmek) lezc, (çok
içmek) kā'b, sehb, (çok içen)
üşhub.
İçmiş: kārız.
İç yağı: şahāde, zühüm, şahm.
İç yağın satıcı: şahhām.

İfsā eylemek: (haber) ness.
İğ: (demür iği) şahnāre, (küçük iğ)
beyrem, (değirmen iği) kıub.
İğde: gubeyrā.
İğ koyacak: hafş.
İğne: hıyāt, hıyāta, hitāt, ibre,
mıhyat, şirir.
İğne koyacak: mi'ber.
İğneci: ibbār.
İğneler: (büyük iğneler) mesāl.
İğnelik: mibre.
İğne urmak: zūkā.
İğne yurdusu: semm.
İğsi: cüzve.
İhanet eylemek: istihfāf.
İhsan itmek: `izlāc.
İhtiyac: ḥavc.
İhtiyāc: imlak. (bk. hacet)
İki: isnān.
1- İkinci: sanī.
2- İkinci: hāris, ekkār (bk. ikinci).
İkin ikin: meşnā, sūnā.
İki kaşun ortası: büleccce.
İki kat: birem.
İki pāre mevzūn söz: beyt.
İki peygamber ortası: fetre, fetret.
İki tağ ortası: fa'v.
İkişer toğan: kūrrez.
İkiye bölmek: tevsit.

İki yüz: mi'etān.
İkiz doğıran avret: müt'im.
İkiz olan oğlan: tevām.
İkrār eylemek: buhū', i'tirāf.
İkrār iden: mukırr.
İkrār itmek: senā.
İtaç yimek: esā.
İleğen: (büyük ileğen) ihāne, lakan,
mirken.
İlenmek: behl.
İlerü iletmek: (iş i lerü iletmek)
temşit.
İlik: muhh, urve.
İlik çıkarmak: (kemükden ilik
çıkarmak) nakv.
İlim: 1- garāret, 2- re'ye.
İlim okumak: dirāset.
İlim öğretmek: kab̄s.
İmeklemek: habv.
İmekler oğlan: hābī, zahf.
İnce: dukāk, hamīs, haşr, nahīf,
şaht.
İnce billü: ehyef, akab, şüsuf.
İnce billü avret: mükefhefe.
İnce billü olmak: zamr, zebel.
İncelik: şehütet.
İncelmek: sühām.
İnceltmek: refet.
İnce olmak: 1- dikkat, 2- tavā.

İnci: dürr, dürre, (büyük inci) ferid,
(dizilmiş inci) ferid, mescür,
simt, (kiçirek inci) şezer.
İnciği ince: ekra'.
İnciği uzun olan: esvak.
İncik: sāk.
İncik kemüği: zunbüb.
İncinmek: duvāb.
İncir: (ak incir) beles.
İncitmek: ezā, izā, haşr, selik.
İncü: lü'lü, (kiçirek incü) mercāne.
İncü danesi: heycemāne.
İncü ipliği: silk.
İndürmek: ifvāg.
İnek: (südlü inek) tā'.
İniş: gait, gavrā, gavr, hecl, (sarp
iniş) hudda, vehde, vihād.
İniş yir: hader, hebüt, şabab.
İnkar eylemek: cuhūd.
İnkar iden: münkir.
İnlemek: eniyet, eved, hark, ilbās,
inbiyād, inhā, laklak, nahit,
ne'et, ne'it, nāle, rakūd,
reys, zefir.
İnlü: mesbüh, mukattah, muşfah,
müfertah, urāza.
İnlü kimse: lebih.
İnlü komak: ta'riz.
İnmek: (aşağı inmek) hulül, tenezzül,
hübüt, inhidār.

ip: habl, (kısacuk ip) işār, (kovaya takılan ip) `ināc, (ak ip) hav, (kuyu ipi) kabtil, kalid, kar, (zayıf ip) menin, resen, (boncuk dizilen ip) simt, (hurma ağacından ip) hulb, mesid, mirtım, (deve dizini bağladıkları ip) `ikās, (deve boynında olan ip) `ilāt, māsıt, merir, (iki kat bükülmüş ip) mübrem, (üç kat ip) meşlūs, (katı bükülmüş ip) mümerr, mesed, sahil, nizām, rişā, sebeb, sibb, (uzun ip) şatan (çadır ipi) tunub, (boyuna bağlayacak ip) ribk, ribka.

ip bağlamak: (tavar boynuna) rebk.

ip bükmek: mesd, zafer.

ipek: isān.

ipi yumak eylemek: kebb.

ipler: sübüb.

iplik: hayt, nişāh.

iplik yumağı: cerevhak, kübbe.

iptal eylemek: maḥk.

ip ucı: esle.

irendelemek: netf.

irgeç: kā'id.

irkek: müzekker, kahbileş.

irkek dışisine sıçramak: nezevān.

iri işlü: `utull.

irik yimişi: kebaş.

irilik: huşūnet, muḥāşetet, ru'un, ta'attüh.

irin: kayh, midde, mühül, rim, va'a.

iri olmak: teva`ur.

irişdirici: muvaşşıl.

irişdirmek: işāl.

irişdürücü: muballıg.

irişdürmek: teblig, iblag.

irişici: belig, laḥak.

irişmek: bālig, bulug, laḥak, luhuk, vusul.

iriyen yağ: cemil.

irte: gadāt, hürr, ibkār, bükre. subh.

irte ağarmak: cüşur.

irte belüri: gādiye.

irteye kalmış: gābb.

irte yiri ağarmak: tebaşir-üs-subh, `umud-ül-fecr.

ishal olmak: cuḥāf.

isirdici: sekr.

isirgeyici: raḥim.

issi: hārr, hamt, sahd, sāhın, sahnān, suhn, (katı issi) kayz, ikāk, laht, uvvār, vedika.

issi gice: sahnāne.

issi gün: maht, ekik, māhık, (gayetde issi gün) vaḥim, samayduh.

issi eylemek: suḥūnet.

issiler: müsahḥanāt.

Issilik: harr, harāret, teshin, cerm,
dif'.

Issilik irişmek: inā'.

Issinün şiddeti: hanaz, kevkeb, 'ükke.

Issi olmak: def'et, hamā, hurūr, suhū-
net, (katı issi olmak)

vagr, vagre, vemed, (odla

issi olmak) şalā.

Issi su: hāmiye, hamīme, hamīm,
sahahin.

Issi taş: harre, ramzā.

Issi vakti: hecir.

Issi yakmak: hanaz.

Issi yıl: semūm, bārīh.

Issi yüzlü olmak: külāh.

Issi ziyade olmak: (gündüz issi ziyade
olmak) şahad.

Isteyici: talib.

Istemek: taleb, tefakkud.

İş: sun'.

İşaret: ima.

İşaret eylemek: remz, ta'riz.

İşden oturmak: teka'ud.

İşe dutulmuş: müsta'mel.

İşemek (kese kese işemek): irag, (it
işemek) kazh, mibvel.

İşi akrun işleyen: vakur.

İşi bilici: vekil.

İş içinde olmak: mübaşeret.

İşidici: (her sözi işidici) müsmi',

sami'a.

İşidürmek: ismā'.

İşik öni: fatihat.

İş işlemek: kedah.

İşi sürücü: vekil.

İşitdürmek: tesmi'.

İşitmek: sema', tesemma'.

İş kaftanı: bezele.

İşkence: cübcübe, dahak, 'ikāb, 'ukū-
bet.

İşkence eylemek: mu'akabet.

İşlemek: fa'l.

İşleyüci: sani'.

İşsüz: battāl, mu'aṭṭal.

İşsüzlük: 'utlet.

İşün evveli: fātiha.

İt āvāzı: harir, 'uvā.

İt balığı: duğmūs.

İt boncuğı: sācur.

İt burnı: gayrazān.

İt dirseğı: zafāta, zafer.

İt eniğı: cerāsā.

İtiraf eylemek: 'örf.

İve olmak: tiltal.

İverek gitmek: hufuf, ma'ac.

İverek namaz kılmak: ḥadr.

İvici: mebādır, müsri'.

İvmek: hec'at, her', heṭa', hez',

'icle, iktimaş, mübāderet,

mūsaraat, necā', necs, sü-

lah, sür`at, şemc, tayrān,
tayrūret, tehvid, tesbih,
vefz, veşk, vezif.

1- İz: isr, isre.

2- İz: ugniye.

İzgeç: kerrāz.

- K -

Kab: 1- (ağaç kabı) lihā, kışir,
kırfa, helet, 2- gilāf, 3- küfr.

Kaba: cevş.

Kabahat: istibsa`.

Kabak: dübā'a, kar`, kar`a, (kuru
kabak) kuffe, (yaş kabak)
yaqtine.

Kabak kökeni: yaqtin.

Kabarcık: nifta.

Kabarcuk: karha, şerā.

Kabır: cedf, cenen.

Kabır yiri: mermes.

Kab kacak: zarf, şakal, suvā`.

Kab kacak satıcı: hazafi.

Kabul: berr.

Kabul eylemek: birr.

Kabul itmek: isticābet.

Kabza: (yay kabzası) ma`cis, mıkbaz,
ra's.

Kaçacak yir: meferr, mehreb, menās.

Kaçmak: belāşa, bevs, buz`, firār,
ferr, (bir kere kaçmak) ferta,
hereb, heşab, ket`, mern, navş.

Kadeh: ka's, (ağaçtan kadeh) cümcüme,
cünbül, karv, (altın kadeh)
düvvāc, kazuza, (kiçirek kadeh)
gumre, (pirinç kadeh) tā's,
(büyük kadeh) üss, sahn, sahn,
nācūd, zevnā, (şarapsız kadeh)
karuza, (dolu kadeh) dihak.

Kader: kezā, hakem.

Kadı bitisi: kabāle, mahzar, sicil,
vaşır.

Kadılaşmak: muhakeme.

Kadı lokması: mütik, zümāvered,
zümāver.

Kaftan: kaba, (yoğun kaftan) ceşib,
(karaca kaftan) düvāc,
(gizlü kaftan) düsem, kılh,
(eski kaftan) cüdād, diris, dirs
haşif, hidmil, hirs, ledim,
necād, nızv, nım, redim,
semel, tımr, (dış kaftan)
dişār, sehal, sevb, (hergün
giyilen kaftan) mibzele,
(saklı ve beyaz renklü
kaftan) dahdar.

Kaftan astarı: bıtāne.

Kaftan eskimek: düşür, dürüs, sümül.

Kaftan kenarı: şafife.

Kaftan kırındısı: zi'r.
Kaftan satıcı: berrāz.
Kaftan yırtmacı: tefrice.
Kâğıd: varak, varaka, kırtās,
(deriden kâğıd) rakk.
Kağıd destesi: ihric.
Kağıd paresi: ruk'a.
Kahr: berāh.
Kahr eylemek: bat̄sat, duh, hazv,
setvet.
Kaklanmak: (et kaklanmak) seriha.
Kakırdağı: şahade.
Kalay: rasas, sarafan, ulābi.
Kalaycı: ʿullābi, resāsi.
Kalaylanmış: murassas.
Kalb: haled, necūs.
Kalb tağarcuğı: şahit.
Kalbur: ğırbāl.
Kaldurmak: (bir nesneyi kaldurmak)
tenviye, nefc, nef`.
Kale: hıšār.
Kalem: (kesilmiş kalem) bürāye.
Kalem kesidisi: kazz.
Kalem ucu: sinne.
Kalı: (büyük kalı) tınfa.
Kalıb: (kerpiç kalıbı) milben.
Kalın dudaklı er: birtām.
Kalın olmak: hutüret.
Kalkan: cünne, micneb, micvel,
(gönden kalkan) daraka, farz,

hacefe, yekeb, terās.
Kalkanla örtmek: teterrūs, tetris.
Kalkanlı: tārīs.
Kalkımak: şuhūs.
Kalmak: lağūb.
Kaltaban: kavād.
Kamçı: savt.
Kamçıyla vurmak: celd.
Kamış: kaşab, ebā, (yaş kamış) berdi,
kevlan, hazr, seyr.
Kamış başı: tuṭ.
Kamış boğunu: ka`b.
Kamış kabuğı: lita.
Kamış köki: ʿunkur.
Kamışlık: kaşbā.
Kamışdan ev: huşş, kevḥ, ğil.
Kan: dem, hedr, nefc, (kara kan veya
yürek kanı) neci`.
Kan akmak: (cerahatdan) şahb, (tamar-
dan kan akmak) na`r.
Kan alıcı: faşşād.
Kan almak: faşd.
Kana bulaşmış: dümiyy.
Kanad: (kuş kanadı) cenāḥ, (uzun
kanad) kādime, şurām, (kara
kanad) ğabf.
Kanadı kesik: maḫşūs.
Kancık it: kelbe.
Kancık at: kesāb.
Kandil: şabah, şamahā.

Kan dökürücü nesne: rakūt.
Kan dökmek: sefk, ruku'.
Kan dökücülük: sefek.
Kanı kesilmiş: zecā.
Kanlı: `icle, circir, mencinun.
Kanlı okı: kab̄b.
Kanlu su: middet.
Kanmak: (suya kanmak) revā, reyy,
(şarapla kanmak) seft.
Kapı: bāb, (büyük ve açık kapı) fütuh,
(büyük kapı) mahfur, (büyük
ve yağlı kapı) ritāc.
Kapı ağacı: ricl-ül-bāb.
Kapıcı: bevvāb, derrāb.
Kapı kanadı: mışrā'.
Kapı küreği: zirvin.
Kapı mandalı: lizāz.
Kapı rezesi: levleb.
Kapı yoruğu: şir.
Kaplama: haff.
Kaplama: merşuş.
Kaplan: nemr.
Kaplumbağa: sülhafat.
Kapmak: hals, selb.
Kapu: derb, südde, (tar kapu) sükk.
Kapu berkitmek: retec.
Kapucu: haddād.
Kapu öni: erāvık, eyvān.
Kapu ipi: satan.
Kapu süvesi: `izāde.

Kapu yapmak: ısnāk, sefk.
Kapu yüyesi: `izād.
Kar: damak, haşif, sākıt, selc.
Kar satıcı: sellāc.
Karban saray: hān.
1- Kara: berr,
2- Kara: halek, (katı kara) esved-i
hālik, esved-i yahmūm,
derdis gurab, mübte'is.
Kara bağır: cenet.
Kara gözlü: ekhal.
Karagu: edveş, (üdvüş yanlıştır)
Kara kıl: fahım.
Karakol: tali'a.
Karalar: sudān.
Karalık: halis.
Kara olmak: (katı kara olmak) hulūk.
Kara saçlı: ešam.
Karavaş: gurre, kašām, ümeyha.
Karavul: minser.
Kara yılan: üsūd, el'as.
Karanlık: vaqab, zalām.
Karanlık olmak: istiḥnāk.
Karanu: maḡtūş.
Karanu gice: dārib, dāmis. (katı karanu
gice) ḡandis, ḡudāri, leyl
leyl-ül-leyl leyl-ül-muḡz,
leyl-ül-ḡāz, müdlehime,
taḡya.
Karanulık: dāc, daḡaḡ, dāmic, deycūr,

düce, dücā, dücne, dücüc,
gabes, gayheb, gāziye,
muzlim, müdahim, zulmet.
Karanulık olmak: demes, dümüs, (gice
karanulık olmak)
`usuk.
Karār: kurr.
Karar virmek: bu'.
Kararsuz olmak: merec, kaḥz.
Kardaş: şakik, (er kardaş) ahh.
Kardaşlık: muvāhāt, uhuvvet.
Karga: gurāb, (alaca karga) gurāb-
ül-beyn, gabf, (ala karga)
ebte`, zāg.
Karga ötmek: keyd, şadah.
Karka düvleği: şarā.
Karı: (büyük karı) cemreş, hemreş,
kanferiş, şehbere, şehrebe,
sezz.
Karı avret: (katı karı avret) himme,
hirdebe, şeyha.
Karılmak: zakt, zırāb.
Karımak: kabüb, nessüs, ta`ciz,
`ucüz.
Karın: ravk, vezeme, vizām.
Karın ağrımak: levā.
Karın ağrısı: kudād.
Karın bağı: baḥān, şıdār.
Karın burmak: (yimek sinmemekden)
heyzā.

Karın büyümek: re`ābet.
Karın dutucu: kabız.
Karın sürücü: müşhil.
Karınun büyüklüğü: sücle.
Karınca: nemle, (kiçirek karınca)
zerr, zerre, (kızıl karınca)
simsime, teşerrece.
Karıncalar: (uşacak karıncalar)
ḥanāyic.
Karınca yumurdası: māzin.
Karış: şibr.
Karış ölçmek: teşābür.
Karışla ölçmek: zer`.
Karış miktarı: kışşir.
Karışdurmak: bekl, bıkat, gals, ḥalt,
(od karışdurmak) ḥars,
(sözi karışdurmak) henbeşe.
kabḥ, kaşib, kaḥb, lebk,
merc, meşmeşe, muḥālatat,
ratn, şamec, şemc, te`atı,
tefnin, terkiib, teşviş,
zaga,
Karışdurucu: ḥalit, ḥallāt, maḥalit,
lebk.
Karışık: maḡşūş.
Karışmak: büh, fecr, gışş, ḥaşb, ḥalit,
itilāḥ, lakas, meşec, meyc,
mezc, rebek, şebk, şub,
ḥaly, veşc, virāḥat.
Karışmış: maẓnūn, meşic, mürekkebe,

(su ile karışmış) müşa`sa`a,	Kaşları gür: zibağri, (açuk kaşlu)
şirāc şühb.	eylec, ebled.
Karışmış nesne: faza.	Kaşun kılı çok olmak: vaṭaf.
Karlaguç: haşuf, huṭṭaf.	Katı: şalb, saht, tariz.
Karnı ağrıyan: mebtun.	Katı eylemek: husās.
Karnı büyük: baṭin.	Katı gök: ekhebü-lāmi`.
Karnı büyük: mübetten, eşcel, secel,	Katı gün: kamtarir.
kerşā, ru`b.	Katik: idām.
Karnı genşek olan: vahvāh.	Katılık: lüzub, şalābet, şiddet.
Karnı yarmak: ba`c.	Katı nesne: cel`ad, şulb, yehyer:
Karnı yarık: meb`uc.	Katı olan: (çok katı olan) denlentā.
Karpuz: tabiḥa.	Katı olmak: hart, (yir ve yol katı
Kartal kuşu: rahma.	olmak) vü`uret.
Karyuz: batruka.	Katı tutmak: zabaş.
Kasd: beyt.	Katı yir: cilzā, ma`züre.
Kasd eylemek: sedāt, emm.	Katı yıl: kuhme.
Kasık kılı: tarat.	Katında: ledā, (anun katında) ledeyh,
Kasırğa: kind, u`sar.	(senün katında) ledeyk, (bi-
Kasmak: kadd, nüḥu`.	züm katımızda) ledeynā.
Kasuk: (avret kasuğı) rekeb.	Katır: bağıl, bağla, (yorga katır)
Kaş: hācib, (uzun kaşlu) ezec.	fārih, ḥāil.
Kaşağı: fercun, miḥas.	Katırcı: biggāl.
Kaşağılamak: (tavarlar kaşağılamak)	Katır çekmek: ceneb.
huss.	Katib: sakkāk.
Kaşağı: maḥisse.	Katran: tılā.
Kaşık: sübed.	Kö trana bulaşmak: katr.
Kaşımak: kedah, (yanayı kaşımak)	Kav: hurāk, hurrāk.
nekā, tahriş, takriş.	Kavak ağacı: gurbub.
Kaşla işaret eylemek: halec.	Kayık: meşāne.
Kaş kemüği: hicāc.	Kavıt: sevik.

Kavkas: mirnan.
Kavrulmuş: meşvi.
Kavun: bittih, tabiha, tıbih.
Kaya kuşu: humera.
Kaygana: `ucce.
Kaygulaşıcı: enis.
Kaygulaşmak: üns.
Kayın ata: hamsā, himā, sıhr, zıhr.
Kayırmak: vebeh, tahāşī.
Kayış: düval, simt.
Kaynak: (kıynak) mihleb.
Kaymak: bezz, divāye, hatf, hutāt,
(yufka kaymak) rahfa, zübde.
Kaynamak: (çömlek) feverān, fevr,
galy, galyān. (şarab
kaynamak) hedir, hedr, neşç
seyt.
Kaynamış nesne: harika.
Kaynamış su: müsahhan.
Kaz: batt, ca`f, evizze, icfir,
kalvah.
Kazan: mircel, (helvacı kazanı)
heytala.
Kazan kulpu: şekime.
Kazanılmış: mükteseb.
Kazık: vetid.
Kazılmış toprak: zalim.
Kazımak: (baş kazımak) hult, hakk,
tefeş.
Kazınmak: (baş kazınmak) selt.

Kazıtmak: (baş kazıtmak) zalk, cilmāt.
Kazmak (yir kazmak): hafr, kasf, istilām
kery, (elle yir kazmak) nebes.
Keçe: libd.
Keçeci: lebbād.
Keçi: mā`iz, (tağ keçisi) va`il,
ya`fur.
Keçi dirnağı: celm.
Kedi: hirra, kıtt, sinnūr, zayūn.
Kedi enüğü: dirs.
Kefgir: kafşelil.
Keklik: hicli_ kībāc, ya`kub.
Keklik yavrisı: sülek.
Kelek: eynān.
Keler: hırbā, (irkek keler) hırzūn,
(yoğun keler) sahbel, sibhal,
suddād, zabb.
Keler avlamak: hıreş.
Keler deliği: hucr, cuhr.
Keler yavrisı: gaydak, hısl, huzrem,
nehār.
Keler yumurdası: mekin.
Kelttekeler: verel, `izābe.
Keltekele yavrisı: vezga.
Kemençe: zir.
Kemer: nıtaka.
Kemük: (yumuşak kemük) gurāf, `irk,
(geyrek ve yumuşak kemük)
nāgız.

- Kemük berkişmiş: neyh.
- Kemük cerdişi: şalib.
- Kemük kokmak: rimmet.
- Kemük sardıkları ağac: cebire.
- Kemükler eni: ka`b.
- Kenar: (kitap veya kaftan kenarı)
hāşiye, hucr, (kuyu kenarı)
şefir.
- Kendülik: belāret.
- Kendüzin gören: ebeş, muhtāl, i`cāb,
i`cāf.
- Kendü özin gören: mu`cib.
- Kendüzün gören: merah.
- Kene: (kiçirek kene) kumkām, kurād.
- Kenef: zūb`.
- Kepece: (helva kepeçesi) mihbāza,
mısvāt, misere, mizneb.
- Kepek: nuhāle.
- Kepek harası: hazir.
- Kepenek: lübbāde.
- Kerban saray: ribāt.
- Kerem: bā`, esāl.
- Kerim: fa`al, fetā.
- Kerim kişi: gaydak.
- Kerim olmak: necābet.
- Kerkeden: hariş.
- Kerkes: hevadır, kaş`am.
- Kerkez: (ak kerkez) mazrahiy.
- Kerpiç: irdiye, (urulmuş kerpiç)
rasf, zemit.
- Karuvān: seyyāre, `ir.
- Kesecek nesne: milhab.
- Kesek: hadd, kala`a.
- Keser: minhāt, kudūm.
- Kesici: katı`.
- Kesilmek: bület, (kimseden kesilmek)
hicrān, inkıtā`, kutu`,
intiyāt.
- Kesilmiş: 1- celfe, cilfe, katil,
mezcūz, 2- munkatı`, 3-
şarim, mülehheb.
- Keskin: katı`.
- Keskin eylemek: (bıçağı keskin eyle-
mek) istiḥdād, şüzaz.
- Keskinlik: sarāmet.
- Keskin nesne: cezāz.
- Keskin olmak: `uzūbet.
- Kesmek: banih, belet, beret, bet
(kulağı kesmek) betk, beyed,
cedd, celm, cerām, cerm, cezef,
cezm, cezz, (hurma kesmek)
cizer, cüss, cüzza`, farş,
fasl, ḥasm, ḥaz`, ḥaz, ḥazd,
ḥazem, ḥazm, ḥazr, ḥazz,
(boğazı kesmek) hebhe, hecr,
hezab, hezm, hezz, (el ayak
kesmek) hubul, hüzi', kaşb,
kaşl, kat`, katl, kaşub, me-
der, mell, menn, mesh, metr,
mihafaža, muşvuḥ, necv, sācūr,
şari, şarm, sebb, selt,
şerşere, temezzū`, tersim, ved :

Keşf eylemek: ba`sar.

Keşir: ıstafalın.

Keten: (ince keten) kaşab, ze`ir,
(yoğun keten) hays.

Keten paresi: (ince keten paresi)
sebıke, sübüb, sibb,
şukka.

Kible yili: cenüb, ezib.

Kıcırdı: (kapı veya kalem kıcırdısı)
sarır.

Kığ: ba`r, ba`re.

Kıgı dermek: cell.

Kıgılcım: şeräre.

Kıgırıcı: (yemeğe kıgırıcı) edib.

Kıl: şa`r, (ince kıl) zir, (katı kıl)
zeyr, (ak kıl) cüfale, (yoğun
kıl) hülüb.

Kıl ağarmak: meşib, şeyb.

Kıl az olmak: za`ar, ma`r, em`ar.

Kıl çok olmak: zebib, vahāfet,
vühufet.

Kıldan ip bükücü: şa`ar.

Kıldan dokunmuş nesne: `ıkāş.

Kıl döken zahmet: hassa.

Kıl dökülmek: ma`ar.

Kıl kıvrıkcık olmak: kaṭat.

Kıl kokusu: (yanmış kıl kokusu) şeyāt.

Kıllar: (uzun kıllar) gabf.

Kıllu: hitl, efra`, evṭaf.

Kılsız: zümer.

Kılsuz: (başın ön tarafı kılsuz) eclah.

Kıl uzamak: i`divdān.

Kıl yolmak: ihtilāk, tahlik.

Kıl yüliyecek: minkāş, mintās.

Kılıç: seyf, gaşb, (ziyâde ıldırayıcı
kılıç) ibrik, karen, kevkeb,
şalyam, (yufka kılıç) mehv, lüc,
(maşrik kılıcı) mişrakı, (ağaç-
tan kılıç) mihrak, necad, (kes-
kin kılıç) cürāz, batik, kırzāb,
hazim, mihzem, nehik, husām,
kassāl, kazīb, kazib, samsām,
sarim, hüzum, (Hindî kılıç)
mühenned, münsul, (kınından
süratle çıkan kılıç) dālık,
dulük, selle, (açılmış kılıç)
şakıl, (gedik kılıç) kaşım,
efel, (kesmez kılıç) keham.

Kılıç açmak: deveş.

Kılıç ağızlığı: şığār.

Kılıç ağzı: şagr.

Kılıç bağı: mişmal, zevābe.

Kılıç başı: riyāş.

Kılıçcı: seyyāf.

Kılıç çekmek: şeher, sell.

Kılıç dutmağı: mıkbaż.

Kılıç düzücü: sāif.

Kılıç kabzası: kāim.

Kılıç kenarı: nün, şefret-üs-seyf.

Kılıcı kınına sokmak: ğumd.

Kılıç kınından çıkmak: laşab.
Kılıç kınından çıkarmak: dalk.
Kılıç namlısı: naşl-us-seyf.
Kılıcsuz: emyel.
Kılıç urmak: füly.
Kılıç ucu: zünāb.
Kılıç vurmak: tab`.
Kılıç yağı: hamāle.
Kalıcı yalın eylemek: istilāl.
Kılıç yalmanı: hıdda.
Kılıç yüzi: girār, tuba.
Kılıf: (yay kılıfı) mıkves.
Kılmak: ca`l.
Kımar eylemek: meyser.
Kımar okı: farz.
Kımar oyunu: zelem.
Kımıldatmak: (bir nesneyi kımıldatmak)
zav`, (ayağı kımıldatmak)
rekiz.
Kın: cefn, gımd, (kılıç kını) kırāb.
Kınalı el: hazīb.
Kına yakınmak: (avret) selnā.
Kına yakmak: hanā.
Kindirmek: ba's, hissisi, hazz,
igrā, tehāz.
Kindurmak: hass, tahriz.
Kırağı: sağıt.
Kırağı: celid.
Kıran: recā, kuṭr, sāti, sefā,
şervef.

Kırgıl: halīs, eşmet, kehl.
Kırgıllık: kehūlet.
Kırık bağır: cifis, huşaf, fesc.
Kırılmak: vezi',
Kırk: erba`in.
Kırlangıç: üvvar, vatvat.
Kısa: kasir, zenā.
Kısa eylemek: (söz) vecz.
Kısa saymak: muṭtasır.
Kısacuk er: cedeme.
Kısacuk avret: zivvene.
Kısa kabih kimse: ca`bub.
Kısa semüz kimse: belendah.
Kısaç: kelbetān.
Kısa söz: muṭtasar.
Kısır kalmak: (koyun ve deve) `iyāt.
Kısır olmak: `u'vut.
Kismet: tefri`.
Kısrak: hıcr, remek, remeke.
Kış: şitā, şetve.
Kış ayı: meştā.
Kış evi: şitvā.
Kış adı: meştā.
Koş olmak: şetv.
Kıt eylemek: ikdar.
Kıtlığa dutmak: münakaset.
Kıtlık: cürz, fevre, galā, kaṭt, şiyah.
Kıtlık basmak: vehs, vehş.
Kıtlık çekmek: sa`ac.
Kıtlık yıl: bukcuma, cedeb, es-sene.

Kıvırcık saç: ca`d.
Kıyamet günü: meshūd, yevm-ül-be`s,
yevm-ül-hisāb, yevm-ün-
nüşūr, yevm-ül-haşr,
yevm-üt-tagābun, yevm-ü
`akim, yevm-üd-din,
yevm-ül-`asir, gāsiye,
kari`a, ezife.

Kıyamet nişanları: eşrāt-üs-sā`at.

Kıymet eyleyici: mukavvim.

Kıymet komak: teşmin, takvim.

Kız: bint, (üğey kız) rābbe, rebibe,
(kiçirek kız) hebbi.

Kızcuğaz: velide.

Kız karındaş: uht.

Kızlık: bekāret, `ünezze.

Kız oğlan: bikr, cāriye, daşā.

Kızamak: haşbe.

Kızdırmak: (odla kızdırmak) secr.

Kızdürmek: saşūr.

Kızıl: mücsed, (katı kızıl) gasb.

Kızıllık: humret.

Kızıl boya: zerecün, bakam, ciryāl.

Kızıl gözlü: escür, eşlek

Kızmak: hamş.

Kızmış: (odla kızmış) şalli.

Kibir: esab.

Kibir eylemek: ba`v.

Kiçi: şagir.

Kiçiler: aşagir.

Kiçirek: aşgar.

Kifayet: belāg, heseb.

Kile: irdeb, kafiz, nasif.

Kiler: mihyā.

Kilid: kufl, mıklād.

Kilidçi: kuffāl.

Kilid deliği: makrın.

Kilidli kanu: muğlak, guluk.

Kilid koyacak yir: galak, mıglāk.

Kilid yiri: minşeb.

Kilim: kisā, tanfase, (büyük kilim)
kutf, şemle, katif.

Kilise: bi`a.

Kin: dihl, gāile, gımr, haşv, hunzu-
vāne, husāke, ihne, sār, tāile,
tebl, tefsire, tirre, vetir,
vuğm, zağan, zahıl, zamad, zıgn.

Kinler: zağāin.

Kin almak: intikām.

Kin dutıcı: bağız, müstekinne.

Kin dutıcı olmak: zağn, nağar.

Kin dutmak: azamme, dimnet, gamer,
gilil, hıkd, hanak, haşak,
hişne, nevta, vağam, vecr.

Kin idici: muntakım.

Kir: keten, vesah, vekeb, zih, zürba`a.

Kir nesnelere: şevayib.

Kira: ücret.

Kiracı: keriyi, mükari.

Kiraya tavar dutucu: mükteri.

Kireç: kassa, kile, libne, (pişmedük
kireç) lebin, lebine, (pişmiş
kireç) kırmid, ecürre, cassa.

Kireç pişirici: cessa.

Kiriş: şir`a, veter.

Kirişler: şira`.

Kirişsiz yay: `utul.

Kirpi: kunfez, şevheb, seyhem.

Kirpik: hedeb, tarat.

Kirpüğü ak: mugreb.

Kirpük dökülmek: hazl.

Kirpük uzunluğu: telgab.

Kise: surra.

Kişniz: (yaş kişniz) nıkda.

Kişnegen at: sahhäl.

Kitab: sahife, rakim.

Ko: da`.

Koca: vazh, şeyb.

Kocalmak: teşeyyüb.

Koç: kebs, (boynuzlu koç) şakhatab.

Koduk: caş, cihäs.

Koğa: delv, dila, (büyük koğa) garb,

naytal, sücl, (küçük koğa)

velga, taycin, (suyle tolu

koğa) zenüb.

Koğa ağzı: esbäl.

Kokar (et): ham.

Kokar toprak: ka's.

Kokmak: (et kokmak) hazan, humum,

hanz, sa`t, sulul, kurtat,

(eyü kokmak) tazavvu`, (yağ

kokmak) zenah (ta`am kokmak)

senah.

Kokmuş et: muhımm, şal.

Koku: riħ, (hoş koku) rayiha, (eyü

koku) reyyä, `ıtr, damak (ya-

ramaz koku) defr, (çirkin koku)

netn.

Koku belürmek (hoş): fevh, feyh,

nefh.

Koku bolmak: nişvet, neşak, reyh, ravh.

Kokulu: (hoş kokulu) neşr.

Koku kokmak: (hoş) zav`.

Kokular: (karışmış ve hoş kokular)

lahlaħa.

Kokulanmış: mütetayyiba.

Kokulu olmak: (tiz kokulu olmak) zefer.

Kokutmak: istifaf.

Kol: sä`id.

Kolak: tarr, sell, selet.

Kolan: (dişi kolan) beydane, (arkası

alaca kolan) cüdde, hizam.

Kolan eşeği: mishal, `ilc, yahmur.

Koltuk: ibt, bağal.

Koltuk kılı: süfre.

Koltuk kokusu: şunan, zefer.

Komak: gamz, mühür, (aşağı komak)

refaz, vaz`.

Komamak: ihsar.

Konuk: nezil, zayf.

Konukçı: muzif.

Konukluk: ziyafet, me'dube.

Konukluk eylemek: kırā, kary.

Konuk evi: kaytun.

Konşu: cār.

Konşılık: mücāveret.

Koparmak: ca`ab, halec, hass, haşr, heyc, ihtilāc, imtirās, incisās, işāret, (dipten koparmak) istilām, istisāl, cevḥ, intizā`, iz`ac, kal`, (ağaç koparmak) kalḥ, ka`r, kam`, (ot koparmak) maḥl, maḥt, (kıl koparmak) marḥ, mazḥ, meth, naḥt, natḥ, netah, nez`, refaḥ, sa`am, tiltāl, zav`.

Kopmak: heycān.

Kopucu: münka`ir.

Kopuz: barbut.

Kor: cemre.

Korkak: cebān, fāşil, fiza`, haif, hāil, haşi`, haşyān, heyrā`, hūme, kalık, kü`kü`, menfur, `uvvār, vakvāk, vekvāk, vācil, vecil, yehfuf, yerā`a, zūmmāl.

Korkan kimse: nākil.

Korkmak: cūss, feza`, muḥfet, mūrākabet, naḥb, nifrāc, recā, rehḥ, rühbet, taḥaşsa, tefakkuz, vecel, vecer,

vehel, za`r.

Korku: haşiyet, heybe, hazer, hife, huf, mehābet, ra`b, rehbe.

Korkucu: hāderi, hazır, muḥbit, müşfik.

Korkucu avret: hayşā.

Korkuducu: nezir, münzir, vācif.

Korkulu: fazi`, hatāret, maḥuf.

Korkusuzluk: emn.

Korkutmak: ca`es, hevl, hızār, ifzā`, mübālat, rev`, taḥaddüd, taḥvif, taḥzır, tefzi`, tehvıl, terhib, teva`üd, za`ak, zād, za`r, zerv, zü`b.

Korkuyla dutmak: iktirās.

Koruk: hısrıma.

Koruk aşı: hısrımiyye.

Korumak: tekā.

Koşmak: (at koşmak) müsabaka.

Kov: nemim, hemz.

Kovan: haliyye, küvvere.

Kovcu: gammāz, nemmām, katāt.

Kovcılık:(eylemek) katt, terfiş, kuss, vehs, nemime, ma'y, kıttitı.

Koymak: (idhāl manasına) zaḥb.

Koyu olmak: `izz, şers.

Koyulmak: huşur.

Koyun: ganem, (dört ayağı kara olan koyun) ermel, (delü koyun) eşül (kulağı uzunına dilinmiş

koyun) harkā, (arık koyun)
hemece, (uşak koyun) hullām,
(boynuzi eğilmiş koyun)
kablā, (ensesinden boğazlan-
mış koyun) kafine, (kısa
ayaklu koyun) karāre, (boy-
nuz sınık koyun) kasmā, (çok
koyun) kübāb, (sütü azalmış
koyun) lücb, nukde (arkası
kara koyun) rahlā, (başı
kara koyun) rahmā, (ak veya
kara koyun) rakṭā, (semüz
koyun) suhāt, şa't, (yüni ak
koyun) şeklā, (südsüz koyun)
şusuz, zāin.

Koyuna nişan eylemek: ʿızak.

Koyun gözlü: eşhal.

Koyunlar: (arık ve semüz koyunlar)
şemādīd, (uşacak karaca
koyunlar) hazef.

Koyun sürüsü: fırk, katīf, fizr, kut,
ramak, resel, 'ulābit,
(bk: sürü)

Koz: cevzā, cevze.

Koz helvası: cevzenik.

Koz oynamak: zedv.

Koz yaprağı: eblem.

Koza satıcı: cevzakī.

Kök nar: bezr-ül-şaşhaş, sidr.

Kök nar ağacı: sidre.

Kömür: fahm, fahme, humam.

Köprü: mi'ber, kaṭara, cisr.

Köprü yapmak: cesr.

Köpük: rüvāl, zebd, lu'āb.

Köpük alıcı: kallās.

Kör eylemek: back.

Kör olmak: back.

Körük: kīr, (demirci körükü) hamlāc,
minfah, minfaḥa, sirhān.

Köse: kevsec, şaṭṭ.

Köseği: mifād, mihras.

Köseği: miḥzab.

Kösnümek: (yund veya eşek kösnümek)
vaduk.

Kösdek yiri: cevşeb, hevşeb.

Köstebek: hander, zübāne.

Köstebek delüğü: damā, rahīṭā.

Köstek: şikāl.

Köstek ağacı: şizāz.

Köstek vurmak: şikel.

Köşe: kutur

Köşek: rübah.

Köşk: kaşr

Kötürüm: muk`ad, müf`ad.

Köy: karye, küfr, rüstak, rüzdak,
zürdak.

Köy etrafı: miḥcer.

Köylü: kuravi.

Köyündürmek: imlā.

Kucak: kavs.

Kul: memluk, rakik, gurra, velid, kayn.

Kul kaçmak: ibak.

Kullık: rıkk, 'ubüdiyyet.
Kul olmak: i'bād, isti'bād, i'tibād,
tabīd.

Kul ve karavaş almak: sebā.

Külek: ülbe.

Kulağı kesik: eşel, mücedda'.

Kulağı küçük: esk.

Kulağı sarkuk: hazvā'.

Kulak: sem', üzñ, (yarılmış kulak)
cezma.

Kulak çirki: sımlāh, sumluh.

Kulakda sıklet olmak: vakr.

Kulak deliği: sımah, simāh.

Kulak dibi: zefre, zifra.

Kulak dutmak: ısgā, irgā, irgān,
istimā', inzi'āc.

Kulak genşek olmak: gazaf.

Kulak halkası: hayaşa, hıyas.

Kulak kesmek: ced'.

Kulak ötmek: devi.

Kulak sarkuk olmak: gazaf.

Kulavuz: delil, dāl, huta', (ordu
kılavuzu) ferāik, lazlāz,
şükā'ı.

Kulunç: merin.

Kum: reml, remle, (yanmış kum) sa'va,
(kızıl kum) küfe, (ince yumuşak
kum) hayām, (iri kum) huss,
(çok kum) tays.

Kum depe: nakā.

Kum yığını: heysem, kesib.

Kuma: zarra.

Kumar oynayan: yāsir. (bk: kımar).

Kumaş: şakal, (satılık kumaş) sil'a.

Kumaş yiri: mibsāt.

Kumaş koyacak: zarf.

Kumrı: hamām, sāvücür, sāfhūr.

Kuraklık yir: mahıl.

Kurbağa: cagz, ülcüm, zıfda'.

Kurban: heddi.

Kurban bayramı: 'id-ül-az-hā, yevm-ün-
nehr.

Kurban eylemek: (Allah için) nesik.

1- Kurd: eves, ılk, imre', hekalles,
nehşel, silfed, sibd, zih.

2- Kurd: düde, kuşrub, (gicede öter)
sarrār.

Kurduğazlar: düveybe.

Kurd enüğü: sımg.

Kurd koyucu: heyyāb.

Kurd olacak yir: vecār.

Kurımak: cefāf, cūfāf, cū'ūs, kuşul,
kaşāh, (ot) nebs, yebs.

Kurı nesne sımak: heşm.

Kurı ot: gāsā, guşā, yebis.

Kur kuşak: nıtāk, işāh, 'ıkd, mıntaka,
vişāh.

Kursak: havsala.

Kursak derisi: fenk.

Kurşun: üsrüf.

Kurt: zi'b, sıl̄k.

Kurtarmak: istinkāz, tencir, tenciye.

Kurtılmak: (belâdan) selâmet.

Kurtulmuş olmak: hü'uret.

Kurtulmak: fevz, (darlıktan kurtulmak)

fesiyet, (üzüntüden kur-

tulmak) fezec, halās,

necāt,

Kuru: yābis, nāsse, hāmīd.

Kuru itmek: cebiz.

Kuru çabak: dems.

Kurucu: talemmes.

Kurumak: (otcuğaz kurumak) mihāl.

Kurmuş ağaç: haşīme.

Kuruducu: halit.

Kurutmak: sak`, teybīs.

kusdurucu: mukayyi.

Kusılan nesne: kales.

Kusmak: kay', kals, he'a`, heva`,
sā`, tehevü`.

Kusmak galebe eylemek: zer`.

Kuskun: şağar.

Kusurucu: kayü'.

Kuşak: cedil, hücze, ibzīm, nukba.

Kuş bokı: zark.

Kuş bokın bırakmak: hadak.

Kuş çıkarmak: remc.

Kuş kanadı: sâ'id.

Kuş kursağı: kânısa.

Kuş irkeklik eylemek: kaft.

Kuşlar: türī.

Kuş yavrisı: büc, ferh, nāhiz.

Kuş yumurdası: faks.

Kuşluk: zuhā.

Kuşluk: gaza.

Kuşluk aşısı: gada.

Kuşluk vakti: zahve.

Kuyruğı büyük: elā.

Kuyruğı kesik: ebter.

Kuyruğı uzun at: zāil, zenüb, zeyyāl.

Kuyruğı uzun kısarak: zāile.

Kuyruk: zeneb, elye.

Kuyruk dibi: uccāb.

Kuyruk kakırdağı: hamme.

Kuyruklu: hülüb.

Kuyruk satıcı: ellā.

Kuvvet: bidde, bitet, celed, ezer,
gīnā, münne, rih, zala`, zūr,
nevis.

Kuvvet dutmak: i'tizād.

Kuvvet iden: müzir.

Kuvvetlü: (ziyade kuvvetlü) salhat.

Kuvvet viren: muktedir.

Kuvvet virici: mu'azid.

Kuvvet yitmek: kudr.

Kuyu: bi'r, bedī, bevd, ress, galiz,

(ağız daracuk kuyu) munkur,
vasid, (eski kuyu) cemum, kalib,
`udd, (suyu çok kuyu) naki,
`uylem, hemun, (suyu çoğalan
kuyu) lebat, (suyu az kuyu)
nakiz, (dibi yakın kuyu) enşat,
(geniş kuyu) cefr, nezu, zahzah
rekiyye, (derin kuyu) cübb,
neşut, cihinnam, zevra, zehvik,
büyün, sehbe, şatun, (taşla
örülmüş kuyu) zaris, mutavviye
tavıyy.

Kuyu ağızı: etan.

Kuyu divarı: cal.

Kuyunun etrafı: elkaf.

Kuyunun iç yüzü: dihliz.

Kuyu çarhı: mahal, mahale, bekre.

Kuyu dibi: gayabe.

Kuyu ipi: düşa.

Kuyu kazmak: bar.

Kuyuya inmek: tereccül.

Kuyumcı: şa'ig, şavvag, fettan.

Kuyumcılık eylemek: şavg.

Kuzgun: gabf, zag.

Kuzı: hamel, (yeni doğmuş kuzı)

behme, (bir yaşında kuzı) havla,

barak, haruk, gazzi, sahla.

Kuzı kulağı: (mantar) ribas.

Küçük başlu: sakbab, sa'l.

Kühne: beli.

Kül: humam, (issi) melle,

Kül: humam, (issi kül) melle, remad,
semad, seken.

Kül çıkarmak: (ocakdan) sahv.

Küle bırakmak: (bir nesneyi) termid.

Kül renklü: gabs.

Külah: kalansive.

Külçe: kurs.

Külünk: haddat, kura, merr, minkar,
mi'vel.

Külünk vurmak: şakr.

Küp: denn, hars, hibb, hubb, (derin)
rakud, zay'a.

Küp kapağı: kura.

Küpe: hadur, huld, kurd, kurt, ra'na.

Küpecik: yestuka.

Küpe dakacak yir: (kulakda) şahma.

Kürek: 1- (etmek küreği) mahsur, mih-
ver, 2- (gemi küreği) micdaf,
şurufe.

Kürk: fira.

Kürkçi: ferra.

Kürsi: kendere.

Küstahlık: bisat.

Küstahlık eylemek: bübaselet.

Küymek: rasad.

Lakab: künyet, nezeb.

Lakab komak: (çirkin lakab komak)

nebzi, (bazı bazına lakab komak) tenābuz, lakas.

La`net: bühle.

Lapa danesi: vaṭām.

Lap lap yutmak: bel`am.

Layık: evlā, harā, hariy, müstevecb, müşayı`hakik, kâmen.

Layık olmak: isticāb, labak, vefk.

Leğen: ṭanin, teṣt.

Lezzetsüzlik: tefāhat.

Lohusa olmak: nifās.

Lokma: ükle.

Lokma yutmak: lakam.

Mağara: gār, gāra, kehf, (geniş mağara) bedid, devv, metlef, şakb.

Mağlub: ma`ṭut.

Mahalle: reb`.

Mahv eylemek: lamk, maḥā, maḥk, malk, tales, tames, tumūs.

Mahvölmak: inmeḥā.

Makbere: kabr, baki`, cedes, res.

Makbere toprağı: hābi.

Mal: (çok mal) dibr, kaḥil, gazērim. (azıcık mal) behl.

Mal çokluğu: fen`.

Mal çok olmak: irti`ac, serv, zufüvv.

Malı çok eylemek: ra`s.

Mallu olmak: temevvül.

Malun eyisi: kari`a, `ime.

Malun yatlısı: kazem.

Mantar: kümāt, ra'b, şahma.

Marıl: (acı marıl) suğam, sağame, hindiyā.

Marol: hass, ya`zid.

Mashara: hāzil.

Masharalığa alıcı: ṭannāz.

Masharalığa almak: lakas, hüzüv.

Masharalık: hüz', gānz, ṭanz, suhriyye.

Masharalık eylemek: sahr.

Maşa: istām, kelbetan, miḥaş.

Matara: maṭhere, miṭhere.

Maymun: kird, habreki, (kıllu maymun) hebbār, hevber, (büyük maymun) kurşum, rübbāh.

Maymuncı: karrād.

Maymun yili: ḥamdüne.

Māzu: `ifinş, `ifaż.

Meded dilemek: istimdād, istigāset.

Meded istiyen: şārıh.

Mekan: mevzi`.

Mektup düzmek: derc.

Melâlet: bess.

Melâlet izhâr eylemek: berşeme.

Meme: zar`, sedy, (uzun meme) secil,
turtub, (dolu meme) hâlık,
(büyük meme) mürken, (yaş meme)
haşef, (avret memesi) zâ'.

Meme deliği: ihlil, rev`.

Meme derisi: hayf.

Memelü: mescür.

Memesi büyük koyun: zari`.

Meme taşra gelmek: nühüd, nütüb.

Meme ucu: haleme.

Menfaat: gavr, dif'.

Menkel: hacil.

Menkel yiri: vazif.

Menkiş: habbet-ül-hadarâ.

Mermer: mimsah, mirişse.

Merteke: rafide.

Mesafe kat'eylemek: sefer.

Mest: sükrân.

Mestlik: sükr.

Meşgül eylemek: sağl, şügl.

Meşgül olmak: iştiğâl.

Meşhur: nebeh, nebîhe, nibeh.

Meşakkatlu: bahız.

Meviz ağacı: sümret, sümüret,
talh, talhe.

Meyl: düll, hafişe, hevâdet, intiha,
kazl, mirved, tah.

Meyl eylemek: cenef, cenüh, (sağa
sola meyl eylemek) gayf,
izvâ, lahn, mühâvede, rev`
rüküh, rükün, şabvet, sıbâ
şubuv, techiye, tezävür.

Meyl iden: cânif, sāgi, tāli.

Meyl idici: unuk, şatıb.

Meyl itdürmek: şavr.

Meyve: cenâ, semer.

Meyva kesmek: katf.

Meyve kesecek vakit: kıtaf.

Meyve satıcı: semmâr.

Mıh: veted, vetid, sekk.

Mıh dokımak: (yire mıh dokımak) semr.

Mikdar: kem, kis, kab.

Minâre: mi'zene.

Minnet komak: menn.

Minnetsüzlik: gamat.

Miras: irş.

Misâl.: nümüzec.

Misk: (iyi kokulu misk) ezfer.

Misk ezmek: fery.

Mişe: eyke, gâb, gâbe, gayza, gayzal,
leblâb, üçme.

Miyancı: simsâr.

Muhabbet: vüdd, mıka.

Muhabbet eylemek: vamak.

Muhafız: hafiz.

Muhsin olan: bezic.

Muhtac: sübrüt.

Muhtac olan: bā'is.

Muhtac olmak: be'ūs, cezā.

Mum: şem`, şem`a.

Muhtacı: beşir.

Muhtulamak: büsrā.

Muhtulık: beşāret, tebşir.

Muhtulık virmek: tebāşir, ibşār.

Muşuldamak: gātit.

Muvafakat: müvā'eme.

Muvafak olmamak: nebā.

Muvafık kılmak: tatbik.

Muztarıb olan kimse: nevas.

Muztarıb olmak: heves.

Mübârek: sa'd, meymün.

Mübârek eylemek: tehni.

Mübârek iş: sanh.

Müddet: iddet, nahid.

Müfettiş: bahis.

Mühlet virmek: inzār, medd, te'cil,
tatvil, mümātalet,
tesvif.

Mühür vurucu: tabbā`.

Mühür vurmak: tab`, hātem, rakam.

Mükāfāt: din.

Mürdümük: sümür.

Mürekkeb: hibr, nıks.

Müsibet: nekbe.

Müşkül işe girmek: bavk.

Müşteri yıldızı: bircis.

Mütekebbir: balah, cefah, cehāf.

Müttefik olmak: (birbirine) icmā`.

- N -

Nabız tamarı: şeryān.

Nakis: baḥs.

Naks idici: bahıs.

Nakış: debec.

Nakş eylemek: veşy, nakş.

Nakş idici: nakkaş.

Nakışlu: menküş

Nakş olmuş: münkaş.

Namaz kılacak yir: humre.

Namazda durmak: kanüt.

Nane: habak.

Nar: şevnir. (sulu nar) ilmis. (bk:
enār).

Nar aşısı: nārbāc, rümmaniye.

Nar çiçeği: cülkar.

Nardenk: nārbāc, habb-ür-rum-mān-
rümmaniye.

Nasib: ba`z. bidde, cedd, cüzā,
halāk, hazz.

Nasihāt idici: nāsih.

Naz: dilāl, dell, gunac.

Naz eylemek: idlāl.

Naz itmek: tesāhüb.

Nazlanmak: fiḥār.

Nazlanmış: mü`ted.

Nazar eylemek: (eyü nazar eylemek)

tenevvuk, rünüv.

Nazar idici: nāzır, (göz kuyruğıyla

nazar idici: şāfin.

Nazar itmek: (tiz nazar itmek) necā'.

Necat bulmak: iflāh.

Nefes yolu: kasaba.

Nefes dutulmak: rebv.

Nefret: ibā, serhece.

Nefret idici: müstenfire.

Nefret itdürmek: infār, istinfār.

Nefs: buh.

Nem: belel.

Nemlik: belle, nüdüvvet.

Nerdüban: süllem, mirkāt, mi`rac.

Nesil: necl, `itre.

Nesne: hene.

Ney çalmak: zembr.

Nezle: hamür.

Nısf: şıkk.

Nice: rübba, keyyin.

Nicelik: kemiyyet.

Nikah: bā'.

Nikah eylemek: maşat.

Nikende: gurze, hurza.

Nikende dikmek: nasah.

Nilüfer: huzān.

Nimet: elā, ilı.

Nimet bol olmak: sübug.

Nimetlü olmak: rağādet.

Nimet virmek: menn, belā.

Nişan eylemek: mahāt.

Nişan idici: merüh.

Niyyet: taviyyet, şülle.

Nohud: fül, fum, hımmas.

Noksan: havr, hur, vaşmet, veks, vetir,
velet.

Noksan eylemek: velt.

Nokta komak: ta`cim, nakıt.

Nokta koyucu: nakkāt.

Nur göndermek: tenvir.

Nurlanmak: tenevvür.

- 0 -

Obarmak: kur`a.

Ocak: ütün.

Od: merāre, rebiyye, zübāh, şa`r,

(at tırnağından çıkan od) habhāb.

Oda atılan nesne: haşb.

Odacık: (taş odacık) mifāza.

Od āvāzı: hasıs.

Oda basmak: şüyub.

Oda koymak: zallā.

Oda tapan: mecüsü.

Od çıkmak: (çakmaktan od çıkmak) kedah,
very.

Od dinlenmek: hebv, hümüd.

Od dutmak: kabı.

Od duturuđı: haşb, vakūd.
 Od gömecek yir: tabun.
 Od göme komak: tabn.
 Od issisi: su'ar, vehec.
 Od karışdurmak: hażi'.
 Odlu: kadı'a.
 Od paresi: kabs, cezve.
 Od şülesi: kabs.
 Odun: gaza, hatab, (bir kucak odun)
 huzma, (büyük ve kurumuş odun)
 cezl.
 Oduncu: hattab.
 Odun kesmek: vukud.
 Odun kıymıkları: zıram.
 Odun anbarı: mahtab.
 Od virmek: kaba.
 Od vurmak: iytilah.
 Od yakmak: taris.
 Od yalını: lehāb, maric, şivāz,
 iltiā, vehic, zıram.
 Od yalınlanmak: kide, ecic, zükā.
 Od yanmak: vehc.
 Oğlak: cedi, (dört aylık oğlak) cefr,
 (kart oğlak) haziver, (dağ ke-
 çisinin oğlak) gufur.
 Oğlan: sabi, tıfl, (dört aylık oğlan)
 hafr, (yürür oğlan) naşı,
 (yumuşak tenlü oğlan) hebeyyah,
 (iki yaşında oğlan) ceza'.

Oğlanlık eylemek: sıbā, vürüş.
 Oğlansız: sekla.
 Oğlan süd içmek: zağl.
 Oğlan yatağı: (karında) sela.
 Oğlı çok olan: mesa.
 Oğlı kızı olmazlar: erit.
 Oğul: 1- ibn, 2- (yavuz veya eyü oğul)
 halef.
 Oğul oğlı: hafid, hafide, nafile,
 sibt, vera.
 Oğul ve kızı: zürriyet.
 Oh demek: te'evvüh.
 Ok: sehm, nebl, nüşşābe, (demirsiz ok)
 cumāh, (nişandan geçen ok) dābir,
 (yeleği düşmüş ok) emret, (kısacuk
 ok) husbāne, (yeyni ok) hüzlül,
 mađrūvve, (eđilmiş ok) mikāk, (de-
 mürsüz ve yeleksüz ok) mincāb,
 (yalını olmayan ok) mirāz, (uzağa
 atılan ok) mirinc, (kısacuk ok)
 mirsāl, (demrenlü ok) mürekkeb,
 (nişana irişen ok), nakır, (yassı
 demrenlü ok) nücūf, (demreni düşen
 ok) redi', (uzun demrenlü ok)
 selācin, (uzun ok) silta, (eğri
 ok) uşul.
 Ok atmak: remy, celz, hades, raşk.
 Okçı: sehhām, naşib, nābil, nebbāl.
 Ok demreni: karen.
 Ok geçmek: nazā.

Ok gezi: fuk.

Okımak: kıra'at.

Okı yire dikmek: hazak.

Oklağı: mistah, mirkāk.

Okluk olacak yir: müşşābe.

Ok nişanı: hedef, kırtās.

Okumak: tabā, tabv.

Ok yileği: kuzāk, kuzze.

Ok yileklemek: reys.

Ok yonmak: haşb.

Olacak: mümkün.

Olmak: kevn, keynūnet.

Olmayacak nesne: müstahil.

Oluk: mizāb, mirzāb, (değirmen oluğı)
nāvuk.

Omca: cizl, mevcel, ibāle, vebil.

Omuz: menkebe.

Omuz başı: hārik.

Onarmak: islah.

Onda biri: mi'sār, 'uṣr.

Onulmak: bur', burū'.

Onulmaz zahmet: nācis.

Onurga (arka onurga): fıkār, fakāre,
kifāre.

Onurga çukuru: fakāre.

Onurg iliği: nuhā'.

Orada: hünāk.

Orak: miḥassa, miḥaş, miḥsad, miḥzāt,
mişzeb.

Orta: vasat, vasit, vast, (baş ortası

nasif, sath.

Ortada kalmak: tevsit.

Ortak: enbāz, şerik.

Ortaklık: şirke, şirket, hultat, vahf.

Orta olmak: vusūt.

Orta parmak: vasit, vustā.

Ortaya gitmek: iktisād.

Oruç açmak: fitr.

Oruç dutmak: sevm.

Osurmak: fevh.

Osuruk: zart.

Osuruk āvāzı: zurāt.

Ot: (yaş ot) kelā, (kuru ot) kaff,
ışār, haşış, (biçilmiş ot) cūsecis,
(su üzerindeki ot) kazāt, (yaş ve
kuru ot) zamād, (berkmiş ot) dahīs,
(ölu yuyacak ot) hanūt.

Otcağızlar kurumak: hiyāc.

Otacılar: hazāyā.

Ot biçmek: haşş.

Ot bitecek yir: menbet.

Ot bitmez yir: künūd.

Ot bitürür nesne: münbit.

Otı az yir: em`ar.

Otlak: mer`a, merc, mesrah, kāsüre,
kuffe, nedā, ri`y, ruṭb, sevm.

Otlamak: ret`, (deve otlamak) merec.

Otlayacak yir: merta`.

Otlayıcı: rāti`.

Otsuz yir: ma`ire, cürz.

Ot uzamak: habb, zahır, kurbuz.
Ot virmek: (tavara ot virmek) hass.
Oturacak: vişab.
Oturacak yir: mak`ad, meclis.
Oturak yiri büyük olan: süthüm.
Oturmak: cülüs, ku`üd, ka`de,
tebecbuh, (diz üstüne
oturmak) cüşüv, (davar
üzerine oturmak) imtiṭā, ık`ā,
isāmet, sert.
Otuz: selāsin.
Ovmak: delk, delik, da`k, ferk, hāsm,
ma`k, ma`s, ma`t.
Oyık: nusub.
Oymak: naḥt.
Oynamak: hebhe, sümüd.
Oynayan: şem`, şemu`.
Oyucu: (ağaç oyucu) naḳḳār.
Oyun: meşma`a, la`ib, lu`b.
Oyuncu: la`ab, dümev, dümye.
Oyun yiri: mel`ab.

- ö -

Öc: hatr.
Ödemek: edā.
Ödeşmek: mahāc.
Ödetmek: taẓmin, fesḡ.
Ödeyici: mü`eddi.
Ödünc: karz.

Ödünc virmek: kırz.
Öğendire: nisḡ.
Öğmek: medh, maḥmede, taḥmid, midhat,
senā, isnā, teşbib, ṭā, tezkiye.
Öğrenmek: te`allüm, bedār, necā'.
Öğrenmiş tavar: zelül.
Öğretmek: ta`lim, naẓā, (sözi öğret-
mek) nediḡ, (ilim öğretmek)
ıḳtiyās.
Öğük (kızıl): lehā.
Öğülmiş: müsnā, hamüd.
Öğüt: `ızz, `ıza, `izat, mev`izat.
Öğüt kabul eylemek: itti`āz.
Öğüt kabul iden: mütta`ız.
Öğütmek: (un öğütmek) ṭahn, dehk.
Ökçesiz: ebter.
Öksürmek: hıss, (daim öksürmek) rebv,
(at öksürmek) kuḥāb.
Öksürük: su`āl, cāriz.
Öksürücü: hassās.
Öksürük olacak yir: (bağazda) mes`al.
Öküz: hebīb.
Ölçek: derādık, filec, kıf`a, (büyük
ölçek) hücüm, keyl.
Ölçek eylemek: teşhır.
Ölçici: keyyāl.
Ölçmek: keyl, (kolla ölçmek) bev`.
Ölçülmüş: mekıl.
Ölçsüz olmak: hemat.
Öldürmek: imātet.
Öldürücü: kātil.

Ölmek: vefāt, fevd, faytān, fütüs,
füvāz, hirlevāz, nedūd, (tavar)
nüfūk.

Ölmüş: meyyet, meyt.

Ölü: (şişmiş ölü) mugaryel.

Ölüm: mevt, (tiz ölüm) zü'āf.

Ölüm haberi: men`ā.

Ölüm şiddetleri: gamret-ül-mevt.

Ön: emām.

Önce gidici: rā'id.

Önci: mutri.

Önde olanak: kadım

Önden olmak: zühk.

Ön dutmak: sebk, sebkāt, (bir maksūd
içün ön dutmak) mukaddime.

Önegilik: mu`ānedet, lecācet.

Önegü: lecüc.

Önegülik: lücc.

Ön geçenler: selef.

Ön geçmiş: sēbik.

Ön gelmek: ikbāl, irbāz.

Ön gitmişler: sevābik.

Ön olmak: takaddüm, muzvā.

Önürdüci: sālif, fārıt.

Önürtmek: kudm, zelf.

Öpmek: kuble, (el öpmek) takbīl,
būs, lesm, figām.

Ördek: vez, (kızıl ördek) luhām,
hassāne.

Ördmek: talki.

Örgüç: senām, keter, sedif, nevf.

Örgüç üsti: zürve.

Örs: sindān.

Örs ağacı: kurzüm.

Örtinecek: lihāf.

Örtmek: setr, künn, ketm, eml, gaty,
gafr, küfr, küfür.

Örtülmek: vehy.

Örtülmüş: mekfür, lahis.

Örtülü eylemek: (bir işi) lebs.

Örtücü: cānn.

Örtülü iş: müştebih, mültebis.

Örtülü olmak: iltibās, iştibāh, (avret
örtülü olmak) hisānet.

Örümcek: `ankebüt, mü'eleh.

Örümcek evi: `ükāşe.

Ötgen kuş: sefir.

Ötmek: sedah.

Ötürük: ziyāb.

Ötürmek: salt.

Övünmek: ıtrā.

Öyken: sahr, re'ie, reyye.

Öyken ağrısı: zāt-ür-riye, riyye.

Özdek: (ağaç özdeği) sāk.

Özengi: rikāb.

Özengi dutucu: rikābī.

Özengi kayışı: sāka, isāka.

Özegü (ağaçtan): gazer, zahr.

Özür dilemek: i'tizār, ta'zir.

Özür eylemek: ma`zeret.

Pabuc: medās.
Pabuc iliği: zimām.
Paça: küra`.
Paça satıcı: kürrā`i.
Pahalı: (ağır) nefis, ragıbe.
Pahalı olmak: nefāset.
Pâk: t̄āhir, nakıyy, nazıf, haled.
Pâk eylemek: nes̄k, tenk̄ih, tenz̄if,
hamm.
Pâk idici: t̄eh̄ur.
Pâklık: tuhr, tah̄aret, naz̄āfet, nekā,
nüzhe, kuds.
Pâk olmak: tenezz̄üf, nak̄āvet, hefl.
Palamar: kat̄āc, kals.
Palan: (deve palanı) kat̄eb, ik̄āf,
vik̄āf.
Palan ağacı: kat̄ad.
Palan ardı: hirra.
Palancı: ekk̄āf.
Palan dikici: berda`i.
Palas: cels, sel̄il, hılas, (yire
d̄āsen palas) hales.
Paldım kolanı: hıram.
Pamuk dirmek: tenfis.
Panbuk kozası: cevzak, cevzaka (burul-
muş panbuk kozası)
`üffāze.
Panbuk çekirdeği: haynuc.

Papatya çiçeği: bābuc, bābuk, üfhuvān,
ik̄āh.
Pare: kisre.
Parelelemek: sayr.
Pare pare düşmek: teh̄āfüt.
Parmacı eğri: evka`.
Parmak: ısbā`, usbu`, ısbı`, aşbı`.
Parmak kemüğü: s̄ülāmā.
Parmaklar: şenātir.
Parmakları ufak olan: ekzem.
Parmak ucu: enmüle, benāne.
Pars: fahd.
Parsçı: fahhād.
Pas: şadā, ka`ka`.
Pas açmak: sıkāl, sıkı, sukl.
Pas dutmak: sad̄e, tabā, reyn.
Pas dutmuş: sad̄i.
Paslu: sad̄i.
Patlıcan: bāzilcan.
Payidar: bekā, bukyā.
Payidār kılmak: ibka.
Payidārılık: sebāt, sebūt, t̄esebbūt.
Pazar istemek: t̄esevvuk.
Peçe: vusūsa.
Pekmez: dib̄, dib̄ş, rübb.
Peksimet: ka`k, firniyye.
Peltak: `ücme, kenn.
Penbe: kut̄n, `ut̄ub, birs, tut̄, (eski
penbe) kersüf, (atılmış penbe)
huleyc.

Penbe atacak: mihlâc.
Penbe atmak: halac.
Penbe atacak yay: mihbaz.
Penbe danesi: habb-ul-kuṭn.
Penbe satıcı: kuttān.
Pençe: (arслан pençesi) mihleb,
(kuş pençesi) minser.
Pençe vurmak: i'tisām, ta'alluk,
ta'allūs.
Pencere: kevve, mişkāt, revzene,
rūšen.
Perakende: müteferrik, şa'a'.
Perâkende eylemek: tefrika, tefârik,
nüşür.
Perâkende olmak: teferruk, iftirak,
hüfât, tasa'su'.
Perde: sitr, sitâr, sitâre, sûtire,
hicâb, hicâbet, hakîbe, hıdr,
(avretler perdesi) kille,
maksûre, kinân, kinn, gişâ,
(nakışlı perde) kırâm, secef,
(yufkacuk perde) şeff, veccâh,
vezye, zerâ.
Perde dutıcı: münedded.
Perdelenmek: tahmîr, telki'.
Perdelenmiş: gamâ, mestür.
Perde sarkıtmak: latt.
Perdesüz: vitâ.
Perhiz eylemek: ihtirâz, intimâ,
izmâm.

Perhizgârlık: tezehhüd.
Perhizlik: tenakkuh.
Peri: cinnî.
Perişanlık: idrâb.
Persinmek: fezer.
Pestil: ferâtık.
Peşiman: nâdim, nedem, esî.
Peşman olıcı: hasîr.
Peşman olmak: haser.
Reşmanlık: nedâmet.
Peygamber: nebi'.
Peygamberlik: nübüvvet.
Peynir: cübn, rayta, (yaş) ürne.
pıhtı: karîs.
Pınar gözi: yenbû'.
Pırlankıç: huzrûf.
Pire: tâmir (metin: "râh").
Pirinç: rüz, üz, ürüz, erz.
Pirinç aşısı: erziyye, behta.
Pirinçci: rezzâz.
Pirinç madeni: şebbe.
Pişirici: münzic.
Pişirmek: tabah, tahv.
Pişkir: meşvûs.
Pişmek: nuzc.
Pişmiş: 1- matbuh, 2- nâzcı, nâzic,
yanî', yeni'.
Pişmiş yumurda: beyz-ül-meslûk.
Pul: fels.
Put: şanem, naşab, cibt, zun, veşn.
Putâ tapıcı: veşeni'.

Rahat: sūnbāt, sūbāt.
Rahat olmak: sūlūc, cemām.
Rahat yiri: mūrtafak.
Rahmet: ravh.
Rahmet eylemek: iyyet.
Raks eylemek: nezec.
Rastık taşı: vesime.
Rāz: sırr, serire.
Rāzdaş: necī, nāmūs.
Rāz gizlemek: naḥs.
Rāz saklamak: nāmūs.
Reçeller: revāhīr.
Redd eylemek: riddet.
Rehber: hādī.
Rehin konulan: rehin.
Rehin olan: mūrtehin.
Rende: minhāt, sıkāf.
Renklenmiş: masbūg.
Revālık: cevāz, ḥill.
Revān olmak: istimrār.
Rıza: iktināt.
Rızk: ekl, cedd, kūt.
Rızk virici: rezzāk.
Rızk virmek: harīmet.
Rişvet: musāna`a.
Ruh: nefis.
Ruşen: celā, celi, muzi, senā.
Ruşen olmak: bulūc, istināret

Ruşen yol: mahcet.
Ruşen yüzlü: vāzī'.
Rüsvā eylemek: fazāḥ.
Rüsvālık: fāzīḥat, fızaḥ, fazāḥat.
Rüzgār katılıkları: bevāik-üz-zaman.

Seat şişesi: fincān.
Sabah: bükre, fecr, ğuduvv.
Sabah gitmek: ğuduvv.
Sabahda mey içmek: ıstıbah.
Saban: mīhrās.
Saban demüri: mıgrak, nevrec, sinne, sikke.
Sabā yili esmek: kabul, kubul.
Kabırsız: cezi`, heli`, helu`.
Sabırsuzluk: hela`, ceza`.
Sabırluluk: `uşrā.
Sabr eylemek: `irāfet.
Sabuncı: sābūni.
Sac ayak: mīnsab.
Saç: (omuza dökülen saç) limme.
(örülmiş saç) ḥusla, (yülün-
miş saç) ḥalīk, (dökülen saç)
harāmīl, (sık saç) ma`lenlik,
(sarkuk saç) sabīḥ, (uzun saç)
fer`, sabt, (kulağa deĝen saç)
vefze.

Saç bağı: gāfāre, kurmal.
Saç bölüğü: fer`, karn, tenevvüt,
zevābe, zafer, zafir.
Saçı ağarmış: eşyeb.
Saçı bezemek: tenkih.
Saçı koyuvirmek: tesrih.
Saçı yağlamak: tartil.
Saç kıvrıcık olmak: cū`üdet, recel.
Saç örmek: tamm, zafr.
Saç ucu: kusās-uş-şa`r.
Saçak: dürnük, hamle, hedebe, hüdbe.
Saçan: nāsır.
Saçılmış: mersūs.
Saçmak: ra`de, garz.
Sadaka: beyt.
Sade: sāzec.
Sāf: baht.
Sağ: yemin.
Sağ el: meymene, yümna.
Sağırılık: salac, samem.
Sağmak (tez): fess, haleb, hılab,
mehn.
Sağ olmayan: ma`lül.
Sağ tarafı: yemnet.
Sağ sağıcı avret: envāh.
Sağış: hisāb, hast.
Sağı: nevha.
Sağı sağıcı avretler: nevāyih.
Sağı sağmak: nevh, niyah.
Sağrak: sāgar, sāhıra.

Sağ yan: meymene.
Sahābe sözi: eser.
Sahib: ba`l.
Sahih haber: tāzic.
Sahrā: cebbān, cübbāne, hıbbe.
Saka: mātih.
Sakal: lihye, (kaba, yoğun) kenfelile.
Sakalı belürlmiş: muhtat.
Sakal bitecek yir: lahi, re`d.
Sakal bitmek: tere.
Sakalı sıkarak: emret.
Sakalsuz: ücret.
Sakınmak: taharrüz, tecennüb, tenekkeb,
tevekkil.
Sakız: mastagi, ilk.
Sakız ağacı: devm, lahāb, vakıl.
Sākin olmak: nahāh, itmihān.
Saklamak: gāfir, hıfz, insāk, işmet,
(riz) hitmān, ra`y, taşavvun,
teşvül, tenessük, vedi`at,
zahı.
Saklanacak mağara: vellece.
Saklayıcı: (bir nesneyi) müstahfız.
Saklayu dutuca: sābit, hāmi, hāfız, kāli,
şayın.
Saklayu dutmak: harāset, himāyet, hitat,
hayātat, fursat, ināyet,
kenf, kilasavn, siyanet,
sayyān, tahaffuz, vikāye.
Saklayu dutulmuş: masun.

Saklu: maḥūt.
Saksağan: kündüş.
Saksı: fahhār, hazef, sifāl.
Sal ağacı: ḥarac.
Salı günü: yevm-ül-hazır.
Salıncak: ercuha.
SALINMAK: fedīd, feyd, hayk, ma'd,
meyd, meys, refl, reys,
tebahtūr, terhük, tevezzüf,
zeyl.
Salıvirilmiş: (bağdan) muṭlak, talık.
Salıvirmek: enkād, sedn.
Salkım: (hurma salkımı) miṭā, miṭv,
(üzüm salkımı) `unkūr.
Salyar: (oğlanın salyarı) irmi`lāl,
berg, rüvāl.
Salyar saçılmak: la`b.
Samanlık: metbene.
Saman satıcı: rakḳām, tebbān.
Saman uvağı: ḥasā, ḥuss.
Sanatlu: muhterif.
Sanduk: (üç ayaklu sanduk) mişceb,
(gökçek sanduk) dürc, ḥukka.
Sanem: becce.
Sanmak: maḥsibet, maḥilet, zann.
Sansar: dalak, (ağaç sansarı) cumāre,
ibn-ü mıkraž.
Sanu: zu`m.
Sarılık: sufret, şukra, (dişte sarı-
lık) kalah, yarkān.

Sarı su: şadīd.
Sarıya mail kara: aşham.
Sarkuk saç: mürsel.
Sarkuk dudaklu: ehdel.
Sarmaşık: küşūs, (ağaca yapışır şarma-
şık) `ulayyık, `alaykā, feşag.
Sarmaşuk: leblāb.
Sarmısak: şum, füm.
Sarp tağ: dağn.
Sarp yir: (tagda sarp yir) şik.
Saru: (katı saru) fākı`.
Saru olmak: (katı saru olmak) fuku`.
Saray çevresi: cünāb, tavvāz, finā.
Saray ortası: baḥa.
Saray öni: buhbūha, finā.
Sap: (bıçak sapı) naşb, nişāb.
Sapan taşı: mıklā`.
Saplamak: rekez, rezz.
Satıcı: beyyā`, (eyü nesne satıcı)
simsār.
Satmak: bey`, tebayu`, şirā.
Satun almak: iştirā.
Savaş: mukātele, keyd, va`y, ḥarb.
Savaş eylemek: ke`seb, likā.
Savaşçı olmak: laşak, laşuk, lesak,
lesuk.
Savaş iden (çok): eledd.
Savaşmak: mükāşahat, mükāvahat,
şekk, tesellül.
Savaş yiri: ma`reke, makıt, ma`zik,
mekr.

Savırmak: zery.
Savurmak: nesf, sefā, zerv.
Sayıcı: muḥṣī.
Sayılmış: maḥṣūb.
Saymak: ḥasb, ḥisābet, hisbet,
hatt, ḥüdde.
Sayruluk: (uzun sayruluk) müzmin.
Saz perdeleri: cilāze.
Sebik ağacı: yārah.
Sed: redm.
Seferden dönmek: kafl.
Seğirmek: (endām seğirmek) reden,
halecān, (ten seğirmek)
ikvirār, iltibās, teşennün,
tafr, tumūr.
Seğirtmek: nakz.
Sekil: şeddā.
Sekiz: semāniye.
Sekizde biri: sümn.
Sekizinci olmak: semn.
Sekiz sekiz: müsmün, süman.
Seksen: semānin.
Seksen yıl: karn.
Semirmek: bedānet, budn, kumū',
nebl, nübl, (deve semir-
mek), heber, nevbet, neyy,
(koyun semirmek) saḥūhat,
suhūh, simen.
Semritmek: te'vīm.

Semürmek: inticās, (dişi deve semürmek)
bevk.
Semüz: daḥīs, ḥamet, ḥudūret, küfāfic,
semīn, muṭabbah, ra`bib,
semehder, şahīm, zihem, zūhluk,
Semüz kimse: hazavān.
Semüz olmak: hutūbet, huḫūb, zehem,
nebālet.
Semüz tenlü kimse: ḥadır.
Semüz avret: gayla, vesīre.
Sene: hıkba.
Senek: kulle, cerre.
Seped: selle, (değirmen sepedi) miḥfen,
(kamıştan seped) kavsara, (pamuk
sepedi) kuffe.
Serâb: feycen, heyhāb, la`la`.
Serâb ıldıramak: deysak.
Serçe: `usfur, humerra, nūhā.
Serçe duzağı: fahh.
Sermāye: bizā`at.
Servi yaprağı: hüddāb.
Sevilmiş: maḥbub.
Seyr eylemek: cevāz.
Seyrek dişlü: eflec, müfeyh'ül-esnān.
Seyük ağacı: cebāre.
Sıçan: (erkek sıçan) cūrez, fare,
firrib, kuṭrub, (uğır sıçan)
zebābe.
Sıçan enüğü: dirs.

- Sıçan otı: sekk.
- Sıçan yili: muş.
- Sıçmak: (davar sıçmak) kımās,
(kelb sıçmak) ca`ar.
- Sıçramak: buğā, kaḥz, nakz, nakazān,
(yukarı sıçramak) nezv,
nebve, kafrān, (taşra
sıçramak) nedr, nefecān,
tafr, veşb, vüsüb.
- Sıçrayıcı at: tıhr.
- Sığınacak: kenef.
- Sığınacak yir: hırz, inhiyās, ma`āz,
mahīs, melcā, menās,
mültahad, `uşret, vahac,
vezed, vezr, zera.
- Sığınmak: hazer, leca, saysat.
- Sığın tutmak: ilticā.
- Sığınu dutmak: tahassun.
- Sığır: bakar, (pislik yiyen sığır)
cellāle, (iki yaşında sığır)
ceza, (boynuzsuz sığır) cülh,
ecle, (sütlü sığır) gaytala,
(yaban sığırı) irāh, mehā,
mehāt, ni`ac, tayıf, mahāşāt,
(yaşlı sığır) karheb, (su sığırı)
camus, kehb, la`y, (ak sığır)
lehāk, (vahşi sığır) liyāh,
sevr, şebēb.
- Sığır āvazı: huvār.
- Sığır buzağısı: (vahşi sığır buzağısı)
bergāz, fezz, (yaban
- sığır buzağısı) fūrār, hasil,
ya`fūr.
- Sığır satıcı: bakkār.
- Sığır sürüsü: icl.
- Sığır ters bırakmak: hassa.
- Sığircık kuşu: zerzūr.
- Sığırık nikinde: beşk.
- Sığirtmaç: bakkār, sirrah.
- Sık: gulbe, şahin.
- Sıkacak: (üzüm sıkacak) mı`şare.
- Sık dişlü: elş, erş.
- Sık kiprüklü: evtaf.
- Sıklık virmek: nakr.
- Sıkmak: zağat, (katı sıkmak) ra`ş.
- Sık saçlu: keşş.
- Sık sakallı: zibağri.
- Sımak: dehk, (boyun sımak) bek, fers,
fat, (parmakla sımak) fatr, fazh,
fazż, fekk, fell, gaşem, haşm,
hasr, (kuru nesneyi sımak) heşm,
hatm, (dipten sımak) hecm, kahr,
kam, kaşf, kılkal, kesr, nakz,
redah, redy, refet, resm, serh,
te`bis, tebtir, tehzi, (yumuşak
nesne sımak) vehs, veht, vesm,
vats.
- Sınamak: belā, ihtibar, imtiḥān, miḥān,
lems, takayyuz.
- Sınayacak yir: mahber.
- Sındı: mikrāz, mikraş, mikta.
- Sınık: mütekessir, hays.

Sınık sarıcı: mücebbir.
 Sınmak: bevr, ebes, fetret, hazz, hezm, ibtizāl, infitāt, inhās, inkisar, melh, retem, rüz, sebr, tahnis.
 Sınmış: huns, kesir, heziz, mehüz, münhaz, münkesere, retem,
 Sınuk sarmak: cübür.
 Sırça: zücāce.
 Sırçacı: zeccāc, zücāci.
 Sırça parmak: hınşır.
 Sırım: Seyr.
 Sırıtmak: keşr.
 Sırr saklayan: fizic, füzüc.
 Sırrla söylemek: haffet.
 Sırtlan: ca'ar, hażācir, kuşum, nāşis, ümm-i 'işel, zab'.
 Sırtlan enüğü: fu'ul, hinber.
 Sırtlan ısırmaq: zarzama.
 Sırtlan olacak yir: hızn, vecār.
 Sırtlan yatağı: zeribe.
 Sıtlık eylemek: izrā.
 Sıtma: ruhasā.
 Sıtmanun süresi: sinh.
 Sıtma dutmuş: mahmūm.
 Sıva: şid, tatyin.
 Sıvacı: tayyān.
 Sıva gidermek: sefağ.
 Sıvamak: (divar sıvamak) secc, (kireç sıvamak) şeyd,

(balçık sıvamak) tayn.
 Sıvanmış: meşid.
 Sıvanmak: sakā.
 Sıvık hamır: rahf.
 Sıyıcı: hazzāz.
 Sızmak: ness, reşah.
 Sızmadan irkilen su: nezzeħ.
 Sidik: bevl.
 Siğirdilmek: teşric.
 Siğirmek: bugā.
 Siğirtmek: sükyet.
 Sihir: 'ızah, 'ızın.
 Sil: (büyük sil) düffā', düfak, (tiz akar sil) hatma, (dere doldurucu sil) terrā', nahc, (tiz akar sil) hatma.
 Sil akmak: hafş.
 Sil gelmez yir: haşād.
 Sil uğrağı: mesil.
 Silah: bezz, bizze, nehik, şikke, vizr.
 Silahlu: kevkeb.
 Silgü: mahisse.
 Silici: rabb.
 Silmek: nefz.
 Sille vurmak: vezā, şak'.
 Silmek: rabb, ra'da, (mendille elin silmek) mess, (elin silmek) meşş.
 Sin: deysak.
 Sin açıcı: muhtefi, nebbāş.

Sin kazııcı: haffar.
Sindi: kih.
Sinek: zübāb, hazibāz, (yaban sinek)
firfis, (büyük sinek) kafil,
(deveye konan sinek) kam'a,
(at sineği) sezāt.
Sinek koruyacak: mezāb.
Sinek sıçmak: venim.
Sinici: mühennā.
Sinir: hesbe, tunub.
Siniric: (yemek siniric) hāzım.
Sinirmek: hen'.
Sinmek: hazm.
Sinmemek: vebele, vahāmet.
Sinmez: bešem.
Sinirmez renc: tuhma.
Siper: dark, micen, tirse.
Sirçe: minā.
Sirçe parmak: batała.
Sirçe parmak dibi: kürsü` (bk: sırça
parmak).
Sirke: hall, (gayetde ekşi sirke)
sıkıf, hazuk.
Sirke eylemek: tahlil.
Sirkelü eş: sikbāc.
Sirke satıcı: hallāl.
Sivrisinek: ba`ūza, bakka, circis,
hamuş.
Siyâhat eylemek: sih.
Siyah olmak: itlihmām.

Sizilmiş: mevhum.
Soğan: başal, fehā, (yaban soğan)
`unşal.
Soğan tohumı: kızh, kazāh.
Sokak: (ince sokak) zukak, zukan
(tar sokak) zanaka.
Sokmak: (akreb sokmak) ledg, (ılan ve
akreb sokmak) lek`, lesb, les`,
nekz, veke`.
Sokulmuş: menhüş.
Sokup çıkarmak: (sünü sokup çıkarmak)
sağsağa.
Sol: şimal, şimlāl, yesār, yūsra.
Sol taraf: yeseret.
Sol yan: meş'eme, meysere.
Solmak: zübül.
Somak aşısı: sumakiyye.
Somun: firniyye.
Son yaz ayı: hurdād.
Sorkun ağacı: ban.
1- Sormak: mass, mezz, resef, reff,
rişş, (şarab sormak)
temezzüz.
2- Sormak: bahiş, istifsār, (haber
sormak) istihbār, istitlā`,
mesele, su'al, teftiş.
Sorulan: mes'ul.
Sorulmuş: maşış.
Sovuducu: müberrid.
Soyuk: bārid, berd, karas, (katı sovak)

kars, kayt, kurr, midra`a,
sabbāret-üş-şitā, şard,
şindid, sırr, şefif, şübem.

Sovuk gün: yevm-ül-kırr.

Sovuklamak: şefif.

Sovuklar: mübredāt.

Sovukluk: sirdābe.

Sovukluk suyu: vedī.

Sovukluk: berüdet.

Sovuk olmak: hāzar.

Sovuk vurmak: here'

Sovuk yiyecekler: serde.

Sovutmak: takris, tebrid, tesmīn,
leth, bered.

Soyacak nesne: milhab,

Soyı değişilmiş: katī`.

Soymak: cüllef, nakh, secec, sefn,
(kemük etin soymak) lecb,
sehaf, saht, (ağaç kabın
soymak) hart, (kab soymak)
kaşr, kast, kaşv, takşır,
hāzd, lahv, letāt, necb.

Soyulmuş: maşüvv, menbūs, müşezzeb.

Söbü yüzlü: mahrut-ul-vech.

Sögecek yir: mütarakka`.

Söğilmiş: sübb.

Sögmek: kafv, kazf, lebuḥ, remy,
sebb, setm, tehçil.

Söğüşmek: müşāteme, teşātüm, teharüt,
tesā'üb.

Söğüt ağacı: hılāf, safsāf.

Sökmek: (dikilmiş nesneyi sökmek)
fetk nesf.

Sökük bağı: mücebbir.

Sölpük olmak: hazv.

Söyindiren: mutfi.

Söykenmek: da`a`.

Söylemek: kavı, kelām, lafz, nutk,
tekellüm, (çok söylemek)

herc, iksār, inbi`āk, işhāb,

itnāb, (çok söyleyen) izra:

bakbak, müslib.

Söylememek: sumt.

Söyleşmek: muhāveret, mükālimet.

Söyünmek (od): hubuv, fevr.

Söz: kavı, makal. (çok sözlü) kavvāl,
ketkāt, elha, şersam, şersār,
mikşār, saydāne, nifric.

Söz bilici: belig.

Söz eylemek: şecb.

Sözi eyü söylemek: serd.

Sözi gökçek söyleyen: dahs.

Sözün edā idememek: `üçme.

Söz söylemek: nebs.

Söz sürmek: habz.

Söz yaramaz olmak: gasūset.

Su: mā, cey', (dökülmüş su) dāfık,

(tez akar su) düf`a, (koğadan gelen

su) gurbub, (hālis su) karāh,

(havuz dibinde kalan su) matıyye,

(acı su) ma'ac, kuā, (ne acı ne
tatlı su) mesūs, (sinici su)
necū, (bir yirde durur su)
naki, (çok su) guzāmir, ezīb,
rūbeb, tays, 'ūlcum, ze'ab, (so-
vuk su) haris, neffāh, tukāh,
kāsır, büyyūt, (azıcuk su) sūmr,
bażāz, baraż, (datlı su) fu-
rāt, fażiz.

Su akmak: becs, hemeşā, talas.

Su akacak yir: kirāb, mizneb, sib.

Su almak (avuçla): ğarfa, ğurf.

Su artmak: medd.

Su avāzı: harir.

Su avāz eylemek: kasib.

Su azalmak: ğayz.

Su az akmak: naziz, baziz, zabib.

Sucuk: lakānik, lūkābe.

Su çarhı, dāliye, dulāb.

Su çeken deve: sakıye.

Su çekmek: (koğayla su çekmek) maħac,
(deveyle su çekmek) senv,

Su çıkarmak: (kuyu dibinden su çı-
karmak) nubūt.

Su çıkmak: ketim, (koğadan su çıkmak)
ferĝ, neba.

Su çıkmaz yir: necef.

Su çok olmak: serv.

Suçlamak: icrām, mü'ahaza.

Sudan baki kalan: dā'is.

Su dibine gitmek: rusub.

Su dolabı: 'icle_mencinun.

Su dökdürmek: dafk.

Su eğreği: ğadir.

Su içmek: ğamac, (tiz su içmek) za'b,
(az içmek) fanh, (dil ucuyla
su içmek) lemmāz, tevr, (do-
yunca su içmek) neşuh,

Suyu az az içmek: (az az) ze'c, zalc.

Su issi olmak: hamem.

Su kabarcığı: nuffāha, nukāha, hubāb,
habābe, fakı'a.

Su kabarcukları: ye'alil.

Su kabı: mişrebe.

Su kırakı: şata.

Su katmak: (şaraba veya süte su katmak)
mazk, şecc.

Susak: satl.

Susam: simsim.

Susam sıkındısı: tahh.

Susam yağı: hall.

Susamış: zamā.

Susamak: (katı susamak) hırrat, cūvād,
kuds, liyah, luvāh, lūvvāb,
vekif.

Su sıyırtmak: fecer.

Su sızmak: (meşkten) neşis, sereb.

Susuz: lâ'ib, nāi, sadı, zam'an,
atşān.

Susuzlar: him.

Susuzluk: ğulla, uvām, (katı susuzluk)

zenec.

Susuz olmak: lubān, aṭs.

Susuz yir: cürz.

Suvarmak: cevāz.

Suya talmak: şürü.

Suyı çok içici: hafic.

Su yire geçmek: gavr, nużub.

Su yolu: furza, mesil, neşenc,

şa`ab, (yüksek yirde su yolu)

tela`, tilā`.

Su yolları: zehārif.

Süci: (eski süci): cendele, henderis,

karkaf, mu`taqa, feyhec,

gurbub, hamr, hamta, kandid,

kümiyyet, māhız, (suyla ka-

rışmış süci) memzuc, müdam,

(süzülmüş süci) mürevvak,

rahik, rah, reyāh, (kıızıl

süci) şahbā, sefit, ukkār.

Süci alıcı: hammar.

Süci çirki: sa`it.

Süci dökülmüş: mī`ar.

Süci ölçücü: feyhec.

Süci satıcı: hammar.

Süd: lebn, (sağılmış süd) halib,

(ekşi süd) hamt, hāriz, idl,

(hālis süd) mahz, nakī, risil,

mehdum, (su katılmış süd)

memzuk, mezik, (sulu süd)

uçazar, mehv, mescur, savāh,

secac, (duru süd) semar, (koyu
süd) samit, (koyu süd) unallı,
sırb, (sıvık süt) ümhühān, (taşla
kızan süd) vağır, vağire, (yara-
maz süd) züyyād.

Süd akmak: (memeden) şahb.

Süd aşısı: vağire.

Südçi: māhız.

Süd emer: rāzi.

Süd emer oğlan: rāzi.

Süd emmek: (oğlan süd emmek) raz.

Süd içmek: ra`s.

Süd kesüğü: dürdi.

Süd köpüğü: sümāle.

Südlü olmak: lebn, (koyun ve deve süd-
lü olmak) şeker, şekere.

Süd sağmak: reş'.

Süd satıcı: lebbān.

Südüğün dutamıyan: emşen.

Südüğün tutamıyan avret: meşna.

Südük: (çok südük) ze`ab.

Südük bağlamak: üsr.

Südük tutılmak: zünü'.

Süd virmek: lebin, ra`s.

Süksün: hārik.

Sülük vurunmak: i`lak.

Sümkürmek: naht.

Sümüğü akan kimse: ezen.

Sümük: muhat, (deve ve koyun sümüğü)

zihzit.

Sümülçimek: recef.
Sünbül burcı: cevzâ.
Sünnet derisi: gulfe.
Sünnet eylemek: haten.
Sünnet idecek yir: haşefe.
Sünnet idici: hâtin.
Sünnet komak: şer`.
Sünnet olmamış: gulf.
Sünnet olunmamış: gūzul.
Sünnetsüz: elhan, ergal.
Sünnetsüz olmak: küfür.
Süni: (geçken süni) nevâdis.
Sünici: remmah.
Süni ucu: şebâ, şebât.
Sünü: (kısacuk süni) harbe, (zayıf süni) hummān, kana', (demürsüz süni) kanāt, magrūvve, mitrad, mızrak, rūmḥ, (berk süni) şadk, sadā, (eğri süni) žagıda.
Sünü ağacı: merrān.
Sünü bağı: ka`b.
Sünü demiri: hāzık, harış, sinān.
Sünü dutıci: esel, esele, rāmıḥ.
Sünüük: (kurumış süniük) nāhır.
Sünüsüz: ecem, elemm.
Sünü ucu: kariye, zevlak.
Sünüyi geçken eylemek: tarr.
Sünüyle dürtmek: bec.
Süpründi: kamāme, kibā, künāse, subāta, subāta.

Süpürge: mahımmē, miḥvaka, mıkma, miknese,
Süpürici: kennās.
Süpürmek: hamm, havk, kamm, kens.
Sür'at: ceHz, cemah, hafd, hanhana, hazem, heceb, hebhe, inbi`as, intikaşmez, necv, vec, vecā, veşk, veşkan, vükub, zemeyān.
Sürat eylemek: (yürümekte sürat eylemek) darb, efed, hadr, hezleme, igād, igtilā, igzāz, (sözde ve uçmakta sürat eylemek) ihzāb, (kuş uçmakta sürat eylemek) kefat, tenezzi.
Sürat iden: mudarkı`.
Sürat idici: haşis, kabız.
Sür'at itmek: beşk, ihra`, isra`, temattur, tevezzüf.
Sürçek at: şı'at.
Sürçmek: (davar sürçmek) kebv.
Süreyya ılduzu: necme.
Sürgi: meşi`a, melāse, mimlese.
Sürme: kahil, kuḥl.
Sürme çekmek: kaḥl.
Sürmelenmek: iktihāl.
Sürmelenmiş: mekhul.
Sürme taşı: işmid.
1- Sürmek: hafz, hecb, kalv, kavd, (katı sürmek) mels, naşa, (şiddetle sürmek) necr,

nesnās, seyr, sevk (tavar sürmek) siyak, (giri sürmek) serid, zāv.

2- Sürmek: 1- nefi, (şehirden sürmek)

tagrib, (taşra sürmek)

ziyād, 2- tart, şahın, dahr

vesk, zerr.

Sürücü: sa'ik, mücri.

Sürülmüş: medhur.

süsmiş: (süsmiş siğır) natiha.

Sürtmek: devk, medak, sehk.

Süvar: nevadir.

Süvar olmak: fersset, füsset.

Süzek: mibzel, mibzele, misfat,

ravruk.

Süzgeç: kif'a.

Süzülmüş: musaffa.

kesis, kilmuh, (kuru üzümde olan şarab) naki', nevrec, nüzfe, (ayva şarabı) revahir, şayhud, (irte şarabı) şubuh.

Şarabhâne: mı'şar.

Şarab içmek: zuc.

Şarab koyacak nesne: kinnin.

Şarab virmek (gice): gabak.

Şası: lüc.

Şazırvan: zirbiyye.

Şefkatlu: hafıyy, hanuvv, müşfik, ra'uf, ru'uf, şefik.

Şefkatluluk: hadeb, hafavet, ra'fet.

Şefkatluluk eylemek: ri'man, taattuf.

Şefkatluluk istemek: isti'tak.

Şeftalu: firsik, firsik, havha, şa'ra.

Şehadet parmağı: sebabe.

Şehir: beled, medine, (büyük şehir)

füstāt.

Şehir ortası: kasaba.

Şehir yöresi: deskere.

Şeker: (yaş ve ak şeker) fāid, fāyık.

Şeref: bā', beyt, esāl, mecd.

Şerr: berh, duke, gāile, mağas, nusb.

Şerr eylemek: terec.

Şerr koparmak: şagb.

Şerre uğramak: badag.

Şeytan: iblis, fettan, hannās, hattaf.

Şiddet: ba'sā, berh, celed, kedd.

Şiddete irişmek: menkub.

- Ş -

Şahin: zürrak.

Şahlık: mülket.

Şahit: delil.

Şalgam: ebağ, kunub, lift, serham.

Şam ağacı: ürze, erze.

Şan: da'b, dīn.

Şarab: derābık, (büsürden olan şarab)

fazih, (gice şarabı) gabuk,

gubera, haydu', (hurma şarabı)

Şiir: kariz.

Şiir demek: karz.

Şikâyet eylemek: istikâ, teşekki.

Şikâyet idici: müşteki, müteşekki.

Şikenbe: sencine.

Şimal yili: hadvâ.

1- Şiş: verem.

2- Şiş: (demür şiş) sefud.

Şişe: karura, (ağzı büyük şişe) hav-
cele, fütuh.

Şişe kılıfı: ikâs, şanuvvet.

Şiş inmek: hamûs.

Şişirmek: hadr.

1- Şişmek: 1- nefh, 2- bağı,

(gazabla şişmek) izriğtât

3- istimtâr, istiskâ.

2- Şişmek: hall, hulul, intişâr.

Şorba: hasa, hasuvv, maraka.

Şorva: (issi) suhûn.

Şorva satıcı: merrâk.

Şöhret eylemek: şeher

Şule: sabâh, şuçâh.

Şum: nahs.

Şükrsüzlik: küfr.

- T -

Tabak: kın`, (gümüş tabak) fasûr.

Tabak ortası: melibbe.

Tabaoca vurmak: latm.

Tabiat: kariha, nihâs, tab`.

Tabi`olmak: ıktifâ, kufüvv.

Tabut: irân.

Taç: iklil, ri`âs.

Tag: cebel, (yüce tag) eşem, hâlık,
sadev, şahik, şik, (ulu tag)
maşâd, kahb, kefir, (yumuşak tag)
hirsim, (uzun tag) ka`ile.

Taga çıkmak: tefri`, vukul.

Tagar: fahhare, süfâl.

Tag başı: kulle, şinaf, şühub, şün`uf.

Tag burnı: reyd, şenâh.

Tagdan inmek: tefri`.

Tag dibi: hayf, serv.

Tag eteği: sefâh, savh.

Tagılmak: feyh, teheyyüz.

Tag keçisi: hisf, eyl.

Taglar (kumdan): hanâvic.

Tag ortası: tanef.

Tag üsti: merkabe.

Tag yaruğı: gar, sil`.

Tag yolu: şib, uruz.

Tahıl: rey`.

Tahıl biçilen yir: cidd.

Tahıldan baki kalan: da`is.

Tahmin eylemek: hades.

Taht: serir, visâb.

T hta: levh.

Taife: fi'e.

Takat: cühd.

Takdir eylemek: meny.
Takviye eylemek: şedd.
Talabımak: (yürek) zaryān.
Talak: hırr, tihāl.
Talak ağrımak: tahāl.
Talak üzerine vurmak: tahl.
Taleb eylemek: iltimās.
Taleb itmek: revm, reved, mürāvedet,
ictiyās.
Taldurmak: kams.
Talmak: (suya talmak) kams, kumus,
gavş, games, gats.
Tamak: halk, lehā, (gin tamak)
efyec.
Tamam: kemāl, kiryet, cezil, sâbig,
sâbika, vafir.
Tamam olmak: inkıza, vüffi, züfüvv.
Tamar: ırk, (ayak tamarı) naāme,
(kan akan tamar) na'ar,
(baş ve boyun tamarı) nıtab,
(gönül tamarı) nibāt, (incik
tamarı) safin.
Tamar hareket itmek: nabz.
Tamar seğirmek: nabzān.
Tamlamak: katrān.
Tammak: katr, mekk.
Tam ortası: icār.
Tam otı: cid`.
T mu: hutama.
Tamzırmak: taztir.

Tamzırgan su katresi: müşeşel
Tanıklık: şehādet
Tanımak: hefa.
Tanuk: hazır.
Taracuk: muhasrem.
Taraf: cānib, cenb, hacā (bir taraf)
hāfe, kasā, kutre, mişkā,
nāhiye, sāha, satā, satr,
şüzen, tilkā, vech, viche.
Tarağun iki kolı: deftan.
Tarhana: kāmih.
Tarhana suyu: müreyy.
Tarak: muşt, melāse, (biz tarağı)
mesūs, mensec.
Taramak: maşt, meşk.
Tar: lahiş, niked, zaķab, zayyık.
Tar dirilik: zalf.
Tar dutmak: enfa.
Tar gönüllü olmak: garz, hasar, ihti-
lāt, zacer.
Tarı: duhna.
Tar kimse: hasir.
Tarlığanmak: ihaş, istihaş.
Tarlığın dutucu: müstevhıs.
Tarlık: ginā, lahac, husr, şiddet,
zank, zenā, zik.
Tartmak: zine.
Tor yir: lah, lahlah.
Tar yirlerler: melāhic, melāhız.
Tar yollar: merānic.

Tas: satl, tassa, tast, tas, (hamam taşı) kuds, seytal.
Tasa dutmak: istiḥās.
Tas düzüci: tavnās.
Taş: hacer, hacüre, cerel, (büyük taş) celmed, cülmüd, (yeyni taş) hurem, (uşak taş) ḥasāt, ḥasā, kızzā, zenānir, (yumuşak taş) hirşim, ḥakek, (ak taş) merve, (değirmi taş) etān, melmele, mirdāt, (çekirdek uvatacak taş) müleddem, (büyük taş) rücmē, (dayıncak taş) safāt, safvān, (katı taş) ʿirmis, sahar, saḥre, suga, (inlü taş) safḥ, safih, sandah, şulla'et.
Taş atmak: ḥasb, kazer, (parmak veya asâyla) hazef.
Taş deliği: nahib.
Taş döşemek: zerv.
Taşlar: safra, ḥışış, (uşak) kazāz.
Taşla tağlamak: (südi) razf, razfa, razif.
Taşlu berk yir: umgaz.
Taşlu yir: seril, harrā.
Taşlu topraklu yir: burka, ebruk.
Taş sımak: razḥ.
Taş urmak: raşaf.
Taşra: ḥāric.
Taşra eylemek: ihrāc.

Taşrada olmak: celā.
Taşra gelmek: birāz, bürüz.
Taşra getürmek: ibrāz, bedād.
Taşra olmak: müzevvik, nefir, nüfur.
Tatar: Türk, Türki.
Tatluluk: ḥulvā.
Tava: tācen.
Tavar: (otlağa salıvirilmiş tavar) saime.
Tavar ayakları: şevamet.
Tavar tersi: ca`s, debāl, demāl, desāl, fereş, revs, semād, sercin, zibl.
Tavar ucası: zalak.
Tavar zayıflamak: (çok yaşamaktan) ḥatam.
Tavşan: erneb, (erkek tavşan) ḥuzaz, ḥuzun, (kiçirek tavşan) suhle.
Tavşan āvāzı: zu`āb.
Tavşan göceni: ḥarik, ḥuta, hırnin.
Tavşan yilmek: demk.
Tavşancıl: `ukāb, kāşir, lemā`a.
Tavşancıl kuşı: defvā.
Tavşancıl yavrısı: heyşem, zıram.
Tavuk: decāce, (semüz tavuk) vedike.
Tavuk pilici: furüc.
Tavul: ṭabl.
Tavulcı: ṭabbāl.
Tavul dögecek: makra`a.
Tay: felüvv, mühr, mühl, (bir yaşında tay) ḥavla.

-s-i-av ...
 Tayıncak: zalc.
 Tayıncak yir: zalak.
 Tayınmak: tezellü, zısar, hefâ,
 (ayak tayınmak) zelah,
 zalc, zalak, zülel. (bk:
 dayınmak).
 Taylasan: Bet, südü.
 Taze: gariz, gaziz, ma'd, nüzzar,
 nazır, nazır, nazır, tari, tazic.
 Taze olan: (eşyada taze olan) virs.
 Taze olmak: garazat, gazazat, nazâret.
 Taze yüzlülük: hasâset, nazâret,
 tarâvet.
 Tazı halkası: cür, saem.
 Tazlak: ciltf.
 Tebessüm: keşr.
 Tebessüm iden: basim.
 Tebessüm itmek: inkâl.
 Tecrübe eylemek: ebceze, neced.
 Tecrüb olunmuş: müneccez.
 Tecrübe olunmuş kimse: muallâs.
 Tecrübe olunmayan: gırr, garir.
 Teftiş eylemek: fets.
 Teğelti: cedye, mırşaha, libd.
 Tehdid eylemek: bark.
 Tehir eylemek: irca.
 Tek: vitr.
 Teke: kahender, teys.
 Tekeci: teyyas.
 Tekrar eylemek: tekrin.

Temiz: şarâhat.
 Ten: cism, cüsse.
 Tenha kalmak: süzüz.
 Tenlü: dentah.
 Tenlü olmak: hasâfet.
 Ten nazûk olmak: na'imat.
 Terazı: mizân, (altun ve gümüş
 terazusu) mi'yar.
 Terazı yili: nakib.
 Tere: bakıl, (acı tere) cir, (evvel
 biten tere) hazâr.
 Tereddüd: leblece.
 Tereddüd eylemek: (gidip gelmekte
 tereddüd eylemek)
 Tereddüd iden: tayih.
 Tereddüd itmek: melh.
 Tere destesi: cürze.
 Tere köki: cisin, ünbus.
 Tere kurusu: kaff.
 Tereler: (acı tereler) ehrâr-ül-bukul.
 Tere satıcı: bakkâl, bakalâ.
 Tere tohumu: bezer.
 Tere yiri: mebkale.
 Tereyağı: zübd, tirm (sovuk tereyağı)
 lahf, (rakik tereyağı) lahf.
 Terke eylemek: lehy, misyan, refaz.
 Terk olunan nesne: refiz.
 Terki: semût.
 Terki kayışı: simt.

Terslik: dime.	süzānik, seyzanük, ecdāl (ak toğan) zürrak.
Tesbih boncuğı: sebuḥ.	Toğan oturacağı: kendere.
Teselli virmek: tesliyat, islā.	Toğan yavrisı: zehdem, gıtrif.
Tester: mücesse.	Toğmak: necl, nefās, tevellüd, vilādet.
Testi: fahhāre.	Toğrı olmak: istikāmet.
Tevbe eylemek: metāb, hevd, heyādet.	Toğrı yol: ebceze, lāhib, neyseb, semt.
Tevek: (bağ teveğı) üsrü.	Toğrı yol tutmak: hüdā, hā'.
Tezek: hıssı.	Toğurmak: (tavar) sāibā.
Tılak: bazr, 'ünbül.	Toğurucu: vülüd.
Tırlamak: secec, kedāḥ.	Tok avret: seb`ā. (bk: doklık)
Tiriz: dıhrasa, dıhrıs.	Tokımak: (biz tokımak) netāḥ.
Tiz: ma`d.	Toksan: tis`un.
Tiz buyruk dutmak: seles-ül-inkıyād.	Toksan toksan: metsa`.
Tiz durmak: meşk.	Tokuç: mirhāz.
Tiz dutmak: meşk.	Tokuz: tis`a.
Tiz eylemek: vak`.	Tokuzda biri: tes`, tūs`, tasyi`.
Tiz geçen: demük.	Tolanmak: (bir nesnenin etrafına tolanmak) ḥavm.
Tiz geçmek: mezvü.	Toldurmak: melā, ra`b, (kileyi toldurmak) taff, tantif.
Tiz gitmek: ikāl.	Tolmak: (dere tolmak) irti`ac, budn.
Tiz kokulu nesne: ezfer.	Tolu: bered, sākit, `uzāris.
Tizlik: fevre, ḥamz, hiddāt, ḥırāfet, kurtak.	Tolu eylemek: secr.
Tiz nesne: ḥadid.	Tolu gemi: meşhün.
Tiz olmak: sira`.	Toluluk: kızet.
Tiz seyr eylemek: mel`.	Tolup saracak: melef.
Tiz sürmek: ikāl.	Tomalan mantarı: kemāh.
Tiz yemek: meşk.	Ton: nimt, (iç tonı) ḥalle, izar,
Tiz yürüme: ke`seb.	mi`zer, (alemlü ton) mu`lem, nır.
Tobra: mıḥş, mıḥşet.	
Toğan: bāzı, (çakır toğan) süzānik,	

Ton paçası: riclān, kunān.	Toz kalkmak: şevr, sevrān.
Tonan nesne: cemd.	Toz kopmak: hebv.
Tondurmak: takrīs.	Tozlu olmak: tereb, eş`as.
Tonluk: `işriniyye.	Töhmet eylemek: karf, izmān.
Tonmak: cemd, cümüd, cümüs.	Tuş: sād, şufır, şufra.
Tonmuş: karas.	Tuşçcı: saffār.
Tonmuş nesne: karīs.	Tul avret: ürmüle.
Tonuk renk: ekheb.	Tulum: (bal tulumı) mis`ab, se`b, nihy, zıkk.
Tonuzlan kurdı: cah̄l, cu`al, hunfesa.	Tulum satıcı: zukkāk.
Top: kürre, ükre.	Tuluncak yir: (gün tuluncak yir) mağ
Top oynamak: kerv.	Tulunmak: uful, (gün tulunmak) dülül vakab, vücub. (bk. dulunma
Toprağa bulaşdurmak: temriğ.	Tuman: zabāb, zabābe, daktān (güresç tumanı), dıkrār.
Toprak: türāb, türeb, şu`ud, şa`id, sād, sefā, (yirden evvel çıkan toprak) selv, fahhār, (çukurdan çıkan toprak) hafer, hasva, (çok toprak) kübāb, ğavl, (iri toprak) husa, (yumuşak toprak) dak`a.	Tuman bağı: bekke.
Toprak dökmek: (kuyuya toprak dökmek) sell.	Tumman: sarāvil, rānān, tūnbān.
Toprakla örtmek: terb.	Turfande: bākure.
Toprak saçmak: terb, hasv, hasy.	Turı sūd: ziyāh.
Topuk: ka`b, (etlü topuk) edrem.	Turp: fücl, fülle, (eşek turbı) dif
Toy kuşı: hubārā.	Turacak: mekān, ma`ān.
Toymak: melet, melāl.	Turacak yir: merkez, ress, serdah.
Toymaz: meshūt.	Turak otı: şis, şibt.
Toy yavrisı: osman.	Turgurmak: (bir yerde turgurmak) rüç
Toz: gubār, saṭ`, (kara toz) degā, (davar ayağından çıkan toz) hebā, şehit.	Turşı: rīsār, (üzüm turşusu) revāhi
	Turşı suyu: müreyy.
	Tuşı yakacak: mıqtara.
	Tutağı yarık: (altı) eflah.
	Tutak kesmek: ced`.
	Tutak depremek: (hararetden tutak de

remek) zebb, (büyük tutak depremek) tutaklu) şüfahî.

Tuti: babgâ.

Tutmac: lahişe.

Tutmak: (katı tutmak) bats, tenâvüş.

(bk.: dutmak).

Tutu komak: mürâhene.

Tuz: milh.

Tuzcu: mülhî, mellâh.

Tuzla: mellâha, memlâha.

Tuzlu: melih.

Tuzlu yir: sabha.

Tuzlanmış: mümlâh.

Tüfek: saptâne.

Tükrük: buzzâk, nuhâ`a, nuhâme, rik, rüvâl.

Tükürmek: bazk, ruzâb, tefl.

Tütün: `ikr.

Tütsü yakacak yir: micmer.

Tütürecek: buhur.

Tüy: şüvâz.

- U -

Uca: sürün, verik, (avret ucası) buş,

(tavar ucası) zalak.

Uca başı: mâmele.

Uca delüği: hurub.

Uca eti: fayil.

Ucalu avret: rükrâke.

Ucası ağır avret: redâh.

Ucası büyük olan: este, sûtâmi.

Ucuz: berah, makârib, rahîs.

Ucuzluk: ruhs, riyâs, riş, rif, dağ: hayâ, hisb, recâbet, ümrü: vaşile.

Uçucu: tâir.

Uçmak: tayrân, tayr, tatayyur, tayri

(kuş uçmak) hefâ, `icân.

Uçkur: mişidde.

Uçkur geçirecek ağaç: neytak.

Uçkur satıcı: tekkâk.

Uçkur yiri: hücze.

Ud: haya. (ud yiri) sev'at.

Ud satıcı: lebâd.

Uğrı: dâ's, emret, hârib, karzûb, ku rub, last, liss, sarık, tıml, `umrüt.

Uğrı olmak: nakz.

Uğurlamak: serak, islâl, (ganîmet ma lından uğurlamak) gulul.

Uğurlayan: katat.

Uğurluk: serka.

Uğurluk eylemek: tevessül.

Ulaşdurmak: hadr, rass, ifza`, lezz.

Ulaşıcı: lazık.

Ulaşık: muntazim.

Ulaşıklar: menâzım.

Ulaşmak: ittisâl, letib, lazık, lüzub. (yire ulaşmak) latı', natam. tahayyüz, tedârük, tevessül.

vaşl, vükub, zaba.
 Ulu: casim, seyyid, karm.
 Ulu bayram: 'id-ül-fitr.
 Ulu dutmak: iclâl, ikrâm, ta'zim.
 i'tiyâr.
 Ulu dutulmuş: mu'azzam.
 Ulu iş: cüllâ, hitta, hatb, nekit.
 Ulu işler: mu'zamât-ü umûr.
 Ulu kimse: kebir, sadr.
 Ulu kişi: kılmes, ra'uf.
 Ulular: mekârim, ekârum, sadât.
 Ululanmak: tefahhur, fecs, tayh.
 Ululuk: celâl, 'izam, istikbâr, kerem,
 kiber, nahâfet, nahvet,
 reyâset, siyâdet, süded,
 vesâtat.
 Ululuk: bedah, haşmet, ta'azzüm,
 südet.
 Ulu olmak: hatâret, nevh, nebâhet,
 serv, ülüvv.
 Urmak: te'mil, irticâ.
 Un: dakik, (taze un) hâme.
 Un satıcı: dakkâk, sefsefe.
 Unutmak: nisyân, zehl.
 Unutulmuş: mensî.
 Ur: sil'a.
 Urmak: nags, gāvâ, (parmakla urmak)
 necs, nevf, (ayağıla urmak)
 refs.
 Urudurmak: nehz.

Uruduran: kâim.
 Urulmuş taş: raşf.
 Usan: zühül.
 Usul: ekânim.
 Ussı gitmek: hebit.
 Ussı gitmiş: hâsir.
 Ustura: müsâ.
 Ustura taşı: 'isa.
 Uşak adımlu: zelif.
 Uşacuk yir canavarları: haşere.
 Uşanmak: vâb.
 Utanacağı: hazyan.
 Utanmak: hacâlet, haclet, hacel, fet
 hafer, hizâyet, kansâ'a, ve
 Utsuz: vakâh.
 Uvanmak: hüdd.
 Uvatmak: bess, hüdd, (taş uvatmak)
 rezah, tekattüt.
 Uyan: mutî', licâm.
 Uyan dikici: leccâm.
 Uyan ağızlığı: şekime.
 Uyan halkası: hakme.
 Uyan sapı: 'inân.
 Uyan vurmak: (ata uyan vurmak) ta'nâ
 Uyanık: mütekayyız.
 Uyanmak: takayyuz, tenbih, intibâh.
 Uyanuk: sâhir, şehêrân, yakaz, yakzâ
 Uyanukluk: yakaza.
 Uyhu: tub.
 Uyıcı: hâzır.

Uyluğu ince avret: masvā.
Uyluğu ve ucası arık: ezell.
Uyluk: fahız, ebb, (eti az uyluk)
nāşile, ridf.
Uyluk dibi: irbiyye.
Uyluklu avret: rūkrāke.
Uyku: menām, lez, (uzun uyku) rukāb,
gatit, nahīb, sebah.
Uykudan uyanmak: hebb.
Uykusu az olan: sūhūd.
Uykusuzluk: sūhād, seher.
Uymak: kafā, ittibā, iktidā, kudve,
kıdvet, (avrete uymak) hett,
üsvüre.
Uyugan kimse: ne'um.
Uyulmuş: metbu, muktedā.
Uyumak: nevm, rakad, rukād, sübat,
hübüg, (gicede uyumak) hücū,
hücüd.
Uyur kimse: nā'im.
Uyuşmak: (ayak uyuşmak) mezel, nukra.
Uyuyacak yir: nakil.
Uyuz: nakab.
Uzadıcı: ma'ik, mūmā'ik.
Uzağ olmak: nebā.
Uzak yol: niyāt.
Uzamak: nemā, nümüvv, hazab, ihvivāt,
semük, itmihāl, temk.
Uzamamak: kasır.
Uzatmak: medd, tatvil,

Uzatmak: maṭıl, iṭnāb, ma'k, metv.
Uzayan: tāmik.
Uzun: silb.
Uzluluk: lezec.
Uzun: medid, hazab, hircāb, basık,
(katı uzun) kasib, naṭnāt,
tavil, (gayetde uzun) tuvvāl.
Uzun boylu: makdūd, şa'sa'an.
Uzun boyunlu: etla.
Uzun er: şevkab, şin'af.
Uzunluk: naṭnāt, tul.
Uzun olmak: mahac.
Uzun nesne: siryāh.
Uzun taş: birtil.

- Ü -

Ücret: kirā.
Ücrete dutucu: müste'cir.
Ücret virici: mucir.
Üç: selās, selāse.
Üçde üçde: mesles.
Üçde biri: sülüs.
Üçer üçer: sülās.
Üfürmek: nefh, lesed, inticās.
Üğey kız: rebibe.
Üğey oğlan: rebib.
Üğeyik: fahte, sulsul.
Üği: sudā, hāme.
Üğü: hām.

Üleşdürmek: tevzi`.

Ülker: kazer.

Ülker ıldızı: süreyyā.

Ümiz dutmak: recā.

Ümizsizlik: eyās, hırmān.

Ürküci: müşmez, şerüd.

Ürkmek: ebūd, hayed, neverān, nıgār,
nefret, nüfūr, şürüd.

Üründi: merārā.

Üründülemek: ictibā, intihāb, ıstıfā.

Üründülenmiş: muhtār, müctebā,
murtaza, mustafa,
safiyye, müntehab,
emāsıl.

Üstāz kimse: nıkres.

Üstāzlık: mahāret.

Üstin olmak: feşg.

Üsküre: sükrice.

Üvengü: mümāhik, mahik.

Üvengülenmek: mahk.

Üvez: bakka.

Üymek: berd, (deve su kenarında)

utüm.

Üyürtlenmiş: safi.

Üyürtleyici: nākıd.

Üyürtmek: nakd.

Üzüm: `ineb, (ak üzüm) mülāhıyy,

(kuru üzüm) `ücd, üced, (çekir-
deği çıkmış üzüm) munakka,
kişmiş, (kuru üzüm) zebib,
zebibe, şimrah, (uşak üzüm)

vehti, (kara üzüm) veyn.

Üzüm cıbuğı: kaytun.

Üzüm çiçeği: ku`al.

Üzüm salkımı: kıtf, kināb.

Üzüm sıkındısı: fazih.

Üzüm budakları: zürcün.

- V -

Vahşet idici: muhıs.

Vahşet virmek: ihāş.

Vahşiler: evābid.

Vahşi olmak: ebūd.

Vakarlu kimse: zemit, zimit.

Vakit olmak: hayn.

Vakitsiz toğan: hübüt, hübü`.

Var: müced.

Var eylemek: icād, tekvin.

Varılacak yir: ma`ād, maşir.

Var idici: mücid, mükevvin.

Varmak: icābet.

Var olmak: (bir nesne yokken var olı

hudus.

Vatan dutmak: istivtan, ittitan.

Vatan dutulmayan yir: kul`a.

Vaz gelmek: fetā`.

Va`z tesir eylemek: tec`.

Vefasuz: gādir, guder.

Vesile: zeri`a.

Vesile olmak: üdme.

Virān yir: balka`, kafr, sübrüt.

Viren: vāhib.

Viribinilmiş resūl: mürsel.

Viribinmiş: resul.

Virici: muhavvil, vahhāb.

Virmek: veheb, nahlet, (az nesne)
heys, temzic.

Vuran: dārib.

Vurmak: darb, hebet, hezer, kifāh,
lebuḥ (taşla veya ağaçla
vurmak) lebin, lath (el aya-
sıyla vurmak) latah, (çomak-
la vurmak) herv, (baş ortası-
na vurmak) emm, velş, (elle
vurmak) fesih, ladah, math,
satt, vehz, (elle veya kılıçla
vurmak) nefh, (asayla
vurmak) heceb, kefh, laht,
tevḥif, (güçle vurmak) kalv,
(kılıçla vurmak) mas`, maz`,
beket, (bıçakla vurmak) vecā.

Vurulmuş: (kılıçla vurulmuş) daribe.

- Y -

Yaba: mizrā.

Yaban: bādiye, hevcel, kafr.

Yad: ecnebi.

Yağ: dūhn, semn, (iç yağı) nedā,
şahm.

Yağ bardağı: debbe.

Yağ çanağı: müdhün.

Yağ çıkaracak yir: medhene.

Yağ dürgeci: ka`dil.

Yağ erimek: cümmāl.

Yağ eylemek: iddiḥān, izvāb.

Yağ fāsīd olmak: maḥs.

Yağı olan nesne: mesrece.

Yağıla akıt: gabaş.

Yağlu eylemek: dehn.

Yağ kokmak: temmeḥ.

Yağ satıcı: semmān.

Yağ sürmek: (bedene yağ sürmek) merā.

Yağ tamanı: ra`bib.

Yağ tulumı: `ükke.

Yağun çirkin kokusu: kaḥām.

Yağ yidürmek: tesmīn.

Yağır olmak: (deve arkası yağır olma)
tevkī`.

Yağma: gāret.

Yağrın: kitf.

Yağrın altı: minsec.

Yağrın eti: nuḳz.

Yağrın etlü olmak: yerābi`.

Yağdırmak: matr.

Yağmak: matr, vehs.

Yağmur: maṭar. (sulu yağmur) cū'er,
dess (zayıf yağmur) dūhn,
dihān, dikk, taşş, secze,
(yıldırım olmayan yağmur)
dīme, gārāret, gays, habā,
hayā, hellāb, hezbe, hībā,
(katı yağmur) kāḥīf, bu`āk,

(uşak danelü yağmur) hemime,
rihme, kıtkıt, midrār, (az
yağmur) nazīza, rişş, vels,
nedā, rāzīb, rec`, (hafif
yağmur) rezāz (tiz akup geçen
yağmur) ruşda, (tiz dökülür
yağmur) saḥah, tayfel,
(bahar yağmuru) vesmī, (iri
danelü yağmur) şındid, vābil,
vebel.

Yağmur az yağmak: bağs, bats.

Yağmur buğanağı: şü'bün.

Yağmur damlamak: hetn.

Yağmur dökilmek: dirre, hatılān.

Yağmurluk: mimtar, mimtara.

Yağmur olmamak: maḥl.

Yağmur suyu: kera`.

Yağmursuz yıl: cemād.

Yağmurun evveli: da`as.

Yağmur yağmak: hatl, hemu`, savb.

Yağmur yağmamak: cedeb.

Yaka ipliği: zik.

Yakın: karīb, şakab, sekab.

Yakın eylemek: izlāf.

Yakın gelen nesne: erbāb.

Yakın gelmek: dünüv.

Yakınlık: kurbet, tekārüb, şikāh,
vesīle.

Yakınlık eylemek: mett.

Yakınlık istemek: tekarrub, tevessül.

Yakınlık isteyici: mütevessil, müte
karrib.

Yakın olan: ezif.

Yakın olmak: 1-ezf, üzüf, 2- hazret
3- kevd, 4- künu`,
reḥak, üdn, velf, vefc
5- (sultana yakın olma
vifādet.

Yakmak: fiten, iḥrāk, lez`, (gün ya
mak) şahd, (od yakmak) şalā
seb'.

Yaku: lehāb.

Yalamak: laṭ`, (kelb çanağın yalama
lecz, lesb, lesed, laḥs,
la`k.

Yalanmış: la`ük.

Yalan: fend, firye, habes, ḥarık,
ḥarık, ḥubāb, iḥtilāk, ifk,
izl, şatāt, zür.

Yalancı: kāhin.

Yalancılar: dakārīr.

Yalancılık: kizzāb.

Yalan düzmek: heşk, ifti`āl, iftirā

Yalan eylemek: müdhin.

Yalan haberler: erācif, te`atı`.

Yalanlar: esātīr.

Yalanlık: tekavvül.

Yalan söylemek: baṭit, beht, behet,
büht, bühtān, fücür
ḥalk, ḥaraş, kezib,

kizb, kezib, küzib,
maḥac, meyn, valk.
Yalım: lehib, lihb, lühüb.
Yalın: şacib.
Yalın ayak: haf.
Yalın ayak olmak: hüfivvet.
Yalınlanmak: (ok yalınlanmak) kazz,
(od yalınlanmak: sakābet,
vakd, vakidet, tevakkud,
zarem, zühr.
Yalnız: ferd.
Yalnız: fezz, münferid, vahdī, vāhid.
Yalnız kalmak: vahset.
Yalnızlık: hıdda, tevahhud, teferrüd.
Yalnız olmak: vahdet.
Yaluze: mirvaha.
Yama: küffe, ruk`a.
Yamamak: (kaftanı yamamak) teldim,
tarki`.
Yama vurucu: müterdim.
Yama vurulmuş: mütereddem.
Yan: hasir, itl.
Yan ağrısı: şavsa.
Yanak: hadd, vecne, üçne.
Yandak: tarsus.
Yanılmak: (sözde yanılmak)
Yanın yata,n: muştacı`.
Yanın yatı,cı: zāci`.
Yanın yatmak: iztıcı`, zucu`, verük.
Yanın yire komak: zuc`.

Yanku: hacif, şadā, suda.
Yanmak: hark, lefh, şeyt.
Yanmış: harik, sallī.
Yanmış fitil: şa`ile.
Yanmış od: şü`le.
Yapıcı: benā.
Yapışıcı: lasak, lazık.
Yapışdıran: hasıf.
Yapışdurmak: savr.
Yapışırınan: tılā.
Yapışmak: (elle yapışmak) lems, ce
lu`üt, tamaş.
Yaprağı çok ağac: varıka.
Yaprak: varak.
Yaprak düşmek: hatt.
Yaprak indürmek: (ağaçtan yaprak i
dürmek) lecın.
Yaprak suyu: şabib.
Yaradıcı: hallak, bāri, zāri.
Yaradılış: hilkat, fitret.
Yaradılmış: beriyye, cibillet,
cibillī, halk, verā.
Yaraklamak: ta`biye.
Yaraklanmak: i`tād, isti`dād, vebt
Yaramak: baytar, nüzül.
Yaramaz: fasid, bi's, ka`bet.
Yaramaz dirilik: vebed.
Yaramaz bahtluluk: şakāvet.
Yaramaz dostluk: mumāzukat.
Yaramaz fiil işlemek: teşeytan.

Yaramaz gıdalu: cedı̀, vağıl.
Yaramaz gıdalu olmak: seğıal.
Yaramaz gün: yevm-ül-`abus.
Yaramaz hal: bezzeh, gamaz, vezeb.
zayka.
Yaramaz hallü: kāsif, zalif.
Yaramaz hallü kimse: mütekahhil.
Yaramaz hallü olmak: bizādet.
Yaramaz hulu: cahrem, henāt,
hezenber, ze`ir,
zibagri.
Yaramaz hulk: dağıvet, dağıyet.
Yaramaz hululuk: şirāse, şirāyet.
Yaramaz hulu avret: ğull.
Yaramaz iş: nekır, ferı, seyyi'e.
Yaramaz işe gelmek: nıkmet.
Yaramaz kişi: `ifer.
Yaramazlar: şerr, eşrār, şirār,
dakārır.
Yaramazlık: cahreme, fesād, şirret,
mesā.
Yaramaz nesne: lefā.
Yaramaz nesnelere: kuşām.
Yaramaz olmak: füsüd, redā'et.
Yaramaz söylemek: kaz`, (hasta
yaramaz söylemek)
hezeyān, kıdıh, va-
kı`a, vaki`at.
Yaramaz sözlü: fuhhāş.
Yaramaz sözlü er: hıntınān.
Yaramaz sözlü kimse: hınziyān.

Yaranmış: müveşşah.
Yarasa: huffās, huşşāf, sehā, vatva
Yaratık: kevkeb.
Yaratmak: berā', cebl, esr, fatr, ha
şakk, zara'.
Yardım: `avn, ma`une, ğuvās.
Yardımcı: havāri, mu`in, muhlib, nās
zāhir, zahr.
Yardım dilemek: isti`ānet.
Yardım eylemek: `avn, i`ānet, ma`unet
kard, red' refed, te
fuk, (birbirine yardım
eylemek) te`āvün, te
hür, tedā muc.
Yardımlı çok olan: mi`vān.
Yardım idici: nāsır.
Yardım itmek: nusret, mūrāfedet.
Yardım virmek: teşyi`.
Yardım talep eylemek: livāz, istiftā
Yarı: (bir nesnenün yarısı) nasif.
Yarım: nısf.
Yarık: bezh, fūrce, eşter, (baş yarık)
meşcüc, (yir üzerinde yarık)
uhdūd, `üdde, vehy, (el ve
ayakta olan yarık) zūla`.
Yarılmak: (ayakta yarılmak) feli`,
inbi`ac, inkıdād, (divār
yarılmak) inkıyāz, inşikāk,
şada`, tazarrüc.
Yarın: ğad.
Yarlığıyıcı: gaffār, gaffur.

Yarlıgamak: gufrān, gafr.

Yarmak: bezl, bītar, falh, falk.

fars, fatr, fetk, (ikiye yarmak) fevt, fa'v, fā'y, herd, harab, hars, humr, leth, mahr, mahūr, necl, (deve dudağı yarmak) nefv, sad`, (baş yarmak) samag, sela`, şakk, şatib, şerşere, teflik, teftik, zarac, zebh, ze'c.

Yarpuz: habak, rüdam.

Yaruk tulumlar: bücbüc.

Yasdık: (baş yastığı) mahıdda, (kiçirek yasdık) husbāne, (yüz yasdığı) numruk, vesāde.

Yasduk: (baş yasduğı) mısdağa, (eyer yasduğı) mi'sere, (arka yasduğı) mesned, misnede, misvere, nümrika, visād,

Yassı ağaç: sakibe.

Yassı burunlu: eftas.

Yassı yağrınlu: eşyec.

Yaş: halā.

Yaşamış: (çok yaşamış) esinne, muammer, farız.

Yaşdaş: karn, lidde, lümme, tirb, ri'd.

Yaş eylemek: bell, vedn, vidān.

Yaşlık: ratübet.

Yaşlu: der`as, kaşib, kahender, kırşib.

Yaşlu avret: cel`ad.

Yaşlu kimse: keham, kehīm.

Yaşlu tavar: hatım.

Yaş nesne: ratib.

Yaş ot: ratb, nuka.

Yaş yemiş: ma`d.

Yaş yir: sahk.

Yatlu: behrec, gass, habis, halef, redi.

Yatlu kimse: hummām.

Yatlu kişi: zenim.

Yatlu kuşlar: tağām.

Yatlu söz: half.

Yatsı namazı: `işā.

Yavaşa: ziyyār.

Yavaşa eylemek: (tavar ağzına yavaşa eylemek) hank.

Yavaş hulu olmak: seles.

Yavrı: ferr, kub.

Yavuz iş: münker.

Yavuz sanmak: zallā.

Yay: kavs, ces', (okı ırağa giden nüfuh, üfüş, zevrā.

Yay ağacı: neb`a.

Yayak: müşāt.

Yayan: rācil.

Yayan avret: reclā.

Yayan kimse: reclān.

Yayan olmak: recel.
 Yayan yürümek: tereccül.
 Yayan gitmek: ta`n.
 Yaycı: kavvās, mukcīr.
 Yay çekmek: maḡt.
 Yay dutmağı: makbız.
 yayık: mımhaza, milhaz.
 Yayınca kurdı: hizlāc.
 Yay kabzası: kebed, `ūcis.
 Yay kirişi: hicār.
 Yay kirişi bağlamak: hazreb.
 Yay tozu: cilāz, cilāze.
 Yay yasmak: hatt.
 Yaz evi: maşif, şayfī, merba`.
 Yazıcı: muharrir, münşī, sāfir.
 Yazılmış: mezbūr.
 Yazışmak: tekātüb, mükātebet.
 Yazı yazamayan: ümmī.
 Yazı yazmak: becc.
 Yazmak: lamk, meşk, namak, nebk,
 rakam, saţar, tahrīr.
 Yeğlik istemek: istiḡāzet.
 Yeğnicek avret: mindās.
 Yehudi kılmak: tehvid.
 Yeleşti eğri: ekva`.
 Yelek: habab.
 Yelekler: (kısacuk yelekler)
 havāfi.
 Yelesi ve kuyruğı kızıl: eşkar.
 Yelmek: cemz.

Yemin: half, hilfe.
 Yenge: kinne.
 Yengeç: rak, sertān.
 Yeşil: hużret.
 Yeşil deste: hantem, hanteme.
 Yetişmek: likā.
 Yeyni: hafif, rebez.
 Yeyni başlu: tā'is, hanfakik.
 Yeyni eylemek: tesbih, tahfif.
 Yeynilik: hıffet.
 Yığlınmak: ictināb.
 Yıkılmış: ma`aleb, meda`şer.
 Yıkmak: (bina yıkmak) kavz, nesf,
 (dıvar) hücum, zı`za.
 Yıkup virān eylemek: daşara, hedm.
 Yıl: sāl, sene, havl.
 Yıl geçmek: havelān.
 Yılan: (dişi) efā, (alaca yılan) erl
 eyem, hafeş, (zehirsiz yılan)
 hufāt. (irkek yılan) ıryed,
 (ulu yılan) idd, ledig, (kıv
 rılmış yılan) mıḡhān, (dilini
 hareket itdiren yılan) naznā
 naznāza, (kara yılan) sābih,
 şamma. (Bk: ilan).
 Yılan avazı: faḡih.
 Yılan ağacı: cilb.
 Yılan balığı: ceris.
 Yılan bıçağı: ken`aded.
 Yılan derisi: hırşā, selḡ-ül-hayye.

Yılan sokmak: saft.
Yıldırım olan bulut: b̄arika.
Yılduz: m̄icdah (bk.: ılduz)
Yılgun: tarfā.
Yıpranan: vehā.
Yırtıcı: (perde yırtıcı) hettāk.
Yırtılmak: vehy.
Yırtılmış: behā.
Yırtmaçlı kaftan: tıkrıca.
Yırtmak: hark, kadd.
Yıylanguç: semāme.
Yidiger yıldızı: benāt-ün-na`
Yidinci kat gök: birka`.
Yidin yidin: mesba`, sūbā`.
Yiğid: şābb.
Yiğit: şārıh, fetā, fetā.
Yiğitlik: fetūt, gulac, tecāsür.
Yiğlemek: zafer.
Yil: rih, damak, hazrec, nāşizāt,
(katı yıl) k̄aşıf, hevca, türünc,
hacvec, şāib, şındid, sühek,
(gicede esen yıl) s̄ariye,
(çadır koparır yıl) harik,
(issi yıl) harūr, (evleri ve
ağaçları yıkan yıl) hecūm,
(yimiş götürür yıl) lakıh,
levak, lakıh, (tiz esen yıl)
heyra, (sovuk yıl) harcef,

şarsar harik, (yağmursuz yıl)
evrak, (yağmuru az olan yıl)
ermel, (yumuşak ve soğuk yıl)
şefşaf, zira.

Yil avāzı: heziz.
Yil burunduruğı: hızāme.
Yıldürmek: (tavarı yıldürmek) rekiz.
Yile karşı turmak: istimhār.
Yilek: (kuş veya ok yileği) rişe,
kazat.
Yil esecek: n̄im.
Yil esmek: hebb, hebūb, hellāb, nāc,
ravh, hafk, hafk̄an,
(gökçek yıl esmek) neşā,
(katı yıl esmek) nuhre,
zefyān, `uşuf.
Yilgen: serā`.
Yil hareket itmek: ne'üc.
Yilici: s̄ā`i.
Yilken: şirā`, kıl`, cehiz.
Yillemek: fesv.
Yiller: (katı) sevāhik.
Yilmek: daḥaş, (sürünerek yilmek)
da`da`, (deve kuşu yilmek)
ecc, hac, huzr, kirdah, laḥş,
rekiz, remel, remelān, sevt,
(tavar yilmek) redeyān, vecf,
(deve yilmek) vaḥd, vaḥdān,

vazah, vezif.

Yil süratle geçmek: nānic.

Yiltmek: hāz̄z̄.

Yil uğrağı: meshek.

Yilve: selvā.

Yimeği çok yiyen: lamk, üshub,
mücellih.

Yimek: ekl, da'as, hen', (ön dişle-
riyle yimek) k̄az̄m, less,
(süratle yimek) hezm, (do-
yunca yimek) kenh, (çok
yimek) sehb, şenet.

Yimek kokmak: lahn.

Yimek yimek: (unfla) kā'b, erm.

Yimiş: fākihe, kıtf, (derilmiş
yimiş) kutuf, (ağaç yimişi)
ükül, ükür, cenā, talı`.

Yimiş direcek nesne: kırtāle, mihref.

Yimiş divşirici: mellef.

Yimişlü ağaç: semerā.

Yimiş satıcı: fākihani.

Yimiş virmek: (ağaçtan yimiş virmek)
ceny.

Yin: kümm, katan.

Yini: cadid, hād̄is, habir.

Yiniden dutmak: istit̄raf.

Yini eylemek: tecdid.

Yini iş: uhdüvene, bid`at.

Yinilik: cidde, ciddet.

Yinilmiş: ma'kul.

Yini olmak: teceddüd.

Yinü: fāh̄ir.

Yin: zemīn.

Yin deliği: hücre.

Yin deprenmek: zilzāl.

Yine girmek: tesagsaḡ.

Yirlenmiş: mekānet.

Yirmi: `iṣr̄un.

Yin tar olmak: (kalabalıktan yin
tar olmak) gāṣaṣ.

Yin yarıkları: lahāk̄ik̄.

Yin yaruğı: gader.

Yin yüzi: basit̄, cedid, edim, su`ud,
sa`id, sāhire.

Yin yüzün gölgesi: sāhur.

Yitirmek: ṣayb, sukūf, rehak̄.

Yitmiş aded: seb`un.

Yitirdürmek: isti`āb, gavr.

Yitürmek: iftiyād.

Yiyecek: (soğuk) bend, maṭ`um,
ma'kul.

Yiyecek yin: ma'kel.

Yiyen: ükül, t̄ā`im.

Yiyici: (ziyāde yiyici) rah̄bib

Yiyici at: ekkāl.

Yiyici avret (ziyāde yiyici avret)
feytihe.

Yiyimek: (et) ıslāl.

Yiyir kokar nesne: mesnūn, müntin.

Yoğan: ka`şeb, zühzüb.

Yoğın giyecek: bürcümüd.
Yoğın kimse: `uzāfīc.
Yoğird: `üclēd.
Yoğrış: tabi`at.
Yoğsul: mü`sir.
Yoğsullık: tahmiz.
Yoğun: hizab, vāb, zahīm.
Yoğun boyunlu: erkab.
Yoğun olmak: fehāmet, mürādet.
Yoğurt: gāms, (yağı alınmış yoğurt)
memhūz, rāyib, (özlü yoğurt)
şamkūk, (süzülmüş yoğurt)
şirāz, (sovuk yoğurt) semār,
zayh, hecīm, (ekşi yoğurt)
necer, mumkır, şakr, sarb,
kārīs, hāzır.
Yoğurt damızlığı: rüvāye.
Yoğurt mayası: rü`be.
Yohsul: mu`ter.
Yok: 1- lā, 2- ma`dūm.
Yokamak: saht.
Yok eylemek: ihtināk, ihtizāk, i`dam,
nefi.
Yokış: telle, (uzak yokış) zemah.
Yok olmak: fanā, leyt.
Yoksullık: iklāl, i`sār.
Yokuş: ebceze, neşz, rabvah, zeriḥ.
Yol: (doğru yol) cadde, (ruşen yol)
cüdde, tarik, mezheb, (bostan
yolu) mihref, (kum içinde olan

yol) habike, (iki dağ arasında
olan yol) halif, (dağda sarp
yol) kü`üd, (taracuk yol) lezib,
sekem, (suya varacak yol) şud-
dād, (giniş yol) va`b.

Yol oramak: zeri`a.
Yol azılan yir: mudille.
Yol başı: fūhet-üt-tarik.
Yol beklemek: raşad.
Yol berk olmak: vağr.
Yol bulmak: hedy.
Yolcu: ibn-üs-sebil.
Yoldaş: halābis, karin.
Yoldaşlık eylemek: muvāfikat.
Yoldaş olmak: hiss.
Yol düşvârlığı: va`s.
Yol gösterici: mühtedi, mürşid,
(doğru yol gösterici)
reşid, kinkın.
Yol göstermek: delālet, hidāyet,
hedy, (doğru yol gös-
termek) irşad.
Yolınmış baş: maḥlūt, mesbūt, meslūt.
Yolluğa gitmek: (yolculuğa gitmek)
decic.
Yolmak: (kıl yolmak) ma`ṭ, namṭ, netf,
(kasık kılını yolmak) istiḥ-
dād.
Yol ortası: fūhet-üt-tarik, şereke.
Yolsuz olmak: i`tisāf.

Yolun nısfı: mansat.
Yol yarağın idici: müste'id.
Yonca (acı): handakük, (kuru yonca)
katt, każub, ratba.
Yonka: nuhāte.
Yonmak: hatt, naht, (ağaç yonmak)
necr, sefn, (kalem yonmak)
berı.
Yonulmaduk kalem: yerā'a.
Yorga: cemūm.
Yorgan: katife, lifafe, lihāf,
mudarrıbe.
Yorulmak: 'ıyy, kelāle.
Yorulup kalmak: nefeh.
Yosun: (kurbağa yosunı) tuhleb.
Yufka: saħıf, rakik.
Yufka nesne: rıkk, ratıh, şıff.
Yufka olmak: rikkat.
Yukarı çıkmak: evc.
Yukaru dutmak: nass.
Yukaru komak: va'z.
Yukaru olmak: rukıyy, zenā'.
Yular: (deriden) hatır, hıtam,
'ızār, mehār, zimām.
Yular halkası: büzz.
Yularlanmıř tavar: mersūn.
Yular sapı: mıķved.
Yular urmak: (deveye) hazm, resn.
Yumak: gasl, mahv, (kaftan yumak)
malk, mavs, (suyla yumak)

nesk, (giyesi yumak) rahz.
Yumrı dudaklı: cahanfel.
Yumruk: cem'-ül-keff.
Yumruklar: ecma'.
Yumruk urmak: vekz.
Yumurda: beyza, (deve kuşı yumurdası)
netel.
Yumurda ağı: māh.
Yumurda doğurucu: bayız.
Yumurda kabı: kayz.
Yumurda sarısı: muħħ.
Yumuşak: leyyin, da'ra, heş, rahv,
řayhūd.
Yumuşak adam: selis.
Yumuşaklık: mülameset, mülāyenet,
rıfk.
Yumuşak nesne: emles.
Yumuşak sürmek: bess.
Yumuşak tenlü: habrenc, nā'im, gaydāk.
Yumuşak yir: basna, bers, (kumlu yumu-
şak yir) dimaş, miřā, mü-
řāř, nā'ice, rağāb, rahāh,
rıkk, saħhāh, sirdah.
Yumuşak yirler: birāř.
Yund: serħub.
Yund kuřı: sa'va, řerūr.
Yunmış giyesi: rahiz.
Yurt: vaşan.
Yurt dutmak: üvvi.
Yutmak: bel', sart, (lokma yutmak)

selecan, (hişim yutmak) te-
cerrü'.

Yuva: (kuş yuvası) 'üşş, vekr, (tağ-
larda yuva) vekn, vükne.

Yuva yapmak: (kuş yuva yapmak) ta'siş.

Yuvalanmak: tedahruc.

Yuyan: gäsıl.

Yuyıcı: gassāl, (kaftan yayıcı) rah-
hās, rahhāz.

Yuyup pāk eylemek: sevş.

Yüce: şāmih, zürā.

Yüce āvāzlu: cehveri.

Yüce bina: sarh.

Yücelmek: işādet.

Yücelmek: te'ālī.

Yücelenmek: teşyid.

Yüce eylemek: semk.

Yücelik: rif'at, semem.

Yücelik istemek: tefevvuk, tasaddür.

Yüce olmak: şemāh, şümuh, 'ulüvv.

Yücerak: esmā.

Yüce tağ yolu: zehvik.

Yüce yir: hālık, neşī, ribvā, (tağda
yüce yir) nīk, tela'a,
tamār, yefā', rābiye,
rabvah, veşez.

Yüce yirde olmak: reb', zuhūr.

Yüce yol: zāmih.

Yügrük deve: şimle.

Yük: 'ib', vıkr, zifir.

Yük çekici: 1- hammāl, 2- halīm.

Yük çekicilik: hullām.

Yüklenmek: tahammül.

Yükletmek: zefer.

Yüklü avret: habel, hublā, hāmīl.

Yüklü olmak: vedākat.

Yüksek: mirşaka, hati'a.

Yüksek yir: hadeb, necāt, sā'id.

Yük serveri: 'ilāve.

Yükten āciz olmak: bahz.

Yülinmiş ot: telāfif.

Yülimek (kıl): halk, nakş, sübd,
sebt, zabk.

Yün: 'ihn, riş, sūf, (keçi yünü)
mergāzī, veber, (ayıklanmış
yün) dü'yüb, (çok yün) cūfāl.

Yün dirmek: tehfiş.

Yüni kırkılmış: cüzze.

Yün kıracak: mecz.

Yünlü: esvāf.

Yün yarıcı: tarrār.

Yürek: kankarış.

Yürek ağrımak: rizizi.

Yürek ağrısı: hakle, hakvet.

Yürek kanı: mühc, mühce.

Yüreklülük: şetāret, tecessür.

Yüreklü olmak: za'r.

Yürek şişmek: hayac.

Yürek talabımak: hafakān.

Yürimek: meşy, (tiz yürimek) nebrec,
hafed, (sallanarak yürimek)
ceyiz.

Yürümeğe kavî kimse: recil.
Yürümek: dürüc, (süstlikle yürümek)
fencele, hatk, irhāk.
Yürüyen: (tiz tiz yürüyen) ferig.
Yürüyici: cārî, müfeccir, (nâzla
yürüyici) refil.

1- Yüz: mi'e.

2- Yüz: vech, hatt, (ruşen yüz)
haydeb.

Yüz burtarmak: katüb.

Yüz çevürmek: i`râz.

Yüzdaşı: istidbac.

Yüzdelik: `ücāhin.

Yüz döndürmek: idbār, safh.

Yüz ekşimek: te`abbüs.

Yüz ekşitmek: besr, kehr.

Yüzerlik: hırmal, hürefe.

Yüzerlik tohumı: habb-ür-reşād.

Yüzgüç: sebüh.

Yüzi çekilmiş: esyil.

Yüzici: (suda yüzici) sabih.

Yüzine söylemek: müvācehe, müşāfaha,
muhātabe.

Yüzün dönmek: left.

Yüzün komak: istislām.

1- Yüzmek: (suda yüzmek) `avm,
sebāhat, mehr, felh.

2- Yüzmek: (deri yüzmek) hılm, keşt,
kemh, selh, tezkik.

Yüz ortası: mekibbe, sücüh.

Yüz örtisi: burka.

Yüzsüz avret: hari.

Yüz urucu: zuhluka.

Yüzük: hātem, (kaşlu yüzük)
mürekkeb.

Yüzükçi: hātemi, havātemi.

Yüzük taşı: fass.

Yüzük parmakda durmak: laşab.

Yüzük yiri: menşele.

Yüzülmüş: nıķz.

Yüzün burtaran: kālīh.

Yüzün dönmek: intikāf.

Yüz üzerine bırakmak: nedd, kebb,
kebet.

- Z -

Za`f: imāt.

Zafer: felec, veşb.

Zafer bulmak: bell, belel, fevz,

hutvat, necāh, nefez,
istilā.

Zafer bulucu: müstevlī.

Zāhir: beyyin.

Zāhir olmak: bedā, budv, sevret.

Zahmet: gumār, legüb.

Zahmet çekmek: da'b.

Zahmet göstermek: resy.

Zāil olmak: berāh.

Zalim: cevvar, gitris.

- Ağırşak:** (1) İgi ağırlaştırmak için alt ucuna geçirilen yarım kürre şeklinde ve ortası delik tahta veya kemik parça
(2) Tekerlek veya yassı şey.
- Ağız :** Yeni doğurmuş memeli hayvanların ilk sütü.
- Ağmak :** Yükselmek.
- Aluç :** Kızılcık meyvesi.
- Arık :** Zayıf, cılız.
- Alınç :** Kelimenin doğrusu "ilenç"tir. Manası ise kötülük, yermek, azarlamak, beddua etmektir. (bk. ilermek)
- Anul anul:** Yavaş yavaş
- Argaç :** Dokumacılıkta bezin enine atılan iplik.
- Arkun :** Yavaş, ağır, aheste, sâkin.
- Assı :** Fayda, kâr.
- Ayırtlamak:** Seçmek, ayırmak, temizlemek, arayıp çıkarmak.
- Azırganmak:** Az görmek.
- Bağır :** Kelimenin doğrusu "ba'ır" dır. Bu kelime "Dimn" sözcüğünün karşılığı olarak verilmiştir. Hayvan pisliği ve kığ manasında kullanılır.
- Bakanak:** Çatal tırnaklı hayvanların tırnakları
- Başdan dönmek:** Baştan başlamak, yeniden başlamak
- Baş konağı:** Başa konan kepek.
- Belinlemek:** Korku ile birden sıçramak, irkilme
- Bendeş :** Eş, benzer.
- Bezek :** Süs, zinet.
- Bıcılğan :** Hayvanların tırnak kökiinde olan bir yara, çatlak.
- Bileği :** Bilemek için kullanılan alet.
- Bingeşmek :** Birbiri üzerine binmek, üst üste binmek.
- Biniv :** Binecek hayvan.
- Bislenği :** (beslenği) Beslenme, evlatlık.
- Bişi :** Yağda kızartılmış çörek.
- Boğmak :** Gerdanlık.
- Bora :** İstinsah hatasıdır. Kelimenin doğrusu "pire"dir.
- Borıg :** Boru.
- Böğür :** Yan, vücudundan iki tarafında kaburga ile kalça kemiği arasında bulunan yer
- Buğanak:** Sağanak.
- Bukağı :** Hayvanın ayağına vurulan köstek.
- Bunka :** İstinsah hatasıdır. Kelimenin doğrusu "Yonga" dır.
- Buru :** Doğurmada ağrı nöbeti.
- Bögelek:** (Büvelek) kan emici bir sinek ki soktuğu hayvanı kudurmuşcasına koşturur.
- Bürcek :** Alından ve şakaktan sarkan saç, zülf, kâkül.
- Çağata :** Çalgı.
- Çağsır :** Bir çeşit erkek şalvarı.
- Çarık :** Kenarları kıvrılıp iki ucu dikilen ham deri parçasından yapılan köylü papucu.
- Çeç :** Hububat yığını.
- Çeğzinmek :** Dönmek, dolaşmak, hareket etmek.
- Çelek :** Çelik çocukların ucuna çomakla vurarak havaya kaldırdıkları, iki tarafı sivrice kısacık değnek.
- Çenilik eylemek :** Yaltaklanmak.
- Çerçi :** Tuhafiyeci.
- Çerez :** Meze.
- Çerviş :** Yağlı et suyu.
- Çeynemek:** Çiğnemek.
- Çalbir :** Yular, yulara takılan ip veya zincir.
- Çağırılmak:** Bağırılmak, haykırmak.
- Çiğın :** Omuz.
- Çiriş :** Ciltçilerin ve pabuççuların kullandıkları yapışkan bir madde, bir çeşit tutkal.
- Çivit :** Mavi renkli, bitkisel bir toz boya, (bk. rastık)
- Çoğan:** Çöven, kökü dalları ve suyu sabun katılmış gibi köpürten bir temizleyici bitkidir.
- Çönge olmak:** Körelmek.
- Çukal :** Eskiden savaşlarda giyilen zırh.
- Dağarcık:** Torba.
- Dağlağı :** Dağlama âleti.
- Dayınmak:** Kaymak, sürçmek.
- Değirmi :** Yuvarlak.
- Değzinmek :** Dönmek, dolaşmak, çevrilmek.
- Delüce doğan:** Yırtıcılardan, kuş avında kullanılan bir kuş sınıfı ki çakır doğan, ak doğan, ala doğan, boz doğan gibi türleri vardır.
- Depelemek :** Öldürmek.
- Derlegen :** Terleyen.
- Desti :** Testi.
- Devlengeç :** Çaylak.
- Dinlenmek :** Sönmek.
- Dirgetmek :** Pişirmek, kavurmak.
- Dirgirmek :** Dirilmek.
- Dipi(Tipi):** Kar fırtınası.
- Direcek :** (Derecek) Derleyecek, toplayacak.
- Dirincek :** Baş örtüsü.
- Dirindü :** Kabadayı, eşkiya, haydut, külhanbeyi.
- Ditmek :** Pamuk atmak.
- Diz ağırşakı:** Diz kapağı.
- Dokmak :** Çakmak, kakmak.
- Dolak :** Çuha, aba, ayak, bileğinden dize kadar dolanan ensiz ve uzun kumaş parçası.
- Dögenice :** Havan.
- Döl döş :** Çoluk, çocuk, zürriyet, evlât.
- Dölek :** Ağırbaşlı, temkinli, sâkin.
- Dölenmek :** Ağır davranmak, mutma'in olmak.
- Dulunmak :** Kaybolmak, görünmez hâle gelmek.
- Dumağı :** Nezle.
- Durga kuşu:** Turgay veya toygar kuşu, serçegillerden küçük bir kuş, ona çayır kuşu da denir.
- Dungumak :** Yerleşmek, mukim olmak, durmak.
- Dutı komak:** Rehin koymak.
- Duturuk :** Ateş tutuşturacak çörçöp.
- Duzak beği:** Kuş avlamak için kullanılan başka kuş, avcılar onu tuzağa bağlarlar.
- Dükeli :** Hepsi, bütün, cümle.
- Dürgeç :** Yağ kabı.
- Dürük Yüzlü:** Asık suratlı, abûs.
- Dürüşmek :** Çalışmak, ikdâm etmek, sebât etmek.
- Düşüd oğlan:** Doğum vaktından evvel ölü olarak ana rahminden çıkan çocuk.

- Edik : Koncu kısa çizme.
Ege : Törpü.
Eğindirik : Çabuk eskimesi için entari ve gömleğin çepe çevre omuz kısmına konulan astar.
Eğlenmek : Gecikmek, beklemek, gevşek olmak, kalmak, oyalanmak.
Eğrek : Suyun toplandığı yer.
Enek : Çene.
Enik : Et yiyen dört ayaklı hayvanın yavrusu.
Esenlemek : Vedalaşmak.
Esrimek : Serhoş.
Et çerbişi : İç yağı.
Et kaklamak : Pastırma yapmak.
Etmek : Ekmek.
Eyeği : Kaburga kemiği.
Eyertmek : Ayırmak, sormak, araştırmak.
Eyik : Kelimenin doğrusu "iğ" dir. Yün eğirmekte kullanılan iğ.
Geçik : İstinsah hatasıdır. Kelimenin doğrusu "Depecik" tir.
Genez eylemek : Kolaylaştırmak.
Geyrek : 1-Gevrek
2-Kaburganın en altta bulunan küçük kemiği.
Gicik : Kaşıntı, uyuz.
Girü durmak : Kalkmak.
Girü dutmak : Alikoymak, tutaklamak.
Givirmek : Sokmak, koymak, geçirmek.
Göğermek : Yeşermek.
Gömele : Avcıların çalı çırpı çırpı veya taştan yaptıkları siper veya kulübe.
Gömüldürük : Palan veya eyer geri gitmesin diye hayvanların göğüslerine geçirilen göğüslük.
Gön : Deri.
Gönlek : Gömlek.
Gönül kurmak : Kelimenin doğrusu "Gönül Korkmak" tir.
Gönülsüz : Korkmak.
Görici geçmek : Öğrenmek, bilmek, muttali olmak.
Göyündürmek : Yakmak.
Göynük : Yanık, yanmış, kızarmış, yanma.
Göyürmek : Yanmak.
Göz çöngelmek : Zayıflamak, kamaşmak, kuvvetli kaybolmak.
Göz dutmak : Beklemek, bakmak, gözcülük etmek, bekçilik etmek.
Gözgi : Ayna,
Göz kapağını dikmek : Göz kapağını ameliyat edip dikmek (Bu sözcüğü hiç bir lugatte bulamadık Sadece R. Dozy tarafından telif edilen "Supplement Aux Dictionnaires Arabes" Arapça Almanca sözlüğünde bulabildik. (bk. aynı eser C.L.S. 781)
Gülele : Tahta kova.
Güneş kalkmak : Güneş yükselmek.
Güyegü otı : Kekik otu.
Ildırmak : Parlamak.
Ilgam Salgam : Serap.
Imızganmak : Uyuklamak, azıcık uyumak.
Israğı gün : Evvelki gün.
İğde : İğdegillerden, kızılciğge benzer meyvesi olan ağaç.
İğne yurdusu : İğne deliği.
İrgeç : Teke.
İğsi (Eğsi) : Ucu yarılmış odun.
İlenmek : Beddua etmek.
İrendelemek : Rendelemek.
İsirdici : Sarhoş edici.
İt dişseği : Arpacık, göz kapığında çıkan siville.
İz : Nağme, şarkı, makam, hava.
İzgeç : Kelimenin doğrusu "İrgeç" veya "İrkeç" tir. "Teke" demektir.
Kadı bitisi : Mahkeme ilanı.
Kadılaşmak : Mahkemelik olmak.
Kadı lokması : Et, yumurta ve tereden yapılan bir çeşit yemek adıdır.
Kakırdak : Eritilen kuyruk yağının erimeyip kalan kızarmış madde.
Kaltaban : Namuzssuz.
Kanlı : Kağı, arabası, iki tekerlekli öküz arabası.
Kapı rezesi : Kapıyı içerden ve dışardan açıp kapamaya yarayan ve baş parmakla basılarak işitilen mekanizma.
Kapı süvesi : Kapı ve çevresinin, pencerenin dört yanından her biri, buna kapı yүйesi de denir.
Kapı yoruğu : Kapı yarığı, kapı deliği.
Karabağır : İskete ve serçegillerden bir kuştur. (Arapça karşılığı "Cennet" değil "Cafet" tir.
Karagu : Körlük.
Karavaş : Cariye, hizmetçi.
Karavul : Gözcü nöbetçi.
Karka düvleği : Ebücehil karpuzu.
Karımak : Yaşlanmak.
Karlaguç : Kırılmaç.
Karyuz : Kelimenin doğrusu "Karpuz" tur. Yanlış istinsah edilmiştir.
Kaşağı : Hayvanları tımar etmek için kullanılan saodan dişli alet.
Kav : Ateş veya sigara yakmak için çakmak çakarak tutuşturulan madde.
Kavık (Kavuk) : Mesâne sidik torbası.
Kavıt (Kavut) : Kavrulmuş hububat unu.
Kavkas : Yanlış istinsah edilmiştir. Kelimenin doğrusu "Kavis" dir.
Kaygana : Peynir veya kıyma gibi şeyler un ve yumurta ile dövüldükten sonra yağda kızartılarak yapılan yemek.
Kaynak (Kıynak) : Yırtıcı hayvan pençesi.
Kelek : Yanlış istinsah edilmiştir. Kelimenin doğrusu "Gelmek" tir. Arapça karşılığı ise "İtân" dir.
Keler : Bir çeşit kertenkele.

Kendülik	: Yanlış istinsah edilmiştir. Kelimenin doğrusu "Kündlik" dir. Arapça karşılığı ise "Belâdet" tir.	Özengi	: Üzengi.
Kenef	: Taraf, mâhiye, cihet, ayak yolu, absethane.	Palamar	: Gemileri bağlamaya yarayan kalın halat.
Kepelek	: Çobanların giydikleri dikişsiz, kolsuz, keçeden üstlük, aba, çuha.	Palâs	: Aba, çul veya paçavra gibi kaba eşya.
Kendüzün görmek;	Kibirleşmek, hotbinlik etmek.	Paldım	: Hayvanın, esmer veya eyerinin ileri kaymasını önlemek için arka ayaklarının kaba etleri üzerinden geçirilen kayış.
Kerkes, kerkes:	Akbaba.	Peksimet	: Pişirildikten sonra ısı ile kurutulmuş ekmek.
Keşir	: Havuç.	Pamuk dirmek:	Pamuk atmak.
Kığ	: Hayvan pisliği.	Pestil	: Yemiş ezmesinin yufka halinde kurutulmuşu.
Kıgılcım	: Kıvılcım.	Pırlangıç	: Öterek dönen topaç.
Kıgırmak	: Davet etmek, çağırarak, seslenmek, bağırarak.	Rastık	: Kaşlara ve saçlara sürülen siyah boya (Rastıktaş: Antimuan)
Kındurmak	: İkna etmek, Teşvi ve tergip etmek.	Sacayak	: Ateş üzerine tencere gibi bir kab oturtmaya yarayan çember veya üçgen şeklinde üç ayaklı demir destek.
Kırağı (Kırağı):	Çiy.	Sağı sağımak	: Ölümlü iyiliklerini anarak yüksek sesle ağlamak, ağıt tutmak.
Kıran	: Kenar, kıyı.	Saka	: Evlere çeşmeden su taşınmayı iş edinmiş olan kimse.
Kırgıl	: Saçına, sakalına ak düşmüş, kıranta.	Samu	: Fikir, düşünce, istek, zann, tasavvur, tahmin.
Kırk bağır	: İşkenbe.	Sayrılık	: Hastalık.
Kısaç	: Kısaç, kerpeten.	Sekil	: Atın ayaklarında olan beyazlık.
Kızıl ögük	: Damak.	Senek	: Su kaba, testi.
Kırılmak	: İstinsah hatasıdır. Kelimenin doğrusu "Kurutmak" tir.	Seyük ağacı	: Kırık çıkık tahtası.
Kiçi	: Küçük.	Sığırtaç	: Çoban, sığır çobanı.
Kile	: Eski bir ağırlık ölçüsü, ölçek.	Sığırık nikende:	Seyrek dikiş, kaba dikiş.
Kiler	: Erzak, yiyecek, içeceğe ait şeyler koymaya mahsus, mahzen büyük dolap, anbar.	Sıkındı	: Usâre.
Koduk	: Eşek yavrusu, sıpa.	Sımak	: Kırmak.
Kolak	: Çolak.	Sındı	: Makas.
Kolan	: Yaban eşiği.	Sırça	: Cam, billür.
Konşu	: Komşu.	Sırça parmak:	Serçe parmak.
Köseğü (Kösegi):	Ocak karıştırmakta kullanılan ucu yanmış odun.	Sırım	: İnce kumaş parçası, sicim kalınlığında ve uzun dâlinmiş yumuşak meşin.
Kösnemek	: Dişi hayvan erkek istemek.	Sıvarmak	: Sulamak, su vermek.
Köşek	: Deve yavrusu.	Sıyıcı	: Kırıcı, parçalayıcı.
Kuzgun	: Bir karga türü.	Sığirtmek	: (Seğirtmek) Koşmak.
Küle	: Tahta kova.	Sığirmek	: (Seğirmek) Sıçramak.
Külük	: Taşları, kayaları parçalamak ta kullanılan sivri kazma.	Sil	: Sel.
Küymek	: Beklemek, etrafı gözetlemek.	Sin	: Mezar.
Lohusa	: Yeni çocuk doğurmuş olup üreme organları henüz eski halini almamış bulunan kadın.	Sinmek	: Hazmolanmak.
Mama	: Ebe.	Sindi	: Siper, Sığnak.
Mâzu	: Servigillerden bir ağaç türü.	Sırçe, parmak:	Serçe parmak (bk. Sırça parmak)
Menkel	: Halhal.	Sızılmış	: Sezilmiş.
Meviz ağacı	: Muz ağacı.	Somun	: Ekmeğin en çok kullanılan yuvarlak ve şişkin şekli.
Muştulmak	: Müjdelemek.	Sormak	: İmmek.
Nerdübân	: Merdiven.	Söbü	: Yumurta biçiminde, beyzi, oval.
Nikende (Lekende):	Kaba dikiş.	Sölpük olmak:	Gevşeyip kendini koyvermek.
Obarmak	: İstinsah hatasıdır. Kelimenin doğrusu "Ok bırakmak" tir. Yani okla kura çekmek.	Söykenmek	: Dayanmak, yaslanmak.
Od yalınlamak:	Parlamak, alevlenmek.	Söyindiren	: Söndüren.
Oklağı	: Oklava.	Söyünmek	: Sönmek.
Omca	: Kütük, tomruk.	Su eğreği	: Su toplanan yer.
Omurga	: Bel kemiği, omurga.	Su kırakı	: Su kenarı.
Öğendire	: Sığır sürmeye yarayan ucu sivri değnek.	Susak	: Su kaba, tahta kova.
Önegilik	: İnat, inatçılık, dik kafalılık.		
Önürtmek	: İleri geçmek, tekaddüm eylemek		
Özdek	: Gövde.		

Su sıyırtmak	: Fıskırtmak, tarlalarda suyun düzgün akması için toprağı sıyırarak yol açmak.	Tuzla	: Kıyılarda tava denilen deniz suyu akıtıldıktan sonra kurutularak tuz çıkarılan yer.
Süd kesüğü	: Kesilmiş süt tortusu.	Tütsü	: Güzel kokulu duman çıkaracak şekil de yakılan şey, buhür v.s.
Süci	: Şarap.	Uca	: Kalça, kiç, pöç.
Südüğün tutamıyan:	Sidiğün tutamıyan, idrarını tutamıyan.	Ud	: Haya, utarma.
Südük	: Sidik, idrar, bevi.	Ud yeri	: Erkek ve kadından tenâsül uzuvlarının bulunduğu yer.
Süksün	: Ense, boyun kökü.	Uğri	: Hırsız.
Sümölcemek	: Tökezlemek, sendelemek, sürçmek.	Uğurlamak	: Hırsızlık yapmak.
Süni (Sünü)	: Süngü, karğı, mızrak.	Ulaşık	: Bitişik, mutassıl, arkası kesilmeksizin birbiri ardınca.
Sünüik	: Kemik.	Ulaşmak	: Birleşmek, bitişik olmak, yaklaşmak, vâsıl olmak, kavuşmak.
Sürçek	: Çok sürçen.	Urmak	: Vurmak.
Sürçmek	: Tökezlemek, yanlış yere basıp biraz kayıvermek.	Usan	: Gâgil, gevşek, tenbel.
Süsmek	: Hayvan boynuzu ile vurmak.	Ussa	: Akıl, fikir.
Süşmiş	: Boynuzla vurulmuş hayvan.	Uşak	: Ufak, küçük, kısa.
Süzek	: Süzgeç.	Uvatmak	: Ufalatmak, ufalamak, kırıp parçalamak
Şişmek (Şeşmek)	: Çözmek.	Uvarmak	: Ufalatmak, kırıp parçalamak.
Şulalmak	: Şulallamak, iri dikiş dikmek.	Uyan	: Dizgin, gem, yular.
Tabanca vurmak	: Tokat atmak, sille vurmak.	Uyluk	: Kalçadan dize kadar olan bacak kısmı.
Tagar	: Kap, çanak, küp, çömlek, testi.	Uzun	: Uzun.
Talabımak	: Çarpınmak, çirpınmak.	Üğeyik	: Korularda yaşayan ve eti için avlanan bir kuştur.
Tammak	: Damlamak.	Üği (Üğü)	: Baykuş cinsinden olan puhu kuşunun bir çeşidi.
Tanzırmak	: Damlatmak.	Üleştirilmek	: Dağıtmak, taksim etmek, tevzi etmek.
Targılamak	: Muhtarip olmak, kederlenmek.	Ürindi	: Seçkin, güzide, mümtâz, en iyi.
Tanuk	: İstinsah hatasıdır. Kelimenin doğrusu "Sakınmak" tır.	Üründülmek	: Seçmek.
Tavşan göceni	: Tavşan yavrusu.	Üründülermiş	: Seçilmiş.
Tayınmak	: Kaymak, sürçmek.	Üsküre	: Ağzı yayvanca kap, toprak çanak.
Taylasan	: Sarık ucu.	Üvez	: Sivrisinek, tatarcık.
Tazı halkası	: Tazı köpeğinin boynuna takılan halka.	Üyürtlemek	: İyisini seçmek, tercih etmek, ayıklamak.
Tazlak	: Dazlak.	Üvengü	: Kelimenin doğrusu "Önegü" dır. Önegü inatçı demektir.
Teğelti	: Eyer altına konulan keçe.	Üvengülemek	: Kelimenin doğrusu "Önegülemek" dır. Yani inat etmek, aksilik etmek.
Tenlü	: Kâvi, kuvvetli kimse.	Üymek	: Çökmek, batmak.
Terki	: Eyerin arka kısmı.	Üyürtlemek	: Temizlemek, iyisini seçmek.
Tevek	: Filiz, sürgün.	Viribimek	: (Veribilmek) Göndermek, irsâl etmek yollamak.
Tiriz	: Elbisenin eteğine eklenen ensiz parça.	Viribinilmiş	: Gönderilmiş (Resûl)
Toğan	: Doğan.	Yaba	: Harman savurmakta kullanılan Çatal şeklinde tahta kürek.
Tobra	: Torba.	Yağır	: Hayvanların sırtında hâs l olan yara.
Tokımak	: Dokumak.	Yağırın	: Sırt.
Tokuç	: Çamaşır tokmağı, tokaç.	Yağmur buğanağı	: Sağanak yağın yağmur.
Tomalan mantarı	: Domalan mantarı, bir mantar türüdür.	Yaku	: İstinsah hatasıdır. Kelimenin doğrusu "Yukarı" dur.
Tonuzlan kurdi	: Pislik böceği.	Yalım	: 1-Yalçın, sarp yer. 2-Alev.
Tuç	: Tuuç.	Yalın	: 1-Alev. 2-Çıplak açık, uryan.
Tulumak	: (Dolunmak) Kaybolmak, görünmaz hale gelmek.		
Tuman (Tumman)	: Don, giysi, iç çamaşırı.		
Turı süd	: 1-Saf, temiz, berrak süt. 2-İçinde su karışmış süt.		
Turak otu	: Dere otu.		
Turgurmak	: (bk. Durgurmak)		
Tuşı yakacak	: İstinsah hatasıdır. Kelimenin doğrusu "Dütsü" veya "Tütsü" dır.		
Tutmaç	: 1-Yoğurtlu erişte Çorbası 2-Dörtköşe kesilmiş küçük hamur parçalarından yapılan yoğurtlu yemek.		

- Yalınlamak : Alevlenmek.
- Yalûze : Yelpâze.
- Yandak (Yanduk) : Deve dikenî.
- Yarak : Hazırlık, Levâzım, techizat, silah.
- Yaraklanmak : Hazırlanmak.
- Yağ dürgeci : Yağ kabı.
- Yağ tamarı : Yağı damlatan.
- Yargılamak : Affetmek, mağrifet etmek, suç bağışlamak.
- Yarpuz : Bir cins nane.
- Yatlu : Fena, kötü.
- Yavaşa : Nallamakta veya iğdiş edil
mekte olan hayvanı zapt
etmek için burun ve duda-
ğını kıstırmakta kullanı-
lan kaskaç.
- Yavuz : Kötü, fena.
- Yayak : Yaya, piyade.
- Yayan : Yaya.
- Yılgun(Yılgın) : (1) Eğri.
(2) İlgün ağacı.
- Yıylanguç : Limon büyüklüğünde ve ka-
vun gibi güzel kokan bir
meyve.
- Yidiger yıldızı : Büyük ayı denilen yıldız
takımı. (Dübb-i Ekber)
- Yidin yidin : Yedişer, yedişer.
- Yiğlemek : Üstün olmak.
- Yilek : Yelek.
- Yilitlemek(Yeltelemek): Tahrik etmek, teşvik
etmek, harekete getir-
mek, kıskırtmak.
- Yilve : Bildirgin.
- Yin : Yen.
- Yilmek(Yelmek) : Acele yürümek, şitabetmek,
koşmak.
- Yini : Yeni.
- Yirlenmiş : Yerleşmiş.
- Yiyimek : Kokmak, taaffün etmek.
- Yiyir kokar : Pis kokar.
- Yoğriş : Tabiat.
- Yoğurt damızlığı : Yoğurt mayası.
- Yokamak : Yok etmek.
- Yonka : Yonga.
- Yund : Kısrak, yabancı kısrak.
- Yund kuşu : Kuyruk salankuşu, peygam-
ber kuşu.
- Yuvalanmak : Yuvarlanmak.
- Yumak : Yıkamak.
- Yüğük : Yürük hızlı giden, çok ko-
şan.
- Yüklü : Hamile, gebe.
- Yülinek : Tıraş etmek, Saç ve sakalı
kazımak.
- Yün dirmek : Yün atmak.
- Yürek talbınmak : Atmak, çarpınmak, helecen-
lanmak.
- Yüz burttarmak : Yüzünü buruşturmak.
- Yüzdelik : Bir satışta tellâla veya
aracıya yüzde hesabıyla
verilen ayakteri.
- Yüzerlik : Ateşe atıldığı zaman, çıtır
çıtır sesçikararak yanıp güzel
koku veren tohum, üzerlik.
- Yüzgeç : Suda iyi yüzen, yüzgeç.
- Zivle : Çift öküzünün boyunduruktan çık-
maması için boyunduruğa geçiri-
len ağaç.

Summary of the Thesis

Mirkâtü'l-Luga is an Arabic-Turkish dictionary written by Abdullah bin Yusuf el-Kestelî in 1533. This dictionary is arranged according to the last letter of the words. He changed this method and arranged it according to the first letter of the words congruously to the modern style of dictionary writing. Author has disclosed in the preface that he has taken 16.000 words from Kâmûs and 14.000 words from Sihâh-ı Javharî and translated them into Turkish.

This thesis consists to an introduction and three following parts. 1. Arabic-Turkish dictionary, 2. Turkish-Arabic dictionary, 3. Turkish to Turkish dictionary. In the last chapter of the thesis I tried to explain the meanings of some words abandoned in this century or deserted in modern Turkish. In the introduction I mentioned concisely some linguistic efforts has been done in Arabic and Turkish literature. I tried to give an outline and a brief sketch of some methods followed in lexicography.

1. Dictionaries written according to particular subjects:

As it is known that lexicological movements were begun by the descending of Holy Qur'ân. Because new terminology, new principles, new words, new meanings and new idioms were being born with new canonical laws. Many muslim scholars began to write glossaries to expound the meanings of Holy Qur'ân. Gradually big dictionaries on this topic come to an existence. These dictionaries are known by the name of "el-Vücu' ve'n-Bezâir" or "Garâibü'l-Qur'ân" in Arabic terminology.

Really, Arabic is a vast and endless ocean of synonymous. So, scholars has written dictionaries on certain subjects in the begning, e.g dictionaries including only the names of sword, camel, sheep and goats, mountains and deserts etc. The most famous dictionary comprised such topics is "Es'sâmî fi'l-Esâmî" written by

Ebü'l-Fazl Ahmed bin Muhammed el-Meydânî in H.497/1103. Zemahsharî's wonderful dictionary Mukaddimet'ul Edeb is also written according to such subjects mentioned above.

2. Dictionaries written according to the articulation of alphabet letters :

"Kitâbu'l-ayn" (written by Halil bin Ahmed) and Tehzîbu'l-Luga" (written by Ebu Mansûr Muhammed bin Ahmed el-Ezherî) are marvelous examples of this type of dictionaries. "Kitâbu'l-ayn" is the first dictionary arranged according to the sound places and vocal organs in H.145/762. The author of this dictionary Halil bin Ahmed is the founder of prosody of classical Arabic poetry.

3. Dictionaries written according to the last letter of the word:

Ebu Beser el-Yemân bin Ebi'l-Yemân el-Bendenijî is the founder of this sort of dictionaries. He wrote "et-Takfiye fi'l-Luga" with this method in H.275/888. After Bendenijî, Ebu Basar İsmail bin Hammâd el-Javharî (D.393/1002) improved Bendenijî's efforts and wrote a praiseworthy dictionary named Sihâh-i Javharî in Arabic literature.

Afterward Firûzâbâdî imitated Sihâh-i Javharî and wrote an appreciative dictionary called "el-Kâmûsu'l-Muhît" in 1410 at Zibid. This invaluable book comprised about 60.000 words in four volumes. It was translated into Turkish in 1780 by Ahmed Asım Efendi. Merkezzâde Ahmet Efendi has also translated it into Turkish by the name of "Bâbûs fi tercimeti Kâmûs" in 1548. The author of Kâmûs, Majduddin Muhammed bin Yakub bin Muhammed el-Firûzâbâdî has written many books besides Kâmûs, e.g, Basâir, Muzhetu'l-ezhân fi tarihi İsfahân, Ed-duraru'l-Gavâlî fi'l-ahâdîsi'l-avâlî and El'Jalîsu'l-enîs fi esmâi'l-Handerîs are very famous books in Arabic literature.

In fact, dictionaries written according to the last letter of the words are not usual in Turkish literature. Because this method of dictionary writing is contrary to the structure of Turkish and its grammatical edifice. But some Ottoman scholars has accomplished in this aim with dexterity and adroitness. Salih bin Hasan Çelebi is the learned person who wrote a book in 1676 named "Kâmûsu'l-Ervâm fi Vizâmi'l-Kelâm", a Turkish-Arabic dictionary arranged according to the last letter of the words.

4. Alphabetical dictionaries:

First Arabic alphabetical dictionary is "Kitâbu'l-Jîm fi'l-luga" written by Ebu `Amr Ishâk bin Mirâr es-Seybânî in M.210/825. Besides this dictionary, "el-Jemhere fi'l-luga" (by Ebu Bekir Muhammed bin Hasan bin Dureyd) "Esâsü'l-Belâga" (by Jârullah Ebu'l-Kâsim Muhammed bin Uner ez-Zemahsharî) are famous dictionaries in Arabic literature, Zemahsharî has arranged this dictionary according to the first, second and third letter of the words respectively. He used "bâb" word for the first letter and "fasıl" for second letter of the word.

Divânü Lugâti't-Türk (by Kâshgârlı Mahm`ud) Kitâbu'l-İdrâk li-lisâni'l-Etrâk (by Ebu Hayyân el-Endulusî) Ahterî-i Kebîr (Karahisarî Mustafa bin Shamsaddin Ahterî) are inexhaustible treasury in Turkish literature. Divânü Lugâti't-Türk is first alphabetical dictionary written in 1072 and presented to Abbâsî Caliph Muktedî in Bağdâd. This magnificent book is not only a dictionary but also an encyclopedia for Turk nation. This invaluable book was disappeared from sight for a long time. One day Ali Emirî Efendi found it and brought to light by coincidence. Kilisli Rifat Bilge published it in 1915. It was translated into modern Turkish by Besim Atalay in 1940. There is a single manuscript copy of this

book in the world exhibited in Ali Emirî library for public.

5. Dictionaries written in rhyme :

There are two intentions in this sort of dictionaries, a) only to learn by heart, b) only to show eloquence and capability, only to indicate personal eminency and proficiency in literature.

Ahmed-i Dâî was the beginner of this movement in Turkish literature. He wrote a dictionary in verse named "Ukûdu'l-Javâhir" for Yıldırım Beyazıt's son Mehmet Çelebi. Besides this dictionary, Tuhfe-i Shâhidî (by İbrâhim Dede), Tuhfe-i Vehbî (by Sünbülzâde Vehbî Efendi) are masterpiece dictionaries written in poetry. Indeed, dictionaries are the only source which eternalize languages in the world.

Ö Z G E Ç M İ Ş İ M

1946 yılında Pakistan'ın Multan kentinde doğdum. İlk, orta ve liseden sonra tahsilime Arap Dili ve Edebiyatı Bölümünde devam ettim. 1970 yılında lisans üstü eğitimimi de tamamladıktan sonra "Fâzil-i Arabî" ve "Şâhid" diplomalarını aldım.

1973 yılında başladığım İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirip, 1978 yılında aynı bölümün doktora imtihanını kazandım. Halen bu çalışmanın son aşaması olan doktora tezimi tamamlamış bulunmaktayım.

Abdul GHAFFAR
18 Şubat 1983.

